

با پوشش کامل برنامه نویسی چند هسته ای

C# با CLR

سوم
ویرایش

جفری ریچر

جلد اول

مترجم
محسن افشین

C# با CLR

ویرایش سوم

جفری ریچر

مترجم

محسن افشین

لعدیم به روح مدرم

و وجود مادرم

...

فهرست مطالب

.....	پیشگفتار نویسنده
.....	پیشگفتار مترجم
.....	مقدمه
۱.....	فصل ۱: مدل اجرایی CLR
۱.....	کامپایل سورس کد به ماژول مدیریت شده
۳.....	ترکیب ماژول های مدیریت شده به اسembلی ها
۴.....	بارگذاری اجرایی زبان مشترک
۷.....	اجرای کد اسembلی شما
۱۲.....	L او بازیبینی
۱۳.....	کد نامن
۱۴.....	ابزار تولید کد اصلی: (Native Code Generator (NGen.exe))
۱۶.....	کتابخانه کلاس فرمورک
۱۷.....	سیستم مشترک نوع
۱۹.....	مشخصات مشترک زبان
۲۳.....	قابل با کد مدیریت نشده
۲۴.....	فصل ۲: ساخت، بسته بندی، نصب و مدیریت برنامه ها و نوع ها
۲۴.....	اهداف راه اندازی دات نت فرمورک
۲۵.....	ساخت و تبدیل نوع ها به یک ماژول
۲۶.....	فایل های جواب
۲۷.....	نگاهی اجمالی بر متادیتا
۳۳.....	ترکیب ماژول ها و ساخت یک اسembلی
۳۸.....	افزودن اسembلی ها به یک پروژه در ویژوال استودیو
۳۹.....	استفاده از Assembly Linker
۴۱.....	افزودن فایل های منبع به یک اسembلی
۴۲.....	اطلاعات منبع نسخه اسembلی
۴۵.....	شماره های نسخه (Version Numbers)
۴۶.....	فرهنگ Culture
۴۷.....	نصب آسان برنامه (اسembلی های نصب شده شخصی)
۴۸.....	کنترل های مدیریتی ساده (تنظیمات)
۵۱.....	فصل ۳: اسembلی های اشتراکی و اسembلی های قوی نام

۵۱	دو نوع اسembلی، دو نوع نصب
۵۲	اختصاص یک نام قوی برای یک اسembلی
۵۶	کش سراسری اسembلی The Global Assembly Cache
۵۸	ساخت یک اسembلی که به یک اسembلی قوی نام ارجاع می کند
۵۹	اسembلی های قوی نام ضد نفوذ هستند
۶۰	امضای تا خیری
۶۲	نصب اسembلی های قوی نام به صورت خصوصی
۶۲	چگونه CLR ارجاع به نوع ها را تحلیل میکند
۶۵	کنترل های مدیریتی پیشرفته (تنظیمات)
۶۷	سیاست های کنترلی سازنده
۷۰	فصل ۴: مبانی نوع
۷۰	همه ی نوع ها از System.Object مشتق می شوند
۷۱	تبديل میان نوع ها
۷۳	تبديل با عملگرهای is و as سی شارپ
۷۵	فضاهای نام (Namespace) و اسembلی ها
۷۸	چگونه چیزها در زمان اجرا به هم ربط پیدا می کنند
۸۸	فصل ۵: نوع های اصلی، ارجاعی و مقداری
۸۸	نوع های اصلی زبان برنامه نویسی
۹۱	عملیات های کنترل شده و کنترل نشده بر روی نوع اصلی
۹۳	نوع های ارجاعی و نوع های مقداری
۹۹	بسته بندی و باز کردن نوع های مقداری
۱۰۹	تغییر فیلدها در یک نوع مقداری بسته بندی شده به کمک رابط ها (و چرا شما نباید این کار را انجام دهید)
۱۱۲	برابری و هویت شی
۱۱۴	کدهای هش شی
۱۱۶	نوع اصلی dynamic
۱۲۱	فصل ۶: مبانی نوع و عضو
۱۲۱	گونه های مختلف اعضای نوع
۱۲۳	پدیداری نوع
۱۲۴	اسembلی های دوست
۱۲۵	دسترس پذیری عضو
۱۲۶	کلاس های استاتیک
۱۲۷	کلاس های جزئی، ساختارها و رابط ها

۱۲۸	کامپوننت ها، چندریختی و نسخه بندی
۱۳۰	چگونه CLR متدها، ویژگی ها و رویدادهای مجازی را فراخوانی می کند.....
۱۳۳	استفاده هشمندانه از پدیداری نوع و دسترس پذیری نوع
۱۳۶	کار با متدهای مجازی هنگام نسخه بندی نوع ها
۱۴۱	فصل ۷: ثابت ها و فیلدها
۱۴۱	ثابت ها
۱۴۲	فیلدها
۱۴۵	فصل ۸: متدها
۱۴۵	سازنده های نمونه و کلاس ها (نوع های ارجاعی)
۱۴۸	سازنده های نمونه و ساختارها (نوع های مقداری)
۱۵۰	سازنده های نوع
۱۵۳	کارایی سازنده ی نوع
۱۵۶	متدهای سربارگذاری عملگرها
۱۵۷	عملگرها و تقابل زبان برنامه نویسی
۱۵۸	متدهای عملگر تبدیل
۱۶۱	متدهای گسترشی
۱۶۳	قوانين و راهنمایی ها
۱۶۴	گسترش نوع های مختلف با متدهای گسترشی
۱۶۵	خاصیت گسترشی
۱۶۶	متدهای جزئی
۱۶۸	قوانين و راهنمایی ها
۱۶۹	فصل ۹: پارامترها
۱۶۹	پارامترهای نامی و انتخابی
۱۷۰	قوانين و راهنمایی ها
۱۷۱	صفت های Optional و DefaultValue
۱۷۲	متغیرهای محلی با نوع ضمنی
۱۷۳	ارسال پارامتر با ارجاع به یک متدها
۱۷۸	ارسال تعداد متغیری از آرگومان ها به یک متدها
۱۸۰	راهنمایی های مربوط به پارامتر و نوع برگشتی
۱۸۲	ثابت بودن
۱۸۳	فصل ۱۰: ویژگی ها
۱۸۳	ویژگی های بدون پارامتر

۱۸۶	ویژگی هایی که به صورت خودکار پیاده سازی می شوند.....
۱۸۷	تعریف هوشمندانه ویژگی ها.....
۱۸۹	مقداردهی کننده های شی و مجموعه
۱۹۱	نوع های ناشناس
۱۹۴	نوع System.Tuple
۱۹۶	ویژگی های پارامتردار
۲۰۰	کارایی در فرخوانی متدهای دستیابی ویژگی
۲۰۰	دسترس پذیری متدهای دستیابی ویژگی
۲۰۱	متدهای جنریک دستیابی ویژگی
۲۰۲	فصل ۱۱: رویدادها
۲۰۳	طراحی یک نوع که یک رویداد را ارائه می کند.....
۲۰۳	قدم اول: تعریف نوعی که اطلاعات اضافی که می بایست به دریافت کننده ای خبر رویداد، ارسال شود را نگهداری می کند
۲۰۴	قدم دوم: تعریف عضو رویداد
۲۰۵	قدم سوم: تعریف یک متده که مسئول فعال کردن رویداد جهت اطلاع به اشیاء ثبت شده درباره ای رخداد رویداد است
۲۰۸	قدم چهارم: تعریف یک متده که ورودی را به رویداد مطلوب ترجمه میکند
۲۰۹	کامپایلر چگونه یک رویداد را پیاده سازی می کند
۲۱۱	طراحی یک نوع که از یک رویداد استفاده می کند
۲۱۲	پیاده سازی صریح یک رویداد
۲۱۶	فصل ۱۲: جنریک ها.....
۲۲۰	جنریک ها در کتابخانه کلاس فریمورک
۲۲۱	کتابخانه ای Wintellect از Power Collections
۲۲۱	زیر ساختار جنریک ها
۲۲۲	نوع های باز و بسته
۲۲۴	نوع های جنریک و وراثت
۲۲۵	هویت یک نوع جنریک
۲۲۶	انفجار کد
۲۲۷	رابط های جنریک
۲۲۸	نماینده های جنریک
۲۲۸	آرگومان های نوع جنریک Covariant و Contravariant رابط ها و نماینده ها
۲۳۰	متدهای جنریک
۲۳۱	متدهای جنریک و استنتاج نوع
۲۳۲	جنریک ها و دیگر اعضا

۲۳۲	قابلیت بازبینی و محدودیت ها
۲۳۴	محدودیت های اصلی
۲۳۵	محدودیت های ثانویه
۲۳۷	محدودیت های سازنده
۲۳۷	دیگر مسائل قابلیت بازبینی
۲۴۰	فصل ۱۳: رابط ها
۲۴۰	وراثت کلاس و رابط
۲۴۰	معرفی یک رابط
۲۴۲	به ارث بردن یک رابط
۲۴۴	اطلاعات بیشتر درباره فرآخوانی متدهای رابط
۲۴۵	پیاده سازی صریح و ضمنی مت رابط (در پشت صحنه چه رخ می دهد)
۲۴۶	رابط های جنریک
۲۴۸	جنریک ها و محدودیت های رابط
۲۴۹	پیاده سازی چندین رابط که نام و امضای مت دیکسانی دارند
۲۵۰	بهبود امنیت نوع در زمان کامپایل در پیاده سازی های صریح مت رابط
۲۵۲	هنگام پیاده سازی های صریح مت رابط مراقب باشید
۲۵۴	طراحی: کلاس پایه یا رابط؟
۲۵۶	فصل ۱۴: کاراکترها، رشته ها و کار با متن
۲۵۶	کاراکترها
۲۵۸	نوع System.String
۲۵۸	ساختن رشته ها
۲۶۰	رشته ها تغییر ناپذیرند
۲۶۱	مقایسه رشته ها
۲۶۶	وارد کردن رشته (String Interning)
۲۶۸	ادغام رشته ها
۲۶۹	بررسی کاراکترهای یک رشته و عناصر مت
۲۷۱	دیگر عملیات های رشته
۲۷۱	ساخت یک رشته به صورت کارا
۲۷۲	ساخت یک شی StringBuilder
۲۷۲	اعضای StringBuilder
۲۷۴	بدست آوردن نمایش رشته ای از یک شی : ToString
۲۷۵	فرمت های خاص و فرهنگ ها

۲۷۸	فرمت کردن چندین شی به یک رشته
۲۷۹	فراهم کردن فرمت کننده‌ی سفارشی خودتان
۲۸۱	تجزیه یک رشته برای بدست آوردن یک شی : Parse
۲۸۳	Encoding : تبدیل بین کاراکترها و بایت‌ها
۲۸۸	اینکدینگ و دیکدینگ استریم‌های کاراکترها و بایت‌ها
۲۸۸	اینکدینگ و دیکدینگ رشته مبنای ۶۴
۲۸۹	رشته‌های امن
۲۹۲	فصل ۱۵: نوع‌های شمارشی و پرچم‌های بیتی
۲۹۲	نوع‌های شمارشی
۲۹۷	پرچم‌های بیتی
۳۰۰	افروزن متد به نوع‌های شمارشی
۳۰۲	فصل ۱۶: آرایه‌ها
۳۰۴	مقداردهی اولیه عناصر آرایه
۳۰۵	تبدیل آرایه‌ها
۳۰۷	تمام آرایه‌ها به صورت ضمنی از System.Array مشتق شده‌اند
۳۰۸	تمام آرایه‌ها به صورت ضمنی IEnumerable, ICollection و IList را پیاده‌سازی می‌کنند
۳۰۹	ارسال و برگرداندن آرایه‌ها
۳۰۹	ساخت آرایه‌هایی با حد پایین غیر صفر
۳۱۰	کارایی دسترسی به آرایه
۳۱۵	دسترسی نامن به آرایه‌ها و آرایه‌های با اندازه ثابت
۳۱۷	فصل ۱۷: نماینده‌ها
۳۱۷	نگاه ابتدایی به نماینده‌ها
۳۱۹	استفاده از نماینده‌ها برای کالبک کردن (Call Back) متد‌های استاتیک
۳۲۰	استفاده از نماینده‌ها برای کالبک کردن (Call back) متد‌های نمونه
۳۲۱	روشن کردن موضوع نماینده‌ها
۳۲۵	استفاده از نماینده‌ها برای فراخوانی چند متد (زنجیریندی)
۳۲۹	پشتیبانی سی شارپ برای زنجیرهای نماینده
۳۲۹	کنترل بیشتر برای فراخوانی زنجیر نماینده
۳۳۱	قبلاً به اندازه کافی نماینده‌ها را معرفی کرده‌ایم (نماینده‌های جنریک)
۳۳۲	شکر نحوی سی‌شارپ برای نماینده‌ها
۳۳۳	میانبر نحوی شماره ۱: نیاز به ساخت یک شی نماینده نیست
۳۳۳	میانبر نحوی شماره ۲: نیاز به تعریف یک متد کالبک نیست

۳۳۶	میانبر نحوی شماره ۳: نیاز نیست متغیرهای محلی در یک کلاس را جهت ارسال به یک متدها کالبک، به صورت دستی بپوشانید.....
۳۳۹	نماينده ها و رفلکشن.....
۳۴۲	فصل ۱۸: صفت های سفارشی
۳۴۲	استفاده از صفت های سفارشی
۳۴۶	تعريف کلاس صفت خودتان
۳۴۹	سازنده صفت و نوع های داده ای فیلد/ویژگی
۳۵۰	شناسایی استفاده از یک صفت سفارشی
۳۵۴	بررسی تطابق دو نمونه صفت در مقابل هم
۳۵۶	شناسایی استفاده از یک صفت سفارشی بدون ساخت اشیاء مشتق شده از Attribute
۳۶۰	کلاس های صفت شرطی
۳۶۱	فصل ۱۹: نوع های مقداری تهی پذیر.....
۳۶۲	پشتیبانی سیشارپ برای نوع های مقداری تهی پذیر
۳۶۵	عملگر ترکیب گر تهی سی شارپ
۳۶۶	CLR پشتیبانی ویژه برای نوع های مقداری تهی پذیر دارد
۳۶۶	بسته بندی نوع های مقداری تهی پذیر
۳۶۶	بازکردن نوع های مقداری تهی پذیر
۳۶۷	فراخوانی GetType از طریق یک نوع مقداری تهی پذیر
۳۶۷	فراخوانی متدهای رابط از طریق یک نوع مقداری تهی پذیر.....
۳۶۸	فصل ۲۰: اکسپشن ها و مدیریت وضعیت.....
۳۶۸	تعريف "اکسپشن"
۳۶۹	مکانیک مدیریت اکسپشن
۳۷۰	بلوک try
۳۷۰	بلوک catch
۳۷۲	بلوک finally
۳۷۵	کلاس System.Exception
۳۷۸	کلاس های اکسپشن تعریف شده در FCL
۳۸۰	تولید یک اکسپشن
۳۸۱	تعريف کلاس اکسپشن خودتان
۳۸۳	معامله ی قابلیت اطمینان در برابر بهره وری
۳۹۰	راهنمایی ها و بهترین تجربه ها
۳۹۱	از بلوک های آزادانه استفاده کنید finally

۳۹۲	هر چیزی را نگیرید
۳۹۳	احیا از یک اکسپشن
۳۹۴	برگشت از یک عملیات نیمه کامل وقتی یک اکسپشن غیرقابل احیا رخ می دهد - نگهداری وضعیت
۳۹۵	مخفی سازی جزئیات پیاده سازی برای حفظ یک "قرارداد"
۳۹۷	اکسپشن های مدیریت نشده
۴۰۱	خطایابی اکسپشن ها
۴۰۳	ملاحظات عملکردی مدیریت اکسپشن
۴۰۵	نواحی اجرایی محدود شده (CERs) Constrained Execution Regions (CERs)
۴۰۸	قراردادهای کد

پیشگفتار نویسنده

در آغاز وقتی جف از من خواست که برای این کتاب پیشگفتار بنویسم خیلی خوشحال شدم؛ فکر می‌کنم او برای من خیلی احترام قائل است. من در لیست نویسنده‌گان پیشگفتار در مکان چهاردم جای داشتم. واضح است که قضیه برای هیچ یک از دیگر نویسنده‌گان (بیل گیتس، استیو بالمر، کارتین زتا و دیگران) مثل من نبود. حادل او برای من یک شام خربد.

اما هیچ کس به آن میزان که من می‌توانم بگویم، قادر به حرف زدن پیرامون این کتاب نیست. منظورم این است که کاترین می‌توانست یک توصیف خوب ارائه کند اما من همه چیز راجع به رفلکشن و اکسپشن‌ها و آپدیت‌های زبان سی‌شارپ را می‌دانم چرا که سال‌ها و سال‌ها پیرامون آن بحث کرده است. این بحث استاندارد بر سر میز شام در خانه‌ی ماست. دیگران پیرامون آب و هوا صحبت می‌کنند اما ما درباره‌ی داتنت. حتی آیدان، پسر شش ساله‌ی ما، درباره‌ی کتاب جف می‌پرسد. اغلب درباره‌ی اینکه چه زمانی کتاب به پایان می‌رسد تا بتوانند حسابی بازی کنند. گرت (دو ساله) هنوز صحبت نمی‌کند، اما اولین کلمه‌ای که او بر زبان خواهد آورد احتمالاً "سریالی" خواهد بود.

در واقع اگر می‌خواهید بدانید چگونه همه‌ی این‌ها آغاز شد، داستان به ۱۰ سال پیش، جف به یک جلسه‌ی سری و مهم در مایکروسافت رفت.

آن‌ها تعدادی افراد خبره (واقع، شما چگونه این مقام را گرفتید؟ باور کنید که این به خاطر مدرک دانشگاهی جف نبود) را جمع کردند و COM جدید را بیرون دادند. همان روزها بود که جف گفت COM مرده است. تا چند روز اطراف خیابان ۴۲ مایکروسافت پرسه می‌زد؛ به این امید که چیز بیشتری درباره‌ی داتنت یاد بگیرد. این کار تمام نشد و این کتاب چیزی است که او می‌خواهد برای این کار نشان دهد.

برای سال‌ها جف به من درباره‌ی ترینگ می‌گفت. او واقعاً این موضوع را دوست دارد. یکبار در نیوارلان، در پایه‌روی ۲ ساعته او گفت که مطالب کافی برای یک کتاب ترینگ را دارد؛ هنر ترینگ. اینکه تا چه حد ترینگ در ویندوز به اشتباہ درک می‌شود قلبش را شکست. (تمام تردهای آن بیرون)، آن‌ها کجا می‌روند؟ وقتی کسی برای آن‌ها برنامه‌ای ندارد، آن‌ها کجا می‌روند؟ این‌ها سوالات دنیا از جف است؛ معانی عمیق تر در زندگی. سرانجام او در این کتاب آن‌ها را نوشت.

همه اینجاست. باور کنید اگر می‌خواهید پیرامون ترینگ بدانید، هیچ کس به اندازه‌ی جف با آن کار و به آن فکر نکرده است. و تمام ساعات هدر رفته‌ی زندگی او که غیر قابل برگشت است، اینجا در این کتاب جمع شده است. لطفاً آن را بخوانید. سپس به او ایمیل بزنید که چقدر این اطلاعات زندگی شما را تغییر داد. در غیر این صورت او ادبی تراژیک دیگری است که زندگی اش بدون تکامل و بی‌معنی پایان یافته است. او آقدر نوشابه رژیمی خواهد نوشید تا بمیرد.

این ویرایش کتاب، فصل جدیدی پیرامون سریالی کننده‌های زمان اجرا هم دارد. این کتاب صحنه‌های جدیدی برای کودکان نیست. وقتی فکر کردم دیدم که بحث بیشتر کامپیوتری است و نه چیزی که در لیست خرید روزانه جای گیرد، پس آن را بیرون انداختم. من نمی‌دانم که کتاب چه می‌گوید، اما آن اینجاست تا شما آن را (همراه با یک لیوان شیر) بخوانید.

امید من این است اکنون که بحث درباره‌ی جمع آوری زباله در تنوری به پایان رسیده است، می‌تواند زباله‌های خودمان را جمع کند و بیرون بگذارد. جده، چقدر این کار سخت است؟

مردم، این شاهکار جفری ریچر است. کتاب دیگری در کار نخواهد بود. گرچه پس از پایان هر کتاب، این جمله را تکرار می‌کنیم، اما این بار واقعی است. از میان ۱۳ کتاب، این بهترین آنهاست. و آخرین آن‌ها. سریعاً آن را تهیه کنید که تنها تعداد اندکی موجود است. برگردیم به زندگی واقعی خودمان. بحث کنیم پیرامون مسائل مهمی همچون اینکه امروز بچه‌ها چه چیزی را شکستند و نوبت کیست که کهنه‌ی بچه را عوض کند.

کریستین تریس (همسر جف)

۲۴ نوامبر ۲۰۰۹

یک صبحانهٔ معمولی در خانواده ریچر

پیشگفتار مترجم

سیزدهمین روز از بهار سال ۸۹ بود که تصمیم گرفتم این کتاب را ترجمه کنم. هدفی محکم و استوار داشتم و چون از یک ماه پیش کتاب را مطالعه کرده بودم مطمئن بودم که می‌توانم با وقت گذاشتن برای ترجمه کتاب، اثر ماندگار جفری را برای هموطنانم به ارمغان آورم. اگر چه این نخستین ترجمه بلند من بود اما با بهره‌گیری از تجربیات گذشته و عزم راسخ، ترجمه این گنج تقریباً ۱۰۰۰ صفحه‌ای را در ۳۱ تیر ۸۹ به پایان رساندم. ۷۷ روز ترجمه مستمر و تمام وقت به هزاران برگ دستنویس انجامید. کار تایپ و ویرایش را بلافاصله آغاز نمودم و بیشتر کتاب آماده چاپ شد اما به دلایلی تا این زمان به تأخیر افتاد. به دلیل عدم پیروی از سبک ترجمه‌های موجود در بازار این اثر به مذاق ناشران خوش نیامد در نتیجه به جای چاپ کاغذی به چاپ دیجیتال روی آوردم تا سریعتر، آسانتر و بدون هرگونه سانسوری این گنجینه را به دستان شما برسانم.

امیدوارم آن که باید، پیشند. و شما هم خطاهای موجود در ترجمه را به بزرگی اندیشه خود نه به خردی نگاه من بر من بخشدید و مرا از وجود خطاهای احتمالی در اثر مطلع نمایید. همه سعی خودم را کردم تا ضمن انتقال مفاهیم مدنظر نویسنده، شما را از نوشه‌های اصلی نویسنده محروم نکنم.

این اثر با کسب اجازه از نویسنده کتاب ترجمه و عرضه می‌شود، امیدوارم پل خوبی بین جف و شما بوده باشم.

محسن افшиن

۱ شهریور

۲۳ رمضان

مقدمه

اکتبر ۱۹۹۹ بود که افرادی در مایکروسافت، داتنت فریمورک، (اجرایی زبان مشترک) و زبان برنامه نویسی سی شارپ را به من نشان دادند. وقتی همه- آنها را دیدم، تحت تاثیر قرار گرفتم و دانستم روش برنامه نویسی برای من به کلی تغییر می کند. از من خواستند برای تیم مشاوره انجام دهم و من قبول کردم. در ابتدا تصویر کردم داتنت یک لایه ای انتزاعی بر روی COM و Win32 API است. هر چه بیشتر زمان گذاشتم، دیدم که بسی وسیع تر از اینست. به طرقی، آن، سیستم عامل خودش است. مدیریت حافظه، امنیت سیستم، بارگذاری کننده فایل، مکانیزم مدیریت خط، ایزوله کردن محیط برنامه (AppDomain)، مدل تردینگ، همه و همه را خود انجام می دهد. این کتاب همه این موارد را توضیح می دهد تا بتوانید به نحو بهینه نرم افزارها و کامپوننتهایی برای این پلتفرم طراحی کنید.

من بخش مهمی از زندگی خود را بر روی تردینگ، اجرای همروند، موازی سازی، همزمان سازی و ... گذرانده ام. امروزه، با گسترش کامپیوترهای چند هسته‌ای این مباحث بسیار مهم شده اند. چند سال پیش تصمیم گرفتم کتابی پیرامون تردینگ بنویسم، اما هر چیزی به چیز دیگری منجر می شد و من هرگز این کتاب را ننوشتیم، وقتی زمان تجدیدنظر کتاب فرا رسید، تصمیم گرفتم تمام اطلاعات تردینگ را در آن جای دهم. این کتاب، CLR، داتنت فریمورک و زبان سی شارپ را پوشش داده و کتاب تردینگ من نیز در آن تعبیه شده است (بخش پنجم "تردینگ").

اکتبر ۲۰۰۹ است که این مطالب را می نویسم، درست در ده میان سالی که با داتنت و سی شارپ کار می کنم. در طی ۱۰ سال، من همه نوع برنامه ساخته ام و به عنوان یک مشاور، فراوان در خود داتنت همکاری کرده ام. به عنوان شریک در شرکت خودم (<http://Wintellect.com>) با مشتریان فراوانی کار کرده ام و به آنها در طراحی، خطایابی و حل مشکلاتشان در داتنت کمک کرده ام. تمام این تجربه‌ها به من در یادگیری مباحثی که دیگران در داتنت با آن مشکل دارند، کمک کرده است. من سعی کرده‌ام تا داشت تمام این تجربه‌ها را در مباحث کتاب پوشش دهم.

این کتاب مناسب چه افرادی است:

هدف این کتاب بیان چگونگی طراحی برنامه‌ها و کلاس‌ها با قابلیت استفاده مجدد برای داتنت است. به خصوص، قصد دارم توضیح دهم CLR چگونه کار می کند و چه امکاناتی را فراهم می آورد. همچنین پیرامون بخش‌های مختلف کتابخانه کلاس‌های فریمورک (FCL) بحث خواهم کرد. هیچ کتابی نمی‌تواند FCL را کاملاً توضیح دهد چرا که شامل هزاران نوع می‌باشد و این تعداد در حال افزایش است. در نتیجه بر نوع‌های اصلی که هر برنامه نویس بدان‌ها نیاز دارد، تکیه می‌کنم. و این کتاب مخصوص Windows Presentation Foundation (WPF)، Windows Forms، XML Web Services، Silverlight و غیره نیست. پس تکنولوژی‌های معرفی شده در کتاب برای تمام این نوع برنامه‌ها کاربرد دارد.

کتاب با ویژوال استودیو ۲۰۱۰ و داتنت نسخه ۴.۰ و نسخه ۴.۰ از زبان برنامه نویسی سی شارپ پیش می‌رود. به این دلیل که مایکروسافت همواره سعی در سازگاری نسخه‌های جدید با قدیم دارد، بسیاری از مباحث کتاب درباره نسخه‌های قبلی نیز صادق است. تمامی نمونه کدها در زبان سی شارپ برای بیان رفتار امکانات مختلف نوشته شده است. اما از آنجا که CLR توسط زبان‌های مختلف قابل استفاده است، مطالب کتاب حتی برای برنامه نویس غیر سی شارپ نیز مفید است.

نکته

شما می‌توانید کدهای این کتاب را از سایت [Wintellect](http://Wintellect.com) به آدرس <http://Wintellect.com> دریافت کنید. در بخش‌هایی از کتاب کلاس‌هایی از Power Threading Library خودم را توضیح می‌دهم که این کتابخانه نیز از سایت فوق به صورت رایگان قابل دریافت است.

امروزه مايكروسافت نسخه‌های مختلفی از CLR ارائه می‌دهد. نسخه‌ی دسکتاپ/اسروری وجود دارد که بر روی ویندوز $x86$ ۳۲ بیتی و همچنین نسخه‌ی ۶۴ بیتی $x64$ و $IA64$ ویندوز عمل می‌کند. نسخه‌ی Silverlight موجود است که از روی نسخه‌ی دسکتاپ/اسروری تهیه شده است. پس تمام مطالب کتاب درباره‌ی ساخت برنامه‌های Silverlight نیز کار می‌کند فقط با کمی تفاوت در چگونگی بارگذاری اسپلی‌ها. همچنین نسخه‌ی سبکی از داتنت فریمورک به نام .NET Compact Framework وجود دارد که برای گوشی‌های Windows CE و Windows Mobile قابل استفاده است. اغلب مطالب برای .NET Compact Framework است، اما این پلتفرم هدف اصلی کتاب نیست.

در ۳۱ دسامبر ۲۰۰۱ (ECMA International (<http://www.ECMA-International.org>) زبان سی‌شارپ، بخش‌هایی از CLR و بخش‌هایی از FCL را به عنوان استاندارد ثبت کرد. مستندات این استاندارد اجازه داد دیگر شرکت‌ها نسخه‌هایی منطبق بر ECMA از این تکنولوژی‌ها را برای پردازنده و سیستم عامل‌های دیگر طراحی کنند. در واقع Novell، پیاده سازی منبع باز از Silverlight (Moonlight (<http://www.mono-project.com/Moonlight>) مبتنی بر UNIX/X11 می‌باشد. Moonlight منطبق بر مشخصات ECMA است. بخش‌های زیادی از کتاب پیرامون این استانداردهاست. پس این کتاب برای کار با کتابخانه‌هایی که با استاندارد ECMA تطابق دارند نیز مفید است.

نکته

ویراستاران و شخص خود من تلاش فراوانی کردیم تا دقیق ترین، بروزترین و عمیق ترین کتاب را با نثر روان و درک آسان و خالی از اشتباه فراهم کنیم. حتی با این تیم بسیار عالی، باز هم اشتباه ممکن است. اگر شما اشتباهی در کتاب یافتید و یا فیدبکی سازنده داشتید، بسیار از شما تشکر می‌کنم اگر با ایمیل من (JefferyR@Wintellect.com) تماس بگیرید.

تقدیم به

کریستین : کلمات قاصر از بیان این است که من چه حسی از زندگی مشترک با وی دارم. من خانواده ام و تمام سرگذشتمن را گرامی می‌دارم. من هر روز با عشق تو سرشار می‌شوم.

آیدان (۶ ساله) و گرن特 (۲ ساله) : هر دوی شما به من الهام می‌دهید و به من یاد داده اید که بازی کنم و شاد باشم. تماشای رشد کردن و بزرگ شدن شما بسیار برایم لذت بخش است. من خوش شانسم که در زندگی شما سهیم هستم. بیش از آنکه تصور کنید شما را دوست داشته و برایتان احترام قائل هستم.

تشکر و قدردانی

من بدون کمک و یاری فنی بسیاری از افراد قادر به نوشتن این کتاب نبودم. خصوصاً از خانواده‌ام تشکر می‌کنم. تلاش و زمان مورد نیاز برای نوشتن این کتاب قابل اندازه‌گیری نیست. تنها این را می‌دانم بدون حمایت همسرم کریستین و دو پسرم (آیدان و گرنت)، نمی‌توانستم این کتاب را تولید کنم. زمان‌های زیادی بود که کتاب مانع از کتاب هم بودن ما می‌شد. حال که کتاب پایان یافته است، واقعاً به دنبال ادامه‌ی ماجراجویی‌های زندگی مشترک‌مان می‌روم. برای این ویرایش از کتاب، افراد مهمی به من کمک کردند. کریستوف نازاری، که با هم در پروژه‌ی کتاب‌های مختلف کار کرده‌ایم، کتاب را بررسی کرد و مطمئن شد هر آنچه گفته‌ام به بهترین وجه ممکن بیان شده باشد. او اثر مهمی بر کیفیت کتاب داشته است. همچون همیشه، تیم ویراستاران انتشارات مایکروسافت نیز برای همکاری عالی بودند. تشکر مخصوص خود را نیز شامل بن ریان، ولری وولی و دون سوسگریو می‌کنم. همچنین از جین فیندلی و سو مک کلانگ برای ویرایش و پشتیبانی تولید تشکر می‌کنم.

پشتیبانی از کتاب

تمام تلاش ممکن برای صحت کتاب انجام شده است. تغییرات و اصلاحات احتمالی به پایگاه دانش مایکروسافت اضافه می‌شود که از طریق وب سایت پشتیبانی و کمک مایکروسافت در دسترس است. پشتیبانی از کتاب و دسترسی به مقالات در وب سایت زیر:

<http://www.microsoft.com/learning/support/books>

سوالات خود پیرامون کتاب را به آدرس msinput@microsoft.com ارسال کنید.

ما منتظر نظرات شما هستیم

هر گونه نظری پیرامون کتاب را ارزش می‌نهیم. لطفاً نظرات خود را از طریق نظر سنجی زیر با ما در میان بگذارید:

<http://www.microsoft.com/learning/booksurvey>

نکته

امیدواریم شما نظرات دقیق و جزیی برای ما ارسال کنید. اگر سوالی پیرامون برنامه‌های انتشارات، عناوین در حال چاپ و ... دارید از طریق توییتر <http://twitter.com/MicrosoftPress> با ما در ارتباط باشید.

فصل ۱: مدل اجرایی CLR

داتنت مایکروسافت مفاهیم، تکنولوژی و واژه‌های جدیدی را معرفی می‌کند. هدف من در این فصل این است که خلاصه‌ای از طراحی داتنت برای شما بیان کرده و برخی از تکنولوژی‌های جدید فریمورک را برای شما معرفی کنم، و واژه‌های جدیدی را که با آنها کار خواهیم کرد را برایتان تعریف کنم. همچنین پیرامون فرآیند ساخت برنامه از سورس کد و یا ایجاد کامپونت‌های قابل توزیع (فایل‌ها) که شامل نوع‌ها (کلاس، ساختار و ...) می‌شوند، و چگونگی اجرای برنامه‌هایتان توضیح خواهم داد.

کامپایل سورس کد به ماژول مدیریت شده

شما تصمیم گرفته اید داتنت فریمورک را به عنوان پلتفرم برنامه‌نویسی خود انتخاب کنید. بسیار عالی است. اولین قدم شما تعیین نوع برنامه یا کامپونتی است که قصد دارید بسازید. تصویر کیمدهم چیز را طراحی کرده اید، مشخصات برنامه‌آماده‌اند و شما آماده برنامه‌نویسی هستید.

اکنون باید انتخاب کنید از چه زبان برنامه‌نویسی استفاده کنید. این انتخاب مشکلی است چراکه زبان‌های مختلف، قابلیت‌های متفاوتی ارائه می‌دهند. برای نمونه در C/C++ مدیریت نشده، شما کنترل بسیار سطح پایینی از سیستم دارید. شما می‌توانید حافظه را آنطور که می‌خواهید مدیریت کنید، تردها را به آسانی بسازید و ویژوال بیسیک، به شما اجازه می‌دهد برنامه‌های گرافیکی را به سرعت تولید کنید و به سادگی اشیاء COM و پایگاه داده را کنترل کنید.

اجرایی زبان مشترک Common Language Runtime (CLR) دقیقاً چیزی است که نامش بیان می‌کند: یک اجرایی که توسط زبان‌های برنامه‌نویسی مختلف و متفاوتی قابل استفاده است. ویژگی‌های اصلی CLR (همچون مدیریت حافظه، بارگذاری اسمبلی، امنیت، مدیریت اکسپشن و همزمانی تردها) برای تمام زبان‌های برنامه‌نویسی که آن را هدف قرار می‌دهند، در دسترس می‌باشد. برای نمونه، CLR از اکسپشن‌ها برای گزارش خطاهای انتخابی استفاده می‌کند، پس هر زبانی که با CLR کار می‌کند خطاهای را از طریق اکسپشن‌ها دریافت می‌کند. نمونه دیگر اینکه CLR به شما اجازه می‌دهد ترد بسازید، پس هر زبانی که با CLR کار می‌کند می‌تواند ترد بسازد.

در واقع، در زمان اجراء CLR درباره‌ی اینکه از چه زبان برنامه‌نویسی برای نوشتن سورس کد استفاده شده است، چیزی نمی‌داند. این بدان معنی است که شما باید زبانی را انتخاب کنید که بتوانید خواسته‌های خود را به آسانی در آن بیان کنید. شما می‌توانید کد خود را به هر زبانی بنویسید مشروط به اینکه زبان مورد نظر با CLR کار کند.

پس اگر آنچه گفته شد صحیح است، مزیت استفاده از یک زبان نسبت به دیگری چیست؟ خوب، من به کامپایلرها به عنوان بررسی‌کننده‌ی نحو دستورات و آنالیز "کد صحیح" نگاه می‌کنم. آن‌ها کد شما را بررسی می‌کنند و مطمئن می‌شوند آنچه نوشته اید صحیح باشد و سپس کد خروجی که هدف شما را می‌رسانند را تولید می‌کنند. زبان‌های برنامه‌نویسی به شما اجازه می‌دهند با نحوه‌ای متفاوتی کد خود را بنویسید. ارزش این انتخاب را دست کم نگیرید. برای نمونه در برنامه‌های محاسباتی و مالی بیان اهداف شما به کمک نحو APL زمان کدنویسی و توسعه‌ی آن را نسبت به نحو Perl کاهش می‌دهد.

مایکروسافت کامپایلرهای مختلفی ساخته است که با CLR کار می‌کنند: Iron Python، Iron Ruby، Iron F#، Visual Basic، C#، C++/CLI، Intermediate Language (LI)، Assembler یک اسمبلر زبان میانی. علاوه بر مایکروسافت، شرکت‌ها و دانشگاه‌های مختلف هم کامپایلرهایی تولید کرده‌اند که CLR را هدف قرار می‌دهد، من از وجود کامپایلرهایی برای Haskell، Fortran، Eiffel، CoBol، Caml، APL، Ada، RPG، Prolog، PHP، Perl، Pascal، Oberon، Mondrian، ML، Mercury، LISP، Lexico، LOGO، Lua، Smalltalk مطلع هستم.

شکل ۱-۱ فرآیند کامپایل فایل‌های سورس کد را نشان می‌دهد. همانطور که شکل نشان می‌دهد، شما می‌توانید سورس‌کدهای خود را در هر زبان برنامه‌نویسی که CLR را پشتیبانی می‌کند، بنویسید. سپس با کامپایلر منتظر با زبان خود، نحو دستورات را بررسی کرده و سورس کد را آنالیز کنید. بدون توجه به زبانی که انتخاب می‌کنید، نتیجه یک ماژول مدیریت‌شده است. یک فایل استاندارد اجرایی قابل حمل (PE32) تحت ویندوز ۳۲ بیتی یا یک فایل استاندارد اجرایی قابل حمل (PE32+) تحت ویندوز ۶۴ بیتی می‌باشد که برای اجرا نیاز به CLR دارد. در واقع، اسمبلی‌های مدیریت‌شده همواره از ویژگی جلوگیری از اجرای داده (DEP) و تصادفی سازی قالب فضای آدرس Address Space Layout Randomization (ASLR) در ویندوز بهره می‌برند؛ این دو ویژگی امنیت کل سیستم را افزایش می‌دهد.

شکل ۱-۱ کامپایل سورس کد به ماژول های مدیریت شده

جدول ۱-۱ بخش های یک ماژول مدیریت شده را نشان می دهد.

جدول ۱-۱ بخش های یک ماژول مدیریت شده

بخش	توضیح
Hدر PE32+ یا PE32	هدر استاندارد Windows PE از فایل که شبیه هدر Common Object File Format (COFF) است. اگر هدر از فرمت PE32 استفاده کند فایل می تواند در ویندوز ۳۲ بیتی یا ۶۴ بیتی اجرا شود. اگر هدر از فرمت PE32+ استفاده کند، فایل برای اجرا نیاز به ویندوز ۶۴ بیتی دارد. این هدر نوع فایل را نیز مشخص می کند: GUI، DLL و شامل برچسب زمان ساخت فایل نیز می باشد. برای ماژول هایی که فقط شامل کد IL هستند اطلاعات هدر (+) PE32 نادیده گرفته می شود. برای ماژول هایی که شامل کد اصلی پردازنه هستند، این هدر اطلاعات مرتبط با کد اصلی پردازنه را دارد.
CLR	شامل اطلاعاتی است که این را به یک ماژول مدیریت شده تبدیل می کند. (اطلاعات توسط ابزارها و CLR درک می شوند).
متادیتا (فراداده) ^۱	هدر شامل نسخه CLR مورد نیاز، برخی پرچم ها، علامت متادیتا MethodDef از متادیتا آغازین ماژول مدیریت شده (متادیتا Main) و مکان و اندازه میانجایی ماژول، منابع، نام قوی، برخی پرچم ها و دیگر موارد غیر مهم می باشد.
کد IL	هدر ماژول مدیریت شده شامل جدول های متادیتا می باشد. دو نوع اصلی از این جدول ها وجود دارد: جدول هایی که نوع ها و اعضای تعريف شده در کد شما را توصیف می کنند و جدول هایی که نوع ها و اعضای ارجاع داده شده توسط سورس کدتان را توصیف می کنند.
کامپایل می کند.	کدی است که کامپایلر در نتیجه کامپایل سورس کد تولید می کند. در زمان اجرا، CLR کد IL را به دستورات اصلی پردازنه کامپایل می کند.

کامپایلرهای کد اصلی، کدی را تولید می کنند که ویژه‌ی یک معماری خاص از پردازنهای همچون IA64، x86 یا IA32 می باشد. تمام کامپایلرهای مطابق با CLR به جای کد اصلی کد IL تولید می کنند. (در این فصل بیشتر وارد جزئیات کد IL می شویم). گاهی به کد IL، کد مدیریت شده نیز گفته می شود چرا که اجرای آن را مدیریت می کند.

علاوه بر کد IL، هر کامپایلری که با CLR کار می کند لازم است متادیتا کاملی در هر ماژول مدیریت شده قرار دهد. به طور خلاصه، متادیتا مجموعه جدول های اطلاعاتی است که در ماژول تعريف شده اند همچون نوع ها و اعضای آن ها را توصیف می کند. به علاوه، متادیتا دارای جدول هایی است که چیزهایی که ماژول به آن ها ارجاع داده است، همچون نوع های وارد شده و اعضای آن ها را تعیین می کند. متادیتا مجموعه ای برتر از تکنولوژی های قدیمی تر مثل COM و فایل های Interface Definition Language (IDL) است. نکته مهم این است که متادیتا CLR بسیار کاملتر است و برخلاف آن ها، متادیتا همواره با فایلی است که حاوی کد IL می باشد. در واقع، متادیتا همیشه درون همان فایل EXE/DLL که کد در آن قرار دارد، تعییه شده است و جداسازی آن غیر ممکن است. به دلیل آنکه کامپایلر متادیتا و کد را همزمان تولید می کند و در ماژول مدیریت شده خروجی قرار می دهد، متادیتا و کد IL همواره با هم دیگر هماهنگ هستند. متادیتا کاربردهای بسیاری دارد که برخی از آن ها عبارتند از:

- متادیتا نیاز به فایل های اصلی کتابخانه و هدر C/C++ را هنگام کامپایل حذف می کند چرا که تمام اطلاعات در مورد نوع ها و اعضای ارجاع داده شده درون همان فایلی است که کد IL، آن نوع ها و اعضای را به کار می گیرد. کامپایلرهای متادیتا را مستقیماً از ماژول مدیریت شده بخوانند.

^۱ Metadata

ویژوال استودیو برای کمک به شما در نوشتن کد از متادیتا استفاده می‌کند. ویژگی IntelliSense متادیتا را تحلیل می‌کند تا به شما بگوید یک نوع چه متدها، ویژگی‌ها، رویدادها و فیلد های را ارائه می‌دهد و در خصوص متدها، چه پارامترهایی را به عنوان ورودی می‌پذیرد. فرآیند بازبینی که توسط CLR انجام می‌شود از متادیتا استفاده می‌کند تا اطمینان حاصل کند که شما تنها عملیات‌های "نوع-امن"^۲ را انجام می‌دهید. (فرآیند بازبینی توضیح داده خواهد شد.)

متادیتا اجازه می‌دهد که فیلد های یک شی به فرم بلوکی از حافظه سریالی شده^۳، به ماشین دیگری ارسال گردد و در آنجا غیرسریالی شده^۴ و حالت شی در ماشین مقصد بازسازی شود.

متادیتا به جمع آوری کننده زباله^۵ (GC) اجازه می‌دهد دوره حیات اشیاء را پیگیری کند. برای هر شی، GC می‌تواند نوع شی را تعیین کند و از روی متادیتا بفهمد کدام فیلد ها درون این شی به اشیاء دیگر ارجاع می‌کند.

در فصل ۲، "ساخت، بسته بندی، نصب و مدیریت برنامه ها و نوع ها" متادیتا را به تفصیل توضیح خواهم داد.

سی‌شارپ، ویژوال بیسیک، اف‌شارپ و اس‌مبول IL همواره مازول هایی حاوی کد مدیریت شده (IL) و داده مدیریت شده (CLR) می‌شوند) تولید می‌کنند. کاربران نهایی برای اجرای هر مازولی که حاوی کد مدیریت شده و یا داده مدیریت شده است باید CLR (که در حال حاضر به عنوان بخشی از دات‌نت عرضه می‌شود) را بر روی ماشین خود نصب داشته باشند درست همانطور که باید کتابخانه Microsoft Foundation Class (MFC) یا ویژوال بیسیک نصب شده باشد تا بتوانند برنامه های MFC یا ویژوال بیسیک ۶ را اجرا کنند.

به صورت پیشفرض، کامپایلر C++ مایکروسافت، مازول های EXE/DLL تولید می‌کند که شامل کد مدیریت نشده (اصلی^۶) است و داده های مدیریت نشده (حافظه اصلی) را در زمان اجرا دستکاری می‌کنند. این مازول ها برای اجرا به CLR نیاز ندارند. هر چند با تعیین سوییچ خط فرمان C++ /CLR کامپایلر مازول هایی را تولید می‌کند که حاوی کد مدیریت شده است و البته برای اجرای این کد CLR نیاز است. در میان تمام کامپایلرهای مایکروسافت که نام بردهم، تنها کامپایلری است که اجازه هی تولید هر دو کد مدیریت شده و نشده را به برنامه نویس داده و ترکیب این دو را در یک مازول ممکن می‌سازد. این کامپایلر البته تنها کامپایلری است که اجازه هی تعریف نوع داده ای مدیریت شده و نشده در سورس برنامه را به برنامه نویس می‌دهد. این انعطاف پذیری که کامپایلر C/C++ مایکروسافت ارائه می‌دهد به صورت غیرمواردی با دیگر کامپایلرهای باست چرا که به برنامه نویسان اجازه می‌دهد از کدهای کنونی اصلی خود درون کد مدیریت شده استفاده کنند و همزمان از نوع های مدیریت شده برای کار خود بهره گیرند.

ترکیب مازول های مدیریت شده به اس‌مبول ها

CLR در واقع با مازول ها کار نمی‌کند، بلکه با اس‌مبول ها کار می‌کند. یک اس‌مبول^۷ مفهومی انتزاعی است که درک آن در ابتدا مشکل می‌باشد. اولاً، یک اس‌مبول، گروه بندی منطقی یک یا چند مازول یا فایل های منبع است. دوماً، یک اس‌مبول کوچکترین واحد با قابلیت استفاده مجدد، امنیت و نسخه بندی است. بسته به انتخاب هایی که با کامپایلرهای ابزارها می‌کنید، شما می‌توانید یک اس‌مبول تک فایلی یا چند فایلی تولید کنید. در دنیای CLR یک اس‌مبول چیزی است که به آن یک کامپیونت^۸ می‌گوییم.

در فصل ۲، اس‌مبول ها را با جزئیات توضیح می‌دهم، پس در اینجا وقت زیادی بر روی آنها صرف نمی‌کنیم. فقط در اینجا این را نشان می‌دهم که مفاهیم دیگری نیز وجود دارد که روشی را برای شناخت گروهی از فایل ها به عنوان یک تک موجودیت، ارائه می‌کند.

شکل ۱-۲ نشان می‌دهد اس‌مبول های چیستند. در این شکل، تعدادی مازول مدیریت شده و فایل های منبع (یا داده) توسط یک ابزار پردازش می‌شوند. این ابزار یک تک فایل (+) PE32 تولید می‌کند که گروه بندی منطقی فایل ها را نشان می‌دهد. اتفاقی که رخ می‌دهد اینست که این فایل (+) PE32 شامل بلوکی از داده به نام مانیفست^۹ است. مانیفست مجموعه دیگری از جدول های متادیتاست. این جدول ها، فایل های سازنده اس‌مبول، نوع های صادر شده عمومی که توسط فایل های اس‌مبول پیاده سازی شده اند و فایل های منبع و داده که با اس‌مبول همراه هستند را توصیف می‌کنند.

² Type-safe

³ Serialize

⁴ Deserialize

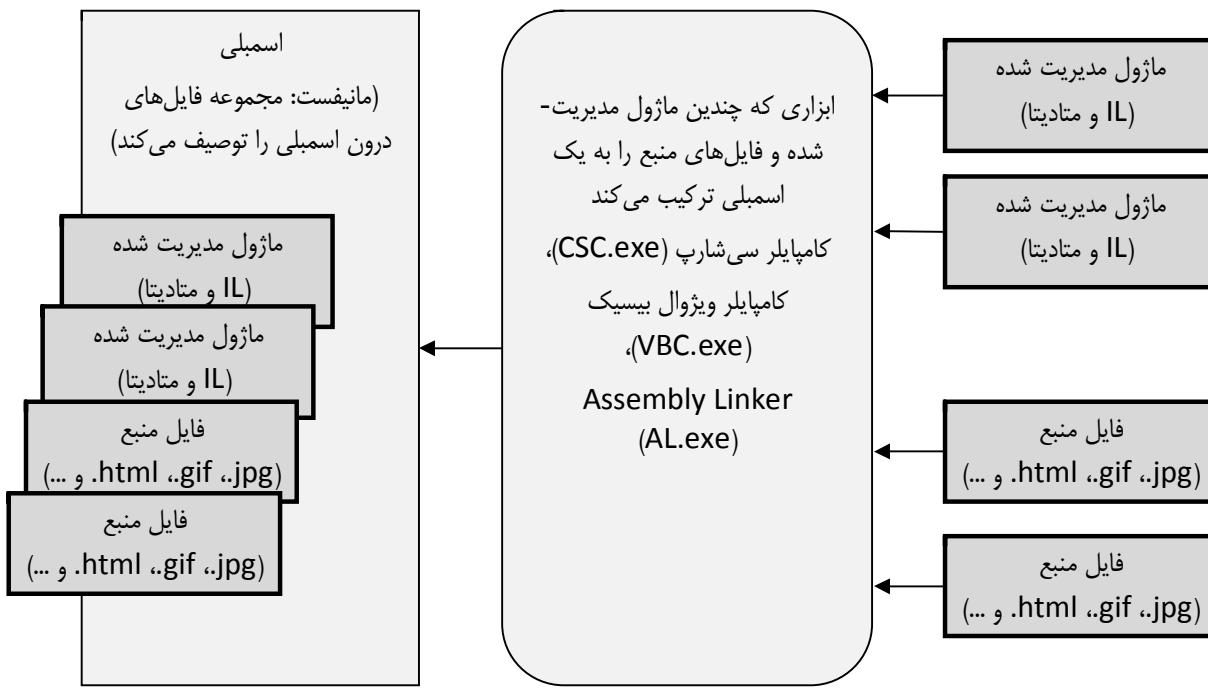
⁵ Garbage Collector

⁶ Native

⁷ Assembly

⁸ Component

⁹ Manifest

شکل ۲-۱ ترکیب مازول های مدیریت شده به اسembلی ها

به صورت پیشفرض، کامپایلرها کار تبدیل مازول مدیریت شده به یک اسembلی را انجام می دهند. کامپایلر سی شارپ، مازول مدیریت شده ای تولید می کند که حاوی یک مانیفست است. این مانیفست بیان می کند که اسembلی فقط از یک فایل تشکیل شده است. پس، برای پروژه هایی که تنها یک مازول مدیریت شده دارند و فایل منبع (یا داده) ندارند، اسembلی همان مازول مدیریت شده است و شما مرحله اضافی دیگری در فرآیند ساخت خود ندارید. اگر شما می خواهید گروهی از فایل ها را درون یک اسembلی قرار دهید باید با ابزارهای دیگر (همانند Assembly Linker (AL.exe) و سویچ های خط فرمان آنها آشنا باشید. این ابزارها را در فصل ۲ توضیح می دهم.

یک اسembلی به شما اجازه می دهد که مفاهیم فیزیکی و منطقی یک کامپوننت با قابلیت استفاده مجدد، امنیت و نسخه بندی را از یکدیگر تفکیک کنید. این که چگونه کد و منابع را تقسیم کنید، به شما بستگی دارد. برای نمونه شما می توانید منابع و نوع هایی که کمتر استفاده می شوند را در فایلی جداگانه درون اسembلی قرار دهید. این فایل های جداگانه می توانند بر طبق درخواست، وقتی در زمان اجرا به آنها نیاز است از وب دانلود شوند. اگر فایل ها اصلاً استفاده نشindن، هرگز دانلود نمی شوند که منجر به کاهش فضای مصرف شده و زمان نصب برنامه می شود. اسembلی ها به شما اجازه می دهند که فایل هایتان را تفکیک کنید در حالیکه به فایل ها به عنوان یک تک مجموعه نگاه می کنید.

مازول های یک اسembلی همچنین حاوی اطلاعاتی پیرامون اسembلی های ارجاع داده شده شامل نسخه های آنها هستند. این اطلاعات، یک اسembلی را خود توصیف گر می سازد. به بیان دیگر، CLR می تواند وابستگی های آنی اسembلی برای اجرای کد را تعیین کند. هیچ اطلاعات اضافی دیگری در رجیستری یا در سرویس های دامنه اکتیو دایرکتوری^{۱۰} (AD DS) نیاز نیست. به دلیل آنکه هیچ اطلاعات اضافی دیگری نیاز نیست، استفاده از اسembلی ها بسیار آسانتر از کامپوننت های مدیریت شده است.

بارگذاری اجرایی زبان مشترک

هر اسembلی ای که می سازید می تواند یک برنامه اجرایی یا یک فایل DLL شامل نوع هایی برای استفاده توسط یک برنامه اجرایی باشد. CLR مسئول مدیریت اجرای کدهای درون این اسembلی ها می باشد. به این معنی که دات نت فریمورک باید روی ماشین نصب شده باشد. مایکروسافت یک بسته قابل توزیع ارائه کرده است که شما می توانید به کمک آن دات نت را به صورت رایگان بر روی ماشین های مشتریان خود نصب کنید. برخی از نسخه های ویندوز هماره با دات نت نصب شده فروخته می شوند.

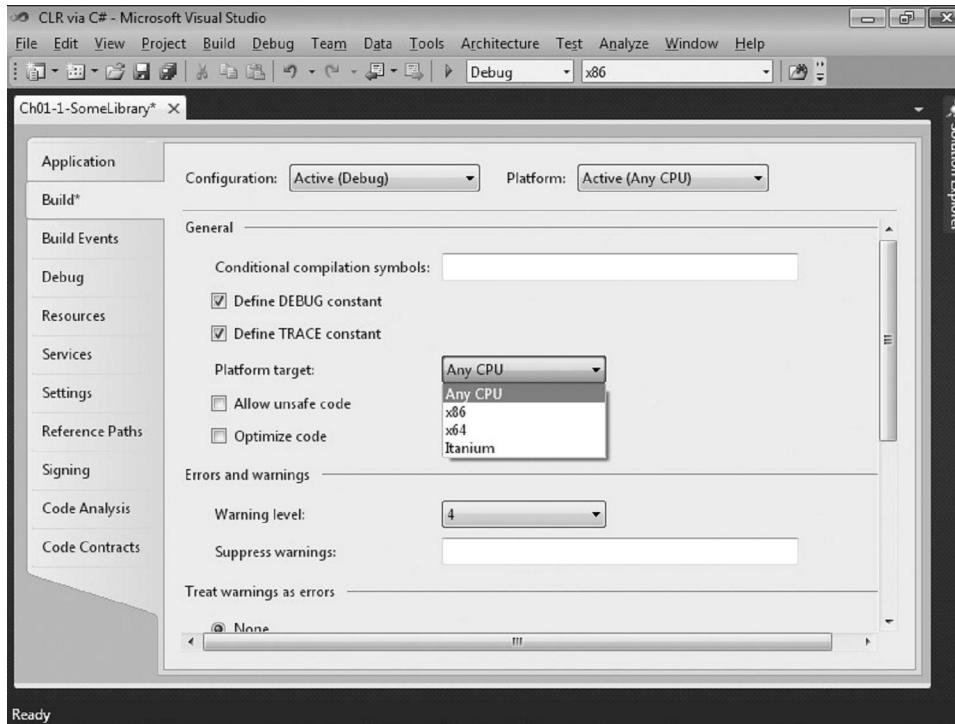
¹⁰ Active Directory Domain Services

شما می‌توانید با جستجوی فایل `MSCorEE.dll` در پوشه `%SystemRoot%\System32` تعیین کنید آیا داتنت فریمورک نصب شده است یا خیر. وجود این فایل به معنی اینست که داتنت فریمورک نصب شده است. هر چند، نسخه‌های مختلف داتنت فریمورک می‌توانند به صورت همزمان در یک ماشین نصب شوند. برای تعیین نسخه‌های داتنت فریمورک نصب شده، زیر کلیدهای رجیستری زیر را بروزی کنید:

`HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\Microsoft\NET Framework Setup\NDP`

¹¹ داتنت شامل یک برنامه خط فرمان به نام `CLRVer.exe` است که تمامی نسخه‌های CLR نصب شده بر روی ماشین را نشان می‌دهد. این برنامه همچنین می‌تواند به کمک سوییچ **all**- یا با ارسال شناسه‌ی پردازه مورد نظر شما نشان دهد پردازه‌های در حال اجرا در ماشین از چه نسخه‌ی CLR استفاده می‌کنند. پیش از آنکه درباره بارگذاری CLR صحبت کنیم نیاز است کمی پی‌رامون نسخه‌های ۳۲ و ۶۴ بیتی ویندوز صحبت کنیم. اگر اسملی شما فقط شامل کد مدیریت‌شده‌ی نوع‌امن باشد، شما کدی نوشته اید که می‌بایست در هر دو نسخه ۳۲ بیتی و ۶۴ بیتی ویندوز کار کند. در واقع، فایل تولیدی EXE/DLL که کامپایلر آن را ایجاد کرده است بر روی ویندوز ۳۲ بیتی و همچنین نسخه‌های x64 و IA64 از ویندوز ۶۴ بیتی به خوبی اجرا می‌شود. به بیان دیگر، این تک فایل بر روی هر ماشینی که یک نسخه از داتنت فریمورک (البته با شماره نسخه صحیح) بر روی آن نصب است، اجرا می‌شود.

در موقع بسیار نادری، برنامه‌نویسان می‌خواهند کدی بنویسند که بر روی نسخه‌ی خاصی از ویندوز کار کند. برنامه‌نویسان چنین کاری را احتمالاً در موقع نوشتن کد نا امن¹² و یا کار با کد مدیریت‌نشده که یک معماری پردازنده خاص را هدف قرار داده است، انجام می‌دهند. برای کمک به برنامه‌نویسان، کامپایلر سی‌شارپ سوییچ خط فرمان **/platform** را ارائه می‌دهد. این سوییچ به شما اجازه می‌دهد که تعیین کنید اسملی خروجی بتواند فقط بر روی ماشین‌های x86 که ویندوز ۳۲ بیتی دارند، فقط ماشین‌های ۶۴ بیتی که ویندوز ۶۴ بیتی دارند یا فقط ماشین‌های Intel Itanium که ویندوز ۶۴ بیتی دارند، اجرا شود. اگر شما پلتفرمی را تعیین نکنید، پیش فرض **anycpu** (هر پردازنده‌ای) انتخاب می‌شود که به این معنیست که اسملی می‌تواند در هر نسخه‌ای از ویندوز اجرا شود. کاربران ویژوال استودیو می‌توانند پلتفرم هدف در پروژه خود را با نمایش صفحات مشخصات پروژه از طریق منوی Project و سپس گزینه Properties پروژه و با کلیک بر تب Build و انتخاب یکی از گزینه‌های لیست Platform Target (شکل ۱-۳)، تعیین کنند.

شکل ۱-۳ تنظیم پلتفرم هدف به کمک ویژوال استودیو

¹¹ Sample Document Kit

¹² Unsafe code

بسته به سویچ پلتفرم، کامپایلر سی شارپ، یک اسمبلی که شامل هدر PE32+ یا PE32 می‌باشد تولید می‌کند و نیز کامپایلر، معماری پردازنده مورد نظر (و یا بی تفاوت به معماری) را درون هدر قرار می‌دهد. مایکروسافت ۲ برنامه خط فرمان SDK به نامهای CorFlags.exe و DumpBin.exe را ارائه می‌دهد که شما می‌توانید برای بررسی اطلاعات هدر موجود در ماژول‌های مدیریت شده از آن‌ها استفاده کنید.

وقتی شما یک فایل اجرایی را اجرا می‌کنید، ویندوز، هدر فایل EXE را بررسی می‌کند تا تعیین کند که برنامه به فضای آدرس ۳۲ بیتی و یا ۶۴ بیتی نیاز دارد. یک فایل با هدر PE32 می‌تواند با فضای آدرس ۳۲ بیتی یا ۶۴ بیتی اجرا شود و یک فایل با هدر PE32+ به فضای آدرس ۶۴ بیتی نیاز دارد. ویندوز همچنین اطلاعات معماری پردازنده که درون هدر تعیین شده است را بررسی می‌کند تا مطمئن شود که با پردازنده موجود بر روی ماشین منطبق باشد. در پایان، ویندوز‌های ۶۴ بیتی تکنولوژی ارائه می‌دهند که به برنامه‌های ۳۲ بیتی اجازه اجرا می‌دهد. این تکنولوژی Windows On WoW64 (WoW64) نامیده می‌شود. این تکنولوژی حتی اجازه می‌دهد برنامه‌های ۳۲ بیتی با کد اصلی x86 بر روی ماشین‌های Itanium اجرا شوند، علت آنست که WoW64 می‌تواند مجموعه دستورات x86 را کاوش قابل توجه سرعت، شبیه سازی کند.

جدول ۱-۲ دو چیز را نشان می‌دهد. اول اینکه نشان می‌دهد وقتی شما سویچ‌های مختلف خط فرمان **/platform** را برای کامپایلر سی شارپ تعیین می‌کنید چه نوع ماژول مدیریت شده‌ای حاصل می‌شود. دوم اینکه، نشان می‌دهد آن برنامه چگونه بر روی نسخه‌های مختلف ویندوز اجرا می‌شود.

جدول ۱-۲ اثرات **/platform** بر روی ماژول تولید شده و در زمان اجرا

سویچ /platform حاصل	ماژول مدیریت شده	ویندوز x86	ویندوز ۶۴	ویندوز IA64
مستقل از معماری PE32 (پیشفرض)	BE	BE	BE	BE
با عنوان برنامه ۶۴ بیتی	با عنوان برنامه ۳۲ بیتی	با عنوان برنامه ۳۲ بیتی	با عنوان برنامه ۳۲ بیتی	با عنوان برنامه ۳۲ بیتی
اجرا می‌شود	اجرا می‌شود	اجرا می‌شود	اجرا می‌شود	اجرا می‌شود
PE32/x86	PE32+/x64	PE32+/x64	PE32+/Itanium	PE32+/Itanium
x86	x64	x64	Itanium	Itanium
با عنوان برنامه WoW64	با عنوان برنامه WoW64	با عنوان برنامه WoW64	با عنوان برنامه WoW64	با عنوان برنامه WoW64
اجرا می‌شود	اجرا می‌شود	اجرا می‌شود	اجرا نمی‌شود	اجرا نمی‌شود
با عنوان برنامه ۶۴ بیتی	با عنوان برنامه ۶۴ بیتی	با عنوان برنامه ۶۴ بیتی	با عنوان برنامه ۶۴ بیتی	با عنوان برنامه ۶۴ بیتی
اجرا نمی‌شود	اجرا نمی‌شود	اجرا نمی‌شود	اجرا نمی‌شود	اجرا نمی‌شود

بعد از آنکه ویندوز هدر فایل EXE را بررسی نمود و تعیین کرد که یک پردازه ۳۲ بیتی، یک پردازه ۶۴ بیتی و یا یک پردازه WoW64 بسازد، ویندوز نسخه‌ی x86 یا IA64 از MSCorEE.dll را در فضای آدرس پردازه بارگذاری می‌کند. در نسخه x86 ویندوز، نسخه x86 از MSCorEE.dll در پوششی C:\Windows\System32 قرار دارد. در نسخه x64 یا IA64 از ویندوز، نسخه x86 از MSCorEE.dll را می‌توان در پوششی C:\Windows\System32 می‌باشد در حالیکه نسخه ۶۴ بیتی (IA64 یا x64) را می‌توان در پوششی C:\Windows\SysWow64 سازگاری با نسخه‌های قدیمی) پیدا کرد. سپس، ترد اصلی پردازه، متدى را درون MSCorEE.dll فراخوانی می‌کند. این متدى CLR را مقداردهی اولیه کرده، اسمبلی EXE را بارگذاری می‌کند و سپس متدى آغازین (Main) آن را فراخوانی می‌نماید. در این لحظه برنامه مدیریت شده در حال اجراست.^{۱۳}

نکته اسمبلی‌هایی که با نسخه ۱.۰ از کامپایلر سی شارپ مایکروسافت ساخته شده اند، شامل هدر PE32 بوده و مستقل از معماری پردازنده می‌باشند. هرچند که CLR این اسمبلی‌ها را "فقط x86" در نظر می‌گیرد. برای فایل‌های اجرایی، این کار احتمال اینکه برنامه در سیستم ۶۴ بیتی اجرا شود را به دلیل آنکه فایل اجرایی در WoW64 بارگذاری می‌شود افزایش خواهد داد و برای پردازه، محیطی بسیار شبیه به آنچه در ویندوز‌های ۳۲ بیتی x86 خواهد داشت، فراهم می‌کند.

اگر یک برنامه مدیریت نشده، **LoadLibrary** را فراخوانی کند تا یک اسمبلی مدیریت شده را بارگذاری کند، ویندوز می‌داند که برای پردازش کد درون اسمبلی باید CLR را بارگذاری و مقداردهی اولیه کند (اگر زودتر بارگذاری نشده باشد). البته در این سناریو، پردازه قبلا در حال اجراست و این ممکن است

^{۱۳} کد شما می‌تواند ویژگی Environment از Is64BitOperatingSystem را برای تعیین اینکه ویندوز در حال اجرا ۶۴ بیتی است یا خیر، بررسی کند. کد شما همچنین می‌تواند ویژگی Environment از Is64BitProcess را بررسی کند تا تعیین نماید آیا کد در فضای آدرس ۶۴ بیتی در حال اجراست یا خیر.

کاربرد اسمبلی را محدود کند. برای نمونه، یک اسمبلی مدیریت شده که با سویچ **/platform:x86** کامپایل شده است اصلا قادر نخواهد بود که درون یک پردازه ۶۴ بیتی بارگذاری شود، در حالیکه فایل اجرایی ای که با همان سویچ کامپایل شده است می‌تواند در WoW64 بر روی یک ویندوز ۶۴ بیتی بارگذاری شود.

اجرای کد اسمبلی شما

همانطور که قبلا گفته شد، اسمبلی‌های مدیریت شده هم شامل متادیتا و هم شامل کد IL هستند. IL یک زبان ماشین مستقل از پردازنده است که توسط مايكروسافت و پس از مشاوره با چندین نویسنده زبان/کامپایلرهای آکادمیک و تجاری، ساخته شده است. IL دارای سطحی بسیار بالاتر از اغلب زبان‌های ماشین است. IL می‌تواند به اشیاء دسترسی داشته و آن‌ها را دستکاری کند و دارای دستورات خاصی برای ایجاد و مقداردهی اولیه اشیاء، فراخوانی متدهای مجازی بر روی اشیاء و دستکاری مستقیم عناصر آرایه می‌باشد. آن حتی دستوراتی برای تولید و گرفتن اکسپشن‌ها به منظور مدیریت خطای دارد. شما می‌توانید به IL به عنوان یک زبان ماشین شی‌گرا نگاه کنید.

معمولًا، برنامه‌نویسان در یک زبان سطح بالا همچون سی‌شارپ، C++/CLI و یا ویژوال بیسیک کد می‌نویسند. کامپایلرهای این زبان‌های سطح بالا، کد IL تولید می‌کنند. هر چند همچون هر زبان ماشین دیگری، IL می‌تواند به زبان اسمبلی نوشته شود و مايكروسافت یک IL Assembler IL به نام ILasm.exe ارائه کرده است. مايكروسافت همچنین یک IL Disassembler به نام ILDasm.exe ارائه کرده است.

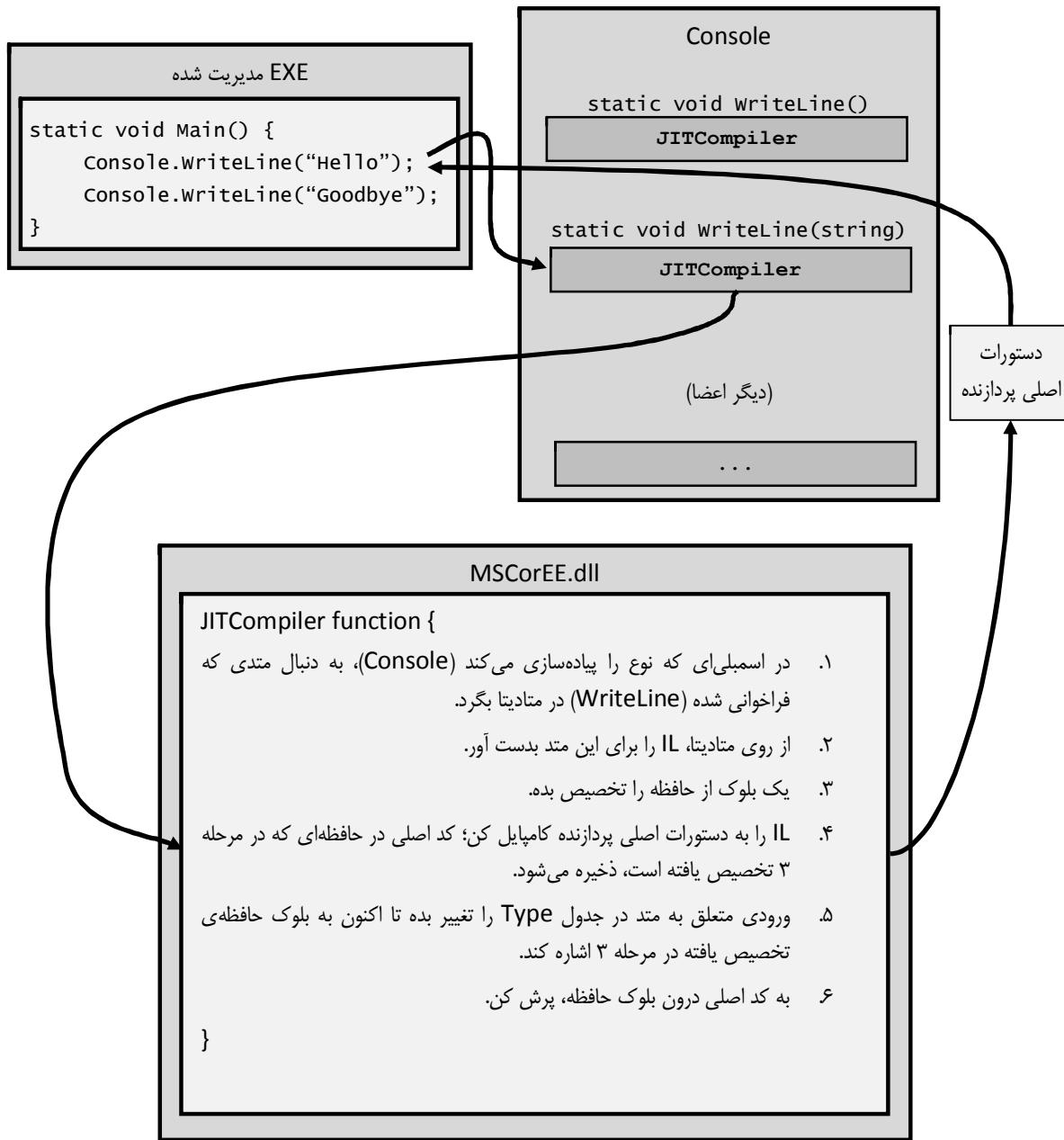
به خاطر داشته باشید که هر زبان سطح بالا، اغلب تهها یک زیر مجموعه از امکاناتی که CLR ارائه می‌دهد را فراهم می‌کند. هرچند، زبان اسمبلی IL به یک برنامه‌نویس اجازه می‌دهد به تمام امکانات CLR دسترسی داشته باشد. پس اگر زبان برنامه‌نویسی مورد انتخاب شما، امکانی از CLR که شما به آن نیاز دارید را پوشش نمی‌دهد، شما می‌توانید آن قطعه از کد خود را به زبان اسمبلی IL و یا یک زبان برنامه‌نویسی دیگر که آن امکان را پوشش می‌دهد، بنویسید.

تنها راهی که از امکانات CLR مطلع شوید مطالعه مستندات مخصوص به خود CLR است. در این کتاب من سعی می‌کنم بر ویژگی‌های CLR و چگونگی پوشش یا عدم پوشش این ویژگی‌ها توسط زبان سی‌شارپ تمرکز کنم. من شک دارم که دیگر کتاب‌ها و مقالات؛ CLR را از دیدگاهی زبانی مورد بررسی قرار دهن و اغلب برنامه‌نویسان تصور می‌کنند که CLR تنها ویژگی‌هایی را فراهم می‌کند که زبان مورد نظرشان آن‌ها را پوشش می‌دهد. تا زمانی که زبان شما به شما اجازه می‌دهد آنچه را می‌خواهید پیاده‌سازی کنید؛ این دیدگاه کدر و تار چیز بدی نیست.

مهم من فکر می‌کنم این قابلیت سویچینگ ساده بین زبان‌های برنامه‌نویسی همراه با یکپارچگی عالی بین زبان‌ها یک ویژگی بسیار عالی از CLR است. متأسفانه، همچنین فکر می‌کنم اغلب برنامه‌نویسان این ویژگی غفلت می‌کنند. زبان‌های برنامه‌نویسی همچون سی‌شارپ و ویژوال بیسیک زبان‌های عالی برای انجام پروژه‌های ورودی خروجی هستند. API یک زبان عالی برای انجام محاسبات پیشرفته مهندسی و مالی است. از طریق CLR، شما می‌توانید بخش‌های مربوط به ورودی خروجی برنامه خود را در سی‌شارپ نوشته و سپس بخش‌های محاسبات مهندسی را در CLR پیاده‌سازید. CLR سطحی از یکپارچگی میان زبان‌ها ارائه می‌دهد که بی‌سابقه بوده و اعقا برنامه‌نویسی با زبان‌های مختلف را برای بسیاری از پروژه‌های برنامه‌نویسی با ارزش می‌سازد.

برای اجرای یک متد، ابتدا باید کد IL آن به دستورات اصلی پردازنده تبدیل شود. این وظیفه کامپایلر فقط در لحظه (just-in-time) JIT از است.

شکل ۴-۱ نشان می‌دهد وقتی برای اولین بار یک متد فراخوانی می‌شود چه اتفاقی رخ می‌دهد.

شکل ۴-۱ فراخوانی یک متدهای اولین بار

درست قبل از آنکه متدهای **Main** CLR اجرا شود، تمام نوع هایی که توسط کد **Main** ارجاع داده شده اند را شناسایی می‌کنند. این کار باعث می‌شود که یک ساختمان داده‌ی داخلی برای مدیریت دسترسی به نوع های ارجاعی ایجاد کند. در شکل ۱-۴، متدهای **Main** به یک تک نوع یعنی **Console** ارجاع می‌کند، که باعث می‌شود CLR یک ساختمان داده‌ی داخلی را تخصیص دهد. این ساختمان داده‌ی داخلی شامل یک ورودی^{۱۴} برای هر متدهای تعریف شده توسط نوع **Console** است. هر ورودی، آدرسی را در خود نگه می‌دارد که در آن آدرس، پیاده‌سازی متدهای داده‌ی داخلی شامل یک ورودی^{۱۴} برای هر متدهای اولیه‌ی این ساختمان داده، CLR هر ورودی را به یکتابع داده و مستند نشده که داخل خود CLR است، تنظیم می‌کند. من این تابع را **JITCompiler** می‌نامم.

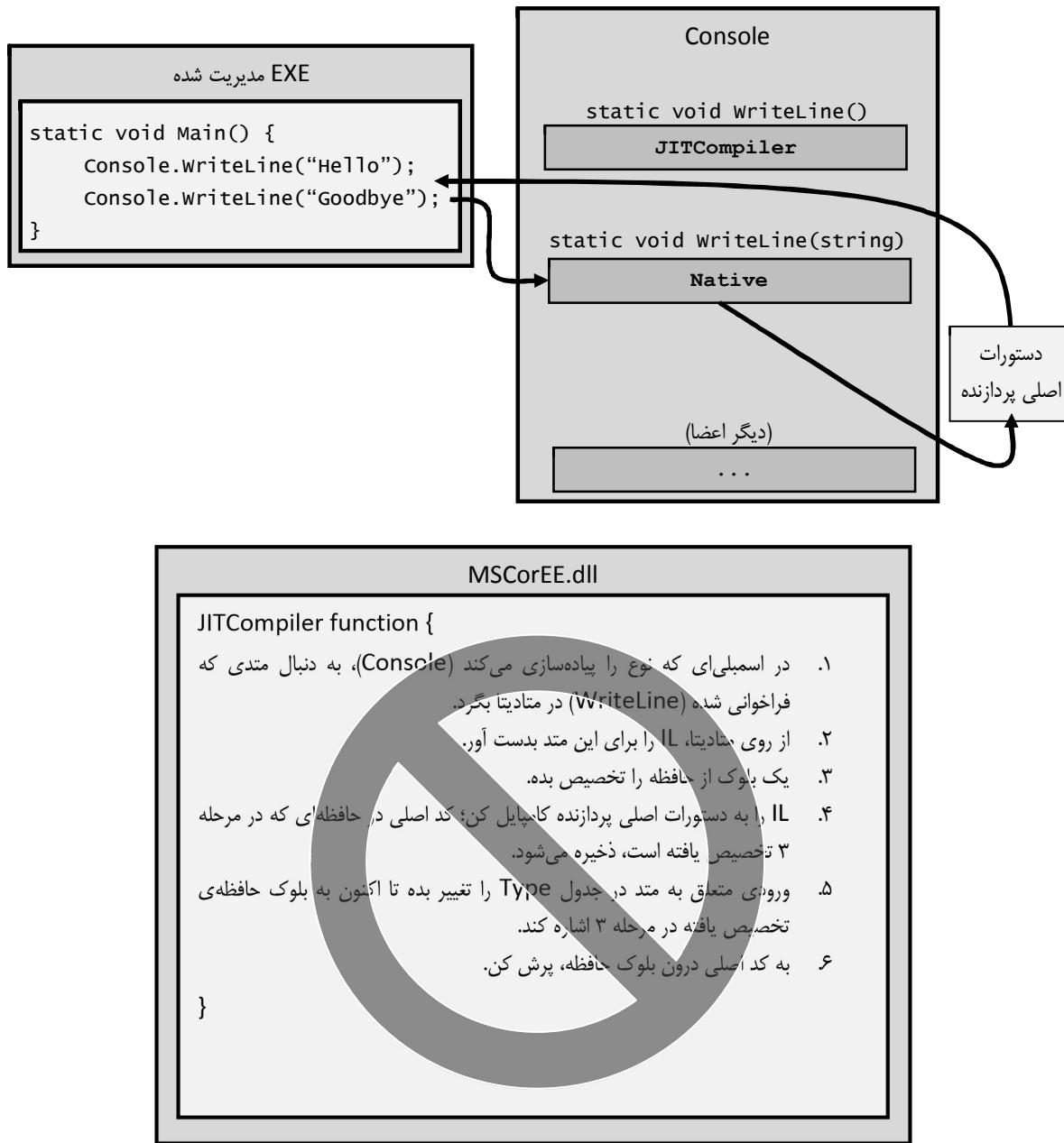
¹⁴ Entry

زمانی که اولین فراخوانی خود را به **Main** انجام می‌دهد، تابع **WriteLine** فراخوانی می‌شود. تابع **JITCompiler** وظیفه کامپایل **IL** متدهای دستورات اصلی پردازنده را به عهده دارد. به این دلیل که کد **IL**، " فقط در لحظه " (just-in-time) کامپایل می‌شود، این کامپونت **CLR** اغلب به عنوان یک **JIT Compiler** یا **JITer** اطلاق می‌شود.

نکته اگر برنامه در نسخه‌ی **x86** از ویندوز و یا در **WoW64** در حال اجراست، کامپایلر **JIT** دستورات **x86** تولید می‌کند. اگر برنامه شما به عنوان یک برنامه **64** بیتی بر روی نسخه‌ی **x64** یا **Itanium** ویندوز در حال اجراست، کامپایلر **JIT** به ترتیب دستورات **x64** یا **IA64** تولید می‌کند.

وقتی **JITCompiler** فراخوانی می‌شود، این تابع می‌داند که چه متدهای فراخوانی شده است و چه نوعی این متدهای فراخوانی شده است. سپس تابع **JITCompiler** متادیتای اسمبلی را برای یافتن کد **IL** متدهای فراخوانی شده، جستجو می‌کند. **JITCompiler** سپس کد را بازیبینی کرده و این کد **IL** را به دستورات اصلی پردازنده کامپایل می‌کند. این دستورات اصلی پردازنده در بلوکی از حافظه که به صورت پویا تخصیص یافته است، قرار می‌گیرند. سپس **JITCompiler** به ورودی برای متدهای فراخوانی شده در ساختمان داده‌ی داخلی نوع که توسط **CLR** ایجاد شده است باز می‌گردد و ارجاعی که اولین بار با آن فراخوانی شده بود را با آدرس بلوکی از حافظه حاوی کد اصلی پردازنده که خودش کامپایل کرده، جایگزین می‌کند. سرانجام، **JITCompiler** به کد موجود در بلوک حافظه پرسش می‌کند. این کد، پیاده‌سازی متدهای **String** (نحوه‌ی کار با پارامتر ورودی **String** دریافت می‌کند) است. وقتی این کد تمام می‌شود و بر می‌گردد، به کد متدهای **Main** بازگشته و اجرای برنامه ادامه می‌یابد.

اکنون برای دومین بار **Main** فراخوانی می‌کند. این بار کد **WriteLine** فعلاً بازیبینی و کامپایل شده است. پس فراخوانی، مستقیماً به بلوک حافظه می‌رود و از روی تابع **JITCompiler** کاملاً پرسش می‌کند. پس از آنکه متدهای **WriteLine** کامپایل شده، کنترل اجرای برنامه به **Main** بر می‌گردد. شکل ۱-۵ وضعیت پردازه وقتی که دومین فراخوانی به **WriteLine** صورت می‌گیرد را نشان می‌دهد.

شکل ۱-۵ فراخوانی یک متدهای دومین بار

فقط وقتی برای اولین بار متدهای فراخوانی می‌شود کمی زمان هدر می‌رود. تمام دیگر فراخوانی‌ها به متدهای بالاترین سرعت کد اصلی اجرا می‌شود چرا که بازیبینی و کامپایل به کد اصلی دیگر نیاز نیست.

کامپایلر JIT دستورات اصلی پردازنده را در حافظه پویا نگهداری می‌کند. این یعنی کد کامپایل شده وقتی که برنامه تمام می‌شود از بین خواهد رفت. پس اگر شما برنامه را دوباره در آینده اجرا کنید و یا دو نمونه از برنامه را به صورت همزمان (در دو پردازه متفاوت سیستم عامل) اجرا کنید، کامپایلر JIT مجبور است کد IL را مجدد به دستورات اصلی کامپایل کند.

برای اغلب برنامه‌ها، کاهش سرعتی که کامپایلر JIT باعث آن می‌شود زیاد نیست. اغلب برنامه‌ها متدهای را چندین بار در طول برنامه فراخوانی می‌کنند. این متدهای وقتی برنامه اجرا می‌شود فقط یک بار با ضربه عملکردی مواجه می‌شوند. در ضمن، اغلب زمان بیشتری در داخل متدهای سرفیس به فراخوانی متدهای اصلی می‌شود.

این را هم بدانید که کامپایلر JITی CLR کد اصلی را بهینه می کند، همانطور که کامپایلر مدیریت نشده C++ این کار را انجام می دهد. مجدداً شاید تولید کد بهینه زمان بیشتری صرف کند اما کد با عملکرد بسیار بهتری نسبت به کد بهینه نشده اجرا می شود.

دو سوییچ برای کامپایلر سی شارپ وجود دارد که بر روی بهینه سازی کد اثرگذارند، **/debug** و **/optimize**. جدول زیر اثر این سوییچ ها بر کیفیت کد JIT را نشان می دهد:

تنظیمات سوییچ کامپایلر	کد JIT	کیفیت کد IL سی شارپ
/optimize- /debug- (پیشفرض)	بهینه شده	بهینه شده
/optimize- /debug(+/full/pdbonly)	بهینه شده	بهینه شده
/optimize+ /debug(-/+/full/pdbonly)	بهینه شده	بهینه شده

با **-IL** بهینه نشده تولیدی توسط کامپایلر سی شارپ شامل تعداد زیادی دستورات NOP و پرس هایی به خطوط بعدی کد خواهد بود. این دستورات به این دلیل تولید شده اند که قابلیت ویرایش و آدامه^{۱۵} ویژوال استودیو هنگام خطایابی فعال باشد، و همچنین دستورات اضافی کد را برای عملیات خطایابی با قرار دادن نقاط توقف^{۱۶} در دستورات کنترلی مثل **for**, **finally**, **try**, **else**, **if**, **do**, **while** آسانتر کنند. وقتی کامپایلر سی شارپ کد را بهینه می کند، این دستوارات انشعابی و NOP را حذف می کند که باعث می شود کد برای حرکت تک قدمی (اجراه یک دستور) در دیگر^{۱۷} (خطایاب) مشکل شود ولی جریان کنترلی کد بهینه می گردد. همچنین برخی از ارزیابی متدها در داخل دیگر کار نخواهد کرد. اما به هر حال، کد **-IL** کوچکتر شده باعث می شود فایل EXE/DLL حاصل نیز کوچکتر شود و کد **-IL** برای افراد دیگری (مثل من) که از بررسی کد **-IL** برای درک آنچه کامپایلر تولید کرده، لذت می برد، آسانتر می شود.

افزون بر این، تنها اگر شما سوییچ **/debug(+/full/pdbonly)** را مشخص کنید کامپایلر یک فایل پایگاه داده برنامه^{۱۸} (PDB) تولید می کند. فایل PDB به کامپایلر در یافتن متغیرهای محلی و نگاشت دستورات **-IL** به کد اصلی کمک می کند. سوییچ **/debug:full** به کامپایلر JIT **-IL** می گوید که شما قصد خطایابی اسمبلی را دارید و کامپایلر JIT کد اصلی حاصل از هر دستور **-IL** را رديابی می کند. این به شما اجازه می دهد که از ویژگی دیگر فقط در لحظه ویژوال استودیو استفاده کرده و یک دیگر به یک پردازه در حال اجرا متصل کنید و به راحتی کد را خطایابی کنید. بدون سوییچ **/debug:full**، به صورت پیشفرض کامپایلر JIT **-IL** را با اطلاعات کد اصلی رديابی نمی کند که باعث می شود کامپایلر JIT کمی سریعتر عمل کرده و حافظه کمتری مصرف کند. اگر شما یک پردازه را با دیگر ویژوال استودیو اجرا کنید، به کامپایلر JIT دستور داده می شود که کد **-IL** را با اطلاعات کد اصلی رديابی کند (بدون توجه به سوییچ **/debug**) مگر آنکه شما Suppress JIT Optimization On Module Load (Managed only) را در ویژوال Tools گزینه Options شاخه Debugging و گزینه General غیر فعال کنید.

وقتی که یک پروژه جدید سی شارپ در ویژوال استودیو ایجاد می کنید، تنظیمات Debug (خطایابی) برای پروژه دارای سوییچ های **-optimize**- و **/debug:full** بوده و تنظیمات Release (نهایی) دارای سوییچ های **/debug:pdbonly** و **/optimize+**.

برای برنامه نویسانی که ساقمه کار با **C** یا **C++** مدیریت نشده را دارند، احتمالاً شما درباره عملکرد و سرعت موارد مطرح شده نگران هستید. گذشته از همه این موارد، کد مدیریت نشده برای یک پلتفرم پردازنه خاص کامپایل شده است و وقتی فرآخوانی شود به راحتی اجرا خواهد شد. در این محيط مدیریت شده کامپایل کد در دو مرحله انجام می شود. ابتدا، کامپایلر سورس کد را بررسی می کند و هر آنچه بتواند در تولید کد **-IL** انجام می دهد. اما برای اجرای برنامه، **-IL** باید به دستورات اصلی پردازنه در زمان اجرا تبدیل شود که نیاز به حافظه و زمان پردازنه بیشتری خواهد داشت.

حرفم را باور کنید، چون من با سابقه C/C++ با CLR آشنا شدم؛ خیلی دیربایور و درباره این کارهای اضافی نگران بودم. حقیقت اینست که مرحله دوم کامپایل که در زمان اجرا رخ می دهد، به عملکرد برنامه ضربه زده و حافظه پویا را تخصیص می دهد. با این حال، مایکروسافت تلاش بسیار زیادی برای حداقل کردن این سریار اضافی انجام داده است.

اگر شما خیلی دیربایور هستید، شما می بایست تعدادی برنامه نوشته و خودتان عملکرد آن ها را تست کنید. به علاوه تعدادی برنامه مدیریت شده نسبتاً بزرگ که مایکروسافت یا دیگران تولید کرده اند را اجرا کرده و عملکرد آن ها را اندازه گیری کنید. من فکر می کنم که شما درباره عملکرد بسیار خوب آن ها تعجب

¹⁵ edit-and-continue

¹⁶ breakpoint

¹⁷ debugger

¹⁸ Program Database

خواهد کرد. شاید باور این برای شما سخت باشد، اما بسیاری (شامل من) (و شامل من، مترجم) فکر می‌کنند که برنامه‌های مدیریت شده بهتر از برنامه‌های مدیریت نشده عمل می‌کنند. دلایل بسیاری بر این باور وجود دارد. برای نمونه، وقتی که کامپایلر JIT کد IL را به دستورات اصلی پردازنه کامپایل می‌کند، پیرامون محیط اجرای برنامه، بیش از کامپایلر مدیریت نشده اطلاعات دارد، برخی راههایی که کد مدیریت شده می‌تواند از کد مدیریت نشده پیشی بگیرد:

یک کامپایلر JIT می‌تواند تعیین کند که برنامه روی پردازنده Intel Pentium 4 اجرا می‌شود و کد اصلی ای تولید کند که از دستورات خاص ارائه شده توسط Pentium 4 بهره بگیرد. معمولاً، برنامه‌های مدیریت نشده برای پایین ترین پردازنده رایج کامپایل می‌شوند و دستورات خاص که می‌توانند سرعت اجرای برنامه را بالا ببرند نادیده گرفته می‌شوند.

یک کامپایلر JIT می‌تواند تعیین کند که یک شرط در ماشینی که بر روی آن در حال اجراست؛ همواره غلط است. برای نمونه متدها را تصور کنید که شامل کد زیر است:

```
if (numberOfCPUs > 1) {  
...  
}
```

اگر ماشین فقط یک پردازنده داشته باشد این کد می‌تواند باعث شود کامپایلر JIT هیچ دستور پردازنده‌ای را تولید نکند. در این مورد، کد اصلی بهینه شده و کوچکتر خواهد بود و سریعتر اجرا می‌شود.

CLR می‌توانست اجرای برنامه را تحلیل کرده و در حال اجرای برنامه کد IL را مجدداً به کد اصلی کامپایل کند. این کامپایل مجدد می‌تواند بر طبق الگوهای اجرایی مشاهده شده میزان پیش‌بینی‌های اشتباه انشعبابات را کاهش دهد. نسخه‌های کنونی CLR این کار را انجام نمی‌دهند ولی شاید نسخه‌های آتی این قابلیت را داشته باشند.

این‌ها تنها تعدادی از دلایلی بودند که شما باید انتظار داشته باشید که دهای مدیریت شده آینده بهتر از دهای مدیریت نشده‌ی کنونی اجرا شوند. همانطور که اشاره کردم عملکرد کنونی برای اغلب برنامه‌ها بسیار خوب است و به مرور زمان بهتر نیز خواهد شد.

اگر تجربه‌های شما حاکی از آن است که کامپایلر JIT آن عملکرد مورد انتظار شما را به دست نمی‌دهد، می‌بایست از اینزار NGen.exe که همراه با SDK داشت عرضه می‌شود استفاده کنید. این اینزار تمام کدهای IL یک اسملی را به کد اصلی پردازنده کامپایل کرده و کد اصلی نتیجه را در یک فایل ذخیره می‌کند. در زمان اجراء، وقتی یک اسملی بارگذاری می‌شود، CLR به صورت خودکار بررسی می‌کند که آیا یک نسخه‌ی قبل از کامپایل شده از اسملی موجود است یا خیر و اگر این نسخه یافت شد CLR کد قبل از کامپایل شده را بارگذاری می‌کند و دیگر به کامپایل در زمان اجرا نیازی نخواهد بود. توجه کنید که NGen.exe باید پیرامون فرضیاتی که درباره‌ی محیط اجرایی دارد، محافظه کارانه عمل کند و به همین دلیل، کد تولیدی توسط NGen.exe به میزانی که کد تولیدی توسط کامپایلر JIT بهینه است، بهینه نخواهد بود. NGen.exe را در ادامه فصل بررسی خواهم کرد.

۱۱ و بازبینی

IL بر پایه‌ی پشته است، به این معنی که تمام دستورات آن، عملوندها را در پشتۀ اجرایی پوش کرده و نتایج را از پشتۀ پاپ می‌کنند. به این دلیل که IL هیچ دستوری برای کار با رجیسترها ارائه نمی‌کند، ساخت زبان‌ها و کامپایلرهای جدید که با CLR کار کنند آسان است.

همچنین دستورات IL فارغ از نوع هستند. برای نمونه، IL دستوری به نام **add** ارائه می‌کند که آخرین ۲ عملوند پوش شده در پشتۀ را با هم دیگر جمع می‌کند. هیچ نسخه ۳۲ یا ۶۴ بیتی از دستور **add** وجود ندارد. وقتی دستور **add** اجرا می‌شود، نوع عملوندهای موجود در پشتۀ را تعیین کرده و عمل مناسب را انجام می‌دهد.

به نظر من، مهمترین مزیت IL این نیست که پردازنده را نادیده می‌گیرد. مهمترین مزیتی که IL فراهم می‌کند امنیت و قدرت آن است. وقتی IL به دستورات اصلی پردازنده کامپایل می‌شود، CLR فرآیندی را به نام بازبینی **verification** انجام می‌دهد. فرآیند بازبینی، کد سطح بالای IL را بررسی کرده و مطمئن می‌شود که هر آنچه کد انجام می‌دهد، امن است. برای نمونه؛ بازبینی بررسی می‌کند که هر متده با تعداد پارامتر صحیح فراخوانی شده باشد و هر پارامتر که به متده ارسال شده است از نوع صحیح باشد و مقدار برگشته هر متده به درستی مورد استفاده فرار گرفته باشد و هر متده دارای عبارت **return** باشد و متادیتای مازول مدیریت شده، اطلاعات تمام متدها و نوع‌ها را داراست که فرآیند بازبینی از این اطلاعات استفاده می‌کند.

در ویندوز، هر پردازه فضای آدرس مجازی خود را دارد. فضاهای آدرس می‌بایست مجزا باشند؛ چرا که شما نمی‌توانید به کد یک برنامه اطمینان کنید. این موضوع کاملاً ممکن (و بسیار رایج) است که یک برنامه از فضای آدرس غیرمعتبر خوانده و یا در آن بنویسد. با قراردادن هر پردازه‌ی ویندوز در یک فضای آدرس مجاز، پایداری و امنیت حاصل می‌شود و یک پردازه نمی‌تواند بر پردازه‌ی دیگر اثر نامطلوب بگذارد.

با بازبینی کد مدیریت شده، شما مطمئن می‌شوید که کد به صورت نادرست به حافظه دسترسی ندارد و نمی‌تواند بر کد برنامه‌های دیگر اثر گذارد. این بدین معنیست که شما می‌توانید چندین برنامه مدیریت شده را در یک فضای آدرس مجازی ویندوز اجرا کنید.

چون پردازه‌های ویندوز به منابع زیادی از سیستم عامل نیازمندند، وجود تعداد زیادی از آن‌ها می‌تواند به عملکرد سیستم ضربه زده و متابع در دسترس را محدود کند. کاهش تعداد پردازه‌ها با اجرای چندین برنامه در یک تک پردازه‌ی سیستم عامل می‌تواند عملکرد را بهبود بخشدید، منابع کمتری مصرف کند و به همان قدرتی اجرا شود که گویا هر برنامه پردازه‌ی مخصوص به خود را دارد. این مزیت دیگر کد مدیریت شده نسبت به کد مدیریت نشده است.

CLR در واقع قدرت اجرای چندین برنامه مدیریت شده در یک تک پردازه سیستم عامل را دارد. هر برنامه مدیریت شده در یک AppDomain اجرا می‌شود. به صورت پیشفرض، هر فایل EXE مدیریت شده در فضای آدرس مجازی خود که تنها یک AppDomain دارد اجرا می‌شود. هر چند، پردازه‌ای که CLR را میزبانی می‌کند (مثل IIS یا Internet Information Services) Microsoft SQL Server را در چندین AppDomain می‌تواند اجرا کند (IIS میزبانی می‌کند) (Microsoft SQL Server میزبانی می‌کند) (AppDomain اختصاص خواهد داشت).

کد ناامن

به صورت پیشفرض، کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت کد امن^{۱۹} تولید می‌کند. کد امن کدی است که قابل تایید امن بودن باشد. هر چند، کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت اجازه می‌دهد که کد نامن بنویسید. کد نامن می‌تواند به صورت مستقیم با آدرس‌های حافظه کار کرده و بایت‌های موجود در این آدرس‌ها را دستکاری کند. این یک ویژگی بسیار قدرتمند است و عموماً هنگام تقابل با کد مدیریت نشده و یا وقتی می‌خواهید عملکرد الگوریتم بحرانی خود را بهبود بخشدید، مفید است. اما استفاده از کد نامن ریسک مهیم را در پی دارد. کد نامن می‌تواند ساختمان داده‌ها را تخریب کرده و منجر به آسیب پذیری امنیتی شود. به همین علت، کامپایلر سی‌شارپ اجبار می‌کند که تمام متدهایی که کد نامن دارند با کلمه کلیدی unsafe علامت زده شوند. به علاوه کامپایلر سی‌شارپ از شما می‌خواهد که سورس کد را با سویچ unsafe کامپایل کنید.

وقتی که کامپایلر JIT می‌خواهد یک مت نامن را کامپایل کند، بررسی می‌کند که آیا اسمبلی حاوی این مت اجازه‌ی System.Security.Permissions.SecurityPermission را دارد و پرچم SkipVerification از System.Security.Permissions.SecurityPermissionFlag فعال باشد. اگر این پرچم فعال باشد، کامپایلر JIT کد نامن را کامپایل کرده و اجازه می‌دهد که این کد اجرا شود. CLR به کد اطمینان می‌کند و امیدوار است که دسترسی مستقیم به حافظه و دستکاری بایت‌ها صدمه‌ای وارد نکند. اگر این پرچم فعال نباشد، کامپایلر JIT یا یک System.Security.VerificationException و یا یک System.InvalidProgramException را تولید کرده و از اجرای مت جلوگیری می‌کند. در واقع، کل برنامه احتمالاً در این نقطه متوقف می‌شود، اما حداقل صدمه‌ای وارد نشده است.

نکته به صورت پیشفرض، اسمبلی‌هایی که از ماشین محلی یا از اشتراک‌های شبکه بارگذاری می‌شوند به صورت کامل مورد اطمینان هستند. به این معنی که هر کاری می‌توانند انجام دهند که می‌توانند شامل اجرای کد نامن باشد. هر چند به صورت پیشفرض اسمبلی‌هایی که از اینترنت اجرا می‌شوند اجازه‌ی اجرای کد نامن را ندارند. اگر آن‌ها کد نامن داشته باشند، یکی از اکسپشن‌های مذکور تولید می‌شود. یک مدیر یا کاربر نهایی می‌تواند این تنظیمات را تغییر دهد اما به هر حال مدیر مسئولیت کامل رفتار کد را بر عهده خواهد داشت.

مایکروسافت یک ابزار به نام PEVerify.exe عرضه می‌کند که تمام متدهای یک اسمبلی را بررسی کرده و شما را از وجود هر متی که کد نامن دارد آگاه می‌سازد. شما می‌توانید PEVerify.exe را برای اسمبلی‌هایی که به آن‌ها ارجاع داده اید اجرا کنید؛ این به شما می‌گوید که در اجرای برنامه یتان از طریق اینترنت یا اینترانت دچار مشکل خواهید شد یا خیر. باید از این نکته آگاه باشید که فرآیند بازبینی نیازمند دسترسی به متادیتای درون اسمبلی‌های ارجاعی است. پس زمانی که از PEVerify.exe برای بررسی یک اسمبلی استفاده می‌کنید، این ابزار باید بتواند به تمام اسمبلی‌های ارجاعی دسترسی داشته و آن‌ها را بارگذاری کند. چون PEVerify.exe از CLR برای یافتن موقعیت اسمبلی‌های ارجاعی استفاده می‌کند اسمبلی‌ها باید در همان موقعیتی باشند که در زمان اجرای اسمبلی در آن‌ها قرار دارند. این اتصال اسمبلی‌ها و قوانین آن‌ها را در فصل ۲ و ۳ "اسمبلی‌های اشتراکی و اسمبلی‌های قوی‌نام"
بحث خواهیم کرد.

¹⁹ Safe Code

۱۱) و محافظت از مالکیت معنوی شما

بعضی افراد نگرانند که کد IL، محافظت کافی از مالکیت معنوی برای الگوریتم‌های آن‌ها فراهم نمی‌کند. به بیان دیگر، آن‌ها معتقدند که شما می‌توانید یک ماژول مدیریت‌شده سازید و فرد دیگری به کمک ابزاری مثل IL Disassembler براحتی کار کد شما را مهندسی معکوس کنند.

بله، این درست است که IL کدی سطح بالاتر از دیگر زبان‌های اسembly است و در کل مهندسی معکوس کد IL نسبتاً آسان است. اما در پیاده‌سازی کدهای سمت سرور (مثل سرویس‌های وب، فرم وب یا رویه‌های ذخیره شده) اسembly شما در سرور قرار دارد. چون هیچ کس خارج از شرکت شما نمی‌تواند به اسembly دسترسی داشته باشد پس هیچ کس خارج از شرکت شما نمی‌تواند از ابزاری برای دیدن کد IL استفاده کند و مالکیت معنوی شما کاملاً تامین می‌شود.

اگر نگران هر یک از اسembly‌هایی که توزیع می‌کنید، هستید، می‌توانید از یک ابزار مبهم کننده (Obfuscator) استفاده کنید. این ابزارها نام تمام متغیرهای خصوصی در متادیتای اسembly شما را درهم می‌ریزند. این کار، عملیات بازگردانی متغیرها به نام اصلی و کشف هدف هر متاد را برای اشخاص دیگر مشکل می‌کند. توجه کنید که این ابزارها تا حدی امنیت را فراهم می‌کنند چرا که IL باید بالاخره توسط کامپایلر JIT کامپایل شود.

اگر فکر می‌کنید این ابزارها امنیت مورد نظر شما را تامین نمی‌کنند می‌توانید الگوریتم‌های حساس‌تر خود را در چند ماژول مدیریت نشده که به جای کد IL و متادیتا، دستورات اصلی پردازنه را دارند، بنویسید. سپس از ویژگی CLR برای کار با کد مدیریت نشده به فرض داشتن اجازه کافی؛ برای ارتباط بین بخش‌های مدیریت‌شده و نشده‌ی برنامه‌ی خود استفاده کنید. البته، اگر نگران آن نباشید که برخی افراد، دستورات اصلی پردازنه را نیز مهندسی معکوس کنند.

ابزار تولید کد اصلی: (Native Code Generator (NGen.exe))

ابزار NGen.exe که همراه با SDK داتنت عرضه می‌شود می‌تواند برای کامپایل کد IL به کد اصلی زمانی که برنامه در ماشین کاربر نصب می‌شود، مورد استفاده قرار گیرد. به این دلیل که کد در زمان نصب کامپایل می‌شود؛ کامپایلر JIT نیاز ندارد که کد IL را در زمان اجرا کامپایل کند و این می‌تواند موجب افزایش سرعت برنامه شود. ابزار NGen.exe در دو مورد کاربرد دارد:

- **بهبود زمان راه اندازی برنامه اجرا کردن NGen.exe** می‌تواند زمان راه اندازی برنامه را بهبود بخشد چرا که کد از قبل به کد اصلی کامپایل شده است، پس عملیات کامپایل در زمان اجرا صورت نمی‌گیرد.
- **کاهش حجم کاری برنامه** اگر فکر می‌کنید که یک اسembly به طور همزمان در چندین پردازه بارگذاری می‌شود، اجرای NGen.exe بر روی اسembly می‌تواند حجم کاری برنامه‌ها را کاهش دهد. علت این است که NGen.exe کد IL را به کد اصلی کامپایل و خروجی را در یک فایل ذخیره می‌کند. این فایل می‌تواند درون فضای آدرس چندین پردازه‌ای، نگاشت حافظه‌ای شده و کد آن به اشتراک گذاشته شود و دیگر هر پردازه‌ای نیاز ندارد که یک کپی شخصی از کد آن داشته باشد.
- وقتی که یک برنامه‌ی نصب، NGen.exe را بر روی یک برنامه یا یک تک اسembly اجرا می‌کند، کد IL تمام اسembly‌های آن برنامه یا تک اسembly مشخص شده به کد اصلی کامپایل می‌شود. یک فایل اسembly جدید که فقط شامل کد اصلی به جای کد IL است توسط NGen.exe ایجاد می‌شود. این فایل در پوشه‌ای در دایرکتوری CLR می‌تواند درون فضای آدرس چندین پردازه‌ای، نگاشت حافظه‌ای شده و کد آن به اشتراک گذاشته شود و دیگر هر بوده و دو رقم آخر تعیین می‌کند که کد اصلی برای x86 (نسخه ۳۲ بیتی ویندوز)، x64 یا Itanium (نسخه ۶۴ بیتی ویندوز) کامپایل شده است.
- این بار وقتی CLR یک اسembly را بارگذاری می‌کند، NGen می‌کند آیا فایل NGen شده منتظر وجود دارد یا خیر. اگر یک فایل اصلی یافت نشد، کامپایلر JIT طبق معمول کد IL را کامپایل می‌کند. اما اگر فایل اصلی منتظر بیدا شد، CLR از کد کامپایل شده‌ی درون فایل اصلی استفاده می‌کند و نیاز نیست متدهای فایل در زمان اجرا کامپایل شوند.

در نگاه اول، این عملیات بسیار عالی به نظر می‌رسد؛ شما تمام مزایای کد مدیریت شده (جمع آوری زیاله، بازبینی کد، امنیت نوع و ...) را دارید بدون آنکه با مشکلات کد مدیریت شده (کامپایل JIT) مواجه شوید. اما واقعیت آنگونه که به نظر می‌رسد نیست. چندین مشکل احتمالی در رابطه با فایل‌های NGen شده وجود دارد:

- **عدم محافظت از مالکیت معنوی** اکثر افراد فکر می‌کنند که می‌توانند فایل‌های NGen شده را بدون آنکه فایل شامل کد IL همراه آن باشد را به مشتریان خود داده و در پی آن مالکیت معنوی خود را حفظ کنند. مatasفانه این غیر ممکن است. در زمان اجرا، CLR (برای کاربردهایی مثل سریالی کردن و یا رفلکشن) باید به متادیتای اسمبلی دسترسی داشته باشد. این امر نیازمند آن است که اسمبلی‌های حاوی کد IL و متادیتا نیز وجود داشته باشند. به علاوه اگر CLR به دلایلی نتواند از فایل NGen شده استفاده کند (در ادامه توضیح داده می‌شود)، به کامپایلر JIT برای کامپایل کد IL اسمبلی مراجعه می‌کند، پس کد IL باید در دسترس باشد.

- **فایل‌های NGen شده ممکن است به روز نباشند** وقتی که فایل CLR شده را بارگذاری می‌کند، برخی المان‌ها را درباره ای کد از قبل کامپایل شده با محیط اجرایی کنونی مقایسه می‌کند. اگر هر یک از این المان‌ها هماهنگ نباشند، فایل NGen شده غیر قابل استفاده بوده و فرآیند عادی کامپایلر JIT از استفاده می‌شود. برخی از موارد مورد مقایسه عبارتند از:

- نسخه‌ی CLR : که با پیچ‌ها و سرویس پک‌ها تغییر می‌کند.
- نوع پردازنده : در صورت ارتقای سخت افزاری تغییر می‌کند.
- نسخه‌ی سیستم عامل ویندوز : با اعمال سرویس پک جدید تغییر می‌کند.
- شناسه نسخه ماژول از هویت اسمبلی^{۲۰} (MVID) : با کامپایل مجدد تغییر می‌کند.
- شناسه‌های نسخه از اسمبلی‌های ارجاعی : با کامپایل مجدد پک اسمبلی ارجاعی، تغییر می‌کند.
- امنیت: با برداشتن دسترسی‌هایی (مثل اجازه‌های وراثت اعلانی، زمان-پیوند اعلانی، SkipVerification یا UnmanagedCode) که قبلاً وجود داشتند، تغییر می‌کند.

توجه کنید ممکن است NGen.exe در حالت بروزرسانی اجرا شود. این عمل می‌گوید که NGen.exe بر روی تمام اسمبلی‌هایی که از قبل NGen شده اند، اجرا شود. هر گاه یک کاربر نهایی سرویس پک جدیدی از داتنت نصب کند، برنامه‌ی نصب سرویس پک به صورت خودکار ابزار NGen.exe را در حالت بروزرسانی اجرا می‌کند که باعث می‌شود فایل‌های NGen شده با نسخه‌ی CLR نصب شده هماهنگ باقی بمانند.

- **کارایی پایین در زمان اجرا** در هنگام کامپایل کد، NGen نمی‌تواند به اندازه‌ی کامپایلر JIT درباره‌ی محیط اجرایی فرضیاتی را در نظر بگیرد. این باعث می‌شود که NGen.exe کد ضعیفی تولید کند. برای نمونه NGen برای دستورات خاص پردازنده بهینه سازی نکرده و برای NGen دسترسی به فیلدهای استاتیک آدرس غیر مستقیم را اضافه می‌کند چرا که آدرس واقعی فیلدهای استاتیک تا زمان اجرا مشخص نیستند. برای فرآخوانی سازنده‌های کلاس در هر جا که آن را قرار می‌دهد چرا که ترتیب اجرای کد را نمی‌داند و اینکه سازنده‌ی کلاس قبلاً اجرا شده است یا نه. (برای اطلاعات پیرامون سازنده کلاس به فصل ۸ "متدها" مراجعه کنید). برخی برنامه‌های NGen شده تا ۵ درصد از همتای کامپایل شده توسط JIT کنترل عمل می‌کنند. پس اگر می‌خواهید برای افزایش کارایی برنامه خود از NGen.exe استفاده کنید باید نسخه‌های NGen شده و NGen نشده را با هم مقایسه کرده تا مطمئن شوید نسخه NGen شده ضعیف تر عمل نکند. برای برخی برنامه‌ها کاهش حجم کاری موجب افزایش کارایی برنامه می‌شود، پس استفاده از NGen می‌تواند مفید باشد.

به خاطر تمام مسائل مطرح شده، شما باید در هنگام استفاده از NGen.exe خیلی مراقب باشید. برای برنامه‌های سمت-سور، NGen اثر بسیار انگشتی دارد چرا که تنها درخواست اولین کالاینت با سرعت کمتری اجرا می‌شود و در خواسته‌های آتی با سرعت بالا اجرا می‌شوند. به علاوه در اکثر برنامه‌های سوروری تنها یک نمونه از کد نیاز است پس کاهش حجم کاری حاصل نمی‌شود. همچنین توجه کنید که فایل‌های NGen شده در بین AppDomain ها نمی‌توانند به اشتراک گذاشته شوند. پس فایلهای برای NGen کردن یک فایل اسمبلی که در سناریوهای بین AppDomain استفاده می‌شوند وجود ندارد.

برای برنامه‌های کلاینت، اگر یک اسمبلی به صورت همزمان توسط چندین برنامه استفاده می‌شود؛ جهت کاهش زمان راهاندازی و حجم کاری؛ NGen کردن اسمبلی مفید است. به علاوه اگر NGen.exe برای تمام اسمبلی‌های یک برنامه استفاده شود، CLR اصلاً نیازی به بازگذاری کامپایلر JIT نداشته و

²⁰ Assembly's identity Module Version ID

حجم کاری بازهم کاهش می‌یابد. البته، تنها اگر یک اسملی NGen شده باشد و یا فایل JIT بارگذاری شده و حجم کاری برنامه افزایش می‌یابد.

کتابخانه کلاس فریمورک

داتنت فریمورک شامل کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) است. FCL مجموعه‌ای از اسملی‌های DLL هزار تعریف نوع می‌باشد. مایکروسافت کتابخانه‌های اضافی شامل Windows SideShow Managed API SDK^{۲۱} و DirectX SDK نیز تولید کرده است. این کتابخانه‌های اضافی نوع‌های بیشتر و به دنبال آن کاربردهای بیشتری را برای استفاده شما فراهم می‌کنند. در واقع، مایکروسافت کتابخانه‌های بسیاری تولید کرده است که کار با تکنولوژی‌های مایکروسافت را برای برنامه‌نویسان آسان کرده‌اند. برخی از برنامه‌هایی که برنامه‌نویسان با استفاده از این اسملی‌ها می‌توانند بسازند:

- **سروریس‌های وب** متد‌ها می‌توانند پیام‌های ارسال شده در اینترنت را به آسانی با استفاده از تکنولوژی‌های ASP.NET XML Web Service از مایکروسافت و یا تکنولوژی (WCF) Windows Communication Foundation از مایکروسافت؛ پردازش کنند.
- **برنامه‌های فرم‌های وب مبتنی بر HTML (وب سایت‌ها)** برنامه‌های ASP.NET Web Forms، می‌توانند پرس‌وجوی پایگاهداده را انجام داده و سرویس‌های وب را فراخوانی کنند، اطلاعات برگشتی را ترکیب یا فیلتر کرده و سپس آن اطلاعات را در مرورگر به کمک رابط کاربری غنی به کاربر نشان دهند.
- **برنامه‌های غنی GUI ویندوز** به جای استفاده از صفحات و فرم‌های وب برای طراحی رابط کاربری برنامه خود، می‌توانید از کاربرد قدرتمند تر و با کارایی بالای ویندوز از طریق تکنولوژی Windows Forms یا Windows Presentation Foundation (WPF) مایکروسافت، استفاده کنید. برنامه‌های GUI از کنترل‌ها، منوها، رویدادهای موس و کیبورد استفاده کرده و می‌توانند به طور مستقیم با سیستم عامل تبادل اطلاعات کنند. برنامه‌های Windows Forms، همچینی می‌توانند پرس‌وجو انجام داده و با سرویس‌های وب کار کنند.
- **برنامه‌های غنی اینترنتی RIA^{۲۲}** به کمک تکنولوژی Silverlight مایکروسافت، می‌توانید برنامه‌هایی با رابط کاربری غنی طراحی کنید که از طریق اینترنت اجرا شوند. این برنامه‌ها می‌توانند درون یا بیرون یک مرورگر اجرا شوند. همچنین آن‌ها در سیستم عامل‌های غیر ویندوز و دستگاه‌های موبایل نیز کار می‌کنند.
- **برنامه‌های کنسولی ویندوز** برای برنامه‌هایی با رابط کاربری بسیار ساده، یک برنامه‌کنسولی روشی سریع و آسان برای ایجاد یک برنامه فراهم می‌کند. کامپایلرهای ابزارها و برنامه‌های کاربردی اغلب به صورت برنامه‌های کنسولی طراحی می‌شوند.
- **سرویس‌های ویندوز** بله، به کمک داتنت فریمورک می‌توانید برنامه‌های سرویسی بسازید که از طریق Windows Service Control Manager (SCM) قابل کنترل باشند.
- **رویه‌های ذخیره شده پایگاه داده** Microsoft SQL Server، Oracle و IBM DB2 پایگاه داده اجازه می‌دهند که برنامه‌نویسان رویه‌های ذخیره شده خود را به کمک داتنت فریمورک بنویسند.
- **کامپوننت** داتنت فریمورک به شما اجازه می‌دهد که اسملی‌های مستقل (کامپونت) شامل نوع‌هایی که در انواع برنامه‌های ذکر شده قابل استفاده است بسازید.

چون FCL شامل هزاران نوع است، مجموعه‌ای از نوع‌های مرتبط در قالب یک فضای‌نام System namespace ارائه می‌شوند. برای نمونه فضای‌نام System (که شما باید با آن آشنا شوید) شامل نوع پایه Object است که تمام نوع‌های دیگر، نهایتاً از آن مشتق می‌شوند. به علاوه، فضای‌نام System شامل نوع‌هایی برای اعداد صحیح، کاراکترها، رشته‌ها، مدیریت اکسپشن و ورودی خروجی‌های کنسول به همراه نوع‌های کاربردی برای تبدیل امن بین نوع‌های داده ای، فرمت کردن نوع‌های داده‌ای، تولید اعداد تصادفی، و انجام عملیات‌های ریاضی مختلف است. همه‌ی برنامه‌ها از نوع‌های موجود در فضای‌نام System استفاده می‌کنند.

برای دسترسی به ویژگی‌های فریمورک، باید بدانید کدام فضای‌نام شامل نوع‌هایی است که امکانات مورد نظر شما را فراهم می‌کند. نوع‌های زیادی اجازه می‌دهند که رفتارشان را سفارشی کنید، شما این کار را با مشتق کردن نوع خود از نوع مورد نظر در FCL انجام می‌دهید. ماهیت شی‌گرای پلتفرم به گونه‌ای

^{۲۱} تصادفاً من شخصاً برای طراحی این SDK با مایکروسافت قرارداد بسته بودم.

^{۲۲} Rich Internet Applications

است که داتنت مدل برنامه‌نویسی استواری برای برنامه‌نویسان فراهم می‌کند. همچنین، برنامه‌نویسان می‌توانند به راحتی فضای نام‌هایی از خود که شامل نوع‌های خودشان است بسازند. این فضای نام‌ها و نوع‌ها به راحتی با الگوی برنامه‌نویسی ادغام می‌شوند. در مقایسه با الگوهای برنامه‌نویسی Win32، این دیدگاه جدید، توسعه نرم افزاری را سیبیار ساده می‌کند.

اگلă فضای نامه‌ای FCL، نوع هایی را ارائه می کنند که با هر گونه برنامه قابل استفاده است. جدول ۱-۳ برخی از فضای نامه‌ای عمومی تر را لیست کرده و توضیح خلاصه‌ای پیرامون کاری که نوع های موجود در آن فضای نام انجام می دهند ارائه کرده است. این نمونه‌ی کوچکی از فضای نام های موجود است. برای آشنایی با مجموعه‌ی فضای نامه‌ای که مایکروسافت ارائه می کند به مستندات موجود در SDK های مایکروسافت مراجعه کنید.

جدول ۳-۱ برخی از فضای نامهای کلی در FCL

نام فایل	توضیح محتویات	Namespace
System.dll	نوع هایی برای پردازش طرح ها و داده های XML	System.Xml
System.Data.dll	نوع هایی برای پردازش داده های پایگاه داده	System.Data
System.IO.dll	نوع هایی برای خروجی و ورودی ارتباط با فایل ها	System.IO
System.Net.dll	نوع هایی برای ارتباطات سطح پایین شبکه	System.Net
System.Runtime.InteropServices.dll	نوع هایی که اجازه می دهد کد مدیریت شده به امکانات کد مدیریت شده سیستم عامل مثل کامپوننت های COM و توابع Win32 یا DLL های سفارشی، دسترسی داشته باشد	System.Runtime.InteropServices
System.Security.dll	نوع هایی برای محافظت از داده ها و منابع	System.Security
System.Text.dll	نوع هایی برای کار با متن در اینکدینگ های مختلف مثل ASCII و Unicode	System.Text
System.Threading.dll	نوع هایی برای عملیات غیر همزمان و همزمان کردن دسترسی به منابع	System.Threading

این کتاب در مورد CLR و پیRAMون نوع های کلی که با CLR ارتباط نزدیک دارند، می باشد. بنابراین، محتویات این کتاب برای همه‌ی برنامه‌نویسانی است که برنامه یا کامپونت هایی می نویسند که با CLR کار می کند. کتاب های خوب دیگری هستند که نوع های خاصی از برنامه مثل Web Services، Windows Forms و ... را پوشش می دهند. این کتاب ها در شروع برای نوشتن برنامه به شما کمک می کنند. من به این کتاب ها که مختص یک نوع برنامه هستند به عنوان کتاب هایی که از بالا به پایین در یادگیری به شما کمک می کنند، نگاه می کنم چرا که بر روی یک نوع برنامه تمرکز می کنند و نه بر پلتفرم ایجاد و توسعه برنامه. در این کتاب، اطلاعاتی را ارائه می کنم که به شما در یادگیری از پایین به بالا کمک می کند. بعد از مطالعه این کتاب و یک کتاب مختص به یک نوع برنامه، شما قادر خواهید بود به راحتی و با مهارت هر نوع برنامه ای که دوست دارید بسازید.

سیستم مشترک نوع

اکنون برای شما واضح است که CLR تماماً پیرامون نوع هاست. نوع ها، کاربردها را در اختیار برنامه شما و دیگر نوع ها قرار می دهند. نوع ها، مکانیزمی هستند که کد نوشته شده در یک زبان می تواند با کد نوشته شده در زبان دیگری صحبت کند. چون نوع ها در ریشه CLR هستند، مایکروسافت یک مشخصات رسمی به نام سیستم مشترک نوع (CTS) Common Type System ایجاد کرده است که توضیح می دهد چگونه نوع ها تعریف می شوند و چگونه رفتار می کنند.

نکته در واقع، مایکروسافت، CTS و دیگر بخش‌های داتنت شامل فرمت فایل‌ها، متادیتا، IL و دسترسی به پلتفرم زیرین (P/Invoke) را به ECMA برای استاندارد سازی، ارسال کرده است. این استاندارد، زیر ساخت مشترک زبان Common Language Infrastructure (CLI) نامیده شده و مشخصات ECMA-335 می‌باشد. به علاوه، مایکروسافت بخش‌هایی از FCL، زبان برنامه‌نویسی سی‌شارپ (CLI) و زبان برنامه‌نویسی C++/CLI را نیز ارسال کرده است. برای اطلاعات پیرامون استانداردهای صنعتی به وب سایت ECMA مربوط به ECMA-334²³ و زبان برنامه‌نویسی C++/CLI را نیز ارسال کرده است. برای اطلاعات پیرامون استانداردهای صنعتی به وب سایت www.ecma-international.org/ : Technical Committee 39 Community مراجعه کنید. همچنین می‌توانید به وب سایت مایکروسافت http://msdn.microsoft.com/en-us/netframework/aa569283.aspx خود را نیز بر ECMA-334 و ECMA-335 اعمال کرده است. برای اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به http://www.microsoft.com/interop/cp/default.aspx.

مشخصات CTS بیان می‌کند که یک نوع می‌تواند صفر یا بیشتر عضو داشته باشد. در بخش ۲، "طراحی نوع‌ها" تمامی این اعضاء را با جزئیات پوشش می‌دهم. برای الان توضیح خلاصه‌ای از آن‌ها برایتان می‌دهم:

- **فیلد (Field)** یک متغیر داده‌ای که بخشی از حالت شی است. فیلدها با نام و نوعشان شناسایی می‌شوند.
- **متد (Method)** یکتابع که عملیاتی بر روی شی انجام داده و اغلب حالت شی را تغییر می‌دهد. متدها دارای یک نام، یک امضاء^{۲۳} و تغییر دهنده^{۲۴} ها هستند. امضاء تعداد پارامترها (و ترتیب آن‌ها)، نوع پارامترها، اینکه متد مقداری را برمی‌گرداند و در صورت برگرداندن، نوع مقدار برگشتی توسط متد را تعیین می‌کند.
- **ویژگی (Property)** برای فراخوانی کننده، این عضو شیبه به یک فیلد است. اما برای پیاده‌سازی کننده نوع، شیبه به یک (یا دو) متده است. ویژگی‌ها اجازه می‌دهند که پیاده‌سازی کننده، پیش از آنکه دسترسی به مقدار / یا محاسبه‌ی یک مقدار در صورت نیاز صورت بگیرد، پارامترهای ورودی و حالت شی را ارزیابی کند. آن‌ها نحو ساده‌ای برای کاربر یک نوع فراهم می‌کنند. همچنین به شما اجازه می‌دهند که فیلدهای فقط-خواندنی یا فقط-نوشتنی ایجاد کنید.
- **رویداد (Event)** یک رویداد، یک مکانیزم خبررسانی بین یک شی و دیگر اشیاء علاقه مند، فراهم می‌کند. برای نمونه، یک دکمه می‌تواند رویدادی ارائه کند که دیگر اشیاء را هنگام کلیک شدن خود، باخبر کند.
- همچنین CTS قوانینی برای پدیداری نوع و دسترسی به اعضای یک نوع فراهم می‌کند. برای نمونه، علامت زدن یک نوع با public نامیده می‌شود (بعد از شود نوع، قابل رویت شده و برای هر اسمبلی در دسترس باشد. در سوی دیگر علامت زدن یک نوع با assembly (در سی‌شارپ internal نامیده می‌شود) نوع را تنها در دسترس و رویت کد درون همان اسمبلی قرار می‌دهد. بنابراین CTS قوانینی را تعیین می‌کند که اسمبلی‌ها برای یک نوع، محدوده‌ی پدیداری (قابل رویت شدن) تشکیل می‌دهند و CLR این قوانین پدیداری را اجبار می‌کند.
- یک نوع که در معرض دید یک فراخوانی کننده است، می‌تواند دسترسی به اعضای نوع را برای فراخوانی کننده محدود کند. لیست زیر برچسب‌های معتبر برای کنترل دسترسی به اعضاء را نشان می‌دهد.

 - **عضو تنها توسعه دیگر اعضای همان نوع قابل دسترسی است.**
 - **Family** عضو توسعه نوع‌های مشتق شده بدون توجه به آنکه در همان اسمبلی باشند، قابل دسترسی است. توجه کنید که بسیاری از زبان‌ها (مثل C++ و C#) family را با protected نشان می‌دهند.
 - **Family and assembly** عضو توسعه نوع‌های مشتق شده که تنها درون همان اسمبلی تعریف شده‌اند، قابل دسترسی است. بسیاری از زبان‌ها (مثل Visual Basic، C++ و C#) این کنترل دسترسی را ارائه نمی‌کنند. البته، زبان اسمبلی IL، این کنترل را قابل دسترسی می‌سازد.
 - **Assembly** عضو توسعه هر کدی درون همان اسمبلی قابل دسترسی است. بسیاری از زبان‌ها assembly را با internal نشان می‌دهند.
 - **Family or assembly** عضو توسعه نوع‌های مشتق شده در هر اسمبلی قابل دسترسی است. همچنین عضو، توسعه هر نوعی در همان اسمبلی قابل دسترسی است. C# family or assembly را با protected نشان می‌دهد.

²³ Signature

²⁴ Modifier

Puplic عضو توسط هر کدی در هر اسمنلی قابل دسترسی است.

CTS قوانینی را تعریف می کند که بر وراثت، متدهای مجازی، دوره حیات شی و... نظرارت دارد. این قوانین برای همانگی با مفاهیم قابل بیان در زبان های برنامه نویسی مدرن، طراحی شده اند. در واقع بخودی خود شما نیاز ندارید که قوانین CTS را فربگیرید چرا که هر زبان نحو و قوانین نوع مربوط به خود را همانگونه که با آن آشنا هستید، عرضه می کند. و هنگام تولید اسمنلی، نحو مختص به زبان به زبان CLR که IL است، نگاشت می شود.

زمانیکه برای اولین بار کار با CLR را شروع کردم، به سرعت فهمیدم که بهتر است زبان و رفتار کد را به عنوان دو چیز مجزا و متمایز در نظر گرفت. با C++ می توانید نوع های خود را با اضافی شان تعریف کنید. البته که می توانید از سی شارپ یا ویژوال بیسیک برای تعریف همان نوع با همان اعضا استفاده کنید. مطمئناً، نحوی که برای تعریف نوع خود به کار می گیرید وابسته به زبان مورد انتخاب شماست؛ اما رفتار کد بدون توجه به زبان، یکسان خواهد بود چرا که از CTS، رفتار نوع را تعریف می کند.

برای روشن شدن این مطلب، مثالی می زنم. CTS اجازه می دهد که یک نوع فقط از یک نوع پایه مشتق شود. پس، اگرچه زبان C++ نوع هایی را پشتیبانی می کند که از چندین نوع پایه مشتق شده اند، اما CTS این نوع را نپذیرفته و نمی تواند با آن کار کند. برای کمک به برنامه نویس، کامپایلر C++/CLI مایکروسافت در صورتی که تلاش کنید کدی مدیریت شده که شامل نوعی مشتق شده از چندین نوع پایه باشد را کامپایل کنید، خطایی را گزارش خواهد کرد. یک قانون دیگر CTS را بررسی می کنیم. تمام نوع ها باید (نهایتاً) از نوع از پیش تعریف شده به نام **System.Object** ارث بزند. همانطور که می دانید، Object نام یک نوع تعریف شده در فضای نام **System** است. این **Object** ریشه ای تمام دیگر نوع ها می باشد و بنابراین تضمین می کند که هر نمونه^{۲۵} ای از هر نوعی دارای یک مجموعه رفتار حداقلی است. به ویژه، نوع **System.Object** اجازه ای انجام کارهای زیر را می دهد:

- مقایسه ای دو نمونه برای بررسی تساوی
- بدست آوردن کد هش برای نمونه
- پرس و جوی نوع واقعی از یک نمونه
- انجام کپی برداری (بیتی) از نمونه
- بدست آوردن یک نمایش رشته ای (متنی) از وضعیت کنونی شی نمونه.

مشخصات مشترک زبان

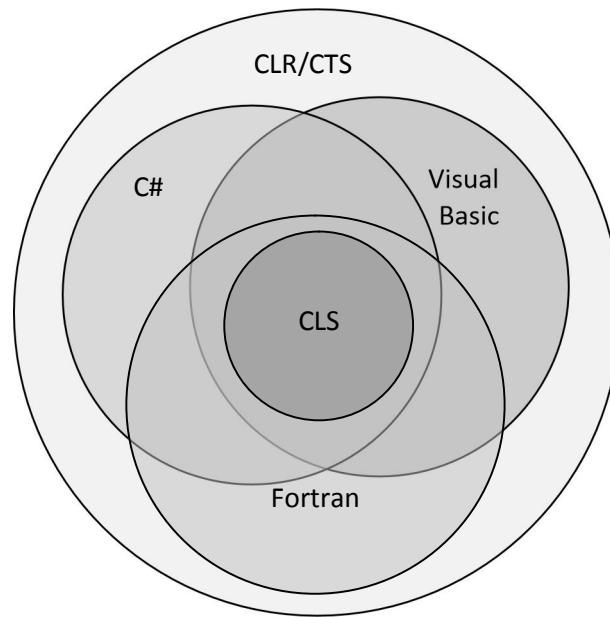
COM اجازه می دهد اشیاء ساخته شده در زبان های متفاوت با یکدیگر ارتباط برقرار کنند. اکنون CLR همهی زبان ها را جمع کرده و اجازه می دهد با اشیاء ساخته شده در یک زبان همانند شهرنومندان یکسان از کد نوشته شده در زبانی کاملاً متفاوت، رفتار شود. این یکپارچگی به خاطر مجموعه های استاندارد از نوع ها، متادتا (اطلاعات خود توصیف گر نوع) و محیط اجرایی مشترک CLR، ممکن است.

اگرچه این یکپارچگی زبان ها بسیار عالی است، اما حقیقت اینست که زبان های برنامه نویسی تفاوت بسیاری با یکدیگر دارند. برای نمونه، بعضی زبان ها به کوچک و بزرگ بودن حروف نمادها حساس نیستند، برخی اعداد بدون علامت، سریار گذاری عملگرهای عملگرها و یا متدهایی با تعداد متغیر از پارامترها را پشتیبانی نمی کنند.

اگر قصد دارید نوع هایی بسازید که بر احتی از زبان های دیگر دسترس پذیر باشند، نیاز دارید تنها از ویژگی هایی از زبان برنامه نویسی خود استفاده کنید که توسط همهی دیگر زبان ها پشتیبانی می شوند. برای کمک به شما، مایکروسافت یک مشخصات مشترک زبان Common Language Specification (CLS) تعریف کرده است. این مشخصات، حداقل ویژگی هایی برای کامپایلرهای بیان می کند که سازندگان کامپایلر باید آن ها را اعمال کنند اگر می خواهند نوع های تولیدی توسط کامپایلرهایشان با دیگر کامپوننت های تولیدی توسط زبان های منطبق بر CLS سازگار باشند.

CLS/WIگری های بسیار بیشتری از آنچه CLS تعریف کرده را پشتیبانی می کند، بنابراین اگر به قابلیت حمل بین زبانی اهمیت نمی دهید، می توانید نوع های بسیار غنی محدود به ویژگی های زبان خود تعریف کنید. به خصوص، CTS قوانینی برای نوع های در معرض دید خارجی و متدها تعیین کرده که برای دسترس پذیر بودن توسط دیگر زبان های منطبق بر CLS باید رعایت شوند. توجه کنید که قوانین CLS به کدی که فقط از درون اسمنلی تعریف کننده قبلی دسترسی است اعمال نمی شود. شکل ۶-۱ مفاهیم این پاراگراف را خلاصه می کند.

²⁵ Instance

شکل ۶-۱ زبان‌ها زیر مجموعه‌ای از CLR/CTS و فرامجموعه‌ای از CLS را ارائه می‌کنند (اما نه لزوماً فرامجموعه‌های یکسان). همانطور که شکل ۶-۱ نشان می‌دهد، CLR/CTS مجموعه‌ای از ویژگی را ارائه می‌دهد. برخی از زبان‌ها، زیر مجموعه‌ی بزرگی از CLR/CTS را پشتیبانی می‌کنند. برنامه‌نویسی که می‌خواهد در زبان اسembly IL برنامه بنویسد، می‌تواند از تمام ویژگی‌های CLR/CTS استفاده کند. اغلب دیگر زبان‌ها، مثل سی‌شارپ، ویژوال بیسیک و فرتون زیر مجموعه‌ای از ویژگی‌های CLR/CTS را به برنامه‌نویس ارائه می‌دهند. CLS حداقل ویژگی‌هایی که همه‌ی زبان‌ها باید پشتیبانی کنند را تعریف می‌کند.

اگر نوعی را در یک زبان طراحی کنید که می‌خواهید در زبان دیگری استفاده شود، باید از ویژگی‌های خارج از CLS، در بحث اعضای عمومی و محافظت شده استفاده کنید. انجام چنین کاری ممکن است نوع شما را از دسترس برنامه‌نویسان دیگر زبان‌ها خارج کند.

در کد زیر، یک نوع سازگار با CLS در سی‌شارپ تعریف شده است. اما نوع، تعدادی سازنده‌ی غیرسازگار با CLS دارد که باعث می‌شود کامپایلر سی‌شارپ اعلام هشدار (Warning) کند.

```
using System;

// Tell compiler to check for CLS compliance
[assembly: CLSCompliant(true)]


namespace SomeLibrary {
    // Warnings appear because the class is public
    public sealed class SomeLibraryType {

        // Warning: Return type of 'SomeLibrary.SomeLibraryType.Abc()'
        // is not CLS-compliant
        public UInt32 Abc() { return 0; }

        // Warning: Identifier 'SomeLibrary.SomeLibraryType.abc()'
        // differing only in case is not CLS-compliant
        public void abc() { }

        // No warning: this method is private
        private UInt32 ABC() { return 0; }
    }
}
```

```
}
```

در این کد، صفت **[assembly:CLSCCompliant(true)]** بر اسمبلی اعمال شده است. این صفت به کامپایلر می‌گوید که مطمئن شود هر نوع عمومی (public) دارای ساختاری (construct) نباشد که از دسترسی به کد توسط هر زبان دیگری جلوگیری کند. وقتی این کد کامپایل می‌شود، کامپایلر سی‌شارپ دو هشدار اعلام می‌کند. هشدار اول به دلیل آنکه متدهای **A** و **B** یک عدد بدون علامت را بر می‌گردانند، گزارش شده است؛ برخی دیگر زبان‌ها نمی‌توانند به مقادیر اعداد بدون علامت دسترسی داشته باشند. هشدار دوم برای اینست که دو متدهای عمومی که فقط از لحاظ نوع برگشتی با هم تفاوت دارند، تعریف شده‌اند: **Abc** و **abc**. ویژوال بیسیک و برخی دیگر زبان‌ها نمی‌توانند هر دو متدهای را متمدن دانند.

جالب است که اگر **public** را از ابتدای **'sealed class SomeLibraryType'** بردارید و دوباره کامپایل کنید، هر دو هشدار از بین می‌روند. علت آنست که نوع **internal** به صورت پیشفرض **SomeLibraryType** می‌شود، بنابراین دیگر از خارج اسمبلی استفاده نمی‌شود. برای لیست کاملی از قوانین **CLS** به بخش "Cross Language Interoperability" در مستندات SDK داتنت مراجعه کنید.
<http://msdn.microsoft.com/en-us/library/730f1wy3.aspx>

بگذارید قوانین **CLS** را خلاصه کنم. در CLR، هر عضو از یک نوع، یک فیلد (داده) یا یک متدهای (روتار) است. این یعنی هر زبان برنامه‌نویسی باید به فیلدها دسترسی داشته و بتواند متدها را فراخوانی کند. فیلدهای خاص و متدهای خاص در روش‌های خاص و مشترک استفاده می‌شوند. برای سادگی برنامه‌نویسی، زبان‌ها معمولاً مفاهیم انتزاعی را برای الگوهای برنامه‌نویسی رایج ارائه می‌کنند. برای نمونه، زبان‌ها مفاهیمی چون شمارشی^{۲۶}، آرایه‌ها، ویژگی‌ها، ایندکسر^{۲۷}‌ها، نماینده^{۲۸}‌ها، رویدادها، سازنده‌ها، به انعام رسانی کننده^{۲۹}‌ها، سربارگذاری عملگرهای عملگرهای تبدیل و ... را ارائه می‌کنند. وقتی یک کامپایلر به یکی از این‌ها در کد شما می‌رسد، باید این ساختارها را به فیلدها و متدها ترجمه کند تا CLR و هر زبان دیگری بتواند به آن‌ها دسترسی داشته باشد.

به تعریف نوع زیر توجه کنید: این تعریف شامل یک سازنده، یک به انعام رسانی کننده، برخی سربارگذاری عملگرهای عملگرهای، یک ویژگی، یک ایندکسر و یک رویداد است. کد زیر روش صحیح پیاده‌سازی یک نوع را نشان نمی‌دهد و فقط کامپایل می‌شود.

```
using System;
internal sealed class Test {
    // Constructor
    public Test() {}

    // Finalizer
    ~Test() {}

    // Operator overload
    public static Boolean operator == (Test t1, Test t2) {
        return true;
    }
    public static Boolean operator != (Test t1, Test t2) {
        return false;
    }

    // An operator overload
    public static Test operator + (Test t1, Test t2) { return null; }

    // A property
    public String AProperty {
        get { return null; }
    }
}
```

²⁶ enum

²⁷ indexer

²⁸ delegate

²⁹ finalizer

```

    set { }

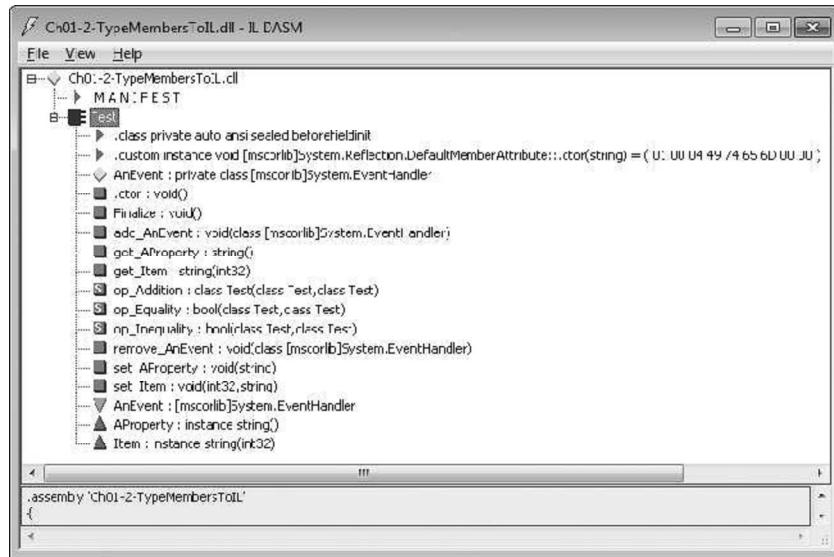
}

// An indexer
public String this[Int32 x] {
    get { return null; }
    set { }
}

// An event
public event EventHandler AnEvent;
}

```

وقتی کامپایلر این کد را کامپایل می‌کند، خروجی یک نوع است که تعدادی فیلد و متدهای دارد. شما به راحتی می‌توانید این را با ابزار IL Disassembler (که با SDK دات‌نئت فریمورک عرضه می‌شود) بینید. بررسی این مازول مدیریت شده را در شکل ۱-۷ می‌بینید.

شکل ۱-۷ ابزار ILDasm فیلدها و متدهای نوع Test را نشان می‌دهد (بدست آمده از متادیتا)

جدول ۱-۴ ساختهای زبان برنامه‌نویسی را با فیلدها و متدهای معادل در CLR نشان می‌دهد.

جدول ۱-۴ فیلدها و متدهای نوع Test (بدست آمده از متادیتا)

عضو نوع	نوع عضو	ساخت معادل در زبان برنامه‌نویسی
AnEvent	فیلد	(رویداد): نام فیلد AnEvent است و از نوع System.EventHandler می‌باشد.
.ctor	متده	(سازنده) Constructor
Finalize	متده	(به اتمام رسانی کننده) Finalizer
add_AnEvent	متده	(متده دستیابی برای اضافه کردن) Event add accessor
get_APProperty	متده	(متده دستیابی برای گرفتن ویژگی) Property get accessor
get_Item	متده	(متده دستیابی برای گرفتن آیتم) Indexer get accessor
op>Addition	متده	+ عملگر
op_Equality	متده	== عملگر
op_Inequality	متده	!= عملگر

(متد دستیابی برای حذف) Event remove accessor	متدها	remove_AnEvent
(متد دستیابی برای تنظیم ویژگی) Property set accessor	متدها	set_AProperty
(متد دستیابی برای تنظیم آیتم) Indexer set accessor	متدها	set_Item

گرههای اضافی دیگر در زیر نوع **Test** که در جدول ۱-۴ نیامده اند — **Item**، **.custom**، **.class**، **AnEvent** و **AProperty** — متادیتای اضافی در مورد نوع را بیان می‌کنند. این گرهها بر روی فیلدها و متدها منطبق نمی‌شوند و فقط اطلاعات اضافی در مورد نوع که توسط CLR، زبان برنامه‌نویسی دیگر یا ابزاری مورد دسترسی واقع می‌شود را ارائه می‌کنند. برای نمونه، یک ابزار می‌تواند ببیند که نوع **Test** رویدادی ارائه می‌کند به نام **remove_AnEvent** و **add_AnEvent** که از طریق دو متده **AnEvent** در دسترس است.

تقابل با کد مدیریت نشده

داتنت فریمورک مزایای بسیاری نسبت به دیگر پلتفرم‌های برنامه‌نویسی دارد. اما به هر حال، شرکت‌های محدودی می‌توانند هزینه طراحی و پیاده‌سازی مجدد کدهای موجود خود را تقبل کنند. مایکروسافت این را می‌داند و CLR را به گونه‌ای ساخته است تا مکانیزمی ارائه کند که یک برنامه بتواند از بخش‌های مدیریت‌شده و مدیریت نشده تشکیل شود. به خصوص،CLR سه سناریوی زیر را پشتیبانی می‌کند:

▪ **کد مدیریت‌شده می‌تواند یک تابع مدیریت‌شده در یک DLL را فراخوانی کند** کد مدیریت‌شده به راحتی می‌تواند تابع درون DLL ها را با مکانیزمی به نام P/Invoke (برای Platform Invoke) فراخوانی کند. (توضیح مترجم: Invoke به معنای درخواست کردن است، در اینجا یعنی به جای فراخوانی مستقیم تابع، شما درخواست فراخوانی می‌کنید.) گذشته از این، بسیاری از نوع‌های تعریف شده در FCL به صورت داخلی توابعی از User32.dll، Kernel32.dll و ... را فراخوانی می‌کنند. بسیاری از زبان‌ها مکانیزمی برای فراخوانی تابع درون DLL ها از کد مدیریت‌شده، فراهم می‌کنند. برای نمونه، یک برنامه سی‌شارپ می‌تواند تابع CreateSemaphore صادر شده از Kernel32.dll را فراخوانی کند.

▪ **کد مدیریت‌شده می‌تواند از یک کامپونت COM موجود (سورس) استفاده کند** بسیاری از شرکت‌ها، قبلاً کامپونت‌های COM مدیریت نشده تولید کرده اند. به کمک کتابخانه‌های نوع از این کامپونت‌ها می‌توان اسمبلی مدیریت‌شده ایجاد کرد که کامپونت COM را توصیف کند. کد مدیریت‌شده می‌تواند به نوع‌های درون اسمبلی مدیریت‌شده همانند هر نوع مدیریت‌شده‌ی دیگری دسترسی داشته باشد. برای اطلاعات بیشتر به ابزار TblImp.exe (Type Library Importer) که با SDK (Type Library Importer) به ترتیب TblImp.exe تولید می‌کند داشته باشید. در این موقع، می‌توانید نوعی را شما یک کتابخانه نوع ندارید و یا می‌خواهید کنترل بیشتری بر آنچه TblImp.exe تولید می‌کند داشته باشید. در این موقع، می‌توانید نوعی را در سورس کد خود بسازید که برای CLR می‌توانید یک کنترل کامپونت‌های DirectX COM استفاده کنید.

▪ **کد مدیریت نشده می‌تواند از نوع مدیریت‌شده استفاده کند** بسیاری از کدهای مدیریت نشده کنونی برای اجرای صحیح نیاز دارند کامپونت COM برایشان فراهم کنید. آسانتر است که این کامپونت‌ها را با کد مدیریت‌شده پیاده‌سازی کنید. برای نمونه می‌توانید یک کنترل shell extension ActiveX یا یک RegAsm.exe در سی‌شارپ بسازید. به ابزارهای TlbExp.exe و TlbImp.exe که با SDK داتنت فریمورک عرضه می‌شوند مراجعه کنید...

نکته هم اکنون مایکروسافت سورس کد ابزارهای Type Library Importer و P/Invoke Interop Assistant را برای کمک به برنامه‌نویسانی که با کد اصلی سروکار دارند در دسترس گذاشته است. این ابزارها و سورس کد آن‌ها از قابل دانلود است. <http://CLRIInterop.CodePlex.com/>

فصل ۲: ساخت، بسته‌بندی، نصب و مدیریت برنامه‌ها

و نوع‌ها

پیش از آنکه وارد فصل‌هایی از کتاب شویم که چگونگی طراحی برنامه برای دات‌نت فریمورک مایکروسافت را بحث می‌کنند، ابتدا قدم‌های مورد نیاز برای ساخت، بسته‌بندی، نصب و راه اندازی برنامه‌ها و نوع‌هایتان را خواهم گفت. در این فصل بر ساخت اسمبلی‌هایی که تنها مورد استفاده‌ی برنامه‌ی خود شمامست تمرکز می‌کنم. در فصل ۳، "اسمبلی‌های اشتراکی و اسمبلی‌های قوی‌نام" مباحث پیشرفته‌تری را پوشش می‌دهم که برای ساخت اسمبلی‌هایی که میان چند برنامه مشترک هستند، به آن‌ها نیاز دارید. در هر دو فصل روش‌هایی که یک مدیر می‌تواند بر اجرای برنامه‌ها و نوع‌های آن اثرگذارد را نیز خواهم گفت.

امروزه، برنامه‌ها از چندین نوع که توسط شما یا مایکروسافت ساخته شده‌اند، ایجاد می‌شوند. به علاوه شرکت‌های مختلف، کامپونت‌هایی ساخته و آن‌ها را می‌فروشند که شرکت‌های دیگر برای کاهش هزینه‌ی ساخت یک پروژه از آن‌ها استفاده می‌کنند. اگر این نوع‌ها توسط هر زبانی که با CLR کار می‌کند ساخته شده باشد، آن نوع‌ها به راحتی با یکدیگر کار می‌کنند؛ یک نوع که در یک زبان نوشته شده است بدون توجه به زبان نوعی دیگر، می‌تواند از آن نوع به عنوان نوع پایه استفاده کند.

در این فصل، چگونگی ساخت و بسته‌بندی این نوع‌ها در قالب فایل را نیز خواهم گفت. در ادامه، بخشی از مشکلاتی که دات‌نت فریمورک آن‌ها را حل کرده است را برایتان می‌گویم.

اهداف راه اندازی دات نت فریمورک

برای سال‌ها، ویندوز مایکروسافت به عدم پایداری و پیچیدگی شهرت داشته است. این سابقه، درست یا نادرست، نتیجه‌ی فاکتورهای مختلفی است. اول آنکه، همه‌ی برنامه‌های از DLL های مایکروسافت یا دیگر سازندگان استفاده می‌کنند. چون، یک برنامه، کدهایی از سازندگان مختلف را اجرا می‌کند، برنامه‌نویس هر تکه کدی، ۱۰۰ درصد مطمئن نیست که چگونه این کد توسط فرد دیگری استفاده می‌شود. اگرچه این نوع تبادلات می‌تواند منجر به هرگونه مشکلی شود اما در عمل چون برنامه‌ها پیش از استفاده تست و خطایابی می‌شوند، این قبیل مشکلات کمتر بروز می‌کند.

به هر حال، کاربران معمولاً وقتی یک شرکت می‌خواهد کد خود را آپدیت کرده و فایل‌های جدید را نصب کند، با مشکل مواجه می‌شوند. به نظر می‌رسد این فایل‌ها با نسخه‌های قدیمی سازگار باشند، اما چه کسی مطمئن است؟ در واقع، وقتی یک سازنده کد خود را آپدیت می‌کند، تست مجدد و خطایابی تمام برنامه‌های تاکنون ساخته شده؛ به منظور جلوگیری از اثرات نامطلوب تغییرات، عملاً غیر ممکن است.

من مطمئن هر کسی که این کتاب را می‌خواند، به نوعی با این مشکل مواجه شده است: هنگام نصب یک برنامه جدید، متوجه می‌شوید که بخشی از یک برنامه نصب شده را خراب کرده است. این وضعیت بد با عنوان جهنم DLL (Hell) شناخته می‌شود. این‌گونه ناپایداری‌ها ترس را در ذهن و قلب کاربران عادی کامپیوتر جای می‌دهد. نتیجه نهایی این است که کاربران باید درباره افزار بر روی ماشین‌هایشان مراقب باشند. شخصاً من از نصب برخی برنامه‌ها خودداری می‌کنم چرا که نگرانم بر بعضی برنامه‌های مهم که نیاز دارم، اثر بگذارد.

دلیل دوم بر شهرت ویندوز، پیچیدگی‌های نصب می‌باشد. امروزه، وقتی برنامه‌ای نصب می‌شود همه‌ی بخش‌های سیستم را تحت تاثیر قرار می‌دهد. برای نمونه، نصب یک برنامه فایل‌هایی را کپی می‌کند، تنظیمات رجیستری را دستکاری می‌کند و میانبرهایی در دسکتاپ و منوی استارت قرار می‌دهد. علت آن است که برنامه به عنوان یک تک موجودیت ایزوله نشده است. به راحتی نمی‌توانید از برنامه خود پشتیبان تهیه کنید چرا که باید فایل‌هایی را کپی کرده و بخش‌های مرتبط در رجیستری را نیز کپی کنید. به علاوه، نمی‌توانید به راحتی برنامه را از یک ماشین به دیگر انتقال دهید؛ باید برنامه نصب را مجدداً اجرا کنید تا فایل‌ها و تنظیمات رجیستری به درستی ثبت شوند. سرانجام، به راحتی نمی‌توانید برنامه را بدون داشتن این حس بد که اجزایی از برنامه هنوز در کامپیوتر شما هستند، حذف کنید.

دلیل سوم مربوط به امنیت است. وقتی برنامه‌ها نصب می‌شوند، شامل همه نوع فایلی هستند که برخی از آن‌ها توسط شرکت‌های دیگر ساخته شده‌اند، به علاوه، برنامه‌های وب اغلب دارای کدی (مثل کنترل‌های ActiveX) هستند که بدون آنکه کاربر متوجه آن‌ها شود، دانلود می‌شوند. این کد می‌تواند هر کاری مثل حذف فایل‌ها و یا ارسال ایمیل، انجام دهد. کاربران حق دارند که از نصب برنامه‌های جدید به خاطر صدمه احتمالی آن‌ها، بترسند. برای آسایش کاربران، امنیت باید در سیستم لحاظ شود تا کاربران بتوانند به طور صریح دسترسی کدهای مختلف به منابع سیستم‌شان را کنترل کنند.

داتنت فریمورک مشکل جهنم DLL را همانطور که در این فصل و فصل ۳ می‌خوانید حل کرده است. به علاوه مشکل پراکنده‌گی وضعیت یک برنامه در سرتاسر دیسک یک کاربر را نیز برطرف کرده است. برای نمونه، بر خلاف COM، نوع‌ها دیگر نیاز به تنظیمات رجیستری ندارند. داتنت فریمورک دارای مدل امنیتی به نام امنیت دسترسی کد code access security می‌باشد. در حالیکه امنیت ویندوز مبتنی بر هویت کاربر است امنیت دسترسی کد بر پایه‌ی اجازه‌هایی است که برنامه میزبان که کامپونت را بارگذاری می‌کند، می‌تواند داشته باشد. یک برنامه میزبان همچون Microsoft Silverlight اجازه‌های محدودی برای دانلود کد دارد در حالیکه برنامه‌های نصب شده محلی (خود-میزبان) با اطمینان کامل (full – همه‌ی اجازه‌ها) اجرا می‌شوند. همانطور که خواهدید دید، داتنت فریمورک کاربران را قادر می‌سازد آنچه نصب می‌شود و آنچه اجرا می‌شود را کنترل کنند و در کل، ماشین‌های خود را بیش از آنچه ویندوز انجام می‌دهد، کنترل کنند.

ساخت و تبدیل نوع‌ها به یک ماژول

در این بخش، چگونگی تبدیل فایل سورس کد که شامل نوع‌های مختلفی است را به فایلی قابل اجرا توضیح خواهیم داد. با برنامه‌ی ساده زیر شروع می‌کنیم:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        System.Console.WriteLine("Hi");
    }
}
```

این برنامه یک نوع به نام **Program** تعریف می‌کند. این نوع یک متدهای **Main** دارد. درون **Main**، ارجاعی به نوع دیگر به نام **System.Console** وجود دارد. **System.Console** یک نوع پیاده‌سازی شده توسط مایکروسافت است و کد زبان میانی Intermediate (IL) که متدهای این نوع را پیاده‌سازی می‌کند درون فایل **MSCorLib.dll** قرار دارد. پس برنامه‌ی ما یک نوع را تعریف کرده است و از نوع شرکت دیگری نیز استفاده می‌کند. برای ساخت این برنامه، کد قبلی را درون یک فایل مثل **Program.cs** قرار دهید و سپس خط فرمان زیر را اجرا کنید.

```
csc.exe /out: Program.exe /t:exe /r:MSCorLib.dll Program.cs
```

این خط فرمان به کامپایلر سی‌شارپ می‌گوید یک فایل اجرایی به نام **Program.exe** (**/out: Program.exe**) **Program.exe** (برنامه کنسولی Win32) است (**/target:exe**).

وقتی کامپایلر سی‌شارپ، فایل سورس را پردازش می‌کند، می‌بیند که کد، متدهای **System.Console** متعلق به نوع **WriteLine** را فراخوانی کرده است و پارامتر ارسالی به این متدهای انتظار دارد مطابق است. چون این نوع در سورس کد سی‌شارپ تعریف نشده است، برای خوشحال کردن کامپایلر سی‌شارپ، باید مجموعه اسامبلی‌هایی که برای یافتن ارجاع به نوع‌های خارجی می‌تواند به آنها مراجعه کند را به آن بدهیم. در خط فرمان فوق سوییج **/r[ference]:MSCorLib.dll** را اضافه کرده ام که به کامپایلر می‌گوید برای یافتن نوع‌های خارجی در اسامبلی‌ای که با فایل **MSCorLib.dll** شناخته می‌شود جستجو کند.

MSCorLib.dll فایل ویژه‌ای است که همه‌ی نوع‌های پایه مثلاً **Int32**, **String**, **Char**, **Byte** ... را دارد. این نوع‌ها به حدی استفاده می‌شوند که کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار اسامبلی **MSCorLib.dll** را ارجاع می‌کند. به بیان دیگر خط فرمان زیر (بدون سوییج **/r** نتیجه‌ای مشابه با خط قبلی می‌دهد:

```
csc.exe /out: Program.exe /t:exe Program.cs
```

گذشته از این، چون سوییج‌های **/t:exe** و **/out:Program.exe** با پیش فرض کامپایلر سی‌شارپ مطابقت دارند، خط فرمان زیر نتیجه‌ای مشابه تولید می‌کند:

```
csc.exe Program.cs
```

اگر به هر دلیل نمی‌خواهید که کامپایلر سی‌شارپ اسامبلی **MSCorLib.dll** را ارجاع کند از سوییج **/nostdlib** استفاده کنید. برای نمونه خط فرمان زیر، وقتی **csc.exe** بخواهد فایل **Program.cs** را کامپایل کند، چون نوع **System.Console** در **MSCorLib.dll** تعریف شده است، خطایی را گزارش می‌کند:

```
csc.exe /out: Program.exe /t:exe /nostdlib Program.cs
```

اکنون، به فایل **Program.exe** که کامپایلر سی‌شارپ تولید کرده است نگاهی بیاندازیم. این فایل واقعاً چیست؟ برای مبتدیان، این یک فایل استاندارد اجرایی (PE) است. به این معنی که ماشینی با ویندوز ۳۲ بیتی یا ۶۴ بیتی می‌تواند آن را بارگذاری و اجرا کند. ویندوز، ۲ نوع

برنامه را پشتیبانی می‌کند، آن‌ها بی که رابط کاربری کنسول (CUI) و یا رابط کاربری گرافیکی Console User Interface (CUI) دارند. چون من سوییچ /t:exe را تعیین کردم، کامپایلر سی‌شارپ یک برنامه CUI تولید کرده است. برای تولید یک برنامه GUI از سوییچ /t:winexe استفاده کنید.

فایل‌های جواب

قبل از آنکه بحث سوییچ‌های کامپایلر را ترک کنیم، می‌خواهیم کمی پیرامون فایل‌های جواب response files صحبت کنم. یک فایل جواب، یک فایل متنی شامل مجموعه‌ای از سوییچ‌های کامپایلر است. وقتی CSC.exe را اجرا می‌کنید، کامپایلر فایل‌های جواب را باز کرده و هر سوییچی که در آن‌ها تعیین شده باشد را استفاده می‌کند. شما با قرار دادن علامت @ قبل از نام فایل جواب، به کامپایلر می‌گویید که از فایل جواب استفاده کند. برای نمونه شما می‌توانید یک فایل جواب به نام MyProject.rsp داشته باشید که حاوی متن زیر باشد:

```
/out:MyProject.exe
/target:winexe
```

برای آنکه CSC.exe از این تنظیمات استفاده کند از خط فرمان زیر استفاده کنید:

```
csc.exe @MyProject.rsp CodeFile1.cs CodeFile2.cs
```

این فایل به کامپایلر می‌گوید که نام فایل خروجی و نوع هدف چه باشد. همانطور که می‌دانید، فایل‌های جواب بسیار رایج هستند، چرا که دیگر نیاز ندارید برای هر کامپایل پروژه به صورت دستی سوییچ‌ها را تعیین کنید. کامپایلر سی‌شارپ از چندین فایل جواب پشتیبانی می‌کند. علاوه بر فایل‌هایی که شما صریحاً تعیین می‌کنید، کامپایلر به صورت خودکار به دنبال فایلی به نام CSC.rsp می‌گردد و وقتی CSC.rsp را اجرا می‌کند، در دایرکتوری جاری به دنبال فایل CSC.rsp می‌گردد. شما باید تنظیمات مربوط به یک پروژه خاص را در این فایل قرار دهید. همچنین کامپایلر در دایرکتوری حاوی CSC.rsp به دنبال فایل سراسری CSC.rsp می‌گردد. تنظیماتی که می‌خواهید بر تمامی پروژه‌هایتان اعمال شود را در این فایل قرار دهید. کامپایلر تنظیمات همه‌ی این فایل‌های جواب را جمع و از آن‌ها استفاده می‌کند. اگر تنظیمات مشابه در فایل‌های جواب محلی و سراسری وجود داشته باشد، تنظیمات فایل محلی بر فایل سراسری برتری دارد. به همین طریق تنظیماتی که صریحاً از خط فرمان تعیین می‌کنید بر تنظیمات یک فایل جواب محلی برتری خواهد داشت. وقتی شما داتنت فرمورک را نصب می‌کنید، آن یک فایل پیش فرض سراسری CSC.rsp در دایرکتوری %SystemRoot%\Microsoft.NET\Framework\vX.X.X (که X.X.X شماره نسخه‌ی داتنت نصب شده است) قرار می‌دهد. نسخه ۴.۰ از

این فایل دارای سوییچ‌های زیر است :

```
# This file contains command-line options that the C#
# command line compiler (CSC) will process as part
# of every compilation, unless the "/noconfig" option
# is specified.
# Reference the common Framework libraries

/r:Accessibility.dll
/r:Microsoft.CSharp.dll
/r:System.Configuration.dll
/r:System.Configuration.Install.dll
/r:System.Core.dll
/r:System.Data.dll
/r:System.Data.DataSetExtensions.dll
/r:System.Data.Linq.dll
/r:System.Deployment.dll
/r:System.Device.dll
/r:System.DirectoryServices.dll
/r:System.dll
/r:System.Drawing.dll
/r:System.EnterpriseServices.dll
/r:System.Management.dll
```

```
/r:System.Messaging.dll
/r:System.Numerics.dll
/r:System.Runtime.Remoting.dll
/r:System.Runtime.Serialization.dll
/r:System.Runtime.Serialization.Formatters.Soap.dll
/r:System.Security.dll
/r:System.ServiceModel.dll
/r:System.ServiceProcess.dll
/r:System.Transactions.dll
/r:System.Web.Services.dll
/r:System.Windows.Forms.dll
/r:System.Xml.dll
/r:System.Xml.Linq.dll
```

چون فایل CSC.rsp سراسری، تمام اسembلی‌های لیست شده را ارجاع می‌کند، شما نیاز ندارید که این اسembلی را صریحاً با سوییج **/reference** ارجاع دهید. این فایل جواب، کار برنامه‌نویسان را آسان می‌کند چرا که برای استفاده از این نوع‌ها و فضاهای نام مختلفی که مایکروسافت عرضه کرده، هنگام کامپایل مجبور نیستند برای هر کدام، از سوییج **/reference** استفاده کنند.

ارجاع تمام اسembلی‌ها کمی بر سرعت کامپایلر اثر می‌گذارد، اما اگر سورس کد شما به نوع یا اعضای تعریف شده در این اسembلی‌ها ارجاع نمی‌کند، نه بر فایل اسembلی حاصل و نه بر عملکرد برنامه در هنگام اجرا اثری خواهد گذاشت.

نکته اگر از سوییج **/reference برای ارجاع به یک اسembلی استفاده می‌کنید می‌توانید مسیر کامل یک فایل را مشخص کنید. هر چند اگر مسیر کامل را مشخص نکنید، کامپایلر مسیرهای زیر را به ترتیب جستجو می‌کند:**

- دایرکتوری جاری
- دایرکتوری حاوی خود فایل CSC.exe . فایل MSCorLib.dll همواره از این مسیر بدست می‌آید. این مسیر شبیه به %SystemRoot%\Microsoft.NET\Framework\v4.0.#####
- هر دایرکتوری که با سوییج **/lib** / تعیین شده است.
- هر دایرکتوری که با استفاده از متغیر محلی **LIB** تعیین شده است.

البته می‌توانید سوییج‌های خود را به فایل سراسری CSC.rsp اضافه کنید تا ساخت فایل‌های شما ساده‌تر شود، اما این کار بازسازی محیط برنامه‌نویسی در ماشین‌های مختلف را مشکل می‌کند: شما مجبورید به خاطر بسپارید CSC.rsp را روی هر ماشین آپدیت کنید. همچنین شما می‌توانید با تعیین سوییج **/noconfig** به کامپایلر بگویید که هر دو فایل جواب محلی و سراسری را نادیده بگیرد.

نگاهی اجمالی بر متادیتا

اکنون می‌دانیم که چه نوع فایل PE درست کرده ایم. اما واقعاً در فایل Program.exe چه چیزی وجود دارد؟ یک فایل مدیریت‌شده PE، ۴ بخش اصلی دارد: هدر (+) PE32، هدر CLR، هدر (+) IL و اطلاعات استانداردی است که ویندوز از آن استفاده می‌کند. هدر CLR، بلوک کوچکی از اطلاعات مختص مأذول‌هایی است که به CLR نیاز دارند (مأذول‌های مدیریت‌شده) است. این هدر همچنین شامل شماره کوچک و بزرگ نسخه‌ای از CLR است که مأذول برای آن ساخته شده: تعدادی پرچم، یک نشانه MethodDef (بعداً توضیح داده می‌شود) که متد آغازین مأذول را برای مأذول‌های CUI و GUI اجريای تعیین می‌کند و یک امضای ديجیتالی نام قوی انتخابی (در فصل ۳ بحث می‌شود) است. سرانجام، هدر شامل اندازه و آفست برخی جدول‌های خاص متادیتا که درون مأذول هستند می‌باشد. شما می‌توانید فرمات دقیق هدر CLR را با بررسی IMAGE_COR20_HEADER که در فایل هدر CorHrd.h تعریف شده، ببینید.

متادیتا بلوکی از داده‌های باينری است که از چندین جدول تشکیل شده است. سه دسته از این جدول‌ها وجود دارد: جدول‌های ارجاع، جدول‌های تعريف، جدول‌های ارجاع و جدول‌های مانیفست. جدول ۱-۲ رايجترين جدول‌های تعريف که در بلوک متادیتا مأذول قرار دارند را لیست می‌کند.

جدول ۲-۱ جدول‌های رایج تعریف متادیتا

نام جدول	توضیح
ModuleDef	همیشه شامل یک ورودی است که مازول را شناسایی می‌کند. این ورودی شامل نام مازول و پسوند آن (بدون مسیر) و یک ID نسخه مازول (در قالب یک GUID ایجاد شده توسط کامپایلر) می‌باشد. این اجازه می‌دهد که فایل تغییر نام داده شود در حالیکه نام اصلی آن نگهداری می‌شود. هرچند، تغییر نام یک فایل اصلاً توصیه نمی‌شود چرا که ممکن است نتواند اسمبلی مورد نظر را در زمان اجرا پیدا کند.
TypeDef	شامل یک ورودی برای هر نوع تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل نام نوع، نوع پایه و پرچم‌ها (public ، private و ...) و شامل اندیس متدهایش در جدول MethodDef ، فیلدۀایش در جدول FieldDef ، ویژگی‌هایش در جدول PropertyDef و رویدادهایش در جدول EventDef می‌باشد.
MethodDef	شامل یک ورودی برای هر متد تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل نام متد، پرچم‌ها (private ، public ، final ، static ، abstract ، virtual و ...)، امضاء و آفستی درون مازول که کد IL متد در آنجاست. هر ورودی همچنین می‌تواند به یک ورودی در جدول ParamDef که شامل اطلاعات پارامترهای یک متد است ارجاع کند.
FieldDef	شامل یک ورودی برای هر فیلد تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل پرچم‌ها (public ، private و ...)، نوع و نام است.
ParamDef	شامل یک ورودی برای هر پارامتر تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل پرچم‌ها (in ، out و ...)، نوع و نام است.
PropertyDef	شامل یک ورودی برای هر ویژگی تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل پرچم‌ها، نوع و نام است.
EventDef	شامل یک ورودی برای هر رویداد تعریف شده در مازول است. هر ورودی شامل پرچم‌ها و نام است.

وقتی کامپایلر، سورس کد شما را کامپایل می‌کند هر چیزی که کد شما تعریف می‌کند باعث می‌شود یک ورودی در یکی از جدول‌های فوق وارد شود. وقتی کامپایلر ارجاعی به نوعها، متدها، فیلدۀا و رویدادها پیدا می‌کند نیز ورودی در جدول‌های متادیتا وارد می‌شود. متادیتای ساخته شده شامل جدول‌های ارجاعی است که اطلاعات موارد ارجاع داده شده را نگه می‌دارد. جدول ۲-۲ برخی از جدول‌های ارجاع را لیست می‌کند.

جدول ۲-۲ جدول‌های رایج ارجاع متادیتا

نام جدول	توضیح
AssemblyRef	شامل یک ورودی برای هر اسمبلی ارجاعی توسط مازول است. هر ورودی شامل اطلاعات مورد نیاز برای اتصال اسمبلی: نام اسمبلی (بدون پسوند و مسیر)، شماره نسخه، فرهنگ و نشانه کلید عمومی (یک مقدار هش که از کلید عمومی سازنده بدست آمده و سازنده‌ی اسمبلی ارجاعی را شناسایی می‌کند) است. هر ورودی همچنین شامل پرچم‌ها و یک مقدار هش است. این مقدار هش برای کترل بیت‌های اسمبلی ارجاعی است. CLR این مقدار هش را کاملاً نادیده گرفته و احتمالاً در آینده به این کار خود ادامه می‌دهد.
ModuleRef	شامل یک ورودی برای هر مازول PE که نوع‌های ارجاعی توسط این مازول را پیاده‌سازی می‌کند، است. هر ورودی همچنین شامل نام مازول و پسوند (بدون مسیر) است. این جدول‌ها برای اتصال به نوع‌هایی که توسط مازول‌های متفاوت از اسمبلی فراخوانی کننده، پیاده‌سازی شده‌اند، استفاده می‌شوند.
TypeRef	شامل یک ورودی برای هر نوع ارجاعی توسط مازول است. هر ورودی شامل نام نوع و یک ارجاع به مکانی که نوع در آنجاست می‌باشد. اگر نوع درون نوع دیگری پیاده‌سازی شده باشد، ارجاع، یک ورودی TypeRef را نشان می‌دهد. اگر نوع در همان مازول پیاده‌سازی شده باشد، ارجاع یک ورودی ModuleDef را نشان می‌دهد. اگر نوع، درون مازول دیگری در همان اسمبلی پیاده‌سازی شده است، ارجاع یک ورودی ModuleRef را نشان می‌دهد و اگر نوع درون اسمبلی دیگری پیاده‌سازی شده باشد، ارجاع یک ورودی AssemblyRef را نشان می‌دهد.
MemberRef	شامل یک ورودی برای هر عضو ارجاعی توسط مازول (فیلدۀا و متدها و همچنین ویژگی‌ها و متدهای رویداد) است. هر ورودی شامل نام عضو، امضاء می‌باشد و به ورودی TypeRef برای نوعی که عضو را تعریف می‌کند، اشاره دارد.

جدول‌های بسیار بیشتری از آنچه در جدول ۲-۱ و ۲-۲ لیست کردم وجود دارد، اما می‌خواستم شما را با اطلاعاتی که کامپایلر برای پردازش اطلاعات متادیتا تولید می‌کند آشنا کنم. در ابتدا گفتم که جدول‌های مانیفست نیز وجود دارد که در پایان فصل بحث خواهم کرد. ابزارهای متنوعی به شما اجازه می‌دهند که متادیتای درون یک فایل مدیریت شده PE را بینید. علاقه شخصی من به IL Disassembler ILDasm.exe است. برای مشاهده متادیتا خط فرمان زیر را اجرا کنید:

ILDasm Program.exe

این باعث می‌شود ILDasm.exe اجرا شده و اسمبلی Program.exe را بارگذاری کند. برای مشاهده متادیتا در قالب خوب و قابل فهم، منوی View/MetaInfo>Show! را فشار دهید. این باعث می‌شود اطلاعات زیر ظاهر شود:

```
=====
ScopeName : test.exe
MVID       : {79CA7299-A212-4B9F-A53A-33BF7ECAF6}
=====

Global functions
-----

Global fields
-----

Global MemberRefs
-----

TypeDef #1 (02000002)
-----
    TypDefName: Program (02000002)
    Flags      : [Public] [AutoLayout] [Class] [Sealed] [Ansiclass]
                  [BeforeFieldInit] (00100101)
    Extends   : 01000001 [TypeRef] System.Object
    Method #1 (06000001) [ENTRYPOINT]
    -----
        MethodName: Main (06000001)
        Flags      : [Public] [Static] [HideBySig] [ReusesSlot] (00000096)
        RVA       : 0x00002050
        ImplFlags : [IL] [Managed] (00000000)
        CallCnvntn: [DEFAULT]
        ReturnType: Void
        No arguments.

    Method #2 (06000002)
    -----
        MethodName: .ctor (06000002)
        Flags      : [Public] [HideBySig] [ReusesSlot] [SpecialName]
                  [RTSpecialName] [.ctor] (00001886)
        RVA       : 0x0000205e
        ImplFlags : [IL] [Managed] (00000000)
        CallCnvntn: [DEFAULT]
        hasThis
        ReturnType: Void
```

No arguments.

TypeRef #1 (01000001)

Token: 0x01000001
ResolutionScope: 0x23000001
TypeRefName: System.Object

MemberRef #1 (0a000004)

Member: (0a000004) .ctor:
CallCnvntn: [DEFAULT]
hasThis
ReturnType: Void
No arguments.

TypeRef #2 (01000002)

Token: 0x01000002
ResolutionScope: 0x23000001
TypeRefName: System.Runtime.CompilerServices.CompilationRelaxationsAttribute

MemberRef #1 (0a000001)

Member: (0a000001) .ctor:
CallCnvntn: [DEFAULT]
hasThis
ReturnType: Void
1 Arguments

Argument #1: I4

TypeRef #3 (01000003)

Token: 0x01000003
ResolutionScope: 0x23000001
TypeRefName: System.Runtime.CompilerServices.RuntimeCompatibilityAttribute

MemberRef #1 (0a000002)

Member: (0a000002) .ctor:
CallCnvntn: [DEFAULT]
hasThis
ReturnType: Void
No arguments.

TypeRef #4 (01000004)

Token: 0x01000004
ResolutionScope: 0x23000001
TypeRefName: System.Console

۳۱

MemberRef #1 (0a000003)

```
-----  
Member: (0a000003) writeLine:  
CallCnvtn: [DEFAULT]  
ReturnType: void  
1 Arguments  
Argument #1: String
```

Assembly

```
-----  
Token: 0x20000001  
Name : test  
Public Key :  
Hash Algorithm : 0x00008004  
Version: 0.0.0.0  
Major Version: 0x00000000  
Minor Version: 0x00000000  
Build Number: 0x00000000  
Revision Number: 0x00000000  
Locale: <null>  
Flags : [none] (00000000)  
CustomAttribute #1 (0c000001)  
-----  
CustomAttribute Type: 0a000001  
CustomAttributeName:  
System.Runtime.CompilerServices.CompilationRelaxationsAttribute ::  
    instance void .ctor(int32)  
Length: 8  
Value : 01 00 08 00 00 00 00 00 > <  
ctor args: (8)  
  
CustomAttribute #2 (0c000002)  
-----  
CustomAttribute Type: 0a000002  
CustomAttributeName:  
System.Runtime.CompilerServices.RuntimeCompatibilityAttribute ::  
    instance void .ctor()  
Length: 30  
Value : 01 00 01 00 54 02 16 57 72 61 70 4e 6f 6e 45 78 > T WrapNonEx<  
          : 63 65 70 74 69 6f 6e 54 68 72 6f 77 73 01 >ceptionThrows <  
ctor args: ()
```

AssemblyRef #1 (23000001)

```
-----  
Token: 0x23000001  
Public Key or Token: b7 7a 5c 56 19 34 e0 89  
Name: mscorelib
```

```

Version: 4.0.0.0
Major Version: 0x00000004
Minor Version: 0x00000000
Build Number: 0x00000000
Revision Number: 0x00000000
Locale: <null>
HashCode Blob:
Flags: [none] (00000000)

```

User Strings

```
70000001 : ( 2) L"Hi"
```

Coff symbol name overhead: 0

خوشبختانه ILDasm جدول‌های متادیتا را پردازش و ترکیب می‌کند بنابراین شما نیاز ندارید اطلاعات خام جدول‌ها را تحلیل کنید. برای نمونه، می‌بینید وقتی ILDasm یک ورودی TypeDef را نشان می‌دهد، اطلاعات تعريف عضو متاظر قبل از آنکه اولین TypeRef را نشان دهد، آمده است. شما نیاز ندارید همه‌ی این موارد را فرا بگیرید. نکته مهم این است که بدانید Program.exe شامل یک TypeDef به نام Program است. این نوع یک کلاس عمومی مهر شده که از System.Object (یک نوع ارجاعی از یک اسمنبلی دیگر) مشتق شده است را بیان می‌کند. نوع Program، دو متد می‌بینید. (سازنده) ctor و Main را هم تعریف می‌کند.

یک متد عمومی و استاتیک بوده که کد آن IL است (برخلاف کد اصلی پردازنده مثل x86). Main نوع برگشتی void دارد و آرگومانی نمی‌پذیرد. متد سازنده (که همیشه با نام ctor نشان داده می‌شود) عمومی بوده و کد آن IL است. سازنده، نوع برگشتی void داشته و آرگومانی نمی‌پذیرد و دارای یک اشاره‌گر this است که به حافظه‌ی شی که باید هنگام فراخوانی ساخته شود، اشاره می‌کند.

قویاً شما را تشویق می‌کنم که با ILDasm کار کنید. این ابزار اطلاعات با ارزشی را به شما نشان می‌دهد. و هرچه بیشتر آنچه را می‌بینید، درک کنید، بهتر CLR و قابلیت‌هایش را درک خواهید کرد. همانطور که خواهید دید، من از ILDasm بسیار در این کتاب استفاده می‌کنم. فقط برای سرگرمی، نکاهی به آمارهایی پیرامون اسمنبلی Program.exe می‌اندازم، وقتی گزینه View/Statistics از ILDasm را انتخاب می‌کنید، اطلاعات زیر نمایش داده می‌شود:

File size	:	3584
PE header size	:	512 (496 used) (14.29%)
PE additional info	:	1415 (39.48%)
Num.of PE sections	:	3
CLR header size	:	72 (2.01%)
CLR meta-data size	:	612 (17.08%)
CLR additional info	:	0 (0.00%)
CLR method headers	:	2 (0.06%)
Managed code	:	18 (0.56%)
Data	:	2048 (57.14%)
Unaccounted	:	-1095 (-30.55%)

```

Num.of PE sections : 3
.text      - 1024
.rsrc      - 1536
.reloc     - 512

CLR meta-data size : 612
Module       - 1 (10 bytes)
TypeDef      - 2 (28 bytes)      0 interfaces, 0 explicit layout
TypeRef       - 4 (24 bytes)
MethodDef    - 2 (28 bytes)      0 abstract, 0 native, 2 bodies
MemberRef    - 4 (24 bytes)
ParamDef     - 2 (12 bytes)
CustomAttribute- 2 (12 bytes)
Assembly     - 1 (22 bytes)
AssemblyRef  - 1 (20 bytes)
Strings      - 184 bytes
Blobs        - 68 bytes
UserStrings  - 8 bytes
Guids        - 16 bytes
Uncategorized - 168 bytes

CLR method headers : 2
Num.of method bodies - 2
Num.of fat headers  - 0
Num.of tiny headers - 2

Managed code : 18
Ave method size - 9

```

در اینجا می‌توانید اندازه‌ی فایل (به بایت) و اندازه‌ی بخش‌های مختلف تشکیل دهنده‌ی فایل (به درصد و بایت) را ببینید. برای این برنامه‌ی کوچک Program، هدر PE و متادیتا، بیشتر حجم برنامه را اشغال کرده‌است. در واقع کد IL ۱۸ بایت فضای مصرف کرده است. البته با بزرگ شدن برنامه و استفاده بیشتر از نوع‌های خودی و ارجاع به دیگر اسembly‌ها و نوع‌ها، متادیتا و هدر در مقایسه با اندازه کلی فایل، کوچک می‌شوند.

نکته ضمنا ILDasm.exe دارای باگی است که بر اطلاعات اندازه فایل اثر می‌گذارد. به خصوص، شما نمی‌توانید به این اطلاعات حساب نشده اعتقاد کنید.

ترکیب ماژول‌ها و ساخت یک اسembly

فایل Program.exe که در بخش قبلی مورد بحث قرار گرفت بیش از یک فایل PE با متادیتاست، آن یک اسembly assembly نیز هست. یک اسembly مجموعه‌ای از یک یا چندین فایل شامل تعریف‌های نوع و فایل‌های منبع می‌باشد. یکی از فایل‌های اسembly برای نگهداری مانیفت Manifest است. مانیفت مجموعه‌ای دیگر از جدول‌های متادیتاست که اساساً شامل نام‌های فایل‌های تشکیل‌دهنده‌ی اسembly می‌باشند. آن‌ها همچنین نسخه‌ی اسembly، فرهنگ، سازنده، نوع‌های عمومی صادراتی و تمام فایل‌های تشکیل‌دهنده‌ی اسembly را شامل می‌شوند.

بر روی اسembly‌ها عمل می‌کند، بدین گونه که CLR ابتدا فایل حاوی مانیفت را بارگذاری کرده و سپس از مانیفت برای یافتن نام دیگر فایل‌های اسembly استفاده می‌کند. بخشی از ویژگی‌های اسembly‌ها که باید به خاطر بسپارید:

- یک اسembly نوع‌هایی با قابلیت استفاده مجدد را تعریف می‌کند.

- یک اسembly همراه با یک شماره نسخه است.

ک اسپلی می تواند حاوی اطلاعات امنیتی همراه خود باشد.

فایل‌های یک اسملی، این ویژگی‌ها را ندارند – یه چن یک فایل که حاوی چدوانهای متادتای مانیفست است.

برای بسته‌بندی، نسخه‌بندی، ایجاد امنیت و استفاده از نوع‌ها، باید آن‌ها را در مارژول‌هایی که بخشی از یک اس‌میلی هستند، قرار دهید. در اغلب موارد، یک اس‌میلی از یک تک‌فایل مثل برنامه قبلی Program.exe تشکیل شده است. هرچند یک اس‌میلی می‌تواند از چندین فایل تشکیل شده باشد: تعدادی فایل PE همراه با متادادها و تعدادی فایل‌های منبع مثل فایل‌های gif، jpg، . شاید نگاه به یک اس‌میلی به عنوان یک EXE یا DLL منطقی به شما کمک کند.

مطمئن بسیاری از شما خوشنده‌گان کتاب متعجب هستید که چرا مایکروسافت این مفهوم جدید اسمبلی را معرفی کرد. دلیل این است که یک اسمبلی به شما اجازه می‌دهد تا مفاهیم منطقی و فیزیکی نوع‌های با قابلیت استفاده مجدد را از همدیگر جدا کنید. برای نمونه یک اسمبلی می‌تواند از چندین نوع تشکیل شده باشد. شما می‌توانید نوع‌های پراستفاده را در یک فایل و نوع‌هایی که کمتر استفاده می‌شوند را در فایل دیگری قرار دهید. اگر اسمبلی شما با دانلود از اینترنت نصب می‌شود، چنانچه کالاینت هرگز از نوع‌های فایل کم استفاده نکند آن فایل ممکن است اصلاً دانلود نشود. برای نمونه، یک تولید کننده‌ی نرم افزار مستقل^۳ (ISV) متخصص در کنترل‌های رابط گرافیکی، ممکن است بخواهد نوع‌های Active Accessibility را در یک مژول جداگانه پیاده‌سازی کند (برای تامین شرایط Logo مایکروسافت). تنها کاربرانی که به ویژگی‌های دسترسی‌پذیری بیشتری نیاز دارند، این مژول را دانلود می‌کنند.

شما با تعیین عنصر **codeBase** (توضیح داده شده در فصل ۳) در فایل تنظیمات برنامه، به برنامه می‌گویید که فایل‌های اسembly را دانلود کند. عنصر **codeBase** یک URL را شناسایی می‌کند که در آن آدرس تمام فایل‌های اسembly قرار دارد. هنگام بارگذاری فایل‌های یک اسembly، URL موجود در عصر **codeBase** را بدست آورده و کش دانلود (download cache) ماشین را برای یافتن فایل بررسی می‌کند. اگر فایل یافت شد، آن را بارگذاری می‌کند، اگر فایل در کش نبود، CLR از مکانی که URL به آن اشاره می‌کند، فایل را به درون کش، دانلود می‌کند. اگر فایل در آن آدرس یافت نشود، CLR یک اکسپشن **FileNotFoundException** در زمان اجرا تولید می‌کند.

من برای استفاده از اسمبلی‌های چندفایلی، سه دلیل را شناسایی کرده‌ام:

می توانید نوع هایتان را میان فایل ها تقسیم کنید تا فایل ها همانند سفاربیوی به تدریج قلی دانلود شوند. تقسیم بنده نوع ها به چندین فایل

جازه می‌دهد که بسته‌بندی و نصب برنامه به صورت جزئی و تکه تکه انجام شود.

نمایند. ممکن است این نوع برای محاسبات خود به جدول‌های آماری نیاز داشته باشد. به جای آنکه جدول‌های آماری را در سورس کد Assembly Linker AL.exe کمک ابزاری (مثل F#) بتوانید توضیح داده می‌شود) فایل داده را به عنوان بخشی از قرار دهید. ضمناً این فایل می‌تواند هر فرمتی داشته باشد – یک فایل متنه، یا فایل Excel، یک جدول Word و یا هر چیز دیگر – بسته‌تا زمانی که برنامه شما می‌داند چگونه محتویات فایل را تحلیل کند.

شما می‌توانید اسمبلی‌هایی درست کنید که شامل نوع‌هایی باشند که در زبان‌های برنامه‌نویسی متفاوت پیاده‌سازی شده‌اند. برای نمونه، شما می‌توانید تعدادی نوع در سی‌شارپ و تعدادی نوع در ویژوال بیسیک بسازید و بقیه نوع‌ها را در زبان‌های دیگر پیاده‌سازی کنید. وقتی نوعی که اساسی شارپ نوشته‌اید را کامپایل می‌کنیم، کامپایلر یک ماژول تولید می‌کند. وقتی دیگر نوع‌ها که با ویژوال بیسیک ایجاد کردۀاید را کامپایل می‌کنید، کامپایلر ماژول مجزای دیگری را تولید می‌کند. شما می‌توانید به کمک یک ابزار همه‌ی این ماژول‌ها را به یک تک اسمبلی ترکیب کنید. رای کاربرانی که از اسمبلی استفاده می‌کنند، فقط تعدادی نوع می‌بینند، برنامه‌نویسان حتی نخواهند دانست که از زبان‌های برنامه‌نویسی متفاوتی استفاده شده است. اگر بخواهید می‌توانید ILDasm.exe را برای هر ماژول اجرا کنید و سورس کد IL آن را بدست آورید. سپس ILAsm.exe استفاده شده است. اجرای فایل‌های سورس کد IL را به آن بدهید. یک فایل که شامل همه‌ی نوع‌های است را تولید می‌کند. این تکنیک بیازمند آن است که کامپایلر شما فقط کد IL تولید کند.

³⁰ Independent Software Vendor

مهم برای به خاطر سپاری، اسembلی یک واحد استفاده مجدد، نسخه بندی و امنیت است. آن به شما اجازه می دهد که نوع ها و منابع خود را به چندین فایل تقسیم کنید تا خودتان و مشتریانتان در مورد بسته بندی فایل ها و نصب آن ها تصمیم بگیرید. وقتی CLR فایل حاوی مانیفست را بارگذاری می کند، می تواند تعیین کند کدام یک از دیگر فایل های اسembلی، دارای نوع هایی هستند که برنامه به آن ها ارجاع داده است. هر کس که از اسembلی استفاده می کند فقط باید نام فایل حاوی مانیفست را بداند، تقسیم بندی فایل ها از دید مشتری پنهان است و بدون ایجاد مشکل در رفتار برنامه، می تواند در آینده تغییر کند.

اگر چندین نوع دارید که دارای شماره نسخه و تنظیمات امنیتی مشابه هستند، توصیه می شود به جای تقسیم نوع ها میان چند فایل، تمام نوع ها را در یک تک فایل قرار دهید. دلیل این کار کارایی است. بارگذاری یک فایل اسembلی زمانی از CLR و ویندوز برای یافتن اسembلی، بارگذاری آن و مقداردهی اولیه می گیرد. هر چه فایل ها اسembلی های کمتری بارگذاری شوند بهتر است چرا که اسembلی های کمتر حجم کاری را کاهش داده و تکه تکه شدن فضای آدرس پردازه را کاهش می دهد سرانجام اینکه NGen.exe می تواند بهینه سازی بهتری در هنگام پردازش فایل های بزرگتر انجام دهد.

برای ساخت یک اسembلی، باید یکی از فایل های PE را به عنوان نگهدارنده مانیفست تعیین کنید. یا می توانید یک فایل PE دیگر درست کنید که فقط شامل مانیفست باشد. جدول ۲-۳ جدول های متادیتای مانیفست را نشان می دهد که یک ماژول مدیریت شده را به یک اسembلی تبدیل می کند.

جدول ۲-۳ جدول های متادیتای مانیفست

نام جدول	متادیتای مانیفست	توضیح
شامل یک ورودی برای هر فایل PE	AssemblyDef	شامل یک ورودی برای هر فایل یک اسembلی باشد. این ورودی شامل نام اسembلی (بدون پسوند و مسیر)، نسخه (بزرگ، کوچک، ساخت، بازبینی)، فرهنگ، پرچم ها، الگوریتم هش و کلید عمومی منتشر شده (که می تواند null باشد).
شامل یک ورودی برای هر منبع که بخشی از اسembلی است، می باشد (به جز فایل حاوی مانیفست چرا که به عنوان تک ورودی در جدول AssemblyDef ظاهر می شود). ورودی شامل نام فایل و پسوند (بدون مسیر)، مقدار هش و پرچم هاست. اگر اسembلی فقط از یک فایل خودش تشکیل شده باشد، FileDef هیچ ورودی ای ندارد.	FileDef	
شامل یک ورودی برای هر منبع که بخشی از اسembلی است، می باشد. ورودی شامل نام منبع، پرچم ها (در صورتی که از بیرون اسembلی در مععرض دید باشد و private در غیر این صورت) و یک اندیس در جدول FileDef که فایل حاوی فایل منبع یا استریم را نشان می دهد. اگر منبع یک فایل مستقل (مثل jpg.gif.jpg) باشد، منبع یک استریم درون یک فایل PE است. برای یک منبع تعییه شده (embedded)، ورودی همچنین شامل آفستی است که نقطه شروع استریم درون فایل PE را نشان می دهد.	ManifestResourceDef	
شامل یک ورودی برای هر نوع عمومی صادر شده از تمام ماژول های PE است. ورودی شامل نام نوع، یک اندیس در جدول FileDef (که نشان می دهد کدام فایل اسembلی، این نوع را پیاده سازی کرده است) و یک اندیس در جدول TypeDef است. نکته: برای صرفه جویی فضای فایل، نوع هایی که از فایل حاوی مانیفست صادر شده اند، در این جدول تکرار نشده اند چرا که اطلاعات نوع با استفاده از جدول TypeDef متادیتا در دسترس است.	ExportedTypesDef	

وجود مانیفست، سطحی غیر مستقیم بین استفاده کنندگان اسembلی و جزئیات تقسیم بندی اسembلی فراهم کرده و اسembلی را خود توصیف گر می سازد. همچنین توجه کنید فایل حاوی مانیفست شامل اطلاعات متادیتاست که تعیین می کند کدام فایل ها بخشی از اسembلی هستند، اما فایل های دیگر خودشان اطلاعات متادیتا که تعیین کند بخشی از اسembلی هستند را ندارند.

نکته فایل اسembلی که شامل مانیفست است جدول دیگری به نام AssemblyRef نیز دارد. این جدول شامل یک ورودی برای هر اسembلی ارجاعی توسط تمام فایل های اسembلی می باشد. این به ازارها اجازه می دهد تنها با باز کردن مانیفست اسembلی و بدون باز کردن تمام فایل های اسembلی، مجموعه ای اسembلی های ارجاعی را بینند. مجدد، ورودی های جدول AssemblyRef برای خود توصیف گر کردن اسembلی هستند.

کامپایلر سی شارپ وقتی شما یکی از سوییچ‌هایی که در ادامه می‌آید را تعیین می‌کنید، یک اسمبلی تولید می‌کند : **/t[target]:exe** / **t[target]:library** یا **t[target]:winexe** است تولید کند. فایل تولیدی به ترتیب یک فایل اجرایی CUI، یک فایل اجرایی GUI یا یک DLL است.

علاوه بر این سوییچ‌ها، کامپایلر سی شارپ سوییچ **/t[target]:module** / **t[target]:module** را نیز پشتیبانی می‌کند. این سوییچ به کامپایلر سی شارپ می‌گوید یک فایل PE تولید کند که جدول‌های متادیتای مانیفست را نداشته باشد. فایل PE تولیدی همواره یک فایل DLL است و این فایل قبل از آنکه CLR به نوع‌های درون آن دسترسی پیدا کند باید به یک اسمبلی اضافه شود. وقتی از سوییچ **/t:module** / استفاده می‌کنید، کامپایلر سی شارپ به صورت پیش فرض فایل خروجی را با پسوند **.netmodule** نامگذاری می‌کند.

مهمن متناسفانه و بژوال استودیو قابلیت ساخت اسمبلی‌های چندفایلی را پشتیبانی نمی‌کند. اگر می‌خواهید یک اسمبلی چند فایلی بسازید باید به ابزارهای خط فرماتی متولّش شوید.

راه‌های مختلفی برای افزودن یک مازول به یک اسمبلی وجود دارد. اگر از کامپایلر سی شارپ برای ساخت یک فایل PE همراه با مانیفست، استفاده می‌کنید، می‌توانید از سوییچ **/addmodule** استفاده کنید. برای درک چگونگی ساخت اسمبلی‌های چندفایلی، فرض کنید دو فایل سورس کد داریم:

- RUT.cs شامل نوع‌هایی که کمتر استفاده می‌شوند
- FUT.cs شامل نوع‌هایی که بیشتر استفاده می‌شوند

بگذراید نوع‌هایی با استفاده کمتر را در یک مازول کامپایل کنیم تا کاربران اسمبلی در صورت عدم دسترسی به این نوع‌ها، نیاز به نصب این مازول نداشته باشند:

```
CSC /t:module RUT.cs
```

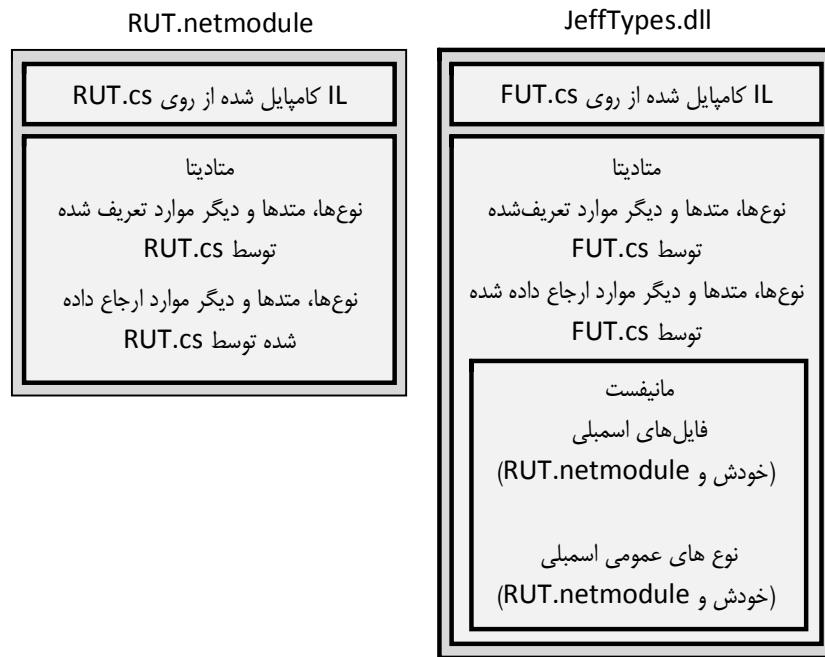
این خط باعث می‌شود کامپایلر سی شارپ یک فایل RUT.netmodule تولید کند. این فایل یک فایل استاندارد DLL PE است. اما به تنها برای نمی‌تواند آن را بارگذاری کند.

حال نوع‌هایی با استفاده‌ی بیشتر را در مازول دیگری کامپایل می‌کنیم. این مازول را نگهدارنده‌ی مانیفست اسمبلی قرار می‌دهیم چرا که نوع‌های آن اغلب موقعاً استفاده می‌شوند. در واقع، چون این مازول کل اسمبلی را معرفی می‌کند، نام فایل خروجی را به جای **JeffTypes.dll** به **FUT.dll** تغییر می‌دهم.

```
CSC /out:JeffTypes.dll /t:library /addmodule:RUT.netmodule FUT.cs
```

این خط به کامپایلر سی شارپ می‌گوید که فایل FUT.cs را برای تولید فایل **JeffTypes.dll** کامپایل کند. چون سوییچ **/t:library** / تعیین شده است، یک فایل DLL PE شامل جدول‌های متادیتای مانیفست در فایل **JeffTypes.dll** ریخته می‌شود. سوییچ **/addmodule:RUT.netmodule** به کامپایلر می‌گوید که **RUT.netmodule** فایلی است که باید به عنوان بخشی از اسمبلی در نظر گرفته شود. به خصوص، سوییچ **/addmodule** به کامپایلر می‌گوید که فایل را به جدول **FileDef** متادیتای مانیفست اضافه کرده و نوع‌های عمومی صادراتی از **RUT.netmodule** را به جدول **ExportedTypesDef** متادیتای مانیفست بیافزاید.

وقتی کامپایلر تمام پردازش هایش را کامل کرد، دو فایل نمایش داده شده در شکل ۲-۱ ایجاد می‌شوند. مازول سمت راست حاوی مانیفست است.

شکل ۱-۲ یک اسمبلی چندفایلی که از دو مازول مدیریت شده که یکی حاوی مانیفست است، تشکیل گردیده است.

فایل RUT.netmodule حاوی کد IL می‌باشد که با کامپایل RUT.cs بدست آمده است. این فایل همچنین شامل جدول‌های متادیتا است که نوع‌ها، متدها، فیلدها، و بیزگی‌ها، رویدادها و هر آنچه RUT.cs تعریف کرده را توصیف می‌کند. جدول‌های متادیتا همچنین نوع‌ها، متدها، و هر آنچه RUT.cs به آنها ارجاع داده است را توصیف می‌کنند. فایل JeffTypes.dll فایل جداگانه است. همانند RUT.netmodule بدست آمده و نیز شامل جدول‌های متادیتا تعریفی و ارجاعی مشابه است. اما به هر حال، FUT.cs شامل جدول‌های اضافی متادیتا مانیفست است که JeffTypes.dll را به یک اسمبلی تبدیل می‌کند. این جدول‌های اضافی تمام فایل‌های تشکیل دهنده‌ی اسمبلی را توصیف می‌کنند (خود فایل JeffTypes.dll و فایل RUT.netmodule مانیفست همچنین شامل همه‌ی نوع‌های عمومی صادراتی از RUT.netmodule و JeffTypes.dll می‌باشند).

نکته در واقیت، جدول‌های متادیتا شامل نوع‌های صادراتی از فایل PE حاوی مانیفست، نمی‌باشند. هدف این بهینه سازی، کاهش بایت-های مورد نیاز برای اطلاعات مانیفست در فایل PE است. پس عبارت "جدول‌های مانیفست همچنین شامل همه‌ی نوع‌های عمومی صادراتی از RUT.netmodule و JeffTypes.dll می‌باشند"، ۱۰۰ درصد درست نیست. اما این عبارت به درستی، آنچه مانیفست ارائه می‌دهد را بیان می‌کند.

وقتی اسمبلی JeffType.dll ساخته شد، شما می‌توانید با ILDasm.exe جدول‌های متادیتا مانیفست آن را بررسی کنید تا مطمئن شوید که فایل اسمبلی واقعاً ارجاعی به نوع‌های فایل RUT.netmodule دارد. جدول‌های متادیتا FileDef و ExportedTypeDef شبیه به این هستند:

File #1 (26000001)

```
-----
Token: 0x26000001
Name : RUT.netmodule
HashValue Blob : e6 e6 df 62 2c a1 2c 59 97 65 0f 21 44 10 15 96 f2 7e db c2
Flags : [ContainsMetaData] (00000000)
-----
```

ExportedType #1 (27000001)

```
-----
Token: 0x27000001
-----
```

```
Name: ARarelyUsedType
Implementation token: 0x26000001
TypeDef token: 0x02000002
Flags : [Public] [AutoLayout] [Class] [Sealed] [AnsiClass]
[BeforeFieldInit](00100101)
```

از روی این می‌توانید ببینید که RUT.netmodule به عنوان یک فایل که بخشی از اسمبلی است با نشانه‌ی 0x26000001 شناخته می‌شود. از جدول ExportedTypesDef می‌توانید ببینید که یک نوع عمومی صادراتی به نام **ARarelyUsedType** وجود دارد. نشانه‌ی آن 0x26000001 است که بیان می‌کند که این نوع درون فایل RUT.netmodule قرار دارد.

نکته برای کنجکاوی، نشانه‌های متادتا مقادیر ۴ بایتی هستند. بایت بالا نوع نشانه را مشخص می‌کند (۰x01=TypeRef ، ۰x02=TypeDef ، ۰x26=FileRef . ۰x23=AssemblyRef . ۰x27=ExportedType) . برای لیست کامل، نوع شمارشی **CorTokenType** در فایل CorHdr.h که همراه SDK داتنت است را مشاهده کنید. سه بایت پایینی شماره‌ی ردیف در جدول متادتای مربوطه را مشخص می‌کند. برای نمونه، نشانه 0x26000001 به اولین ردیف جدول FileRef ارجاع می‌کند. برای بیشتر جدول‌ها، ردیف‌ها از شماره‌ی ۱ و نه ۰ آغاز می‌شوند. برای جدول **TypeDef** شماره‌ها از ۲ شروع می‌شوند.

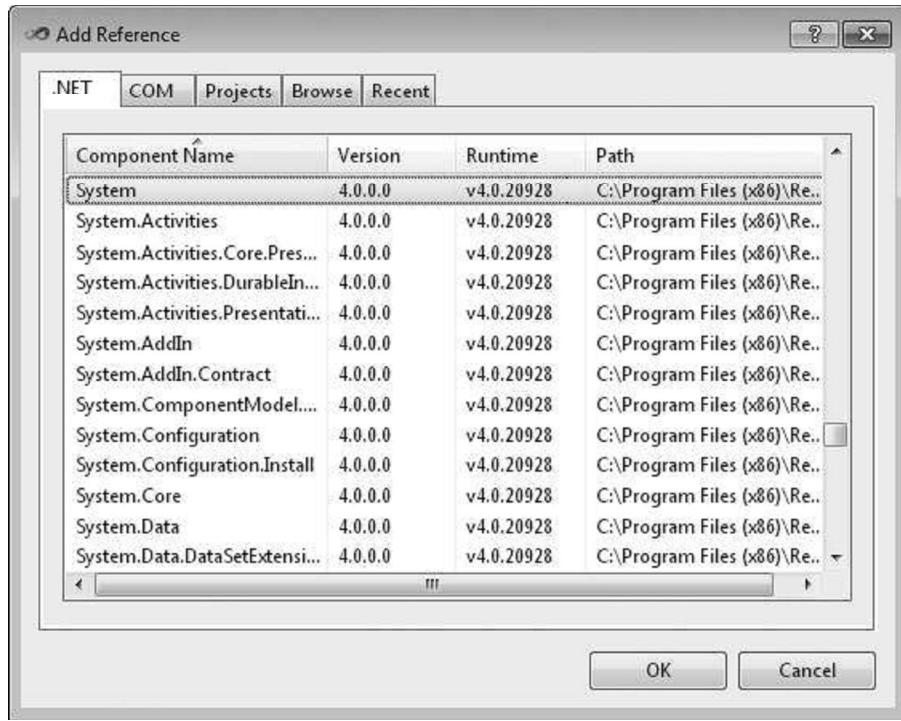
هر کدی که از نوع‌های اسمبلی JeffTypes.dll استفاده می‌کند باید سویچ /r[reference]:JeffTypes.dll را هنگام کامپایل تعیین کند. این سویچ به کامپایلر می‌گوید که اسمبلی JeffTypes.dll و تمام فایل‌های لیست شده در جدول FileDef را وقتی به دنبال یک نوع خارجی است، بارگذاری کند. کامپایلر نیاز دارد که تمام فایل‌های اسمبلی نصب شده و در دسترس باشند. اگر فایل RUT.netmodule را حذف کنید، کامپایلر سی‌شارپ خطای زیر را تولید می‌کند:

"fatal error CS0009: Metadata file 'C:\JeffTypes.dll' could not be opened— 'Error importing module 'RUT.netmodule' of assembly 'C:\JeffTypes.dll'—The system cannot find the file specified".

این یعنی برای ساخت یک اسمبلی جدید، تمام فایل‌های یک اسمبلی ارجاعی باید در دسترس باشند. وقتی کد کلاینت اجرا می‌شود، متدهایی را فراخوانی می‌کند. وقتی یک متدهایی را فراخوانی شد CLR نوع‌هایی که متدهای آنها ارجاع می‌کند مثل یک پارامتر، یک مقدار برگشتی یا یک متغیر محلی را شناسایی می‌کند. سپس CLR سعی می‌کند فایل مانیفست اسمبلی ارجاعی را پیدا کند. اگر نوع مورد استفاده در این فایل باشد، CLR سازماندهی داخلی را انجام داده و اجازه می‌دهد که نوع استفاده شود. اگر مانیفست تعیین کرد که نوع ارجاعی در فایل دیگری است، CLR سعی می‌کند فایل مورد نیاز را بارگذاری کند، سازماندهی داخلی را انجام دهد و اجازه دسترسی به نوع را فراهم کند. CLR تنها وقتی که یک متدهای ارجاعی در یک اسمبلی بارگذاری نشده ارجاع کند، فایل‌های اسمبلی را بارگذاری می‌کند. این یعنی برای اجرای یک برنامه نیاز نیست تمام فایل‌های اسمبلی ارجاعی در دسترس باشد.

افزودن اسمبلی‌ها به یک پروژه در ویژوال استودیو

اگر از ویژوال استودیو برای ساخت پروژه خود استفاده می‌کنید، هر اسمبلی که می‌خواهید به آن ارجاع دهید را باید به پروژه‌تان اضافه کنید. برای این کار، از منوی View Solution Explorer را باز کرده و بر روی پروژه‌ای که می‌خواهید ارجاعی به آن اضافه کنید راست کلیک کنید و گزینه Add Reference را انتخاب نمایید. این باعث می‌شود پنجره Add Reference همانند شکل ۲-۲ ظاهر شود.

شکل ۲-۲ پنجره Add Reference در ویژوال استودیو

برای ارجاع به یک اسمنبلي، اسمنبلي مورد نظر را از لیست انتخاب کنید. اگر اسمنبلي مورد نظر شما در لیست نیست، تب Browse را بزنید تا به اسمنبلي (فایل حاوی یک مانیفست) برسید. تب COM در پنجره Add Reference اجازه می دهد که مدیریت نشده از درون کد مدیریت شده از طریق یک کلاس پروکسی که ویژوال استودیو به صورت خودکار تولید می کند، دسترسی پذیر شود. تب Projects اجازه می دهد که پروژه‌ی جاری، به یک اسمنبلي ساخته شده توسط پروژه دیگر در همان Solution ارجاع کند. تب Recent اجازه می دهد که یک اسمنبلي که اخیراً به پروژه‌ی دیگری افزوده اید را اضافه کنید.

برای آنکه اسمنبلي‌های خودتان در لیست تب .NET نمایش داده شود، زیرکلید زیر را به رجیستری بیافزایید:

HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\Microsoft\.NETFramework\AssemblyFolders\MyLibName

MyLibName نام منحصر به فردی است که شما می‌سازید – ویژوال استودیو این نام را نمایش نمی‌دهد. بعد از ساخت زیرکلید، مقدار پیش‌فرض را به مسیری که حاوی اسمنبلي‌های شماست (مثل C:\Program Files\MyLibPath) تغییر دهید. اگر از HKEY_LOCAL_MACHINE استفاده کنید، اسمنبلي‌ها را برای تمام کاربران ماشین اضافه می‌کند و اگر از HKEY_CURRENT_USER استفاده کنید، اسمنبلي‌ها فقط برای کاربری خاص اضافه می‌شوند.

استفاده از Assembly Linker

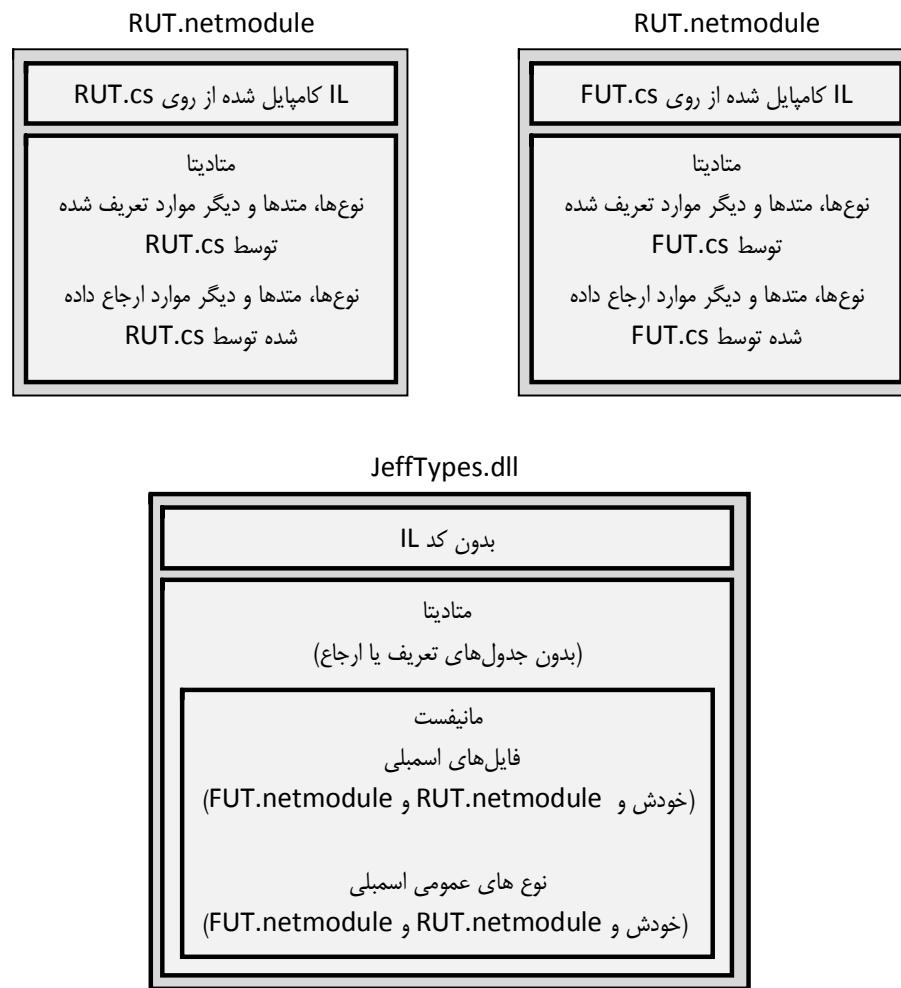
به جای استفاده از کامپایلر سی‌شارپ شاید بخواهید از برنامه Assembly Linker AL.exe برای ساخت اسمنبلي‌هایتان استفاده کنید. Assembly Linker ابزار مفیدی برای ساخت اسمنبلي‌هایی است که از مازول‌های کامپایل شده با کامپایلرهای مختلف تشکیل می‌شوند (اگر کامپایلر شما از سوییج معادل /addmodule در سی‌شارپ، پشتیبانی نمی‌کند) یا شاید شما نیازهای بسته‌بندی اسمنبلي خود را در زمان ساخت ندانید. همچنین می‌توانید از AL.exe برای ساخت اسمنبلي‌های فقط-منبع استفاده کنید. این اسمنبلي‌ها، اسمنبلي‌های متحرک Satellite assembly نامیده می‌شوند که اغلب برای اهداف محلی سازی (localization) استفاده می‌شوند. در پایان این فصل، پیرامون اسمنبلي‌های متحرک صحبت می‌کنم.

برنامه AL.exe می‌تواند یک DLL PE یا EXE که شامل یک مانیفست برای توصیف نوع‌های مازول‌های دیگر است، تولید کند. برای درک چگونگی کار AL.exe، روش ساخت اسمنبلي JeffTypes.dll را تغییر می‌دهیم:

```
CSC /t:module RUT.cs
CSC /t:module FUT.cs
```

```
al /out:JeffTypes.dll /t:library FUT.netmodule RUT.netmodule
```

شکل ۳-۲، فایل‌های حاصل از این دستورات را نشان می‌دهد.

شکل ۳-۳ یک اسمبلی چندفایلی که از سه مازول مدیریت شده که یکی دارای مانیفست می‌باشد، تشکیل شده است.

در این مثال دو مازول مجزای **RUT.netmodule** و **FUT.netmodule** ساخته شده‌اند. هیچ کدام یک اسمبلی نیستند چون جدول‌های متادیتا مانیفست را ندارند. سپس فایل سومی تولید می‌شود: **JeffTypes.dll** (به خاطر سوییچ **/t[target]:library**) کوچک، بدون کد IL ولی حاوی جدول‌های متادیتا مانیفست است. این جدول‌ها بیان می‌کنند که **RUT.netmodule** و **FUT.netmodule** بخش‌هایی از اسمبلی هستند. اسمبلی حاصل از سه فایل تشکیل شده است: **JeffTypes.dll** و **RUT.netmodule** و **FUT.netmodule**. راهی Assembly Linker را برای ترکیب چندین فایل به یک تک فایل ندارد.

برنامه **AL.exe** هم می‌تواند با تعیین سوییچ‌های **/t[target]:winexe** یا **/t[target]:exe** فایل‌های PE از نوع CUI و GUI تولید کند. اما این کار خیلی غیرمعمول است چراکه یعنی شما یک فایل EXE دارید که کد IL کافی برای فراخوانی یک متند از مازول دیگری را دارد. هنگام استفاده از **AL.exe** می‌توانید با تعیین سوییچ **/main** تعیین کنید کدام متند در یک مازول باید به عنوان متند آغازین لحاظ شود. مثال زیر استفاده از سوییچ **/main** را در برنامه‌ی Assembly Linker نشان می‌دهد.

```
CSC /t:module /r:JeffTypes.dll Program.cs
```

```
al /out:Program.exe /t:exe /main:Program.Main Program.netmodule
```

اولین خط در اینجا، فایل **Program.cs** را به فایل **Program.exe** کامپایل می‌کند. خط دوم یک فایل PE، **Program.netmodule**، که شامل جدول‌های متادیتا مانیفست است را تولید می‌کند. به علاوه تابع سراسری کوچکی به نام **EntryPoint** وجود دارد که **AL.exe** به خاطر وجود سوییچ خط فرمان **/main:Program.Main** تولید کرده است. این تابع **EntryPoint** حاوی کد زیر است:

```
.method private scope static void __EntryPoint$PST06000001() cil managed
{
    .entrypoint
    // Code size 8 (0x8)
    .maxstack 8
    IL_0000: tail.
    IL_0002: call void [.module 'Program.netmodule']Program::Main()
    IL_0007: ret
} // end of method 'Global Functions'::__EntryPoint
```

همانطور که می‌بینید این متد، متد **Main** از نوع **Program** که در فایل **Program.netmodule** تعریف شده است را فراخوانی می‌کند. سویچ **/main** آنچنان سودمند نیست چرا که بعید است شما یک اسمبلی برای یک برنامه بسازید که نقطه شروع آن در فایل PE حاوی جدول‌های متاداتی مانیفست نباشد. من فقط برای آنکه از وجود این سویچ مطلع شوید آن را مطرح کردم. در کدهایی که با کتاب آمده‌اند یک فایل به نام Ch02-3-4-5 BuildMultiFileLibrary.bat قرار داده‌ام که همه‌ی مراحل ساخت یک اسمبلی چندفایلی را دارد. پروژه‌ی Ch02-4-5 AppUsigMultiFileAssembly در ویژوال استودیو به عنوان مرحله پیش‌ساخت، این فایل دسته‌ای را اجرا می‌کند. برای ساخت اسمبلی‌های چندفایلی در ویژوال استودیو، پروژه‌ی مذکور را بررسی کنید.

افزودن فایل‌های منبع به یک اسمبلی

وقتی از AL.exe برای ساخت یک اسمبلی استفاده می‌کنید می‌توانید فایل‌های منبع را با سویچ **/embed[resource]** به اسمبلی اضافه کنید. این سویچ یک فایل (هر فایلی) دریافت می‌کند و محتویات آن را درون فایل PE خروجی جاسازی می‌کند. جدول مانیفست **ManifestResourceDef** برای انکاس تغییرات منابع آپدیت می‌شود.

از سویچ **/link[resource]** نیز پشتیبانی می‌کند که یک فایل حاوی منابع را دریافت می‌کند. سویچ **/link[resource]** جدول‌های **ManifestResourceDef** و **FileDef** را آپدیت می‌کند تا اعلام کند که این منابع وجود داشته و کدام یک از فایل‌های اسمبلی حاوی آن منبع است. فایل منبع درون فایل PE اسمبلی جاسازی نمی‌شود و جدا باقی می‌ماند، پس باید همراه با دیگر فایل‌های اسمبلی بسته‌بندی و نصب شود.

همانند CSC.exe، AL.exe نیز اجازه می‌دهد که منابع را به درون یک فایل اسمبلی تولیدی توسط کامپایلر سی‌شارپ، ترکیب کند. سویچ **/resource** به کامپایلر سی‌شارپ می‌گوید که فایل منبع را در فایل PE اسمبلی حاصل جاسازی کرده و جدول **ManifestResourceDef** را آپدیت کند. سویچ **/linkresource** یک ورودی به جدول‌های مانیفست **FileDef** و **ManifestResourceDef** برای ارجاع به یک فایل مستقل منع، اضافه می‌کند. نکته آخر درباره‌ی منابع: شما می‌توانید منابع استاندارد Win32 را در یک اسمبلی جاسازی کنید. این کار را با تعیین مسیر یک فایل **.res**، همراه با سویچ **/win32res** در هنگام استفاده از CSC.exe یا AL.exe انجام دهید. به علاوه به آسانی و با سرعت می‌توانید با تعیین مسیر یک فایل **.ico** همراه با سویچ **/win32icon**، یک آیکون استاندارد Win32 را در اسمبلی جاسازی کنید. هردوی AL.exe و CSC.exe پروژه و کلیک بر تب **Properties** به اسمبلی اضافه کنید. آیکون پیش فرض برای آن است که Windows Explorer بتواند آیکونی برای یک فایل اجرایی مدیریت شده نشان دهد.

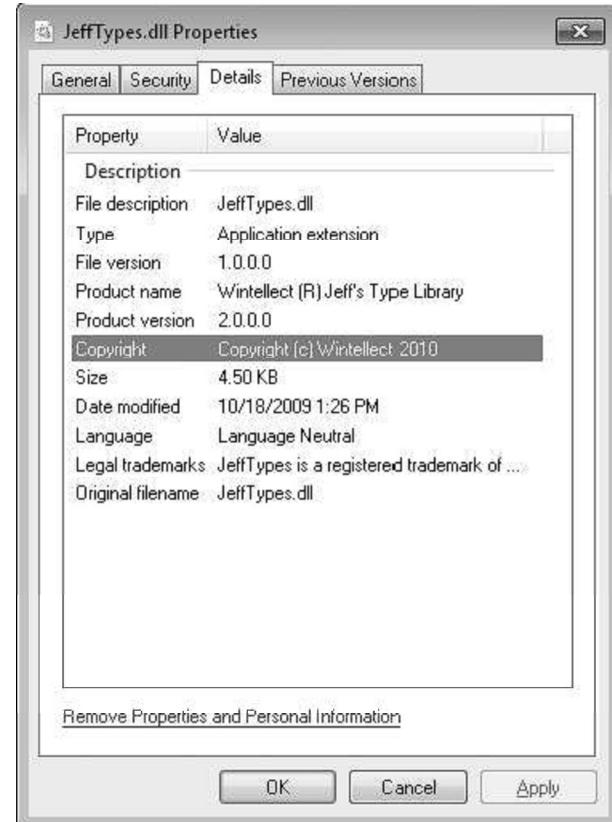
نکته فایل‌های اسembly مدیریت شده همچنین شامل اطلاعات منابع مانیفست Win32 هستند. به صورت پیش فرض، کامپایلر سی‌شارپ این اطلاعات مانیفست را تولید می‌کند، اما شما می‌توانید با تعیین سوییج /nowin32manifest مانع این کار شوید. مانیفست پیش فرض که کامپایلر سی‌شارپ تولید می‌کند، شبهه این است:

```
<?xml version="1.0" encoding="UTF-8" standalone="yes"?>
<assembly xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1" manifestVersion="1.0">
    <assemblyIdentity version="1.0.0.0" name="MyApplication.app" />
    <trustInfo xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v2">
        <security>
            <requestedPrivileges xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v3">
                <requestedExecutionLevel level="asInvoker" uiAccess="false"/>
            </requestedPrivileges>
        </security>
    </trustInfo>
</assembly>
```

اطلاعات منبع نسخه اسembly

وقتی CSC.exe یا AL.exe یک فایل PE اسembly تولید می‌کنند، یک فایل استاندارد اطلاعات نسخه Win32 را نیز درون آن جاسازی می‌کنند. کاربران می‌توانند این اطلاعات را با نمایش Properties فایل ببینند. کد برنامه نیز می‌تواند در زمان اجرا این اطلاعات را با فراخوانی متد استاتیک System.Diagnostics.FileVersionInfo از GetVersionInfo بدست آورد.

شكل ۲-۴ تب Details از پنجره Properties فایل JeffTypes.dll را نشان می‌دهد.

شکل ۴-۲ تب Details از پنجره Properties فایل JeffTypes.dll

هنگام ساخت یک اسمبلی باید فیلد های اطلاعات نسخه را با اعمال صفت های سفارشی بر اسمبلی، در سورس کد تنظیم کنید. سورس کدی که اطلاعات نسخه مربوط به شکل ۲-۴ را تولید کرده است را در زیر می بینید.

```
using System.Reflection;

// FileDescription version information:
[assembly: AssemblyTitle("JeffTypes.dll")]

// Comments version information:
[assembly: AssemblyDescription("This assembly contains Jeff's types")]

// CompanyName version information:
[assembly: AssemblyCompany("Wintellect")]

// ProductName version information:
[assembly: AssemblyProduct("Wintellect (R) Jeff's Type Library")]

// LegalCopyright version information:
[assembly: AssemblyCopyright("Copyright (c) Wintellect 2010")]

// LegalTrademarks version information:
[assembly: AssemblyTrademark("JeffTypes is a registered trademark of Wintellect")]

// AssemblyVersion version information:
[assembly: AssemblyVersion("3.0.0.0")]

// FILEVERSION/Fileversion version information:
[assembly: AssemblyFileVersion("1.0.0.0")]

// PRODUCTVERSION/ProductVersion version information:
[assembly: AssemblyInformationalVersion("2.0.0.0")]

// Set the Language field (discussed later in the "Culture" section)
[assembly:AssemblyCulture("")]
```

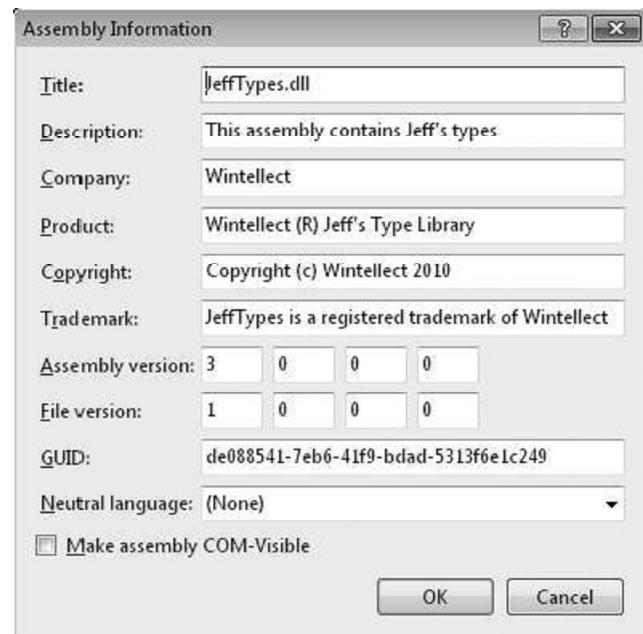
مهم متأسفانه پنجره Properties از Windows Explorer اطلاعات برخی صفت ها را ندارد. به خصوص، خیلی عالی می شد اگر مقدار صفت AssemblyVersion را نمایش می داد چرا که CLR هنگام بارگذاری اسمبلی ها از این مقدار استفاده می کند (در فصل ۳ توضیح خواهد داد).

جدول ۴-۴ فیلد های اطلاعات نسخه و صفت های سفارشی منتظر با آن ها را نشان می دهد. اگر از AL.exe برای ساخت اسمبلی استفاده می کنید، می توانید از سوییچ های خط فرمان به جای صفت های سفارشی برای تعیین این اطلاعات استفاده کنید. ستون دوم در جدول ۴-۴، سوییچ خط فرمان AL.exe منتظر با فیلد مربوطه در اطلاعات نسخه را نشان می دهد. توجه کنید که کامپایلر سی شارپ این سوییچ های خط فرمان را ارائه نمی کند و در کل استفاده از صفت های سفارشی برای تعیین این اطلاعات ترجیح داده می شود.

جدول ۲-۴ فیلدهای اطلاعات نسخه و سویچ‌های AL.exe و صفت‌های سفارشی متناظر

فیلد اطلاعات نسخه	سویچ	صفت سفارشی
FILEVERSION	/fileversion	System.Reflection.AssemblyFileVersionAttribute
PRODUCTVERSION	/productversion	System.Reflection.AssemblyInformationalVersionAttribute
FILEFLAGSMASK	(وجود ندارد)	همیشه به مقدار VS_FFI_FILEFLAGSMASK (تعریف شده در WinVer.h به عنوان 0x0000003F) تنظیم می‌شود.
FILEFLAGS	(وجود ندارد)	همیشه ۰ است.
FILEOS	(وجود ندارد)	هم اکنون همواره VOS_WINDOWS32 است.
FILETYPE	/target	به /target:winexe /target:exe یا /target:library تنظیم می‌شود اگر تعیین شده باشد. به VFT_APP تنظیم می‌شود اگر تعیین شده باشد.
FILESUBTYPE	(وجود ندارد)	همواره به VFT2_UNKNOWN تنظیم می‌شود. (این فیلد برای VFT_APP و VFT_DLL معنی ندارد)
AssemblyVersion	/version	System.Reflection.AssemblyVersionAttribute
Comments	/description	System.Reflection.AssemblyDescriptionAttribute
CompanyName	/company	System.Reflection.AssemblyCompanyAttribute
FileDescription	/title	System.Reflection.AssemblyTitleAttribute
FileVersion	/version	System.Reflection.AssemblyFileVersionAttribute
InternalName	/out	به نام فایل خروجی تعیین شده (بدون پسوند) تنظیم می‌شود.
LegalCopyright	/copyright	System.Reflection.AssemblyCopyrightAttribute
LegalTrademarks	/trademark	System.Reflection.AssemblyTrademarkAttribute
OriginalFilename	/out	به نام فایل خروجی (بدون مسیر) تنظیم می‌شود.
PrivateBuild	(وجود ندارد)	همواره خالی است.
ProductName	/product	System.Reflection.AssemblyProductAttribute
ProductVersion	/productversion	System.Reflection.AssemblyInformationalVersionAttribute
SpecialBuild	(وجود ندارد)	همواره خالی است.

مهم هنگامیکه یک پروژه‌ی جدید سی‌شارپ در ویژوال استودیو می‌سازید، یک فایل AssemblyInfo.cs به صورت خودکار ایجاد می‌گردد. این فایل همه‌ی صفت‌های نسخه‌ی اسمبلی که در این بخش گفتم به همراه تعدادی صفت دیگر که در فصل ۳ خواهیم گفت را شامل می‌شود. به سادگی می‌توانید فایل AssemblyInfo.cs را باز کرده و اطلاعات مربوط به پروژه‌ی خود را تغییر دهید. ویژوال استودیو پنجه‌ای برای ویرایش اطلاعات نسخه‌ی اسمبلی در این فایل، فراهم می‌کند. برای نمایش این پنجه، در Solution Explorer روی Properties دکمه‌ی Application کلیک کرده و در تب AssemblyInformation شکل ۲-۵ ظاهر خواهد شد.

شکل ۲-۵ پنجه‌ای AssemblyInformation در ویژوال استودیو

شماره‌های نسخه (Version Numbers)

در بخش قبلی دیدید که شماره نسخه‌های مختلفی را می‌توان برای یک اسمبلی در نظر گرفت. تمام این شماره‌های نسخه، فرمت یکسانی دارند: هر کدام از چهار بخش که با نقطه از هم جدا شده، تشکیل شده‌اند: همانطور که در جدول ۲-۵ می‌بینید.

جدول ۲-۵ فرمت شماره‌های نسخه

شماره بازیبینی (Revision)	شماره ساخت (Build)	شماره کوچک (Minor)	شماره بزرگ (Major)	شماره بازیبینی (Major)
2	719	5	2	: نمونه

جدول ۲-۵ نمونه‌ای از یک شماره نسخه (2.5.719.2) را نشان می‌دهد. دو عدد اول در ک عمومی از نسخه را نشان می‌دهند. عموم، این مثال را با نسخه 2.5 می‌شناسند. شماره سوم، 719، ساخت اسمبلی را نشان می‌دهد. اگر شرکت شما اسمبلی را هر روز می‌سازد، باید شماره ساخت را هر روز افزایش دهید. آخرین شماره، 2، شماره‌ی بازیبینی ساخت است. اگر به هر دلیل شرکت شما مجبور شد یک اسمبلی را دوبار در روز بسازد، مثلاً برای رفع یک مشکل، شماره بازیبینی باید افزایش یابد.

مايكروسافت از اين فرمت شماره بندی نسخه استفاده می‌کند و قوياً توصيه می‌شود شما نيز از اين قالب استفاده کنيد. نسخه‌های آتي CLR پشتيباني بهتری برای بارگذاری نسخه‌های جدید یک اسمبلی و برای بازگشت به نسخه قبلی در صورتی که نسخه جدید، برنامه کنوبي را از کار بیاندازد، خواهد داشت. برای

انجام این پشتیبانی، CLR انتظار دارد که نسخه‌ای از اسمنلی که مشکلاتی را برطرف می‌کند، شماره نسخه کوچک و بزرگ (major/minor) یکسانی داشته باشد و شماره‌های ساخت و بازبینی بیانگر آپدیت‌های جدید باشند. هنگام بارگذاری یک اسمنلی، CLR به صورت خودکار آخرین نسخه نصب شده اسمنلی که دارای شماره نسخه کوچک و بزرگ یکسان با اسمنلی درخواستی باشد را پیدا می‌کند.

شما متوجه خواهید شد که یک اسمنلی دارای سه شماره نسخه است. این امر متساقنه بسیار سردرگم کننده است. بگذارید هدف هر شماره نسخه و استفاده‌ی آن را بیان کنم:

AssemblyFileVersion

این شماره نسخه در اطلاعات نسخه Win32 ذخیره می‌شود. این شماره فقط برای اهداف اطلاعاتی است، CLR این شماره را اصلاً بررسی نمی‌کند. معمولاً شما بخش‌های کوچک و بزرگ شماره نسخه را برای بیان نسخه‌ای که عموم خواهد دید، تنظیم می‌کنید. سپس با هر ساخت شماره‌های ساخت و بازبینی را افزایش می‌دهید. به صورت ایده‌آل ابزارهای مایکروسافت (مثل CSC.exe یا AL.exe) به صورت خودکار باید شماره‌های ساخت و بازبینی را افزایش دهند (بر طبق تاریخ و ساعت ساخت)، اما متساقنه، این کار را نمی‌کند. این شماره نسخه توسط Windows Explorer قابل مشاهده است و معمولاً برای شناسایی یک نسخه خاص از اسمنلی هنگام رفع مشکل مشتریان سیستم استفاده می‌شود.

AssemblyInformationalVersion

این شماره نسخه نیز در اطلاعات نسخه Win32 ذخیره می‌شود و مجدداً فقط برای اطلاع رسانی است؛ CLR به هیچ وجه آن را بررسی نمی‌کند. این شماره نسخه برای بیان نسخه محصولی که شامل این اسمنلی است استفاده می‌شود. برای نمونه، نسخه 2.5 از یک اسمنلی شاید حاوی چندین اسمنلی باشد، یکی از این اسمنلی‌ها نسخه 1.0 است چرا که جدید بوده و در نسخه 1.0 محصول وجود نداشته است. معمولاً بخش‌های کوچک و بزرگ این شماره نسخه را برای بیان عمومی نسخه محصول تنظیم می‌کنید. سپس با هر بسته‌بندی یک محصول کامل، بخش‌های ساخت و بازبینی را افزایش می‌دهید.

AssemblyVersion

این شماره نسخه در جدول متادیتای مانیفست AssemblyDef ذخیره می‌شود. CLR از این شماره نسخه برای اتصال یک اسمنلی قوی‌نام (در فصل ۳ بحث می‌شود) استفاده می‌کند. این شماره بسیار مهم بوده و برای شناسایی منحصر بفرد اسمنلی استفاده می‌شود. هنگام شروع به نوشتن یک اسمنلی، شما باید اعداد بزرگ، کوچک، ساخت و بازبینی را تنظیم کرده و آنها را مگر تا وقتی که آماده‌ی کار بر روی نسخه بعدی قابل نصب باشید، تغییر ندهید. وقتی یک اسمنلی می‌سازید، شماره نسخه اسمنلی ارجاعی در ورودی جدول قرار داده می‌شود. این یعنی یک اسمنلی به یک نسخه خاص از اسمنلی ارجاعی، محاکم متعلق می‌شود.

فرهنگ Culture

همانند شماره‌های نسخه، اسمنلی‌ها دارای یک فرهنگ به عنوان بخشی از هویتشان هستند. برای نمونه، من می‌توانم یک اسمنلی داشته باشم که مختص آلمان باشد و اسمنلی دیگر برای آلمانی سویسی و اسمنلی دیگری برای انگلیسی آمریکایی و فرهنگ‌ها از طریق یک رشته که شامل برچسب‌های اصلی و فرعی (همانطور که در RFC1766 تعریف شده اند) است، شناسایی می‌شوند. جدول ۲-۶ تعدادی مثال را نشان می‌دهد.

جدول ۲-۶ نمونه‌هایی از برچسب‌های فرهنگ اسمنلی

فرهنگ	برچسب فرعی	برچسب اصلی
آلمانی	(ندارد)	de
آلمانی اتریشی	AT	de
آلمانی سویسی	CH	de
انگلیسی	(ندارد)	en
انگلیسی بریتانیایی	GB	en
انگلیسی آمریکایی	US	en

عموماً، اگر یک اسمنلی بسازید که فقط شامل کد باشد، فرهنگی به آن اختصاص نمی‌دهید. این کار به این دلیل است که کد، معمولاً فرضیات مربوط به فرهنگ را ندارد. یک اسمنلی که فرهنگی به آن اختصاص داده نشده با عنوان فرهنگ خنثی culture neutral اطلاق می‌شود.

اگر برنامه‌ای طراحی می‌کنید که منابعی با فرهنگ خاص دارد، مایکروسافت قویا به شما توصیه می‌کند که یک اسembly بسازید که شامل کد و منابع پیش فرض برنامه شما باشد. هنگام ساخت این اسembly، فرهنگ خاصی را تعیین نکنید. این اسembly‌ای خواهد بود که دیگر اسembly‌ها هنگام استفاده از نوع‌های عمومی صادراتی به آن ارجاع می‌دهند.

حال می‌توانید یک یا بیشتر اسembly‌جداگانه که فقط حاوی منابع فرهنگی شما بوده و کدی در آن نیست، بسازید. اسembly‌هایی که با یک فرهنگ خاص علامت زده می‌شوند، اسembly‌های متحرک satellite assembly نامیده می‌شوند. برای این اسembly‌های متحرک یک فرهنگ که به درستی فرهنگ منابع اسembly را نشان می‌دهد، اختصاص دهید. شما باید برای هر فرهنگی که قصد پشتیبانی از آن را دارید، یک اسembly متحرک بسازید.

شما معمولاً از ابزار AL.exe برای ساخت اسembly‌های متحرک استفاده خواهید کرد. شما از یک کامپایلر استفاده نمی‌کنید، چراکه اسembly متحرک هیچ کدی ندارد. هنگام استفاده از AL.exe، فرهنگ مورد نظر را با سویچ **/c[ulture]:text** رشتهدای مثل "en-US" یا "fa-IR" (برای فارسی ایرانی) است. هنگام نصب یک اسembly متحرک، باید آن را در زیرپوشه‌ای که نام آن با نام فرهنگ یکی باشد، قرار دهید. برای نمونه اگر دایرکتوری اصلی برنامه C:\MyApp\en-US باشد، اسembly متحرک انگلیسی امریکایی باید در زیردایرکتوری System.Resources.ResourceManager قرار گیرد. در زمان اجرا، به منابع اسembly متحرک به کمک کلاس دسترسی پیدا می‌کنید.

نکته امکان ساخت اسembly متحرک که شامل کد باشد وجود دارد، اما این کار توصیه نمی‌شود. اگر بخواهید می‌توانید فرهنگ را با صفت سفارشی **System.Reflection.AssemblyCultureAttribute** به جای سویچ /culture از AL.exe تعیین کنید، همانند مثال زیر:

```
// Set assembly's culture to Swiss German
[assembly:AssemblyCulture("de-CH")]
```

ممکن است اسembly نمی‌سازید که یک اسembly متحرک را ارجاع کند. به بیان دیگر ورودی‌های AssemblyRef از یک اسembly، تماماً باید به اسembly‌هایی با فرهنگ خنثی ارجاع کنند. اگر می‌خواهید به نوع‌ها و اعضای یک اسembly متحرک دسترسی داشته باشید باید از تکنیک‌های رفلکشن که در فصل ۲۳ "بارگذاری اسembly و رفلکشن" بحث می‌شود استفاده کنید.

نصب آسان برنامه (اسembly‌های نصب شده شخصی)

در طول این فصل چگونگی ساخت مازول‌ها و ترکیب آن‌ها به یک اسembly را گفتم. در اینجا، می‌خواهم چگونگی بسته‌بندی و نصب تمام اسembly‌ها برای اجرای برنامه را بگویم.

اسembly‌ها به هیچ روش خاصی برای بسته‌بندی نیاز ندارند. ساده ترین روش بسته‌بندی مجموعه‌ای از اسembly‌ها این است که تمام فایل‌ها را براحتی کپی کنید. برای نمونه، شما می‌توانید تمام فایل‌های اسembly را بر روی سی دی قرار داده و همراه با یک فایل نصب دسته‌ای که فایل‌ها را از سی دی به یک پوشه در هارد دیسک کپی می‌کند، به مشتری بدهید.

چون اسembly‌ها همه‌ی نوع‌ها و اسembly‌های ارجاعی را شامل می‌شوند، کاربر فقط برنامه را اجرا می‌کند و اسembly‌های ارجاعی در دایرکتوری برنامه در دسترس هستند. برای اجرای برنامه هیچ تغییری در جیسترنی نیاز نیست. برای حذف برنامه، فقط کافیست تمام فایل‌ها را حذف کنید. البته می‌توانید فایل‌های اسembly را با مکانیزم‌های دیگری مثل cab. (که برای موارد دانلود از اینترنت که فشرده سازی فایل‌ها و کاهش زمان دانلود مدنظر است) بسته‌بندی و نصب کنید. همچنین می‌توانید فایل‌های اسembly را در یک فایل MSI برای استفاده توسط Windows Installer Service (MSIExec.exe) بسته‌بندی کنید. استفاده از فایل‌های MSI باعث می‌شود اسembly‌ها بر طبق درخواست وقتی اولین بار CLR برای بارگذاری اسembly تلاش می‌کند، نصب شوند. این ویژگی MSI جدید نیست و برای فایل‌های EXE و DLL مدیریت نشده نیز می‌توان از این ویژگی بهره برد.

نکته استفاده از فایل دسته‌ای یا نرم افزار نصب ساده‌ی دیگر، برنامه را در ماشین کاربر نصب می‌کند اما گاهی به نرم افزار نصب پیچیده تری برای ساخت میانبر در دسکتاپ کاربر نیاز دارد. همچنین به راحتی می‌توانید از فایل‌های برنامه پشتیبان تهیه کرده یا آن را از یک ماشین به ماشین دیگر انتقال دهید، اما میانبرهای مختلف به مدیریت ویژه نیاز خواهد داشت.

البته ویژوال استودیو مکانیزمی برای انتشار برنامه فراهم می‌کند. برای اینکار Properties پروژه را باز کرده و بر روی تب Publish کلیک کنید. شما می‌توانید از گزینه‌های موجود استفاده کنید تا ویژوال استودیو یک فایل MSI تولید کرده و این فایل را در یک وب سایت، سرور FTP یا یک پوشه در دیسک ذخیره کند. فایل MSI همچنین می‌تواند هر کامپوننت پیش‌نیاز مثل دات‌نوت فریمورک یا Microsoft SQL Server 2008 Express

Edition را نصب کند. و در آخر، برنامه می‌تواند به صورت خودکار به کمک تکنولوژی ClickOnce وجود آیدیت را بررسی کرده و آنرا بر روی ماشین کاربر نصب کند.

اسembلی‌هایی که در یک پوشه نصب می‌شوند، اسembلی‌های نصب شده خصوصی privately deployed assembly نامیده می‌شوند چرا که فایل‌های اسembلی با هیچ برنامه‌ی دیگری مشترک نیست (مگر آنکه برنامه‌ی دیگر در همان پوشه نصب شده باشد). اسembلی‌های خصوصی یک برج برنده برای برنامه‌نویسان، کاربران نهایی و مدیران هستند چرا که به راحتی در پوشه‌ی اصلی برنامه کپی می‌شوند، CLR آن‌ها را بارگذاری کرده و کد آن‌ها را اجرا می‌کند. به علاوه با حذف اسembلی‌های این پوشه، برنامه به راحتی حذف می‌شود. این کار همچنین تهیه‌ی پشتیبان و بازگردانی آن را ساده می‌کند.

این سناریوی ساده‌ی نصب/انتقال/حذف بدین خاطر ممکن است که هر اسembلی متاداتایی دارد که بیان می‌کند چه اسembلی‌های ارجاعی باید بارگذاری شوند؛ هیچ تنظیم رجیستری نیاز نیست. به علاوه، اسembلی ارجاعی قلمرو هر نوع است. این یعنی یک برنامه همیشه به همان نوعی که با آن ساخته شده است متصل می‌گردد، CLR اسembلی متفاوتی که شاید نوعی با همان نام داشته باشد را بارگذاری نمی‌کند. این متفاوت از COM است که در آن نوع‌ها در رجیستری ثبت می‌شوند و در دسترس هر برنامه‌ای در ماشین هستند.

در فصل ۳، چگونگی نصب اسembلی‌های اشتراکی که توسط چند برنامه قابل دسترسی هستند را بحث خواهیم کرد.

کنترل‌های مدیریتی ساده (تنظیمات)

کاربر یا مدیر بهتر می‌تواند برخی از جنبه‌های اجرایی یک برنامه را تعیین کند. برای نمونه یک مدیر شاید تصمیم بگیرد فایل‌های اسembلی یک کاربر را جابجا کرده و اطلاعات مانیفست اسembلی را تغییر دهد. موارد دیگری نیز چون نسخه‌بندی وجود دارد که پیرامون بعضی از این‌ها در فصل ۳ بحث خواهیم کرد.

با قرار دادن یک فایل تنظیمات در دایرکتوری برنامه، می‌توان بر برنامه کنترل‌های مدیریتی را انجام داد. منتشرکننده‌ی یک برنامه می‌تواند این فایل را ساخته و آن را بسته‌بندی کند. برنامه‌ی نصب، این فایل را در دایرکتوری برنامه نصب خواهد کرد. به علاوه، کاربر نهایی یا مدیر می‌تواند این فایل را بسازد یا محتویات آن را تغییر دهد. CLR از محتویات این فایل برای تغییر در سیاست‌هایش در یافتن و بارگذاری فایل‌های اسembلی استفاده می‌کند.

در فصل ۳، این فایل تنظیمات را با جزئیات بیشتری بررسی می‌کنیم. اما اکنون شما را کمی با آن آشنا می‌کنیم. فرض کنید سازنده‌ی یک برنامه می‌خواهد برنامه‌اش به گونه‌ای نصب شود که فایل اسembلی JeffTypes.dll در پوشه‌ای متفاوت از پوشه اصلی برنامه قرار گیرد. ساختار دایرکتوری مورد نظر این‌گونه است :

دایرکتوری AppDir (شامل فایل‌های اسembلی برنامه)

Program.exe

Program.exe.config (در ادامه توضیح داده می‌شود)

زیردایرکتوری AuxFiles (شامل فایل‌های اسembلی JeffTypes)

JeffTypes.dll

FUT.netmodule

RUT.netmodule

چون فایل‌های JeffTypes دیگر در دایرکتوری اصلی برنامه قرار ندارند، CLR نمی‌تواند این فایل را یافته و بارگذاری برنامه منجر به تولید اکسپشن System.IO.FileNotFoundException می‌شود. برای حل این مشکل، سازنده یک فایل XML تنظیمات درست می‌کند و آن را در دایرکتوری اصلی برنامه نصب می‌کند. نام این فایل باید نام اسembلی اصلی برنامه با پسوند config. مثل Program.exe.config. مثل تنظیمات شبیه به این است :

```
<configuration>
  <runtime>
    <assemblyBinding xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1">
      <probing privatePath="AuxFiles" />
    </assemblyBinding>
  </runtime>
</configuration>
```

وقتی CLR سعی می‌کند که یک فایل اسمنلی را پیدا کند، ابتدا همیشه دایرکتوری برنامه را می‌گردد، و اگر فایل آنجا یافت نشد، در زیردایرکتوری AuxFiles به دنبال فایل می‌گردد. شما می‌توانید چندین مسیر که با علامت سمیکالن از هم جدا شده‌اند را برای صفت **privatePath** از عنصر **probing** تعیین کنید. هر مسیر نسبت به دایرکتوری اصلی برنامه در نظر گرفته می‌شود. شما نمی‌توانید یک مسیر مطلق یا یک مسیر نسبی خارج از دایرکتوری اصلی برنامه تعیین کنید. علت آن است که یک برنامه بر دایرکتوری و زیردایرکتوری‌های خودش کنترل داشته و بر دیگر دایرکتوری‌ها کنترلی ندارد.

کاوش برای فایل‌های اسمنلی

وقتی CLR نیاز به بارگذاری یک اسمنلی دارد، چند زیردایرکتوری را جستجو می‌کند. ترتیب زیردایرکتوری‌های جستجو شده برای یافتن یک اسمنلی با فرهنگ خشی به این گونه است (که **secondPrivatePath** و **firstPrivatePath** از طریق صفت **privatePath** در فایل تنظیمات تعیین می‌شوند) :

```
AppDir\AsmName.dll
AppDir\AsmName\AsmName.dll
AppDir\firstPrivatePath\AsmName.dll
AppDir\firstPrivatePath\AsmName\AsmName.dll
AppDir\secondPrivatePath\AsmName.dll
AppDir\secondPrivatePath\AsmName\AsmName.dll
...

```

در این مثال، اگر فایل‌های اسمنلی **JeffTypes.dll** در زیرپوشاهای به نام **JeffTypes** نصب شده باشند، هیچ فایل تنظیماتی نیاز نیست، چون CLR به صورت خودکار یک زیردایرکتوری همانم با اسمنلی ای که به دنبال آن است را جستجو می‌کند.

اگر اسمنلی در هیچ یک از زیردایرکتوری‌های مشخص شده یافت نشد، CLR از ابتدا جستجو را با پسوند **.exe** به جای **.dll** شروع می‌کند. اگر باز هم اسمنلی یافت نشد، یک اکسپشن **FileNotFoundException** را تولید می‌کند.

برای اسمنلی‌های متحرک، قوانین مشابهی اعمال می‌شود با این تفاوت که انتظار می‌رود اسمنلی در یک زیردایرکتوری همانم با نام فرهنگ اسمنلی قرار داشته باشد. برای نمونه اگر **AsmName.dll** دارای فرهنگ "en-US" باشد، دایرکتوری‌های زیر جستجو می‌شوند:

```
C:\AppDir\en-US\AsmName.dll
C:\AppDir\en-US\AsmName\AsmName.dll
C:\AppDir\firstPrivatePath\en-US\AsmName.dll
C:\AppDir\firstPrivatePath\en-US\AsmName\AsmName.dll
C:\AppDir\secondPrivatePath\en-US\AsmName.dll
C:\AppDir\secondPrivatePath\en-US\AsmName\AsmName.dll

C:\AppDir\en-US\AsmName.exe
C:\AppDir\en-US\AsmName\AsmName.exe
C:\AppDir\firstPrivatePath\en-US\AsmName.exe
C:\AppDir\firstPrivatePath\en-US\AsmName\AsmName.exe
C:\AppDir\secondPrivatePath\en-US\AsmName.exe
C:\AppDir\secondPrivatePath\en-US\AsmName\AsmName.exe
```

```
C:\AppDir\en\AsmName.dll
C:\AppDir\en\AsmName\AsmName.dll
C:\AppDir\firstPrivatePath\en\AsmName.dll
C:\AppDir\firstPrivatePath\en\AsmName\AsmName.dll
C:\AppDir\secondPrivatePath\en\AsmName.dll
C:\AppDir\secondPrivatePath\en\AsmName\AsmName.dll

C:\AppDir\en\AsmName.exe
C:\AppDir\en\AsmName\AsmName.exe
C:\AppDir\firstPrivatePath\en\AsmName.exe
C:\AppDir\firstPrivatePath\en\AsmName\AsmName.exe
C:\AppDir\secondPrivatePath\en\AsmName.exe
C:\AppDir\secondPrivatePath\en\AsmName\AsmName.exe
```

همانطور که می توانید بینید CLR به دنبال فایل هایی با پسوند .exe یا .dll می گردد. چون این عملیات کاوش می تواند بسیار زمان بر باشد (به ویژه وقتی CLR در شبکه به دنبال فایل می گردد)، شما می توانید یک یا بیشتر عنصر **culture** برای محدود کردن جستجوی اسمبلی های متحرک، در فایل XML تنظیمات تعیین کنید.

نام و مکان فایل XML تنظیمات بسته به نوع برنامه متفاوت است:

- برای برنامه های اجرایی (EXE)، فایل تنظیمات باید در پوشه اصلی برنامه بوده و باید دارای نام فایل EXE و پسوند config. در انتهای آن باشد.
- برای برنامه های Microsoft ASP.NET Web Forms، فایل باید در پوشه مجازی اصلی بوده و همواره نام Web.config را داشته باشد. به علاوه، زیر پوشه ها می توانند فایل Web.config مربوط به خود را داشته باشند و تنظیمات را به ارث ببرند. برای نمونه یک برنامه وب در آدرس http://Wintellect.com/Training از تنظیمات فایل های Web.config در پوشه مجازی اصلی و زیر دایرکتوری Training استفاده می کند.
- همانگونه که در آغاز این بخش گفته شد، تنظیمات بر یک برنامه خاص و بر ماشین اعمال می شوند. وقتی شما دات نت فریمورک را نصب می کنید، یک فایل Machine.config می سازد. به ازای هر نسخه نصب شدهی CLR در ماشین شما، یک فایل Machine.config وجود دارد. فایل Machine.config در دایرکتوری زیر قرار دارد.

%SystemRoot%\Microsoft.NET\Framework\version\CONFIG

%SystemRoot% دایرکتوری ویندوز شما را نشان می دهد (معمولا C:\Windows) و version شماره نسخه از یک نسخه خاص دات نت فریمورک (چیزی شبیه v4.0#####) است.

تنظیمات موجود در Machine.config، تنظیمات پیش فرضی را نشان می دهد که بر همهی برنامه های در حال اجرا در ماشین اثرگذار است. یک مدیر می تواند سیاست هایی در سطح ماشین را با تغییر این فایل Machine.config اعمال کند. اما، مدیران و کاربران نهایی باید از تغییر این فایل خودداری کنند چرا که حاوی تنظیمات فراوان در مورد چیزهای مختلف است که حرکت در آن را مشکل می کند. به علاوه، برای آنکه بتوانید از تنظیمات برنامه پشتیبان تهیی کرده و آن را بازگردانی کنید، بهتر است تنظیمات برنامه را در فایل تنظیماتی که مخصوص آن برنامه است نگهداری کنید.

فصل ۳: اسambilی های اشتراکی و اسambilی های قوی نام

در فصل ۲ "ساخت، بسته‌بندی، نصب و مدیریت برنامه‌ها و نوع‌ها"، دربارهٔ مراحل ساخت، بسته‌بندی و نصب یک اسambilی صحبت کرد. بر بخشی با عنوان نصب خصوصی تمرکز کرد که در آن اسambilی‌ها تنها برای استفادهٔ خود برنامه در دایرکتوری اصلی برنامه (یا زیردایرکتوری‌های آن) قرار می‌گیرند. نصب خصوصی اسambilی‌ها کنترل کاملی بر نامگذاری، نسخه‌بندی و رفتار اسambilی برای یک شرکت فراهم می‌کند.

در این فصل، بر ساخت اسambilی‌هایی که توسط چندین برنامه استفاده می‌شوند، تمرکز می‌کنم. اسambilی‌هایی که همراه با داتنت فریمورک مایکروسافت ارائه می‌شوند یک نمونه عالی از اسambilی‌های نصب شده سراسری هستند چرا که تمام برنامه‌های مدیریت شده از نوع‌های تعریف شده توسط مایکروسافت در کتابخانه کلاس فریمورک (Framework Class Library (FCL) استفاده می‌کنند.

همانطور که گفتم، ویندوز به عدم پایداری شهرت دارد. علت اصلی این شهرت اینست که برنامه‌ها از کدی ساخته شده‌اند که توسط فرد دیگری پیاده‌سازی شده است. گذشته از این وقتی شما یک برنامه برای ویندوز می‌نویسید، برنامه شما کدهایی که برنامه‌نویسان مایکروسافت نوشته‌اند را فراخوانی می‌کند. همچنین، شرکت‌های بسیاری، کنترل‌هایی می‌سازند که برنامه‌نویسان می‌توانند در برنامه خود از آن‌ها استفاده کنند. در حقیقت داتنت فریمورک به این امر تشویق می‌کند و شرکت‌های بسیاری در این بخش ظاهر شده‌اند.

به مرور زمان، برنامه‌نویسان مایکروسافت و برنامه‌نویسان کنترل‌ها، کدشان را تغییر می‌دهند: خطایی را برطرف می‌کنند، حفرهای امنیتی را می‌بندند و ویژگی‌هایی به برنامه اضافه می‌کنند. در نهایت، کد جدید به ماشین کاربر می‌رسد. برنامه‌های کاربر که قبل از نصب شده بودند و به خوبی کار می‌کردند دیگر از همان کدی که برنامه با آن تست و ساخته شده است، استفاده نمی‌کنند. در نتیجه، رفتار برنامه غیر قابل پیش‌بینی شده که منجر به عدم پایداری ویندوز می‌شود.

نسخه‌بندی فایل مسئله‌ی بسیار مشکلی است. در واقع، من ادعا می‌کنم اگر شما فایلی که توسط کد فایل‌های دیگر استفاده می‌شود را برداشته و فقط ۱ بیت آن را تغییر دهید – ۰ را به ۱ یا ۱ را به ۰ تغییر دهید – مطلقاً تضمینی وجود ندارد که فایلی که از این فایل قبل از تغییر استفاده می‌کرده است، اگر از فایل جدید استفاده کند به همان خوبی قبل کار کند. یکی از دلایل درستی این حرف این است که بسیاری از برنامه‌ها دانسته یا ندانسته دارای اشکال هستند. اگر نسخه جدید این مشکل را برطرف کند برنامه دیگر طبق انتظار کار نمی‌کند.

پس مسئله این است: شما چگونه مشکلات را برطرف کرده و ویژگی‌هایی به فایل اضافه می‌کنید در حالیکه تضمین می‌کنید هیچ برنامه‌ای از کار نخواهد افتد؟ من به این سوال خیلی فکر کرم و به این نتیجه رسیدم: غیر ممکن است. اما، واضح است که این جواب خوبی نیست. فایل‌ها همراه با مشکل عرضه می‌شوند و شرکت‌ها همیشه می‌خواهند ویژگی‌های جدیدی را اضافه کنند. باید راهی برای عرضه فایل‌های جدید به امید آنکه برنامه به درستی کار کند، باشد. و اگر برنامه خوب کار نکرد، باید راه آسانی برای بازگرداندن برنامه به آخرين وضعیت صحیح باشد. در این فصل، زیر بنایی که داتنت فریمورک برای حل مشکل نسخه‌بندی فرآهنم می‌کند را توضیح می‌دهم. بگذارید به شما هشدار دهم؛ آنچه می‌خواهیم توضیح دهم پیچیده است. می‌خواهیم پیرامون تعدادی الگوریتم، قوانین و سیاست‌های داخلی CLR صحبت کنم. همچنین ابزارها و برنامه‌های مختلفی که برنامه‌نویس باید استفاده کند را توضیح می‌دهم. این بحث پیچیده است چرا که حل مسئله نسخه‌بندی مشکل است.

دو نوع اسambilی، دو نوع نصب

CLR از دو نوع اسambilی پشتیبانی می‌کند: اسambilی‌های ضعیف‌نام (weakly named assembly) و اسambilی‌های قوی‌نام (strongly named assembly).

مهم شما عبارت اسambilی ضعیف‌نام را در هیچ یک از مستندات داتنت فریمورک پیدا نمی‌کنید. چرا؟ چون این عبارت را من از خودم درست کرده‌ام در واقع، مستندات داتنت عبارتی برای شناسایی اسambilی‌های ضعیف‌نام ندارد. تصمیم گرفتم برای آنکه هنگام صحبت در مورد این اسambilی‌ها سردرگم نشویم، از این عبارت استفاده کنم.

اسambilی‌های ضعیف‌نام و اسambilی‌های قوی‌نام از لحاظ ساختاری یکسان هستند – بدین گونه که از فرمت فایل PE، هدر (PE32+)، متادتا، جدول‌های مانیفست و IL یکسانی که در فصل ۱ "مدل اجرایی CLR" و فصل ۲ بررسی شدند، استفاده می‌کنند. و شما از ابزارهای یکسانی، مثل کامپایلر سی‌شارپ و AL.exe برای ساخت هر دو اسambilی استفاده می‌کنید. تفاوت واقعی بین اسambilی ضعیف‌نام و اسambilی قوی‌نام آن است که یک اسambilی قوی‌نام با

یک جفت کلید عمومی/خصوصی از سازنده، اعضاء می‌شود تا سازنده‌ی اسمنلی به صورت منحصر بفرد شناسایی شود. این جفت کلید اجازه می‌دهد اسمنلی به صورت منحصر بفرد شناخته شود، اینم شود و نسخه‌بندی روی آن صورت پذیرد و اجازه می‌دهد که اسمنلی در هرجا در ماشین کاربر یا حتی اینترنت نصب شود. این ویژگی شناسایی انحصاری یک اسمنلی به CLR اجازه می‌دهد که هنگام اتصال به یک اسمنلی قوی‌نام سیاست‌های امنیتی را لحاظ کند. این فصل مخصوص توضیح پیرامون اسمنلی‌های قوی‌نام و سیاست‌هایی که CLR بر آن‌ها اعمال می‌کند است.

یک اسمنلی به دو روش نصب می‌شود: خصوصی یا سراسری. یک اسمنلی نصب شده به صورت خصوصی، اسمنلی‌ای است که در دایرکتوری برنامه یا زیردایرکتوری‌های آن نصب شده باشد. یک اسمنلی ضعیف‌نام فقط به صورت خصوصی می‌تواند نصب شود. درباره‌ی اسمنلی‌های نصب شده به صورت خصوصی در فصل قبل توضیح دادم. یک اسمنلی نصب شده به صورت سراسری، اسمنلی‌ای است که در یک مکان شناخته شده که CLR آن مکان را هنگام جستجوی اسمنلی‌ها بررسی می‌کند، نصب می‌شود. یک اسمنلی قوی‌نام می‌تواند به صورت خصوصی یا سراسری نصب شود. پیرامون ساخت و نصب اسمنلی‌های قوی‌نام در این فصل توضیح می‌دهم.

جدول ۳-۱ انواع اسمنلی و راههای نصب آن‌ها را نشان می‌دهد.

جدول ۳-۲ چگونگی نصب اسمنلی‌های ضعیف‌نام و قوی‌نام

نوع اسمنلی	می‌تواند به صورت خصوصی نصب شود	می‌تواند به صورت سراسری نصب شود
ضعیف‌نام	بله	خیر
قوی‌نام	بله	بله

نکته قویاً توصیه می‌شود تمام اسمنلی‌های خود را قوی‌نام کنید. در واقع، شاید نسخه‌های آتی CLR نیاز داشته باشند که تمام اسمنلی‌ها، قوی‌نام باشند و قابلیت ساخت اسمنلی‌های ضعیف‌نام برداشته شود. اسمنلی‌های ضعیف‌نام یک مشکل هستند چرا که ممکن است چندین اسمنلی با نام ضعیف یکسان داشته باشید. از جهت دیگر، اختصاص یک نام قوی برای اسمنلی، آن اسمنلی را منحصر بفرد می‌کند. اگر CLR بتواند یک اسمنلی را منحصراً شناسایی کند، می‌تواند سیاست‌های بیشتری مربوط به نسخه‌بندی و سازگاری با نسخه‌های قبلی بر اسمنلی اعمال کرده و نسخه‌بندی ساده‌تر می‌شود. در واقع، فقط خذف قابلیت ساخت اسمنلی ضعیف نام، درک سیاست‌های نسخه‌بندی CLR را آسانتر می‌کند.

اختصاص یک نام قوی برای یک اسمنلی

اگر چندین برنامه بخواهند به یک اسمنلی دسترسی داشته باشند، اسمنلی باید در یک دایرکتوری شناخته شده قرار داشته باشد و CLR باید بداند هنگامیکه یک ارجاع به یک اسمنلی یافته می‌شود، این دایرکتوری را جستجو کند. اما یک مشکل وجود دارد: (یا بیشتر) شرکت می‌توانند اسمنلی‌هایی تولید کنند که دارای نام فایل یکسان باشند. سپس اگر هردوی این اسمنلی‌ها در یک پوشه کپی شوند، آن اسمنلی که دیرتر نصب می‌شود پیروز است و تمام برنامه‌هایی که با اسمنلی قدیمی (اسمنلی‌ای که اول نصب شده است) کار می‌کرند، دیگر به درستی عمل نمی‌کنند. (این دقیقاً مسئله جهنم DLL است که امروزه در ویندوز وجود دارد و هر DLL اشتراکی فقط به درون دایرکتوری System32 کپی می‌شود).

واضح است که تمایز کردن اسمنلی‌ها فقط با نام فایل چیز خوبی نیست. CLR نیاز دارد که با مکانیزم اسمنلی‌ها را منحصراً شناسایی کند. این جزی ای است که عبارت اسمنلی قوی‌نام به آن اشاره دارد. یک اسمنلی قوی‌نام از چهار مشخصه که اسمنلی را یکتا می‌کنند تشکیل شده است: یک نام فایل (بدون پسوند)، یک شماره نسخه، یک هویت فرهنگی و یک کلید عمومی. چون کلیدهای عمومی اعداد بسیار بزرگی هستند، معمولاً از یک عبارت هش کوچک که از کلید اصلی مشتق شده است استفاده می‌کنیم. این مقدار هش به نام نشانه‌ی کلید عمومی public hash token شناخته می‌شود. رشته‌های هویتی اسمنلی در زیر (که گاهی نام نمایشی اسمنلی assembly display name نامیده می‌شوند) چهار اسمنلی کاملاً متفاوت را شناسایی می‌کنند:

```
"MyTypes, Version=1.0.8123.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
```

```
"MyTypes, Version=1.0.8123.0, Culture=en-US, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
```

```
"MyTypes, Version=2.0.1234.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
```

```
"MyTypes, Version=1.0.8123.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b03f5f7f11d50a3a"
```

اولین رشتہ یک فایل اسembly به نام MyTypes.dll یا MyTypes.exe را مشخص می کند (شما نمی توانید از روی رشتہ هويتی اسembly پسوند فایل آن را مشخص کنید). شرکت سازنده اسembly، نسخه 1.0.8123.0 از اسembly را می سازد و هیچ چیزی در اسembly به فرهنگ و استنجه نیست چرا که 1.0.8123.0 به neutral تنظیم شده است. البته هر شرکتی می تواند یک فایل اسembly با نام MyTypes.dll (یا MyTypes.exe) با شماره نسخه 1.0.8123.0 و فرهنگ خنثی تولید کند.

باید راهی برای تشخیص اسembly های این شرکت از اسembly های دیگر که دارای مشخصه های یکسان است، وجود داشته باشد. به دلایل مختلف، مایکروسافت از تکنیک های رمزگاری با کلیدهای عمومی / خصوصی به جای دیگر تکنیک های انحصاری سازی مثل URL.GUID یا URN ها استفاده کرده است. به خصوص، تکنیک های رمزگاری روشی برای بررسی صحت بیت های اسembly هنگامی که در یک ماشین نصب می شوند را فراهم می کنند و اجازه های امنیتی بر مبنای سازنده را ممکن می سازند. این تکنیک ها را در ادامه فصل توضیح می دهم. بنابراین یک شرکت که می خواهد اسembly هایش را انحصاری کند باید یک جفت کلید عمومی / خصوصی بسازد. سپس کلید عمومی می تواند با اسembly همراه شود. هیچ دو شرکتی نمی توانند کلید عمومی / خصوصی یکسانی داشته باشند و این تمایز چیزیست که اجازه می دهد دو شرکت اسembly هایی با نام، نسخه و فرهنگ یکسان بسازند بدون آنکه نگران تداخل میان آن ها باشند.

نکته کلاس System.Reflection.AssemblyName یک کلاس کمکی برای ساخت نام یک اسembly و بدست آوردن بخش های مختلف نام یک اسembly است. این کلاس چندین ویژگی عمومی مثل Version، Name، KeyPair، FullName، CultureInfo و SetPublicKeyToken را فراهم می کند. این کلاس همچنین تعدادی متاد عمومی مثل GetPublicKeyToken، GetPublicKey و SetPublicKeyToken را ارائه می کند.

در فصل ۲ نشان دادم چگونه یک اسembly را نامگذاری کرده و شماره نسخه و فرهنگ آن را تنظیم کنید. یک اسembly ضعیف نام می تواند صفات های نسخه و فرهنگ اسembly را در متادیتای مانیفست داشته باشد، هرچند CLR همیشه هنگام کاوش برای اسembly های متحرک در زیرابرکنوری های یک اسembly، نسخه را نادیده گرفته و فقط اطلاعات فرهنگی را لاحظ می کند. چون اسembly های ضعیف نام همیشه به صورت خصوصی نصب می شوند، CLR از نام اسembly (به اضافهی پسوند dll یا exe) هنگام جستجو برای فایل های اسembly در دایرکتوری اصلی برنامه یا هر زیرابرکنوری تعیین شده در صفت privatePath از عنصر XML probing در فایل探 نظیمات استفاده می کند. یک اسembly قوی نام دارای یک نام فایل، یک نسخه اسembly و یک فرهنگ است. به علاوه یک اسembly قوی نام با کلید خصوصی سازنده آن، اضاء شده است.

اولین قدم در ساخت یک اسembly قوی نام بدست آوردن کلید به کمک برنامه Strong Name SN.exe است که همراه با SDK دات نت فریمورک و ویژوال استودیو عرضه می شود. این برنامه، ویژگی های مختلفی بسته به سویچ های تعیین شده برایش، ارائه می کند. توجه داشته باشید تمام سویچ های خط فرمان SN.exe حساس به کوچکی و بزرگی حروف هستند. برای تولید یک جفت کلید عمومی / خصوصی SN.exe را این گونه اجرا کنید:

```
SN -k MyCompany.snk
```

این خط به SN.exe می گوید که فایلی به نام MyCompany.snk تولید کند. این فایل حاوی اعداد کلید عمومی و خصوصی در فرمت باینری می باشد. اعداد کلید عمومی بسیار بزرگند. اگر بخواهید، می توانید پس از تولید فایل حاوی کلید عمومی و خصوصی، شما می توانید مجددا از SN.exe استفاده کنید تا کلید عمومی واقعی را بیینید. برای این کار باید SN.exe را دو بار اجرا کنید. اولین بار، SN.exe را با سویچ p - اجرا کنید تا فایلی بسازد که فقط حاوی کلید عمومی باشد (MyCompany.PublicKey):

```
SN -p MyCompany.snk MyCompany.PublicKey
```

سپس، SN.exe را با سویچ tp - اجرا کرده و فایلی که فقط حاوی کلید عمومی است را به آن بدھید:

```
SN -tp MyCompany.PublicKey
```

وقتی من این خط را اجرا می کنم خروجی زیرا می گیرم:

```
Microsoft (R) .NET Framework Strong Name Utility Version 4.0.20928.1
Copyright (c) Microsoft Corporation. All rights reserved.
```

Public key is

```
002400000480000094000000060200000240000525341310004000010001003f9d621b702111
850be453b92bd6a58c020eb7b804f75d67ab302047fc786ffa3797b669215afb4d814a6f294010
b233bac0b8c8098ba809855da256d964c0d07f16463d918d651a4846a62317328cac893626a550
69f21a125bc03193261176dd629eace6c90d36858de3fc781bfc8b817936a567cad608ae672b6
1fb80eb0
```

Public key token is 3db32f38c8b42c9a

برنامه هیچ راهی برای نمایش کلید خصوصی ارائه نمی‌کند.

اندازه‌ی بزرگ کلیدهای عمومی کار را با آن‌ها مشکل می‌کند. جهت آسان کردن کارها برای برنامه‌نویسان (و کاربران نهایی)، نشانه کلید عمومی ساخته شده است. یک نشانه کلید عمومی یک هش ۶۴ بیتی از کلید عمومی است. سوییچ **-tp** از برنامه SN.exe در انتهای خروجی اش، نشانه کلید عمومی متناظر با کلید عمومی کامل را نشان می‌دهد.

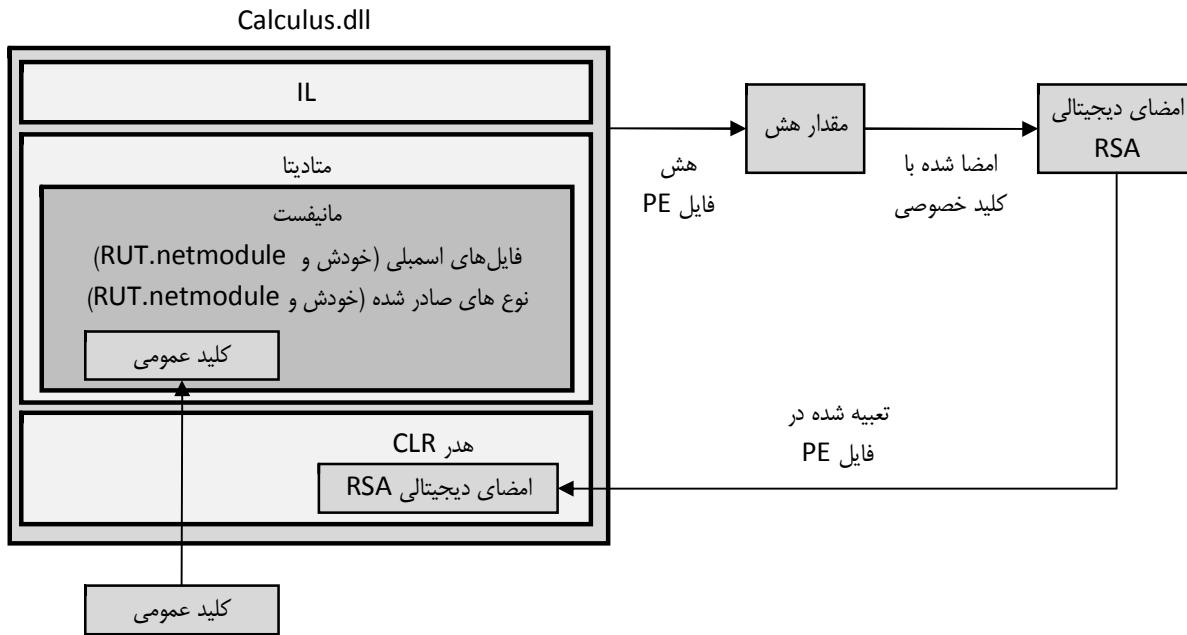
حال که می‌دانید چگونه یک جفت کلید عمومی/خصوصی بسازید، ساخت یک اسمبلی قوی‌نام ساده است. وقتی اسمبلی خود را کامپایل می‌کنید، از سوییچ **/keyfile:<file>** همانند زیر استفاده کنید:

```
csc /keyfile:MyCompany.snk Program.cs
```

وقتی کامپایلر سی‌شارپ این سوییچ را می‌بیند، فایل تعیین شده (MyCompany.snk) را باز کرده، اسمبلی را با کلید خصوصی امضاء کرده و کلید عمومی را در مانیفست جاسازی می‌کند. دقت کنید که شما فقط اسمبلی حاوی مانیفست را امضاء می‌کنید، دیگر فایل‌های اسمبلی صریحاً امضاء نمی‌شوند. اگر از ویژوال استودیو استفاده می‌کنید، می‌توانید یک فایل کلید عمومی/خصوصی بسازید. برای این کار Properties پروژه خود را باز کرده، تب Choose A Strong Name Key را کلیک کنید، گزینه‌ی Sign The Assembly را تیک زده و گزینه **>...> New** را از لیست Singing File انتخاب کنید.

امضاء کردن یک فایل به این معنی است که: وقتی شما یک اسمبلی قوی‌نام می‌سازید، جدول متادیتای مانیفست FileDef آن شامل لیست تمام فایل‌های سازنده‌ی اسمبلی است. وقتی نام هر فایل به مانیفست اضافه می‌شود، محتویات فایل هش می‌شود و این مقدار هش همراه با نام فایل در جدول FileDef ذخیره می‌شود. شما می‌توانید الگوریتم هش پیش فرض را با تعیین سوییچ **/algid** برای AL.exe یا اعمال صفت سفارشی **System.Reflection.AssemblyAlgorithmIdAttribute** در یکی از فایل‌های سورس کد اسمبلی، تغییر دهید. به صورت پیش فرض یک الگوریتم SHA-1 استفاده می‌شود که تقریباً برای همه‌ی برنامه‌ها کافی است.

وقتی فایل PE حاوی مانیفست ایجاد شد، همانطور که در شکل ۳-۱ می‌بینید، محتویات کل فایل PE (به جز هر Authenticode Signature اطلاعات نام قوی اسمبلی و مقدار کنترلی هدر PE) هش می‌شوند. الگوریتم هش در اینجا همیشه SHA-1 بوده و غیرقابل تغییر است. این مقدار هش با کلید خصوصی سازنده امضاء شده و امضای دیجیتالی RSA حاصل، در بخش رزرو شده‌ای درون فایل PE ذخیره می‌شود. هدر CLR از فایل PE انکاس مکانی که امضای دیجیتالی درون فایل تعییه شده است، آپدیت می‌شود.

شکل ۱-۳ امضاء کردن یک اسembly

همچنین کلید عمومی سازنده در جدول متادیتای مانیفست AssemblyDef در این فایل PE جاسازی می‌شود. ترکیب نام فایل، نسخه اسembly، فرهنگ و کلید عمومی، به یک اسembly یک نام قوی می‌دهد که منحصر بفرد بودن آن تضمین می‌شود. هیچ راهی وجود ندارد که دو شرکت بتوانند یک اسembly به نام OurLibrary تولید کنند که کلیدهای عمومی/خصوصی یکسان داشته باشند مگر آنکه دو شرکت این جفت کلید را به اشتراک بگذارند.

در این لحظه، اسembly و تمام فایل‌های آن آماده بسته‌بندی و توزیع هستند.

همانطور که در فصل ۵ توضیح داده‌ام، وقتی شما سورس کدتان را کامپایل می‌کنید، کامپایلر نوعها و اعضایی که کد شما به آن‌ها ارجاع می‌کند را شناسایی می‌کند. شما باید اسembly‌های ارجاعی را برای کامپایلر تعیین کنید. برای کامپایلر سی‌شارپ از سوابیج /reference استفاده می‌کنید. بخشی از کار اسembly تولید جدول متادیتای AssemblyRef درون مأذول مدیریت شده‌ی حاصل است. هر ورودی در جدول AssemblyRef، نام اسembly ارجاعی (بدون مسیر و پسوند)، شماره نسخه، فرهنگ و اطلاعات کلید عمومی را نشان می‌دهد.

مهم چون کلیدهای عمومی اعداد بزرگی هستند و یک تک اسembly شاید به چندین اسembly ارجاع کند، درصد زیادی از اندازه‌ی فایل خروجی با اطلاعات کلید عمومی اشغال خواهد شد. برای کاهش این فضای مایکروسافت کلید عمومی را هش کرده و ۸ بایت پایانی آن را بر می‌دارد. این مقادیر کوچک شده‌ی کلید عمومی – که به عنوان نشانه کلید عمومی public key token شناخته می‌شوند – در حقیقت آن چیزی هستند که در جدول AssemblyRef ذخیره می‌شوند. معمولاً، برنامه‌نویسان و کاربران مقادیر نشانه کلید عمومی را بیش از مقادیر کلید عمومی کامل، می‌بینند.

دقت کنید که CLR هرگز از نشانه‌های کلید عمومی برای ایجاد امنیت یا هنگام گرفتن تصمیمات اطمینانی استفاده نمی‌کند چرا که ممکن است چند کلید عمومی به یک نشانه کلید عمومی هش شوند.

اطلاعات متادیتای AssemblyRef (بdest آمده از JeffTypes.dll) برای نوع JeffTypes.dll که در فصل ۲ بحث شد را در اینجا می‌بینید.

AssemblyRef#1 (23000001)

```
Token: 0x23000001
Public Key or Token: b7 7a 5c 56 19 34 e0 89
Name: mscorlib
Version: 4.0.0.0
Major Version: 0x00000004
```

```

Minor Version: 0x00000000
Build Number: 0x00000000
Revision Number: 0x00000000
Locale: <null>
HashCode Blob:
Flags: [none] (00000000)

```

از روی این اطلاعات می‌بینید که JeffTypes.dll به یک نوع اشاره می‌کند که در یک اسمبلی با مشخصات زیر جای دارد:

```
"MSCorLib, version=4.0.0.0, culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
```

متاسفانه، ILDasm.exe به جای واژه‌ی Locale Culture از AssemblyDef استفاده می‌کند. اگر شما به جدول متادیتای JeffTypes.dll از AssemblyDef نگاه کنید، این را می‌بینید:

```
Assembly
```

```

Token: 0x20000001
Name : JeffTypes
Public Key :
Hash Algorithm : 0x00008004
Version: 3.0.0.0
Major Version: 0x00000003
Minor Version: 0x00000000
Build Number: 0x00000000
Revision Number: 0x00000000
Locale: <null>
Flags : [none] (00000000)

```

این معادل خط زیر است:

```
"JeffTypes, Version=3.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=null"
```

در این خط، هیچ نشانه کلید عمومی تعیین نشده است چون در فصل ۲، اسمبلی JeffTypes.dll با یک جفت کلید عمومی/خصوصی اعضاء نشده بود و یک اسمبلی ضعیف‌نام بود. اگر با SN.exe کلیدی می‌ساختم و اسمبلی را با سوییچ /keyfile کامپایل می‌کردم، اسمبلی حاصل اعضاء شده می‌بود. سپس اگر با ILDasm.exe متادیتای اسمبلی را بررسی می‌کردم، ورودی AssemblyDef دارای بایت‌هایی برای فیلد Public Key بوده و اسمبلی قوی‌نام می‌بود. ضمناً، ورودی AssemblyDef همواره دارای کلید عمومی کامل و نه نشانه‌ی آن است. کلید عمومی کامل برای بررسی صحت و عدم نفوذ در فایل، مورد نیاز است. ضد نفوذ بودن اسمبلی‌های قوی‌نام را در پایان فصل توضیح می‌دهم.

کش سراسری اسمبلی The Global Assembly Cache

حال که از چگونگی ساخت یک اسمبلی قوی‌نام آگاهی‌دید، زمان یادگیری چگونگی نصب آن و اینکه CLR چگونه از این اطلاعات برای یافتن اسمبلی و بارگذاری آن استفاده می‌کند، فرارسیده است.

اگر یک اسمبلی توسط چندین برنامه استفاده می‌شود، اسمبلی باید در مکانی شناخته شده جای بگیرد و CLR باید بداند این مکان را هنگامیکه یک ارجاع به اسمبلی یافت می‌شود، مورد جستجو قرار دهد. این مکان شناخته شده، کش سراسری اسمبلی (GAC) نامیده می‌شود که معمولاً در زیر‌دایرکتوری زیر قرار دارد (به شرطی که ویندوز در دایرکتوری C:\Windows\Assembly نصب شده باشد):

```
C:\Windows\Assembly
```

دایرکتوری GAC سازماندهی شده است: این دایرکتوری شامل چندین زیر‌دایرکتوری می‌باشد و یک الگوریتم برای تولید نام زیر‌دایرکتوری‌ها استفاده می‌شود. شما هرگز نباید به صورت دستی فایل‌های اسمبلی را در GAC کپی کنید و باید به جای آن از ابزارها برای دستیابی به هدف مورد نظر خود بهره ببرید. این ابزارها ساختار داخلی GAC و نحوه تولید نام صحیح برای زیر‌دایرکتوری را می‌دانند.

رایجترین ابزار برای نصب یک اسمبلی قوی‌نام در GACUtil.exe GAC می‌باشد. اجرا کردن این ابزار بدون هیچ آرگومانی، خروجی زیر را تولید می‌کند: Microsoft (R) .NET Global Assembly Cache Utility. Version 4.0.20928.1

ΔΥ

Copyright (c) Microsoft Corporation. All rights reserved.

Usage: Gacutil <command> [<options>]

Commands:

/i <assembly_path> [/r <...>] [/f]
Installs an assembly to the global assembly cache.

/il <assembly_path_list_file> [/r <...>] [/f]
Installs one or more assemblies to the global assembly cache.

/u <assembly_display_name> [/r <...>]
Uninstalls an assembly from the global assembly cache.

/ul <assembly_display_name_list_file> [/r <...>]
Uninstalls one or more assemblies from the global assembly cache.

/l [<assembly_name>]
List the global assembly cache filtered by <assembly_name>

/lr [<assembly_name>]
List the global assembly cache with all traced references.

/cdl
Deletes the contents of the download cache

/ldl
Lists the contents of the download cache

/?
Displays a detailed help screen

Options:

/r <reference_scheme> <reference_id> <description>
Specifies a traced reference to install (/i, /il) or uninstall (/u, /ul).

/f
Forces reinstall of an assembly.

/nologo
Suppresses display of the logo banner

/silent
Suppresses display of all output

همانطور که می‌بینید در اجرای GACUtil.exe با تعیین سوییچ **/i** می‌توانید یک اسمبلی را در GAC نصب کرده و با سوییچ **/u** یک اسمبلی را از GAC حذف کنید. توجه کنید که نمی‌توانید یک اسمبلی ضعیف‌نام را در GAC قرار دهید. اگر نام فایل یک اسمبلی ضعیف‌نام را به GACUtil.exe بدهید، پیام خطای زیر را نشان می‌دهد:

“Failure adding assembly to the cache: Attempt to install an assembly without a strong name.”

نکته به صورت پیش فرض، GAC فقط توسط کاربری از گروه Windows Administrators قابل دستکاری است. GACUtil.exe نمی-واند یک اسembly را نصب یا حذف کند اگر کاربری که این ابزار را اجرا کرده، عضوی از این گروه نباشد.

استفاده از سوییچ **/i** در ابزار GACUtil.exe برای تست‌های برنامه‌نویس بسیار رایج است. اگر از GACUtil.exe برای نصب یک اسembly در محیط ساخت استفاده می‌کنید توصیه می‌شود که سوییچ **/r** را همراه با سوییچ **/i** یا **/u** برای نصب یا حذف اسembly به کار ببرید. سوییچ **/r** اسembly را با موتور نصب و حذف ویندوز همراه می‌کند. این کار به سیستم می‌گوید کدام برنامه به اسembly نیاز دارد و سپس برنامه و اسembly را به هم گره می‌زند.

نکته اگر یک اسembly قوی‌نام در یک فایل کایپنیت (.cab) بسته‌بندی یا به نحوی فشرده شود، فایل‌های اسembly باید قبل از آنکه GACUtil.exe آن‌ها را در GAC نصب کنید، از حالت فشرده در آمد و در فایل (های) موقتی ذخیره شده باشند. به محض آنکه فایل‌های اسembly نصب شدن، فایل‌های موقتی می‌توانند حذف شوند.

ابزار GACUtil.exe همراه با پک قابل توزیع داتنت به کاربر نهایی عرضه نمی‌شود. اگر برنامه‌ی شما شامل اسembly‌هایی است که باید در GAC نصب شوند می‌توانید از Windows Installer (MSI) استفاده کنید چرا که MSI تنها ابزاری است که حتماً در ماشین کاربر نهایی وجود داشته و قادر به نصب اسembly‌ها در GAC است.

مفهوم نصب سراسری فایل‌های اسembly در GAC، یک نوع ثبت اسembly است و این در حالیست که رجیستری ویندوز به هیچ عنوان تحت تاثیر قرار نمی‌گیرد. نصب اسembly‌ها در GAC، هدف نصب، تهیه پشتیبان، بازگردانی، انتقال و حذف برنامه به صورت آسان را از بین می‌برد. پس توصیه می‌شود هر جا ممکن است از نصب سراسری خودداری کرده و از نصب خصوصی استفاده کنید.

هدف از "ثبت" یک اسembly در GAC چیست؟ خوب، فرض کنید دو شرکت هر کدام یک اسembly OurLibrary.dll که از یک فایل DLL تشکیل شده است را تولید می‌کنند. واضح است، هر دوی این فایل‌ها نمی‌توانند در یک زیردایرکتوری جای گیرند چرا که اسembly دومی بر روی اسembly اولی نوشته می‌شود و مطمئناً تعدادی برنامه از کار خواهد افتاد. وقتی یک اسembly را در GAC نصب می‌کنید، زیردایرکتوری‌های اختصاصی در دایرکتوری C:\Windows\Assembly ایجاد شده و فایل‌های اسembly در یکی از این زیردایرکتوری‌ها کپی می‌شوند.

معمولاً، کسی زیردایرکتوری‌های GAC را بررسی نمی‌کند، پس ساختار GAC برای شما اهمیتی ندارد. تا زمانی که ابزارها و CLR این ساختار را می‌شناسند، همه چیز خوب است.

ساخت یک اسembly که به یک اسembly قوی‌نام ارجاع می‌کند

هر وقت شما یک اسembly می‌سازید، اسembly به دیگر اسembly‌های قوی‌نام ارجاع می‌کند. این درست است چون **System.Object** در **MSCorLib.dll** در **/reference** در فصل ۲، نشان دادم چگونه از سوییچ CSC.exe برای تعیین اسembly‌های ارجاعی دیگر شرکت‌ها ساخته شده است، ارجاع کن. در فصل ۲، همانطور که در فایل **CSC.exe** مشخص شده را بارگذاری کرده و از اطلاعات متادینای آن برای ساخت اسembly استفاده می‌کنید. همانطور که در فصل ۲ مطرح شد، اگر نام فایل، مسیر کاملی باشد، **CSC.exe** فایل را بدون مسیر کامل تعیین کنید، **CSC.exe** سعی می‌کند اسembly را به ترتیب با جستجو در دایرکتوری‌های زیر پیدا کند:

۱. دایرکتوری کاری
۲. دایرکتوری حاول فایل **CSC.exe**. این دایرکتوری حاوی DLL‌های CLR نیز است.
۳. هر دایرکتوری که با سوییچ **/lib** تعیین کرده باشد.
۴. هر دایرکتوری که با متغیر محلی LIB تعیین شده است.

پس اگر شما یک اسembly می‌سازید که به **System.Drawing.dll** که توسط **MSCorLib.dll** ساخته شده، ارجاع می‌کند، باید سوییچ **/reference:System.Drawing.dll** را هنگام استفاده از **CSC.exe** تعیین کنید. کامپایلر دایرکتوری‌های مذکور را جستجو می‌کند و فایل

System.Drawing.dll را در پوشه‌ی حاوی CSC.exe پیدا می‌کند که این دایرکتوری حاوی DLL‌های نسخه‌ای از CLR که کامپایلر با آن کار می‌کند، نیز هست. اگرچه این دایرکتوری مکانی بود که اسambilی در زمان کامپایل در آنجا یافت شد، اما اسambilی در زمان اجرا از این دایرکتوری بارگذاری نمی‌شود.

شما می‌دانید که وقتی دات‌نت فریمورک را نصب می‌کنید، در حقیقت دو کپی از اسambilی‌های مایکروسافت نصب می‌شوند. یک مجموعه در دایرکتوری کامپایلر/CLR نصب می‌شود و دیگری در یک زیردایرکتوری از GAC نصب می‌شود. فایل‌های موجود در دایرکتوری کامپایلر/CLR برای آن است که بتوانید به راحتی اسambilی خود را بسازید، در حالیکه کپی‌های موجود در GAC برای بارگذاری هنگام اجرا هستند.

دلیل آنکه CSC.exe برای اسambilی‌های ارجاعی، در GAC جستجو نمی‌کند آن است که شما باید مسیر فایل اسambilی را بدانید ولی ساختار GAC مستند-سازی نشده است. به جای آن، CSC.exe به شما اجازه می‌دهد که یک رشته با ظاهر بهتر مثل

`"System.Drawing, Version=v4.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b03f5f7f11d50a3a"` را تعیین کنید. هر دوی این راه حل‌ها بدتر از دوبار کپی شدن فایل‌ها در هارد دیسک کاربر تلقی می‌شوند.

نکته هنگام ساخت یک اسambilی، ممکن است بخواهید به یک اسambilی که دارای هر دو نسخه‌ی x86 و x64 است، ارجاع کنید. خوب‌بختانه، زیردایرکتوری‌های GAC می‌توانند نسخه‌های x86 و x64 از یک اسambilی را نگهداری کنند. اما چون این اسambilی‌ها دارای نام یکسان هستند نمی‌توانند نسخه‌های مختلف از این اسambilی‌ها را در دایرکتوری کامپایلر/CLR نگه دارید. هر چند این مهم نیست. وقتی دات‌نت فریمورک را بر روی یک ماشین نصب می‌کنید، نسخه x86 یا IA64 از اسambilی‌ها در دایرکتوری کامپایلر/CLR نصب می‌شوند. هنگام ساخت یک اسambilی، هر نسخه‌ای که بخواهید را می‌توانید ارجاع دهید چرا که تمام نسخه‌ها متادیتای یکسانی داشته و فقط کد آن‌ها متفاوت است. در زمان اجرا، نسخه صحیح اسambilی از GAC بارگذاری می‌شود. در انتهای این فصل توضیح می‌دهم که CLR چگونه تعیین می‌کند اسambilی را در زمان اجرا از کجا بارگذاری کند.

اسambilی‌های قوی ضد نفوذ هستند

امضاء کردن یک اسambilی با یک کلید خصوصی این اطمینان را حاصل می‌کند که دارنده کلید عمومی منتظر، اسambilی را تولید کرده است. وقتی اسambilی در GAC نصب می‌شود، سیستم، محتویات فایل حاوی مانیفست را هش کرده و با مقدار هش امضای دیجیتالی RSA که درون فایل PE جاسازی شده است (البته بعد از برداشتن امضاء با کلید عمومی) مقایسه می‌کند. اگر مقادیر یکسان بود، محتویات فایل تغییر نکرده است و شما می‌دانید که کلید عمومی در دست شما با کلید خصوصی سازنده مطابقت دارد. به علاوه، سیستم محتویات دیگر فایل‌های اسambilی را هش کرده و با مقادیر ذخیره شده در جدول FileDef از فایل مانیفست مقایسه می‌کند. اگر هر یک از مقادیر یکسان نباشد، حداقل یکی از فایل‌های اسambilی تخریب و دستکاری شده است و اسambilی نمی‌تواند در GAC نصب شود.

مهم این مکانیزم اطمینان حاصل می‌کند که محتویات یک فایل تغییر نکرده باشد. مکانیزم به شما اجازه نمی‌دهد که سازنده را تعیین کنید مگر آنکه یقین داشته باشید که کلید عمومی در دست شما را سازنده تولید کرده است و مطمئن باشید که کلید خصوصی سازنده هویتش را به کمک تکنولوژی Authenticode اسambilی مایکروسافت با اسambilی همراه کند.

وقتی یک برنامه نیاز به اتصال به یک اسambilی دارد، CLR از مشخصات اسambilی ارجاعی (نام، نسخه، فرنگ و کلید عمومی) برای یافتن اسambilی در GAC استفاده می‌کند. اگر اسambilی یافت شد، زیردایرکتوری حاوی آن را بر می‌گرداند و فایل حاوی مانیفست بارگذاری می‌شود. یافتن اسambilی به این روش، فراخوانی کننده اسambilی را مطمئن می‌کند که اسambilی بارگذاری شده در زمان اجرا و اسambilی‌ای که کد با آن کامپایل شده است هر دو از یک سازنده می‌باشند. این اطمینان به این دلیل ممکن است که نشانه کلید عمومی در جدول AssemblyRef از اسambilی ارجاع کننده با کلید عمومی در جدول AssemblyDef از اسambilی ارجاع شونده، تطابق دارد. اگر اسambilی ارجاعی در GAC وجود نداشته باشد، CLR در دایرکتوری اصلی برنامه و سپس هر دایرکتوری مشخص شده در فایل تنظیمات برنامه جستجو می‌کند و سپس اگر اسambilی توسط MSI نصب شده بود، MSI درخواست می‌کند که اسambilی را بیابد. اگر با هیچکدام از این روش‌ها اسambilی یافت نشد، عملیات اتصال شکست می‌خورد و یک اکسپشن System.IO.FileNotFoundException تولید می‌شود.

وقتی فایل‌های اسمنلی قوی‌نام از مکانی جز GAC (مثل دایرکتوری اصلی برنامه یا عنصر **codeBase** در فایل تنظیمات) بارگذاری می‌شوند، مقدادر هش را هنگام بارگذاری مقایسه می‌کند. به بیان دیگر هر بار که برنامه اجرا شده و اسمنلی بارگذاری شود، یک هش از فایل تولید می‌شود. این کاهش کارایی در ازای آن است که مطمئن شوید محتويات فایل تغییر نکرده است. وقتی CLR، عدم تساوی مقدادر هش در زمان اجرا را ببیند، یک اکسپشن **System.IO.FileLoadException** تولید می‌کند.

نکته وقتی یک اسمنلی قوی‌نام در GAC نصب می‌شود، سیستم اطمینان حاصل می‌کند محتويات فایل حاوی مانیفست تغییر نکرده باشد. این بررسی فقط یک بار در زمان نصب انجام می‌شود. به علاوه، جهت افزایش کارایی، اگر یک اسمنلی کاملاً مورد اطمینان باشد و در یک AppDomain کاملاً مطمئن بارگذاری شود، CLR دیگر بررسی نمی‌کند که این اسمنلی قوی‌نام دچار تغییر شده است یا خیر. به بیان دیگر، وقتی یک اسمنلی از مکانی جز GAC بارگذاری می‌شود، CLR فایل مانیفست اسمنلی را بررسی می‌کند تا از عدم تغییر آن اطمینان حاصل کند که هر بار هنگام بارگذاری منجر به کاهش سرعت نیز می‌شود.

امضای تاخیری

در آغاز فصل، بحث کردم که چگونه ابزار SN.exe جفت کلیدهای عمومی/خصوصی تولید می‌کند. این ابزار با فراخوانی‌هایی به Crypto API در ویندوز، کلیدها را تولید می‌کند. این کلیدها می‌توانند در فایل یا دستگاه‌های حافظه ذخیره شوند. برای نمونه سازمان‌های بزرگ (مثل مایکروسافت) کلید خصوصی را در سخت افزارهایی قفل شده نگهداری می‌کنند که فقط تعداد افراد کمی در شرکت به کلید خصوصی دسترسی دارند. این احتیاط مانع از لو رفتن کلید خصوصی می‌شود. کلید عمومی، خوب، عمومی است و آزادانه توزیع می‌شود.

وقتی شما آماده بسته‌بندی اسمنلی قوی‌نام خود هستید، باید از کلید خصوصی این بنابراین استفاده کنید. اما، هنگام توسعه و آزمایش اسمنلی، دسترسی به کلید خصوصی این، دردرس دارد. به همین علت، داتنت فریمورک از امضای تاخیری **delayed signing** که گاهی امضای جزئی **partial** استفاده از کلید عمومی به اسمنلی‌هایی که اسمنلی شما را ارجاع می‌کنند، اجازه می‌دهد مقدار صحیح کلید عمومی را در ورودی-خصوصی مورد نیاز نیست. استفاده از کلید عمومی به اسمنلی‌هایی که اسمنلی شما را ارجاع می‌کنند، اجازه می‌دهد که اسمنلی به درستی در GAC قرار بگیرد. اگر شما اسمنلی را با کلید جدول **AssemblyRef** مانیفست جاسازی کنند. همچنین اجازه می‌دهد که اسمنلی به درستی در AssemblyRef خصوصی شرکت‌تان امضاء نکنید، تمام امنیت ضد نفوذ بودن فایل‌های اسمنلی را از دست می‌دهید چرا که فایل‌های اسمنلی دیگر هش نشده و امضای دیجیتالی در فایل جاسازی نمی‌شود. این از دست دادن محافظت، مسئله‌ای نیست، چون شما فقط هنگام توسعه و ساخت اسمنلی و نه هنگام بسته‌بندی و نصب، از امضای تاخیری استفاده کرده اید.

اساساً، شما مقدار کلید عمومی شرکت را در یک فایل ذخیره کرده و فایل را به هر ابزاری که با آن اسمنلی را می‌سازید، ارسال می‌کنید. (همانطور که در اوایل فصل نشان دادم، می‌توانید با سویچ **-p** در برنامه SN.exe، کلید عمومی را از جفت کلید عمومی/خصوصی استخراج کنید). همچنین باید به ابزار بگویید که اسمنلی باید به صورت تاخیری امضاء شود، به این معنی که شما یک کلید خصوصی ارائه نکرده‌اید. برای کامپایلر سی‌شارپ، این کار را با سویچ **/DelaySign** انجام می‌دهید. در ویژوال استودیو، با نمایش Properties پروژه و کلیک بر تب **Signing** و انتخاب گزینه **Delay Sign Only** این کار را انجام می‌دهید. اگر از ابزار AL.exe استفاده می‌کنید، سویچ **/Delay[sign]** را تعیین کنید.

وقتی کامپایلر یا AL.exe می‌بیند شما قصد امضای تاخیری یک اسمنلی را دارید، ورودی **AssemblyDef** مانیفست اسمنلی که حاوی کلید عمومی اسمنلی خواهد بود را پر می‌کند. مجدداً، وجود کلید عمومی اجازه می‌دهد که اسمنلی را در GAC قرار بگیرد. همچنین به شما اجازه می‌دهد که دیگر اسمنلی‌هایی که این اسمنلی را ارجاع می‌کنند، نیز سازید. اسمنلی‌های ارجاع کننده، کلید عمومی صحیح را در ورودی‌های جدول AssemblyRef خوده خواهند داشت. هنگام ساخت اسمنلی، فضایی در فایل PE برای امضای دیجیتالی RSA خالی باقی می‌ماند. (ابزار می‌تواند از روی اندازه‌ی کلید عمومی مقدار فضای مورد نیاز را تعیین کند). توجه کنید که در این زمان محتويات فایل‌ها هش نمی‌شوند.

در این لحظه، اسمنلی تولیدی امضای معترضی ندارد. تلاش برای نصب اسمنلی در GAC با شکست مواجه خواهد شد چرا که هش محتويات فایل‌ها تولید نشده است و فایل تغییر یافته به نظر می‌رسد. در هر ماشین که اسمنلی باید در GAC نصب شود، شما باید مانع بررسی یکپارچگی فایل‌ها توسط سیستم شوید. برای اینکار، از سویچ **-Vr** در SN.exe استفاده کنید. اجرای SN.exe با این سویچ به CLR می‌گوید که هنگام بارگذاری در زمان اجرا، مقدادر هش هر یک از فایل‌های اسمنلی را نادیده بگیرد. سویچ **-Vr** همیشه اسمنلی را در زیر کلید زیر از رجیستری اضافه می‌کند:

HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\MICROSOFT\StrongName\Verification

مهم وقتی از ابزاری برای دستکاری رجیستری استفاده می کنید، مطمئن شوید که از نسخه ۴۶ عیتی آن ابزار در یک ماشین ۴۶ عیتی استفاده می کنید.
به صورت پیش فرض، ابزارهای ۳۲ عیتی x86 در

C:\Program Files (x86)\Microsoft SDKs\Windows\v7.0A\bin\NETFX 4.0 Tools
وابزارهای ۶۴ عیتی x64 در C:\Program Files (x86)\Microsoft SDKs\Windows\v7.0A\bin\NETFX 4.0 Tools\x64 قرار دارد.

وقتی کار ساخت و آزمایش برنامه تمام شد، نیاز دارید اسembly را به صورت رسمی امضاء کنید تا بتوانید آن را بسته‌بندی و نصب کنید. برای امضای اسembly، ابزار SN.exe را مجدداً استفاده کنید و این بار سوییچ **-R** را با نام فایل حاوی کلید خصوصی، تعیین کنید. سوییچ **-R** باعث می‌شود SN.exe محتویات فایل را هش کرده، آن را با کلید خصوصی امضاء کرده و در فضایی که قبلاً در فایل برای امضای دیجیتالی RSA رزرو شده است، جاسازی کند. بعد از این مرحله، اسembly کاملاً امضاء شده را نصب کنید. فراموش نکنید بر روی ماشین‌های آزمایش و توسعه برنامه، با سوییچ **-Vu** یا **-Vx** از برنامه‌ی **SN.exe** عملیات بازبینی (**verification**) را به حالت قبلی (فعال) بازگردانید. لیست زیر مراحل بحث شده در این بخش، جهت استفاده از تکنیک امضای تاخیری را خلاصه می‌کند:

۱. هنگام توسعه اسembly، یک فایل که فقط حاوی کلید عمومی شرکتتان است تهیه کنید و اسembly را با سوییچ‌های **/keyfile** و **/delaySign** کامپایل کنید.

```
CSC /keyfile:MyCompany.PublicKey /delaySign MyAssembly.cs
```

۲. بعد از ساخت اسembly کد زیر را اجرا کنید تا CLR بدون مقایسه و هش گرفتن، به بایت‌های اسembly اعتماد کند. این کار اجازه می‌دهد که اسembly را (اگر مایلید) در GAC نصب کنید. اکنون شما می‌توانید اسembly‌های دیگری بسازید که به این اسembly ارجاع می‌کنند و می‌توانید بدین گونه اسembly را تست کنید. دقت کنید شما مجبوری خطا فرمان را فقط یکبار در هر ماشین اجرا کنید و نیاز نیست برای هر بار ساخت اسembly آن را اجرا کنید.

```
SN.exe -vr MyAssembly.dll
```

۳. وقتی آماده‌ی بسته‌بندی و نصب اسembly شدید، کلید خصوصی شرکت را بدست آورده و خط زیر را اجرا کنید. اگر مایلید می‌توانید این نسخه‌ی جدید را در GAC نصب کنید اما تا قبل از انجام مرحله ۴، از نصب آن در GAC خودداری کنید.

```
SN.exe -R MyAssembly.dll MyCompany.PrivateKey
```

۴. برای آزمایش در شرایط واقعی، بازبینی را مثل قبل با اجرای خط زیر فعال کنید.

```
SN.exe -Vu MyAssembly.dll
```

- در آغاز این بخش، اشاره کردم که سازمان‌ها چگونه جفت کلیدهای خود را در ساخت افزارهایی مثل کارت هوشمند نگه می‌دارند. برای این نگاه داشتن این کلیدهای باید اطمینان حاصل کنید که کلیدها هرگز در فایلی بر روی دیسک ذخیره نشوند. فراهم کننده‌های سرویس‌های رمزگاری (CSP) نگهدارنده‌هایی از آنکه می‌کنند که مکان کلیدها را مخفی می‌کنند. برای نمونه مایکروسافت، از یک CSP استفاده می‌کند که هنگام دسترسی به نگهدارنده، کلید خصوصی را از یک سخت افزار بدست می‌آورد.

اگر کلید عمومی/خصوصی شما در یک نگهدارنده‌ی CSP است، باید سوییچ‌های متفاوتی را برای برنامه‌های SN.exe، AL.exe، CSC.exe و AL.exe تعیین کنید: هنگام کامپایل (CSC.exe) سوییچ **/keyContainer** را به جای **/keyfile** تعیین کنید؛ هنگام لینک کردن (AL.exe)، سوییچ **/keyname** را به جای **/keyfile** تعیین کنید و هنگام استفاده از برنامه Strong Name(SN.exe) جهت افزودن کلید خصوصی به یک اسembly با امضای تاخیری، سوییچ **-Rc** را به جای **-R** تعیین کنید. SN.exe سوییچ‌های دیگری هم برای کار با یک CSP فراهم می‌گیرد.

مهم امضای تاخیری هنگامیکه بخواهید عملیات دیگری بر روی اسembly قبل از بسته‌بندی انجام دهید، نیز سودمند است. برای نمونه شاید شما بخواهید یک obfuscator بر روی اسembly اجرا کنید. هنگامیکه اسembly کاملاً امضا شده باشد شما نمی‌توانید یک اسembly را (بواسیله obfuscator) در هم بربیزید چون مقدار هش اشتباه خواهد شد. پس اگر می‌خواهید یک فایل اسembly را در هم بربیزید و یا هر عملیات پس از ساخت دیگری روی آن انجام دهید، مجبوری دارد از امضای تاخیری استفاده کنید، عملیات پس از ساخت را انجام داده و سپس SN.exe را با سوییچ **-Rc** یا **-R** اجرا کنید تا فرآیند امضای اسembly و تمام هش‌های آن کامل شود.

نصب اسمبلی های قوی نام به صورت خصوصی

نصب اسمبلی ها در GAC فواید زیادی دارد. GAC برنامه ها را قادر می سازد تا اسمبلی ها را به اشتراک گذاشته در نتیجه فضای کمتری بر روی دیسک اشغال می شود. به علاوه، نصب یک نسخه جدید از اسمبلی در GAC ساده است و می توان از طریق اعمال سیاست های سازنده (که بعدا در این فصل بحث خواهد شد) تمام برنامه ها را مجبور به استفاده از نسخه جدید کرد. GAC همچنین مدیریت نسخه های مختلف اسمبلی در کنار هم را ارائه می کند. اما به هر حال، GAC همیشه به نحوی محافظت می شود که فقط یک مدیر می تواند یک اسمبلی در آن نصب کند. در ضمن، نصب در GAC، داستان نصب ساده با کمی کردن را از بین می برد.

اگرچه اسمبلی های قوی نام می توانند در GAC نصب کرده شوند اما همیشه این کار لازم نیست. در واقع توصیه می شود تنها اگر اسمبلی میان تعداد زیادی برنامه مشترک است آن را در GAC نصب کنید. اگر اسمبلی به اشتراک گذاشته نمی شود، باید به صورت خصوصی نصب شود. نصب خصوصی ماجرای نصب ساده با کمی کردن را فراهم کرده و بهتر برنامه و اسمبلی هایش را ایزوله می کند. همچنین قرار نیست GAC تبدیل به C:\Windows\System32 جدید شود و هر فایل مشترکی در آنجا قرار بگیرد. علت آن است که نسخه های جدید اسمبلی ها بر روی همدیگر نوشته نمی شوند، آن ها در کنار همدیگر نصب شده و فضای دیسک را اشغال می کنند. علاوه بر نصب یک اسمبلی قوی نام در GAC و یا نصب خصوصی آن، می تواند اسمبلی را در دایرکتوری دلخواهی که چند برنامه از آن آگاهند، قرار دهید. برای نمونه، شاید شما سه برنامه تولید کنید که می خواهند یک اسمبلی قوی نام را به اشتراک بگذارند. برای نصب، می توانید ۳ دایرکتوری درست کنید: یک دایرکتوری برای هر برنامه و یک دایرکتوری اضافی برای اسمبلی ای که به اشتراک می گذارید. وقتی هر برنامه را در دایرکتوری خود نصب می کنید، یک فایل XML تنظیمات نیز بسازید و عنصر **codeBase** آن را با مسیر اسمبلی اشتراکی پر کنید. حال در زمان اجرا CLR می داند که باید در دایرکتوری اصلی اسمبلی قوی نام، به دنبال اسمبلی بگردد. البته، این تکنیک به ندرت استفاده می شود و تا حدی توصیه می شود چون هیچ تک برنامه ای زمان حذف فایل های اسمبلی را کنترل نمی کند.

نکته عنصر codeBase در فایل تنظیمات در واقع یک URL دریافت می کند. URL می توانید به هر دایرکتوری در ماشین کاربر یا آدرس وب ارجاع کند. در مورد آدرس وب، CLR به صورت خودکار فایل را دانلود و در کش دانلود کاربر (یک زیر دایرکتوری تحت **UserName** که C:\Users\UserName\Local Settings\Application Data\Assembly ذخیره می کند. وقتی اسمبلی در آینده ارجاع می شود، CLR برچسب زمانی فایل دانلود شده با فایل موجود در URL را بررسی می کند، اگر فایل موجود در URL جدیدتر بود،CLR نسخه جدید را دانلود و آن را بارگذاری می کند. اگر فایل دانلود شده جدیدتر بود، CLR این فایل را بارگذاری کرده و فایل را مجددا دانلود نمی کند (بهبود کارایی). یک نمونه استفاده از عنصر **codeBase** در ادامه فصل آمده است.

چگونه CLR ارجاع به نوع ها را تحلیل می کند

در آغاز فصل ۲، سورس کد زیر را دیدیم:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        System.Console.WriteLine("Hi");
    }
}
```

این کد کامپایل شده و به یک اسمبلی به نام **Program.exe** تبدیل می شود. وقتی این برنامه را اجرا می کنید، CLR بارگذاری و مقداردهی اولیه می شود. سپس CLR هدر اسمبلی را می خواند و به دنبال **Main** MethodDefToken که نقطه شروع برنامه (Main) را نشان می دهد، می گردد. از جدول متادیتای MethodDef، آفستی درون فایل برای کد IL متده است می آید و کد IL توسط کامپایلر JIT به کد اصلی تبدیل می شود که کد از لحاظ امنیت نوع نیز بررسی می شود. سپس کد اصلی شروع به اجرا می کند. در زیر کد IL متده **Main** را می بینید. برای بدست آوردن این کد، ILDasm را اجرا کردم و از منوی View گزینه Show Bytes را انتخاب کردم و سپس متده **Main** را دابل کلیک کردم.

```
// SIG: 00 00 01
{
    .entrypoint
    // Method begins at RVA 0x2050
```

```
// Code size 11 (0xb)
.maxstack 8
IL_0000: /* 72 | (70)000001 */
ldstr "Hi"
IL_0005: /* 28 | (0A)000003 */
call void [mscorlib]System.Console::WriteLine(string)
IL_000a: /* 2A |           */
ret
} // end of method Program::Main
```

وقتی این کد کامپایل JIT می‌شود، تمام ارجاع‌ها به نوع‌ها و اعضاهای را پیدا می‌کند و اسمبلی تعریف کننده آن‌ها را (در صورتی که قبلاً بارگذاری نشده باشند) بارگذاری می‌کند. همانطور که می‌بینید، کد IL فوق دارای یک ارجاع به **System.Console.WriteLine** است. به خصوص، دستور **call** در IL به نشانه‌ی متادیتای 0A000003 ارجاع می‌کند. این نشانه، ورودی ۳ در جدول متادیتای MemberRef (جدول 0A) را نشان می‌دهد. CLR این ورودی MemberRef را جستجو می‌کند و می‌بیند که یکی از فیلد‌هاییش به یک ورودی در جدول TypeRef (نوع AssemblyRef) ارجاع می‌کند. از جدول CLR، TypeRef به یک ورودی CLR می‌شود.

"mscorlib, Version=4.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"

هدایت می‌شود. در این لحظه، CLR می‌داند آن به کدام اسمبلی نیاز دارد. حال CLR اسمبلی را یافته و بارگذاری می‌کند.

هنگام تحلیل یک نوع ارجاعی، CLR نوع را در یکی از سه مکان زیر می‌تواند پیدا کند:

- **همان فایل** دسترسی به یک نوع که در همان فایلی است که در زمان کامپایل تعیین شده است. (گاهی با عنوان اتصال (انقیاد) اولیه early bound اطلاق می‌شود). نوع، از فایل بارگذاری می‌شود و اجرا ادامه می‌یابد.
- **فاایل متفاوت، همان اسمبلی** CLR مطمئن می‌شود که فایل ارجاع داده شده در واقع در جدول FileRef اسمبلی از مانیفست اسمبلی جاری می‌باشد. CLR سپس در دایرکتوری ای که فایل مانیفست اسمبلی بارگذاری شده است نگاه می‌کند. فایل بارگذاری می‌شود، مقدار هش آن بررسی می‌شود، عضو نوع یافت می‌شود و برنامه ادامه می‌یابد.
- **فاایل متفاوت، اسمبلی متفاوت** وقتی یک نوع ارجاعی در فایل اسمبلی متفاوتی است، CLR، فایل حاوی مانیفست اسمبلی ارجاعی را بارگذاری می‌کند. اگر این فایل شامل نوع نبود، فایل صحیح بارگذاری می‌شود. عضو نوع یافت می‌شود و اجرا ادامه می‌یابد.

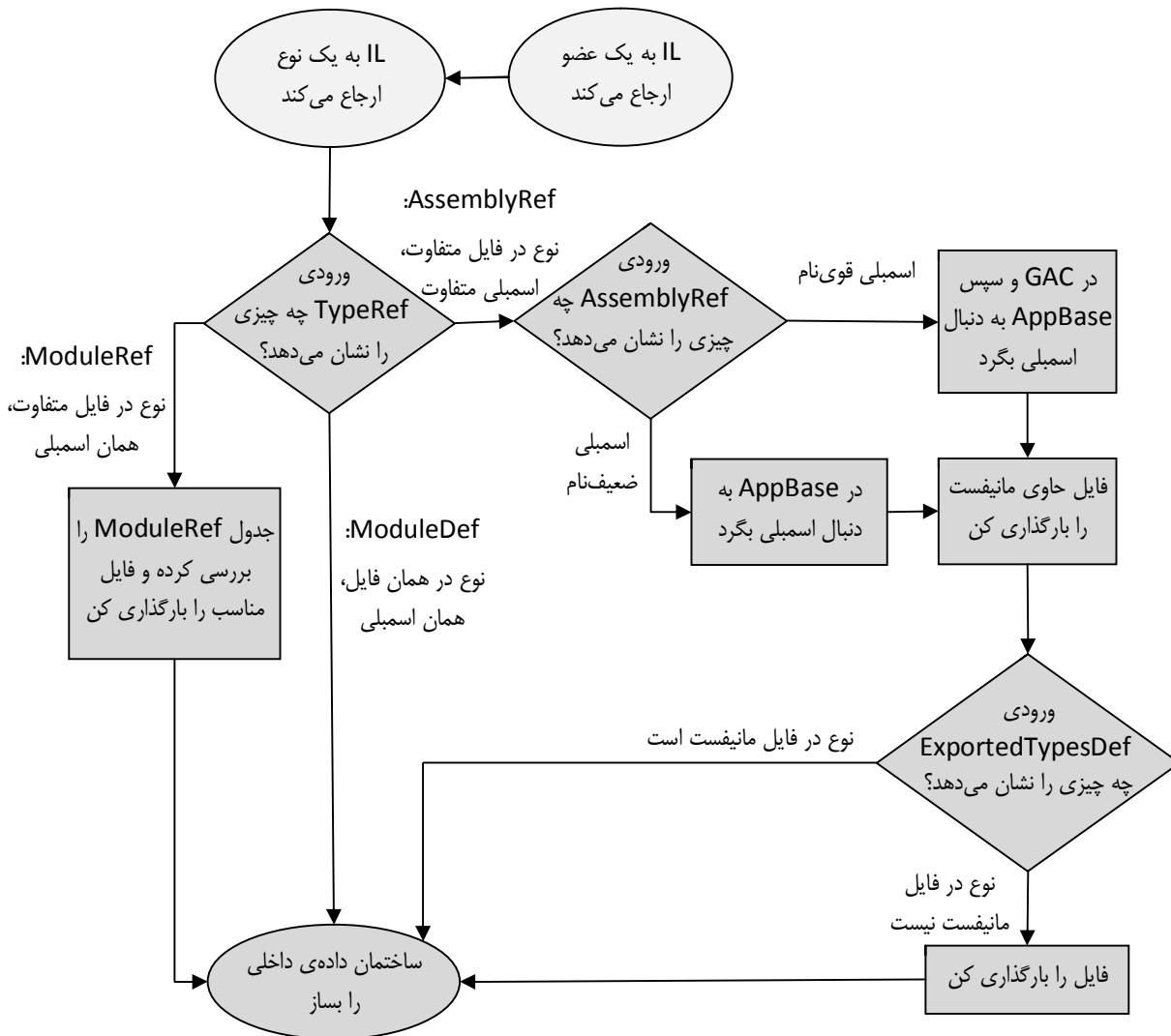
نکته جدول‌های متادیتای **ModuleDef**، **ModuleRef** و **FileDef** به فایل‌ها با نام و پسوندشان اشاره می‌کنند. اما جدول متادیتای **AssemblyRef** فقط با نام و بدون پسوند به اسمبلی‌ها اشاره می‌کند. هنگام اتصال یک اسمبلی، سیستم به صورت خودکار پسوند .dll و .exe را برای یافتن اسمبلی همانطور که در بخش "کنترل‌های مدیریتی ساده (تنظیمات)" از فصل ۲ بدان اشاره شد، به نام اسمبلی می‌افزاید.

اگر هر خطایی هنگام تحلیل ارجاع به یک نوع رخ دهد – فایل یافت نشود، فایل بارگذاری نشود، عدم تطابق مقادیر هش و... – یک اکسپشن مناسب تولید تولید خواهد شد.

نکته اگر بخواهید، کد شما می‌تواند متدهای کالبک را با رویدادهای **AssemblyResolve** و **ReflectionOnlyAssemblyResolve** ثبت کند. در متدهای کالبک خود، کدی را اجرا کنید که مسئله اتصال را حل کرده و بدون تولید اکسپشن اجازه دهد اجرای برنامه ادامه می‌یابد.

در مثال قبلی، CLR تعیین کرد که **System.Console** در فایلی غیر از فراخوانی کننده، قرار دارد. CLR باید به دنبال اسمبلی بگردد و فایل PE حاوی مانیفست اسمبلی را بارگذاری کند. سپس برای تعیین فایل حاوی نوع، مانیفست اسکن می‌شود. اگر فایل مانیفست شامل نوع ارجاعی بود، خوب همه چیز حل است. اگر نوع در فایل‌های دیگر اسمبلی بود، CLR فایل دیگر را بارگذاری کرده و متادیتای آن را برای یافتن نوع اسکن می‌کند. سپس CLR ساختمن داده‌ی داخلی را برای بیان نوع می‌سازد و کامپایلر JIT کامپایل متدهای **Main** را کامل می‌کند. سرانجام، متدهای **Main** می‌توانند شروع به اجرا شدن کند.

شكل ۳-۲ نشان می‌دهد چگونه اتصال نوع رخ می‌دهد.

نکته: اگر عملیاتی شکست بخورد، یک اکسپشن مناسب تولید می شود.

شکل ۳-۲ فلوچارت نشان می دهد که چگونه، با کد IL ای که به یک عضو یا یک نوع ارجاع می کند، CLR از متادیتا برای یافتن فایل صحیح اسمبلي و تعریف نوع استفاده می کند.

مهم صریحا بگوییم که مثال توضیح داده شده ۱۰۰ درصد درست نیست. برای ارجاع به متدها و نوع هایی که با دات نت فریمورک عرضه نمی شوند، مطلب درست است. اما اسمبلي های دات نت فریمورک (شامل MSCorLib.dll) به نسخه CLR در حال اجرا وابسته اند. هر اسمبلي که به اسمبلي های دات نت فریمورک ارجاع می کند، همیشه به نسخه ای از اسمبلي که با نسخه CLR همخوانی دارد، متصل می شود. این یکانگی unification نامیده می شود و مایکروسافت چون تمام اسمبلي های دات نت فریمورک را با یک نسخه از CLR تست می کند، این کار را انجام می دهد، بنابراین این کار باعث می شود برنامه ها به درستی کار کنند.

بنابراین در مثال قبل، متد **System.Console.WriteLine** از MSCorLib.dll که با نسخه CLR همخوانی دارد متصل می شود؛ بدون توجه به نسخه AssemblyRef که در جدول متادیتا MSCorLib.dll ارجاع شده است.

این قصه یک خم دیگر هم دارد: برای CLR، تمام اسمبلي ها با نام، نسخه، فرهنگ و کلید عمومی شناخته می شوند. اما GAC اسمبلي ها را با نام، نسخه، فرهنگ، کلید عمومی و معماری پردازنه می شناسد. هنگام جستجوی اسمبلي در GAC، CLR تعیین می کند برنامه در چه نوع پردازه ای در حال اجراست:

۳۲ بیتی (احتمالاً توسط تکنولوژی WoW64)، IA64 ۶۴ بیتی یا x64 هنگام جستجوی GAC برای یک اسمبلی، CLR ابتدا به دنبال نسخه‌ای از اسمبلی مطابق با معماری پردازنده می‌گردد. اگر اسمبلی یافت نشد به دنبال نسخه‌ای مستقل از معماری پردازنده خواهد گشت. در این بخش، شما دیدید که چگونه CLR با سیاست پیش فرض خود، یک اسمبلی را پیدا می‌کند. اما، یک مدیر یا سازنده یک اسمبلی می‌تواند این سیاست‌ها را تغییر دهد. در دو بخش آتی، چگونگی تغییر سیاست‌های پیش فرض اتصال را خواهیم گفت.

نکته CLR از قابلیت انتقال یک نوع (delegate, enum, class, structure) یا (interface) از یک اسمبلی به اسمبلی دیگر، پشتیبانی می‌کند. برای نمونه در داتنت ۳.۵، کلاس System.TimeZoneInfo در اسمبلی System.Core.dll تعریف شده است. اما در داتنت ۴.۰ مایکروسافت این کلاس را به اسمبلی MSCorLib.dll انتقال داده است. در حالت معمولی، انتقال یک نوع از یک اسمبلی به اسمبلی دیگر برنامه‌ها را از کار می‌اندازد. هرچند CLR صفت System.Runtime.CompilerServices.TypeForwardedToAttribute را ارائه می‌کند که بر اسمبلی اصلی (مثل System.Core.dll) اعمال می‌شود. پارامتری که به سازنده این صفت می‌فرستید از نوع System.Type است و نوع جدید (که اکنون در MSCorLib.dll تعریف شده است) را تعیین می‌کند. CLR از این اطلاعات استفاده می‌کند، چون سازنده یک Type دریافت می‌کند، اسمبلی حاوی این صفت وابسته به اسمبلی جدید که نوع را تعریف می‌کند خواهد بود.

اگر از این ویژگی بهره می‌برید، پس باید صفت System.Runtime.CompilerServices.TypeForwardedFromAttribute را بر نوع در اسمبلی جدید اعمال کرده و نام کامل اسمبلی‌ای که نوع را قبل‌تعریف می‌کرده است را به عنوان پارامتر به سازنده صفت ارسال کنید. این صفت اغلب برای ابراهها، برنامه‌های کاربردی و سریالی سازی استفاده می‌شود. چون سازنده یک String TypeForwardedFromAttribute دریافت می‌کند، اسمبلی حاوی این صفت وابسته به اسمبلی تعریف کننده نوع نیست.

کنترل‌های مدیریتی پیشرفته (تنظیمات)

در بخش "کنترل‌های مدیریتی ساده (تنظیمات)" در فصل ۲، توضیح خلاصه‌ای دادم درباره‌ی اینکه یک مدیر چگونه می‌تواند بر روشن جستجو و اتصال اسمبلی توسط CLR اثر بگذارد. در آن بخش، نشان دادم چگونه فایل یک اسمبلی ارجاعی می‌تواند به زیردایرکتوری‌هایی از دایرکتوری اصلی برنامه انتقال یابد و چگونه CLR از فایل تنظیمات برنامه برای یافتن اسمبلی‌های منتقل شده استفاده می‌کند.

با بحث پیرامون صفت probing از عنصر privatePath در فصل ۲، اکنون درباره‌ی دیگر عناصر فایل XML تنظیمات در این بخش صحبت می‌کنم. در زیر یک فایل XML تنظیمات را می‌بینید:

```
<?xml version="1.0"?>
<configuration>
    <runtime>
        <assemblyBinding xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1">
            <probing privatePath="AuxFiles;bin\subdir" />

            <dependentAssembly>
                <assemblyIdentity name="JeffTypes"
                    publicKeyToken="32ab4ba45e0a69a1" culture="neutral"/>

                <bindingRedirect
                    oldVersion="1.0.0.0" newVersion="2.0.0.0" />
            
```

```

<codeBase version="2.0.0.0"
    href="http://www.Wintellect.com/JeffTypes.dll" />
</dependentAssembly>

<dependentAssembly>

    <assemblyIdentity name="TypeLib"
        publicKeyToken="1f2e74e897abbcfe" culture="neutral"/>

    <bindingRedirect
        oldVersion="3.0.0.0-3.5.0.0" newVersion="4.0.0.0" />

    <publisherPolicy apply="no" />
</dependentAssembly>

</assemblyBinding>
</runtime>
</configuration>

```

این فایل XML اطلاعات با ارزشی را به CLR می‌دهد. این اطلاعات به این شرح است:

- **عنصر probing** هنگام پیدا کردن یک اسembly ضعیف‌نام، زیردایرکتوری‌های bin\subdir و AuxFiles از زیردایرکتوری اصلی برنامه را بگرد. برای اسembly‌های قوی‌نام، CLR در GAC یا URL تعیین شده در عنصر codeBase را نگاه می‌کند. تنها اگر هیچ عنصر codeBase تعریف نشده باشد، CLR در مسیرهای خصوصی برنامه به دنبال یک اسembly قوی‌نام می‌گردد.
- **اولین عناصر bindingRedirect، assemblyIdentity و dependentAssembly** هنگام تلاش برای یافتن نسخه ۱.۰۰.۰.۰ از اسembly با فرهنگ خنثی JeffTypes که توسط سازمانی صاحب نشانه کلید عمومی 32ab4ba45e0a69a1 تولید شده است، به جای آن، نسخه ۲.۰۰.۰.۰ از همان اسembly را پیدا کن.
- **عنصر codeBase** هنگام تلاش برای یافتن نسخه ۲.۰۰.۰.۰ از اسembly با فرهنگ خنثی JeffTypes که توسط سازمانی صاحب نشانه کلید www.Wintellect.com/JeffTypes.dll تولید شده است، سعی کن اسembly را در این URL پیدا کنی. اگرچه در فصل ۲ اشاره نکردم، یک عنصر codeBase می‌تواند با یک اسembly ضعیف‌نام نیز استفاده شود. در این حالت، شماره نسخه اسembly نادیده گرفته می‌شود و باید از عنصر codeBase XML حذف شود. همچنین URL موجود در عنصر codeBase باید به یک دایرکتوری تحت دایرکتوری اصلی برنامه اشاره کند.
- **دومین عناصر bindingRedirect، assemblyIdentity، dependentAssembly** هنگام تلاش برای یافتن نسخه ۳.۰۰.۰.۰ تا ۳.۵.۰.۰ اسembly با فرهنگ خنثی TypeLib که توسط سازمانی صاحب نشانه کلید عمومی 1f2e74e897abbcfe تولید شده است، به جای آن، نسخه ۴.۰۰.۰.۰ از همان اسembly را پیدا کن.
- **عنصر publisherPolicy** اگر سازمانی که اسembly TypeLib را تولید کرده یک فایل سیاست سازنده (که در بخش بعدی توضیح داده می‌شود) را نصب کرده است، CLR باید این فایل را نادیده بگیرد. هنگام کامپایل یک متد، CLR نوع‌ها و اعضای ارجاع داده شده را تعیین می‌کند. با این اطلاعات، CLR با نگاه در جدول AssemblyRef از اسembly ارجاع کننده، اسembly‌ای که هنگام ساخت اسembly فراخوانی کننده، ارجاع شده است را تعیین می‌کند. سپس CLR در فایل تنظیمات برنامه به دنبال اسembly و نسخه‌ی آن می‌گردد و هر انتقال شماره نسخه را اعمال کرده و اگر یک فایل با شماره نسخه (جدید) می‌گردد.
- اگر صفت apply از عنصر publisherPolicy به yes تنظیم شده باشد – یا عنصر وجود نداشته باشد – CLR در GAC به دنبال نسخه جدید اسembly می‌گردد و هر انتقال شماره نسخه که سازنده اسembly تعیین کرده است را اعمال می‌کند و اگر یک فایل CLR به دنبال این نسخه از اسembly می‌گردد. درباره سیاست‌های سازنده در بخش بعدی بیشتر صحبت می‌کنم. سرانجام، CLR اسembly/نسخه جدید را در فایل Machine.config ماشین جستجو کرده و هر انتقال شماره نسخه را اعمال می‌کند.

در این لحظه، CLR نسخه‌ای از اسمبلی را که باید بارگذاری کند، می‌داند و سعی می‌کند که اسمبلی را از GAC بارگذاری کند. اگر اسمبلی در GAC نباشد و هیچ عنصر **codeBase** موجود نباشد، همانطور که در فصل ۲ گفتمCLR به دنبال اسمبلی می‌گردد. اگر فایل تنظیمات که آخرین انتقال شماره نسخه را انجام می‌دهد شامل عنصر **codeBase** باشد، CLR سعی می‌کند اسمبلی را از URL تعیین شده در عنصر **codeBase** بارگذاری کند.

به کمک این فایل‌های تنظیمات، یک مدیر واقعاً می‌تواند کنترل کند که CLR چه اسمبلی‌هایی را بارگذاری می‌کند. اگر یک برنامه دچار خطأ شود، مدیر می‌تواند با سازنده اسمبلی تماس بگیرد. سازنده، یک اسمبلی جدید برای مدیر ارسال می‌کند که مدیر نصب کند. به صورت پیش‌فرض، CLR این اسمبلی جدید را بارگذاری نمی‌کند چون اسمبلی‌های موجود به اسمبلی جدید ارجاع نمی‌کنند. به هر حال، مدیر می‌تواند فایل XML تنظیمات را تغییر دهد تا CLR اسمبلی جدید را بارگذاری کند.

اگر مدیر بخواهد تمام برنامه‌های روی ماشین از اسمبلی جدید استفاده کنند، مدیر می‌تواند فایل Machine.config ماشین را تغییر دهد و وقتی یک برنامه به اسمبلی قبیل ارجاع کند، اسمبلی جدید را بارگذاری می‌کند.

اگر اسمبلی جدید خطای موجود را برطرف نکرد، مدیر می‌تواند خطوط مربوط به انتقال شماره نسخه را از فایل تنظیمات حذف کند. و برنامه همانند قبل رفتار خواهد کرد. این نکته مهم است که سیستم اجازه استفاده از یک اسمبلی که دقیقاً با نسخه اسمبلی در متادتا تطابق ندارد را می‌دهد. این انعطاف‌پذیری خیلی سودمند است.

سیاست‌های کنترلی سازنده

در سناریوی بخش قبلی، سازنده‌ی یک اسمبلی به سادگی نسخه جدید از اسمبلی را برای مدیر ارسال و مدیر، اسمبلی را نصب کرد و فایل‌های XML تنظیمات برنامه یا ماشین را به صورت دستی تغییر داد. عموماً وقتی یک سازنده خطایی را در یک اسمبلی برطرف می‌کند، می‌خواهد با راهی ساده اسمبلی جدید را بسته‌بندی و بین تمام کاربران توزیع کند. اما سازنده نیاز به راهی دارد تا به CLR هر کاربر بگویید که به جای اسمبلی قدیمی اسمبلی جدید را بارگذاری کند. مطمئناً هر کاربر می‌تواند فایل XML تنظیمات برنامه یا ماشین خود را تغییر دهد، اما این کار همراه با اشتیاه بوده و رایج نیست. آنچه سازنده نیاز دارد راهی ساده برای ساخت اطلاعات سیاستی است که با نصب اسمبلی جدید در ماشین کاربر نصب شود. در این بخش، نشان می‌دهم که چگونه سازنده‌ی یک اسمبلی می‌تواند این اطلاعات را بسازد.

فرض کنید شما سازنده‌ی یک اسمبلی هستید و نسخه‌ی جدیدی از اسمبلی از ساخته اید که برخی خطاهای را رفع می‌کند. وقتی اسمبلی جدید خود را برای ارسال به تمام کاربران تان بسته‌بندی می‌کنید، باید یک فایل XML تنظیمات نیز درست کنید. این فایل تنظیمات شبیه فایل‌های تنظیماتی است که پی‌رامون آن‌ها صحبت کردیم. یک نمونه از این فایل (JeffTypes.dll) را برای اسمبلی JeffTypes.config می‌بینید:

```
<configuration>
  <runtime>
    <assemblyBinding xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1">
      <dependentAssembly>

        <assemblyIdentity name="JeffTypes"
          publicKeyToken="32ab4ba45e0a69a1" culture="neutral"/>

        <bindingRedirect
          oldVersion="1.0.0.0" newVersion="2.0.0.0" />

        <codeBase version="2.0.0.0"
          href="http://www.Wintellect.com/JeffTypes.dll"/>
      </dependentAssembly>
    </assemblyBinding>
  </runtime>
</configuration>
```

البته، سازنده‌ها می‌توانند این اطلاعات را فقط برای اسمبلی‌هایی که خودشان می‌سازند تنظیم کنند. به علاوه عناصر نشان داده شده در این جا تنها عناصری هستند که می‌توانند در فایل تنظیمات سیاست سازنده جای بگیرند، برای نمونه شما نمی‌توانید عناصر probing یا publisherPolicy را تعیین نمایید.

این فایل تنظیمات به CLR می‌گوید که هنگام ارجاع به نسخه ۱۰۰۰۰ JeffTypes.dll نسخه ۲۰۰۰۰ آن را بارگذاری کند. اکنون شما به عنوان سازنده می‌توانید یک اسمبلی بسازید که حاوی فایل تنظیمات سیاست سازنده باشد. شما فایل تنظیمات سیاست سازنده را با AL.exe بدین گونه می‌سازید:

```
AL.exe /out:Policy.1.0.JeffTypes.dll
       /version:1.0.0.0
       /keyfile:MyCompany.snk
       /linkresource:JeffTypes.config
```

بگذارید معانی سویچ‌های خط فرمان AL.exe را توضیح دهم:

/out این سویچ به AL.exe می‌گوید یک فایل جدید PE به نام Policy.1.0.JeffTypes.dll که فقط حاوی مانیفست است، درست کند. نام این فایل اسمبلی خیلی مهم است. اولین بخش نام، Policy، به CLR می‌گوید که این اسمبلی حاوی اطلاعات سیاست سازنده است. بخش‌های دوم و سوم نام، ۱.۰، به CLR می‌گوید که این اسمبلی سیاست سازنده برای هر اسمبلی JeffTypes.dll که دارای شماره بزرگ و کوچک نسخه ۱.۰ است می‌باشد. سیاست‌های سازنده فقط بر شماره‌های بزرگ و کوچک نسخه اسمبلی اعمال می‌شوند، شما نمی‌توانید یک سیاست سازنده بسازید که مخصوص به ساخت یا بازبینی خاصی باشد. بخش چهارم نام، JeffTypes.dll نام اسمبلی که این سیاست سازنده برای آن است را مشخص می‌کند. بخش پنجم و پایانی نام، dll، پسوند فایل اسمبلی تولیدی است.

/version این سویچ نسخه اسمبلی سیاست سازنده را تعیین می‌کند، این شماره نسخه ربطی به خود اسمبلی JeffTypes ندارد. می‌دانید که اسمبلی‌های سیاست سازنده قابل نسخه‌بندی هستند. امروز، ممکن است سازنده یک سیاست سازنده که نسخه ۱۰۰۰۰ از JeffTypes نسخه ۲۰۰۰۰ ارجاع دهد، بسازد. در آینده، ممکن است سازنده بخواهد نسخه ۱۰۰۰۰ از JeffTypes را به نسخه ۲۵۰۰۰ از CLR از این شماره نسخه استفاده می‌کند تا همواره آخرین نسخه اسمبلی سیاست سازنده را بردارد.

/keyfile این سویچ باعث می‌شود AL.exe اسمبلی سیاست سازنده را با جفت کلید عمومی/خصوصی سازنده امضاء کند. این جفت کلید باید با جفت کلید استفاده شده در تمام نسخه‌های اسمبلی JeffTypes مطابقت داشته باشد. ضمناً، از این طریق CLR می‌داند که همان سازنده‌ای اسمبلی JeffTypes این فایل سیاست سازنده را تولید کرده است.

/linkresource این سویچ به AL.exe می‌گوید که فایل XML تنظیمات، فایلی جداگانه از اسمبلی در نظر گرفته شود. اسمبلی تولیدی شامل دو فایل است که هر دوی آن‌ها همراه با نسخه جدید اسمبلی JeffTypes باید بسته‌بندی شده و برای نصب به کاربر تحويل داده شوند. در ضمن، شما نمی‌توانید از سویچ **/embedresource** با AL.exe برای جاسازی فایل XML تنظیمات در فایل اسمبلی استفاده کنید چرا که CLR نیاز دارد فایل XML در فایلی جداگانه باشد.

وقتی این اسمبلی سیاست سازنده ساخته شد، می‌تواند همراه با اسمبلی جدید بسته‌بندی شده و برای نصب به کاربر داده شود. اسمبلی سیاست سازنده باید در GAC نصب شود. اگرچه اسمبلی JeffTypes هم می‌تواند در GAC نصب شود، ولی اجباری در کار نیست. همچنین آن می‌تواند در دایرکتوری اصلی برنامه یا هر دایرکتوری که با URL موجود در **codeBase** تعیین شده باشد، نصب شود.

مهمن یک سازنده فقط هنگام نصب یک آپدیت یا نسخه سرویس پک یک اسمبلی، باید یک اسمبلی سیاست سازنده بسازد. هنگامیکه یک نصب از نو انجام می‌شود هیچ اسمبلی سیاست سازنده نباید نصب شود.

می‌خواهم نکته آخر پیرامون سیاست سازنده را بگویم. فرض کنید یک سازنده، یک اسمبلی سیاست سازنده را توزیع کرده است و به دلایلی، اسمبلی جدید خطاهای بیشتری از آنچه برطرف کرده را بروز داده است. اگر این اتفاق بیافتد، مدیر می‌خواهد به CLR بگوید که اسمبلی سیاست سازنده را نادیده بگیرد. برای اینکار، مدیر باید فایل تنظیمات برنامه را ویرایش کند و عنصر **publisherPolicy** زیر را به آن اضافه کند.

```
<publisherPolicy apply="no"/>
```

این عنصر می‌تواند به عنوان عنصر فرزند از عنصر **assemblyBinding** در فایل تنظیمات برنامه قرار بگیرد تا بر تمام اسمبلی‌ها اعمال شود و یا به عنوان عنصر فرزند از عنصر **dependentAssembly** در فایل تنظیمات برنامه جای بگیرد تا بر یک اسمبلی خاص اعمال شود. وقتی CLR، فایل تنظیمات برنامه را پردازش می‌کند، می‌بیند که نباید GAC را برای اسمبلی سیاست سازنده جستجو کند. پس CLR با نسخه قدیمی اسمبلی به کار خود ادامه می‌دهد. توجه کنید که همچنان CLR هر سیاست تعریف شده در فایل Machine.config را بررسی و اعمال می‌کند.

مهم یک اسمنلی سیاست سازنده راهی برای یک سازنده است که درباره سازگاری نسخه‌های مختلف یک اسمنلی حرف بزند. اگر نسخه‌ی جدید یک اسمنلی با نسخه‌ی قدیمی سازگار نباشد، سازنده نباید یک اسمنلی سیاست سازنده تولید کند. در کل، وقتی نسخه‌ی جدیدی از اسمنلی می‌سازید که مشکلاتی را برطرف می‌کند، از اسمنلی سیاست سازنده استفاده کنید. شما باید نسخه جدید اسمنلی را برای سازگاری با نسخه‌های پیشین تست کنید. به بیان دیگر، اگر ویژگی‌هایی به اسمنلی خود اضافه می‌کنید، باید در نظر بگیرید که اسمنلی ارتباطی با نسخه قبیمی نداشته باشد و شما نباید یک اسمنلی سیاست سازنده بسازید. به علاوه، هیچ نیازی به تست‌های سازگاری با نسخه‌های پیشین برای اسمنلی این چنینی نیست.

فصل ۴: مبانی نوع

در این فصل، اطلاعات پایه برای کار با نوع‌ها و زبان مشترک اجرایی (CLR) را به شما می‌دهم. به خصوص، حداقل رفتارهایی که می‌توانید از هر نوع انتظار داشته باشید را خواهم گفت. همچنین امنیت نوع، فضاهای نام (namespace)، اسمبلی‌ها و راههای مختلف تبدیل از یک نوع به نوع دیگر را بیان می‌کنم. در پایان، با بیان ارتباط میان نوع‌ها، پشته‌های ترد، و هیپ مدیریت شده در زمان اجرا، فصل را تمام می‌کنم.

همه‌ی نوع‌ها از System.Object مشتق می‌شوند

CLN نیاز دارد که تمام نوع‌ها سرانجام از نوع **System.Object** مشتق شوند. این بدین معنی است که دو تعریف زیر معادل یکدیگرند:

```
// Implicitly derived from Object // Explicitly derived from Object
class Employee { class Employee : System.Object {
    ...
}
}
```

چون همه‌ی نوع‌ها سرانجام از **System.Object** مشتق می‌شوند، این تضمین شده است که هر شی از هر نوعی دارای حداقل متدهایی است. به خصوص، کلاس **System.Object** متدهای عمومی لیست شده در جدول ۴-۱ را ارائه می‌کند:

جدول ۴-۱: متدهای عمومی از System.Object

متدهای عمومی	توضیح
Equals	اگر دو شی دارای مقدار یکسان باشند، true بر می‌گردد. برای اطلاعات بیشتر درباره این متده، بخش "هویت و برابری اشیاء" در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" را مطالعه کنید.
GetHashCode	یک هش را برای مقدار این شی بر می‌گردد. یک نوع باید این متده را بازنویسی کند اگر اشیاء آن، می‌خواهند در یک مجموعه جدول هش استفاده شوند. متده باید توزیع خوبی از اشیای خود ارائه کند. متساقن این متده در Object تعریف شده است در حالیکه بسیاری از نوع‌ها هرگز به عنوان کلید در جدول هش استفاده نمی‌شوند. به جای آن، این متده می‌باشد در یک رابط (<i>interface</i>) تعریف می‌شود. برای اطلاعات بیشتر پیرامون این متده، بخش "کدهای هش شی" در فصل ۵ را ببینید.
ToString	به صورت پیش فرض نام کامل نوع (this.GetType().FullName) را بر می‌گردد. بازنویسی این متده بسیار رایج است تا یک شی String که معرف حال شی باشد را برگرداند. برای نمونه، نوع‌های اصلی، مثل Int32 و Boolean . این متده را برای بیان مقدارشان در قالب یک رشته، بازنویسی کرده اند. همچنین بازنویسی متده برای خطایابی نیز رایج است، شما می‌توانید آن را فراخوانی کنید و یک رشته که مقدار فیلد‌های شی را نشان می‌دهد، دریافت کنید. در واقع، دیاگ و بیوال استودیو برای نشان دادن نمایش رشته‌ای یک شی، به صورت خودکار این متده را صدا می‌زند. توجه کنید که CultureInfo از ToString ای که متعلق به ترد فراخوانی کننده است، آگاه می‌باشد. فصل ۱۴، "کارکترها، رشته‌ها و کار با متن"، ToString را با جزئیات بیشتری بحث می‌کند.
GetType	یک نمونه از شی‌ای مشتق شده از Type را بر می‌گردد که نوع شی استفاده شده برای فراخوانی GetType را شناسایی می‌کند. شی Type بازگردنده شده می‌تواند به کمک کلاس‌های رفلکشن برای بدست آوردن اطلاعات متأذیتاً درباره نوع شی، استفاده شود. رفلکشن در فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن" صحبت می‌شود. متده GetType غیرمجازی است که مانع از بازنویسی متده و دروغ گفتن درباره نوع‌ش و از بین بردن امنیت نوع توسط یک کلاس می‌شود.

به علاوه، نوع‌هایی که از **System.Object** مشتق می‌شوند به متدهای محافظت شده در جدول ۴-۲ دسترسی دارند.

جدول ۴-۲: متدهای محافظت شده از System.Object

متدهای محافظت شده	توضیح
-------------------	-------

این متد غیرمجازی یک نمونه^{۳۳} جدید از نوع ساخته و فیلدهای نمونه^{۳۴} شی جدید را برابر با فیلدهای نمونه از شی قرار می‌دهد. یک ارجاع به نمونه‌ی جدید برگردانده می‌شود.

MemberwiseClone

این متد مجازی، هنگامیکه جمع آوری کننده‌ی زباله تعیین کند که شی، زباله است، قبل از پس گرفتن حافظه از شی فراخوانی می‌شود. نوع‌هایی که هنگام جمع آوری نیاز به پاکسازی دارند باید این متد را بازنویسی کنند. درباره‌ی این متد مهم در فصل ۲۱ "مدیریت حافظه خودکار(جمع آوری زباله)" صحبت می‌کنم.

Finalize

CLR نیاز دارد که تمام اشیاء با عملگر **new** ساخته شوند. خط زیر نشان می‌دهد که چگونه یک شی **Employee** بسازید:

```
Employee e = new Employee("Constructor Param1");
```

آنچه عملگر **new** انجام می‌دهد عبارت است از:

۱. تعداد بایت‌های مورد نیاز برای تمام فیلدهای نمونه‌ی تعریف شده در نوع و تمام نوع‌های پایه‌ی آن تا و شامل **System.Object** را حساب می‌کند (**System.Object** خودش فیلد نمونه‌ای ندارد). هر شی در هیچ به تعدادی اعضای اضافی – که اشاره‌گر شی نوع **type object** و اندیس بلوك همزمانی **sync block index** نامیده می‌شوند – نیاز دارد. CLR از این اعضای اضافی برای مدیریت شی استفاده می‌کند. بایت‌های مورد نیاز برای این اعضای اضافی به اندازه شی افزوده می‌شود.
۲. حافظه را با تخصیص تعداد بایت‌های مورد نیاز برای نوع مشخص شده از هیچ مدیریت شده، به شی اختصاص می‌دهد؛ سپس تمام بایت‌ها با صفر (۰) پر می‌شوند.
۳. اعضای اشاره‌گر شی نوع شی و اندیس بلوك همزمانی را مقداردهی اولیه می‌کند.
۴. سازنده‌ی نمونه^{۳۵} از شی را صدا می‌زند و هر آرگومان تعیین شده (رشته "Constructor Param1" در مثال قبل) در فراخوانی **new** را به آن ارسال می‌کند. اکثر کامپایلرها در یک سازنده، کدی برای فراخوانی سازنده‌ی کلاس پایه قرار می‌دهند. هر سازنده مسئول مقداردهی فیلدهای نمونه‌ی تعریف شده توسط نوعی است که سازنده را صدا می‌زند. سرانجام، سازنده‌ی **System.Object** صدا زده می‌شود و این متد سازنده هیچ کاری انجام نمی‌دهد و فقط بر می‌گردد. شما می‌توانید این را با بارگذاری **MSCorLib.dll** و توسط **ILDasm.exe** بررسی متد سازنده‌ی **System.Object** بررسی کنید.

پس از آنکه **new** همه‌ی کارهای خود را انجام داد، یک ارجاع (یا اشاره‌گر) به شی تازه ساخته شده بر می‌گرداند. در مثال قبلی، این ارجاع در متغیر **e** که از نوع **Employee** است ذخیره می‌شود.

ضمناً، عملگر **new** دارای عملگر مکمل **delete** نیست؛ چون راهی برای آزاد کردن حافظه یک شی به صورت صریح وجود ندارد. CLR از جمع آوری زباله (که در فصل ۲۱ توضیح داده می‌شود) استفاده می‌کند که به صورت خودکار وقتی شی دیگر استفاده یا دسترسی نمی‌شود متوجه شده و حافظه شی را آزاد می‌کند.

تبديل ميان نوع ها

یکی از مهمترین ویژگی‌های CLR امنیت نوع است. در زمان اجرا، CLR همیشه بررسی می‌کند که شی از چه نوعی است. همیشه می‌توانید نوع یک شی را با فراخوانی متد **GetType** بدست آورید. چون این متد غیرمجازی است، برای یک نوع غیرممکن است که خود را به جای نوع دیگر جا بزند. برای نمونه، نوع **Employee** نمی‌تواند متد **GetType** را بازنویسی کند و نوع **SuperHero** را بازنگرداند.

اغلب برنامه‌نویسان نیاز دارند که یک شی را به نوع‌های مختلف تبدیل کنند. CLR اجازه می‌دهد که یک شی را به نوع خودش یا هر یک از نوع‌های پایه‌اش تبدیل کنید. زبان برنامه‌نویسی مورد انتخاب شما چگونگی عملیات‌های تبدیل را تعیین می‌کند. برای نمونه، سی‌شارپ به هیچ نحو خاصی برای تبدیل یک شی به نوع‌های پایه‌اش نیاز ندارد چون تبدیل به نوع‌های پایه همواره به عنوان تبدیل ضمنی امن در نظر گرفته می‌شود. هرچند، سی‌شارپ نیاز دارد که به

^{۳۱}: وقتی از یک نوع، شی‌ای را می‌سازید به آن شی نمونه یا **Instance** می‌گویند.

^{۳۲}: فیلد نمونه به فیلدی گفته می‌شود که از طریق نمونه (**Instance**) شی قابل دسترسی باشد. در مقابل فیلدهای نمونه، فیلدهای استاتیک وجود دارند که از طریق خود نوع قابل دسترسی هستند.

^{۳۳}: در مقابل آن سازنده‌ی نوع را داریم.

صورت صریح یک شی را به یکی از نوع‌های مشتق شده‌اش تبدیل کنید چون تبدیل این چنینی می‌تواند در زمان اجرا شکست بخورد. کد زیر تبدیل به نوع‌های پایه و مشتق شده را نشان می‌دهد.

```
// This type is implicitly derived from System.Object.
internal class Employee {
    ...
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        // No cast needed since new returns an Employee object
        // and Object is a base type of Employee.
        Object o = new Employee();

        // Cast required since Employee is derived from Object.
        // Other languages (such as Visual Basic) might not require
        // this cast to compile.
        Employee e = (Employee) o;
    }
}
```

این کد نشان می‌دهد کامپایلر برای کامپایل کد شما به چه چیزی نیاز دارد. اکنون توضیح می‌دهم در زمان اجرا چه رخ می‌دهد. در زمان اجرا، CLR عملیات‌های تبدیل را بررسی می‌کند تا مطمئن شود که تبدیل‌ها همواره به نوع واقعی شی یا هر کدام از نوع‌های پایه آن باشد. برای نمونه، کد زیر کامپایل می‌شود اما در زمان اجرا یک اکسپشن **InvalidCastException** تولید می‌کند.

```
internal class Employee {
    ...
}

internal class Manager : Employee {
    ...
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        // Construct a Manager object and pass it to PromoteEmployee.
        // A Manager IS-A Object: PromoteEmployee runs OK.
        Manager m = new Manager();
        PromoteEmployee(m);

        // Construct a DateTime object and pass it to PromoteEmployee.
        // A DateTime is NOT derived from Employee. PromoteEmployee
        // throws a System.InvalidCastException exception.
        DateTime newYears = new DateTime(2010, 1, 1);
        PromoteEmployee(newYears);
    }
}
```

```
public static void PromoteEmployee(Object o) {
    // At this point, the compiler doesn't know exactly what
    // type of object o refers to. So the compiler allows the
    // code to compile. However, at runtime, the CLR does know
```

```

    // what type o refers to (each time the cast is performed) and
    // it checks whether the object's type is Employee or any type
    // that is derived from Employee.
    Employee e = (Employee) o;
    ...
}

}

```

در متد **Main**، یک شی **Manager** ساخته می‌شود و به **PromoteEmployee** ارسال می‌گردد. این کد کامپایل و اجرا می‌شود؛ چون سرانجام از **Object** مشتق می‌شود و **Object** چیزی است که **PromoteEmployee** انتظار دارد. درون **Employee**، **PromoteEmployee** تایید می‌کند که **o** به شی‌ای اشاره می‌کند که از نوع **Employee** یا یکی از نوع‌های مشتق شده از **Employee** است. چون **Employee** از **Manager** مشتق می‌شود، CLR تبدیل را انجام داده و به **PromoteEmployee** اجازه‌ای ادامه اجرا را می‌دهد. پس از آنکه **PromoteEmployee** بر می‌گردد، **Main** یک شی **DateTime** می‌سازد و آن را به **PromoteEmployee** ارسال می‌کند. مجدداً، **PromoteEmployee** مشتق شده است و کامپایلر کدی که **PromoteEmployee** را صدا می‌زند، بدون مشکل کامپایل می‌کند. در داخل **Object** از **DateTime** تبدیل را بررسی کرده و می‌فهمد که **o** به شی **Employee** اشاره می‌کند و نه به **DateTime** یا یکی از نوع‌های **PromoteEmployee** مشتق شده از **Employee**. در این لحظه، CLR اجازه‌ی تبدیل را نداده و یک اکسپشن **System.InvalidCastException** تولید می‌کند. اگر CLR اجازه‌ی تبدیل را می‌داد، امنیت نوع به وجود نمی‌آمد و نتیجه غیر قابل پیش‌بینی می‌بود که می‌توانست به خراب شدن برنامه و ایجاد مشکلات امنیتی به خاطر جا زدن یک نوع به جای نوع دیگر منجر شود. کلاهبرداری نوع، نتیجه‌ی شکاف‌های امنیتی بسیاری است و پایداری و عملکرد برنامه را تحت تاثیر قرار می‌دهد. پس امنیت نوع یک بخش بسیار مهم از CLR است.

ضمناً، روش صحیح تعریف متد **PromoteEmployee**، تعیین یک نوع **Object** به جای نوع **Employee** برای این پارامتر آن است تا کامپایلر خطای زمان کامپایل را تولید کند. این کار، برنامه‌نویس را از انتظار برای یافتن رخداد اکسپشن در زمان اجرا رها می‌کند. من از **Object** برای این استفاده کردم که نشان دهم کامپایلر سی‌شارپ و CLR چگونه با تبدیل و امنیت نوع کار می‌کند.

تبدیل با عملگرهای **is** و **as** سی‌شارپ

راه دیگر تبدیل نوع در سی‌شارپ عملگر **is** است. عملگر **is** بررسی می‌کند که آیا یک شی با نوع داده شده سازگاری دارد و نتیجه این بررسی یک **false** یا **true**:**Boolean** است. عملگر **is** هرگز هیچ اکسپشنی تولید نمی‌کند. کد زیر را ببینیم:

```

Object o = new Object();
Boolean b1 = (o is Object); // b1 is true.
Boolean b2 = (o is Employee); // b2 is false.

```

اگر اشاره‌گر شی **null** باشد، عملگر **is** همیشه **false** بررسی می‌کند. چون شی‌ای برای بررسی نوع آن وجود ندارد.

عملگر **is** معمولاً به صورت زیر استفاده می‌شود:

```

if (o is Employee) {
    Employee e = (Employee) o;
    // Use e within the remainder of the 'if' statement.
}

```

در این کد، در واقع CLR نوع شی را دوبار بررسی می‌کند: اول عملگر **is** بررسی می‌کند آیا **o** با نوع **Employee** سازگار است یا نه. اگر هست، درون عبارت **if**،CLR مجدداً هنگام تبدیل بررسی می‌کند که **o** به یک **Employee** اشاره کند. بررسی نوع که CLR انجام می‌دهد، امنیت را بالا می‌برد اما بی‌شک بر کارایی برنامه اثرگذار است چون CLR باید نوع واقعی شی‌ای که متغیر (**o**) به آن اشاره می‌کند را تعیین کند و سپس در سلسله مراتب وراثت حرکت کرده و هر نوع پایه را در مقابل نوع (**Employee**) بررسی کند. چون این روش برنامه‌نویسی بسیار رایج است، سی‌شارپ راهی برای سادگی این کد و بهبود کارایی خود با فراهم کردن عملگر **as** ارائه می‌کند:

```

Employee e = o as Employee;
if (e != null) {
    // Use e within the 'if' statement.
}

```

در این کد، CLR بررسی می‌کند آیا **o** با نوع **Employee** سازگار است و اگر هست، **as** یک اشاره‌گر غیر **null** به همان شی برمی‌گرداند. اگر **o** با نوع سازگار نیست، عملگر **null as** برمی‌گرداند. توجه کنید **as** باعث می‌شود CLR نوع یک شی را فقط یک بار بررسی کند. عبارت **if** فقط بررسی می‌کند آیا **null e** است که این بررسی سریعتر از بررسی نوع یک شی صورت می‌گیرد.

عملگر **as** مشابه تبدیل (casting) کار می‌کند با این تفاوت که **as** هرگز یک اکسپشن تولید نمی‌کند. به جای آن، اگر شی قابل تبدیل نبود، نتیجه **null** می‌شود. شما باید بررسی کنید آیا اشاره‌گر حاصل **null** است یا خیر. در صورت عدم بررسی، استفاده از اشاره‌گر حاصل، منجر به تولید **System.NullReferenceException** می‌شود. کد زیر این را نشان می‌دهد:

```
Object o = new Object();      // Creates a new Object object
Employee e = o as Employee; // Casts o to an Employee
// The cast above fails: no exception is thrown, but e is set to null.
```

برای آنکه مطمئن شوید هر آنچه گفته شد را خوب درک کرده اید، آزمون زیر را انجام دهید. فرض کنید دو تعریف کلاس به صورت زیر داریم:

```
internal class B { // Base class
}
```

```
internal class D : B { // Derived class
}
```

حال، خطاهای سی‌شارپ موجود در جدول ۴-۳ را بررسی کنید. برای هر خط، تعیین کنید آیا این خط کامپایل شده و با موفقیت اجرا می‌شود (OK)، منجر به خطای زمان کامپایل می‌شود (CTE) یا منجر به خطای زمان اجرا می‌شود (RTE).

جدول ۴-۳ آزمون امنیت نوع

عبارت	OK	CTE	RTE
Object o1 = new Object();	✓		
Object o2 = new B();	✓		
Object o3 = new D();	✓		
Object o4 = o3;	✓		
B b1 = new B();	✓		
B b2 = new D();	✓		
D d1 = new D();	✓		
B b3 = new Object();		✓	
D d2 = new Object();		✓	
B b4 = d1;	✓		
D d3 = b2;		✓	
D d4 = (D) d1;	✓		
D d5 = (D) b2;	✓		
D d6 = (D) b1;			✓
B b5 = (B) o1;			✓
B b6 = (D) b2;	✓		

نکته سی‌شارپ اجازه می‌دهد که متدهای عملگر تبدیل را همانگونه که در بخش "متدهای عملگر تبدیل" از فصل ۹ "پارامترها" بیان شده است، تعریف کنید. این متدها فقط هنگام تبدیل فراخوانی می‌شوند. آن‌ها هرگز هنگام استفاده از عملگر **as** یا **is** سی‌شارپ، فراخوانی نمی‌شوند.

فضاهای نام (Namespace) و اسمبلی ها

فضاهای نام اجازه می دهند که نوع های مرتبط را به صورت منطقی گروه بندی کنید و برنامه نویسان معمولاً از آن ها برای ساده سازی یافتن یک نوع خاص استفاده می کنند. برای نمونه، فضای نام **System.Text** تعدادی نوع برای دستکاری رشته ها تعریف می کند و فضای نام **System.IO** تعدادی نوع برای انجام عملیات های ورودی خروجی تعریف می کند. کد زیر یک شی **System.Text.StringBuilder** و یک شی **System.IO.FileStream** را تعریف می کند:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        System.IO.FileStream fs = new System.IO.FileStream(...);
        System.Text.StringBuilder sb = new System.Text.StringBuilder();
    }
}
```

همانطور که می بینید، کد بسیار طولانی شده است و اگر راهی برای مختصر نویسی هنگام ارجاع نوع های **StringBuilder** و **FileStream** باشد، میزان تایپ کردن را کاهش می دهد. خوشبختانه، اکثر کامپایلرها مکانیزمی برای کاهش کدنویسی ارائه می کنند. کامپایلر سی شارپ این مکانیزم را از طریق دستور ^{۳۳} **using** فراهم می کند. کد زیر معادل کد قبلی است:

```
using System.IO; // Try prepending "System.IO."
using System.Text; // Try prepending "System.Text."
```

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        FileStream fs = new FileStream(...);
        StringBuilder sb = new StringBuilder();
    }
}
```

برای کامپایلر، یک فضای نام، یک راه آسان برای طولانی کردن نام نوع و انحصار بیشتر آن با افزودن نمادهایی که با نقطه از هم جدا هستند به ابتدای نام می باشد. پس کامپایلر در این مثال، ارجاع به **System.IO.FileStream** را به عنوان **FileStream** تفسیر می کند. به همین طریق، کامپایلر ارجاع به **System.Text.StringBuilder** را با عنوان **StringBuilder** تفسیر می کند.

استفاده از دستور **using** کاملاً اختیاری است؛ اگر ترجیح می دهید همیشه می توانید نام کامل یک نوع را تایپ کنید. دستور **using** سی شارپ به کامپایلر می گوید که پیشوندهای مختلف را تایپ کن و تابعی که مطابق با آن نام است را پیدا کن.

Mهم هیچ چیزی پیرامون فضای نام نمی داند. وقتی شما به یک نوع دسترسی پیدا می کنید، CLR نیاز دارد نام کامل نوع (که ممکن است واقعاً طولانی شود) و این که کدام اسمبلی شامل تعریف نوع است را بداند تا اجرای کننده بتواند اسمبلی صحیح را بارگذاری کرده، نوع را یافته و به آن دسترسی پیدا کند.

در مثال قبل، کامپایلر نیاز دارد مطمئن شود که هر نوع ارجاعی، وجود داشته و کد من از نوع به درستی استفاده می کند: فراخوانی متدهایی که وجود دارند، ارسایاد تعداد صحیح آرگومان ها به این متدها، اطمینان از صحیح بودن نوع آرگومان ها، استفاده صحیح از مقدار برگشتی متند و اگر کامپایلر نتواند یک نوع با نام تعیین شده را در فایل های سورس کد یا هر اسمبلی ارجاعی بیابد، **System.IO** را به قبل از نام نوع افزوده و بررسی می کند آیا نوع حاصل با یک نوع موجود مطابقت دارد یا خیر.

اگر کامپایلر هنوز نتوانست تطبیقی پیدا کند، دو دستور **using** مذکور، به من اجازه می دهند که به راحتی در کد خود **StringBuilder** و **FileStream** را تایپ کنم و کامپایلر به صورت خودکار، ارجاع ها را به **System.IO.FileStream** و **System.Text.StringBuilder** بسط می دهد. مطمئن براحتی می توانید تصور کنید که تا چه حد تایپ کمتری نیاز است و چقدر کد خواناتر می شود.

^{۳۳} یک **directive** یا رهنمود کننده هستند. از این پس به جای **directive** از کلمه دستور استفاده می شود.

هنگام بررسی تعریف یک نوع، باید با سوییچ **/reference** به کامپایلر گفته شود که کدام اسمبلی‌ها را بررسی کند. درست همانطور که در فصل ۲ "ساخت، بسته‌بندی، نصب و مدیریت برنامه‌ها و نوع‌ها" و فصل ۳ "اسمبلی‌های اشتراکی و اسمبلی‌های قوی‌نام" گفته شده است، کامپایلر تمام اسمبلی‌های ارجاعی را برای یافتن تعریف نوع اسکن می‌کند. وقتی کامپایلر اسمبلی صحیح را یافت، اطلاعات اسمبلی و اطلاعات نوع را در متادیتای ماژول مدیریت شده‌ای تولیدی قرار می‌دهد. برای بدست آوردن اطلاعات اسمبلی، شما باید اسمبلی‌ای که هر نوع ارجاعی را تعریف می‌کند به کامپایلر ارسال کنید. کامپایلر سی‌شارپ به صورت پیش‌فرض، حتی اگر صریحاً اعلام نکنید، به صورت خودکار اسمبلی **MSCorLib.dll** را نگاه می‌کند. اسمبلی **MSCorLib.dll** حاوی تعاریف نوع‌های کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) مثل **String**, **Int32**, **Object** و ... است.

همانگونه که ممکن است تصور کنید، بخی مشکلات در روشنی که کامپایلرها با فضاهای نام رفتار می‌کنند وجود دارد: ممکن است دو (یا بیشتر) نوع با نام یکسان در فضاهای نام متفاوت وجود داشته باشد. مایکروسافت قویاً توصیه می‌کند که نام‌های منحصر بفرد برای نوع‌ها انتخاب کنید. اما به هر حال، گاهی اوقات این ممکن نیست. اجراکننده شما را به استفاده از کامپوننت‌ها تشویق می‌کند. برنامه شما ممکن است از یک کامپوننت ساخت مایکروسافت و یک کامپوننت دیگر ساخت **Wintellect** بگرید. هر دوی این شرکت‌ها ممکن است نوعی به نام **Widget** ارائه کنند – **Widget** مایکروسافت یک کار می‌کند و **Widget** شرکت **Wintellect** کار دیگری انجام می‌دهد. در این سناریو، شما بر نام گذاری نوع‌ها ندارید، پس می‌توانید بین این دو نوع با نام کامل آن‌ها تفاوت قائل شوید. برای ارجاع به **Microsoft.Widget** شرکت **Microsoft.Widget** استفاده می‌کنید و برای ارجاع به **Widget** شرکت **Wintellect.Widget** استفاده می‌کنید. در کد زیر، ارجاع به **Widget** مبهم است، پس کامپایلر سی‌شارپ خطای زیر را تولید می‌کند:

```
"error CS0104: 'Widget' is an ambiguous reference"
```

```
using Microsoft; // Try prepending "Microsoft."
using wintellect; // Try prepending "wintellect."
```

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Widget w = new Widget(); // An ambiguous reference
    }
}
```

برای رفع این ابهام، باید صریحاً به کامپایلر، **Widget** مورد نظر خود را اعلام کنید:

```
using Microsoft; // Try prepending "Microsoft."
using wintellect; // Try prepending "wintellect."
```

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Wintellect.Widget w = new Wintellect.Widget(); // Not ambiguous
    }
}
```

یک شکل دیگر استفاده از دستور **using** سی‌شارپ، ساخت نام مستعار برای یک تک نوع یا فضای‌نام است. اگر تعداد کمی نوع دارید که از یک فضای‌نام استفاده می‌کنند و نمی‌خواهید فضای‌نام سراسری را با نوع‌های فضای‌نام پر کنید، این ویژگی سودمند خواهد بود. کد زیر روش دیگری برای حل مشکل ابهام که در کد قبلی دیدیم، ارائه می‌کند:

```
using Microsoft; // Try prepending "Microsoft."
using Wintellect; // Try prepending "Wintellect."

// Define WintellectWidget symbol as an alias to Wintellect.Widget
using WintellectWidget = Wintellect.Widget;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
```

```
wintellectwidget w = new WintellectWidget(); // No error now
}
}
```

این گونه رفع ابهام‌ها مفید است اما در بعضی سناریوهای باید بیش از این پیش روید. تصور کنید شرکت Australian Boomerang Company (ABC) و شرکت Alaskan Boat Corporation (ABC) تولید کرده‌اند که قصد دارند در اسمبلی‌های خود آن را ارائه کنند. احتمالاً هر دو شرکت یک فضای نام به نام **BuyProduct** که دارای نوع **ABC** است می‌سازند. هر کس برنامه‌ای بنویسد که نیاز به خرید هر دو کالای بومرنگ و قایق داشته باشد به نحوی به مشکل بر می‌خورد مگر آنکه زبان برنامه‌نویسی راهی برای تمایز میان اسمبلی‌ها و نه فقط فضاهای نام از طریق برنامه‌نویسی فراهم کند. خوشبختانه، کامپایلر سی‌شارپ یک ویژگی که نامهای مستعار خارجی **extern aliases** نامیده می‌شود را ارائه می‌کند. این ویژگی راه حلی برای این مشکل نادر فراهم می‌کند. همچنین این ویژگی راهی برای دسترسی به یک نوع از دو (یا چند) نسخه مختلف از همان اسمبلی را فراهم می‌کند. برای اطلاعات بیشتر پیرامون نامهای مستعار خارجی به مشخصات زبان سی‌شارپ مراجعه کنید.

در کتابخانه‌ی خود، وقتی در حال طراحی نوع‌هایی هستید که انتظار دارید افراد دیگری از آن‌ها استفاده کنند، شما می‌بایست این نوع‌ها را در یک فضای نام تعریف کنید تا کامپایلر به راحتی آن‌ها را ابهام زدایی کند. در واقع، جهت کاهش احتمال برخورد میان نوع‌ها، باید از اسم کامل شرکت خود (و نه مخفف آن) برای نام فضای نام استفاده کنید. با مراجعه به SDK دات‌ننت فریمورک، می‌توانید بینید که مایکروسافت از "Microsoft" برای نوع‌های مخصوص مایکروسافت استفاده کرده است (برای نمونه فضاهای نام **Microsoft.Win32** و **Microsoft.VisualBasic** و **Microsoft.CSharp** را نگاه کنید).

ساخت یک فضای نام به سادگی نوشتمن یک اعلان فضای نام در کدتان است. همانند مثال زیر (در سی‌شارپ):

```
namespace CompanyName {
    public sealed class A { } // TypeDef: CompanyName.A
}

namespace X {
    public sealed class B { ... } // TypeDef: CompanyName.X.B
}
```

کامنت سمت راست تعاریف کلاس‌ها، نام واقعی نوع که کامپایلر در جدول متادیتای تعریف نوع قرار می‌دهد را بیان می‌کنند، این نام واقعی از دید CLR است.

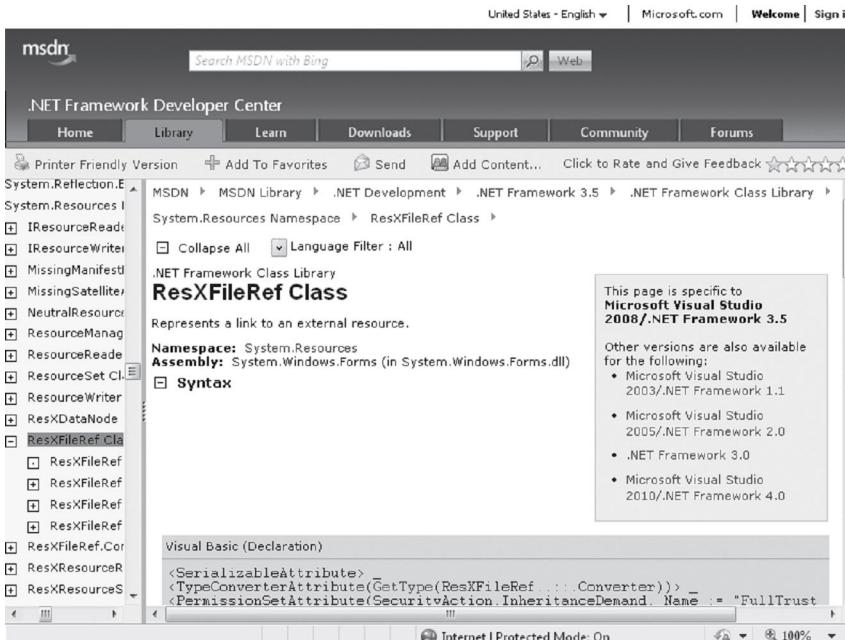
بعضی کامپایلرهای اصلاً فضاهای نام را پشتیبانی نمی‌کنند و کامپایلرهای دیگر در تعریف معنی "namespace" برای یک زبان خاص، آزادند. در سی‌شارپ، دستور **namespace** به کامپایلر می‌گوید قبل از نام هر نوع که در کد آمده است، نام فضاهای نام را اضافه کند تا برنامه‌نویس تایپ کمتری انجام دهد.

چگونه فضاهای نام و اسembلی‌ها به هم مرتبط می‌شوند

آگاه باشید که یک فضای نام و یک اسembلی (فایلی که یک نوع را پیاده سازی می‌کند) لزوماً به هم ربط ندارند. به خصوص، نوع‌های مختلف متعلق به یک فضای نام ممکن است در چندین اسembلی پیاده سازی شده باشد. برای نمونه، نوع **System.IO.FileSystemWatcher** در اسembلی **MSCorLib.dll** پیاده سازی شده و نوع **System.IO.FileStream** در اسembلی **System.dll** قرار دارد. در واقع داتنت فریمورک اسembلی‌ای به نام **System.IO.dll** ندارد.

یک اسembلی می‌تواند شامل نوع‌هایی از چندین فضای نام مختلف باشد. برای نمونه، نوع‌های **System.Int32** و **System.Text.StringBuilder** هر دو در اسembلی **MSCorLib.dll** قرار دارند.

وقتی به مستندات SDK داتنت فریمورک نگاه کنید، راهنمایی به وضوح فضای نامی که نوع به آن تعلق دارد و اسembلی‌ای که نوع در آن پیاده‌سازی شده است را نشان می‌دهد. در شکل ۱-۴، به وضوح می‌بینید (درست در بالای بخش Syntax) که نوع **ResXFileRef** (Syntax) که نوع **System.Resources** بوده و نوع در اسembلی **System.Windows.Forms.dll** پیاده سازی شده است. برای کامپایل کدی که به نوع **ResXFileRef** ارجاع می‌کند، دستور **using System.Resources;** را به سورس کد خود اضافه کرده و از سوییج **/r:System.Windows.Forms.dll** (برای کامپایلر استفاده کنید).

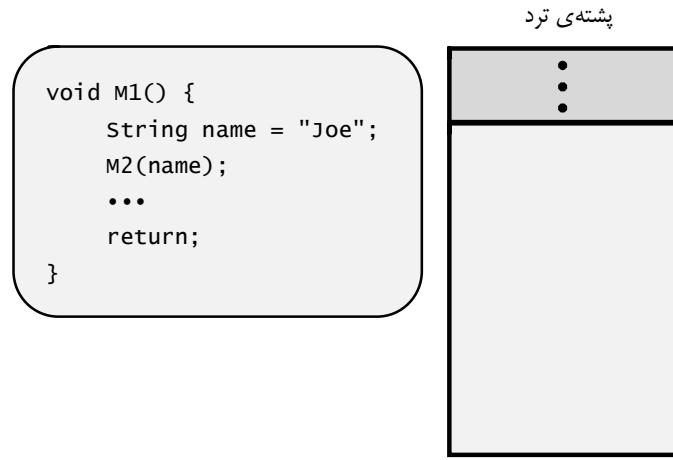

شکل ۱-۴ مستندات SDK که اطلاعات فضای نام و اسembلی مربوط به یک نوع را نشان می‌دهد

چگونه چیزها در زمان اجرا به هم ربط پیدا می‌کنند

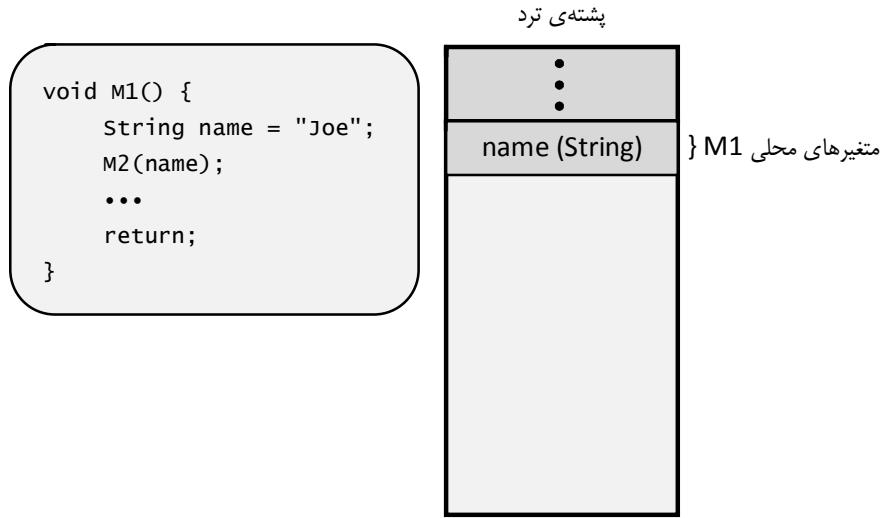
در این بخش رابطه میان نوع‌ها، شی‌ها، پشته‌ی یک ترد و هیچ مدیریت‌شده را در زمان اجرا توضیح می‌دهم. علاوه بر این، تفاوت بین فراخوانی متدهای استاتیک، متدهای نمونه (instance) و متدهای مجازی را توضیح می‌دهم. بگذارید با مبانی کامپیوتر شروع کنیم. آنچه می‌گوییم مخصوص CLR نیست اما قصد دارم یک اساس کاری داشته باشیم و سپس بحث را با اطلاعات مخصوص به CLR تغییر می‌دهم.

شکل ۴-۲ یک پردازه‌ی ویندوز که روی آن بارگذاری شده است را نشان می‌دهد. در این پردازه ممکن است چندین ترد وجود داشته باشد. وقتی یک ترد ساخته می‌شود یک پشته‌ی ۱ مگابایتی به آن اختصاص داده می‌شود. این فضای پشته برای انتقال آرگومان‌ها به یک مت و متغیرهای محلی تعریف شده‌است. درون مت استفاده می‌شود. در شکل ۴-۲ حافظه برای پشته‌ی یک ترد (در سمت راست) نشان داده شده است. پشته‌ها از آدرس‌های بالای حافظه به آدرس‌های پایین حافظه ساخته می‌شوند. در شکل، این ترد کدی را اجرا کرده است و پشته‌ی آن از قبیل دارای تعدادی داده است (ناحیه سایه زده شده در بالای پشته). اکنون تصور کنید که ترد کدی را اجرا کرده است که مت M1 را صدا می‌زنند.

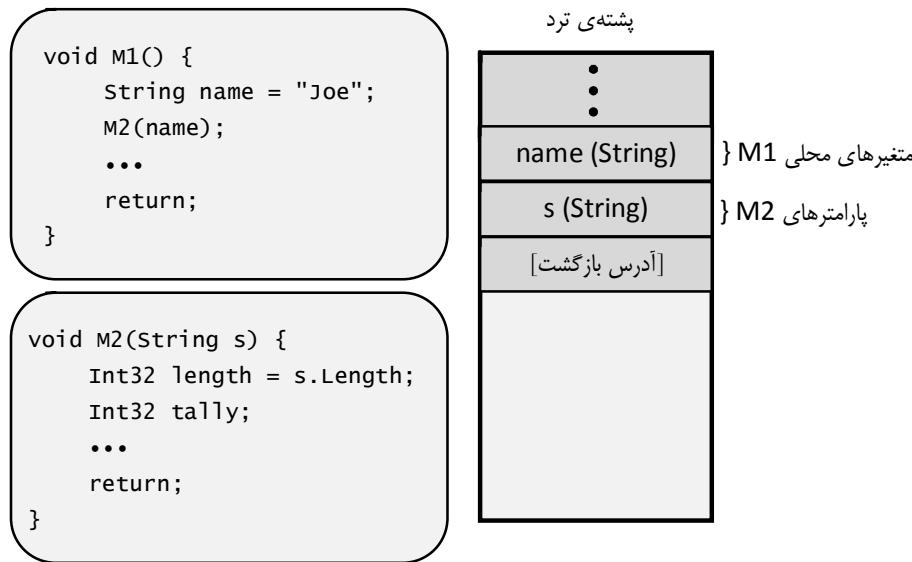
شکل ۴-۳ پشته‌ی یک ترد و مت M1 در حال فراخوانی

ساده ترین متدها هم دارای کد مقدمه prologue code هستند که یک مت را قبل از شروع به کار، مقداردهی اولیه می‌کند. این متدها دارای کد خاتمه نیز هستند که یک مت را پس از انجام کارش برای بازگشت به فراخوانی کننده، تمیز و پاک می‌کند. وقتی مت M1 شروع به اجرا می‌کند، کد مقدمه‌ی آن حافظه را برای متغیر محلی name از پشته‌ی ترد تخصیص می‌دهد (شکل ۴-۳).

شکل ۴-۴ تخصیص متغیر محلی متعلق به M1 در پشته‌ی ترد

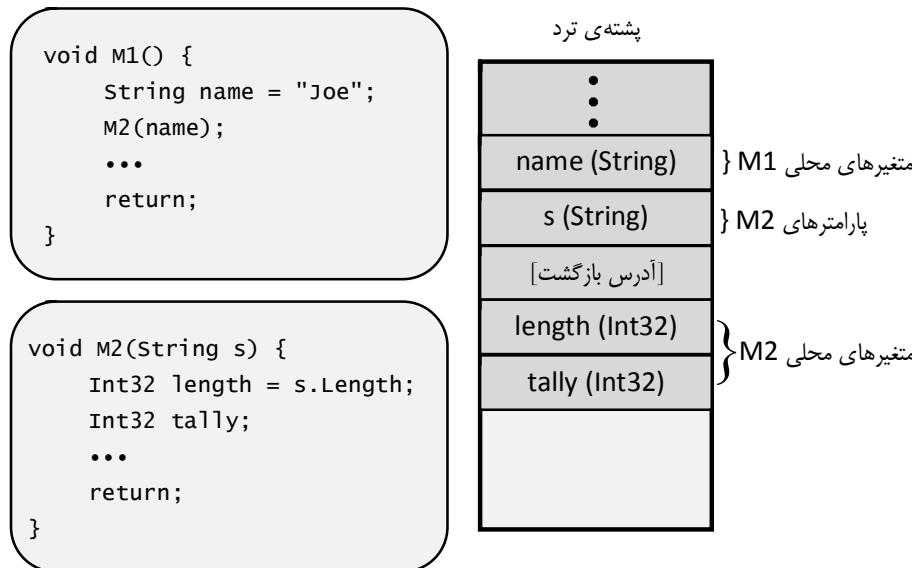
سپس، مت M2 را صدا می‌زند و متغیر محلی name را به عنوان آرگومان بدان ارسال می‌کند. این باعث می‌شود که آدرس متغیر محلی name در پشته قرار گیرد (شکل ۴-۴). درون مت M2، موقعیت پشته با متغیر پارامتر S شناسایی می‌شود. (توجه کنید برخی معماری‌ها برای افزایش کارایی، آرگومان‌ها را از طریق رجیسترها ارسال می‌کنند، اما این تفاوت برای این بحث مهم نیست). همچنین وقتی یک مت فراخوانی می‌شود، آدرسی در مت فراخوانی کننده که مت فراخوانی شده باشد به آن برگردد، در پشته قرار می‌گیرد (در شکل ۴-۴ نشان داده شده است).

شکل ۴-۴ آرگومان‌ها و آدرس بازگشت را هنگام فراخوانی M2 در پشتیه می‌گذارد.

وقتی متده M2 شروع به اجرا می‌کند، کد مقدمه‌ی آن، حافظه را برای متغیرهای محلی length و tally از پشتیه‌ی ترد اختصاص می‌دهد (شکل ۵-۴). سپس کد درون M2 اجرا می‌شود. سرانجام، M2 به عبارت return می‌رسد که باعث می‌شود اشاره‌گر دستور پردازنده با مقدار آدرس بازگشت در پشتیه پر شود و قاب پشتیه M2 از بین می‌رود تا شبیه به آنچه در شکل ۴-۳ بود، گردد. در این لحظه، M1 به اجرای کدی که بلافصله بعد از فراخوانی M2 آمده است، ادامه می‌دهد و قاب پشتیه آن دقیقاً وضعیت مورد نیاز M1 را نشان می‌دهد.

سرانجام، M1 با قراردادن مقدار آدرس برگشت (که در شکل‌ها نشان داده نشده، ولی دقیقاً در بالای آرگومان name در پشتیه قرار می‌گیرد) در اشاره‌گر دستور پردازنده، به فراخوانی کننده‌اش برمی‌گردد و قاب پشتیه M1 از بین می‌رود تا شبیه به آنچه در شکل ۴-۲ بود گردد. در این لحظه، متده که M1 را صدای زده بود به اجرای کدی که بلافصله بعد از فراخوانی M1 آمده است ادامه می‌دهد و قاب پشتیه آن دقیقاً وضعیت مورد نیاز آن متده را منعکس می‌کند.

شکل ۴-۵ اختصاص متغیرهای محلی M2 در پشتیه ترد

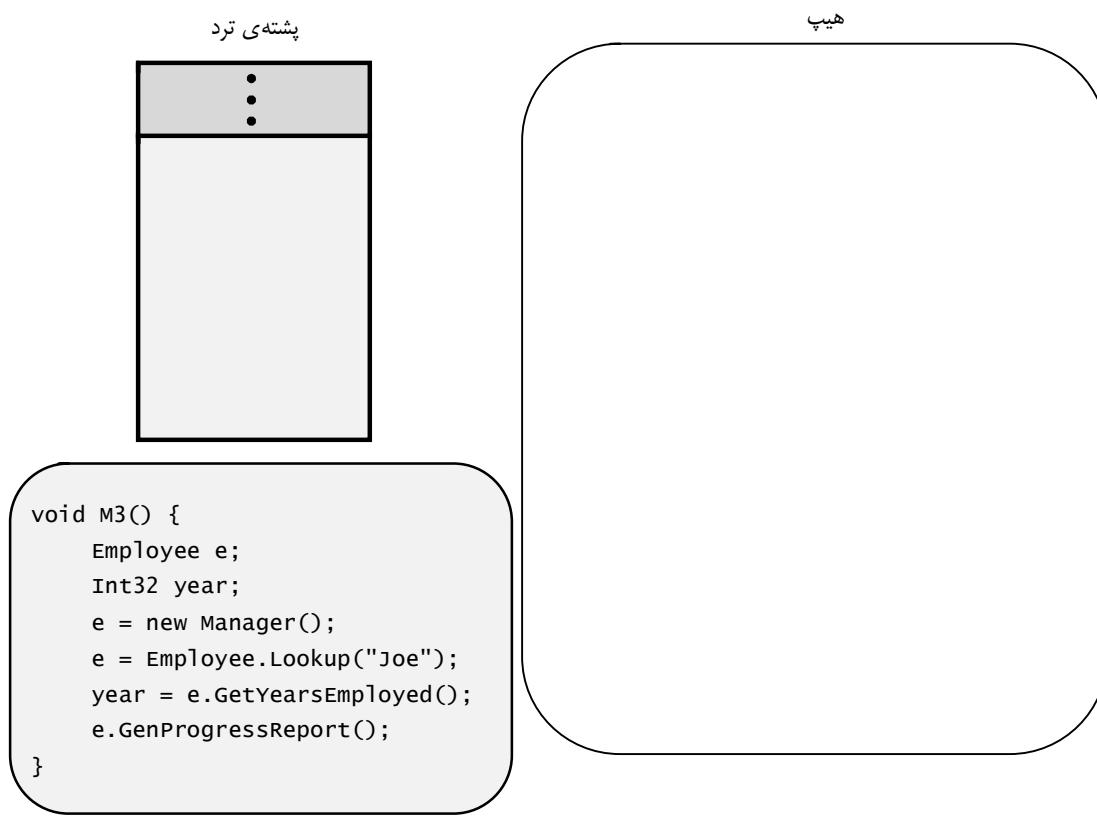
حال، بگذارید بحث را به سمت CLR بچرخانیم. فرض کنید این دو تعریف کلاس را داریم:

```
internal class Employee {
    public      Int32      GetYearsEmployed() { ... }
    public virtual String   GetProgressReport() { ... }
}
```

```
public static Employee Lookup(String name) { ... }
}
```

```
internal sealed class Manager : Employee {
    public override string GetProgressReport() { ... }
}
```

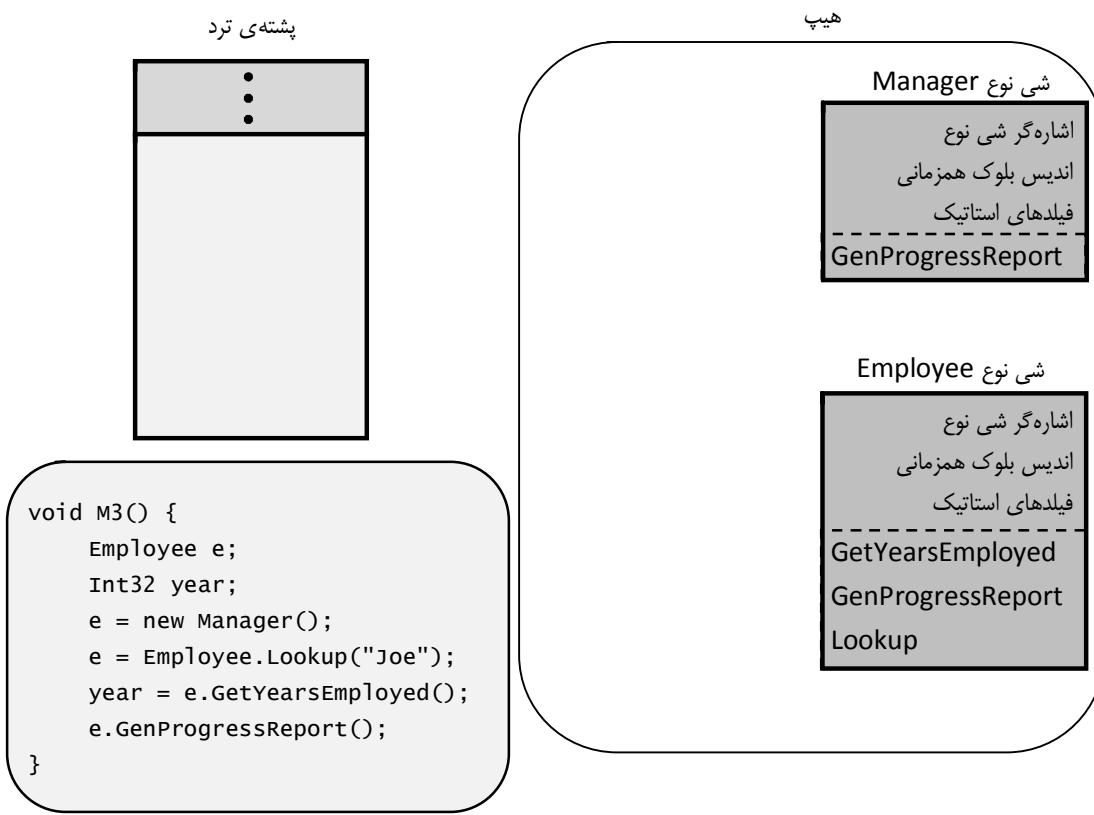
پردازه‌ی ویندوز ما شروع به کار کرده است، درون آن بارگذاری شده، هیپ مدیریت شده مقدارده‌ی اولیه گشته و ترد (همراه با حافظه پشته ۱ مگابایت) ساخته شده است. این ترد قبل از اجرا کرده است و این کد تصمیم دارد که متند **M3** را صدا بزند. همه‌ی این‌ها در شکل ۴-۶ آمده است. متند **M3** شامل کدی است که نشان می‌دهد CLR چگونه کار می‌کند، این کدی نیست که معمولاً شما می‌نویسید، چون در واقع کار مفیدی انجام نمی‌دهد.

شکل ۶-۴ CLR در پردازه بارگذاری شده، هیپ مقدارده‌ی گشته و یک پشته‌ی ترد همراه با **M3** که در حال فراخوانی است

وقتی کامپایلر فقط-در-لحظه (JIT) کد زبان میانی (IL) را به دستورات اصلی پردازنده تبدیل می‌کند، همه‌ی نوع‌هایی که درون **M3** ارجاع داده می‌شوند را می‌بیند: **Employee**, **String** و **Manager**. در این لحظه، CLR مطمئن می‌شود اسمبلی‌هایی که این نوع‌ها را تعریف می‌کنند، بارگذاری شده باشند. سپس به کمک متادیتای اسمبلی، CLR اطلاعات این نوع را استخراج کرده و ساختمان داده‌هایی برای بیان نوع‌ها ایجاد می‌کند. ساختمان داده‌های اشیاء نوع^{۳۵} **Employee** و **Manager** در شکل ۶-۷ آمده است. چون این ترد قبل از فراخوانی **M3** کدی را اجرا کرده است، فرض کنید که اشیاء نوع **String** و **Int32** قبلا ساخته شده‌اند (این امر محتمل است، چون این‌ها، نوع‌های بسیار رایجی هستند). پس من آن‌ها را در شکل نشان نمی‌دهم.

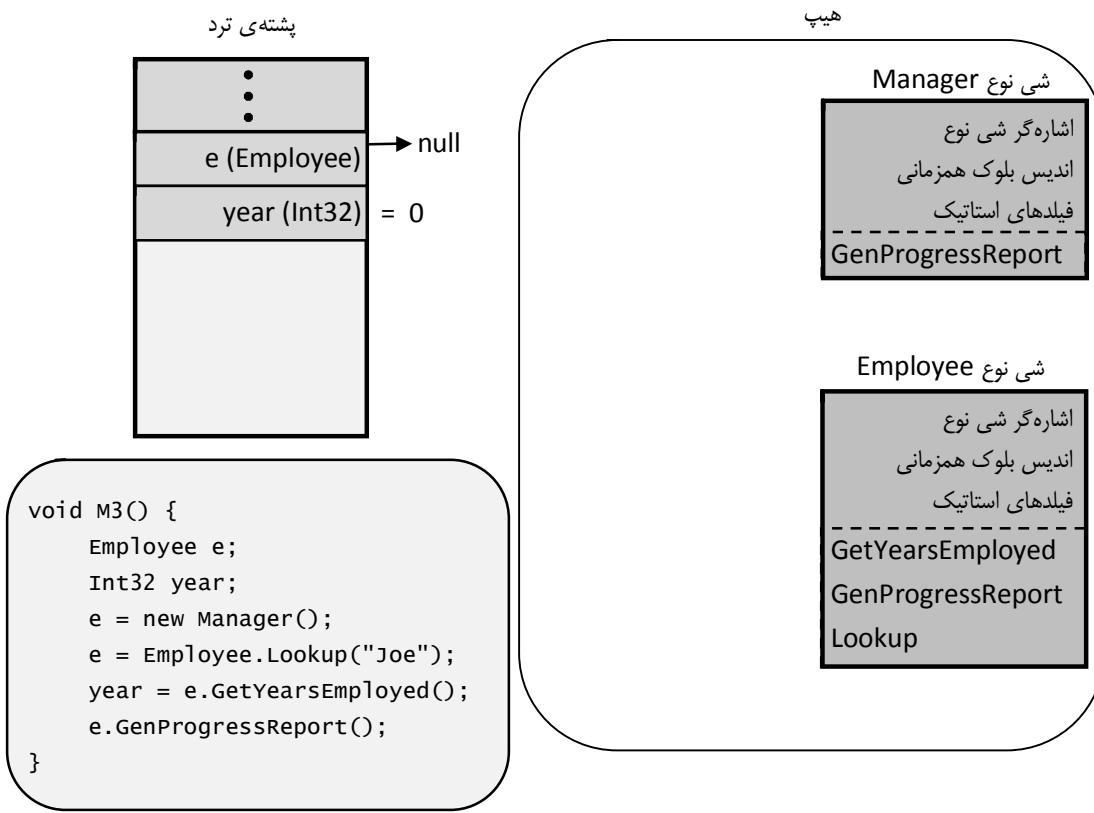
^{۳۵} منظور خود شی نوع (type object) است و نه شی‌ای از یک نوع (object of a type).

شكل ۷-۴ اشیاء نوع Manager و Employee که هنگام فراخوانی M3 ایجاد شده اند.

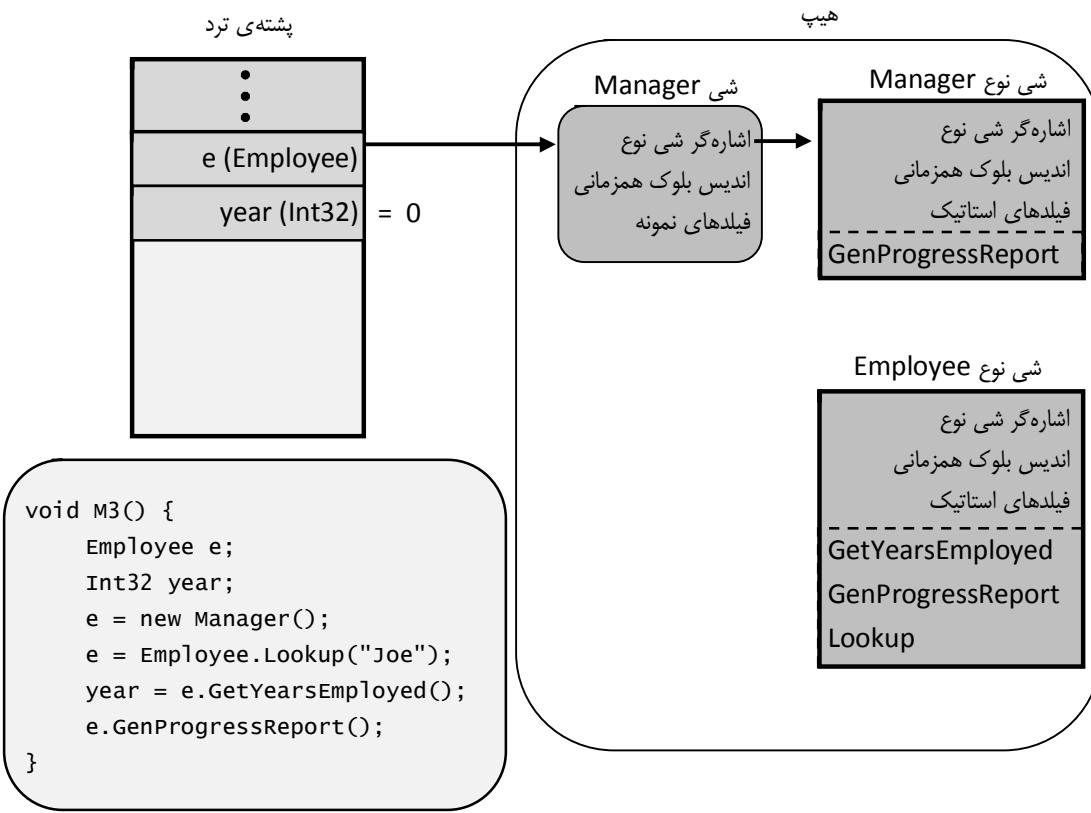
بگذرید کمی پیرامون این اشیاء نوع بحث کنیم. همانطور که قبلا در این فصل گفته شد، همه‌ی اشیاء در هیپ دو عضو اضافی دارند: اشاره‌گر شی نوع `type object pointer` و اندیس بلوک همزمانی `sync block index`. همانطور که می‌بینید، اشیاء نوع Manager و Employee هر دوی این اعضا را دارند. وقتی شما یک نوع تعریف می‌کنید، می‌توانید فیلدهای داده استاتیک در آن تعریف نمایید. بایت‌های این فیلدهای داده استاتیک درون خود اشیاء نوع تخصیص داده می‌شوند. سرانجام درون هر نوع یک جدول متدا به یک ورودی به ازای هر متدا تعریف شده در نوع، قرار دارد. این جدول متدا است که در فصل ۱ "مدل اجرایی CLR" بحث شد. چون نوع Employee سه متدا تعریف می‌کند (`GetProgressReport`, `GetYearsEmployed`)، سه ورودی در جدول متدا متعلق به نوع Employee وجود دارد. چون نوع Manager یک متدا دارد (یک بازنویسی از `Lookup`، سه ورودی در جدول متدا متعلق به نوع Manager وجود دارد. `GetProgressReport` پس تنها یک ورودی در جدول متدا متعلق به نوع Manager وجود دارد.

اکنون، پس از آنکه CLR مطمئن شد تمام اشیاء نوع که متدا به آن‌ها نیاز دارد ساخته شده‌اند و کد **M3** کامپایل شده است، CLR به ترد اجازه می‌دهد کد **M3** را اجرا کند. وقتی کد مقدمه‌ی **M3** اجرا شد، همانطور که در شکل ۴-۸ آمده است، حافظه برای متغیرهای محلی از پشتۀی ترد باید تخصیص یابد. ضمنا، CLR به صورت خودکار تمام متغیرهای محلی را با **null** یا **0** (صفر) به عنوان بخشی از کد مقدمه‌ی متدا، مقداردهی اولیه می‌کند. هر چند، اگر کدی بنویسید که سعی در خواندن از یک متغیر محلی قبل از آنکه در کد خود صریحاً آن را مقداردهی اولیه کنید، کامپایلر سی‌شارپ پیام خطای "Use of unassigned local variable" را تولید می‌کند.

شکل ۴-۸ تخصیص متغیرهای محلی M3 از پشته‌ی ترد

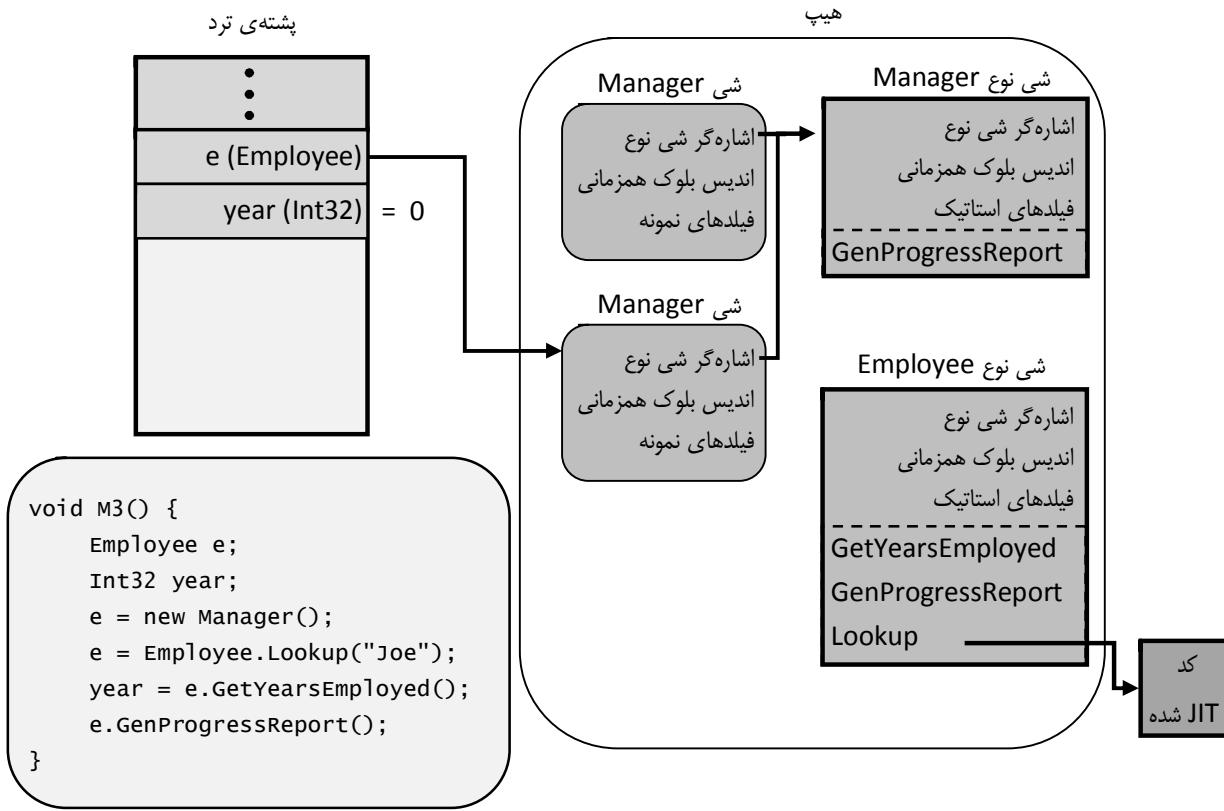
سپس، کد خود را برای ساختن یک شی **Manager** اجرا می‌کند. این باعث می‌شود که یک نمونه از نوع **Manager**، یک شی **Manager** همانگونه که در شکل ۴-۹ نشان داده شد، در هیپ مدیریت شده ساخته شود. همانگونه که می‌بینید، شی **Manager** مثل هر شی دیگری دارای اشاره‌گر شی نوع و اندیس بلوک همزمانی است. این شی همچنین بایت‌های مورد نیاز برای نگهداری فیلدهای داده‌ای نمونه که توسط نوع **Manager** و همچنین فیلدهای نمونه که توسط هر کلاس پایه‌ی نوع **Manager** و **Employee** (در اینجا، **Object**) ساخته شده‌اند، را دارد. وقتی یک شی جدید در هیپ ساخته می‌شود، CLR به صورت خودکار، اشاره‌گر شی نوع را برای ارجاع به شی نوع متناظر با شی (در این مورد، شی نوع **Manager**) مقداردهی اولیه می‌کند. علاوه بر این، CLR، اندیس بلوک همزمانی و تمام فیلدهای نمونه‌ی شی را به **null** یا **0** (صفر)، پیش از فراخوانی سازنده‌ی نوع، متذکر که احتمالاً مقادیر فیلدهای داده‌ای نمونه را تغییر می‌دهد، مقداردهی اولیه می‌کند. عملکر **new** آدرس حافظه‌ی شی **Manager** را برمی‌گرداند که در متغیر **e** (در پشته‌ی ترد) ذخیره می‌شود.

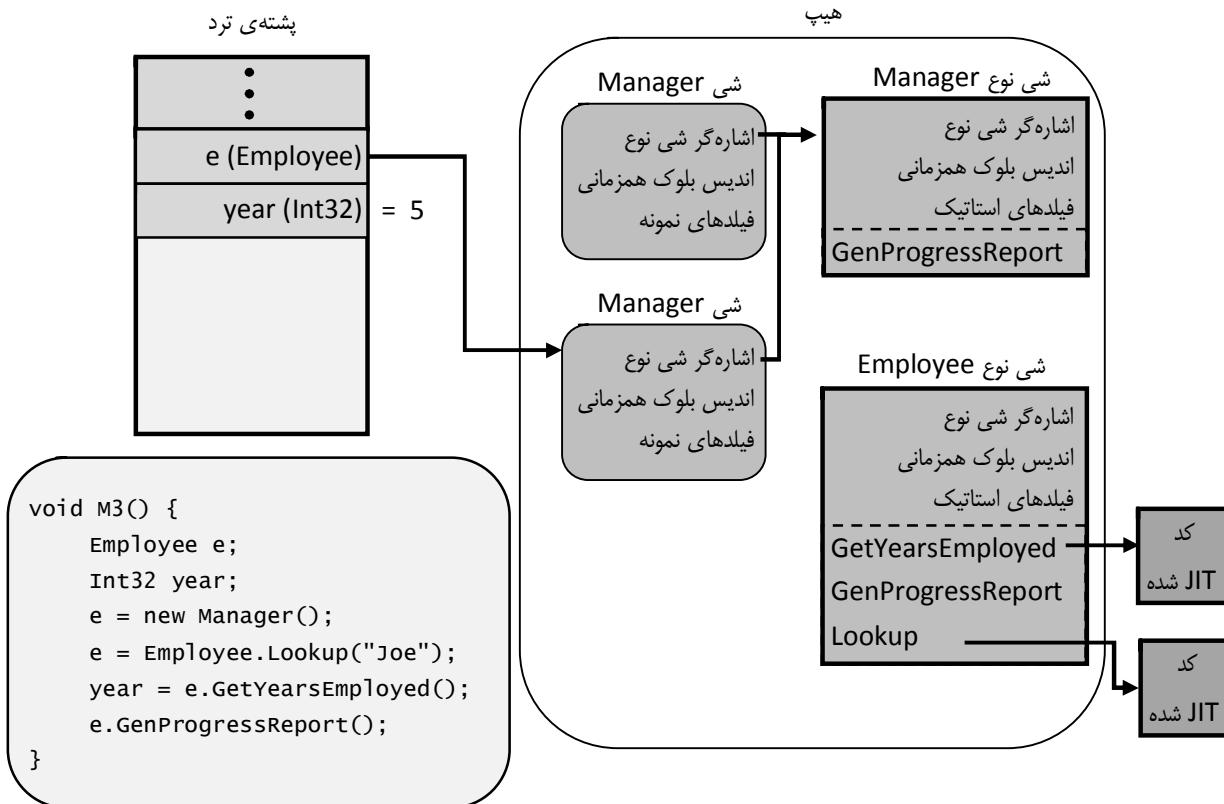
شکل ۹-۴ اختصاص حافظه و مقداردهی اولیه یک شی Manager

خط بعدی کد در **M3**، متد استاتیک **Employee** از **Lookup** را فراخوانی می‌کند. وقتی یک متد استاتیک فراخوانی می‌شود، کامپایلر JIT شی نوع منتظر با شی نوعی که متد استاتیک را تعریف کرده پیدا می‌کند. سپس، کامپایلر JIT ورودی در جدول متد شی نوع که به متد فراخوانی شده اشاره می‌کند را پیدا کرده آن را (در صورت نیاز) JIT می‌کند و کد JIT شده را فراخوانی می‌کند. برای بحث ما، فرض کنید که متد **Employee** از **Lookup** برای یافتن Joe یک پایگاه داده را جستجو می‌کند. بگوییم که پایگاه داده تعیین می‌کند که Joe یک مدیر است و به صورت داخلی متد **Lookup** یک شی جدید Manager در هیچ می‌سازد، آن را برای Joe مقداردهی اولیه کرده و آدرس این شی را برمی‌گرداند. آدرس در متغیر محلی **e** ذخیره می‌شود. نتیجه این عملیات در شکل ۹-۱۰ آمده است.

توجه کنید که **e** دیگر به اولین شی Manager ساخته شده اشاره نمی‌کند. در واقع، چون دیگر متغیری به این شی اشاره نمی‌کند، از کاندیداهای اصلی برای جمع آوری در آینده است که حافظه مصرفی توسط این شی را باز پس می‌گیرد (آزاد می‌کند). خط بعدی کد در **M3**، متد نمونه‌ی غیرمجازی **Employee** از **GetYearsEmployed** را فراخوانی می‌کند. وقتی یک متد نمونه‌ی غیرمجازی فراخوانی می‌شود، کامپایلر JIT شی نوع منتظر با نوع متغیری که متد را فراخوانی کرده است را پیدا می‌کند. در این مورد، متغیر **e** به عنوان **Employee** تعریف شده است. (اگر نوع متد **Employee** که متد را فراخوانی کرده است را پیدا می‌کند، این اشاره نمی‌کند، این اطلاعات در شکل نیامده است). سپس، کامپایلر JIT ورودی در جدول متد دهد چون هر شی نوع دارای فیلدهای است که به شی نوع پایه اشاره می‌کند، این اطلاعات در شکل نیامده است. بگوییم شی نوع که به متد فراخوانی شده اشاره دارد را پیدا کرده، متد را (در صورت نیاز) JIT می‌کند و سپس کد JIT شده را فراخوانی می‌کند. برای بحث ما، متد **Employee** از **GetYearsEmployed** مقدار ۵ را برمی‌گرداند چون Joe پنج سال است که در شرکت استخدام شده است. عدد صحیح در متغیر محلی **year** ذخیره می‌شود. نتیجه این عملیات در شکل ۹-۱۱ آمده است.

شکل ۱۰-۴ متده استاتیک Employee Lookup از Manager شی را برای Joe تخصیص داده و مقداردهی اولیه می کند.

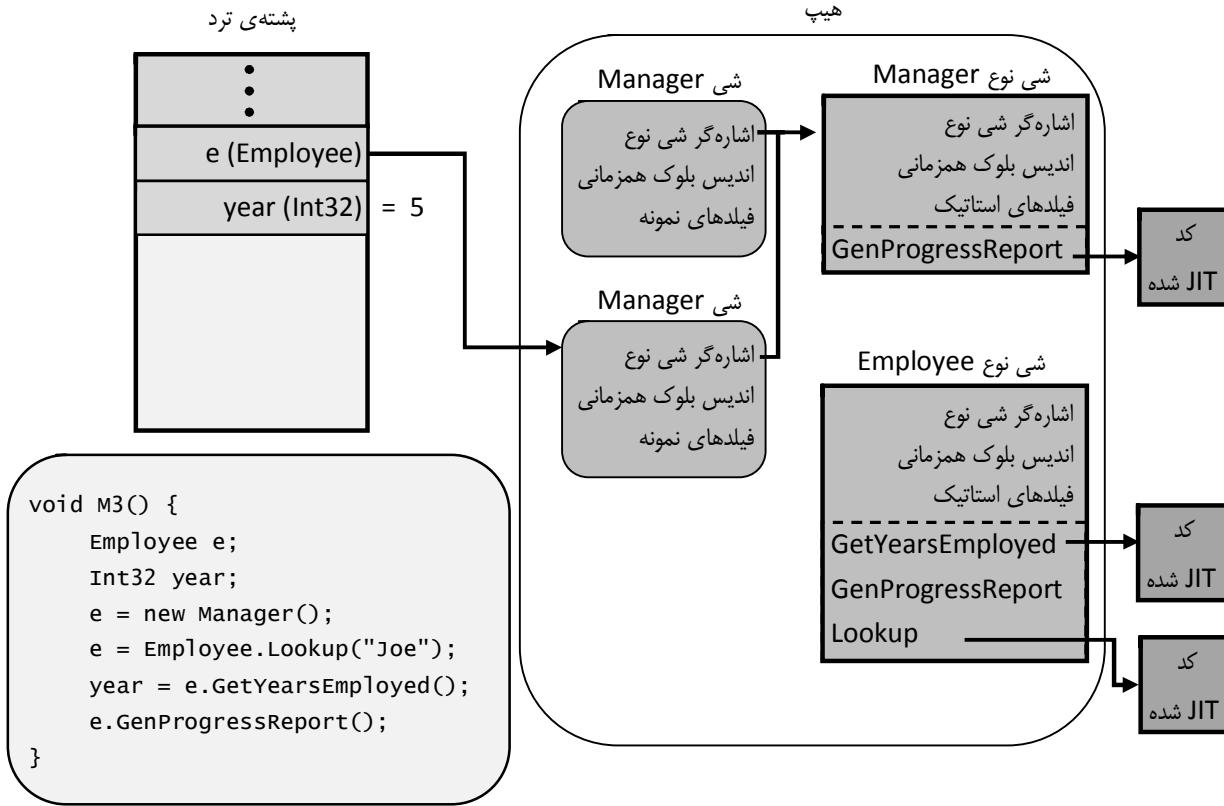

شکل ۱۱-۴ متد نمونه‌ی غیرمجازی GetYearsEmployed از Employee فراخوانی شده و مقدار ۵ را برمی‌گرداند.

خط بعدی کد در **M3** متد مجازی نمونه **GetProgressReport** از **Employee** را فراخوانی می‌کند. هنگام فراخوانی یک متد مجازی نمونه، کامپایلر JIT تعدادی کد اضافی در متد تولید می‌کند که با هر فراخوانی اجرا می‌شوند. این کد ابتدا به متغیری که فراخوانی کرده است و سپس آدرس شی فراخوانی کننده نگاه می‌کند. در این مورد متغیر **e** به شی **Manager** که "Joe" را نشان می‌دهد، اشاره دارد. سپس، که، عضو درونی اشاره‌گر شی نوع متعلق به شی را بررسی می‌کند. این عضو به نوع واقعی شی اشاره می‌کند. کد، سپس ورودی جدول متد شی نوع که به متد فراخوانی شده اشاره دارد را پیدا کرده، آن را (در صورت نیاز) JIT می‌کند و کد JIT شده را فراخوانی می‌کند. برای بحث ما، پیاده‌سازی‌ای که از **GetProgressReport** Manager

کرده است، فراخوانی می‌شود، چون **e** به یک شی **Manager** ارجاع می‌کند. نتیجه این عملیات در شکل ۱۲-۴ نشان داده شده است.

نکته اینکه اگر متد **Employee** از **Lookup** تعیین می‌کرد که Joe فقط یک **Employee** و نه یک **Manager** است، Lookup به صورت داخلی یک شی **Employee** می‌ساخت که اشاره‌گر شی نوع آن به شی نوع **Employee** اشاره کرده و باعث می‌شد پیاده‌سازی‌ای که از **GetProgressReport** انجام داده به جای پیاده‌سازی‌ای که Manager از آن انجام داده، فراخوانی شود.

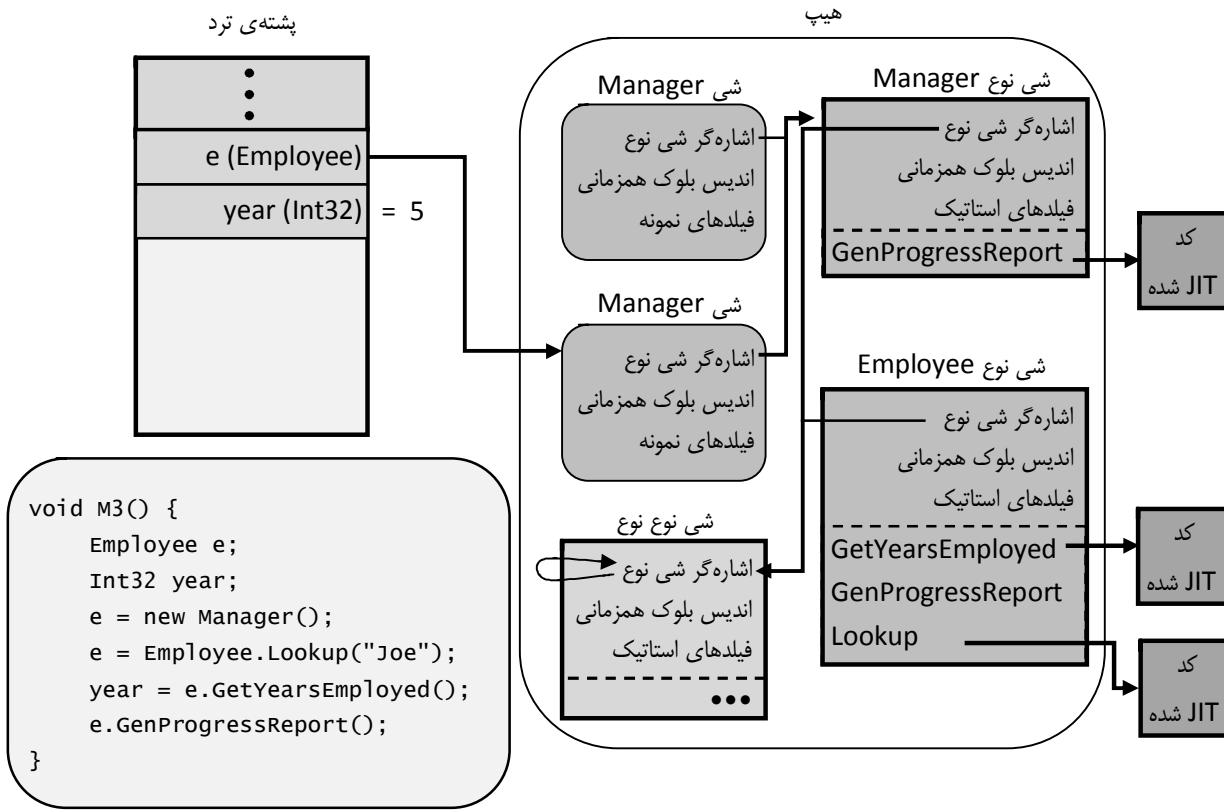
شکل ۱۲-۴ متد مجازی نمونه **GetProgressReport** از **Employee** فراخوانی می‌شود و باعث اجرای نسخه‌ی بازنویسی شده‌ی این متد توسط Manager، می‌گردد

در اینجا، ما ارتباط بین سورس کد، IL و کد JIT شده را بحث کردیم. همچنین، پشتی‌تارهای محلی و چگونگی ارجاع این آرگومان‌ها و متغیرها به اشیای درون هیپ را نیز صحبت کردیم. همچنین دیدید چگونه اشیاء، اشاره‌گری به شی نوعشان (که شامل فیلدهای استاتیک و جدول متد است) دارند. در ضمن گفته‌یم چگونه کامپایلر JIT تعیین می‌کند به چه طریق متدهای استاتیک، متدهای غیرمجازی نمونه و متدهای مجازی نمونه را فراخوانی کند تمام این‌ها باید به شما دید دقیقی از چگونگی عملکرد CLR بدهد و این بینش هنگام معماری و پیاده‌سازی نوع، کامپوننت‌ها و برنامه‌هایتان به شما کمک می‌کند. قبل از پایان فصل، می‌خواهیم کمی بینش بیشتری از آنچه درون CLR اتفاق می‌افتد به شما بدهم.

شما متوجه شدید که اشیاء نوع **Manager** و **Employee** هر دو شامل اعضای اشاره‌گر شی نوع هستند. این بدين دليل است که خود اشیاء نوع، واقعاً شی هستند. وقتی CLR، اشیاء نوع را می‌سازد. CLR باید این اعضا را مقداردهی اولیه کند. شاید بپرسید "به چه چیزی؟". خوب وقتی CLR در یک پردازه شروع به اجرا می‌کند، یک شی نوع ویژه برای نوع **System.Type** (که در MSCorLib.dll تعریف شده است) می‌سازد. اشیاء نوع **Employee** و

"نمونه"‌هایی از این نوع هستند و بنابراین، اعضای اشاره‌گر شی نوع در آن‌ها با اشاره به نوع **System.Type** مقداردهی اولیه می‌شوند، درست همانگونه که در شکل ۱۳-۴ آمده است.

البته، شی نوع **System.Type** خودش یک شی است و بنابراین دارای یک عضو اشاره‌گر شی نوع می‌باشد و منطقی است که سوال کنید این عضو به چه چیزی اشاره دارد. این عضو به خودش اشاره دارد، چون شی نوع **System.Type** خود یک "نمونه" از شی نوع است. و اکنون باید سیستم کامل نوع در CLR و نحوه عملکرد آن را بدانید. ضمناً متدهای **GetType** از **System.Object** فقط آدرس ذخیره شده در عضو اشاره‌گر شی نوع از شی مشخص شده را بر می‌گرداند. به بیان دیگر متدهای **GetType**، یک اشاره‌گر به شی نوع از یک شی برمی‌گرداند و این راهیست که شما می‌توانید نوع صحیح هر شی در سیستم (شامل اشیاء نوع) را تعیین کنید.

شکل ۱۳-۴ اشیاء نوع Manager و Employee نمونه‌هایی از نوع **System.Type** هستند.

پایان فصل ۴

شکر، شکر، شکر، شکر

فصل ۵: نوع های اصلی، ارجاعی و مقداری

در این فصل، گونه های مختلف نوع ها که یک برنامه نویس دات نت فریمورک مایکروسافت با آن ها کار می کند را بحث می کنم. این برای تمام برنامه نویسان حیاتی است که با رفتارهای متفاوتی که این نوع ها دارند، آشنای باشند. وقتی من اولین بار دات نت فریمورک را یاد گرفتم؛ تفاوت بین نوع های اصلی، ارجاعی و مقداری را کاملا درک نمی کردم. عدم درک این تمایزها باعث می شد که خطاهای مشکلات عملکردی در کد من بوجود بیاخد. با توضیح تفاوت میان نوع ها در اینجا، امیدوارم شما را از سردرهایی که من برای رسیدن به سرعت در برنامه نویسی تجربه کرده ام رها کنم.

نوع های اصلی زبان برنامه نویسی

برخی نوع های داده ای آنقدر فراوان استفاده می شوند که کامپایلرهای، نحو ساده شده ای برای دسترسی به این نوع ها فراهم می کنند. برای نمونه شما می توانید یک عدد صحیح را با نحو زیر درست کنید:

```
System.Int32 a = new System.Int32();
```

اما مطمئن شما هم موافقید تعریف و مقداردهی اولیه یک عدد صحیح با این نحو، نسبتا سنگین است. خوشبختانه، بسیاری از کامپایلرهای (شامل سی شارپ) به شما اجازه می دهند که به جای آن از نحوی شبیه به زیر استفاده کنید:

```
int a = 0;
```

این نحو مطمئنا کد را خواناتر کرده و کد `IL` ای تولید می کند که معادل کد `IL` تولیدی وقتی که از `System.Int32` استفاده می شود، است. هر نوع داده ای که کامپایلر به صورت مستقیم پشتیبانی می کند، نوع های اصلی primitive types نامیده می شوند. نوع های اصلی مستقیما بر نوع های موجود در کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) منطبق می شوند. برای نمونه در سی شارپ، یک `int` مستقیما بر نوع `System.Int32` منطبق می گردد. به این خاطر چهار خط کد زیر به درستی کامپایل شده و دقیقا کد `IL` یکسانی تولید می کنند:

```
int a = 0;                                // Most convenient syntax
System.Int32 a = 0;                         // Convenient syntax
int a = new int();                          // Inconvenient syntax
System.Int32 a = new System.Int32();        // Most inconvenient syntax
```

جدول ۱-۵ نوع های FCL که دارای نوع متضطر اصلی در سی شارپ هستند را نشان می دهد. برای نوع هایی که با مشخصات مشترک زبان (CLS) سازگار هستند، دیگر زبان ها نوع های اصلی مشبه ای را نمی کنند. اما، زبان ها نیاز نیست که هیچ گونه پشتیبانی برای نوع های غیرسازگار با CLS فراهم کنند.

جدول ۱-۵ نوع های اصلی سی شارپ با نوع های FCL متضطر

نوع اصلی	FCL	سازگار با CLS	توضیح
<code>sbyte</code>	<code>System.SByte</code>	خبر	مقدار ۸ بیتی علامت دار
<code>byte</code>	<code>System.Byte</code>	بله	مقدار ۸ بیتی بدون علامت
<code>short</code>	<code>System.Int16</code>	بله	مقدار ۱۶ بیتی علامت دار
<code>ushort</code>	<code>System.UInt16</code>	خبر	مقدار ۱۶ بیتی بدون علامت
<code>int</code>	<code>System.Int32</code>	بله	مقدار ۳۲ بیتی علامت دار
<code>uint</code>	<code>System.UInt32</code>	خبر	مقدار ۳۲ بیتی بدون علامت
<code>long</code>	<code>System.Int64</code>	بله	مقدار ۶۴ بیتی علامت دار
<code>ulong</code>	<code>System.UInt64</code>	خبر	مقدار ۶۴ بیتی بدون علامت
<code>char</code>	<code>System.Char</code>	بله	کاراکتر ۱۶ بیتی یونیکد (<code>char</code> هرگز یک مقدار ۸ بیتی را آنچنان که در C++ مدیریت نشده داشت، نشان نمی دهد.)
<code>float</code>	<code>System.Single</code>	بله	مقدار اعشاری ۳۲ بیتی IEEE
<code>double</code>	<code>System.Double</code>	بله	مقدار اعشاری ۶۴ بیتی IEEE

یک مقدار false یا true	بله	System.Boolean	bool
یک مقدار اعشاری ۱۲۸ بیتی با دقت بالا که برای محاسبات مالی که خطای گردکردن قابل چشم پوشی نیست کاربرد دارد. از آن ۱۲۸ بیت، ۱ بیت علامت مقدار را نشان می‌دهد، ۹۶ بیت، خود مقدار و ۸ بیت، توان که باید مقدار ۹۶ بیت بر آن تقسیم شود را نگهداری می‌کند (هر جا از ۰ تا ۲۸ می‌تواند باشد). بقیه بیت‌ها بدون استفاده هستند.	بله	System.Decimal	decimal
آرایه‌ای از کاراکترها	بله	System.String	string
برای CLR . dynamic معادل Object است. هرچند، کامپایلر سی-شارپ اجازه می‌دهد که متغیرهای dynamic در ارسال‌های پویا با نحو ساده استفاده شوند. برای اطلاعات بیشتر بخش "نوع اصلی dynamic " را در پایان این فصل ببینید.	بله	System.Object	dynamic

راه دیگر تفکر پیرامون نوع‌های اصلی این است که کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار فرض می‌کند شما دستورات **using** (همانطور که در فصل ۴ "مبانی نوع" صحبت شد) زیر را در تمام فایل‌های سورس کد خود وارد کرده اید:

```
using sbyte = System.SByte;
using byte = System.Byte;
using short = System.Int16;
using ushort = System.UInt16;
using int = System.Int32;
using uint = System.UInt32;
...
```

مشخصات زبان سی‌شارپ بیان می‌کند، "به عنوان یک سبک، استفاده از کلمه کلیدی بر استفاده از نام کامل نوع ترجیح دارد". من با مشخصات زبان موافق نیستم. من ترجیح می‌دهم که از نام‌های نوع FCL استفاده کرده و کاملاً از نام‌های نوع اصلی خودداری کنم. در واقع، آرزو داشتم که کامپایلرها نام‌های نوع اصلی را ارائه نداده و به جای آن برنامه‌نویسان را مجبور به استفاده از نام‌های نوع FCL می‌کرند. دلایل من به این شرح می‌باشند:

من برنامه‌نویسانی را دیده‌ام که گیج شده‌اند و نمی‌دانند از **String** **string** یا **System.String** (یک کلمه کلیدی) در سی‌شارپ دقیقاً بر **System.String** (یک نوع FCL) منطبق است، تفاوتی بین آن‌ها وجود نداشته و از هر دو می‌توانند استفاده کنند. به طرق مشابه من شنیده‌ام بعضی برنامه‌نویسان می‌گویند که **int** هنگامی که برنامه در سیستم عامل ۳۲ بیتی اجرا می‌شود یک عدد ۳۲ بیتی را نمایش داده و وقتی در سیستم عامل ۶۴ بیتی اجرا شود یک عدد ۶۴ بیتی را نشان می‌دهد. این بیان مطلقاً اشتباه است، در سی‌شارپ یک **int** همیشه بر **System.Int32** منطبق می‌شود و بنابراین بدون توجه به سیستم عاملی که در آن اجرا می‌شود همواره یک عدد ۳۲ بیتی را نشان می‌دهد. اگر برنامه‌نویسان از **Int32** استفاده می‌کرند این سدرگمی احتمالی نیز از بین می‌رفت.

در سی‌شارپ، **long** بر **System.Int64** منطبق می‌شود اما در یک زبان برنامه‌نویسی متفاوت، **long** می‌تواند بر یک **Int16** یا **Int32** منطبق شود. در واقع، **long** با **C++/CLI** به عنوان یک **Int32** رفتار می‌کند. کسی که به برنامه‌نویسی در یک زبان عادت دارد اگر کدی که به زبان دیگر نوشته شده است را بخواند ممکن است برای آن را اشتباه تفسیر کند. در واقع، اکثر زبان‌ها با **long** به عنوان یک کلمه کلیدی برخورد نمی‌کنند و کدی که از آن استفاده کند را کامپایلر نخواهد کرد.

FCL دارای متدهای زیادی است که نام نوع به عنوان بخشی از نام متده است. برای نمونه، نوع **BinaryReader** متدهای **ToBoolean**, **ReadSingle**, **ReadInt32**, **ReadBoolean** و غیره را ارائه می‌کند و نوع **System.Convert** متدهایی مثل **ToSingle**, **ToInt32** و غیره را ارائه می‌کند. اگرچه نوشتن کد زیر مجاز است اما خط شامل **float** برای من بسیار غیرطبیعی به نظر می‌رسد و واضح نیست که این خط درست باشد:

```
▪ BinaryReader br = new BinaryReader(...);
▪ float val = br.ReadSingle(); // OK, but feels unnatural
```

```
▪single val = br.ReadSingle(); // OK and feels good
```

بسیاری از برنامه نویسانی که فقط از سی شارپ استفاده می کنند، فراموش می کنند که زبان های برنامه نویسی دیگر را نیز می توان برای کار با CLR استفاده کرد و به این خاطر، سی شارپیزم در کتابخانه کلاس بوجود آمده است. برای نمونه، FCL مایکروسافت تقریباً منحصراً در سی شارپ نوشته شده است و برنامه نویسان تیم FCL اکنون متدهایی مثل **GetLongLength** از **Array** را معرفی کرده اند که یک مقدار **Int64** که در سی شارپ **long** است ولی در زبان های دیگر (C++/CLI) نیست را برمی گرداند. مثال دیگر متدهای **LongCount** از **System.Linq.Enumerable** است.

به خاطر تمام این دلیل ها من از نوع های FCL در این کتاب استفاده می کنم، در بسیاری از زبان های برنامه نویسی، شما انتظار دارید که کد زیر کامپایل شده و به درستی اجرا شود:

```
Int32 i = 5;           // A 32-bit value
Int64 l = i;           // Implicit cast to a 64-bit value
```

اما، بر طبق مبحث تبدیل ها در فصل ۴، شما انتظار نخواهید داشت که این کد کامپایل شود. گذشته از این، **System.Int64** و **System.Int32** نوع های متفاوتی بوده و هیچ کدام از دیگری مشتق نشده است. خوب، خوشحال خواهید شد اگر بدانید که کامپایلر سی شارپ این کد را به درستی کامپایل کرده و طبق انتظار اجرا می کند. چرا؟ علت آن است که کامپایلر سی شارپ درباره نوع های اصلی داشت و بیزار است که اینها دارد و قانون های خاص خود را هنگام کامپایل کد اعمال می کند. به بیان دیگر، کامپایلر الگوهای برنامه نویسی را بایق را تشخیص داده و کد IL مورد نیاز را تولید می کند تا کد نوشته شده طبق انتظار کار کند. به خصوص، کامپایلر سی شارپ از الگوهای مرتبط با تبدیل ها، لیترال ها و عملگرهای همانند مثال زیر پشتیبانی می کند.

اول اینکه، کامپایلر قادر به انجام تبدیل های ضمنی و صریح بین نوع های اصلی است. همانند این:

```
Int32 i = 5;           // Implicit cast from Int32 to Int32
Int64 l = i;           // Implicit cast from Int32 to Int64
Single s = i;          // Implicit cast from Int32 to Single
Byte b = (Byte) i;     // Explicit cast from Int32 to Byte
Int16 v = (Int16) s;   // Explicit cast from Single to Int16
```

سی شارپ اجازه تبدیل ضمنی را وقیع می دهد که تبدیل "امن" باشد، یعنی اینکه از دست رفتن داده ممکن نباشد، مثل تبدیل یک **Int32** به یک **Int64**. اما سی شارپ نیاز به تبدیل صریح دارد اگر تبدیل احتمالاً نامن باشد. برای نوع های عددی، "ناامن" یعنی اینکه شما بتوانید دقت یا بزرگی عدد را در نتیجه تبدیل از دست بدھید. برای نمونه تبدیل از **Int32** به **Byte** نیاز به تبدیل صریح دارد چون برای اعداد بزرگ **Int32**، دقت ممکن است از دست برود؛ تبدیل از **Int16** به **Single** صریح دارد چون **Single** می تواند اعداد بزرگتری از آنچه **Int16** می تواند را نشان دهد.

بدانید که کامپایلرهای مختلفی برای مدیریت این عملیات های تبدیل تولید کنند. برای نمونه، هنگام تبدیل یک **Single** با مقدار **Int32** به یک **Int32**، بعضی کامپایلرهای کدی تولید می کنند که ۶ را در **Int32** قرار می دهد و بعضی دیگر با گرد کردن به سمت بالا به جواب ۷ می رسند. ضمناً، سی شارپ نتیجه را کوتاه می کند. برای قوانینی که سی شارپ برای تبدیل نوع های اصلی از آن ها پیروی می کند به بخش تبدیلات "Conversions" در مشخصات زبان سی شارپ مراجعه کنید.

علاوه بر تبدیل، نوع های اصلی می توانند به عنوان لیترال **literal** نوشته شوند. یک لیترال یک نمونه از نوع خودش در نظر گرفته می شود و بنابراین، شما می توانید متدهای نمونه را برای آن ها همانند زیر استفاده کنید:

```
Console.WriteLine(123.ToString() + 456.ToString()); // "123456"
```

همچنین، اگر عبارتی دارید که از لیترال ها تشکیل شده است، کامپایلر قادر است که عبارت را در زمان کامپایل ارزیابی کرده و عملکرد برنامه را بهبود بخشد.

```
Boolean found = false; // Generated code sets found to 0
```

```
Int32 x = 100 + 20 + 3; // Generated code sets x to 123
```

```
String s = "a " + "bc"; // Generated code sets s to "a bc"
```

سرانجام کامپایلر به صورت خودکار می داند چگونه و به چه ترتیبی عملگرهای (مثل **!, <, >, ==, !=, <=, >=, <<, >>**) را در کد تفسیر کند:

```
Int32 x = 100;           // Assignment operator
```

```
Int32 y = x + 23;        // Addition and assignment operators
```

```
Boolean lessThanFifty = (y < 50); // Less-than and assignment operators
```

عملیات های کنترل شده و کنترل نشده بر روی نوع اصلی

برنامه نویسان کاملاً آگاهند که بسیاری از عملیات‌های ریاضی بر روی نوع‌های اصلی منجر به سرریز (overflow) می‌شود:

```
Byte b = 100;  
b = (Byte) (b + 200);           // b now contains 44 (or 2C in Hex)
```

مهم وقتی عملیات ریاضی فوق انجام می‌شود، در اولین گام نیاز دارد که مقادیر عملوندها به مقادیر ۳۲ بیتی (یا مقادیر ۶۴ بیتی) اگر هر یک از عملوندها بیش از ۳۲ بیت نیاز داشته باشد) بسط داده شود. پس **b** و **200** (مقادیری که کمتر از ۳۲ بیت نیاز دارند) ابتدا به مقادیر ۳۲ بیتی تبدیل شده و سپس با هم جمع می‌شوند. نتیجه، یک مقدار ۳۲ بیتی ($30 \text{ در } 12C$ در هگز) است که باید قبل از آنکه در متغیر **b** ذخیره شود به یک **Byte** تبدیل گردد. سی‌شارپ این تبدیل را به صورت ضمیمی برای شما انجام نمی‌دهد و به همین دلیل ("Byte") در خط دوم از کد قبلی مورد نیاز است.

در اغلب سناریوهای برنامه‌نویسی، این سریز بی صدا مطلوب نیست و اگر تشخیص داده نشود باعث می‌شود برنامه به گونه‌ای عجیب و غیر معمول رفتار کند. در برخی سناریوهای نادر برنامه‌نویسی (مثل محاسبه مقدار کنترلی)، این سریز نه تنها قابل قبول بلکه مطلوب است.

زبان‌های مختلف، سریز را به روش‌های مختلف مدیریت می‌کند. C و C++ سریز را به عنوان خطا در نظر نمی‌گیرند و اجازه می‌دهند عملیات صورت گرفته و برنامه ادامه یابد. ویژوال بیسیک، در سوی دیگر، همیشه سریز را خطا در نظر گرفته و در صورت رخداد آن یک اکسپشن تولید می‌کند.

CLR، دستورات IL ای ارائه می کند که به کامپایلر اجرازه می دهد رفتار مورد نظر خود را انتخاب کند. CLR دارای دستوری به نام **add** است که دو مقدار را با هم جمع می کند. دستور **add** هیچ سرریزی را کنترل نمی کند. CLR همچنین دستوری به نام **add.ovf** دارد که دو مقدار را با هم جمع می کند. اما **System.OverflowException** تولید می کند. علاوه بر این دو دستور IL برای عملیات جمع، **add.ovf** در صورت رخداد سرریز یک **System.OverflowException** تولید می کند.

سی شارب به برنامه‌نویس اجراه می‌دهد که تصمیم بگیرد چگونه سریز باشد مدیریت شود. به صورت پیش فرض، کنترل سریز غیرفعال است. این یعنی، کامپایلر کد L را با نسخه‌ای از دستورات جمع، تفريق، ضرب و تبدیل تولید می‌کند که شامل کنترل سریز نیستند. در نتیجه‌ی آن، کد سریعتر اجرا می‌شود – اما برنامه‌نویسان باید مطمئن شوند که سریزها رخ نمی‌دهند یا اینکه کد آن‌ها برای پیش‌بینی این سریزها طراحی شده است.

یک روش برای آنکه کامپایلر سی شارپ سرریزها را کنترل کند آن است که از سوییچ `checked`+ /`unchecked` کامپایلر استفاده کنید. این سوییچ به کامپایلر می‌گوید کدی تولید کند که شامل نسخه‌های کنترل کننده سرریز از دستورات `++`، `--`، `+=`، `-+=`، `*`، `/`، `%`، `<`، `>`، `<=` و `>=` باشد. کد کمی آهسته‌تر اجرا می‌شود چون CLR این عملیات‌ها را برای تعیین خرداد سرریز، بررسی می‌کند. اگر سرریز رخ دهد، CLR یک `OverflowException` تولید می‌کند.

علاوه بر فعل یا غیرفعال بودن سراسری کنترل سربریز، برنامه‌نویسان می‌توانند بررسی سربریز را در نواحی خاصی از کدشان کنترل کنند. سی‌شارپ این اनعطاف پذیری را با عملگرهای **unchecked checked** و **unchecked** فراهم می‌کند. یک نمونه که از عملگر **unchecked** استفاده می‌کند:

```
UInt32 invalid = unchecked((UInt32) (-1)); // OK
```

و مثال دیگری که از عملگر checked استفاده می‌کند:

```
Byte b = 100;  
b = checked((Byte) (b + 200));      // OverflowException is thrown
```

در این مثال، ابتدا **b** و **200** به مقادیر **٣٢** بیتی تبدیل شده و سپس با هم جمع می‌شوند که جواب **٣٠٠** می‌شود. سپس **٣٠٠** به خاطر وجود تبدیل، به یک **Byte checked** بیرون از عملگر **OverflowException** تولید می‌کند. اگر **checked** باید تبدیل می‌شد، این عمل یک **OverflowException** رخ نمی‌داد:

```
b = (Byte) checked(b + 200);           // b contains 44; no OverflowException
```

شوند که تمام دستورات درون یک بلوک کنترل شوند یا کنترل نشوند:

```
checked {           // Start of checked block
    Byte b = 100;
    b = (Byte) (b + 200); // This expression is checked for overflow
}
}           // End of checked block
```

در واقع، اگر از یک بلوک عبارت **checked** استفاده کنید می‌توانید عملگر `=` را با **Byte** به کار برد که کمی کد را ساده تر می‌کند:

```
checked {           // Start of checked block
    Byte b = 100;
    b += 200;        // This expression is checked for overflow.
}                   // End of checked block
```

مهمن چون تنها اثری که عملگر و عبارت **checked** دارد این است که تعیین می‌کند چه نسخه‌ای از دستورات `|L` (جمع، تفریق، ضرب و تبدیل داده تولید شوند، فراخوانی یک متده را درون عملگر یا عبارت **checked**، اثری بر متده ندارد؛ همانند نمونه کد زیر:

```
checked {
    // Assume SomeMethod tries to load 400 into a Byte.
    SomeMethod(400);
    // SomeMethod might or might not throw an OverflowException.
    // It would if SomeMethod were compiled with checked instructions.
}
```

در تجربه خودم، محاسباتی زیادی را دیده‌ام که نتایج تعجب آوری تولید می‌کنند. معمولاً، این به خاطر ورودی اشتباه کاربر است، اما می‌تواند به خاطر مقادیر برگشتی از بخش‌هایی از سیستم که برنامه‌نویس انتظار ندارد، باشد. و بنابراین، من برنامه‌نویسان را به انجام کارهای زیر توصیه می‌کنم:

- هرجا ممکن است به جای نوع‌های داده‌ای بدون علامت (مثل **UInt32** و **Int64**) از نوع‌های داده‌ای علامت دار (مثل **Int32** و **Int64**) استفاده کنید. این به کامپایلر اجازه می‌دهد تا خطاهای سرریز / زیرریز (underflow) بیشتری را تشخیص دهد. به علاوه، بخش‌های مختلف کتابخانه کلاس (مثل **String** و **Array**) به گونه‌ای نوشته شده‌اند که مقادیر علامت دار بازگردانند تا هنگام استفاده از این مقادیر در کدتان به تبدیل کمتری نیاز داشته باشید. تبدیلات کمتر کد شما را تمیزتر کرده و نگهداری آن را آسان می‌سازد. افزون بر این، نوع‌های عددی بدون علامت، منطبق بر **CLS** نیستند.

- هنگام کدنویسی، اطراف بلوک‌هایی که احتمال رخداد سرریز به خاطر ورودی اشتباه کاربر مثل پردازش یک درخواست از کاربر نهایی یا یک ماشین مشتری وجود دارد، از **checked** استفاده کنید شاید بخواهید **OverflowException** را هم بگیرید تا برنامه‌تان به آرامی از این شکست‌ها احیا شود.

- هنگام کدنویسی، اطراف بلوک‌هایی که رخداد سرریز مشکل ندارد، مثل محاسبه‌ی یک مقدار کنترلی (**checksum**), صریحاً از **unchecked** استفاده کنید.

- برای هر کدی که از **unchecked** و **checked** استفاده نمی‌کنید، فرض بر آنست که می‌خواهید هنگام سرریز، اکسپشن تولید شود، برای نمونه در محاسبه‌ی چیزی (مثل اعداد اول) که ورودی‌ها شناخته شده‌اند و سرریز یک باگ است.

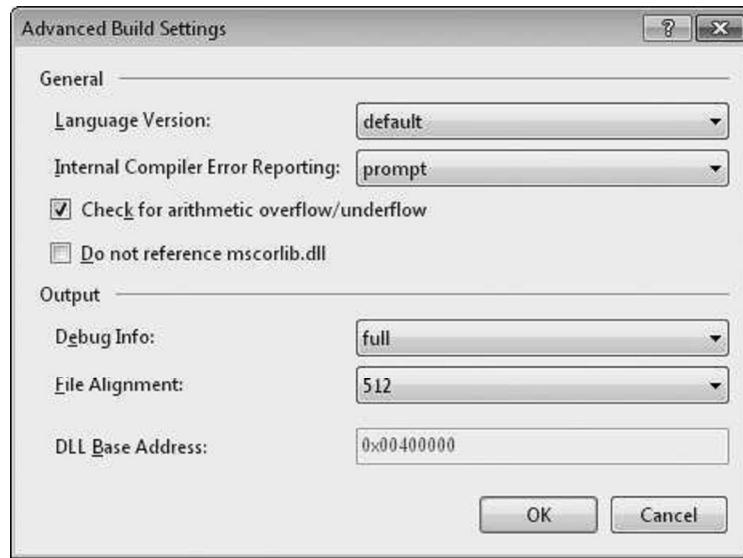
اکنون، هنگام توسعه‌ی برنامه‌ی خود برای ساخت‌های خطایابی³⁶ **سوییچ** /**checked+** ³⁷ کامپایلر را روشن کنید. برنامه شما بسیار آهسته تر اجرا می‌شود چون سیستم هر کدی که صریحاً **unchecked** یا **checked** معلوم نشده باشد را برای کنترل سرریز برسی می‌کند. اگر اکسپشن رخ دهد، به سادگی آن را پیدا کرده و می‌توانید در کد خود آنرا برطرف کنید. برای ساخت‌های نهایی³⁷ (آماده‌ی پخش و توزیع) برنامه‌ی خود، از **سوییچ** /**checked-** کامپایلر استفاده کنید تا کد شما سریعتر اجرا شده و اکسپشن‌های سرریز تولید نشود. برای تغییر تنظیمات **Checked** در ویژوال استودیو، Properties خود را باز کرده، تب **Build** را انتخاب و **Advanced** را کلیک کنید و سپس گزینه‌ی "Check For Arithmetic Overflow/underflow" را همانند شکل ۱-۵ تیک بزنید.

اگر برنامه شما می‌تواند کاهش سرعت جزئی ناشی از عملیات‌های کنترل شده را تحمل کند، پس به شما توصیه می‌کنم که حتی برای ساخت نهایی از **سوییچ** /**checked** استفاده کنید چرا که مانع ادامه‌ی اجرای برنامه شما با داده‌های خراب و حفظ‌های امنیتی احتمالی می‌شود. برای نمونه، شاید شما برای

³⁶ debug build

³⁷ release build

محاسبه‌ی اندیس یک آرایه ضربی انجام دهد؛ بسیار بهتر است که به جای دسترسی به عنصر اشتباه از آرایه به خاطر گردشدن اندیس، یک دریافت کنید.

شکل ۱-۵ تغییر تنظیمات پیش فرض کامپایلر برای انجام عملیات کنترل شده ریاضی توسط پنجره‌ی Advanced Build Settings در ویژوال استودیو

مهم نوع **System.Decimal** نوعی بسیار خاصی است. اگرچه بسیاری از زبان‌های برنامه‌نویسی (شامل سی‌شارپ و ویژوال بیسیک)، **Decimal** را یک نوع اصلی در نظر می‌گیرند، CLR این کار را نمی‌کند. این یعنی CLR، دستورات `IL` برای دستکاری یک مقدار **Decimal** ندارد. اگر نوع **Decimal** را در SDK دانست فرمورک نگاه کنید، می‌بینید دارای متدهای استاتیک عمومی به نام **Add**, **Subtract**, **Multiply** و **Divide** وغیره است. به علاوه، نوع **Decimal** متدهای سبارگذاری عملکرگها برای `+, -, *, /` وغیره را ارائه می‌کند.

وقتی کدی که از نوع **Decimal** استفاده می‌کند را کامپایل می‌کنید، کامپایلر کد لازم برای فراخوانی اعضای **Decimal** را به منظور انجام عمل واقعی تولید می‌کند. این یعنی کار با **Decimal** کنترل از کار با نوع‌های اصلی CLR است. همچنین، چون دستور `IL` ای برای دستکاری **Decimal** وجود ندارد، عملگرها و عبارت‌های **checked** و **unchecked** و سویچ‌های کامپایلر اثری ندارند. عملیات بر روی **Decimal** در صورتی که نتواند به صورت امن انجام شود همیشه یک **OverflowException** تولید می‌کند.

به طریق مشابه، نوع **System.Numerics.BigInteger** هم نوع خاصی است چون به صورت داخلی از آرایه‌ای از **UInt32** ها برای نمایش یک عدد بزرگ دلخواه که مقدارش حد بالا یا پایینی ندارد، استفاده می‌کند. بنابراین، عملیات بر روی یک **BigInteger** هرگز منجر به یک **OverflowException** نمی‌شود. هرچند، یک عمل **BigInteger** ممکن است یک **OutOfMemoryException** تولید کند اگر مقدار خیلی بزرگ شده و حافظه‌ی کافی برای تغییر اندازه آرایه موجود نباشد.

نوع‌های ارجاعی و نوع‌های مقداری

CLR دو گونه از نوع‌ها را پشتیبانی می‌کند: نوع‌های ارجاعی **reference types** و نوع‌های مقداری **value types**. در حالیکه اکثر نوع‌ها در FCL نوع‌های ارجاعی هستند، نوع‌هایی که برنامه‌نویسان اغلب استفاده می‌کنند، نوع‌های مقداری هستند. نوع‌های ارجاعی همیشه از هیپ مدیریت شده اختصاص داده می‌شوند و عملگر **new** سی‌شارپ آدرس حافظه‌شی – آدرس حافظه‌ای که به بیت‌های شی اشاره می‌کند – را بر می‌گرداند. هنگام استفاده از نوع‌های ارجاعی باید برخی ملاحظات عملکردی را در ذهن داشته باشید. اول به این حقایق توجه کنید:

حافظه باید از هیپ مدیریت شده تخصیص داده شود. ■

هر شی تخصیص داده شده در هیپ دارای اعضای اضافی همراه آن است که باید مقداردهی اولیه شوند. ■

▪ دیگر بایت‌های شی (برای فیلدها) همیشه صفر می‌شوند.

▪ اختصاص یک شی از هیپ مدیریت‌شده می‌تواند باعث یک جمع آوری زباله شود.

اگر هر نوعی یک نوع ارجاعی بود، کارایی برنامه به شدت کم می‌شد، تصور کنید اگر با هر استفاده از یک مقدار **Int32**، یک تخصیص حافظه رخ می‌داد. چقدر کارایی پایین می‌آمد. به منظور بهبود کارایی، CLR برای نوع‌های ساده و غالباً مورد استفاده، نوع‌های سبکی به نام نوع‌های مقداری را ارائه می‌کند. نمونه‌های نوع مقداری معمولاً در پشتی ترد اختصاص داده می‌شوند (هرچند آن‌ها می‌توانند به عنوان یک فیلد در یک شی از نوع ارجاعی، جاسازی شوند). متغیری که نمونه را نمایش می‌دهد، حاوی یک اشاره‌گر به یک نمونه نیست، متغیر، حاوی فیلدهای خود نمونه است. چون متغیر حاوی فیلدهای نمونه است، برای دسترسی به فیلدهای نمونه، نیاز به دنبال کردن یک اشاره‌گر نیست. نمونه‌های نوع مقداری تحت کنترل جمع آوری کننده‌ی زباله نبوده، پس استفاده از آن‌ها، بار هیپ مدیریت‌شده را کاهش می‌دهد و تعداد جمع آوری‌ها در طول یک برنامه را نیز کم می‌کند.

دات‌نت فریمورک بهوضوح بیان می‌کند کدام نوع‌ها، نوع‌های ارجاعی و کدام نوع‌ها مقداری هستند. هنگامی که یک نوع را در SDK می‌کنید، هر نوعی که یک کلاس **class** نامیده شود، یک نوع ارجاعی است. برای نمونه کلاس **System.Exception**، کلاس **System.IO.FileStream** و کلاس **System.Random** همگی نوع‌های ارجاعی هستند. در سوی دیگر، این مستندات، از هر **structure** یا **enumeration** به عنوان یک نوع مقداری یاد می‌کند. برای نمونه، ساختار **System.Int32**^{۳۸}، ساختار **System.Boolean**^{۳۹}، ساختار **System.DayOfWeek**^{۴۰}، شمارشی **System.TimeSpan**^{۴۱}، شمارشی **System.Decimal**^{۴۲} و **System.IO.FileAttributes** همه نوع‌های مقداری هستند.

اگر دقیق‌تر به مستندات نگاه کنید، متوجه خواهید شد که تمام ساختارها، بالافصله از نوع خلاصه **System.ValueType**^{۴۳} مشتق می‌شوند. خود **System.ValueType** **System.Object** بالافصله از نوع **System.ValueType** مشتق می‌شود. طبق تعریف، تمام نوع‌های مقداری باید از **System.ValueType** مشتق شوند. تمام شمارشی‌ها از نوع مطلق **System.Enum** مشتق می‌شوند که خود آن از **System.ValueType** مشتق می‌شود. CLR و تمام زبان‌های برنامه‌نویسی با شمارشی‌ها به گونه‌ای خاص رفتار می‌کنند. برای اطلاعات بیشتر درباره نوع‌های شمارشی به فصل ۱۵ "نوع‌های شمارشی و پرچم‌های بیتی" مراجعه کنید.

اگرچه شما نمی‌توانید هنگام تعریف نوع مقداری خود، یک نوع پایه انتخاب کنید، اگر بخواهید یک نوع مقداری می‌تواند یک یا بیشتر رابطه^{۴۴} را پیاده‌سازی کند. به علاوه، تمام نوع‌های مقداری مهر شده اند^{۴۵} که مانع از آن می‌شوند که یک نوع مقداری به عنوان نوع پایه برای هر نوع ارجاعی یا مقداری دیگر استفاده شود. پس برای نمونه، ممکن نیست نوعی تعریف کنید که از **Boolean**, **Char**, **Double**, **Single**, **Ult64**, **Int32** وغیره به عنوان نوع پایه استفاده کند.

مهم برای بسیاری از برنامه‌نویسان (مثل برنامه‌نویسان C/C++ مدیریت نشده)، نوع‌های ارجاعی و نوع‌های مقداری در ابتدا عجیب به نظر می‌رسند. در C/C++ مدیریت نشده، شما یک نوع تعریف می‌کنید و سپس کدی که از نوع استفاده می‌کند، باید تصمیم بگیرد که یک نمونه از نوع را در پشتی ترد یا هیپ برنامه اختصاص دهد. در کد مدیریت نشده، برنامه‌نویسی که نوع را تعریف کرده تعیین می‌کند که نمونه‌های نوع در کجا اختصاص داده شوند، در نتیجه برنامه‌نویسی که از نوع استفاده می‌کند، کنترلی بر این مورد ندارد.

کد زیر و شکل ۵-۲ تفاوت میان نوع‌های ارجاعی و نوع‌های مقداری را نشان می‌دهد.

```
// Reference type (because of 'class')
class SomeRef { public Int32 x; }

// Value type (because of 'struct')
struct SomeVal { public Int32 x; }

static void valueTypeDemo() {
```

³⁸ structure

³⁹ enumeration

⁴⁰ abstract

⁴¹ interface

⁴² sealed

```

SomeRef r1 = new SomeRef();           // Allocated in heap
SomeVal v1 = new SomeVal();          // Allocated on stack
r1.x = 5;                          // Pointer dereference
v1.x = 5;                          // Changed on stack
Console.WriteLine(r1.x);            // Displays "5"
Console.WriteLine(v1.x);            // Also displays "5"
// The left side of Figure 5-2 reflects the situation
// after the lines above have executed.

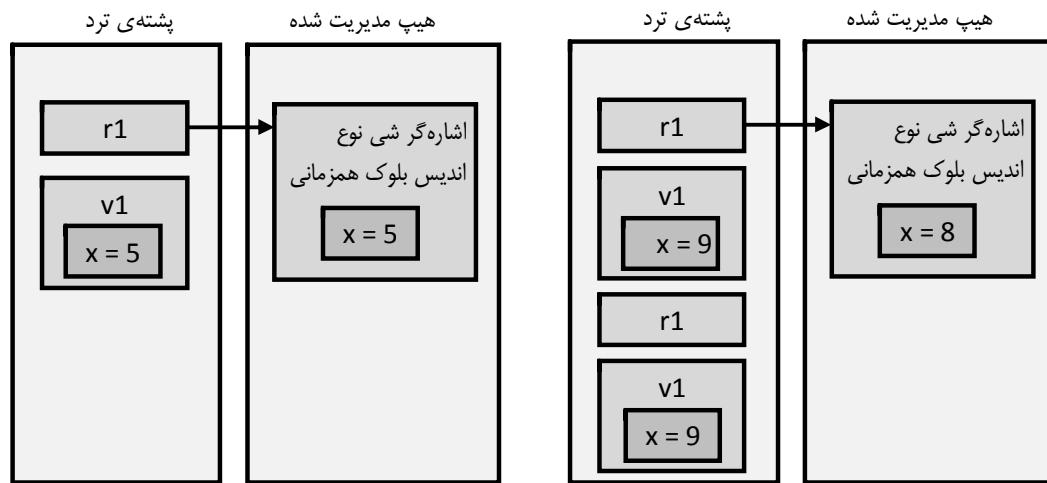
SomeRef r2 = r1;                   // Copies reference (pointer) only
SomeVal v2 = v1;                   // Allocate on stack & copies members
r1.x = 8;                          // Changes r1.x and r2.x
v1.x = 9;                          // Changes v1.x, not v2.x
Console.WriteLine(r1.x);            // Displays "8"
Console.WriteLine(r2.x);            // Displays "8"
Console.WriteLine(v1.x);            // Displays "9"
Console.WriteLine(v2.x);            // Displays "5"
// The right side of Figure 5-2 reflects the situation
// after ALL of the lines above have executed.
}

```

در این کد، نوع **SomeVal** به عنوان **struct** به جای گونه‌ی رایج تر **class** تعریف شده است. در سی‌شارپ، نوع‌هایی که با **struct** تعریف می‌شوند، نوع‌های مقداری هستند و نوع‌هایی که با **class** تعریف می‌شوند، نوع‌های ارجاعی هستند. همانطور که می‌بینید، رفتار نوع‌های ارجاعی با نوع‌های مقداری بسیار تفاوت دارد. هنگام استفاده از نوع‌ها در کد خود، باید بدانید که نوع یک نوع مقداری یا یک نوع ارجاعی است چون نحوه‌ی آنچه می‌خواهید پیاده‌سازی کنید را بسیار تحت تاثیر قرار می‌دهد.

وضعیت پس از اجرای نیمه‌ی اول متدها
ValueTypeDemo()

وضعیت پس از اجرای کامل متدها
ValueTypeDemo()

شکل ۲-۵ نمایش حافظه هنگام اجرای کد

در کد قبلی، شما این خط را دیدید:

```
SomeVal v1 = new SomeVal();           // Allocated on stack
```

نحوی نوشتن این خط به گونه‌ایست که به نظر می‌رسد یک نمونه‌ی **SomeVal** در هیچ مدیریت شده اختصاص می‌یابد. اما، کامپایلر سی‌شارپ می‌داند که **SomeVal** یک نوع مقداری است و کدی تولید می‌کند که نمونه‌ی **SomeVal** در پشتی ترد اختصاص یابد. همچنین سی‌شارپ مطمئن می‌شود که تمام فیلدات در نمونه‌ی نوع مقدار صفر شوند.

خط قبلی می‌توانست شیوه این خط نوشته شود:

```
SomeVal v1; // Allocated on stack
```

این خط کد `IL` ای تولید می‌کند که نمونه را در پشتی ترد اختصاص داده و فیلدات آن را صفر کند. تنها فرق این است که اگر شما از عملگر **new** استفاده کنید سی‌شارپ "فکر می‌کند" نمونه، مقداری دهی اولیه شده است. کد زیر این نکته را روشن می‌کند:

```
// These two lines compile because C# thinks that
```

```
// v1's fields have been initialized to 0.
```

```
SomeVal v1 = new SomeVal();
```

```
Int32 a = v1.x;
```

```
// These two lines don't compile because C# doesn't think that
```

```
// v1's fields have been initialized to 0.
```

```
SomeVal v1;
```

```
Int32 a = v1.x; // error CS0170: Use of possibly unassigned field 'x'
```

هنگام طراحی نوع‌های خود، به این نکته که آیا نوع‌های خود را به عنوان نوع‌های مقداری به جای نوع‌های ارجاعی تعریف کنید، توجه داشته باشید. در برخی

موارد، نوع‌های مقداری، کارایی بهتری دارند. به خصوص، در صورتی که تمام شرایط زیر برقرار باشد، نوع را باید نوع مقداری تعریف کنید:

- نوع به عنوان نوع اصلی عمل می‌کند، به ویژه، این یعنی، آن یک نوع خیلی ساده بدون هیچ عضوی که مقادیر فیلدایش را تغییر دهد، است.

- وقتی یک نوع هیچ عضوی برای تغییر فیلدایش ارائه نکند، می‌گوییم که نوع **immutable** است. در واقع توصیه می‌شود که

- بسیاری از نوع‌های مقداری تمام فیلدات خود را با **readonly** (که در فصل ۷ "ثابت‌ها و فیلدات" بحث می‌شود) علامت بزنند.

- نوع، نیازی به ارث بری از نوعی دیگر ندارد.

- نوع، هیچ نوع دیگری که از آن مشتق شود، ندارد.

اندازه‌ی نمونه‌های نوع شما نیز عاملی است که باید لحاظ شود. چون طبق پیش فرض، آرگومان‌ها با مقدار ارسال می‌شوند که باعث کپی شدن فیلدات در نمونه‌های نوع‌های مقداری می‌شود و منجر به کاهش کارایی می‌گردد. پس علاوه بر شرایط قبلی، در صورت صحت شرایط زیر، نوع خود را نوع مقداری

تعریف کنید:

- نمونه‌های نوع کوچک هستند (تقریباً ۱۶ بایت یا کمتر).

- نمونه‌های نوع بزرگ (بزرگتر از ۱۶ بایت) هستند و به عنوان پارامتر متدها یا مقدار برگشتی متدها استفاده نمی‌شوند.

مزیت اصلی نوع‌های مقداری آن است که به عنوان شی در هیچ مدیریت شده اختصاص داده نمی‌شوند. البته، نوع‌های مقداری در قیاس با نوع‌های ارجاعی، محدودیت‌های خود را دارند. برخی از تفاوت‌های نوع‌های مقداری و ارجاعی عبارتند از:

- اشیاء نوع مقداری دو نمایش دارند: یک فرم بسته‌بندی نشده و یک فرم بسته‌بندی شده (که در بخش بعدی توضیح داده می‌شود). نوع‌های ارجاعی همیشه در فرم بسته‌بندی شده هستند.

- نوع‌های مقداری از **System.Object** مشتق می‌شوند. این نوع همان متدهای تعریف شده توسط **System.ValueType** را ارائه می-

- کند. هر چند، **Equals** متدهای **System.ValueType** را بازنویسی کرده و در صورت برابری فیلدات دو شی، **true** برمی‌گردداند. به علاوه،

- **GetHashCode** متدهای **System.ValueType** را برای تولید کد هش به کمک یک الگوریتم که مقادیر فیلدات نمونه‌ی شی را در محاسبه کد هش دخیل می‌کند، بازنویسی می‌کند. به خاطر کارایی ضعیف این متدهای پیش فرض، هنگام تعریف نوع مقداری خود، باید صریحاً متدهای **GetHashCode** و **Equals** را بازنویسی کنید. متدهای **GetHashCode** را در پایان این فصل توضیح می‌دهم.

- چون شما نمی‌توانید یک نوع مقداری جدید یا یک نوع ارجاعی جدید با استفاده از یک نوع مقداری به عنوان نوع پایه، تعریف کنید، نباید هیچ متدهای جدیدی در یک نوع مقداری تعریف کنید. هیچ متدهای نمی‌تواند خلاصه (**abstract**) باشد و تمام متدها به صورت خمنی مهر شده‌اند (قابل بازنویسی نیستند).

متغیرهای نوع ارجاعی حاوی آدرس حافظه‌ی اشیاء در هیپ می‌باشند. به صورت پیش فرض، وقتی که متغیر نوع ارجاعی ساخته می‌شود، به **null** مقداردهی اولیه می‌شود که بیان می‌کند متغیر نوع ارجاعی اکنون به یک شی معتبر اشاره ندارد. سعی در استفاده از یک متغیر نوع ارجاعی **null** منجر به تولید **NullReferenceException** می‌گردد. در مقابل، متغیرهای نوع مقداری همواره دارای مقداری از نو عشان هستند و تمام اعضای نوع مقداری با صفر مقداردهی اولیه می‌شوند. چون یک متغیر نوع مقداری یک اشاره‌گر نیست، هنگام دسترسی به نوع مقداری امکان تولید **NullReferenceException** وجود ندارد. CLR ویژگی خاصی ارائه می‌کند که قابلیت تهی بودن را برای یک نوع مقداری فراهم می‌کند. این ویژگی، نوع‌های تهی پذیر **nullable types** نامیده می‌شود که در فصل ۱۹ "نوع‌های مقداری تهی پذیر" بحث می‌شود. هنگامیکه یک متغیر نوع مقداری را به متغیر نوع مقداری دیگر نسبت می‌دهید یک کپی فیلد به فیلد انجام می‌شود. هنگام انتساب یک متغیر نوع ارجاعی به متغیر نوع ارجاعی دیگر، تنها آدرس حافظه کپی می‌شود.

به دلیل نکته قبلی، دو یا بیشتر متغیر نوع ارجاعی می‌توانند به یک شی در هیپ اشاره کنند که اجازه می‌دهد عملیات‌های یک متغیر، بر شی ارجاع داده شده توسط دیگر متغیرها اثر گذارد. در سوی دیگر، متغیرهای نوع مقداری اشیاء مجازی هستند و اثرگذاری عملیات یک متغیر نوع مقداری بر دیگری غیرممکن است.

چون نوع‌های مقداری بسته‌بندی نشده، در هیپ تخصیص نمی‌یابند، فضای تخصیص داده شده به آن‌ها به محض غیرفعال شدن متدهی که آن‌ها را تعریف کرده، آزاد می‌شود. این یعنی یک نمونه‌ی نوع مقداری، خبری (از طریق متدهای **Finalize**) هنگام بازیس‌گیری حافظه‌اش دریافت نمی‌کند.

نکته در واقع، تعریف یک نوع مقداری با متدهای **Finalize** خیلی عجیب و غریب است چون متدهای **Finalize** بر روی نمونه‌های بسته بندی شده فراخوانی می‌شود. به همین دلیل، بسیاری از کامپایلرهای (شامل سی‌شارپ، C++/CLI و ویژوال بیسیک) اجازه‌ی تعریف متدهای **Finalize** برای یک نوع مقداری را نمی‌دهند. اگرچه CLR اجازه‌ی تعریف متدهای **Finalize** برای یک نوع مقداری را می‌دهد، اما این متدهای **Finalize** این متدهای جمع آوری یک نمونه بسته بندی نشده از نوع مقداری فراخوانی نخواهد کرد.

چگونه CLR ترتیب فیلدهای یک نوع را کنترل می کند

برای بهبود کارایی، CLR قادر است فیلدهای یک نوع را به هر صورتی که بخواهد مرتب کند. برای نمونه ممکن است CLR فیلدها را در حافظه به گونه‌ای مرتب کند که ارجاعات دسته‌بندی شده و فیلدها کنار هم مرتب شوند. هرچند وقتی شما یک نوع تعريف می‌کنید، می‌توانید بگویید که فیلدهای نوع به همان ترتیبی که برنامه‌نویس تعیین کرده بماند یا می‌تواند آن‌ها را بطبق مصلحت مرتب کند.

شما برای آنکه به CLR بگویید چه کاری انجام دهد، صفت **System.Runtime.InteropServices.StructLayoutAttribute** را بر کلاس یا ساختاری که تعريف می‌کنید، اعمال می‌نمایید. برای سازنده‌ی این صفت، **LayoutKind.Auto** را ارسال کنید تا CLR فیلدها را مرتب کند، در حافظه مرتب کنید. اگر شما صریحاً **StructLayoutAttribute** را برای یک نوع که تعريف می‌کنید، تعیین نکنید، کامپایلر شما بهترین ترتیب را انتخاب می‌کند.

باید بدانید که کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت **LayoutKind.Auto** را برای نوع‌های ارجاعی (کلاس‌ها) و **LayoutKind.Sequential** را برای نوع‌های مقداری (ساختارها) انتخاب می‌کند. واضح است که تیم کامپایلر سی‌شارپ باور داشته‌اند که ساختارها اغلب در ارتباط با کد مدیریت نشده استفاده می‌شوند و برای عملی شدن آن، فیلدها باید به همان ترتیبی باشند که برنامه‌نویس تعريف کرده است. اما اگر یک نوع مقداری می‌سازید که ارتباطی با کد مدیریت نشده ندارد، شما احتمالاً بخواهید که پیش فرض کامپایلر سی‌شارپ را تغییر دهید. یک نمونه بینیم:

```
using System;
using System.Runtime.InteropServices;

// Let the CLR arrange the fields to improve
// performance for this value type.
[StructLayout(LayoutKind.Auto)]
internal struct SomeValType {
    private readonly Byte m_b;
    private readonly Int16 m_x;
    ...
}
```

StructLayoutAttribute همچنین به شما اجازه می‌دهد که صریحاً آفست هر فیلد را با ارسال **System.Runtime.InteropServices.FieldOffsetAttribute** به سازنده‌اش، تعیین کنید. سپس یک نمونه از صفت **FieldOffsetAttribute** را به هر فیلد کرده و یک **Int32** به عنوان آفست (به بایت) اولین فیلد از نقطه‌ی شروع نمونه، به سازنده‌ی صفت می‌فرستید. ترتیب صریح اغلب برای شبیه سازی چیزی شبیه به یک اتحاد C/C++ union در اینجا آمده است:

```
using System;
using System.Runtime.InteropServices;

// The developer explicitly arranges the fields of this value type.
[StructLayout(LayoutKind.Explicit)]
internal struct SomeValType {
    [FieldOffset(0)]
    private readonly Byte m_b; // The m_b and m_x fields overlap each
```

```
[FieldOffset(0)]
private readonly Int16 m_x; // other in instances of this type
}
```

باید یادآوری شود که تعریف نوعی که در آن یک نوع ارجاعی با یک نوع مقداری هم پوشانی دارند، غیرمجاز است. تعریف نوعی که در آن، چند نوع ارجاعی در آفست شروع یکسان هم پوشانی دارند ممکن است اما این نوع، دیگر قابل بازبینی و بررسی نیست. تعریف نوعی که در آن چند نوع مقداری هم پوشانی دارند، مجاز است؛ هرچند تمام بایت‌های هم پوشانی باید توسط فیلدهای عمومی دسترسی پذیر باشند تا نوع قابل بازبینی و بررسی باشد.

بسته بندی و باز کردن نوع های مقداری

نوع‌های مقداری از نوع‌های ارجاعی سبکتر هستند چون به عنوان شی در هیپ مدیریت شده، تخصیص نمی‌باشد، جمع آوری نمی‌شوند و توسط اشاره‌گرهای ارجاع نمی‌شوند. هرچند، در بسیاری موارد، شما یک ارجاع به یک نمونه از یک نوع مقداری دریافت می‌کنید. برای نمونه، فرض کنیم شما می‌خواهید یک شی **ArrayList** (یک نوع تعریف شده در فضای نام **System.Collections**) برای نگهداری مجموعه‌ای از ساختارهای **Point** بسازید. کد شبیه به این خواهد بود:

```
// Declare a value type.
struct Point {
    public Int32 x, y;
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        ArrayList a = new ArrayList();
        Point p; // Allocate a Point (not in the heap).
        for (Int32 i = 0; i < 10; i++) {
            p.x = p.y = i; // Initialize the members in the value type.
            a.Add(p); // Box the value type and add the
            // reference to the ArrayList.
        }
        ...
    }
}
```

با هر بار اجرای حلقه، فیلدهای **Point** نوع مقداری اولیه می‌شوند، سپس **ArrayList** در ذخیره می‌شود. اما بگذراید کمی درباره سی این فکر کنیم. واقعاً چه چیزی در **ArrayList** ذخیره می‌شود؟ ساختار **Point**. آدرس ساختار **Point** یا کلا چیز دیگری؟ برای رسیدن به جواب باید

متدهای **Add** از **ArrayList** را نگاه کنید و بینید پارامترش از چه نوعی تعریف شده است. در این مورد، متدهای **Add** به شکل زیر است:

```
public virtual Int32 Add(Object value);
```

از روی این، به وضوح می‌بینید که **Add** یک **Object** را به عنوان پارامتر دریافت می‌کند که یعنی **Add** برای پارامتر نیاز به یک ارجاع (با اشاره‌گر) به یک شی در هیپ مدیریت شده دارد. اما در کد قبلی، من **p** را ارسال کدم، که یک **Point** بوده و نوع مقداری است. برای آنکه کد کار کند، نوع مقداری **Point** باید به یک شی که در هیپ مدیریت می‌شود تبدیل گشته و ارجاعی به این شی به دست بیاید.

می‌توان یک نوع مقداری را به یک نوع ارجاعی با مکانیزمی به نام بسته‌بندی **boxing** تبدیل کرد، آنچه هنگام بسته‌بندی شدن یک نوع مقداری در داخل رخ می‌دهد، به این شرح است:

۱. حافظه از هیپ مدیریت شده تخصیص می‌باید. مقدار حافظه تخصیص یافته برابر با اندازه مورد نیاز فیلدهای نوع مقداری به اضافه‌ی دو عنصر اضافی (اشارة‌گر شی نوع و اندیس بلوك همزمانی) که تمام شی‌ها در هیپ به این دو نیاز دارند، است.

۲. فیلدهای نوع مقداری به حافظه هیپ جدیداً تخصیص یافته کی می‌شوند.
۳. آدرس شی برگشت داده می‌شود. این آدرس اکنون یک ارجاع به یک شی است و نوع مقداری اکنون یک نوع ارجاعی است.
- کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار کد `IL` لازم برای بسته‌بندی یک نمونه‌ی نوع مقداری را تولید می‌کند اما شما هنوز باید آنچه در درون رخ می‌دهد را درک کنید تا از مشکلات کارایی و اندازه‌ی کد آگاه باشید.

در کد قبلی، کامپایلر سی‌شارپ تشخیص داد که من یک نوع مقداری به متدهای ارجاعی دارد، ارسال کرده‌ام و به صورت خودکار کدی برای بسته‌بندی شی تولید نمود. پس در زمان اجرا، فیلدهای موجود در نمونه‌ی `p` از نوع مقداری **Point** به شی جدیداً تخصیص یافته‌ی `Point` کپی می‌شوند. آدرس شی **Point** بسته‌بندی شده (که اکنون یک نوع ارجاعی است)، برگردانده می‌شود و سپس به متدهای `Add` ارسال می‌شود. شی **Point** تا زمان جمع‌آوری در هیپ باقی می‌ماند. متغیر نوع مقداری **Point** (`p`) می‌تواند مجدداً استفاده شود چون **ArrayList** هرگز چیزی درباره‌ی آن نمی‌داند. توجه کنید که دوره حیات نوع مقداری بسته‌بندی شده بیش از دوره حیات نوع مقداری بسته‌بندی نشده است.

نکته این نکته باید گفته شوند که اکنون **FCL** دارای مجموعه‌های جدیدی از کلاس‌های مجموعه‌های جنریک (generic) است که کلاس‌های مجموعه‌های غیرجنریک را منسخه کرده‌اند. برای نمونه شما باید از کلاس **System.Collections.Generic.List<T>** به جای کلاس مجموعه‌های جنریک **System.Collections.ArrayList** استفاده کنید. کلاس‌های مجموعه‌های جنریک بسیار بهتر از معادلهای غیرجنریک‌شان هستند. برای نمونه، API تمیز شده و کارایی آن افزایش یافته است و کارایی کلاس‌های مجموعه‌ها نیز بسیار بهتر شده است. اما یکی از بزرگترین بهبودها این است که کلاس‌های مجموعه‌های جنریک به شما اجازه کار با مجموعه‌ی نوع‌های مقداری بدون آنکه نیاز باشد اقلام مجموعه، بسته‌بندی/باز شوند، را می‌دهند. این به تنهایی کارایی را بسیار افزایش می‌دهد چون اشیاء کمتری در هیپ ساخته شده و در نتیجه تعداد جمع آوری زیاله در برنامه شما کاهش می‌یابد. علاوه بر این شما از امنیت نوع در زمان کامپایل بهره خواهید برد و کد شما به خاطر تبدیل کمتر تمیزتر می‌شود. تمام این‌ها در فصل ۱۲ "جنریک‌ها" گفته می‌شود.

حال که می‌دانید بسته‌بندی چگونه انجام می‌شود، اجازه دهید درباره‌ی باز کردن بحث کنیم. فرض کنید می‌خواهید اولین عنصر از **ArrayList** را با کد زیر بدست آورید:

```
Point p = (Point) a[0];
```

در اینجا، شما ارجاع (یا اشاره‌گر) موجود در عنصر ۰ از **ArrayList** را برداشتید و سعی کردید آن را در یک نمونه‌ی نوع مقداری **Point**، قرار دهید. برای آنکه این کار کار کند، تمام فیلدهای موجود در شی **Point** بسته‌بندی شده، باید به درون متغیر نوع مقداری، `p`، که در پشت‌های ترد است، کپی شوند. **CLR** این کار را در دو مرحله انجام می‌دهد: اول، آدرس فیلدهای **Point** در شی **Point** بسته‌بندی شده بdest می‌آید. این فرآیند، باز کردن **unboxing** نامیده می‌شود. سپس مقادیر این فیلدها از هیپ به نمونه‌ی نوع مقداری که در پشت‌های است، کپی می‌شود.

باز کردن دقیقاً مخالف بسته‌بندی کردن نیست. عمل باز کردن از عمل بسته‌بندی کردن بسیار کم هزینه‌تر است. باز کردن، فقط بdest آورن یک اشاره‌گر به مقدار خام نوع (فیلدهای داده) درون یک شی است. اشاره‌گر به بخش بسته‌بندی نشده در نمونه‌ی بسته‌بندی شده اشاره دارد. پس، برخلاف بسته‌بندی، باز کردن نیاز به کپی هیچ‌بایتی در حافظه ندارد. با بیانی چنین صریح، بیان این نکته هم مهم است که یک عمل باز کردن عموماً با کپی فیلدها همراه است. واضح است که عملیات بسته‌بندی و باز کردن/کپی کردن کارایی برنامه شما را از هر دو لحظه سرعت و حافظه کاهش می‌دهد، پس شما باید آگاه باشید چه زمانی کامپایلر به صورت خودکار کدی برای انجام این عملیات‌های تولید می‌کند و سعی بکنید کدی بنویسید که این تولید کد را کاهش دهد.

در درون، هنگامی که یک نمونه نوع مقداری بسته‌بندی شده، باز می‌شود، این اتفاقات می‌افتد:

۱. اگر متغیر حاوی اشاره‌گر به نمونه نوع مقداری بسته‌بندی شده، **null** است، یک **NullReferenceException** تولید می‌شود.
۲. اگر ارجاع (اشارة‌گر) به یک شی که یک نمونه‌ی بسته‌بندی شده از نوع مورد نظر است، اشاره ندارد، یک **InvalidReferenceException** تولید می‌شود.^{۴۳}

مورد دوم یعنی کد زیر آنچنان که انتظار دارید، کار نمی‌کند:

```
public static void Main()
{
    Int32 x = 5;
```

^{۴۳} **CLR** اجازه می‌دهد که شما یک نوع مقداری را به نسخه تهی پذیر از همان نوع باز کنید. این بحث در فصل ۱۹ آمده است.

۱۰۱

```

Object o = x;           // Box x; o refers to the boxed object
Int16 y = (Int16) o;    // Throws an InvalidCastException
}

```

منطقاً درست است که **Int32** بسته‌بندی شده که **o** به آن اشاره دارد را به یک **Int16** تبدیل کنیم اما هنگام بازکردن یک شی، تبدیل **o** باید به نوع مقداری بسته‌بندی نشده – در اینجا **Int32** – باشد. روش صحیح نوشتن کد این است:

```

public static void Main() {
    Int32 x = 5;
    Object o = x;           // Box x; o refers to the boxed object
    Int16 y = (Int16)(Int32) o; // Unbox to the correct type and cast
}

```

پیش از این اشاره کردم که یک عمل باز کردن اغلب بالافاصله با یک کپی فیلد همراه است. بگذارید به کد سی‌شارپ زیر که عملیات بسته‌بندی و باز کردن را با هم انجام می‌دهد، نگاه کنیم:

```

public static void Main() {
    Point p;
    p.x = p.y = 1;
    Object o = p; // Boxes p; o refers to the boxed instance
    p = (Point) o; // Unboxes o AND copies fields from boxed
                    // instance to stack variable
}

```

در خط آخر، کامپایلر سی‌شارپ یک کد **IL** برای باز کردن **o** (بdest آوردن آدرس فیلدها در نمونه‌ی بسته‌بندی شده) و کد **IL** دیگری برای کپی فیلدها از هیچ به متغیر **p** در پشتنه، تولید می‌کند.

حال به این کد نگاه کنید:

```

public static void Main() {
    Point p;
    p.x = p.y = 1;
    Object o = p; // Boxes p; o refers to the boxed instance

    // Change Point's x field to 2
    p = (Point) o; // Unboxes o AND copies fields from boxed

    // instance to stack variable
    p.x = 2;        // Changes the state of the stack variable
    o = p;          // Boxes p; o refers to a new boxed instance
}

```

کد بخش پایینی فقط برای تغییر فیلد **x** از **Point** از مقدار ۱ به ۲ می‌باشد. برای انجام این کار، یک عملیات باز کردن باید انجام شود، که در پی آن فیلدها کپی می‌شوند و به دنبال آن فیلد (در پشتنه) تغییر می‌کند و در پایان یک عملیات بسته‌بندی (که یک نمونه‌ی بسته‌بندی شده کاملاً جدید را در هیچ مدیریت-شده می‌سازد) انجام می‌شود. امیدوارم اثر عملیات‌های بسته‌بندی و باز کردن/کپی کردن را بر کارابی برنامه خود بینید.

برخی زبان‌ها، مثل **C++/CLI** به شما اجازه‌ی باز کردن یک نوع مقداری بسته‌بندی شده را بدون کپی فیلدها می‌دهند. باز کردن، آدرس بخش بسته‌بندی نشده از یک شی بسته‌بندی شده را می‌دهد (با نادیده گرفتن اشاره‌گر شی نوع و اندیس بلوک همزمانی از شی). شما اکنون می‌توانید از این اشاره‌گر برای دستکاری فیلدهای نمونه‌ی باز شده (که درون یک شی بسته‌بندی شده در هیچ استفاده نمی‌کند) برای مثال، اگر کد قبلی در **C++/CLI** نوشته می‌شد بسیار کارتر می‌بود چون شما می‌توانستید مقدار فیلد **x** از **Point** درون نمونه‌ی **Point** که قبلاً بسته‌بندی شده است، را تغییر دهید. این کار از تخصیص یک شی جدید در هیچ و دو بار کپی کردن تمام فیلدها جلوگیری می‌کرد.

مهم اگر شما در مورد کارایی برنامه‌ی خود بسیار نگرانید، باید بدانید که کامپایلر چه هنگام کدی تولید می‌کند که این عملیات‌ها را انجام می‌دهد. متأسفانه، بسیاری از کامپایلرها به صورت ضمنی کدی تولید می‌کنند که اشیاء را بسته بندی کند، پس وقتی کدی می‌نویسید واضح نیست که بسته-بندی دارد رخ می‌دهد. اگر من درباره کارایی یک الگوریتم خاص نگران باشم، همیشه از ابزاری مثل ILDasm.exe برای دیدن کد IL استفاده می‌کنم تا بینم دستورات IL بسته‌بندی (**box**) در کجا هستند.

بگذارید به مثال‌های بیشتری پیرامون بسته‌بندی و باز کردن پردازیم:

```
public static void Main() {
    Int32 v = 5;           // Create an unboxed value type variable.
    Object o = v;          // o refers to a boxed Int32 containing 5.
    v = 123;               // Changes the unboxed value to 123
    Console.WriteLine(v + ", " + (Int32) o); // Displays "123, 5"
}
```

در این کد، آیا می‌توانید حدس بزنید چند عملیات بسته‌بندی رخ می‌دهد؟ شاید شما شگفت زده شوید اگر بدانید جواب سه است. بگذارید با دقیق برسی کنیم تا درک کنید واقعاً چه اتفاقی می‌افتد. برای آنکه بهتر درک کنید، کد IL تولیدی برای متod **Main** در کد قبلی، را آورده‌ام. من کد را با توضیحات گذاشته ام تا برایتی تک تک عملیات‌ها را ببینید:

```
.method public hidebysig static void Main() cil managed
{
    .entrypoint
    // Code size     45 (0x2d)
    .maxstack 3
    .locals init (int32 v_0,
                 object v_1)
    // Load 5 into v.
    IL_0000: ldc.i4.5
    IL_0001: stloc.0

    // Box v and store the reference pointer in o.
    IL_0002: ldloc.0
    IL_0003: box           [mscorlib]System.Int32
    IL_0008: stloc.1

    // Load 123 into v.
    IL_0009: ldc.i4.s      123
    IL_000b: stloc.0

    // Box v and leave the pointer on the stack for Concat.
    IL_000c: ldloc.0
    IL_000d: box           [mscorlib]System.Int32

    // Load the string on the stack for Concat.
    IL_0012: ldstr         ", "

    // Unbox o: Get the pointer to the In32's field on the stack.
    IL_0017: ldloc.1
    IL_0018: unbox.any     [mscorlib]System.Int32
```

```

// Box the Int32 and leave the pointer on the stack for Concat.
IL_001d:  box           [mscorlib]System.Int32

// Call Concat.
IL_0022: call           string [mscorlib]System.String::Concat(object,
                                         object,
                                         object)

// The string returned from Concat is passed to WriteLine.
IL_0027: call           void [mscorlib]System.Console::WriteLine(string)

// Return from Main terminating this application.
IL_002c: ret

} // end of method App::Main

```

ابتدا، یک نمونه‌ی بسته‌بندی نشده نوع مقداری **Int32** (v) در پشتی ساخته و با **5** مقداردهی اولیه می‌شود. سپس یک متغیر (**o**) از نوع **Object** ساخته شده و با اشاره به **v** مقداردهی اولیه می‌گردد. اما چون متغیرهای نوع ارجاعی همیشه باید به اشیاء درون هیچ اشاره کنند، سی‌شارپ کد IL مناسب برای بسته‌بندی و ذخیره کردن آدرس کپی بسته‌بندی شده از **v** به درون **o** را تولید می‌کند. اکنون مقدار ۱۲۳ در نمونه‌ی بسته‌بندی نشده‌ی نوع مقداری **v** قرار می‌گیرد؛ این کار اثری بر مقدار بسته‌بندی شده **Int32** ندارد و مقدار خودش یعنی **5** را نگهداری می‌کند.

بعد از آن، فراخوانی متدهای **WriteLine** است. انتظار یک شی **String** را به عنوان پارامتر دارد، اما هیچ شی رشته‌ای وجود ندارد. به جای آن، این سه مورد وجود دارند: یک نمونه‌ی بسته‌بندی نشده‌ی نوع مقداری **Int32** (v)، یک رشته (که یک نوع ارجاعی است) و یک ارجاع به نمونه‌ی بسته‌بندی شده نوع مقداری **Int32** (o) که در حال تبدیل به یک **Int32** باز شده می‌باشد. این‌ها باید به طریقی ترکیب شده و یک **String** بسازند.

برای ساخت یک **String** کامپایلر سی‌شارپ کدی تولید می‌کند که متدهای **Concat** از **String** را فراخوانی کند. چندین نسخه‌ی سربارگذاری شده از متدهای **Concat** وجود دارد که همه یکسان کار می‌کنند و تنها تفاوت در تعداد پارامترهاست. چون یک رشته از اتصال سه چیز می‌خواهد درست شود، کامپایلر نسخه‌ی زیر از متدهای **Concat** را انتخاب می‌کند:

```
public static String Concat (Object arg0, Object arg1, Object arg2);
```

برای اولین پارامتر، **arg0** متفاوت **v** ارسال می‌شود. اما **v** یک پارامتر مقداری بسته‌بندی نشده است و **Object** یک **arg0** است، پس **v** باید بسته‌بندی شود و آدرس **v** ای بسته‌بندی شده برای **arg0** ارسال شود. برای پارامتر **arg1**، رشته‌ی **"123"**، به عنوان یک ارجاع به یک شی **String** ارسال می‌شود. سرانجام برای پارامتر **arg2** (یک ارجاع به یک **Int32** (Object)) به یک **Int32** تبدیل می‌شود. این کار نیاز به یک عملیات باز کردن (بدون عمل کپی) دارد که آدرس **Int32** بسته‌بندی نشده درون **Int32** بسته‌بندی نشده را به دست می‌آورد. این نمونه‌ی **Int32** بسته‌بندی نشده باید مجدد بسته‌بندی شود و آدرس حافظه‌ی نمونه‌ی بسته‌بندی جدید برای پارامتر **arg2** به **Concat** ارسال شود.

متدهای **Concat** مربوط به هر شی را فراخوانی کرده و نمایش رشته‌ای هر رشته را به هم متصل می‌کند. شی **String** برگشتی از متدهای **Concat** برای نمایش نتیجه نهایی ارسال می‌شود.

باید اشاره کنم که کد IL تولیدی در صورتی که متدهای **WriteLine** به صورت زیر نوشته شود، بسیار کاراتر خواهد بود.

```
Console.WriteLine(v + " " + o); // Displays "123 5"
```

این خط معادل نسخه‌ی قبلی است به جز آنکه من تبدیل **(Int32)** قبل از متغیر **o** را حذف کردم. این کد کاراتر است چون **o** از قبل یک نوع ارجاعی به یک **Object** است و به سادگی می‌توان آدرس آن را به متدهای **Concat** ارسال نمود. پس حذف تبدیل، دو عمل را برای ما صرفه جویی کرد، یک باز کردن و یک بسته‌بندی. بر احتی می‌توان این صرفه جویی را با ساخت مجدد برنامه و بررسی کد IL تولیدی، بررسی کرد:

```
.method public hidebysig static void Main() cil managed
{
    .entrypoint
    // Code size      35 (0x23)
    .maxstack 3
```

```

.locals init (int32 v_0,
             object v_1)
// Load 5 into v.
IL_0000: ldc.i4.5
IL_0001: stloc.0

// Box v and store the reference pointer in o.
IL_0002: ldloc.0
IL_0003: box           [mscorlib]System.Int32
IL_0008: stloc.1

// Load 123 into v.
IL_0009: ldc.i4.s      123
IL_000b: stloc.0

// Box v and leave the pointer on the stack for Concat.
IL_000c: ldloc.0
IL_000d: box           [mscorlib]System.Int32

// Load the string on the stack for Concat.
IL_0012: ldstr         ", "

// Load the address of the boxed Int32 on the stack for Concat.
IL_0017: ldloc.1

// Call Concat.
IL_0018: call           string [mscorlib]System.String::Concat(object,
                                         object,
                                         object)

// The string returned from Concat is passed to WriteLine.
IL_001d: call           void [mscorlib]System.Console::WriteLine(string)

// Return from Main terminating this application.
IL_0022: ret

} // end of method App::Main

```

یک مقایسه سریع کد IL این دو نسخه از متد **Main** نشان می‌دهد که نسخه‌ی بدون تبدیل (**Int32**). ۱۰ بایت کوچکتر از نسخه‌ی با تبدیل است. مراحل اضافی بسته‌بندی/بازکردن در نسخه‌ی اول به وضوح کد بیشتری تولید می‌کند. نگرانی بزرگتر این است که مرحله‌ی بسته‌بندی اضافی، اشیاء بیشتری در هیچ مدیریت‌شده ایجاد می‌نماید که باید در آینده جمع آوری شوند. مطمئناً هر دو نسخه جواب یکسانی می‌دهند و تفاوت در سرعت قبل توجه نیست، اما عملیات‌های غیر ضروری بسته‌بندی اگر در یک حلقه باشند، به شدت باعث کاهش سرعت و افزایش مصرف حافظه‌ی برنامه شما می‌شوند. شما می‌توانید عملکرد کد قبلی را با فراخوانی **WriteLine** به صورت زیر، حتی بیشتر بهبود بخشید.

```
Console.WriteLine(v.ToString() + ", " + o); // Displays "123, 5"
```

اکنون **ToString** بر روی نمونه‌ی بسته‌بندی نشده‌ی نوع مقداری **V** فراخوانی می‌شود و یک **String** بر می‌گردد. اشیاء رشته‌ای نوع‌های ارجاعی هستند و به راحتی به متد **Concat** بدون هیچ گونه بسته‌بندی ارسال می‌شوند. بنابراین می‌توانید مثال دیگری در بحث بسته‌بندی و باز کردن را بررسی کنیم.

```
public static void Main() {
```

۱۰۵

```

Int32 v = 5;           // Create an unboxed value type variable.
Object o = v;          // o refers to the boxed version of v.

v = 123;               // Changes the unboxed value type to 123
Console.WriteLine(v);   // Displays "123"

v = (Int32) o;          // Unboxes and copies o into v
Console.WriteLine(v);   // Displays "5"
}

```

چند عملیات بسته‌بندی در این کد می‌بینید؟ جواب یک است. دلیل این است که کلاس **System.Console** یک متد **WriteLine** تعریف می‌کند که یک **Int32** به عنوان پارامتر دریافت می‌نماید:

```
public static void WriteLine(Int32 value);
```

در دو فراخوانی بالا به **WriteLine**، یک نمونه‌ی بسته‌بندی نشده نوع مقداری **Int32**، با مقدار ارسال می‌شود. حال ممکن است که متد **WriteLine** در درون خود این **Int32** را بسته‌بندی کند، اما شما کنترلی بر آن ندارید. نکته مهم این است که شما تلاش خود برای حذف بسته‌بندی از کد خود را انجام داده اید.

اگر به FCL نگاه کنید، متوجه تعداد زیادی متد‌های سربارگذاری شده می‌شوید که فقط بر اساس نوع پارامتر متفاوتند. برای نمونه، نوع چندین نسخه‌ی سربارگذاری شده از متد **WriteLine** را ارائه می‌کند.

```

public static void WriteLine(Boolean);
public static void WriteLine(Char);
public static void WriteLine(Char[]);
public static void WriteLine(Int32);
public static void WriteLine(UInt32);
public static void WriteLine(Int64);
public static void WriteLine(UInt64);
public static void WriteLine(Single);
public static void WriteLine(Double);
public static void WriteLine(Decimal);
public static void WriteLine(Object);
public static void WriteLine(String);

```

همچنین مجموعه‌های مشابهی از متد‌های سربارگذاری شده برای متد **Write** از **System.Console**، متد **Write** از **System.IO.TextWriter** و **AddValue** از **System.IO.BinaryWriter** هستند. اکثر این متد‌ها، نسخه‌های سربارگذاری شده را فقط برای کاهش تعداد عملیات بسته‌بندی برای نوع‌های مقداری رایج ارائه می‌کنند.

اگر شما نوع مقداری خودتان را تعریف می‌کنید، کلاس‌های FCL نسخه‌ی سربارگذاری شده از این متد‌ها که نوع مقداری شما را دریافت کنند، ندارد. گذشته از این، تعداد زیادی از نوع‌های مقداری تعریف شده در FCL وجود دارند که سربارگذاری شده‌ی این متد‌ها برای آن نوع‌ها وجود ندارد. اگر متدی را فراخوانی کنید که یک سربارگذاری برای نوع مقداری ارسال شده نداشته باشد، همیشه نسخه‌ی سربارگذاری شده‌ای از متد که یک **Object** دریافت می‌کند را فراخوانی کرده‌اید. ارسال یک نمونه‌ی نوع مقداری به عنوان یک **Object**، منجر به بسته‌بندی می‌شود که به شدت کارایی را کاهش خواهد داد. اگر شما کلاس خودتان را تعریف می‌کنید، می‌توانید متد‌های کلاس را جنریک (generic) تعریف کنید (که احتمالاً نوع پارامترها را به نوع مقداری محدود می‌کنید). جنریک‌ها به شما راهی برای تعریف یک متد که بدون بسته‌بندی هر نوعی را دریافت کند، ارائه می‌کنند. جنریک‌ها در فصل ۱۲ بحث می‌شوند.

یک نکته آخر پیرامون بسته‌بندی: اگر می‌دانید کدی که می‌نویسید مکررا کامپایلر را مجبور به بسته‌بندی یک نوع مقداری می‌کند، اگر خودتان به صورت دستی، نوع مقداری را بسته‌بندی کنید، کد کوچکتر و سریعتر می‌شود. یک نمونه ببینید:

```
using System;
```

```
public sealed class Program {
```

```

public static void Main() {
    Int32 v = 5; // Create an unboxed value type variable.

#if INEFFICIENT
    // When compiling the following line, v is boxed
    // three times, wasting time and memory.
    Console.WriteLine("{0}, {1}, {2}", v, v, v);
#else
    // The lines below have the same result, execute
    // much faster, and use less memory.
    Object o = v; // Manually box v (just once).
    // No boxing occurs to compile the following line.
    Console.WriteLine("{0}, {1}, {2}", o, o, o);
#endif
}
}

```

اگر نماد **INEFFICIENT** تعریف شده باشد و این کد با این نماد کامپایل شود، کامپایلر کدی تولید می‌کند که **v** را سه بار بسته‌بندی می‌کند و باعث تخصیص سه شی در هیپ می‌شود. این کار بسیار بی فایده است چون هر شی دقیقاً مقدار یکسان **5** را دارد. اگر کد بدون آنکه نماد **INEFFICIENT** تعریف شده باشد کامپایل شود، **v** فقط یکبار بسته‌بندی می‌شود، پس فقط یک شی از هیپ تخصیص داده می‌شود. پس، در فراخوانی **Console.WriteLine**، ارجاع به یک شی بسته‌بندی شده، سه بار ارسال می‌شود. این نسخه دوم بسیار سریعتر اجرا شده و حافظه کمتری مصرف می‌کند.

در این مثال‌ها، واقعاً شناسایی این که چه هنگام یک نمونه از یک نوع مقداری نیاز به بسته‌بندی دارد، آسان است. اساساً، اگر شما نیاز به یک نمونه از یک نوع مقداری دارید، نمونه باید بسته‌بندی شود. معمولاً این اتفاق رخ می‌دهد، چون شما یک نمونه‌ی نوع مقداری دارید که می‌خواهید آن را به متدهای ارسال کنید که انتظار یک نوع ارجاعی را دارد. هر چند، این مورد تنها موردی نیست که شما نیاز به بسته‌بندی نمونه‌ای از یک نوع مقداری پیدا می‌کنید.

به خاطر بسیارید که به دو دلیل نوع‌های مقداری بسته‌بندی نشده، نوع‌های سبک وزن تری از نوع‌های ارجاعی هستند:

- آن‌ها در هیپ مدیریت شده تخصیص داده نمی‌شوند.
- اعضای اضافی که هر شی درون هیپ دارد را ندارند: یک اشاره‌گر شی نوع و اندیس بلوك همزمانی.

چون نوع‌های مقداری بسته‌بندی نشده، یک اندیس بلوك همزمانی ندارند، نمی‌توانید چندین ترد داشته باشید که دسترسی شان به نمونه را با استفاده از متدهای نوع **System.Threading.Monitor** (یا با عبارت **lock** سی‌شارپ) همزمان کنند.

با وجود اینکه نوع‌های مقداری بسته‌بندی نشده یک اشاره‌گر شی نوع ندارند، باز هم می‌توانید متدهای مجازی (مثل **GetHashCode** یا **Equals**) ارث برده شده یا بازنویسی شده توسط نوع را فراخوانی کنید. اگر نوع مقداری شما یکی از این متدهای مجازی را بازنویسی کند، **CLR** می‌تواند متدهای صورت غیرمجازی به کار برد چون نوع‌های مقداری به صورت ضمنی مهر شده‌اند و هیچ نوعی نمی‌تواند از آن‌ها مشتق شود. به علاوه، نمونه‌ی نوع مقداری که می‌خواهد متدهای مجازی را صدا بزند بسته‌بندی شده نیست. هر چند، اگر نسخه بازنویسی شده‌ی شما از متدهای مجازی، پیاده‌سازی نوع پایه از متدهای فراخوانی کند، نمونه‌ی نوع مقداری هنگام این فراخوانی بسته‌بندی می‌شود تا یک ارجاع به یک شی در هیپ برای اشاره‌گر **this** در متدهای ارسال شود.

هر چند فراخوانی یک متدهای غیرمجازی ارث برده شده (مثل **GetType** یا **MemberwiseClone**) همیشه نیاز دارد که نوع مقداری بسته‌بندی شود چون این متدها توسط **System.Object** تعریف شده‌اند، پس متدهای ارجاعی را از هیپ پاک کنند.

افزون بر این، تبدیل یک نمونه‌ی بسته‌بندی نشده از یک نوع مقداری به یکی از رابطه‌ای نوع، نیاز به بسته‌بندی نمونه دارد چون متغیرهای رابط همیشه باید ارجاعی به یک شی در هیپ داشته باشند. (در فصل ۱۳ "رابطه‌ای رابطه‌ای رابطه‌ای" صحت می‌کنم). کد زیر این مطلب را نشان می‌دهد:

```
using System;
```

```

internal struct Point : IComparable {
    private readonly Int32 m_x, m_y;

```

```
// Constructor to easily initialize the fields
public Point(Int32 x, Int32 y) {
    m_x = x;
    m_y = y;
}

// override ToString method inherited from System.ValueType
public override String ToString() {
    // Return the point as a string
    return String.Format("{0}, {1}", m_x, m_y);
}

// Implementation of type-safe CompareTo method
public Int32 CompareTo(Point other) {
    // Use the Pythagorean Theorem to calculate
    // which point is farther from the origin (0, 0)
    return Math.Sign(Math.Sqrt(m_x * m_x + m_y * m_y)
        - Math.Sqrt(other.m_x * other.m_x + other.m_y * other.m_y));
}

// Implementation of IComparable's CompareTo method
public Int32 CompareTo(Object o) {
    if (GetType() != o.GetType()) {
        throw new ArgumentException("o is not a Point");
    }
    // Call type-safe CompareTo method
    return CompareTo((Point) o);
}
}

public static class Program {
    public static void Main() {
        // Create two Point instances on the stack.
        Point p1 = new Point(10, 10);
        Point p2 = new Point(20, 20);

        // p1 does NOT get boxed to call ToString (a virtual method).
        Console.WriteLine(p1.ToString());// "(10, 10)"

        // p DOES get boxed to call GetType (a non-virtual method).
        Console.WriteLine(p1.GetType());// "Point"

        // p1 does NOT get boxed to call CompareTo.
        // p2 does NOT get boxed because CompareTo(Point) is called.
        Console.WriteLine(p1.CompareTo(p2));// "-1"
    }
}
```

```

// p1 DOES get boxed, and the reference is placed in c.
IComparable c = p1;
Console.WriteLine(c.GetType()); // "Point"

// p1 does NOT get boxed to call CompareTo.
// Since CompareTo is not being passed a Point variable,
// CompareTo(Object) is called which requires a reference to
// a boxed Point.
// c does NOT get boxed because it already refers to a boxed Point.
Console.WriteLine(p1.CompareTo(c)); // "0"

// c does NOT get boxed because it already refers to a boxed Point.
// p2 does get boxed because CompareTo(Object) is called.
Console.WriteLine(c.CompareTo(p2)); // "-1"

// c is unboxed, and fields are copied into p2.
p2 = (Point) c;

// Proves that the fields got copied into p2.
Console.WriteLine(p2.ToString()); // "(10, 10)"
}
}

```

این کد ستاریوهای مختلفی درباره‌ی بسته‌بندی و باز کردن را نشان می‌دهد.

فراخوانی ToString در فراخوانی به **p1** **ToString** نیاز به بسته‌بندی ندارد. در ابتدا فکر می‌کنید که **p1** نیاز به بسته‌بندی دارد چون **ToString** یک متده مجازی ارث برده شده از نوع پایه **System.ValueType** است. در حالت عادی، برای فراخوانی یک متده مجازی، CLR نیاز به تعیین نوع شی برای یافتن جدول متده نوع دارد. چون **p1** یک نوع مقداری بسته‌بندی نشده است، هیچ اشاره‌گر شی نوعی وجود ندارد. اما، کامپایلر فقط در لحظه (JIT) می‌بیند که **ToString** متده **Point** را بازنویسی نموده است و کدی تولید می‌کند که **ToString** را به صورت مستقیم (غیر مجازی) بدون هرگونه بسته‌بندی، فراخوانی کند. کامپایلر می‌داند که چندریختی (polymorphism) وجود ندارد چون **Point** یک نوع مقداری است و هیچ نوعی از آن مشتق نمی‌شود تا پیاده‌سازی دیگری از این متده مجازی ارائه کند. توجه کنید اگر متده **ToString** از **Point** در درون خود، (**base.ToString()**) را فراخوانی کند، آنگاه نمونه نوع مقداری هنگام فراخوانی **ToString** از **System.ValueType** بسته‌بندی خواهد شد.

فراخوانی GetType در فراخوانی متده غیر مجازی **p1.GetType()** باید بسته‌بندی شود. علت آن است که نوع **Point** را از **System.Object** به ارث می‌برد. پس برای فراخوانی **GetType**، CLR باید از اشاره‌گری به یک شی نوع استفاده کند که این با بسته‌بندی **p1** بدست می‌آید.

فراخوانی CompareTo (اولین بار) در اولین فراخوانی به **p1.CompareTo()** نیاز به بسته‌بندی شدن ندارد چون **Point** متده **CompareTo** را پیاده‌سازی کرده و کامپایلر می‌تواند آن را مستقیماً صدا بزند. توجه کنید که یک متغير **p2** **Point** به ارسال شده است، پس کامپایلر نسخه‌ی سربارگذاری شده از **CompareTo** که یک پارامتر **Point** قبول می‌کند را صدا می‌زند. این یعنی، با مقدار به **CompareTo** ارسال می‌شود و هیچ بسته‌بندی نیاز نیست.

تبديل به IComparable هنگام تبدیل **p1** به یک متغير (**c**) که از نوع رابط است، **p1** باید بسته‌بندی شود، چون رابط‌ها طبق تعریف نوع‌های ارجاعی هستند. پس **p1** بسته‌بندی می‌شود و اشاره‌گر به این شی بسته‌بندی شده در متغير **c** ذخیره می‌شود. فراخوانی بعدی به اثبات می‌کند که **c** به یک بسته‌بندی شده در هیچ اشاره دارد.

فراخوانی CompareTo (بار دوم) در فراخوانی دوم به **p1.CompareTo()** نیازی به بسته‌بندی ندارد چون **Point** متده **CompareTo** را پیاده‌سازی کرده و کامپایلر می‌تواند آن را مستقیماً صدا بزند. توجه کنید که متغير **(c)** به **IComparable**

ارسال شده است و بنابراین کامپایلر نسخه‌ی سربارگذاری شده از **Object** که یک پارامتر **CompareTo** دریافت می‌کند را صدا می‌زند. این یعنی آرگومان ارسالی باید اشاره‌گر به شی‌ای در هیپ باشد. خوشبختانه، **c** به **Point** بسته‌بندی شده اشاره دارد، آدرس حافظه در **c** به **CompareTo** ارسال می‌شود و هیچ بسته‌بندی اضافی نیاز نیست.

- **فراخوانی CompareTo (بار سوم)** در سومین فراخوانی به **c.CompareTo** در هیپ اشاره دارد. چون **c** از نوع رابط **IComparable** است، شما فقط می‌توانید نسخه‌ای از متدهای **CompareTo** از رابط را صدا بزنید که نیاز به یک پارامتر **Object** داشته باشد. این یعنی، آرگومان ارسالی باید اشاره‌گری به یک شی در هیپ باشد. پس **p2** بسته‌بندی شده و اشاره‌گری به این شی بسته‌بندی شده به **CompareTo** ارسال می‌شود.

- **تبديل به Point** هنگام تبدیل **c** به یک **Point**، شی در هیپ که توسط **c** به آن اشاره می‌شود، باز شده و فیلدھایش از هیپ به **p2** کپی می‌شوند و یک نمونه از نوع **Point** در پشتۀ جای می‌گیرد.

من درک می‌کنم که همه‌ی این اطلاعات پیرامون نوع‌های ارجاعی نوع‌های مقداری و بسته‌بندی در نگاه اول سنگین و گیج کننده است. اما درک قوی این مفاهیم برای موفقیت دراز مدت هر برنامه‌نویس داتنت فرمورک حیاتی است. به من اطمینان کنید: فهم دقیق این مفاهیم به شما اجازه می‌دهند که برنامه‌هایی کارا، با سرعت و به آسانی بسازید.

تغییر فیلدها در یک نوع مقداری بسته‌بندی شده به کمک رابط‌ها (و چرا شما نباید این کار را انجام دهید)

برای کمی سرگرمی و آزمایش آنچه پیرامون نوع‌های مقداری، بسته‌بندی و باز کدن درک کرده اید، کد زیر را بررسی می‌کنیم تا بینیم آیا می‌توانید خروجی را تعیین کنید:

```
using System;
```

```
// Point is a value type.
internal struct Point {
    private Int32 m_x, m_y;
    public Point(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x;
        m_y = y;
    }

    public void Change(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x; m_y = y;
    }

    public override String ToString() {
        return String.Format("({0}, {1})", m_x, m_y);
    }
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Point p = new Point(1, 1);
        Console.WriteLine(p);
        p.Change(2, 2);
        Console.WriteLine(p);
        Object o = p;
```

```

        Console.WriteLine(o);
        ((Point) o).Change(3, 3);
        Console.WriteLine(o);
    }
}

```

به سادگی، یک نمونه (**p**) از نوع مقداری **Point** در پشتۀ می‌سازد و فیلدهای **m_x** و **m_y** آن را با مقدار **1** تنظیم می‌کند. سپس **p** قبل از اولین فراخوانی به **WriteLine** بسته‌بندی می‌شود تا **Point** بر روی **ToString** بسته‌بندی شده فراخوانی شود و طبق انتظار **(1, 1)** نمایش داده شود. سپس، **p** برای فراخوانی متده **Change** استفاده می‌شود که مقادیر فیلدهای **m_x** و **m_y** از **p** را در پشتۀ به **2** تغییر می‌دهد. فراخوانی دوم به **WriteLine** نیاز به بسته‌بندی مجدد **p** دارد و طبق انتظار **(2, 2)** را نشان می‌دهد.

اکنون، **p** برای بار سوم بسته‌بندی می‌شود و **o** به شی بسته‌بندی شده **Point** اشاره می‌کند، سومین فراخوانی به **WriteLine** مجدد طبق انتظار **(2, 2)** را نشان می‌دهد. سرانجام، من می‌خواهم متده **Change** را برای آپدیت فیلدهای شی بسته‌بندی شده **Point** فراخوانی کنم. اما، **Object** (نوع متغیر **o**) چیزی دربارهٔ متده **Change** نمی‌داند پس باید ابتدا **o** را به یک **Point** تبدیل کنم.

تبدیل **o** به یک **Point** را باز کرده و فیلدهای **Point** بسته‌بندی شده را در یک **Point** موقتی در پشتۀ ترد کپی می‌کند! فیلدهای **m_x** و **m_y** از این **Point** موقتی به **3** و **3** تغییر پیدا می‌کنند اما **Point** بسته‌بندی شده با این فراخوانی به **Change**، تغییر نمی‌کند. هنگامیکه **WriteLine** برای بار چهارم فراخوانی می‌شود، مجدد **(2, 2)** نمایش داده می‌شود. بسیاری از برنامه‌نویسان انتظار چنین چیزی را ندارند.

بعضی زبان‌ها مثل C++/CLI به شما اجازه‌ی تغییر فیلدهای یک نوع مقداری بسته‌بندی شده را می‌دهند، اما سی‌شارپ این کار را نمی‌کند. هر چند، شما می‌توانید با استفاده از یک رابط، سی‌شارپ را گول بزنید. کد زیر نسخه‌ی تغییر یافته کد قبلی است:

```

using System;

// Interface defining a Change method
internal interface IChangeBoxedPoint {
    void Change(Int32 x, Int32 y);
}

// Point is a value type.
internal struct Point : IChangeBoxedPoint {
    private Int32 m_x, m_y;

    public Point(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x;
        m_y = y;
    }

    public void Change(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x; m_y = y;
    }

    public override String ToString() {
        return String.Format("({0}, {1})", m_x, m_y);
    }
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {

```

```

Point p = new Point(1, 1);

Console.WriteLine(p);

p.Change(2, 2);
Console.WriteLine(p);

Object o = p;
Console.WriteLine(o);

((Point) o).Change(3, 3);
Console.WriteLine(o);

// Boxes p, changes the boxed object and discards it
((IChangeBoxedPoint) p).Change(4, 4);
Console.WriteLine(p);

// Changes the boxed object and shows it
((IChangeBoxedPoint) o).Change(5, 5);
Console.WriteLine(o);
}
}

```

این کد تقریباً معادل کد قبلی است. تفاوت اصلی اینست که متد **Change** توسط رابط **IChangeBoxedPoint** تعریف شده و اکنون نوع رابط را پیاده‌سازی کرده است. درون **Main**، چهار فراخوانی اول به **WriteLine** یکسان بوده و همان نتایج قبلی (طبق انتظار) را تولید می‌کنند. هر چند من دو مثال دیگر به انتهای **Main** افزوده‌ام.

در اولین مثال، **Point** بسته‌بندی نشده، به یک **IChangeBoxedPoint** تبدیل می‌شود. این تبدیل باعث می‌شود مقدار درون **p** بسته‌بندی شود. **Change** بر روی مقدار بسته‌بندی شده فراخوانی می‌شود که مقدار فیلهای **m_x** و **m_y** آنرا به ۴ و ۴ تغییر می‌دهد، اما پس از آنکه **Change** گردد، شی بسته‌بندی شده بالاصله آماده جمع آوری به عنوان زباله است. پس پنجمین فراخوانی به **(2, 2, WriteLine)** را نمایش می‌دهد. بسیاری از برنامه‌نویسان انتظار چنین جوابی را ندارند.

در آخرین مثال، **Point** بسته‌بندی شده که توسط **o** ارجاع می‌شود به یک **IChangeBoxedPoint** تبدیل می‌شود. هیچ بسته‌بندی در اینجا نیاز نیست چون **o** قبلاً یک **Point** بسته‌بندی شده است. پس **Change** فراخوانی می‌شود که فیلهای **m_x** و **m_y** از **Point** بسته‌بندی شده را تغییر می‌دهد. متد **Change** از رابط به من اجازه داد که فیلهای یک شی **Point** بسته‌بندی شده را تغییر دهم! اکنون وقتی **WriteLine** فراخوانی می‌شود، **(5, 5)** را طبق انتظار نشان می‌دهد. هدف از کل این مثال بیان این بود که چگونه یک متد رابط توانایی تغییر فیلهای یک نوع مقداری بسته‌بندی شده را دارد. در سی‌شارپ این کار بدون یک رابط ممکن نیست.

مهم قبلا در این فصل، بیان کردم که نوع‌های مقداری باید تغییر ناپذیر باشند: یعنی اینکه، آن‌ها نباید هیچ عضوی تعریف کنند که هر یک از فیلدهای نمونه‌ی نوع را تغییر دهد. در واقع، من توصیه کردم که نوع‌های مقداری، فیلدهایشان را با **readonly** علامت بزنند تا کامپایلر هنگامی که تصادفاً کدی می‌نویسید که سعی در تغییر یک فیلد را دارد، اعلام خطا کند. مثال قبلی، به وضوح نشان داد چرا نوع‌های مقداری باید تغییر ناپذیر باشند. رفتار غیرمنتظره که در مثال قبل دیدیم تماماً هنگامی رخ می‌دهد که سعی در فراخوانی متدهای دارید که فیلدهای نمونه‌ی نوع مقداری را تغییر می‌دهد. اگر پس از ساخت یک نوع مقداری هیچ متدهای وضعیت آن را تغییر دهد، فراخوانی نکنید، وقتی بسته‌بندی و باز کردن/پی‌فیلدها رخ می‌دهد، دچار سردرگمی نمی‌شوید. اگر نوع مقداری تغییر ناپذیر باشد، شما فقط می‌توانید وضعیت آنرا از یکجا به جای دیگر کپی کنید و از هیچ یک از رفتارهای مشاهده شده تعجب نخواهید کرد. تعدادی از برنامه‌نویسان فصل‌های این کتاب را مرور کرده‌اند. پس از خواندن بعضی از نمونه‌کدهایی من (همانند مثال قلبی)، این افراد به من گفتند که نوع‌های مقداری را دیگر استفاده نمی‌نمودند. من باید بگویم که این نکات ظرفی از نوع‌های مقداری چندین روز وقت مرا برای خطایابی معطل کرده‌اند که دلیل آنکه آن‌ها را در کتاب آوردند ام همین است. من امیدوارم شما این نکات را به خاطر بسپارید و هنگام مواجه شدن با آن‌ها، کاملاً آماده و مجهز باشید. مطمئناً، شما نباید از نوع‌های مقداری بترسید. آن‌ها مفید هستند و جایگاه خود را دارند. گذشته از این، یک برنامه به **Int32** کوچک و دوست داشتنی در حال حاضر و در آینده نیاز دارد. فقط به خاطر بسپارید که نوع‌های مقداری و نوع‌های ارجاعی رفتاری کاملاً متفاوت بسته به چگونگی استفاده از آن‌ها، دارند. در واقع شما باید کد قبلی را برداشته و نوع **Point** را به جای **struct**، یک **class** تعریف کنید تا رفتار متفاوت را بینند. سرانجام شاد می‌شوید اگر بدانید که نوع‌های مقداری اصلی که در FCL عرضه می‌شوند – **Byte**, **UInt32**, **Int32**, **Double**, **Single**, **Complex**, **BigInteger**, **Decimal**, **Object**, **UInt64** هستند، پس هنگام استفاده از آن‌ها رفتاری غیرمنتظره نخواهید دید.

برابری و هویت شی

اغلب، برنامه‌نویسان کدی برای مقایسه‌ی اشیاء با یکدیگر می‌نویسند. این کار به ویژه در قرار دادن اشیاء در مجموعه‌ها و مرتب کردن، جستجو یا مقایسه‌ی اقلام یک مجموعه، کاربرد دارد. در این بخش، برابری و هویت شی را بحث می‌کنم و در ضمن می‌گویم چگونه یک نوع را تعریف کنید تا برابری شی را به درستی پیاده‌سازی کند.

نوع **System.Object** یک متدهای **Equals** به نام **true** تعریف می‌کند که هدفش برگرداندن **true** در صورتی که دو شی مقدار یکسانی داشته باشند است. پیاده‌سازی متدهای **Equals** از **Object** شبیه به این است:

```
public class Object {
    public virtual Boolean Equals(Object obj) {
        // If both references point to the same object,
        // they must have the same value.
        if (this == obj) return true;

        // Assume that the objects do not have the same value.
        return false;
    }
}
```

در ابتدا، این به نظر یک پیاده‌سازی پیش فرض معقول برای **Equals** است: اگر آرگومان‌های **this** و **obj** دقیقاً به شی یکسانی اشاره کنند، **true** برگرداند. این معقولانه به نظر می‌رسد چون **Equals** می‌داند که یک شی باید مقداری برابر با خودش داشته باشد. اما اگر آرگومان‌ها به اشیاء مختلف اشاره کنند، **Equals** نمی‌تواند مطمئن شود که اشیاء مقدار یکسانی دارند و بنابراین **false** برگرداند. به بیان دیگر، پیاده‌سازی پیش فرض **Object**، برابری هویت (دو ارجاع که به یک شی اشاره دارند) و نه برابری مقداری را پیاده‌سازی می‌کند.

متاسفانه، همانطور که معلوم شد، متدهای **Object.Equals** از **Object** پیش فرض معقوله‌ای نیست و هرگز نمی‌بایست به این طریق پیاده‌سازی می‌شد. شما به سرعت این مشکل را می‌بینید، هنگامیکه پیرامون سلسله مراتب وراثت کلاس و نحوه صحیح بازنویسی **Equals** فکر کنید. نحوه صحیح پیاده‌سازی متدهای **Equals** این گونه است:

۱. اگر **obj** **null** است، **false** برگردد چون وقتی متدهای غیراستاتیک **Equals** فراخوانی می‌شود، شی جاری که با **this** شناخته می‌شود مطمناً **null** نیست.
۲. اگر آرگومان‌های **obj** و **this** به شی یکسانی اشاره دارند، **true** برگردد. این مرحله، می‌تواند هنگام بررسی اشیاء با فیلدهای زیاد، منجر به کاهش کارایی شود.
۳. اگر آرگومان‌های **obj** و **this** به اشیایی از نوع‌های مختلف اشاره دارند، **false** برگردد. به وضوح، بررسی اینکه یک شی **String** برابر با یک شی **FileStream** است باید جواب **false** داشته باشد.
۴. برای هر فیلد نمونه تعریف شده توسط نوع، مقدار شی **this** را با مقدارشی **obj** مقایسه کند. اگر یکی از فیلدها برابر نبود، **false** برگردد.
۵. متدهای **Equals** از کلاس پایه را برای مقایسه هر فیلد تعریف شده توسط آن، فراخوانی کند. اگر متدهای **Equals** از کلاس پایه، **false** برگردد و در غیر این صورت **true** برگردد.

پس مایکروسافت می‌بایست **Object.Equals** را شبیه به این پیاده‌سازی می‌کرد:

```
public class Object {
    public virtual Boolean Equals(Object obj) {
        // The given object to compare to can't be null
        if (obj == null) return false;

        // If objects are different types, they can't be equal.
        if (this.GetType() != obj.GetType()) return false;

        // If objects are same type, return true if all of their fields match
        // Since System.Object defines no fields, the fields match
        return true;
    }
}
```

اما چون مایکروسافت، **Equals** را اینگونه تعریف نکرده است، قوانین برای پیاده‌سازی **Equals** بسیار پیچیده تر از آن است که فکر می‌کنید. وقتی یک نوع، **Equals** را بازنویسی می‌کند، این بازنویسی باید پیاده‌سازی کلاس پایه‌اش از **Equals** را فراخوانی کند مگر اینکه پیاده‌سازی **Equals** از **Object** را فراخوانی نماید. همچنین این یعنی، چون یک نوع می‌تواند متدهای **Equals** را بازنویسی کند، این متدهای **Equals** را سربارگذاری تشخیص هوتیت نمی‌تواند فراخوانی شود. برای حل این، **Object** متدهای استاتیک **ReferenceEquals** را ارائه می‌کند که شبیه به این پیاده‌سازی شده است:

```
public class Object {
    public static Boolean ReferenceEquals(Object objA, Object objB) {
        return (objA == objB);
    }
}
```

همیشه اگر می‌خواهید هوتیت (آیا دو ارجاع به یک شی اشاره دارند) را بررسی کنید، باید **ReferenceEquals** را فراخوانی کنید. شما نباید از عملگر **==** سی‌شارپ استفاده کنید (مگر آنکه ابتدا هر دو عملوند را به **Object** تبدیل کنید) چون یکی از نوع‌های عملوند می‌تواند عملگر **==** را سربارگذاری کرده و معنی دیگری جز هوتیت به آن دهد.

همانطور که می‌بینید، دات‌نوت فریمورک داستان بسیار گیج کننده‌ای پیرامون برابری و هوتیت شی دارد. ضمناً، **System.ValueType** (کلاس پایه‌ی تمام نوع‌های مقداری)، متدهای **Object.Equals** از **Object** را بازنویسی کرده و به درستی برای انجام تست برابری اشیاء (و نه تست هوتیت) آن را پیاده‌سازی کرده است. در درون، **ValueEqual** از **Equals** به این روش پیاده‌سازی شده است:

۱. اگر آرگومان **obj** **null** است، **false** برگردد.

۲. اگر آرگومان‌های **this** و **obj** به اشیابی از نوع‌های متفاوت اشاره دارند، **false** برگرداند.
۳. برای هر فیلد نمونه تعریف شده توسط نوع، مقدار شی **this** را با مقدار شی **obj** با فراخوانی متدهای **Equals** آن فیلد، مقایسه کند. اگر فیلدی برابر نبود، **false** برگرداند.
۴. برگرداند. متدهای **Object.Equals** از **ValueType** توسط متدهای **Equals** فراخوانی نمی‌شود.
- در درون، متدهای **Object.Equals** از **ValueType** برای انجام مرحله شماره ۳ در بالا از رفلکشن (در فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن") استفاده می‌کند. چون مکانیزم رفلکشن کند است، هنگام تعریف نوع مقداری خود، شما باید **Equals** را بازنویسی کرده و پیاده‌سازی خود را ارائه کنید تا سرعت مقایسه‌های برابری مقدار که از نمونه‌های نوع شما استفاده می‌کنند، افزایش یابد.
- هنگام تعریف نوع خود، اگر تصمیم گرفتید **Equals** را بازنویسی کنید، باید مطمئن شوید که با چهار خاصیت برابری مطابق است:
- **Equals** باید بازتابی باشد؛ یعنی، **(x.Equals(x))** باید **true** برگرداند.
 - **Equals** باید متقارن باشد؛ یعنی، **(x.Equals(y))** باید مقدار یکسانی با **(y.Equals(x))** برگرداند.
 - **Equals** باید متعدد (تراکنگر) باشد؛ یعنی، اگر **(true.Equals(true))** بروگرداند آنگاه **(true.Equals(z))** نیز باید **true** برگرداند.
 - **Equals** باید ثابت و یکنواخت باشد. مشروط به اینکه در دو مقدار مقایسه شده تغییری حاصل نشود، **Equals** باید یکنواخت **false** یا **true** برگرداند.

اگر پیاده‌سازی شما از **Equals** تمام این قوانین را رعایت نکند، برنامه شما به نحوی عجیب و پیش‌بینی نشده رفتار خواهد کرد. هنگام بازنویسی متدهای **Equals**، چند چیز دیگر وجود دارد که شما احتمالاً انجام می‌دهید:

- نوع، متدهای **Object.Equals<T>** از رابط **System.IEquatable<T>** را پیاده‌سازی کند این رابط جزئیک به شما اجازه‌ی تعریف یک متدهای **Equals** نوع‌امن را می‌دهد. معمولاً، شما متدهای **Equals** ای را پیاده‌سازی می‌کنید که یک پارامتر **Object** می‌گیرد و در درون خود متدهای **Equals** نوع‌امن را فراخوانی می‌کند.
- متدهای **Object.Equals** == و != را سربارگذاری کنید معمولاً، شما این متدهای عملگر را به گونه‌ای پیاده‌سازی می‌کنید که در درون خود، متدهای **Object.Equals** نوع‌امن را فراخوانی کنند.

علاوه بر این، اگر فکر می‌کنید که نمونه‌های نوع شما برای مرتب شدن مقایسه خواهند شد، شما می‌خواهید نوعutan متدهای **CompareTo** و **Object.CompareTo<T>** و **Object.Comparable<T>** را ارائه می‌کند تا بتوان برای هر شی یک کد هش **Int32** بدست آورد. اگر شما همچنین خواهید خواست که متدهای عملگر مقایسه‌ای مختلف (=, >, <) را بازنویسی کرده و در درون متدهای **CompareTo** را فراخوانی کنند.

کدهای هش شی

طراحان FCL تصمیم گرفته‌اند که اگر هر نمونه از هر شی می‌توانست در یک مجموعه جدول هش قرار بگیرد، به صورت باور نکردنی اتفاق مفیدی می‌بود. برای همین، متدهای **Object.GetHashCode** را ارائه می‌کند تا بتوان برای هر شی یک کد هش **Int32** بدست آورد.

اگر شما نوعی تعریف کرده و متدهای **Object.Equals** را بازنویسی کنید، باید متدهای **Object.GetHashCode** را نیز بازنویسی نمایید. در واقع، کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت، اگر شما نوعی تعریف کنید که **Object.Equals** را بدون بازنویسی **Object.GetHashCode**، بازنویسی کند، هشدار زیر را اعلام می‌کند:

"warning CS0659: 'Program' overrides Object.Equals(object o) but does not override Object.GetHashCode()"

```
public sealed class Program {
    public override Boolean Equals(Object obj) { ... }
}
```

علت آنکه نوعی که **Equals** را تعریف می‌کند می‌باشد **GetHashCode** را نیز تعریف کند این است که پیاده‌سازی نوع **System.Collections.Generic.Dictionary** و برخی مجموعه‌های دیگر، نیاز دارند که دو شی دارای مقدار یکسان، دارای کد هش یکسان باشند. پس اگر شما، **Equals** را بازنویسی می‌کنید، شما باید **GetHashCode** را نیز بازنویسی کنید تا مطمئن شوید الگوریتمی که برای محاسبه‌ی برابری استفاده می‌کنید با الگوریتمی که برای محاسبه‌ی کد هش شی استفاده می‌کنید، تعابق داشته باشد. اساساً، شما وقتی یک جفت کلید/مقدار به یک مجموعه اضافه می‌کنید، ابتدا یک کد هش برای کلید شی بدست می‌آید. این کد هش تعیین می‌کند که چفت کلید/مقدار باید در کدام "جعبه" ذخیره شود. هنگامیکه یک مجموعه نیاز به یافتن یک کلید دارد، کد هش از شی کلید تعیین شده را بدست می‌آورد. این کد جعبه‌ای را نشان می‌دهد که اکنون به صورت سریالی برای یافتن یک شی کلید ذخیره شده که معادل با شی کلید تعیین شده باشد، جستجو شود. استفاده از این الگوریتم برای مرتب کردن و یافتن کلیدها بین معنی است که اگر یک شی کلید را در یک مجموعه تغییر دهید، مجموعه دیگر نمی‌تواند شی را پیدا کند. اگر قصد تغییر شی کلید در یک جدول هش را دارید، باید جفت کلید/مقدار اصلی را حذف کرده، شی کلید را تغییر دهید و جفت کلید/مقدار جدید را به جدول هش اضافه کنید.

تعریف یک متدهای **GetHashCode** می‌تواند ساده و آسان باشد. اما بسته به نوع های داده‌ای شما و توزیع داده در آن‌ها، یافتن یک الگوریتم هش که بازه‌ای از مقادیر خوب توزیع شده را برگرداند، می‌تواند سخت باشد. نمونه‌ی زیر احتمالاً برای اشیاء **Point** خوب کار می‌کند:

```
internal sealed class Point {
    private readonly Int32 m_x, m_y;
    public override Int32 GetHashCode() {
        return m_x ^ m_y; // m_x XOR'd with m_y
    }
    ...
}
```

هنگام انتخاب یک الگوریتم برای محاسبه‌ی کدهای هش برای نمونه‌های خودتان، راهنمایی‌های زیر را در نظر داشته باشید:

- از الگوریتم استفاده کنید که توزیع تصادفی خوبی همراه با بهترین سرعت، برای جدول هش به شما دهد.

- الگوریتم شما همچنین می‌تواند متدهای **GetHashCode** از نوع پایه را صدا زده و از مقدار برگشتی آن استفاده کند. اما، شما معمولاً اقدام به فراخوانی متدهای **ValueType** یا **Object** از **GetHashCode** نمی‌کنید چون، پیاده‌سازی هر کدام از این متدها منجر به یک الگوریتم هش با کارایی بالا نمی‌شوند.

- الگوریتم شما باید حداقل از یکی از فیلدات نمونه استفاده کند.

- به صورت ایده‌آل، فیلداتی مورد استفاده در الگوریتم شما باید تغییر ناپذیر باشند. این یعنی، فیلدات هنگام ساخت شی مقداردهی اولیه شوند و هرگز در دوره حیات شی تغییر نکنند.

- الگوریتم شما باید با بالاترین سرعت ممکن اجرا شود.

- اشیاء با مقادیر یکسان باید کد هش یکسانی برگردانند. برای نمونه، دو شی **String** با متن یکسان باید کد هش یکسانی برگردانند.

پیاده‌سازی GetHashCode از System.Object چیزی درباره‌ی نوع های مشتق شده و هرگونه فیلدی در این نوع ها نمی‌داند. به همین علت، متدهای **Object** از **GetHashCode** عددی برمی‌گرداند که به صورت تضمینی در درون **AppDomain**، انحصاراً شی را شناسایی می‌کند. تضمین می‌شود که این عدد در دوره‌ی حیات شی تغییر نکند. بعد از آنکه شی به عنوان زباله جمع آوری شد، به هر حال، عدد منحصر بفرد آن می‌تواند به عنوان کد هش برای یک شی جدید استفاده شود.

نکته اگر نوعی، متد **Object** از **GetHashCode** را بازنویسی کند، شما نمی‌توانید دیگر برای گرفتن یک شناسه‌ی منحصر بفرد از آن استفاده کنید. اگر می‌خواهید یک شناسه منحصر بفرد (درون یک AppDomain) برای یک شی بدست آورید، FCL متدی برای فراخوانی شما فراهم می‌کند. در فضای نام **System.Runtime.CompilerServices** کلاس **RuntimeHelpers** که یک شناسه منحصر بفرد برای یک شی حتی اگر نوع شی، متد **Object** از **GetHashCode** برموگرداند را نگاه کنید. این متد نامش را به اirth برد است اما بهتر می‌بود که مايكروسافت نام آن را چيزی شبیه به **GetUniqueObjectID** می‌گذاشت.

پیاده‌سازی **GetHashCode** از **System.ValueType** با رفلكشن (که کند است) و XOR کردن فیلدهای نمونه‌ی نوع با هم‌دیگر، کار می‌کند. این یک پیاده‌سازی ساده است که شاید برای بعضی از نوع‌های مقداری خوب باشد اما من هنوز توصیه می‌کنم که شما **GetHashCode** خود را پیاده‌سازی کنید چون به خوبی می‌دانید که چه کاری انجام می‌دهد و پیاده‌سازی شما سریعتر از پیاده‌سازی **ValueType** خواهد بود.

مهم اگر شما به هر دلیلی مجموعه جدول هش خود را پیاده‌سازی می‌کنید یا کدی را استفاده می‌کنید که در آن **GetHashCode** فراخوانی می‌شود، شما هرگز و تحت هیچ شرایطی نباید مقادیر کدهای هش را ذخیره کنید. علت آن است که مقادیر کد هش در حال تغییر هستند. برای نمونه یک نسخه آتی از یک نوع ممکن است از الگوریتم متفاوتی برای محاسبه کد هش شی استفاده کند.

شرطی بود که به این هشدار مهم توجه نکرد. در وب سایت آن‌ها، کاربران می‌توانستند با انتخاب یک نام کاربری و رمز عبور، اکانت جدید بسازند. وب سایت رمز عبور **String** را برابر می‌داشت، **GetHashCode** را صدا می‌زد و مقدار کد هش را در پایگاه داده ذخیره می‌نمود. وقتی کاربران مجدداً وارد وب سایت می‌شوند رمز عبور خود را وارد می‌کرند، وب سایت مجدداً **GetHashCode** را صدا می‌زد و مقدار کد هش را با مقدار ذخیره شده در پایگاه داده مقایسه می‌نمود. اگر کدهای هش برابر بودند، کاربر اجازه وارد شدن می‌گرفت. متاسفانه، وقتی شرکت با نسخه‌ی جدید از CLR بروزرسانی شد، متد **String** از **GetHashCode** تغییر یافته بود و اکنون مقدار کد هش متفاوتی برموگرداند. نتیجه نهایی این بود که هیچ کاربری دیگر نمی‌توانست به وب سایت وارد شود.

نوع اصلی dynamic

سی‌شارپ یک زبان برنامه‌نویسی نوع-امن است. این یعنی تمام عبارت‌ها به یک نمونه از یک نوع تبدیل می‌شوند و کامپایلر تنها کدی تولید می‌کند که عملیاتی انجام دهد که برای این نوع معتبر باشد. مزیت یک زبان برنامه‌نویسی نوع-امن بر یک زبان برنامه‌نویسی غیر نوع-امن اینست که بسیاری از خطاهای برنامه‌نویس در زمان کامپایل یافته می‌شود و کمک می‌کند تا قبل از اجرای آن مطمئن شوید که کد صحیح است. به علاوه، زبان‌های زمان کامپایل، کدی کوچکتر و سریعتر تولید می‌کنند چون در زمان کامپایل فرضیاتی را در نظر می‌گیرند و این فرضیات را در **IL** و متاداتای خروجی لحاظ می‌کنند.

هر چند، موقع بسیاری هست که یک برنامه باید با اطلاعاتی کار کند که تا زمان اجرا از آن‌ها بی خبر است. در حالیکه شما می‌توانید از زبان‌های برنامه‌نویسی نوع-امن (مثل سی‌شارپ) برای کار با این اطلاعات استفاده کنید، اما نحو مورد استفاده بسیار بد خواهد شد. مخصوصاً چون می‌خواهید با رشته‌های بسیاری کار کنید، سرعت نیز پایین می‌آید. اگر یک برنامه فقط سی‌شارپی می‌نویسید، آنگاه تنها راه شما برای کار کردن با اطلاعاتی که در زمان اجرا مشخص می‌شوند، استفاده از رفلكشن (بحث شده در فصل ۲۳) است. به هر حال، برنامه‌نویسان زیادی از سی‌شارپ برای ارتباط با کامپونت‌هایی که در سی‌شارپ پیاده‌سازی نشده‌اند، استفاده می‌کنند. برخی از این کامپونت‌ها می‌توانند زبان‌های پویای دات‌نوت مثل **COM** یا **Roby** یا **Python** یا **ashley** را پشتیبانی می‌کنند (که احتمالاً در C++ یا اصلی پیاده‌سازی شده‌اند)، یا اشیاء (DOM) **HTML Document Object Model** (DOM) که رابط Microsoft پیاده‌سازی شده توسط زبان‌ها و تکنولوژی‌های مختلف (باشند). ارتباط با اشیاء **HTML DOM** بخصوص هنگام ساخت برنامه‌های **Silverlight** کاربرد دارد.

برای آسان کردن کار برنامه‌نویسان در استفاده از رفلكشن یا ارتباط با دیگر کامپونت‌ها، کامپایلر سی‌شارپ روشهایی برای علامت زدن نوع یک عبارت به عنوان ارائه می‌کند. شما همچنین می‌توانید نتیجه یک عبارت را در متغیری بگذارید و نوع متغیر را **dynamic** تعریف کنید. سپس عبارت/متغیر **dynamic** می‌تواند برای درخواست یک عضو مثل یک فیلد، یک ویزگی/ایندکسر، یک متد، نماینده (delegate) و عملگرهای یکانی/دوتایی/تبدیل، مورد استفاده قرار بگیرد. وقتی کد شما با استفاده از یک عبارت/متغیر پویا، یک عضو را درخواست می‌کند، کامپایلر کد **IL** خاصی که عملکرد موردنظر را

توصیف کند، تولید می‌نماید. این کد خاص، با عنوان **payload** اطلاق می‌شود. در زمان اجرا، این کد، دقیقاً عملیاتی که باید بر روی نوع واقعی شی که عبارت/متغیر **dynamic** به آن اشاره دارد را تعیین می‌کند.
کد زیر آنچه گفته شد را نشان می‌دهد:

```
private static class DynamicDemo {
    public static void Main() {
        for (Int32 demo = 0; demo < 2; demo++) {
            dynamic arg = (demo == 0) ? (dynamic) 5 : (dynamic) "A";
            dynamic result = Plus(arg);
            M(result);
        }
    }

    private static dynamic Plus(dynamic arg) { return arg + arg; }

    private static void M(Int32 n) { Console.WriteLine("M(Int32): " + n); }
    private static void M(String s) { Console.WriteLine("M(String): " + s); }
}
```

من وقتی **Main** را اجرا می‌کنم، خروجی زیر را می‌گیرم:

```
M(Int32): 10
M(String): AA
```

برای درک آنچه رخ داد، با نگاهی به متدهای **Plus** آغاز می‌کنیم. این متدها، پارامترش را از نوع **dynamic** تعریف کرده است و درون متدها، آرگومان به عنوان دو عملوند برای عملگر بازیابی + استفاده شده است. چون **dynamic arg** است، کامپایلر سی‌شارپ کد پیلوودی را تولید می‌کند که نوع واقعی **arg** را در زمان اجرا تعیین کرده و مشخص می‌کند عملگر + واقعاً چه کاری باید انجام دهد.

وقتی برای اولین بار **Plus** فراخوانی می‌شود، **5** (یک **Int32**) بدان ارسال می‌شود. پس **Plus** مقدار **10** (باز هم یک **Int32**) را به فراخوانی کننده اش بر می‌گرداند. این عملیات نتیجه را در متغیر **result** (که از نوع **dynamic** تعریف شده است) ذخیره می‌کند. سپس متدهای **M** فراخوانی می‌شود و به آن ارسال می‌گردد. برای فراخوانی **M**، کامپایلر کد پیلوودی را تولید می‌کند که در زمان اجرا، نوع واقعی مقدار ارسالی به **M** را تعیین کرده و مشخص می‌کند کدام سربارگذاری از متدهای **Plus** باید صدای زده شود. وقتی **result** حاوی یک **Int32** است، سربارگذاری از **M** که یک پارامتر **Int32** دارد، صدای زده می‌شود.

برای بار دوم که **Plus** فراخوانی می‌شود، **"A"** (یک **String**) ارسال می‌شود پس **Plus** مقدار **"AA"** (نتیجه اتصال **A** با خودش) را به فراخوانی کننده-اش بر می‌گرداند. که این نتیجه را در متغیر **result** قرار می‌دهد. سپس متدهای **M** مجدداً صدای زده می‌شود و **result** به آن ارسال می‌گردد. این بار، کد پیلوود نوع واقعی پارامتر ارسالی به **M** را **String** تشخیص می‌دهد و سربارگذاری از **M** که یک پارامتر **String** دریافت می‌کند را صدای زده می‌زند.

وقتی نوع یک فیلد، پارامتر متدها، نوع برگشته متد یا متغیرهای محلی، **dynamic** تعیین می‌شود، کامپایلر این نوع را به نوع **System.Object** تبدیل می‌کند و یک نمونه از **System.Runtime.CompilerServices.DynamicAttribute** را بر فیلد، پارامتر یا نوع برگشته در متادتا اعمال می‌کند. اگر یک متغیر محلی، **dynamic** تعیین شود، نوع متغیر از نوع **Object** خواهد بود اما **DynamicAttribute** بر متغیر محلی اعمال نمی‌شود. چون کاربردش فقط داخل متدهاست. چون **dynamic** در حقیقت همان **Object** است، شما نمی‌توانید متدهایی بنویسید که تفاوت امضای آنها فقط بین **object** و **dynamic** باشد.

هنگام تعیین آرگومان‌های نوع جزئیک برای یک کلاس جزئیک (نوع ارجاعی)، یک ساختار (یک نوع مقداری)، یک رابطه، یک نماینده، یا یک متدهای توانید از **dynamic** استفاده کنید. وقتی این کار را می‌کنید، کامپایلر، **dynamic** را به **Object** تبدیل کرده و هرچاک در متادتا لازم باشد، **DynamicAttribute** را اعمال می‌کند. توجه داشته باشید که از آن استفاده می‌کنید، قبل از کامپایل شده است و نوع را در نظر می‌گیرد. هیچ عملیات اضافی پویایی انجام نمی‌شود چون کامپایلر کد پیلوودی در کد جزئیک تولید نکرده است.

هر عبارت را می‌توان صریحاً به **dynamic** تبدیل کرد، چون تمام عبارت‌ها منجر به جوابی می‌شوند که از **Object** مشتق شده‌اند.^{۴۴} به صورت عادی، کامپایلر اجازه‌ی نوشتن کدی که یک عبارت را به صورت ضمنی از **Object** به نوع دیگری تبدیل کند را نمی‌دهد؛ شما باید از نحو تبدیل صریح استفاده کنید. هر چند، کامپایلر اجازه‌ی تبدیل یک عبارت از **dynamic** به نوع دیگر را با استفاده از نحو تبدیل ضمنی می‌دهد.

```
Object o1 = 123;           // OK: Implicit cast from Int32 to Object (boxing)
Int32 n1 = o;             // Error: No implicit cast from Object to Int32
Int32 n2 = (Int32) o;     // OK: Explicit cast from Object to Int32 (unboxing)
```

```
dynamic d1 = 123;          // OK: Implicit cast from Int32 to dynamic (boxing)
Int32 n3 = d;             // OK: Implicit cast from dynamic to Int32 (unboxing)
```

در حالیکه کامپایلر اجازه‌ی حذف تبدیل صریح هنگام تبدیل از **dynamic** به نوع دیگر را می‌دهد، CLR برای تامین امنیت نوع، تبدیل را در زمان اجرا بازبینی می‌کند. اگر نوع شی با تبدیل سازگار نباشد،CLR یک اکسپشن **InvalidCastException** تولید می‌کند.

توجه داشته باشید که نتیجه ارزیابی یک عبارت **dynamic**، یک عبارت پویاست. این کد را برسی کنید:

```
dynamic d = 123;
var result = M(d); // Note: 'var result' is the same as 'dynamic result'
```

در اینجا، کامپایلر به کد اجازه کامپایل شدن را می‌دهد چون در زمان کامپایل نمی‌داند کدام متدهای **M** فراخوانی می‌شود. بنابراین، نوع نتیجه‌ی برگشتی از **M** هم نمی‌داند. پس، کامپایلر فرض می‌کند که خود **result** از نوع **dynamic** است. شما می‌توانید این نکته را با نگه داشتن موس خود روی **var** در ویرایشگر ویژوال استودیو امتحان کنید؛ پنجره‌ی **IntelliSense** بیان می‌کند که:

'dynamic: Represents an object whose operation will be resolved at runtime.'

اگر متدهای **M** که در زمان اجرا درخواست می‌شود، نوع برگشتی **void** داشته باشد آنگاه هیچ اکسپشنی تولید نشده و به جای آن مقدار **null** در **result** قرار می‌گیرد.

مهم را با **var** قاطی نکنید. تعریف یک متغیر محلی با عنوان **var** تنها یک میانبر نحوی است که کامپایلر، نوع را از روی عبارت تعیین می‌کند. کلمه کلیدی **var** تنها برای تعریف متغیرهای محلی درون یک متدهای کاربرد دارد در حالیکه کلمه کلیدی **dynamic** برای متغیرهای محلی، فیلدها و آرگومان‌ها استفاده می‌شود. شما می‌توانید یک عبارت را به **var** تبدیل کنید اما می‌توانید یک عبارت را به **dynamic** تبدیل کنید. شما باید صریحاً یک متغیر که با **var** تعریف شده است را مقداردهی اولیه کنید، در حالیکه مجبور نیستید یک متغیر تعریف شده با **dynamic** را مقداردهی اولیه کنید. برای اطلاعات بیشتر درباره **var** سی‌شارپ، به بخش "متغیرهای محلی تعریف شدهی ضمنی" در فصل ۹ "پارامترها" مراجعه کنید.

هر چند، هنگام تبدیل از **dynamic** به نوع ثابت دیگر، نوع نتیجه‌ی البته نوع ثابت است. به طریق مشابه، هنگام ساخت یک نوع با ارسال یک یا بیشتر آرگومان **dynamic** به سازنده اش، نتیجه از نوع شی در حال ساخت است:

```
dynamic d = 123;
var x = (Int32) d;           // Conversion: 'var x' is the same as 'Int32 x'
var dt = new DateTime(d);    // Construction: 'var dt' is the same as 'DateTime dt'

اگر یک عبارت dynamic به عنوان مجموعه در یک عبارت foreach یا به عنوان یک منبع در عبارت using باشد، کامپایلر کدی تولید می‌کند که تلاش می‌کند عبارت را به ترتیب به رابط غیرجذبیک System.IEnumerable یا رابط System.IDisposable تبدیل کند. اگر تبدیل موفقیت آمیز بود، عبارت استفاده می‌شود و کد به خوبی اجرا خواهد شد. اگر تبدیل شکست خورد، یک اکسپشن Microsoft.CSharp.RuntimeBinder.RuntimeBinderExpression تولید می‌شود.
```

^{۴۴} و همچون همیشه نوع‌های مقداری، بسته بندی می‌شوند.

مهم یک عبارت **dynamic** واقعاً از همان نوع **System.Object** است. کامپایلر فرض می‌کند هر عملیاتی که بر روی عبارت انجام می‌دهید مجاز است، پس خطای هشداری تولید نمی‌کند. هر چند، اگر شما سعی در انجام عملیات غیر مجاز داشته باشید، اکسپشن‌ها در زمان اجرا تولید می‌شوند. به علاوه، ویژوال استودیو نمی‌تواند هیچ پشتیبانی IntelliSense برای کمک به شما در کدنویسی یک عبارت **dynamic** ارائه کند. شما نمی‌توانید یک متدهای گسترشی (extension method) (بحث شده در فصل ۸ "متدها") که **dynamic** را گسترش دهد تعریف کنید اگرچه می‌توانید برای گسترش **Object** این کار را بکنید. و شما نمی‌توانید یک عبارت لامبدا یا متدهای ناشناس (هر دو در فصل ۱۷ "نماینده‌ها" بحث می‌شوند) را به عنوان آرگومان به یک متدهای آرگومان **dynamic** ارسال کنید چون کامپایلر نمی‌تواند نوع مورد استفاده را تعیین کند.

نمونه‌ای از کد سی‌شارپ که از COM **IDispatch** برای ساخت یک **workbook** در اکسل مایکروسافت و ذخیره‌ی یک رشته در خانه A1 استفاده می‌کند را در زیر می‌بینید:

```
using Microsoft.Office.Interop.Excel;
...
public static void Main() {
    Application excel = new Application();
    excel.Visible = true;
    excel.Workbooks.Add(Type.Missing);
    ((Range)excel.Cells[1, 1]).Value = "Text in cell A1"; // Put this string in cell A1
}
```

بدون نوع **dynamic**، مقدار برگشته از **excel.Cells[1, 1]** از نوع **Object** است که باید به **Value** تبدیل شود پیش از آنکه ویژگی **Value** از آن قابل استفاده باشد. هرچند، هنگام تولید یک اسمبلی پوشاننده قابل فراخوانی برای یک شی COM، هر استفاده از **VARIANT** در متدهای **dynamification** می‌شود. این کار، پویاسازی **excel.Cells[1, 1]** نامیده می‌شود. بنابراین چون **dynamic** از نوع **excel.Cells[1, 1]** است پیش از آنکه به ویژگی **Value** دسترسی داشته باشد، نیاز ندارید آن را صریحاً به نوع **Range** تبدیل نمایید. پویاسازی، کد را هنگام کار با اشیاء COM به مراتب ساده تر می‌کند. در اینجا کد ساده‌تر را می‌بینیم:

```
using Microsoft.Office.Interop.Excel;
...
public static void Main() {
    Application excel = new Application();
    excel.Visible = true;
    excel.Workbooks.Add(Type.Missing);
    excel.Cells[1, 1].Value = "Text in cell A1"; // Put this string in cell A1
}
```

کد زیر نشان می‌دهد چگونه از رفلکشن برای فراخوانی یک متدهای **Contains** ("Contains") بر روی یک هدف ("Jeffery Richter") و ارسال یک آرگومان **String** ("ff") و ذخیره‌ی نتیجه **Int32** در یک متغیر محلی (**result**) استفاده کنید.

```
Object target = "Jeffrey Richter";
Object arg = "ff";

// Find a method on the target that matches the desired argument types
Type[] argTypes = newType[] { arg.GetType() };
MethodInfo method = target.GetType().GetMethod("Contains", argTypes);

// Invoke the method on the target passing the desired arguments
Object[] arguments = newObject[] { arg };
Boolean result = Convert.ToBoolean(method.Invoke(target, arguments));
```

با استفاده از نوع **dynamic** سی‌شارپ، این کد با نحو بسیار بهتر این گونه می‌شود:

```
dynamic target = "Jeffrey Richter";
dynamic arg = "ff";
Boolean result = target.Contains(arg);
```

قبل اشاره کردم که کامپایلر سی شارپ، کد پیلودی تولید می کند که در زمان اجرا نوع عملیاتی که باید انجام شود را طبق نوع واقعی یک شی تعیین می کند. این کد پیلود، از کلاسی که با عنوان متصل کننده زمان اجرا runtime binder شناخته می شود، استفاده می کند. زبان های برنامه نویسی مختلف، متصل کننده های زمان اجرای خود را تعریف می کنند که قوانین آن زبان را در بردارد. کد متصل کننده زمان اجرای سی شارپ در اسمبلی Microsoft.CSharp.dll قرار دارد و شما باید هنگام استفاده از کلمه کلیدی **dynamic** این اسمبلی را ارجاع دهید. این اسمبلی در فایل جواب پیش فرض کامپایلر CSC.rsp ارجاع داد شده است. کد درون این اسمبلی است که می داند (در زمان اجرا) کدی تولید کند که عملگر + وقتی بر دو شی **Int32** اعمال می شود، آن ها را با هم جمع کند و وقتی بر دو شی **String** اعمال می شود آن ها را به هم متصل نماید.

در زمان اجرا، اسمبلی **Microsoft.CSharp.dll** باید درون **AppDomain** بارگذاری شود که سرعت برنامه را کاهش و مصرف حافظه آن را افزایش می دهد. اگر از **dynamic** استفاده می کنید تا در تبادل با کامپوننت های COM به شما کمک کند، اسمبلی **System.Dynamic.dll** نیز بارگذاری خواهد شد. وقتی کد پیلود اجرا می شود، کد پویا را در زمان اجرا تولید می کند، این کد در یک اسمبلی در حافظه به نام "اسمبلی متدهای پویا" که به صورت ناشناس میزبانی می شوند "Anonymous Hosted Dynamic Methods Assembly" خواهد بود. هدف این کد افزایش سرعت توزیع پویا در سناریوهایی است که یک سایت فراخوانی خاص، درخواست های زیادی با آرگومان های پویای دارای نوع زمان اجرایی یکسان، دارد. به خاطر تمام عملیات های اضافی همراه با ویژگی ارزیابی پویا در سی شارپ شما باید با هوشیاری تصمیم بگیرید که نحو کد شما با ویژگی **dynamic** به قدر کافی ساده شده است که ارزش کاهش سرعت برای بارگذاری تمام این اسمبلی ها و حافظه مصرفی اضافی را داشته باشد. اگر تنها در چند جای برنامه به رفتار **dynamic** نیاز دارید، بسیار بهتر است که از روش قدیمی با فراخوانی متدهای رفلکشن (برای اشیاء مدیریت شده) یا تبدیل دستی (برای اشیاء COM) استفاده کنید.

در زمان اجرا، متصل کننده زما اجرای سی شارپ، یک عبارت پویا را بر اساس نوع شی در زمان اجرا، تحلیل می کند. متصل کننده اول بررسی می کند آیا نوع، رابط **IDynamicMetaObjectProvider** را پیاده سازی کرده است. اگر نوع این رابط را پیاده سازی نموده، سپس متند **GetMetaObject** از رابط فراخوانی می شود که یک نوع مشتق شده از **DynamicMetaObject** را بر می گرداند. این نوع می تواند تمام اعضاء، متدها و اتصال های عملگر را برای شی پردازش کند. هر دو رابط **DynamicMetaObject** و کلاس پایه **IDynamicMetaObjectProvider** در فضای نام **System.Dynamic** تعریف شده اند و هر دو در اسمبلی **System.Core.dll** قرار دارند.

زبان های پویا، مثل Roby و Python به نوع هایی مشتق شده از **DynamicMetaObject** را می دهند تا آن ها به رو شی مناسب توسط دیگر زبان های برنامه نویسی (مثل سی شارپ) در دسترس باشند. به طریق مشابه، هنگام دسترسی به یک کامپوننت COM، متصل کننده زمان اجرای سی شارپ از یک نوع مشتق شده از **DynamicMetaObject** استفاده می کند که می داند چگونه با یک کامپوننت COM ارتباط برقرار کند. نوع COM مشتق شده از **DynamicMetaObject** در اسمبلی **System.Dynamic.dll** تعریف شده است.

اگر نوع شی مورد استفاده در عبارت پویا، رابط **IDynamicMetaObjectProvider** را پیاده سازی نکند، آنگاه کامپایلر سی شارپ با شی به عنوان یک نمونه از یک نوع معمولی تعریف شده توسط سی شارپ رفتار کرده و عملیات بر روی شی را با رفلکشن انجام خواهد داد.

فصل ۶: مبانی نوع و عضو

در فصل ۴ و ۵، بر روی نوع‌ها و اینکه چه عملیاتی بر روی تمام نمونه‌های یک نوع به صورت تضمینی وجود دارد، تمرکز کرد. همچنین توضیح دادم چگونه همه‌ی نوع‌ها در دو دسته قرار می‌گیرند: نوع‌های ارجاعی و نوع‌های مقداری. در این فصل و فصل‌های آتی در این بخش از کتاب، نشان خواهم داد که چگونه نوع‌هایی با گونه‌های مختلف از اعضای قابل تعریف در یک نوع، طراحی کید.

در فصل ۷ تا ۱۱، اعضای مختلف را با جزئیات بررسی خواهیم کرد.

گونه‌های مختلف اعضای نوع

یک نوع می‌تواند صفر یا بیشتر گونه‌های زیر از اعضا را داشته باشد:

- **ثابت‌ها** یک ثابت یک نماد است که یک مقدار داده‌ای بدون تغییر را شناسایی می‌کند. این نمادها اغلب برای خواناتر شدن و نگهداری آسانتر کد استفاده می‌شوند. ثابت‌ها همواره با یک نوع و نه با یک نمونه از نوع همراه هستند. منطقاً، ثابت‌ها همیشه عضوهای استاتیک هستند. در فصل ۷ "ثابت‌ها و فیلدها" بحث می‌شوند.

- **فیلدها** یک فیلد یک مقدار داده‌ای فقط خواندنی یا خواندنی/نوشتندی را نمایش می‌دهد. یک فیلد می‌تواند استاتیک باشد که در این حالت به عنوان بخشی از وضعیت نوع در نظر گرفته می‌شود. یک فیلد می‌تواند نمونه (غیر استاتیک) باشد که در این حالت به عنوان بخشی از وضعیت شی در نظر گرفته می‌شود. من قویاً شما را تشویق می‌کنم که فیلدهای خود را خصوصی کنید تا وضعیت نوع یا شی توسط کدی خارج از نوع تعریف کننده آن، خراب نشود. فیلدها در فصل ۷ بحث می‌شوند.

- **سازنده‌های نمونه** یک سازنده‌ی نمونه یک مت خاص برای مقداردهی اولیه فیلدهای نمونه‌ی شی جدید به یک وضعیت اولیه صحیح می‌باشد. این‌ها در فصل ۷ "متدها" بحث می‌شوند.

- **سازنده‌های نوع** یک سازنده‌ی نوع یک مت خاص برای مقداردهی اولیه فیلدهای استاتیک یک نوع به یک وضعیت اولیه صحیح می‌باشد. در فصل ۸ بحث می‌شوند.

- **متدها** یک مت تابعی است که عملیاتی انجام می‌دهد که وضعیت یک نوع (مت نمونه) را تغییر داده یا از آن اطلاع پیدا می‌کند. متدها معمولاً فیلدهای نوع یا شی را نوشتند و می‌خوانند. در فصل ۸ بحث می‌شوند.

- **سربارگذاری عملگرهای عملگرها** یک سربارگذاری عملگر یک مت است که تعریف می‌کند چگونه یک شی هنگامیکه عملگرهای خاصی بر شی اعمال می‌شود باید دستکاری گردد. چون همه‌ی زبان‌های برنامه‌نویسی، سربارگذاری عملگرها را پشتیبانی نمی‌کنند، متدهای سربارگذاری عملگر بخشی از مشخصات مشترک زبان (CLS) نیست. در فصل ۸ بحث می‌شوند.

- **عملگرهای تبدیل** یک عملگر تبدیل یک مت است که تعریف می‌کند چگونه ضمنی یا صریحاً یک شی را از نوعی به نوع دیگر تبدیل کند. همانند متدهای سربارگذاری عملگرها، همه‌ی زبان‌های برنامه‌نویسی، عملگرهای مقایسه را پشتیبانی نمی‌کنند، پس آن‌ها بخشی از CLS نیستند. در فصل ۸ بحث می‌شوند.

- **ویژگی‌ها** یک ویژگی مکانیزمی است که به صورت آسان با نحو شبيه به فیلدها، اجازه خواندن و نوشتن وضعیت منطقی یک نوع (ویژگی استاتیک) یا شی (ویژگی نمونه) را در حالی می‌دهد که مطمئن می‌شود وضعیت خراب نمی‌شود. ویژگی‌ها می‌توانند بدون پارامتر (بسیار رایج) یا با پارامتر (بسیار غیر رایج، اما اغلب با کلاس‌های مجموعه استفاده می‌شوند) باشند. در فصل ۱۰ "ویژگی‌ها" بحث می‌شوند.

- **رویدادها** یک رویداد استاتیک مکانیزمی است که به یک نوع اجازه‌ی ارسال خبر به یک یا بیشتر از متدهای نمونه یا استاتیک آن را می‌دهد. یک رویداد نمونه (غیر استاتیک) مکانیزمی است که به یک شی اجازه‌ی ارسال خبر به یک یا بیشتر متدهای نمونه یا استاتیک آن را می‌دهد. رویدادها اغلب در پاسخ به یک تغییر وضعیت در شی یا نوع ارائه کننده‌ی رویداد، فعل می‌شوند. یک رویداد از دو مت تشکیل شده است که اجازه می‌دهد متدهای استاتیک یا نمونه، علاقه‌ی خود به رویداد را ثبت کرده و این علاقه را حذف کنند. علاوه بر این دو مت، رویدادها معمولاً از یک فیلد نماینده برای نگهداری مجموعه‌ی متدهای ثبت شده استفاده می‌کنند. در فصل ۱۱ "رویدادها" بحث می‌شوند.

▪ **نوع‌ها** یک نوع می‌تواند نوع‌های دیگری درون خود تعریف کند. این دیدگاه معمولاً برای شکستن یک نوع بزرگ و پیچیده به بلوک‌های سازنده‌ی کوچک چهت ساده کردن پیاده‌سازی، صورت می‌گیرد.

مجدداً، هدف از این فصل توضیح اعضای مختلف با جزئیات نیست بلکه نقاط مشترک این اعضا را بیان می‌کند.

بدون توجه به زبان برنامه‌نویسی مورد استفاده شما، کامپایلر متناظر باید کد شما را پردازش کرده و متادیتا و کد IL را برای هر گونه از اعضای لیست قبلی تولید کند. قالب متادیتا بدون توجه به زبان برنامه‌نویسی استفاده شده، یکسان است و این ویژگی چیزی است که CLR را یک اجرا کننده‌ی زبان مشترک می‌کند. متادیتا اطلاعات مشترکی است که تمام زبان‌ها تولید و مصرف می‌کنند، که نوشته شده در یک زبان برنامه‌نویسی را به آسانی قادر به دسترسی به کد نوشته شده در زبان برنامه‌نویسی کاملاً متفاوت می‌کند.

این قالب مشترک متادیتا توسط CLR نیز استفاده می‌شود که تعیین می‌کند ثابت‌ها، فیلد‌ها، سازنده‌ها، متدها، ویژگی‌ها و رویدادها چگونه در زمان اجرا رفتار کنند. به بیان ساده، متادیتا کلید تمام پلتفرم‌های برنامه‌نویسی دات‌نت فریمورک مايكروسافت است که یکپارچگی زبان‌ها، نوع‌ها و اشیاء را به آسانی فراهم می‌کند.

کد سی‌شارپ زیر تعریف یک نوع که تمام اعضای ممکن را دارد نشان می‌دهد. کد نشان داده شده در اینجا (همراه با هشدار) کامپایل می‌شود، اما نمایانگر یک نوع که شما معمولاً می‌سازید نیست چون اکثر متدها کار خاصی انجام نمی‌دهند. اکنون، من فقط می‌خواهم به شما نشان دهم کامپایلر چگونه این نوع و اعضایش را به متادیتا ترجمه می‌کند. یکبار دیگر، من تک تک اعضا را در چند فصل آتی توضیح خواهم داد.

```
using System;
```

```
public sealed class SomeType { // 1

    // Nested class
    private class SomeNestedType { } // 2

    // Constant, read-only, and static read/write field
    private const Int32 c_SomeConstant = 1; // 3
    private readonly String m_SomeReadOnlyField = "2"; // 4
    private static Int32 s_SomeReadWriteField = 3; // 5

    // Type constructor
    static SomeType() { } // 6

    // Instance constructors
    public SomeType(Int32 x) { } // 7
    public SomeType() { } // 8

    // Instance and static methods
    private String InstanceMethod() { return null; } // 9
    public static void Main() {} // 10

    // Instance property
    public Int32 SomeProp {
        get { return 0; } // 11
        set { } // 12
    } // 13

    // Instance parameterful property (indexer)
    public Int32 this[String s] { // 14
        get { return 0; } // 15
    }
}
```

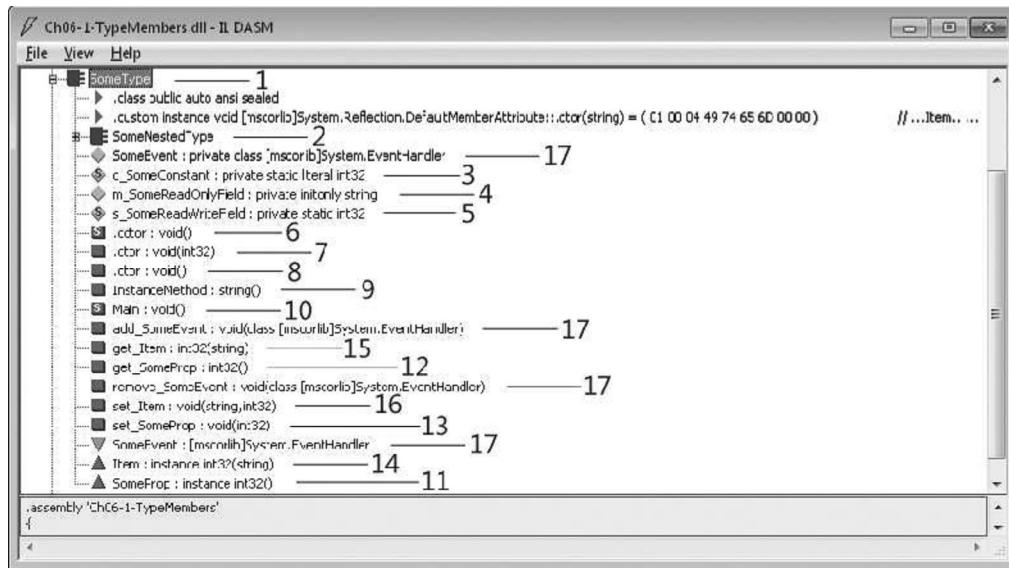
```

    set { }
}

// Instance event
public event EventHandler SomeEvent; // 17
}

```

اگر شما این نوع را کامپایل کنید و متادیتای آن را با ILDasm.exe بررسی کنید، خروجی نمایش داده شده در شکل ۶-۶ را خواهید دید.

شکل ۶-۱ ILDasm.exe در حال نمایش متادیتای کد قبلی

توجه کنید تمام اعضای تعریف شده در سورس کد باعث می‌شوند کامپایلر، اعضای اضافی علاوه بر متادیتای اضافی نیز تولید کند. برای نمونه، عضو رویداد (۷) باعث می‌شود کامپایلر یک فایل، دو متاد و برخی اطلاعات متادیتای اضافی تولید کند. من انتظار ندارم شما کاملاً آیچه اینجا می‌بینید را درک کنید. اما به تدریج که فصل‌های آینده را بخوانید، من شما را تشویق به بازگشت به این مثال می‌کنم تا ببینید چگونه عضو تعریف می‌شود و چه اثری بر متادیتای تولیدی توسط کامپایلر دارد.

پدیداری نوع

وقتی یک نوع را در میدان^{۴۵} یک فایل (در مقابل تعریف یک نوع تودرتو درون نوعی دیگر) تعریف می‌کنید، شما می‌توانید پدیداری نوع^{۴۶} را با **public** یا **internal** تعیین کنید. یک نوع **public** برای تمام کد درون اسembly تعریف کننده و همچنین کد نوشته شده در دیگر اسembly‌ها قابل دیدن است. یک نوع **internal** در معرض دید تمام کد نوشته شده درون اسembly تعریف کننده است ولی نوع در معرض دید کد نوشته شده در دیگر اسembly‌ها قرار ندارد. اگر هنگام تعریف یک نوع شما صریحاً یکی از این دو را تعیین نکنید، کامپایلر سی‌شارپ پدیداری نوع را **internal** (پدیداری محدودتر) تعیین می‌کند. نمونه‌هایی را ببینیم:

```

using System;

// The type below has public visibility and can be accessed by code
// in this assembly as well as code written in other assemblies.
public class ThisIsAPublicType { ... }

// The type below has internal visibility and can be accessed by code

```

⁴⁵ scope

⁴⁶ Type Visibility

```
// in this assembly only.
internal class ThisIsAnInternalType { ... }

// The type below is internal because public/internal
// was not explicitly stated
class ThisIsAlsoAnInternalType { ... }
```

اسembلی های دوست

سناریوی زیر را در نظر بگیرید: یک شرکت، یک تیم به نام TeamA دارد که تعدادی نوع‌های کاربردی را در یک اسembلی تعریف می‌کند و آن‌ها انتظار دارند که این نوع‌ها توسط اعضایی از تیم دیگر، TeamB، استفاده شوند. به دلایل مختلف مثل زمانبندی یا موقعیت جغرافیایی این دو تیم نمی‌توانند همه‌ی نوع‌های ایشان را در یک اسembلی جای دهند و به جای آن هر تیم اسembلی خودش را تولید می‌کند.

برای آنکه اسembلی TeamB بتواند از نوع‌های TeamA استفاده کند، باید تمام نوع‌های کاربردی خود را **public** تعریف کند. اما این یعنی نوع‌های آن‌ها در معرض دید هر اسembلی دیگری قرار دارد و برنامه‌نویسان یک شرکت دیگر می‌توانند کدی بنویسند که از نوع‌های کاربردی عمومی استفاده کند و این اصلاً مطلوب نیست. شاید نوع‌های کاربردی فرضیاتی را لحاظ کنند که TeamB هنگام نوشتن کدی که از نوع‌های TeamA استفاده می‌کند، از آن مطمئن است. آنچه می‌خواهیم اینست که به روشنی **internal** نوع‌هایش را TeamA تعریف کند در حالیکه به TeamB اجازه دسترسی به نوع‌هایش را بدهد. CLR و سی‌شارپ این ویژگی را از طریق اسembلی‌های دوست friend assemblies پشتیبانی می‌کند. این ویژگی اسembلی دوست، همچنین هنگامیکه که می‌خواهید یک اسembلی حاوی کدی باشد که برای اجرای تست روشی نوع‌های درونی در اسembلی دیگری استفاده شود، مفید است.

وقتی یک اسembلی ساخته می‌شود، می‌تواند اسembلی‌هایی که "دوست" در نظر می‌گیرد را با استفاده از صفت **InternalsVisibleTo** تعریف شده در فضای نام **System.Runtime.CompilerServices** تعیین کند. این صفت دارای یک پارامتر رشته‌ای است که نام و کلید عمومی اسembلی دوست را می‌پذیرد (رشته‌ای که شما به صفت ارسال می‌کنید نباید شامل یک نسخه، فرهنگ یا معماری پردازنده باشد). توجه کنید که اسembلی‌های دوست می‌توانند به تمام نوع‌های **internal** یک اسembلی و همچنین تمام اعضای **internal** این نوع‌ها دسترسی داشته باشند. نمونه‌ای را در اینجا می‌بینید که یک اسembلی چگونه می‌تواند دو اسembلی قوی‌نام دیگر به نام "Wintellect" و "Microsoft" را به عنوان اسembلی‌های دوست تعیین کند:

```
using System;
using System.Runtime.CompilerServices; // For InternalsVisibleTo attribute
```

```
// This assembly's internal types can be accessed by any code written
// in the following two assemblies (regardless of version or culture):
[assembly:InternalsVisibleTo("Wintellect, PublicKey=12345678...90abcdef")]
[assembly:InternalsVisibleTo("Microsoft, PublicKey=b77a5c56...1934e089")]
```

```
internal sealed class SomeInternalType { ... }
internal sealed class AnotherInternalType { ... }
```

دسترسی به نوع‌های **internal** اسembلی فوق از یک اسembلی دوست ساده است. برای نمونه، در کد زیر می‌بینید چگونه اسembلی دوست به نام "Wintellect" با کلید عمومی "12345678...90abcdef" می‌تواند به نوع درونی **SomeInternalType** در اسembلی فوق دسترسی پیدا کند:

```
using System;

internal sealed class Foo {
    private static Object SomeMethod() {
        // This "Wintellect" assembly accesses the other assembly's
        // internal type as if it were a public type
        SomeInternalType sit = new SomeInternalType();
        return sit;
    }
}
```

جون اعضای **internal** از نوع‌ها در یک اسمبلی، در دسترس اسمبلی دوست قرار می‌گیرند باید با دقت دسترس پذیری اعضای نوع خود را مشخص کرده و تعیین کنید کدام اسمبلی‌ها را دوست خود قرار می‌دهید. توجه کنید که کامپایلر سی‌شارپ نیاز دارد که شما سوییچ **/out:<file>** را هنگام کامپایل اسمبلی دوست (اسمبلی‌ای) که حاوی صفت **InternalsVisibleTo** نیست تعیین کنید. سوییچ نیاز است چون کامپایلر باید نام اسمبلی در حال کامپایل را بداند تا تعیین کند که اسمبلی تولیدی باید به عنوان یک اسمبلی دوست در نظر گرفته شود. شاید فکر کنید که کامپایلر سی‌شارپ خودش می‌تواند این را تعیین کند چون معمولاً نام فایل خروجی را خودش تعیین می‌کند، اما، کامپایلر تا پایان کامپایل کد، تصمیمی درباره‌ی نام فایل خروجی نمی‌گیرد. پس نیاز به داشتن سوییچ **/out:<file>** سرعت کامپایل را به مقدار قابل توجهی افزایش می‌دهد.

همچنین اگر شما یک مازول (در مقابل یک اسمبلی) را با سوییچ **/t:module** سی‌شارپ کامپایل کنید و این مازول بخواهد بخشی از یک اسمبلی دوست باشد شما باید مازول را هم با سوییچ کامپایلر سی‌شارپ **/moduleassemblyname:<string>** کامپایل کنید. این به کامپایلر می‌گوید که مازول بخشی از کدام اسمبلی است تا کامپایلر بتواند به کد درون مازول اجازه‌ی دسترسی به نوع‌های درونی اسمبلی دیگری را بدهد.

مهم ویژگی اسمبلی دوست تنها باید توسط اسمبلی‌هایی که در یک زمان خاص یا حتی با همدیگر عرضه می‌شوند، استفاده گردد. علت آنست که واپسگی میان اسمبلی‌های دوست به قدری بالاست که عرضه‌ی اسمبلی‌ها دوست در بازه‌های زمانی متفاوت احتمالاً منجر به مشکلات عدم سازگاری می‌شود. اگر انتظار دارید که اسمبلی‌ها در زمان‌های مختلف عرضه شوند، سعی کنید کلاس‌های **public** طراحی کنید که هر اسمبلی بتواند از آن‌ها استفاده کند و دسترس پذیری را از طریق یک **LinkDemand** که نیاز به مجوز **StrongNameIdentityPermission** دارد، محدود کنید.

دسترس پذیری عضو

هنگام تعریف عضو یک نوع (که شامل نوع‌های تودرتو است)، شما می‌توانید دسترس پذیری عضو را تعیین کنید. دسترس پذیری یک عضو تعیین می‌کند چه اعضایی توسط کد ارجاع کننده قابل دسترسی هستند. **CLR** مجموعه‌ای از تغییر دهنده⁴⁷‌های دسترس پذیری را تعریف می‌کند. اما، هر زبان برنامه‌نویسی نحو و واژه‌ای را انتخاب می‌کند که می‌خواهد برنامه‌نویس‌ها هنگام اعمال دسترس پذیری به عضو، از آن استفاده کنند. برای نمونه **CLR** از واژه‌ی **internal** برای تعیین اینکه یک عضو در دسترس هر کدی درون همان اسمبلی باشد، استفاده می‌کند در حالیکه واژه‌ی سی‌شارپ برای آن، **Assembly** است.

جدول ۱-۶ شش تغییر دهنده‌ی دسترس پذیری که می‌توانند به یک عضو اعمال شوند را نشان می‌دهد. ردیف‌های جدول به ترتیب از بیشترین محدودیت (**Private**) به کمترین محدودیت (**Public**) است.

جدول ۱-۶ دسترس پذیری عضو

واژه‌ی CLR	واژه‌ی سی‌شارپ	توضیح
private	private	عضو تنها توسط متدهای درون نوع تعریف کننده یا هر نوع تودرتو دسترس پذیر است.
protected	protected	عضو تنها توسط متدهای درون نوع تعریف کننده، هر نوع تودرتو، یا یکی از نوع‌های مشتق شده‌اش بدون توجه به اسمبلی، دسترس پذیر است.
Family and Assembly	(پشتیبانی نمی‌شود)	عضو تنها توسط متدهای درون نوع تعریف کننده، هر نوع تودرتو، یا توسط هر نوع مشتق شده که در همان اسمبلی تعریف شود، دسترس پذیر است.
Assembly	internal	عضو تنها توسط متدهای درون همان اسمبلی دسترس پذیر است.
Family or Assembly	protected internal	عضو توسط هر نوع تودرتو، هر نوع مشتق شده (بدون توجه به اسمبلی) یا هر متدهای در اسمبلی تعریف کننده، دسترس پذیر است.
Public	public	عضو توسط تمام متدها در تمام اسمبلی‌ها دسترس پذیر است.

البته، برای هر عضو که در دسترس باشد، باید درون نوعی که در معرض دید است تعریف شود. برای نمونه، اگر **AssemblyA** یک نوع **internal** باشد، متدهای **public** تعریف کند، کد درون **AssemblyB** نمی‌تواند متدهای **public** را صدا بزند چون نوع **internal** در معرض دید **AssemblyB** نیست.

⁴⁷ modifier

هنگام کامپایل کد، کامپایلر زبان مسئول بررسی آن است که کد به درستی نوع ها و اعضا را ارجاع می دهد. اگر کد، نوع یا عضوی را غیر صحیح ارجاع دهد کامپایلر مسئول تولید پیام خطای مناسب است. به علاوه، کامپایلر JIT وقتی کد IL را در زمان اجرا به دستورات اصلی پردازند کامپایل می کند مطمئن می شود که ارجاع ها به فیلدها و متدها مجاز باشند. برای نمونه، اگر کامپایلر JIT تشخصیس دهد که کد به نادرستی سعی در دسترسی به یک فیلد یا متدهای خصوصی دارد، کامپایلر JIT به ترتیب یک **FieldAccessException** یا یک **MethodAccessException** تولید می کند.

بازیبینی کد IL این اطمینان را می دهد که دسترس پذیری عضو ارجاعی به درستی در زمان اجرا لحاظ می شود حتی اگر یک کامپایلر زبان بررسی دسترس پذیری را نادیده بگیرد. احتمال دیگر این است که کامپایلر کدی را کامپایل کند که به یک عضو **public** از نوع دیگری (در اسمبلی دیگری) دسترسی پیدا کرده، اما در زمان اجرا، نسخه متفاوتی از اسمبلی بارگذاری شده است و در نسخه جدید، عضو **public** اکنون به **protected** یا **private** تغییر یافته است.

در سی شارپ، اگر شما صریحاً دسترس پذیری یک عضو را تعیین نکنید، کامپایلر معمولاً (اما نه همیشه) پیش فرض را بر انتخاب **private** (محدود ترین آنها) می گذارد. CLR نیاز دارد که تمام اعضای یک نوع رابطه، عمومی باشند. کامپایلر سی شارپ این را می داند و مانع از تعیین صریح دسترس پذیری بر اعضای رابطه می شود، کامپایلر همهی اعضا را برای شما **public** می کند.

اطلاعات بیشتر بخش "Declared Accessibility" را در مشخصات زبان سی شارپ جهت لیست کامل قوانین سی شارپ درباره آنکه چه دسترس پذیری هایی به اعضا و نوع ها می تواند اعمال شود و بسته به محیط تعریف آن ها سی شارپ چه پیش فرض هایی را دارد، ببینید.

بیش از این، متوجه خواهید شد که CLR یک دسترس پذیری به نام **Family and Assembly** ارائه می کند. اما، سی شارپ آن را در زبان به کار نمی برد. تیم سی شارپ احساس کردن که این دسترس پذیری برای اغلب موارد بلااستفاده است و تصمیم گرفتند آن را در زبان سی شارپ به کار نگیرند. وقتی یک نوع مشتق شده در کلاس پایه اش را بازنویسی می کند، کامپایلر سی شارپ نیاز دارد که عضو اصلی و عضو بازنویسی شده، دارای دسترس پذیری یکسانی باشند. یعنی، اگر عضو در کلاس پایه، **protected** است، عضو بازنویسی شده در کلاس مشتق شده نیز **protected** باشد. هر چند، این یک محدودیت سی شارپ است و نه محدودیت CLR. هنگام مشتق کردن از یک کلاس پایه، CLR اجازه می دهد دسترس پذیری یک عضو محدودیت کمتری داشته باشد و نه محدودیت بیشتر. برای نمونه، یک کلاس می تواند یک متدهای **protected** تعریف شده در کلاس پایه اش را بازنویسی کند و متدهای بازنویسی شده را **public** (در دسترس تو) کند. اما، یک کلاس نمی تواند یک متدهای **protected** تعریف شده در کلاس پایه اش را بازنویسی کرده و متدهای بازنویسی شده را **private** (در دسترسی کمتر) قرار دهد. علت آنکه یک کلاس نمی تواند یک متدهای کلاس پایه اش را محدود تر کند آنست که کاربر کلاس مشتق شده همیشه می تواند این را به نوع پایه تبدیل کند و به متدهای کلاس پایه دسترسی یابد. اگر CLR اجازه می داد متدهای مشتق شده دسترس پذیری کمتری داشته باشد، ادعایی کرده بود که قابل اجرا نبود.

کلاس های استاتیک

کلاس های خاصی وجود دارند که هرگز نمونه سازی نمی شوند مثل **ThreadPool** و **Environment**. **Math** . **Console**. این کلاس ها، تنها دارای اعضای استاتیک هستند و در واقع این کلاس ها تنها برای گروه بندی مجموعه ای از اعضای مشابه وجود دارند. برای نمونه، کلاس **Math** تعدادی متدهای انجام عملیات های ریاضی تعریف می کند. سی شارپ به شما اجازه می دهد که کلاس غیر قابل سازی را با کلمه کلیدی **static** سی شارپ تعریف کنید. این کلمه کلیدی تنها می تواند بر کلاس ها، نه ساختارها (نوع های مقداری) اعمال شود. چون **CLR** همواره اجازه می دهد نوع های مقداری نمونه سازی شوند و راهی برای توقف یا مانع شدن از آن وجود ندارد.

کامپایلر محدودیت های زیادی برای یک کلاس استاتیک تعیین می کند:

- کلاس باید مستقیماً از **System.Object** مشتق شود، چون اشتراق از هر کلاس پایه دیگر معنی ندارد چرا که وراثت تنها بر اشیاء اعمال می شود و شما نمی توانید یک نمونه از یک کلاس استاتیک بسازید.
- کلاس نباید هیچ رابطی را پایه هسازی کند چون متدهای رابط تنها توسط یک نمونه از یک کلاس قابل فراخوانی هستند.
- کلاس فقط باید اعضای استاتیک (فیلدها، متدها، ویژگی ها و رویدادها) را تعریف کند. وجود هر عضو نمونه، منجر به تولید خطا توسط کامپایلر می شود.
- کلاس نمی تواند به عنوان یک فیلد، پارامتر متدها یا متغیر محلی استفاده شود چون تمام این ها یک متغیر را که به یک نمونه اشاره دارد تعیین می کنند و این مجاز نیست. اگر کامپایلر هر یک از این استفاده ها را ببیند یک خطا اعلام می کند.

نمونه‌ای از یک کلاس استاتیک که تعدادی عضو **static** تعریف می‌کند در اینجا آمده است، این کد (با یک هشدار) کامپایل می‌شود اما کلاس کار خاصی انجام نمی‌دهد:

```
using System;

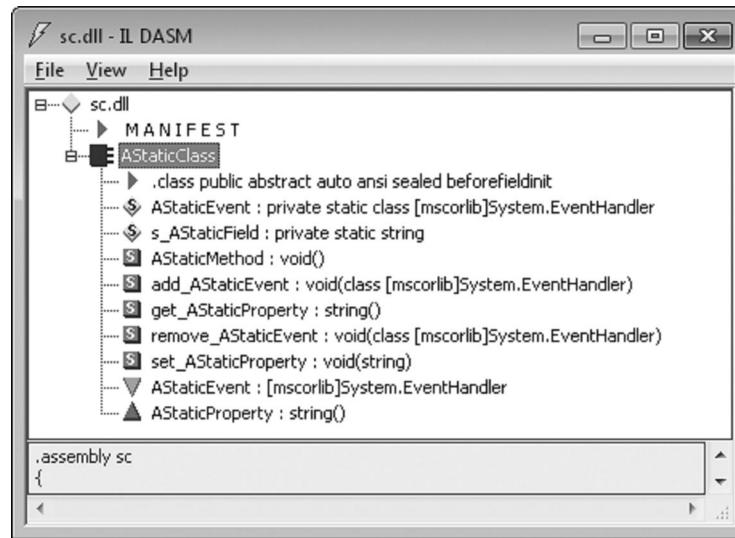
public static class AStaticClass {
    public static void AStaticMethod() { }

    public static String AStaticProperty {
        get { return s_AStaticField; }
        set { s_AStaticField = value; }
    }

    private static String s_AStaticField;

    public static event EventHandler AStaticEvent;
}
```

اگر شما کد فوق را به یک اسambilی کتابخانه‌ای (DLL) کامپایل کنید و با **ILDasm.exe** به خروجی نگاه کنید، آنچه در شکل ۶-۲ آمده است را می‌بینید. همانگونه که در شکل ۶-۲ می‌بینید، تعریف یک کلاس با کلمه کلیدی **static** باعث می‌شود کامپایلر سی‌شارپ کلاس را هم **sealed** هم **abstract** کند. علاوه بر این، کامپایلر، یک متادارنده نمونه را در نوع قرار نمی‌دهد. توجه کنید که هیچ متادارنده نمونه (**ctor**) در شکل ۶-۲ دیده نمی‌شود.

شکل ۶-۲ **ILDasm.exe** در حال نمایش کلاس **abstract** و **sealed** در متاداتا

کلاس‌های جزئی، ساختارها و رابطه‌ها

در این بخش، من کلاس‌های جزئی، ساختارها و رابطه‌ها را بحث می‌کنم. باید گفته شود که این ویژگی کاملاً توسط کامپایلر سی‌شارپ ارائه می‌شود (بعضی از دیگر کامپایلرها هم این ویژگی را ارائه می‌کنند؛ CLR چیزی درباره‌ی کلاس‌های جزئی، ساختارها و رابطه‌ها نمی‌داند).

کلمه کلیدی **partial** به معنای جزئی، به کامپایلر سی‌شارپ می‌گوید سورس کد متعلق به تعریف یک کلاس، ساختار یا رابطه می‌تواند میان یک یا بیشتر فایل‌پخش شود. سه دلیل اصلی برای پخش کردن سورس کدتان بین چند فایل وجود دارد:

- **کنترل سورس** تصور کنید تعریف یک نوع از سورس کد زیادی تشکیل شده است و یک برنامه‌نویس، سورس کد را برای اعمال تغییرات بررسی می‌کند. هیچ برنامه‌نویس دیگری قادر به تغییر نوع در همان زمان بدون ادغام تغییرات در آینده، نیست. استفاده از کلمه کلیدی **partial** به شما

اجازه می دهد که کد متعلق به یک نوع را در میان چندین فایل پخش کنید که هر کدام از این فایل‌ها می‌توانند به صورت جداگانه بررسی شوند تا چند برنامه نویس بتوانند نوع را در یک زمان تغییر دهند.

تقسیم یک کلاس یا ساختار به چند واحد منطقی من گاهی اوقات درون یک فایل یک تک نوع می‌سازم که ویژگی‌های مختلفی را ارائه می‌کند و به عنوان یک راه حل کامل در نظر گرفته می‌شود. برای ساده کردن پیاده‌سازی، من گاهی همان نوع جزئی را چندین بار درون یک فایل سورس کد تعریف می‌کنم، سپس در هر بخش از نوع جزئی، یک ویژگی همراه با تمام فیلدها، متدها، ویژگی‌ها، رویدادهای آن و غیره را پیاده‌سازی می‌کنم – این به من اجازه می‌دهد که تمام اعضایی که یک ویژگی را فراهم می‌کنند در قالب یک گروه بینیم که کد زدن را برایم آسانتر می‌کند. همچنین، می‌توانم برای یک بخش از نوع جزئی را کامنت کنم تا کل یک ویژگی را از کلاس حذف و آن را با پیاده‌سازی دیگری (از طریق یک بخش جدید از نوع جزئی) جایگزین کنم.

تولید کد در ویژوال استودیو، وقتی یک پروژه Windows Forms یا Web Forms جدید می‌سازید، چند فایل سورس کد به عنوان بخشی از پروژه ساخته می‌شوند. این فایل‌های سورس کد قالب‌هایی دارند که به شما در آغاز ساخت این برنامه‌ها کمک می‌کنند. وقتی از طراح‌های ویژوال استودیو استفاده می‌کنید و کنترل‌ها را دون فرم و بیندوز یا فرم و ب می‌اندازید، ویژوال استودیو، سورس کد را برای شما به صورت خودکار می‌نویسد و آن را در فایل‌های سورس کد قرار می‌دهد. این واقعاً بازدهی شما را افزایش می‌دهد. در گذشته، کد تولید شده درون همان فایل سورس کدی که شما با آن کار می‌کردید، قرار می‌گرفت. مشکل این کار این بود که ممکن بود شما کد تولیدی توسط طراح را تصادفاً تغییر دهید و طراح دیگر نمی‌توانست به درستی کار کند. از ویژوال استودیو ۲۰۰۵ به بعد، وقتی یک فرم ویندوز، فرم و ب، یا کنترل کاربری و غیره می‌سازید، ویژوال استودیو دو فایل سورس کد برای شما درست می‌کند: یکی برای کد شما و دیگری برای کد تولیدی توسط طراح، چون کد طراح در فایل مجزایی است، احتمال تغییر احتمالی آن توسط شما بسیار کمتر است.

کلمه کلیدی **partial** به نوع‌ها در تمام فایل‌ها اعمال می‌شود. وقتی فایل‌ها با هم کامپایل می‌شوند، کامپایل کد را برای تولید یک نوع که درون فایل اسملی .exe (یا فایل ماژول **netmodule**) است، با هم ترکیب می‌کند. همانطور که در ابتدای این بخش گفتم، ویژگی نوع‌های جزئی کاملاً توسط کامپایلر سی‌شارپ پیاده‌سازی می‌شود و **CLR** اصلاً چیزی درباره‌ی نوع‌های جزئی نمی‌داند. این علت آن است که چرا فایل‌های سورس کد برای نوع، می‌باشد در یک زبان برنامه‌نویسی نوشته شوند و همگی تحت یک واحد، کامپایل شوند.

کامپونت‌ها، چندریختی و نسخه‌بندی

برنامه‌نویسی شی گرا (OOP) برای سال‌ها وجود داشته است. وقتی برای اولین بار در اوخر دهه ۷۰ و اوایل دهه ۸۰ استفاده شد، برنامه‌ها سیار کوچکتر بوده و تمام کد برای ساختن یک برنامه توسعه یک شرکت نوشته می‌شد. مطمئناً سیستم عامل‌هایی بودند که برنامه‌ها از ویژگی‌های آن‌ها استفاده می‌کردند اما این سیستم عامل‌ها در قیاس با سیستم عامل‌های کنونی، ویژگی‌هایی به مراتب کمتری ارائه می‌کردند. امروزه، نرم افزار بسیار پیچیده‌تر شده است و کاربران می‌خواهند برنامه‌ها رابط گرافیکی، منوها، ورودی موس، ورودی تبلت، خروجی پرینتر، امور شبکه و غیره را ارائه کنند. به همین دلایل، سیستم عامل‌ها و پلتفرم‌های برنامه‌نویسی در طی سالیان اخیر بسیار رشد کرده‌اند. علاوه بر این، برای برنامه‌نویسان، نوشتن تمام کدهای مورد نیاز یک برنامه برای کاربر دیگر عملی نیست. امروزه، برنامه‌ها از کدهایی که توسط شرکت‌های مختلف تولید شده‌اند تشکیل می‌شوند. این کدها با شی گرایی به هم‌دیگر متصل می‌شوند.

برنامه‌نویسی کامپوننت (CSP)

در اینجا برخی از ویژگی‌های یک کامپوننت را می‌بینیم:

■ یک کامپوننت (یک اسملی در دات‌نوت) دارای احساس "منتشر شدن" است.

■ یک کامپوننت یک هویت دارد (یک نام، نسخه، فرهنگ و کلید عمومی).

■ یک کامپوننت برای همیشه هویت خود را نگه می‌دارد (کد درون یک اسملی هرگز به صورت ثابت به اسملی دیگری لینک نمی‌شوند. دات‌نوت همیشه از لینک پویا استفاده می‌کند).

■ یک کامپوننت به وضوح کامپوننت‌هایی که به آن‌ها وابسته است را تعیین می‌کند (جدول‌های ارجاع متادیتا).

■ یک کامپوننت باید کلاس‌ها و اعضای خود را مستند سازی کند. سی‌شارپ این کار را با نوشتن مستندات XML درون سورس کد همراه با سویچ کامپایلر **doc**/فراهم می‌کند.

■ یک کامپوننت باید اجزا‌های امنیتی مورد نیازش را تعیین کند. امنیت دسترسی به کد (CAS) در CLR این امکان را فراهم می‌کند.

یک کامپوننت یک رابط (مدل شی) که برای هیچ عملیات خدماتی تغییر نمی‌کند. یک خدمات servicing نسخه‌ای جدید از یک کامپوننت است که قصد دارد با نسخه‌های قبلی کامپوننت سازگار باشد. نوع، یک نسخه خدمات شامل رفع خطاهای، پچ‌های امنیتی و برخی ویژگی‌های اضافی کوچک است. اما یک خدمات نمی‌تواند نیاز به وابستگی‌های جدید یا اجازه‌های امنیتی اضافی داشته باشد.

همانطور که در لیست قبلی دیدید، بخش بزرگی از CSP مرتبط با نسخه‌بندی است. کامپوننت‌ها در طول زمان تغییر می‌کنند و در بازه‌های زمان مختلفی عرضه می‌شوند. نسخه‌بندی یک لایه جدید از پیچیدگی برای CSP معرفی می‌کند که با OOP که در آن همه‌ی کدها به عنوان یک واحد و توسط یک شرکت نوشته، تست و عرضه می‌شوند، وجود نداشت. در این بخش من می‌خواهم بر روی نسخه‌بندی کامپوننت تمرکز کنم.

در دات‌نت، یک شماره نسخه از چهار بخش تشکیل شده است: یک بخش بزرگ، یک بخش ساخت و یک بخش بازبینی. برای نمونه، یک اس‌مبیلی با شماره نسخه ۱.۲.۳.۴ دارای یک بخش بزرگ ۱، یک بخش کوچک ۲، یک بخش ساخت ۳ و یک بخش بازبینی ۴ است. بخش‌های بزرگ/کوچک معمولاً برای نمایش یک سری ویژگی‌های ثابت و پایدار یک اس‌مبیلی و بخش‌های ساخت/بازبینی برای نمایش یک سری ویژگی‌های خدماتی یک اس‌مبیلی استفاده می‌شوند.

فرض کنید یک شرکت یک اس‌مبیلی با نسخه ۲.۷.۰.۰ را عرضه می‌کند. اگر شرکت، در آینده خواست یک خطا در کامپوننت را برطرف کند، آن‌ها یک اس‌مبیلی جدید که تنها بخش‌های ساخت/بازبینی نسخه تغییر کرده باشد، چیزی شبیه ۲.۷.۱.۳۴ را ارائه می‌کنند. این یعنی اس‌مبیلی یک خدمات است که قصدش سازگاری با نسخه‌ی اصلی کامپوننت (نسخه ۲.۷.۰.۰) است.

در سوی دیگر، اگر شرکت خواست اس‌مبیلی جدیدی بازار می‌کرده و دیگر نمی‌خواهد با نسخه اوریجینال اس‌مبیلی سازگار باشد، شرکت یک کامپوننت جدید و یک اس‌مبیلی جدید می‌سازد و باید شماره نسخه‌ای به آن بدهد که بخش‌های بزرگ/کوچک متفاوت با کامپوننت کنونی باشد (برای نمونه نسخه ۳.۰.۰.۰).

نکته نحوه تفکر درباره نسخه‌ها را برایتان گفتم. متأسفانه، CLR با شماره نسخه‌ها بدین گونه رفتار نمی‌کند. اکنون، CLR با شماره نسخه مثل یک مقدار مبهم رفتار می‌کند و اگر یک اس‌مبیلی بر نسخه‌ی ۱.۲.۳.۴ از اس‌مبیلی دیگری وابسته باشد، CLR فقط سعی می‌کند نسخه ۱.۲.۳.۴ را بازگذاری کند (مگر آنکه یک راهنما برای عمل اتصال در محل موجود باشد).

حال که دیدیم چگونه از شماره‌های نسخه برای آپدیت هویت یک کامپوننت به منظور نمایش یک نسخه جدید استفاده کنیم، بگذارید نگاهی به ویژگی‌های ارائه شده توسط CLR و زبان‌های برنامه‌نویسی (مثل سی‌شارپ) بیان‌دازیم که به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهند تا کدی بتویسند که نسبت به تغییرات احتمالی در کامپوننت‌های مورد استفاده، انعطاف پذیر باشند.

مشکلات نسخه‌بندی زمانی مطرح می‌شود که یک نوع تعریف شده در یک کامپوننت (اس‌مبیلی) به عنوان کلاس پایه برای یک نوع در کامپوننت (اس‌مبیلی) دیگری استفاده می‌شود. واضح است اگر نسخه‌ی کلاس پایه عوض شود، رفتار نوع مشتق شده نیز تغییر می‌کند و احتمالاً باعث می‌شود کلاس غیر صحیح عمل کند. این بخصوص پیرامون سفاریوهای چند ریختی که یک نوع مشتق شده، متدهای مجازی تعریف شده توسط کلاس پایه را بازنویسی می‌کند، صحیح است. سی‌شارپ پنج کلمه کلیدی ارائه می‌کند که شما می‌توانید بر نوعها و/یا اعضای نوع که بر نسخه‌بندی کامپوننت مؤثرند، اعمال کنید. این ویژگی‌ها دقیقاً بر ویژگی‌های نسخه‌بندی کامپوننت که CLR ارائه می‌کند، منطبق هستند. جدول ۶-۲ کلمات کلیدی سی‌شارپ مرتبط با نسخه‌بندی کامپوننت را داراست و بیان می‌کند هر کلمه کلیدی بر تعریف یک نوع یا عضو نوع، چگونه اثر می‌گذارد:

جدول ۶-۲ کلمات کلیدی سی‌شارپ و اثر آن‌ها بر نسخه‌بندی کامپوننت

کلمه کلیدی سی‌شارپ	نوع	ثابت/فیلد	متدهای ارائه داده
abstract	بیان می‌کند که هیچ نمونه‌ای از نوع	بیان می‌کند که نوع مشتق شده، پیش از آنکه نمونه- (غیر مجاز)	بیان می‌کند که نوع مشتق شده، پیش از آنکه نمونه- (غیر مجاز)
virtual	نمی‌توان ساخت	ای از نوع مشتق شده ساخته شود باید این عضو را بازنویسی و پیاده‌سازی کند.	(غیر مجاز)
override	(غیر مجاز)	بیان می‌کند که این عضو می‌تواند توسط نوع مشتق شده بازنویسی شود.	بیان می‌کند که نوع مشتق شده، در حال بازنویسی (غیر مجاز)
sealed	بیان می‌کند که نوع نمی‌تواند به عنوان	عضو نوع پایه است.	بیان می‌کند که عضو نمی‌تواند توسط یک نوع مشتق (غیر مجاز)

شده بازنویسی شود. این کلمه کلیدی فقط بر متدهای استفاده شود.
قابل اعمال است که در حال بازنویسی یک متدهای مجازی است.

وقتی به یک نوع تودرتو، متدهای را برویداد، ثابت یا فیلد اعمال می‌شود بیان می‌کند که عضو، هیچ رابطه‌ای با عضو مشابه که ممکن است در کلاس پایه باشد، ندارد.

new

من در بخش آتی با عنوان "کار با متدهای مجازی هنگام نسخه‌بندی نوع‌ها" تمام این کلمات کلیدی و استفاده‌ی آن‌ها را توضیح می‌دهم، اما پیش از آنکه به سناریوی نسخه‌بندی بپردازیم بگذارید بر نحوی فراخوانی متدهای مجازی توسط CLR نگاه کنیم.

چگونه CLR متدها، ویژگی‌ها و رویدادهای مجازی را فراخوانی می‌کند

در این بخش، من بر متدها تمرکز می‌کنم اما این بحث به ویژگی‌های مجازی و رویدادهای مجازی هم ربط دارد. ویژگی‌ها و رویدادها در واقع به عنوان متدهای سازمانی می‌شوند؛ این موضوع در فصل‌های مربوط به خودشان گفته خواهد شد.

متدها کدی را نشان می‌دهند که عملیاتی بر روی یک نوع (متدهای استاتیک) یا بر روی نمونه‌ای از یک نوع (متدهای غیر استاتیک) انجام می‌دهد. همه‌ی متدها یک نام، یک امضاء و یک مقدار برگشتی (که ممکن است **void** باشد) دارند. CLR اجازه می‌دهد یک نوع، چندین متدهای نام یکسان تا زمانی که هر متده مجموعه‌ای متفاوت از پارامترها یا مقدار برگشتی متفاوت دارند را تعریف کند. پس این ممکن است که دو متده با نام یکسان تا زمانی که هر متده نوع برگشتی متفاوتی دارند، تعریف کنید. هرچند، به جز زبان اسمبلی **IL**، من از زبان دیگری که از این "ویژگی" استفاده کند، مطلع نیستم؛ اغلب زبان‌ها (شامل سی‌شارپ) نیاز دارند که متدها از لحاظ پارامترها متفاوت باشند و هنگام تشخیص منحصر بفرد بودن، نوع برگشتی متده را نادیده می‌گیرند. (سی‌شارپ در واقع هنگام تعریف متدهای عملگر تبدیل، این ویژگی را آزاد می‌کند؛ به فصل ۸ مراجعه کنید).

کلاس **Employee** که در زیر آمده است، سه گونه متفاوت از متدها را تعریف می‌کند:

```
internal class Employee {
    // A nonvirtual instance method
    public Int32 GetYearsEmployed() { ... }

    // A virtual method (virtual implies instance)
    public virtual String GetProgressReport() { ... }

    // A static method
    public static Employee Lookup(String name) { ... }
}
```

هنگام کامپایل این کد، کامپایلر، سه ورودی در جدول تعریف متدهای توکنی (تولیدی) قرار می‌دهد. هر ورودی دارای پرچم‌های تنظیم شده است که بیان می‌کند متده نمونه یا مجازی یا استاتیک است.

وقتی کدی برای فراخوانی هر یک از این متدها نوشته می‌شود، کامپایلر، پرچم‌های تعریف متده را بررسی می‌کند تا معلوم شود چگونه کد **IL** صحیح را تولید کند تا فراخوانی به درستی صورت پذیرد. CLR دو دستور **IL** برای فراخوانی یک متده ارائه می‌کند:

- دستور **IL .call** می‌تواند برای فراخوانی متدهای استاتیک، نمونه و مجازی استفاده شود. وقتی دستور **call** برای فراخوانی یک متده استاتیک استفاده می‌شود، شما باید نوعی را تعیین کنید که متده که CLR باید فراخوانی کند را تعریف می‌کند. وقتی **call** برای فراخوانی یک متده نمونه یا مجازی استفاده می‌شود، شما باید متغیری که به یک شی اشاره دارد را تعیین کنید. دستور **call** فرض می‌کند که این متغیر، **null** نیست. به بیان دیگر، خود نوع متغیر، بیان می‌کند متده که باید CLR فراخوانی کند را کدام نوع تعریف کرده است. اگر نوع متغیر، متده را تعریف نکرده باشد، نوع‌های پایه برای یافتن متده بررسی می‌شوند. دستور **call** اغلب برای فراخوانی غیرمجازی استفاده می‌شود.

- دستور **IL .callvirt** می‌تواند برای فراخوانی متدهای نمونه و مجازی استفاده شود ولی برای متدهای استاتیک استفاده نمی‌شود. وقتی دستور **callvirt** برای فراخوانی یک متده نمونه یا مجازی استفاده می‌شود، شما باید یک متغیر که به یک شی اشاره دارد را تعیین کنید. وقتی دستور **callvirt** برای فراخوانی یک متده غیرمجازی نمونه استفاده می‌شود، نوع متغیر تعیین می‌کند کدام نوع، متده که CLR باید فراخوانی کند را

تعریف کرده است. وقتی دستور **callvirt** برای فراخوانی یک مت مجازی نمونه استفاده می‌شود، CLR نوع واقعی شی که فراخوانی کرده است را کشف می‌کند و سپس مت را به صورت چندريختی فراخوانی می‌کند. برای تعیین نوع، متغیری که فراخوانی را انجام داده است نباید **null** باشد. به بیان دیگر، هنگام کامپایل این فراخوانی، کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند که بررسی می‌کند مقدار متغیر **null** نباشد. اگر آن **null** است، دستور **callvirt** باعث می‌شود که CLR یک **NullReferenceException** تولید کند. این بررسی اضافی به این معنی است که دستور **IL callvirt**. کمی آهسته تر از دستور **call** عمل می‌کند. توجه کنید که این بررسی **null** نبودن حتی وقتی دستور **callvirt** برای فراخوانی یک مت غیرمجازی نمونه استفاده می‌شود نیز انجام می‌پذیرد.

حال، همه این‌ها را کنارهم بگذاریم و ببینیم چگونه سی‌شارپ از دستورات مختلف **IL** استفاده می‌کند.

```
using System;
```

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Console.WriteLine(); // call a static method

        Object o = new Object();
        o.GetHashCode(); // call a virtual instance method
        o.GetType(); // call a nonvirtual instance method
    }
}
```

اگر شما کد فوق را کامپایل کرده و به **IL** تولید شده نگاه کنید، محتویات زیر را می‌بینید:

```
.method public hidebysig static void Main() cil managed {
    .entrypoint
    // Code size 26 (0x1a)
    .maxstack 1
    .locals init (object V_0)
    IL_0000: call void System.Console::WriteLine()
    IL_0005: newobj instance void System.Object::..ctor()
    IL_000a: stloc.0
    IL_000b: ldloc.0
    IL_000c: callvirt instance int32 System.Object::GetHashCode()
    IL_0011: pop
    IL_0012: ldloc.0
    IL_0013: callvirt instance class System.Type System.Object::GetType()
    IL_0018: pop
    IL_0019: ret
} // end of method Program::Main
```

توجه کنید که کامپایلر سی‌شارپ از دستور **IL call**، برای فراخوانی مت **Console.WriteLine** از **WriteLine** استفاده می‌کند. این، مورد انتظار است چون **WriteLine** یک مت استاتیک است. بعد از آن، دقت کنید که دستور **IL callvirt** برای فراخوانی **GetHashCode** استفاده شده است. این هم طبق انتظار است چون **GetHashCode** یک مت مجازی است. سرانجام، کامپایلر سی‌شارپ باز هم از دستور **IL callvirt** برای فراخوانی مت **GetType** استفاده نموده است. این تعجب‌آور است، چون **GetType** یک مت مجازی نیست. اما این کد کار می‌کند چون وقتی که، JIT کامپایل می‌شود، CLR می‌داند که **GetType** یک مت مجازی نیست و کد JIT شده **GetType** را به صورت غیرمجازی فراخوانی می‌کند.

البته، سوال اینست که چرا کامپایلر سی‌شارپ از دستور **call** به جای آن استفاده نکرد؟ جواب اینست که تیم سی‌شارپ تصمیم گرفتند که کامپایلر JIT کدی تولید کند که بررسی نماید متغیر فراخواننده **null** نباشد. این یعنی فراخوانی متدهای غیرمجازی نمونه آهسته تر از آنچه باید باشد، هستند. این همچنین یعنی، کد سی‌شارپ زیر منجر به تولید **NullReferenceException** می‌شود. در برخی زبان‌های برنامه‌نویسی دیگر، کد زیر به خوبی اجرا می‌شود.

```
using System;
```

```
public sealed class Program {
    public Int32 GetFive() { return 5; }
    public static void Main() {
        Program p = null;
        Int32 x = p.GetFive(); // In C#, NullReferenceException is thrown
    }
}
```

از نظر تئوری، کد فوق صحیح است. مطمئناً متغیر **p** **null** است، اما هنگام فراخوانی یک متغیر غیرمجازی (**GetFive**)، CLR نیاز دارد که تنها نوع داده‌ای **p** را بداند، که **Program** است. اگر **GetFive** فراخوانی شود، مقدار آرگومان **this** خواهد بود. چون آرگومان، درون متغیر **GetFive** استفاده نمی‌شود، هیچ **NullReferenceException** تولید نخواهد شد. اما چون کامپایلر سی‌شارپ به جای یک دستور **call**، یک دستور **callvirt** تولید کنند، کد فوق منجر به تولید **NullReferenceException** خواهد شد.

مهم اگر شما یک متغیر غیرمجازی تعریف کنید، هرگز نباید متغیر **p** در آینده به مجازی تغییر دهید. علت آن است که برخی کامپایلرهای متغیر غیرمجازی را با دستور **call** به جای دستور **callvirt** فراخوانی می‌کنند. اگر متغیر غیرمجازی به مجازی تغییر کند و کد ارجاع کننده مجدداً کامپایل شود، متغیر غیرمجازی به صورت غیرمجازی فراخوانی می‌شود که باعث می‌شود رفتاری غیرمنتظره داشته باشد. اگر ارجاع کننده در سی‌شارپ نوشته شده باشد، مشکلی نیست، چون سی‌شارپ تمام متدهای نمونه را با دستور **callvirt** فراخوانی می‌کند. اما اگر کد ارجاع کننده با زبان برنامه‌نویسی دیگری نوشته شده باشد، این می‌تواند منجر به بروز مشکل شود.

گاهی، کامپایلر برای فراخوانی یک متغیر غیرمجازی به جای استفاده از دستور **call** از دستور **callvirt** استفاده می‌کند. در ابتدا تعجب برانگیز است، اما کد زیر نشان می‌دهد چرا گاهی این کار نیاز است:

```
internal class SomeClass {
    // ToString is a virtual method defined in the base class: Object.
    public override String ToString() {

        // Compiler uses the 'call' IL instruction to call
        // Object's ToString method nonvirtually.

        // If the compiler were to use 'callvirt' instead of 'call', this
        // method would call itself recursively until the stack overflowed.
        return base.ToString();
    }
}
```

هنگام فراخوانی **base.ToString** (یک متغیر غیرمجازی)، کامپایلر سی‌شارپ یک دستور **call** تولید می‌کند تا مطمئن شود که متغیر **ToString** در نوع پایه به صورت غیرمجازی فراخوانی می‌شود. این نیاز است چون اگر **ToString**، مجازی فراخوانی شود، فراخوانی تا سرریز شدن پشته‌ی ترد به صورت بازگشتی ادامه می‌یابد که مطلوب نیست.

کامپایلرهای مایلند که هنگام فراخوانی متدهای تعریف شده توسط یک نوع مقداری، از دستور **call** استفاده کنند، چون نوع‌های مقداری مهر شده‌اند (sealed). این بیان می‌کند که حتی برای متدهای مجازی آن‌ها هم چند ریختی وجود ندارد، که باعث می‌شود فراخوانی سریعتر انجام پذیرد. به علاوه، ماهیت یک نمونه‌ی نوع مقداری تضمین می‌کند که هرگز **null** نیست، پس **NullReferenceException** هرگز تولید نمی‌شود. سرانجام، اگر بخواهید متغیر غیرمجازی از یک نوع مقداری را به صورت مجازی فراخوانی کنید، CLR نیاز به داشتن یک ارجاع به شی نوع از نوع مقداری دارد تا به جدول متغیر آن اشاره کند. این نیاز مبنده بسته‌بندی نوع مقداری است. بسته‌بندی، فشار بیشتری بر هیب اعمال می‌کند و منجر به عملیات جمع آوری بیشتر و کاهش سرعت می‌شود.

بدون توجه به اینکه **callvirt** یا **call** برای فراخوانی یک متغیر نمونه یا مجازی استفاده شود، این متدها همیشه یک آرگومان مخفی **this** به عنوان اولین پارامتر متغیر دریافت می‌کنند. آرگومان **this** به شی‌ای که بر روی آن عمل می‌شود، اشاره دارد.

هنگام طراحی یک نوع، شما باید سعی کنید تعداد متدهای مجازی که تعریف می‌کنید را حداقل کنید. اول اینکه، فرآخوانی یک متدهای مجازی، کندر از فرآخوانی یک متدهای غیرمجازی است. دوم اینکه، متدهای مجازی نمی‌توانند توسط کامپایلر JIT خطی (inline) شوند که باز هم سرعت را کاهش می‌دهد. سوم اینکه، متدهای مجازی نسخه‌بندی کامپوننت‌ها را همانگونه که در بخش بعدی گفته می‌شود، شکننده تر می‌کنند. چهارم اینکه، هنگام تعریف یک نوع پایه، رایج است که تعدادی متدهای سربارگذاری شده ارائه شود. اگر بخواهید این متدها چندربختی باشند، بهترین کار این است که پیچیده ترین آن‌ها را مجازی کنید و تمام دیگر متدهای سربارگذاری شده را غیرمجازی باقی بگذارید. پیروی از این قاعده، قابلیت نسخه‌بندی یک کامپوننت را بدون اثر بر نوع‌های مشتق شده، افزایش می‌دهد. نمونه‌ای در اینجا آمده است:

```
public class Set {
    private Int32 m_length = 0;

    // This convenience overload is not virtual
    public Int32 Find(Object value) {
        return Find(value, 0, m_length);
    }

    // This convenience overload is not virtual
    public Int32 Find(Object value, Int32 startIndex) {
        return Find(value, startIndex, m_length - startIndex);
    }

    // The most feature-rich method is virtual and can be overridden
    public virtual Int32 Find(Object value, Int32 startIndex, Int32 endIndex) {
        // Actual implementation that can be overridden goes here...
    }

    // Other methods go here
}
```

استفاده هوشمندانه از پدیداری نوع و دسترس پذیری نوع

با دات‌نوت فریمورک، برنامه‌ها از نوع‌های تعریف شده در چندین اس‌بی‌لی که توسط شرکت‌های مختلف تولید شده‌اند، تشکیل می‌گردند. این یعنی، برنامه‌نویس کمترین کنترل را بر کامپوننتی دارد که از نوع‌های تعریف شده در آن استفاده می‌کند. برنامه‌نویس، نوعاً به سورس کد دسترسی ندارد (و احتمالاً نمی‌داند چه زبان برنامه‌نویسی برای ساخت کامپوننت استفاده شده است) و کامپوننت‌ها اغلب در زمان‌های مختلف نسخه‌بندی می‌شوند. علاوه بر این، به دلیل چندربختی و اعضای محافظت شده، برنامه‌نویس یک کلاس پایه به کد نوشته شده توسط برنامه‌نویس کلاس مشتق شده، باید اعتماد کند. و البته برنامه‌نویس یک کلاس مشتق شده باید به کدی که از کلاس پایه به ارث می‌برد اعتماد کند. این‌ها تنها تعدادی از مسائلی بود که شما هنگام طراحی کامپوننت‌ها و نوع‌ها باید به آن‌ها فکر کنید.

در این بخش، می‌خواهیم فقط چند کلمه پیرامون چگونگی طراحی یک نوع با لحاظ این مسایل بگوییم. به خصوص می‌خواهیم بر نحوه‌ی صحیح تنظیم پدیداری نوع و دسترس پذیری عضو تمرکز کنم تا شما در این زمینه موفق باشید.

اول اینکه، هنگام تعریف یک نوع جدید، کامپایلرها باید کلاس را به صورت پیش فرض مهر کنند تا کلاس نتواند به عنوان یک کلاس پایه استفاده شود. در عوض، بسیاری از کامپایلرهای شامل سی‌شارپ، کلاس‌ها را مهر نمی‌کنند و به برنامه‌نویس اجازه می‌دهند که صریحاً با کلمه کلیدی **sealed** یک کلاس را مهر کنند. می‌دانم که الان خیلی دیر است، اما فکر می‌کنم کامپایلرهای امروزی، پیش فرض اشتباهی انتخاب کرده‌اند و خیلی خوب است اگر در کامپایلرهای آینده این امر اعمال شود. سه دلیل برای آنکه چرا یک کلاس مهر شده بهتر از یک کلاس مهر نشده است وجود دارد:

- **نسخه‌بندی** وقتی یک کلاس از اساس مهر شده باشد، آن می‌تواند در آینده بدون از بین بردن سازگاری، بدون مهر شود. اما، وقتی یک کلاس بدون مهر است، شما هرگز در آینده نمی‌توانید بدون از کار انداختن نوع‌های مشتق شده، آن را مهر کنید. به علاوه، اگر کلاس بدون مهر، هر متدهای مجازی بدون مهری تعریف کند، ترتیب فرآخوانی متدهای مجازی باید حفظ شود و گرنه احتمال از کار افتادن نوع‌های مشتق شده در آینده وجود دارد.

عملکرد همانگونه که در بخش قبلی گفته شد، فراخوانی یک متدهای فراخوانی به خوبی فراخوانی یک متدهای غیرمجازی عمل نمی‌کند چون **CLR** باید نوع شی را در زمان اجرا بیابد تا تعیین کند کدام نوع، متدهای فراخوانی شده را تعریف کرده است. اما، اگر کامپایلر **JIT** یک فراخوانی به یک متدهای غیرمجازی توسط یک نوع مهر شده را ببیند، کامپایلر **JIT** می‌تواند کارتر با فراخوانی متدهای غیرمجازی تولید کند. این کار را به این دلیل می‌تواند انجام دهد که اگر کلاس مهر شده باشد، یک کلاس مشتق شده وجود ندارد. برای نمونه، در کد زیر، کامپایلر **JIT** می‌تواند متدهای **ToString** را به صورت غیرمجازی فراخوانی کند:

```
using System;
public sealed class Point {
    private Int32 m_x, m_y;

    public Point(Int32 x, Int32 y) { m_x = x; m_y = y; }

    public override String ToString() {
        return String.Format("{0}, {1}", m_x, m_y);
    }

    public static void Main() {
        Point p = new Point(3, 4);

        // The C# compiler emits the callvirt instruction here but the
        // JIT compiler will optimize this call and produce code that
        // calls ToString nonvirtually because p's type is Point,
        // which is a sealed class
        Console.WriteLine(p.ToString());
    }
}
```

امنیت و قابلیت پیش‌بینی یک کلاس باید از وضعیتش محافظت کرده و اجازه ندهد که خودش حتی خراب شود. وقتی یک کلاس مهر شده باشد، در صورتیکه فیلدها یا متدهایی که در درون، فیلدها را دستکاری می‌کنند در دسترس بوده و خصوصی نباشند، یک کلاس مشتق شده می‌تواند به وضعیت کلاس پایه دسترسی داشته و آن را دستکاری کند. به علاوه، یک متدهای غیرمجازی می‌تواند توسط یک کلاس مشتق شده بازنویسی شود و کلاس مشتق شده می‌تواند تصمیم بگیرد پیاده‌سازی کلاس پایه از متدهای فراخوانی کند یا خیر. با مجازی کردن یک متدهای غیرمجازی یا رویداد، کلاس پایه بخشی از کنترل بر رفتار و وضعیتش را در اختیار دیگران قرار می‌دهد. اگر با دقت بدان توجه نشود، این می‌تواند باعث شود که شی غیرمنتظره رفتار کرده و حفظه‌های امنیتی احتمالی را ایجاد کند.

مشکل یک کلاس مهر شده این است که برای کاربران نوع، اسیاب مزاحمت است. گهگاه، برنامه نویسان می‌خواهند کلاسی مشتق شده از یک نوع موجود بسازند تا فیلدها یا اطلاعاتی برای استفاده برنامه خودشان را به آن اضافه کنند. در واقع، شاید بخواهند متدهای کمکی برای تغییر و دستکاری این فیلدها نیز تعریف کنند. چون کلاس مهر شده جلوی این قابلیت را می‌گیرد، من یک پیشنهاد به تیم **CLR** دادم که آن‌ها یک تغییر دهنده جدید برای کلاس، به نام **closed** تعریف کنند.

یک کلاس سته می‌تواند به عنوان کلاس پایه استفاده شود اما رفتارش بسته بوده و توسط کلاس مشتق شده قابل تغییر نیست. اساساً، یک کلاس پایه بسته، مانع از دسترسی یک کلاس مشتق شده به هر عضو غیر عمومی از کلاس پایه می‌شود. این اجازه می‌دهد که کلاس پایه تغییر کند با داشتن این نکته که بر کلاس مشتق شده اثری ندارد. به صورت ایده‌آل، کامپایلرها تغییر دهنده دسترسی پیش فرض را برای نوعها به **closed** تغییر می‌دهند چون این امن ترین انتخاب است بدون آنکه محدودیت زیادی ایجاد کند. اکنون خیلی زود است که بدانیم آیا این ایده راهش را به **CLR** و زبان‌های برنامه‌نویسی پیدا می‌کند یا نه. به هر حال، من خیلی امیدوارم که روزی این اتفاق بیافتد.

ضمناً، شما همین الان می‌توانید آنچه **closed** برای آن طراحی شده است را پیاده‌سازی کنید، فقط خیلی ناجور است. اساساً، وقتی شما کلاستان را پیاده‌سازی می‌کنید، مطمئن شوید تمام متدهای مجذبی که به ارث می‌برید را مهر کنید (شامل متدهای تعریف شده توسط **System.Object**). همچنین، هیچ متدهی که در آینده مشکل نسخه‌بندی ایجاد کند، مثل متدهای مجذبی یا محافظت شده را تعریف نکنید. نمونه‌ای را در زیر می‌بینید:

```

public class SimulatedClosedClass : Object {
    public sealed override Boolean Equals(Object obj) {
        return base.Equals(obj);
    }
    public sealed override Int32 GetHashCode() {
        return base.GetHashCode();
    }
    public sealed override String ToString() {
        return base.ToString();
    }
    // Unfortunately, C# won't let you seal the Finalize method
    // Define additional public or private members here...
    // Do not define any protected or virtual members
}

```

متاسفانه، کامپایلرها و CLR، هم اکنون از نوع‌های بسته پشتیبانی نمی‌کنند. در اینجا راهنمایی‌هایی که هنگام تعریف کلاس‌های خودم پیروی می‌کنم را می‌گوییم.

هنگام تعریف یک کلاس، من همیشه صریحاً آن را **sealed** می‌کنم مگر آنکه قصد داشته باشم که کلاس، یک کلاس پایه باشد که اجازه خصوصی سازی را به کلاس‌های مشتق شده بدهد. همانگونه که قبلاً گفتم، این برخلاف چیزی است که سی‌شارپ و بسیاری دیگر کامپایلرها اکنون به عنوان پیش فرض انتخاب می‌کنند. من همچنین پیش فرض را بر **internal** کردن کلاس می‌گذارم مگر آنکه بخواهم کلاس خارج از اسمبلی من در معرض دید عمومی باشد. خوشبختانه، اگر شما صریحاً پدیداری یک نوع را تعیین نکنید، کامپایلر سی‌شارپ پیش فرض را بر **internal** می‌گذارد. من اگر واقعاً حس کنم مهم است که کلاسی تعریف کنم که دیگران بتوانند از آن مشتق شوند اما اجازه خصوصی سازی را به آن‌ها ندهم، من ساخت یک کلاس بسته را با تکنیک مهر کردن متدهای مجازی که کلاسم به ارت می‌برد را همانند مثال قبل، شبیه سازی می‌کنم.

درون کلاس، همواره فیلدهای داده را **private** تعریف می‌کنم و هرگز تردید نخواهم کرد. خوشبختانه، سی‌شارپ پیش فرض را بر کردن فیلدها می‌گذارد. من حقیقتاً ترجیح می‌دهم که سی‌شارپ حکم می‌کرد تمام فیلدها باید خصوصی باشند و شما نمی‌توانستید فیلدها را **public**، **internal**، **protected** و غیره بکنید. در معرض قرار دادن وضعیت نوع، ساده ترین راه افتادن در مشکلات است، شی شما به صورت غیر قابل پیش‌بینی رفتار کرده و خفرهای احتمالی باز می‌شوند. حتی اگر بعضی فیلدها را هم **internal** تعریف کنم، باز این مطلب درست است. حتی درون یک تک اسمبلی، خیلی سخت است که تمام کدهایی که به یک فیلد ارجاع دارند را ردیابی کنید، به ویژه اگر چندین برنامه‌نویس کد می‌نویستند و آن را در یک اسمبلی کامپایل می‌کنند.

درون کلاس، من همیشه متدها، ویژگی‌ها و رویدادها را **private** و غیرمجازی تعریف می‌کنم. خوشبختانه، سی‌شارپ پیش فرض را بر همین می‌گذارد. مطمئناً، من یک متده، ویژگی یا رویداد را **public** می‌کنم تا کاربردی از نوع را در معرض عموم قرار دهم. من سعی می‌کنم از **internal** یا **protected** کردن اعضا خودداری کنم چون این کار، نوع من را نفوذ پذیر خواهد کرد. اما به حال، به جای **virtual** کردن یک عضو آن را **internal** یا **protected** می‌کنم؛ چون یک عضو مجازی کنترل بسیاری را در اختیار دیگران قرار می‌دهد و واقعاً به رفتار درست کلاس مشتق شده بستگی دارد.

یک مثل قدیمی OOP وجود دارد که این گونه است: وقتی چیزها خوبی پیچیده می‌شوند، نوع‌های بیشتری بساز. وقتی پیاده‌سازی یک الگوریتم می‌خواهد پیچیده شود، من نوع‌های کمکی تعریف می‌کنم که بخش‌های مجزای کاربردی را در خود داشته باشند. اگر من این کلاس‌های کمکی را برای استفاده توسط یک کلاس اصلی تعریف می‌کنم، کلاس‌های کمکی را درون کلاس اصلی به صورت تودرتو تعریف خواهم کرد. این امر به کد درون نوع کمکی اجازه می‌دهد که اعضای خصوصی تعریف شده در نوع اصلی را ارجاع کند. اما، یک قاعده راهنمای طراحی وجود دارد که توسط ابزار تحلیل کند (Code Analysis) در ویژوال استودیو، بر آن تأکید می‌شود. این قاعده بیان می‌کند که نوع‌های تودرتوی عمومی باید در میدان فایل یا اسمبلی و نه درون نوع دیگر تعریف شوند. این قاعده وجود دارد چون بعضی برنامه‌نویسان، نحو ارجاع به نوع‌های تودرتو را مایه‌ی زحمت می‌دانند. من این قاعده را ارزش می‌نهم و هرگز نوع‌های تودرتوی عمومی تعریف نمی‌کنم.

کار با متدهای مجازی هنگام نسخه بندی نوع ها

همانطور که قبلاً گفتم، در یک محیط برنامه‌نویسی کامپونت، نسخه‌بندی یک مسئله بسیار مهم است. من پیرامون برخی از این مسائل در فصل ۳ "اسمبلی‌های اشتراکی و اسмبلی‌های قوی‌نام" صحبت کردم جاییکه درباره اسمبلی‌های قوی‌نام توضیح دادم و بحث کردم چگونه یک مدیر می‌تواند مطمئن شود یک برنامه به همان اسмبلی‌های متصل می‌شود که با آن‌ها تست و ساخته شده است. اما، مسائل نسخه‌بندی دیگری باعث می‌شوند مسائل عدم سازگاری در کد پیش آید. برای نمونه، شما باید هنگام اضافه کردن یا تغییر اعضای یک نوع که به عنوان یک نوع پایه استفاده شده است، بسیار دقت کنید. بگذارید به چند مثال نگاه کنیم:

نوع **Phone** را طراحی کرده است:

```
namespace CompanyA {
    public class Phone {
        public void Dial() {
            Console.WriteLine("Phone.Dial");
            // Do work to dial the phone here.
        }
    }
}
```

حال تصور کنید که از نوع **Phone** از **CompanyA** به عنوان نوع پایه استفاده می‌کند:

```
namespace CompanyB {
    public class BetterPhone : CompanyA.Phone {
        public void Dial() {
            Console.WriteLine("BetterPhone.Dial");
            EstablishConnection();
            base.Dial();
        }

        protected virtual void EstablishConnection() {
            Console.WriteLine("BetterPhone.EstablishConnection");
            // Do work to establish the connection.
        }
    }
}
```

وقتی **CompanyB** سعی کند این کد را کامپایل کند، کامپایلر سی‌شارپ پیام زیر را نشان می‌دهد:

"warning CS0108: 'CompanyB.BetterPhone.Dial()' hides inherited member 'CompanyA.Phone.Dial()'.
Use the new keyword if hiding was intended."

این هشدار، برنامه‌نویس را مطلع می‌کند که متد **Dial** تعریف می‌کند که متد **Dial** تعریف شده توسط **Phone** را مخفی می‌کند. این متد جدید می‌تواند معنای **Dial** (آنکوئنه که **CompanyA** در اصل، متد **Dial** را ساخته است) را تغییر دهد.

این ویژگی بسیار جالبی از کامپایلر است که به شما درباره این عدم تطبیق معنای احتمالی، هشدار می‌دهد. کامپایلر همچنین به شما می‌گوید چگونه این هشدار را با افزودن کلمه کلیدی **new** قبل از تعریف **Dial** در کلاس **BetterPhone** تصحیح شده را در اینجا می‌بینید:

```
namespace CompanyB {
    public class BetterPhone : CompanyA.Phone {
        // This Dial method has nothing to do with Phone's Dial method.
        public new void Dial() {
    }
```

```

        Console.WriteLine("BetterPhone.Dial");
        EstablishConnection();
        base.Dial();
    }

    protected virtual void EstablishConnection() {
        Console.WriteLine("BetterPhone.EstablishConnection");
        // Do work to establish the connection.
    }
}

}

در این لحظه، می‌تواند از BetterPhone.Dial شاید بنویسد را در زیر می-
بینید:
```

```

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        CompanyB.BetterPhone phone = new CompanyB.BetterPhone();
        phone.Dial();
    }
}

```

وقتی این کد اجرا شود، خروجی زیر نمایش داده می‌شود:

```

BetterPhone.Dial
BetterPhone.EstablishConnection
Phone.Dial

```

این خروجی نشان می‌دهد که **CompanyB** رفتار مطلوبش را بدست آورده است. فراخوانی متدهای **Dial** و **EstablishConnection** از کلاس پایه **Phone** را فراخوانی می‌کند. حال تصور کنید که چندین شرکت تصمیم به استفاده از نوع **Phone** از **CompanyA** گرفته اند. بعد از این، تصور کنید که این شرکت‌ها به این نتیجه رسیده‌اند که قابلیت ایجاد یک ارتباط در متدهای **Dial** و **EstablishConnection** را فراهم نمایند. این فیلیک به **CompanyA**، منجر به تغییر کلاس **Phone** بدنی گونه شده است:

```

namespace CompanyA {
    public class Phone {
        public void Dial() {
            Console.WriteLine("Phone.Dial");
            EstablishConnection();
            // Do work to dial the phone here.
        }

        protected virtual void EstablishConnection() {
            Console.WriteLine("Phone.EstablishConnection");
            // Do work to establish the connection.
        }
    }
}

```

حال وقتی نوع **Phone** از **CompanyA** خودش را کامپایل می‌کند (که از نسخه‌ی جدید **BetterPhone** مشتق شده است)، کامپایلر این پیام را نشان می‌دهد:

"warning CS0114: 'CompanyB.BetterPhone.EstablishConnection()' hides inherited member 'CompanyA.Phone.EstablishConnection()'. To make the current member override that implementation, add the override keyword. Otherwise, add the new keyword."

کامپایلر شما را از اتفاقی مطلع می کند که هر دوی **EstablishConnection** و **Phone** یک متد **BetterPhone** می کنند که معنای این دو احتمالا یکی نیست، فقط کامپایل مجدد **BetterPhone** نمی تواند دیگر همان رفتاری را داشته باشد که هنگام استفاده از اولین نسخه از نوع **Phone** داشته است.

اگر CompanyB به این نتیجه برسد که متد های **EstablishConnection** از لحاظ معنایی در هر دو نوع یکسان نیستند، CompanyB می تواند به کامپایلر بگوید که متد های **Dial** و **EstablishConnection** تعریف شده در **BetterPhone**، متد های صحیح برای استفاده هستند و رابطه ای با متد **EstablishConnection** تعریف شده توسط نوع پایه **Phone** ندارد. CompanyB با افودن کلمه کلیدی **new** به متد **EstablishConnection**، کامپایلر را این تصمیم خود آگاه می کند:

```
namespace CompanyB {
    public class BetterPhone : CompanyA.Phone {
        // Keep 'new' to mark this method as having no
        // relationship to the base type's Dial method.
        public new void Dial() {
            Console.WriteLine("BetterPhone.Dial");
            EstablishConnection();
            base.Dial();
        }

        // Add 'new' to mark this method as having no
        // relationship to the base type's EstablishConnection method.
        protected new virtual void EstablishConnection() {
            Console.WriteLine("BetterPhone.EstablishConnection");
            // Do work to establish the connection.
        }
    }
}
```

در این کد، کلمه کلیدی **new** به کامپایلر می گوید متاداتیای تولید کرد که برای CLR معلوم کند با متد **EstablishConnection** به عنوان متد جدیدی رفتار شود که توسط نوع **BetterPhone** معرفی شده است. اکنون CLR می داند که رابطه ای بین متد های **BetterPhone** و **Phone** وجود ندارد.

وقتی همان کد برنامه قلبی (در متد **Main**) اجرا می شود، خروجی این گونه است:

```
BetterPhone.Dial
BetterPhone.EstablishConnection
Phone.Dial
Phone.EstablishConnection
```

این خروجی نشان می دهد که فراخوانی **BetterPhone.Dial** تعریف شده توسط **Main** در متد **Dial** متد جدید **BetterPhone.Dial** را فراخوانی می کند که آن هم در عوض، متد مجازی **EstablishConnection** که باز هم توسط **BetterPhone** تعریف شده است را فراخوانی می کند. وقتی متد **BetterPhone** از **EstablishConnection** بر می گردد، متد **Dial** از **Phone**، فراخوانی می شود. متد **Dial** از **Phone**. متد **EstablishConnection** را فراخوانی می کند اما چون متد **EstablishConnection** از **BetterPhone** با **new** علامت زده شده است، متد **EstablishConnection** از **BetterPhone** به عنوان یک بازنویسی متد مجازی **EstablishConnection** از **Phone** در نظر گرفته نمی شود. در نتیجه، متد **Dial** از **Phone** را فراخوانی می کند – این رفتار مورد انتظار است.

نکته اگر کامپایلرها به صورت پیش فرض با متدها به عنوان باز نویسی شده رفتار می کردند (همانگونه که کامپایلر C++ اصلی انجام می دهد)، برنامه نویس نوع **BetterPhone** نمی توانست از نامهای متدهای **Dial** و **EstablishConnection** استفاده کند. این احتمالا منجر به موجی از تغییرات در سرتاسر کد پایه و از بین رفتن سازگاری سورس و باینتری می گشت. این گونه تغییرات فرآگیر نامطلوب است، به خصوص در هر پروژه‌ی نسبتاً بزرگ. اما اگر تغییر نام متدها فقط به آپدیت‌های کوچکی در سورس کد منجر می شود، شما باید نام متدها را تغییر دهید تا معانی متفاوت **Dial** و **EstablishConnection** دیگر برنامه نویسان را گیج نکند.

متناوباً، CompanyB می توانست با نسخه‌ی جدید نوع **Phone** از CompanyA به این نتیجه برسد که معنای **Dial** و **EstablishConnection** دقیقاً همان چیزی است که به دنبال آن است. در این مورد، CompanyB، نوع **Phone** خود را با حذف کامل متدهای **Dial** و **EstablishConnection** اکنون می خواهد به کامپایلر بگوید که متدهای **Dial** و **EstablishConnection** به متدهای **new** و **EstablishConnection** از **Phone** مربوط نباشند. تنها حذف کلمه کلیدی **new** کافی نیست، چون اکنون کامپایلر نمی تواند تعیین کند منظور واقعی متدهای **BetterPhone** از **EstablishConnection** چیست. برای بیان دقیق منظور خود، برنامه نویس **BetterPhone** باید متدهای **EstablishConnection** از **CompanyB** را با **virtual** تغییر دهد. کد زیر نسخه‌ی جدید از **BetterPhone** را نشان می دهد:

```
namespace CompanyB {
    public class BetterPhone : CompanyA.Phone {
        // Delete the Dial method (inherit Dial from base).

        // Remove 'new' and change 'virtual' to 'override' to
        // mark this method as having a relationship to the base
        // type's EstablishConnection method.
        protected override void EstablishConnection() {
            Console.WriteLine("BetterPhone.EstablishConnection");
            // Do work to establish the connection.
        }
    }
}
```

حال وقتی همان کد برنامه (در متدهای **Main**) اجرا می شود، خروجی زیر تولید می گردد:

```
Phone.Dial
BetterPhone.EstablishConnection
```

این خروجی نشان می‌دهد که فراخوانی **Dial** تعریف شده توسط **Main** درون متده Dial و ارث برده شده توسط **Phone** را فراخوانی می‌کند. سپس وقتی متده Dial از **Phone**، متده **EstablishConnection** را فراخوانی می‌کند، متده EstablishConnection از **BetterPhone** فراخوانی می‌شود، چون آن، متده **EstablishConnection** تعریف شده توسط **Phone** را بازنویسی می‌کند.

فصل ۷: ثابت‌ها و فیلدها

در این فصل، من نشان می‌دهم چگونه اعضای داده‌ای را به یک نوع اضافه کنید. به خصوص، به فیلدها و ثابت‌ها نگاه می‌اندازیم.

ثابت‌ها

یک ثابت نمادی است که یک مقدار بدون تغییر دارد. هنگام تعریف یک نماد ثابت، مقدار آن باید در زمان کامپایل قابل تعیین باشد. کامپایلر، سپس مقدار ثابت را در متادیتای اسambilی ذخیره می‌کند. این یعنی، شما می‌توانید تنها برای نوع‌هایی که کامپایلر به عنوان نوع‌های اصلی می‌شناسد، ثابت تعریف کنید. در سی‌شارپ، این نوع‌ها، اصلی هستند و می‌توانند برای تعریف ثابت‌ها استفاده شوند: `Int32`, `UInt16`, `SByte`, `Byte`, `Char`, `Boolean`, `String`, `Decimal`, `Double`, `Single`, `UInt64`, `Int64`, `UInt32`. اصلی تعریف کنید اگر مقدار آن را برابر با `null` قرار دهید:

```
using System;
```

```
public sealed class SomeType {
    // SomeType is not a primitive type but C# does allow
    // a constant variable of this type to be set to 'null'.
    public const SomeType Empty = null;
}
```

چون یک مقدار ثابت هرگز تغییر نمی‌کند، ثابت‌ها همیشه به عنوان بخشی از نوع تعریف کنند، در نظر گرفته می‌شوند. به بیان دیگر، ثابت‌ها همیشه عضو استاتیک در نظر گرفته می‌شوند و نه عضو نمونه. تعریف یک ثابت منجر به ایجاد متادیتا می‌شود.

وقتی که یک نماد ثابت اشاره می‌کند، کامپایلر، نماد را در متادیتای اسambilی‌ای که ثابت را تعریف می‌کند جست و جو کرده و مقدار ثابت را به دست می‌آورد و مقدار را در کد خروجی زبان میانی (IL) تعبیه می‌کند. چون مقدار یک ثابت مستقیماً در کد تعبیه می‌شود، ثابت‌ها نیاز به تخصیص حافظه در زمان اجرا ندارند. این محدودیت‌ها، همچنین به این معنیست که ثابت‌ها برای نسخه‌بندی بین اسambilی‌ها، داستان خوبی به دنبال ندارند، پس باید از آن‌ها تنها وقتی که مطمئن هستید مقدار یک نماد هرگز تغییر نمی‌کند، استفاده کنید. (تعریف `MaxInt16` به عنوان `32767` یک مثال خوب است). بگذارید نشان دهم دقیقاً منظورم چیست. اول، کد زیر را بودارید و آن را به یک اسambilی DLL کامپایل کنید:

```
using System;
```

```
public sealed class SomeLibraryType {
    // NOTE: C# doesn't allow you to specify static for constants
    // because constants are always implicitly static.
    public const Int32 MaxEntriesInList = 50;
}
```

سپس از کد زیر برای ساخت یک برنامه اسambilی استفاده کنید

```
using System;
```

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Console.WriteLine("Max entries supported in list: "
            + SomeLibraryType.MaxEntriesInList);
    }
}
```

شما متوجه می شوید که کد این برنامه به ثابت **MaxEntriesInList** که در کلاس **SomeLibraryType** تعریف شده است اشاره می کند. وقتی کامپایلر، کد برنامه را می سازد، می بینید که **MaxEntriesInList** یک لیترال ثابت با مقدار **50** است پس **Int32** با مقدار **50** را درست درون کد IL برنامه تعییه می کند. همانگونه که در کد IL زیر می توانید ببینید. در واقع، پس از ساخت اسembly برنامه، اسembly DLL اصلا در زمان اجرا بارگذاری نمی شود و می تواند از دیسک حذف گردد.

```
.method public hidebysig static void Main() cil managed
{
    .entrypoint
    // Code size 25 (0x19)
    .maxstack 8
    IL_0000: nop
    IL_0001: ldstr "Max entries supported in list: "
    IL_0006: ldc.i4.s 50
    IL_0008: box [mscorlib]System.Int32
    IL_000d: call string [mscorlib]System.String::Concat(object, object)
    IL_0012: call void [mscorlib]System.Console::WriteLine(string)
    IL_0017: nop
    IL_0018: ret
} // end of method Program::Main
```

این مثال باید مسئله نسخه بندی را برای شما روش نمی کند. اگر برنامه نویس، ثابت **MaxEntriesInList** را به **1000** تغییر دهد و تنها اسembly DLL را دوباره بسازد، اسembly برنامه تغییر نمی کند. برای آنکه برنامه مقدار جدید را استفاده کند، باید مجددا از نو کامپایل شود. شما نمی توانید از ثابت ها استفاده کنید اگر نیاز دارید یک مقدار در یک اسembly توسط اسembly دیگری در زمان اجرا (به جای زمان کامپایل) استفاده شود. به جای آن، شما می توانید از فیلد های **readonly** استفاده کنید که در ادامه آن ها را می گوییم.

فیلد ها

یک فیلد یک عضو داده ای است که یک نمونه از یک نوع مقداری یا ارجاع به یک نوع ارجاعی را نگه می دارد. جدول ۱-۷ تغییر دهنده هایی که می توان به فیلد ها اعمال کرد را نشان می دهد.

جدول ۱-۷ تغییر دهنده های فیلد

واژه	واژه سی شارپ	CLR	توضیح
static	Static		فیلد بخشی از وضعیت نوع است، درست در مقابل اینکه بخشی از وضعیت یک شی باشد.
(پیش فرض)	Instance		فیلد همراه با نمونه ای از نوع است نه با خود نوع.
readonly	InitOnly		فیلد تنها توسط کد درون یک متد سازنده قابل نوشتن است.
volatile	Volatile		کدی که به فیلد دسترسی پیدا می کند در معرض بهینه سازی غیر امن ترد که ممکن است توسط کامپایلر، CLR یا سخت افزار انجام شود نیست. تنها نوع های زیر را می توان با volatile علامت زد: تمام نوع های ارجاعی، Char , UInt32 , SByte , Byte , Boolean , Single , Int32 , UInt16 , Int16 و Char , UInt32 , UInt16 , SByte , Byte , Boolean , Single , Int32 یا UInt32 باشند. فیلد های فرار در فصل ۲۸ "ساخت های اصلی همزمانی ترد" بحث می شوند.

همانگونه که جدول ۱-۷ نشان می دهد، زبان مشترک اجرایی (CLR)، هر دوی فیلد های نوع (استاتیک) و نمونه (غیر استاتیک) را پشتیبانی می کند. برای فیلد های نوع، حافظه ای پویای مورد نیاز برای نگهداری داده هی فیلد، درون شی نوع تخصیص داده می شود، که هنگام بارگذاری نوع درون یک **AppDomain**، ساخته می شود (فصل ۲۲ "میزبانی CLR و AppDomain" را ببینید) که نوعا، اولین بار که هر متدی نوع را ارجاع کرده، JIT کامپایل شود رخ می دهد. برای فیلد های نمونه، حافظه ای پویا برای نگهداری فیلد، هنگامی که یک نمونه از نوع ساخته می شود ایجاد می گردد.

جون فیلدها در حافظه‌ی پویا ذخیره می‌شوند، مقدار آنها فقط در زمان اجرا قابل دسترسی است. فیلدها همچنین مسئله نسخه‌بندی که با ثابت‌ها وجود داشت را برطرف می‌کنند. به اضافه، یک فیلد می‌تواند از هر نوعی باشد، پس شما مجبور نیستید خود را به نوع‌های اصلی کامپایلر (انگونه که برای ثابت‌ها بودید)، محدود کنید.

CLR از فیلدهای **readonly** و فیلدهای **read/write** پشتیبانی می‌کند. اکثر فیلدها، **readonly** هستند به این معنی که مقدار فیلد هنگام اجرای کد ممکن است تغییر کند. اما، فیلدهای **readonly**، فقط درون متاداده قابل نوشتن هستند (که فقط یکبار فراخوانی می‌شود آن هم هنگام ساخت یک شی). کامپایلرهای مرحله بازیبینی مطمئن می‌شوند که فیلدهای **readonly** توسط هیچ متادادی جز سازنده نوشته نشوند. توجه کنید که برای تغییر یک فیلد **readonly**، می‌توان از رفلکشن استفاده نمود.

بگذارید مثال "ثابت‌ها" را برداشته و مسئله نسخه‌بندی را با استفاده از یک فیلد استاتیک **readonly** حل کنیم. در اینجا نسخه‌ی جدید کد اسملی DLL بدین گونه است:

```
using System;

public sealed class SomeLibraryType {
    // The static is required to associate the field with the type.
    public static readonly Int32 MaxEntriesInList = 50;
}
```

این تنها تغییری است که می‌دهیم، کد برنامه اصلا نیاز به تغییر ندارد، هر چند شما باید برای دیدن رفتار جدید آن را مجددا کامپایل کنید. حال، وقتی متاداده **Main** از برنامه اجرا می‌شود، اسملی DLL را بارگذاری می‌کند (سپس این اسملی اکنون در زمان اجرا مورد نیاز است) و مقدار فیلد **MaxEntriesInList** را از حافظه‌ی پویای تخصیص یافته به آن، بر می‌دارد. البته که مقدار ۵۰ خواهد بود.

فرض کنید که برنامه‌نویس اسملی DLL ۵۰ را به ۱۰۰۰ تغییر دهد و اسملی را از نو بسازد. وقتی کد برنامه مجددا اجرا می‌شود، آن به صورت خودکار مقدار جدید یعنی ۱۰۰۰ را برخواهد داشت. در این مورد، کد برنامه نیاز به ساخت مجدد ندارد و به خوبی کار می‌کند (اگرچه سرعتش کمتر شده است). یک اختصار: این سناریو فرض می‌کند که نسخه جدید اسملی DLL، قوی‌نام نیست و سیاست نسخه‌بندی برنامه به گونه‌ای است که CLR این نسخه جدید را بارگذاری می‌کند.

مثال زیر نشان می‌دهد چگونه یک فیلد استاتیک **readonly** که با خود نوع همراه است، به همراه فیلدهای استاتیک **read/write** و فیلدهای نمونه‌ی **read/write** و **readonly** تعریف کنید:

```
public sealed class SomeType {
    // This is a static read-only field; its value is calculated and
    // stored in memory when this class is initialized at run time.
    public static readonly Random s_random = new Random();

    // This is a static read/write field.
    private static Int32 s_numberOfWrites = 0;

    // This is an instance read-only field.
    public readonly String Pathname = "Untitled";

    // This is an instance read/write field.
    private System.IO.FileStream m_fs;
    public SomeType(String pathname) {
        // This line changes a read-only field.
        // This is OK because the code is in a constructor.
        this.Pathname = pathname;
    }

    public String DoSomething() {
```

```

    // This line reads and writes to the static read/write field.
    s_numberOfwrites = s_numberOfwrites + 1;
    // This line reads the read-only instance field.
    return Pathname;
}
}

```

در این کد، بسیاری از فیلدها به صورت خطی (**inline**) مقداردهی اولیه شده است. سی شارپ اجازه می دهد از این نحو مقداردهی اولیه خطی برای مقداردهی اولیه فیلدهای **readonly** و ثابت های **read/write** استفاده کنید.

همانگونه که در فصل ۸ "متدها" خواهید دید، سی شارپ با مقداردهی خطی یک فیلد تحت عنوان نحو خلاصه برای مقداردهی فیلد در یک سازنده، رفتار می کند. همچنین در سی شارپ، چند مسئله کارایی وجود دارد که هنگام مقداردهی اولیه فیلدها با نحو خطی در مقابل نحو انتساب در یک سازنده پیش می آید، باید مورد توجه قرار گیرد. این مسائل کارایی در فصل ۸ بحث می شوند.

مهم وقتی یک فیلد از یک نوع ارجاعی است و فیلد با **readonly** علامت زده شده است، چیزی که تغییر ناپذیر است ارجاع می باشد نه شی ای که فیلد بدان اشاره دارد. کد زیر مسئله را روشن می کند:

```

public sealed class AType {
    // InvalidChars must always refer to the same array object
    public static readonly Char[] InvalidChars = new Char[] { 'A', 'B', 'C' };
}

public sealed class AnotherType {
    public static void M() {
        // The lines below are legal, compile, and successfully
        // change the characters in the InvalidChars array
        AType.InvalidChars[0] = 'X';
        AType.InvalidChars[1] = 'Y';
        AType.InvalidChars[2] = 'Z';

        // The line below is illegal and will not compile because
        // what InvalidChars refers to cannot be changed
        AType.InvalidChars = new Char[] { 'X', 'Y', 'Z' };
    }
}

```

فصل ۸: متدها

این فصل بر گونه‌های مختلف متدها که شما با آن‌ها سروکار دارید، شامل سازنده‌های نمونه و سازنده‌های نوع، همچنین چگونگی تعریف متدهایی برای سربارگذاری عملگرها و تبدیل‌های نوع (تبدیل ضمنی و صریح) تمرکز دارد. ما همچنین پیرامون متدهای گسترشی که به شما اجازه می‌دهند به صورت منطقی متدهای نمونه خود را به نوع‌های موجود بیافزایید و متدهای جزئی که اجزه تقسیم کردن پیاده‌سازی یک نوع به چند بخش را می‌دهند، بحث می‌کنیم.

سازنده‌های نمونه و کلاس‌ها (نوع‌های ارجاعی)

سازنده‌ها متدهای ویژه‌ای هستند که اجازه می‌دهند یک نوع با یک مقدار مناسب مقداردهی اولیه شود. متدهای سازنده همیشه با عنوان **.ctor** (برای constructor) در جدول متاداتای یک متدهای آیند. هنگام ساخت یک نمونه از یک نوع ارجاعی، حافظه برای فیلددهای دادهای نمونه تخصیص داده می‌شود، فیلددهای اضافی شی (شاره‌گر شی نوع و اندیس بلوك همزمانی) مقداردهی اولیه می‌شوند، و سپس سازنده‌ی نمونه برای تنظیم مقدار اولیه شی فرخوانی می‌شود.

هنگام ساخت یک شی از نوع ارجاعی، حافظه‌ی تخصیص یافته برای شی همیشه قبل از فرخوانی سازنده‌ی نمونه، صفر می‌شود. هر فیلدی را که سازنده صریحاً بر روی آن ننویسد، تضمین می‌شود که دارای مقدار **0** یا **null** باشد.

برخلاف دیگر متدها، متدهای سازنده هرگز به ارث برده نمی‌شوند. یعنی اینکه، یک کلاس، تنها سازنده‌های نمونه‌ای را دارد که خودش تعریف کرده است. چون سازنده‌های نمونه هرگز به ارث برده نمی‌شوند، شما نمی‌توانید تغییردهنده‌های زیر را به یک سازنده‌ی نمونه اعمال کنید: **new**، **virtual**، **abstract** یا **sealed**. اگر شما کلاسی تعریف کنید که صریحاً هیچ سازنده‌ای را تعریف نکرده باشد، کامپایلر سی‌شارپ یک سازنده (بدون پارامتر) پیش فرض برای شما تعریف می‌کند که پیاده‌سازی آن فقط سازنده‌ی بدون پارامتر از کلاس پایه را فرخوانی می‌کند. برای نمونه اگر شما کلاس زیر را تعریف کنید:

```
public class SomeType { }
```

همانند آن است که کد را شبیه به این بنویسید:

```
public class SomeType {
    public SomeType() : base() { }
```

اگر کلاس **abstract** باشد، سازنده‌ی پیش فرض تولید شده توسط کامپایلر دارای پدیداری **protected** است و در غیر این صورت سازنده دارای پدیداری **public** خواهد بود. اگر کلاس پایه یک سازنده‌ی نمونه باشد، کلاس مشتق شده باید صریحاً یک سازنده از کلاس پایه را فرخوانی کند و گرنه کامپایلر اعلام خطأ می‌کند. اگر کلاس **static** و **sealed** باشد (**abstract** و **sealed**)، کامپایلر، یک سازنده‌ی پیش فرض را در تعریف کلاس تولید نمی‌کند.

یک نوع می‌تواند چندین سازنده‌ی نمونه تعریف کند. هر سازنده باید یک امضای متفاوت داشته باشد و هر کدام می‌توانند پدیداری متفاوتی داشته باشند. برای آنکه کد قابل بررسی باشد، سازنده‌ی نمونه یک کلاس باید قبل از دسترسی به هر یک از فیلددهای به ارث برده از کلاس پایه، سازنده کلاس پایه‌اش را فرخوانی کند. کامپایلر سی‌شارپ اگر سازنده‌ی کلاس مشتق شده صریحاً یکی از سازنده‌های کلاس پایه را صدا نکند، به صورت خودکار یک فرخوانی به سازنده پیش فرض کلاس پایه، تولید می‌کند. سرانجام، سازنده‌ی عمومی و بدون پارامتر **System.Object**، فرخوانی می‌شود. این سازنده کاری انجام نمی‌دهد و فقط برای گردد. این بین علت است که هیچ فیلد داده‌ای تعریف نمی‌کند. پس سازنده‌ی آن کاری برای انجام ندارد.

در موارد کمی، یک نمونه از یک نوع را می‌تواند بدون فرخوانی یک سازنده نمونه، ایجاد کرد. به خصوص، فرخوانی متدهای **MemberwiseClone** از **Object**، حافظه را تخصیص می‌دهد، فیلددهای اضافی شی را مقداردهی اولیه می‌کند و بایت‌های شی مبدأ را به شی جدید کپی می‌کند. همچنین، هنگام غیرسریالی کردن یک شی با سریالی کننده‌ی زمان اجرا، یک سازنده معمولاً فرخوانی نمی‌شود. کد غیرسریالی کننده، بدون آنکه یک سازنده را فرخوانی کند حافظه را با متدهای **GetSafeUninitializedObject** و **GetUninitializedObject** از

(همانگونه که در فصل ۲۴ "سریالی کردن زمان اجرا" بحث می‌شود) تخصیص می‌دهد.

مهم شما نباید هیچ متادهی را درون یک سازنده که می‌تواند بر شی در حال ساخت اثر گذارد، فراخوانی کنید. علت آن است که اگر متادهی مجازی در نوعی که در حال نمونه سازی است، بازنویسی شده باشد، متاده بازنویسی شده در نوع مشتق شده اجرا خواهد شد اما هنوز همه‌ی فیلدها کاملاً مقداردهی اولیه نشده‌اند. فراخوانی یک متاده‌ی مجازی منجر به رفتار غیر قابل پیش‌بینی خواهد شد.

سی‌شارپ یک نحو ساده ارائه می‌کند که اجازه می‌دهد فیلدهای تعریف شده در یک نوع ارجاعی وقتی یک نمونه از نوع ساخته می‌شود، مقداردهی اولیه شوند:

```
internal sealed class SomeType {
    private Int32 m_x = 5;
}
```

وقتی یک شی **SomeType** ساخته می‌شود، فیلد **m_x** آن با **5** مقداردهی اولیه می‌گردد. این چگونه اتفاق می‌افتد؟ خوب، اگر شما **IL** را برای متاده‌ی سازنده‌ی **SomeType** (ctor) بررسی کنید، کد زیر را خواهید دید:

```
.method public hidebysig specialname rtspecialname
    instance void .ctor() cil managed
{
    // Code size 14 (0xe)
    .maxstack 8
    IL_0000: ldarg.0
    IL_0001: ldc.i4.5
    IL_0002: stfld int32 SomeType::m_x
    IL_0007: ldarg.0
    IL_0008: call instance void [mscorlib]System.Object::.ctor()
    IL_000d: ret
} // end of method SomeType::ctor
```

در این کد، شما می‌بینید که سازنده‌ی **SomeType** شامل کدی برای ذخیره‌ی یک **5** در **m_x** و سپس فراخوانی سازنده‌ی کلاس پایه است. به بیان دیگر، کامپایلر سی‌شارپ اجازه می‌دهد با نحو آسان فیلدهای نمونه را به صورت خطی مقداردهی کنید و کامپایلر این نحو را به کد درون متاده سازنده برای انجام مقداردهی ترجمه می‌کند. این یعنی شما باید از انفجار کد که در تعریف کلاس زیر نمایش داده شده است، آگاه باشید:

```
internal sealed class SomeType {
    private Int32 m_x = 5;
    private String m_s = "Hi there";
    private Double m_d = 3.14159;
    private Byte m_b;

    // Here are some constructors.
    public SomeType() { ... }
    public SomeType(Int32 x) { ... }
    public SomeType(String s) { ...; m_d = 10; }
}
```

وقتی کامپایلر کد را برای سه متاده سازنده تولید می‌کند، ابتدای هر متاده شامل کدی برای مقداردهی اولیه **m_x**, **m_s** و **m_d** است. پس از این کد مقداردهی اولیه، کامپایلر یک فراخوانی به سازنده‌ی کلاس پایه قرار می‌دهد و سپس کامپایلر کدی که در متدهای سازنده نمایش داده شده است را به متاده اضافه می‌کند. برای نمونه، کد تولید شده برای سازنده‌ای که یک پارامتر **String** می‌گیرد شامل کد مقداردهی اولیه **x**, **m_s** و **m_d**، فراخوانی

سازندهی کلاس پایه (**Object**) و سپس بازنویسی **m_b** با مقدار **10** است. توجه کنید که **m_d** به صورت تضمینی **0** است حتی اگر کدی برای مقداردهی صحیح آن وجود نداشته باشد.

نکته کامپایلر، هر فیلدی با نحو آسان را قبل از فراخوانی یک سازندهی کلاس پایه، مقداردهی اولیه می کند تا نشان دهد که این فیلدها همواره مقداری که سورس کد تعیین می کند را دارند. مشکل احتمالی وقتی رخ می دهد که سازندهی یک کلاس پایه، متدهای مجازی ای را صدا می زند که منجر به فراخوانی متدهای در کلاس مشتق شده می شود. اگر این اتفاق بیافتد، فیلدهای مقداردهی شده با نحو آسان، قبل از آنکه متدهای مجازی فراخوانی شود مقدار دهی شده بوده اند.

چون در کلاس قبلی سه سازنده وجود دارد، کامپایلر کد برای مقداردهی اولیه **m_x**, **m_s** و **m_d** را سه بار تولید می کند – یکبار برای هر سازنده. اگر شما چندین فیلد مقداردهی اولیه شده و تعداد زیادی متدهای سازندهی سربارگذاری شده دارید، شما باید فیلدها را بدون مقداردهی اولیه تعریف کنید، یک سازنده بسازید که این مقداردهی های مشترک را انجام دهد و هر سازنده صریحاً این سازندهی مشترک را برای مقداردهی فراخوانی کند. با این روش، اندازه کد تولیدی کاهش می یابد. در اینجا مثالی می بینید که از قابلیت سی شارپ در فراخوانی صریح یک سازنده توسعه سازندهی دیگر به کمک کلمه کلیدی **this** استفاده می کند:

```
internal sealed class SomeType {
    // Do not explicitly initialize the fields here
    private Int32 m_x;
    private String m_s;
    private Double m_d;
    private Byte m_b;

    // This constructor sets all fields to their default.
    // All of the other constructors explicitly invoke this constructor.
    public SomeType() {
        m_x = 5;
        m_s = "Hi there";
        m_d = 3.14159;
        m_b = 0xff;
    }

    // This constructor sets all fields to their default, then changes m_x.
    public SomeType(Int32 x) : this() {
        m_x = x;
    }

    // This constructor sets all fields to their default, then changes m_s.
    public SomeType(String s) : this() {
        m_s = s;
    }

    // This constructor sets all fields to their default, then changes m_x & m_s.
    public SomeType(Int32 x, String s) : this() {
        m_x = x;
        m_s = s;
    }
}
```

سازنده های نمونه و ساختارها (نوع های مقداری)

سازنده های نوع مقداری (struct) کاملاً متفاوت از سازنده های نوع ارجاعی (class) عمل می کنند. CLR همواره اجازه ساخت نمونه های نوع مقداری را می دهد و راهی برای جلوگیری از نمونه سازی از یک نوع مقداری وجود ندارد. به همین دلیل، نوع های مقداری واقعاً نیاز به تعریف یک سازنده درون خود ندارند و کامپایلر سی شارپ سازنده های بدون پارامتر پیش فرض را برای نوع های مقداری تولید نمی کند. کد زیر را بررسی کنید:

```
internal struct Point {
    public Int32 m_x, m_y;
}

internal sealed class Rectangle {
    public Point m_topLeft, m_bottomRight;
}
```

برای ساخت یک **Rectangle**، عملگر **new** باید استفاده شود و یک سازنده باید تعیین گردد. در این مورد، سازنده **Point** پیش فرض که به صورت خودکار توسط کامپایلر سی شارپ تولید شده است فراخوانی می شود. وقتی حافظه برای **Rectangle** تخصیص داده شد، حافظه شامل دو نمونه از نوع مقداری است. به دلیل مربوط به کارایی، CLR سعی نمی کند برای هر نوع مقداری درون نوع ارجاعی، یک سازنده را فراخوانی کند. اما همانطور که قبلاً گفتم، فیلدهای متعلق به نوع مقداری به **0** یا **null** مقداردهی اولیه می شوند.

CLR اجازه می دهد سازنده هایی برای نوع مقداری تعریف کنید. تنها راهی که این سازنده ها می توانند اجرا شوند آن است که شما کدی بنویسید که صریحاً یکی از آن ها را فراخوانی کند، همانند آنچه در سازنده **Rectangle** در زیر آمده است:

```
internal struct Point {
    public Int32 m_x, m_y;

    public Point(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x;
        m_y = y;
    }
}

internal sealed class Rectangle {
    public Point m_topLeft, m_bottomRight;

    public Rectangle() {
        // In C#, new on a value type calls the constructor to
        // initialize the value type's fields.
        m_topLeft = new Point(1, 2);
        m_bottomRight = new Point(100, 200);
    }
}
```

سازنده **Point** یک نوع مقداری، تنها زمانی که صریحاً فراخوانی شود، اجرا می گردد. پس اگر سازنده **Rectangle**، فیلدهای **m_topLeft** و **m_bottomRight** خود را با عملگر **new** و در پی آن فراخوانی سازنده **Point**، مقداردهی اولیه نکند، فیلدهای **m_x** و **m_y** در دو فیلد **0** خواهند بود. در نوع مقداری **Point** که قبلاً تعریف شده، هیچ سازندهی بدون پارامتر پیش فرضی تعریف نشده است. اما اجازه دهید که را به صورت زیر بنویسیم:

```
internal struct Point {
    public Int32 m_x, m_y;

    public Point() {
        m_x = m_y = 5;
```

```

        }
    }

internal sealed class Rectangle {
    public Point m_topLeft, m_bottomRight;

    public Rectangle() {
    }
}

```

حال وقتی یک **Rectangle** جدید ساخته می شود، فکر می کنید فیلدهای **m_x** و **m_y** در دو فیلد **m_topLeft** و **m_bottomRight** ایجاد شوند؟ **۰** یا **۵** (راهنمایی: این یک سوال حقه آمیز است)

بسیاری از برنامه نویسان (به خصوص آن هایی که پیش زمینه C++ دارند) فکر می کنند کامپایلر سی شارپ، کدی در سازنده **Rectangle** تولید می کند که به صورت خود کار سازنده بدون پارامتر پیش فرض **Point** را برای دو فیلد متعلق به **Rectangle** فراخوانی کند. در واقع، بسیاری از کامپایلرهای هرگز کدی که سازنده پیش فرض یک نوع مقداری را فراخوانی کند تولید نمی کنند حتی اگر نوع، یک سازنده بدون پارامتر را تعریف کند. برای آنکه سازنده بدون پارامتر یک نوع مقداری اجرا شود، برنامه نویس باید کدی اضافه کند که صریحاً سازنده یک نوع مقداری را فراخوانی کند.

بر طبق اطلاعات پاراگراف قبل، شما باید انتظار داشته باشید که فیلدهای **m_x** و **m_y** در دو فیلد **Point** از **Rectangle**. با مقدار **۰** مقداردهی اولیه شوند چون هیچ فراخوانی صریحی به سازنده **Point** در هیچ جایی که وجود ندارد.

هرچند، من گفتم که سوال میکنم که سوال حقه آمیز است. بخش حقه آن اینست که سی شارپ اجازه نمی دهد که یک نوع مقداری، یک سازنده بدون پارامتر تعریف کند. پس کدبلي اصلاً کامپایل نمی شود. کامپایلر سی شارپ هنگام تلاش برای کامپایل کد، پیام زیر را نشان می دهد:

"error CS0568: Structs cannot contain explicit parameterless constructors"

سی شارپ مغضنه اجازه تعریف سازنده بدون پارامتر توسط نوع مقداری را سلب می کند تا جلوی هرگونه سردرگمی که برنامه نویس درباره اینکه چه وقت سازنده فراخوانی می شود را بگیرد. اگر سازنده تواند تعریف شود، کامپایلر هرگز کدی برای فراخوانی خود کار آن تولید نمی کند. بدون یک سازنده بدون پارامتر، فیلدهای یک نوع مقداری همواره با **۰** یا **null** مقداردهی اولیه می شوند.

نکته صریحاً بگوییم که فیلدهای نوع مقداری همیشه تضمینی **۰/null** هستند وقتی که نوع مقداری، فیلدی تودر تو درون یک نوع ارجاعی باشد. اما، فیلدهای نوع مقداری درون پشتی، به صورت تضمینی **۰** یا **null** نیستند. برای قابل بررسی بودن، هر فیلد نوع مقداری درون پشتی باید قبل از آنکه خوانده شود، نوشته شود. اگر کدی سعی در خواندن یک فیلد نوع مقداری قبل از نوشتن در فیلد کند، احتمال مشکلات امنیتی وجود دارد. سی شارپ و دیگر کامپایلرهایی که کد قابل بازبینی تولید می کنند، مطمئن می شوند که همه‌ی نوع های مقداری درون پشتی، قبل از خوانده شدن، تمام فیلدهایی شان صفر شده یا حداقت نوشته شده باشند تا در زمان اجرای اکسپشن، بازبینی رخ ندهد. برای اغلب موارد، این یعنی شما می توانید فرض کنید که فیلدهای نوع مقداری شما با **۰** مقداردهی اولیه شده اند و شما می توانید هر آنچه در این نکته گفته شد را کاملاً تادیده بگیرید.

به خاطر داشته باشد اگرچه سی شارپ اجازه نمی دهد نوع های مقداری، سازنده های بدون پارامتر داشته باشند اما CLR این اجازه را می دهد. پس اگر رفتار غیر واضحی که توضیح داده شد شما را اذیت نمی کند، می توانید از زبان برنامه نویسی دیگری (مثل زبان اسمبلی IL) برای تعریف نوع مقداری خود با یک سازنده بدون پارامتر استفاده کنید.

چون سی شارپ اجازه نمی دهد نوع های مقداری، سازنده های بدون پارامتر داشته باشند، کامپایل نوع زیر منجر به تولید این خطای شود:

"err CS0573: 'SomeValType.m_x': cannot have instance field initializers in structs."

```

internal struct SomeValType {
    // You cannot do inline instance field initialization in a value type
    private Int32 m_x = 5;
}

```

به علاوه، چون کد قابل بازبینی نیاز دارد که هر فیلد از یک نوع مقداری قبل از خواندن، نوشته شود، هر سازنده‌ای که برای یک نوع مقداری دارید باید تمام فیلد‌های نوع را مقداردهی اولیه کند:

```
internal struct SomeValType {
    private Int32 m_x, m_y;

    // C# allows value types to have constructors that take parameters.
    public SomeValType(Int32 x) {
        m_x = x;
        // Notice that m_y is not initialized here.
    }
}
```

وقتی این نوع کامپایل می‌شود، کامپایلر سی‌شارپ این پیام را اعلام می‌کند:

"error CS0171: Field 'SomeValType.m_y' must be fully assigned before control leaves the constructor."

برای حل این مشکل، در سازنده، یک مقدار (معمولاً ۰) را به **m_y** نسبت دهید. راه جایگزین برای مقداردهی تمام فیلد‌های یک نوع مقداری، انجام کار زیر است:

```
// C# allows value types to have constructors that take parameters.
public SomeValType(Int32 x) {
    // Looks strange but compiles fine and initializes all fields to 0/null
    this = new SomeValType();

    m_x = x; // Overwrite m_x's 0 with x
    // Notice that m_y was initialized to 0.
}
```

در سازنده‌ی یک نوع مقداری، **this** یک نمونه از خود نوع مقداری را نشان می‌دهد و شما واقعاً می‌توانید حاصل **new** کردن از یک نوع مقداری را به آن نسبت دهید که در حقیقت تمام فیلد‌ها را صفر می‌کند. در سازنده‌ی یک نوع ارجاعی، **this** فقط خواندنی است و نمی‌توانید چیزی را به آن نسبت دهید.

سازنده‌های نوع

علاوه بر سازنده‌های نمونه، CLR از سازنده‌های نوع (که با عنوانین سازنده‌های استاتیک، سازنده‌های کلاس یا مقداردهی کننده‌های نوع نیز شناخته می‌شوند) نیز پشتیبانی می‌کند. یک سازنده‌ی نوع می‌تواند بر رابطه‌ها (اگرچه سی‌شارپ اجازه نمی‌دهد)، نوع‌های ارجاعی و نوع‌های مقداری اعمال شود. درست همانگونه که سازنده‌های نمونه برای تنظیم وضعیت اولیه یک نمونه از نوع استفاده می‌شوند، سازنده‌های نوع هم برای تنظیم وضعیت اولیه یک نوع استفاده می‌شوند. به صورت پیش فرض، نوع‌ها دارای یک سازنده‌ی نوع تعریف شده درونشان نیستند. اگر یک نوع یک سازنده‌ی نوع دارد، نمی‌تواند بیش از یکی داشته باشد. به علاوه، سازنده‌های نوع هرگز پارامتر ندارند. در سی‌شارپ، روش تعریف یک نوع ارجاعی و یک نوع مقداری همراه با سازنده‌های نوع را می‌بینید:

```
internal sealed class SomeRefType {
    static SomeRefType() {
        // This executes the first time a SomeRefType is accessed.
    }
}

internal struct SomeValType {
    // C# does allow value types to define parameterless type constructors.
    static SomeValType() {
        // This executes the first time a SomeValType is accessed.
    }
}
```

```
}
```

می بینید که سازنده‌های نوع را درست همانند سازنده‌های نمونه‌ی بدون پارامتر تعریف می‌کنید به جز آنکه باید آن‌ها را **static** کنید. همچنین، سازنده‌های نوع همیشه باید خصوصی باشند. سی‌شارپ آن‌ها را به صورت خودکار برای شما **private** می‌کند. در واقع، اگر شما صریحاً یک سازنده‌ی نوع را (یا هر چیز دیگر) کنید، کامپایلر سی‌شارپ خطای زیر را می‌گیرد:

"error CS0515: 'SomeValType.SomeValType()': access modifiers are not allowed on static constructors."

سازنده‌های نوع باید خصوصی باشند تا هیچ کد نوشته شده توسط برنامه‌نویس، نتواند آن‌ها را فراخوانی کند؛ CLR همیشه قادر به فراخوانی یک سازنده‌ی نوع است.

مهمن اگرچه می‌توانید یک سازنده‌ی نوع را درون یک نوع مقداری تعریف کنید، شما هرگز نباید این کار را بکنید چون موقعي وجود دارد که سازنده‌ی نوع استاتیک یک نوع مقداری را فراخوانی نمی‌کند. مثالی ببینید:

```
internal struct SomeValType {
    static SomeValType() {
        Console.WriteLine("This never gets displayed");
    }
    public Int32 m_x;
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        SomeValType[] a = new SomeValType[10];
        a[0].m_x = 123;
        Console.WriteLine(a[0].m_x); // Displays 123
    }
}
```

فراخوانی یک سازنده‌ی نوع، یک حقه بازی است. وقتی کامپایلر فقط-در-لحظه (JIT) یک متاد را کامپایل می‌کند، نوع‌هایی را که به آن‌ها ارجاع داده را می-بیند. اگر هر یک از نوع‌ها یک سازنده‌ی نوع تعریف کنند، کامپایلر JIT بررسی می‌کند آیا سازنده‌ی نوع از آن نوع قبلاً درون این AppDomain اجرا شده است یا خیر. اگر سازنده هرگز اجرا نشده باشد، کامپایلر JIT کدی برای فراخوانی سازنده‌ی نوع در کد اصلی که کامپایلر JIT تولید می‌کند، قرار می‌دهد. اگر سازنده‌ی نوع برای آن نوع قبلاً اجرا شده باشد، کامپایلر JIT کدی برای فراخوانی تولید نمی‌کند، چون می‌داند که نوع قبلاً مقداردهی اولیه شده است. (برای یک نمونه، بخش "کارابی سازنده‌های نوع" در ادامه فصل را ببینید).

اکنون، پس از آنکه متاد JIT کامپایل شد، ترد شروع به اجرای آن می‌کند و در پی آن به کدی می‌رسد که سازنده‌ی نوع را صدا می‌زند. در واقع، این ممکن است که چندین ترد، یک متاد را به صورت همرونده اجرا کنند. CLR می‌خواهد مطمئن شود که یک سازنده‌ی نوع فقط یکبار به ازای هر AppDomain اجرا می‌شود. برای تامین این، وقتی یک سازنده‌ی نوع فراخوانی شود، ترد فراخوانی کننده یک قفل انحصار متناظر همزمانی ترد بدست می‌آورد. پس اگر چندین ترد سعی در فراخوانی همزمان یک سازنده‌ی استاتیک نوع داشته باشد، تنها یک ترد قفل را دارد و تردهای دیگر مسدود می‌شوند. اولین ترد، کد درون سازنده‌ی استاتیک را اجرا می‌کند. پس از آنکه اولین ترد، سازنده را ترک کرد، تردهای منتظر بیدار می‌شوند و می‌بینند که کد سازنده قبلاً اجرا شده است. این تردها، کد را مجدداً اجرا نمی‌کنند و فقط از متاد سازنده بر می‌گردند. به علاوه، اگر هر یک از این متادها مجدداً فراخوانی شوند، CLR می‌داند که سازنده‌ی نوع قبلاً اجرا شده است و مطمئن خواهد شد که سازنده مجدداً فراخوانی نگردد.

نکته چون CLR تضمین می‌کند که یک سازنده‌ی نوع فقط یکبار به ازای هر AppDomain اجرا می‌شود و این کار ترد-امن است، یک سازنده‌ی نوع مکان بسیار مناسبی برای مقداردهی اولیه هر شی یگانه (singleton) که نوع نیاز دارد، است.

درون یک تردد، یک مشکل احتمالی وجود دارد و وقتی اتفاق می‌افتد که دو سازنده‌ی نوع دارای کدی باشند که به همدیگر ارجاع کنند. برای نمونه، ClassA یک سازنده‌ی نوع حاوی کدی که ClassB را ارجاع می‌کند، دارد و ClassB یک سازنده‌ی نوع حاوی کدی که ClassA را ارجاع کند، دارد. در این وضعیت، هنوز هم CLR تضمین می‌کند که هر سازنده‌ی نوع فقط یکبار اجرا می‌گردد. اما نمی‌تواند تضمین کند که سازنده‌ی نوع ClassA قبل از سازنده‌ی نوع ClassB اجرا شود. شما مطمئاً باید از نوشتن کدی که این سفاربی را پیاده‌سازی کند، خودداری کنید. در واقع،CLR مسئول فراخوانی سازنده‌های نوع است، شما همیشه باید از نوشتن کدی که نیاز به اجرای سازنده‌های نوع با یک ترتیب خاص دارد، خودداری کنید.

سرانجام، اگر یک سازنده‌ی نوع، یک اکسپشن مدیریت نشده تولید کند، CLR نوع را غیر قابل استفاده در نظر می‌گیرد. سعی در دسترسی به هر یک از فیلدها یا متدهای نوع منجر به تولید **System.TypeInitializationException** می‌گردد.

کد درون یک سازنده‌ی نوع تنها به فیلدهای استاتیک یک نوع دسترسی دارد و هدف معمولش مقداردهی اولیه این فیلدهاست. همانند فیلدهای نمونه، سی-شارپ یک نحو ساده ارائه می‌کند که به شما اجازه مقداردهی اولیه فیلدهای استاتیک یک نوع را می‌دهد:

```
internal sealed class SomeType {
    private static Int32 s_x = 5;
}
```

نکته در حالیکه سی-شارپ اجازه نمی‌دهد که یک نوع مقداری از نحو مقداردهی اولیه خطی برای فیلدهای نمونه استفاده کند، به شما اجازه میدهد که این کار را برای فیلدهای استاتیک انجام دهید. به بیان دیگر، اگر نوع **SomeType** فوق را از یک **class** به یک **struct** تغییر دهید، کد طبق انتظار کامپایل و اجرا می‌شود.

وقتی این کد ساخته می‌شود، کامپایلر به صورت خودکار یک سازنده‌ی نوع برای **SomeType** تولید می‌کند. این یعنی سورس کد را از اساس شبیه به زیر بنویسید:

```
internal sealed class SomeType {
    private static Int32 s_x;
    static SomeType() { s_x = 5; }
}
```

با استفاده از ILDasm.exe، آیچه کامپایلر واقعاً تولید کرده است را می‌توان با بررسی IL برای سازنده‌ی نوع فهمید. متدهای سازنده‌ی نوع همیشه با عنوان **cctor** (برای class constructor) در جدول متادیتای تعريف متدهای آیند.

در کد زیر، شما می‌بینید که متدهای **static** و **private** از **cctor** است. به علاوه دقت کنید که کد درون متدهای **s_x** در واقع یک 5 درون فیلد استاتیک است. بارگذاری می‌کند:

```
.method private hidebysig specialname rtspecialname static
    void .cctor() cil managed
{
    // Code size 7 (0x7)
    .maxstack 8
    IL_0000: ldc.i4.5
    IL_0001: stsfld int32 SomeType::s_x
    IL_0006: ret
} // end of method SomeType::.cctor
```

سازنده‌های نوع باید سازنده‌ی نوع از نوع پایه را فراخوانی کنند. فراخوانی این چنینی، نیاز نیست چون هیچ یک از فیلدهای استاتیک یک نوع، از نوع پایه‌اش به ارث برده نمی‌شوند.

نکته برخی زبان‌ها، مثل جاوا، انتظار دارند که دسترسی به یک نوع، باعث شود که سازنده‌های نوع آن و تمام سازنده‌های نوع از نوع پایه‌ی آن فراخوانی شوند. به علاوه، رابطه‌ای که توسط نوع پیاده‌سازی شده‌اند نیز باید سازنده‌های نوعشان، فراخوانی شوند. CLR این رفتار را ارائه نمی‌کند هر چند CLR برای کامپایلرها و برنامه‌نویس‌ها قابلیت فراهم کردن این رفتار را از طریق متد **RunClassConstructor** که توسط نوع **System.Runtime.CompilerServices.RuntimeHelpers** تعریف می‌شود را ارائه می‌کند. هر زبانی که نیاز به این رفتار داشته باشد، باید کامپایلرش کدی در سازنده‌ی نوع تولید کند که این متد را برای تمام نوع‌های پایه فراخوانی کند. هنگام استفاده از متد **RunClassConstructor** برای فراخوانی سازنده یک نوع، CLR می‌داند آیا سازنده‌ی نوع قبل‌از فراخوانی شده است یا نه و اگر شده باشد مجدداً آن را فراخوانی نمی‌کند.

سرانجام، فرض کنید این کد را دارید:

```
internal sealed class SomeType {
    private static Int32 s_x = 5;

    static SomeType() {
        s_x = 10;
    }
}
```

در این حالت، کامپایلر سی‌شارپ یک تک متد سازنده‌ی نوع تولید می‌کند. این سازنده ابتدا **s_x** را به ۵ مقداردهی اولیه می‌کند و سپس **s_x** را به ۱۰ مقداردهی اولیه می‌کند. به بیان دیگر، وقتی کامپایلر سی‌شارپ کد **JIT** را برای سازنده‌ی نوع تولید می‌کند، ابتدا کد مورد نیاز برای مقداردهی اولیه فیلدهای استاتیک را تولید کرده و قرار می‌دهد و سپس کد درون متد سازنده‌ی نوع شما را قرار می‌دهد.

مهمن گاهی برنامه‌نویسان از من می‌پرسند آیا راهی وجود دارد که هنگام تخلیه (unload) یک نوع، کدی اجرا شود. ابتدا شما باید بدانید که نوع‌ها فقط وقتی AppDomain تخلیه می‌شود، تخلیه می‌گردد. وقتی AppDomain تخلیه می‌شود، و شی‌ای که نوع را شناسایی می‌کند از دسترس خارج می‌شود و جمع‌آوری کننده زباله، حافظه‌ی شی نوع را پس می‌گیرد. این رفتار منجر به آن می‌شود که بسیاری از برنامه‌نویسان یک متد استاتیک **Finalize** به نوع اضافه کنند تا هنگام تخلیه به صورت خودکار اجرا شود. متأسفانه، CLR از متد‌های استاتیک **Finalize** پشتیبانی نمی‌کند. هر چند، همه چیز از دست نرفته است. اگر شما می‌خواهید کدی داشته باشید که هنگام تخلیه AppDomain، اجرا شود، شما می‌توانید یک کالبک (callback) را با رویداد **DomainUnload** از نوع **System.AppDomain** ثبت کنید.

کارایی سازنده‌ی نوع

در بخش قبلی، اشاره کردم که فراخوانی یک سازنده‌ی نوع یک حقه بازی است. و من تعدادی از نکات آن را توضیح دادم: کامپایلر JIT تصمیم می‌گیرد که کدی برای فراخوانی تولید کند و CLR مطمئن می‌شود که فراخوانی به آن ترد-امن باشد. همانطور که معلوم است، این تنها آغاز این مسائل است، چیزهای بیشتری درباره‌ی کارایی آن وجود دارد.

همانطور که قبل‌اگفته شد، هنگام کامپایلر یک متد، کامپایلر JIT تعیین می‌کند که باید کدی برای فراخوانی یک سازنده‌ی نوع در متد تولید کند یا نه. اگر کامپایلر JIT تصمیم به تولید فراخوانی بگیرد، باید تصمیم بگیرد این فراخوانی را کجا قرار دهد. دو احتمال وجود دارد:

- کامپایلر JIT می‌تواند فراخوانی را دقیقاً بالاصله قبل از کدی که اولین نمونه از نوع را می‌سازد یا بالاصله قبل از کدی که به یک فیلد یا عضو ارث برده نشده از کلاس، دسترسی پیدا می‌کند، قرار دهد. این سماتیک دقیق **precise** نامیده می‌شود چون CLR فراخوانی به سازنده‌ی نوع را دقیقاً در زمان صحیح انجام می‌دهد.

- کامپایلر JIT می‌تواند فراخوانی را جایی قبل از آنکه کد برای اولین بار به یک متد نمونه یا استاتیک دسترسی پیدا می‌کند یا یک سازنده‌ی نمونه را صدای زند، قرار دهد. این سماتیک قبل از مقداردهی فیلد **before-field-init** نامیده می‌شود چون CLR تصمیم می‌کند که سازنده‌ی استاتیک زمانی قبل از دسترسی به عضو اجرا می‌شود؛ آن می‌تواند خیلی قبل‌از‌تقریباً اجرا شود.

مفهوم قبل از مقداردهی فیلد ترجیح داده می‌شود چون به CLR آزادی بسیار بیشتری می‌دهد که چه زمان می‌تواند سازنده نوع را فراخوانی کند و از این، هر جا ممکن باشد بهره ببرد تا کدی تولید کند که سریعتر اجرا گردد. برای نمونه، CLR ممکن است زمان‌های متفاوتی برای فراخوانی سازنده نوع انتخاب کند بسته به اینکه نوع در یک AppDomain بارگذاری شده است یا مستقل از دامنه بارگذاری شده یا اینکه کد JIT کامپایل شده یا NGen شده است.

به صورت پیش فرض، کامپایلرهای زیان‌ها تعیین می‌کنند کدام یک از این مفاهیم برای نوعی که شما تعریف می‌کنید بهتر است و CLR را از انتخاب خود با تنظیم پرچم beforefieldinit در ردیف مربوطه در جدول متاداتای تعریف نوع، آگاه می‌کنند. در این بخش، من بر آنچه کامپایلر سی‌شارپ انجام می‌دهد و اثر آن بر کارایی برنامه تمرکز می‌کنم، بگذارید با بررسی کد زیر شروع کنیم:

```
using System;
using System.Diagnostics;

//////////  

// Since this class doesn't explicitly define a type constructor,
// C# marks the type definition with BeforeFieldInit in the metadata.
internal sealed class BeforeFieldInit {
    public static Int32 s_x = 123;
}

// Since this class does explicitly define a type constructor,
// C# doesn't mark the type definition with BeforeFieldInit in the metadata.
internal sealed class Precise {
    public static Int32 s_x;
    static Precise() { s_x = 123; }
}

//////////  

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        const Int32 iterations = 1000 * 1000 * 1000;
        PerfTest1(iterations);
        PerfTest2(iterations);
    }

    // When this method is JIT compiled, the type constructors for
    // the BeforeFieldInit and Precise classes HAVE NOT executed yet
    // and therefore, calls to these constructors are embedded in
    // this method's code, making it run slower
    private static void PerfTest1(Int32 iterations) {
        Stopwatch sw = Stopwatch.StartNew();
        for (Int32 x = 0; x < iterations; x++) {
            // The JIT compiler hoists the code to call BeforeFieldInit's
            // type constructor so that it executes before the loop starts
            BeforeFieldInit.s_x = 1;
        }
        Console.WriteLine("PerfTest1: {0} BeforeFieldInit", sw.Elapsed);
    }
}
```

```

sw = Stopwatch.StartNew();
for (Int32 x = 0; x < iterations; x++) {
    // The JIT compiler emits the code to call Precise's
    // type constructor here so that it checks whether it
    // has to call the constructor with each loop iteration
    Precise.s_x = 1;
}
Console.WriteLine("PerfTest1: {0} Precise", sw.Elapsed);
}

// When this method is JIT compiled, the type constructors for
// the BeforeFieldInit and Precise classes HAVE executed
// and therefore, calls to these constructors are NOT embedded
// in this method's code, making it run faster
private static void PerfTest2(Int32 iterations) {
    Stopwatch sw = Stopwatch.StartNew();
    for (Int32 x = 0; x < iterations; x++) {
        BeforeFieldInit.s_x = 1;
    }
    Console.WriteLine("PerfTest2: {0} BeforeFieldInit", sw.Elapsed);

    sw = Stopwatch.StartNew();
    for (Int32 x = 0; x < iterations; x++) {
        Precise.s_x = 1;
    }
    Console.WriteLine("PerfTest2: {0} Precise", sw.Elapsed);
}
}

/////////// End of File ///////////

```

وقتی من کد فوق را ساخته و اجرا می‌کنم، خروجی زیر را می‌گیرم:

```

PerfTest1: 00:00:01.9619358 BeforeFieldInit
PerfTest1: 00:00:06.2374912 Precise
PerfTest2: 00:00:03.1576608 BeforeFieldInit
PerfTest2: 00:00:03.1557822 Precise

```

وقتی کامپایلر سی‌شارپ یک کلاس با فیلدهای استاتیک که از مقداردهی اولیه خطی استفاده کرده است (کلاس **BeforeFieldInit**) را می‌بیند، کامپایلر ورودی جدول تعریف نوع کلاس را با پرچم متادیتای **BeforeFieldInit** تولید می‌کند. وقتی کامپایلر سی‌شارپ یک کلاس با یک سازنده نوع صریح (کلاس **Precise**) را می‌بیند، کامپایلر، ورودی جدول تعریف نوع کلاس را بدون پرچم متادیتای **BeforeFieldInit** تولید می‌کند. منطق پشت این کار اینست: مقداردهی اولیه فیلدهای استاتیک باید قبل از دسترسی به فیلد صورت پذیرد، در حالیکه یک سازنده نوع صریح می‌تواند شامل کدی باشد که اثرات جانبی داشته باشد، پس این کد باید در زمان دقیق خود اجرا گردد.

همانگونه که در خروجی می‌بینید، این تصمیم با اثر بزرگی بر کارایی برنامه همراه است. وقتی **PerfTest1** اجرا می‌شود، حلقه‌ی بالایی در حدود ۱.۹۶ ثانیه اجرا می‌شود و در مقابل حلقه‌ی پایینی در حدود ۶.۲۴ ثانیه اجرا می‌گردد – حلقه‌ی پایینی ۳ برابر زمان بیشتر برای اجرا نیاز دارد. وقتی **PerfTest2** اجرا می‌شود، زمان‌ها بسیار به هم نزدیکند چون کامپایلر JIT می‌داند که سازنده‌های نوع قبل اجرا شده‌اند، پس کد اصلی تولیدی شامل هیچ گونه فراخوانی به متدهای سازنده‌ی نوع نیست.

خوب می شد اگر سی شارپ قابلیت تعیین پرچم **BeforeFieldInit** به صورت صريح در سورس کد را ایجاد می کرد، به جای آنکه کامپایلر این تصمیم را بر اساس آنکه یک سازنده نوع صريحا یا ضمنی ساخته می شود بگیرد. به اين روش، برنامه نويس کنترل مستقیم بيشتری بر كارابي و مفهوم کدش می توانست داشته باشد.

متدهای سربارگذاری عملگرها

برخی زبان های برنامه نویسي اجازه می دهند که يك نوع، تعریف کند چگونه عملگرها باید نمونه های نوع را دستکاری کنند. برای نمونه، تعدادی از نوع ها **CLR** (مثل **System.DateTime**, **System.Decimal**, **System.String**) عملگرهای برابری (**==**) و نابرابری (**!=**) را سربارگذاري می کنند. چيزی درباره سربارگذاری عملگرها نمی داد چون او حتی نمی داند يك عملگر چیست. زبان برنامه نویسي شما تعریف می کند نماد هر عملگر چه معنی ای دارد و چه کدی باید هنگام ظاهر شدن این نمادهای خاص، تولید شود.

برای نمونه، در سی شارپ، اعمال نماد **+** به اعداد اصلی باعث می شود کامپایلر کدی تولید کند که دو عدد را به هم جمع کند. وقتی نماد **+** به اشیاء **String** اعمال می شود، کامپایلر سی شارپ کدی تولید می کند که دو رشته را به هم متصل می کند. برای نابرابری، سی شارپ از نماد **!=** استفاده می کند در حالیکه **Wizual Basic** از نماد **<>** استفاده می کند. سرانجام، نماد **^** در سی شارپ معنی **XOR** (انحصاری) می دهد ولی در **Wizual Basic** معنی توان را می دهد.

اگرچه **CLR** چيزی درباره سربارگذاری عملگرها نمی داند اما تعیین می کند چگونه زبان ها باید سربارگذاری شده عملگرها را به کار بزنند تا توسط کد نوشته شده در يك زبان برنامه نویسي متفاوت به راحتی قابل استفاده باشند. هر زبان برنامه نویسي برای خودش تعیین می کند که سربارگذاری عملگرها را پشتيبانی کند یا خير و اگر اين کار را انجام دهد، نحو ييان و استفاده از آن ها را معلوم می کند. تا زمانی که **CLR** مراقب است، سربارگذاری عملگرها، به سادگی فقط متدهای هستند.

زبان برنامه نویسي شما تعیین می کند که آيا شما پشتيبانی از سربارگذاری عملگرها را داريد و نحو آن شبيه چيست. وقتی شما کدتان را کامپایل می کنید، کامپایلر متدهای تولید می کند که رفتار عملگر را تشخيص می دهد. مشخصات **CLR** اجبار می کند که متدهای سربارگذاری عملگرها باید متدهای **public** و **static** باشند. به علاوه، سی شارپ (و بسياری زبان های دیگر) نیاز دارند که حداقل یکی از پارامترهای متدهای عملگر از همان نوع باشد که متدهای عملگر با آن تعریف شده است.

علت اين محدودیت اينست که کامپایلر سی شارپ را قادر می سازد که در مدت زمان معقول انهاي به دنبال متدهای عملگر بگردد.
نمونه ای از يك متدهای سربارگذاری عملگر تعریف شده در يك کلاس سی شارپ را می بینيد:

```
public sealed class Complex {
    public static Complex operator+(Complex c1, Complex c2) { ... }
}
```

کامپایلر يك ورودی متادياتی تعريف متدهای برای يك متدهای نام **op>Addition** تولید می کند، ورودی تعريف متدهای دارای پرچم **specialname** که فعال شده است می باشد به اين معنی که اين يك متدهای "خاص" است. وقتی کامپایلرهای زبان ها (شامل کامپایلرهای سی شارپ)، يك عملگر **+** در سورس کد می بینند، نگاه می کنند آيا نوع يكی از عملوندها يك متدهای **specialname** به نام **op>Addition** که پارامترهایش با نوع عملوندها سازگار باشد تعريف کرده است یا خير. اگر اين متدهای وجود داشته باشد، کامپایلر کدی برای فراخوانی اين متدهای تولید می کند. اگر چنان متدهای وجود نداشته باشد، يك خطای کامپایلر رخ می دهد. جدول ۸-۱ و ۸-۲ مجموعه عملگرهاي يکاني و بايتری که سی شارپ، سربارگذاري آن ها را پشتيبانی می کند، نشان می دهد. نماد آن ها و نام متدهای منطبق بر مشخصات مشترک زبان (CLS) که کامپایلر تولید می کند نيز نشان داده شده اند. من سه ستون جدول را در بخش بعدی توضیح می دهم.

جدول ۸-۱ عملگرهاي يکاني سی شارپ و نام ها متدهای منطبق بر CLS

نام پیشنهادی متدهای منطبق بر CLS	نام خاص متدهای	نماد عملگر سی شارپ
Plus	op_UnaryPlus	+
Negate	op_UnaryNegation	-
Not	op_LogicalNot	!
OnesComplement	op_OnesComplement	~
Increment	op_Increment	++
Decrement	op_Decrement	--

<code>IsTrue { get; }</code>	<code>op_True</code>	(وجود ندارد)
<code>IsFalse { get; }</code>	<code>op_False</code>	(وجود ندارد)

جدول ۲-۸ عملگرهای باینری سی شارپ و نام متدهای متناظر منطبق بر CLS

نام پیشنهادی متدهای منطبق بر CLS	نام خاص متدهای	نماد عملگر سی شارپ
Add	<code>op_Addition</code>	+
Subtract	<code>op_Subtract</code>	-
Multiply	<code>op_Multiply</code>	*
Division	<code>op_Division</code>	/
Mod	<code>op_Modulus</code>	%
BitwiseAnd	<code>op_BitwiseAnd</code>	&
Xor	<code>op_ExclusiveOr</code>	
LeftShift	<code>op_LeftShift</code>	<<
RightShift	<code>op_RightShift</code>	>>
Equals	<code>op_Equality</code>	==
Compare	<code>op_Inequality</code>	!=
Compare	<code>op_LessThan</code>	<
Compare	<code>op_GreaterThan</code>	>
Compare	<code>op_LessThanOrEqual</code>	<=
Compare	<code>op_GreaterThanOrEqual</code>	>=

مشخصات CLR تعداد زیادی عملگرهای اضافی دیگر که قابل سربارگذاری هستند را تعریف می‌کند اما سی شارپ این عملگرهای اضافی را پشتیبانی نمی‌کند. بنابراین، آن‌ها زیاد استفاده نمی‌شوند و من آن‌ها را اینجا نمی‌آورم. اگر شما می‌خواهید لیست کامل را ببینید، لطفاً به مشخصات ECMA Common (www.ecma-international.org/publications/standards/Ecma-335.htm) برای زیرساخت مشترک زبان Concepts And Architecture (CLI)، قسمت اول، "مفهوم و معماری" Language Infrastructure (CLI) و ۱۰.۳.۲ (عملگرهای باینری) مراجعه کنید.

بله اگر شما نوعهای عددی اصلی (`UInt32`, `Int32`, `Int64` و غیره) را در کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) بررسی کنید، خواهید دید که ان‌ها هیچ متدهای سربارگذاری عملگری تعریف نکرده‌اند. علت آنکه این کار را نکرده‌اند اینست که کامپایلرها به عملیات بر روی نوعهای اصلی به صورت ویژه نگاه می‌کنند و دستورات `IL` ای تولید می‌کنند که مستقیماً نمونه‌های این نوعها را دستکاری می‌کند. اگر نوعها می‌خواستند متددهایی ارائه کنند و اگر کامپایلرها کدی برای فرخوانی این متدها تولید می‌کردند، هزینه‌ی زمان اجرایی با فرخوانی متدهای همراه می‌شد. افزون بر آن، متدهای سرانجام می‌باشند تعدادی دستورات `IL` برای اجرای عملیات مورد انتظار اجرا کند. این علت آنست که چرا نوعهای اصلی FCL هیچ متدهای سربارگذاری عملگری تعریف نمی‌کنند. معنی این برای شما این است: اگر زبان برنامه‌نویسی مورد استفاده شما یکی از نوعهای اصلی FCL را پشتیبانی نمی‌کند، شما قادر نخواهید بود هیچ گونه عملی بر روی نمونه‌های آن نوع انجام دهید.

عملگرهای و تقابل زبان برنامه نویسی

سربارگذاری عملگرهای می‌تواند یک ابزار بسیار مفید باشد که به برنامه‌نویسان اجازه بیان افکارشان با کد خلاصه‌ای را می‌دهند. اما، همه‌ی زبان‌های برنامه نویسی از سربارگذاری عملگرهای پشتیبانی نمی‌کنند. وقتی از زبانی استفاده می‌کنید که از سربارگذاری عملگرهای پشتیبانی نمی‌کند، زبان نمی‌داند چگونه عملگر + را تفسیر کند (مگر آنکه نوع در آن زبان، یک نوع اصلی باشد) و کامپایلر یک خطاب تولید می‌کند. وقتی از زبان‌های بدون پشتیبانی سربارگذاری عملگرهای استفاده می‌کنید، زبان باید به شما اجازه فرخوانی متدهای `op_Addition` (مثل `op_Plus`) را مستقیماً بدهد.

اگر از زبانی استفاده می کنید که تعریف سربارگذاری عملگر **+** در نوع را پشتیبانی نمی کند، واضح است که این نوع هنوز می تواند یک متده است کند. شاید از سی شارپ انتظار داشته باشید که شما بتوانید متده **op>Addition** را برای عملگر **+** فراخوانی کنید، اما نمی توانید. وقتی کامپایلر سی شارپ عملگر **+** را پیدا می کند، به دنبال یک متده **op>Addition** که پرچم متادیتای **specialname** آن فعال باشد، می گردد تا کامپایلر مطمئن باشد که متده **op** به عنوان یک متده سربارگذاری عملگر وجود دارد. چون متده **op>Addition** توسط زبانی که سربارگذاری عملگرهای سی شارپ است تولید شده، متده **specialname** را همراه خود نخواهد داشت و کامپایلر سی شارپ یک خطای کامپایلر تولید می کند. البته، هر کدی در هر زبانی می تواند صریحاً متده **op>Addition** است را فراخوانی کند، اما کامپایلر، استفاده از عملگر **+** را به فراخوانی این متده تفسیر نخواهد کرد.

نظر جف پیرامون قوانین نام گذاری متده عملگر توسط مایکروسافت

من مطمئنم که این قوانین درباره اینکه چه زمان شما می توانید و چه زمان نمی توانید یک متده سربارگذاری عملگر را فراخوانی کنید، بسیار گیج کننده و پیچیده است. اگر کامپایلرهایی که سربارگذاری عملگر را پشتیبانی می کردن، پرچم متادیتای **specialname** را تولید نمی کردن، قوانین بسیار ساده تر می شد و برنامه نویسان آسانتر با نوی هایی که متدهای سربارگذاری عملگر را ارائه می کنند، کار می کردن. زبان هایی که از سربارگذاری عملگر پشتیبانی می کنند از نحو نماد عملگر پشتیبانی می کنند و تمام زبان های می توانستند فراخوانی صریح متدهای **op** را پشتیبانی کنند. من دلیل پیدا نمی کنم که چرا مایکروسافت این را بسیار سخت کرده است و امیدوارم در نسخه های آتی کامپایلرهایشان این قوانین را آسانتر کنند.

برای یک نوع که متدهای سربارگذاری عملگر را تعریف می کند، مایکروسافت توصیه می کند که نوع، متدهای استاتیک عمومی مورد پسند تری که در درون، متدهای سربارگذاری عملگر را فراخوانی می کنند، نیز تعریف نمایند. برای نمونه، یک متده با نام **Add** باید برای یک نوع که متده **op>Addition** را سربارگذاری می کند، تعریف شود. سوون در جدول ۱-۸-۲ این نامهای مورد پسند را برای هر عملگر لیست می کند. پس نوع **Complex** که قبل نشان داده شد باید بدین گونه تعریف شود:

```
public sealed class Complex {
    public static Complex operator+(Complex c1, Complex c2) { ... }
    public static Complex Add(Complex c1, Complex c2) { return(c1 + c2); }
}
```

مطمئن، کد نوشته شده در هر زبان می تواند هر یک از این متدهای عملگر مثل **Add** را فراخوانی کند. راهنمایی مایکروسافت بر تعریف این نامهای مورد پسند قضیه را بیش از پیش پیچیده می کند. من فکر می کنم که این پیچیدگی نیاز نیست و فراخوانی این متدها با نام مورد پسند منجر به ضربه به کارایی می شود مگر آنکه کامپایلر **JIT** قادر به خطی کردن کد درون این متدهای با نام مورد پسند، باشد. خطی کردن کد، باعث می شود کامپایلر **JIT** کد را بهینه کرده، فراخوانی های اضافی متده را حذف کرده و سرعت اجرا را افزایش دهد.

نکته برای یک نمونه از نوع که عملگرهای سربارگذاری کرده و از متدهای با نام مورد پسند طبق توصیه مایکروسافت استفاده می کند، کلاس **System.Decimal** در **FCL** را ببینید.

متدهای عملگر تبدیل

گاهی شما نیاز به تبدیل یک شی از نوع به یک شی از نوع دیگری دارید. برای نمونه من مطمئن جایی در زندگی خود، نیاز به تبدیل یک **Byte** به یک **Int32** دارید. وقتی نوع مبدا و نوع مقصد، نوع های اصلی کامپایلر باشند، کامپایلر می داند چگونه کد لازم برای تبدیل این اشیاء را تولید کند.

اگر نوع میدا و مقصود نوع های اصلی نباشد، کامپایلر کدی تولید می کند که CLR عمل تبدیل را انجام دهد (**cast**). در این حالت، **CLR** فقط بررسی می کند آیا نوع شی مبدأ از همان نوع شی مقصود (یا مشتق شده از نوع مقصود) باشد. هرچند، گاهی طبیعی است که شما می خواهید یک شی از یک نوع را به نوعی **Boolean** کاملاً متفاوت تبدیل کنید. برای نمونه کلاس **System.Xml.Linq.XElement** به شما اجازه می دهد یک عنصر XML را به یک **Guid**, **TimeSpan**, **DateTimeOffset**, **DateTime**, **String**, **Decimal**, **Double**, **Single**, **(U)Int64** و یا معادل **Te** تهی پذیر یک از این نوعها (به جز **String**) تبدیل کنید. شما همچنین می توانید تصور کنید که FCL یک نوع داده ای **Rational** دارد و ممکن است تبدیل یک شی **Int32** یا یک شی **Single** به یک شی **Rational** ساده باشد. علاوه بر آن، خیلی خوب است اگر بتوان یک شی **Rational** را به یک شی **Int32** یا یک شی **Single** تبدیل نمود.

برای انجام این تبدیل ها، نوع **Rational** باید سازنده های عمومی تعریف کند که یک تک پارامتر می پذیرند: یک نمونه از نوعی که شما از آن می خواهید تبدیل کنید. شما همچنین باید متدهای نمونه عمومی **ToXXX** که پارامتری نمی گیرند (درست شیوه به متدهای معروف **ToString**) تعریف کنید. هر متده کنید. یک نمونه از نوع تعریف کننده را به نوع **Xxx** تبدیل می کند. نحوه صحیح متدها و سازنده های تبدیل برای نوع **Rational** در زیر آمده است:

```
public sealed class Rational {
    // Constructs a Rational from an Int32
    public Rational(Int32 num) { ... }

    // Constructs a Rational from a Single
    public Rational(Single num) { ... }

    // Convert a Rational to an Int32
    public Int32ToInt32() { ... }

    // Convert a Rational to a Single
    public SingleToSingle() { ... }
}
```

با فراخوانی این متدها و سازنده ها، برنامه نویس در هر زبان برنامه نویسی می تواند یک **Int32** یا یک شی **Single** را به یک شی **Rational** تبدیل و یک شی **Rational** را به یک شی **Int32** یا یک شی **Single** تبدیل نماید. این قابلیت بسیار پر کاربرد است و هنگام طراحی یک نوع، باید جدا فکر کنید کدام متدها و سازنده های تبدیل برای نوع شما مفید هستند.

در بخش قبلی، بحث کردم چگونه بعضی از زبان های برنامه نویسی، سربارگذاری عملگرهای تبدیل، متدهایی هستند که یک شی را از یک نوع به نوعی دیگر تبدیل می کنند. شما یک متده عملگر تبدیل را با نحو خاصی تعریف می کنید. مشخصات **CLR** دیکته می کند که متدهای سربارگذاری شده ای تبدیل باید متدهای **public** و **static** باشند. به علاوه، سی شارپ (و بسیاری زبان های برنامه نویسی دیگر) نیاز دارند که پارامتر یا نوع برگشتی نوع، باید از همان نوعی باشد که متده تبدیل، درون آن تعریف شده است. علت این محدودیت این است که کامپایلر سی شارپ را قادر می سازد در یک مدت زمان معقولانه جهت اتصال متده عملگر به دنیال آن بگردد. کد زیر چهار متده عملگر تبدیل را به نوع **Rational** می افراید.

```
public sealed class Rational {
    // Constructs a Rational from an Int32
    public Rational(Int32 num) { ... }

    // Constructs a Rational from a Single
    public Rational(Single num) { ... }

    // Convert a Rational to an Int32
    public Int32ToInt32() { ... }

    // Convert a Rational to a Single
    public SingleToSingle() { ... }
}
```

```

// Implicitly constructs and returns a Rational from an Int32
public static implicit operator Rational(Int32 num) {
    return new Rational(num);
}

// Implicitly constructs and returns a Rational from a Single
public static implicit operator Rational(Single num) {
    return new Rational(num);
}

// Explicitly returns an Int32 from a Rational
public static explicit operator Int32(Rational r) {
    return r.ToInt32();
} // Explicitly returns a Single from a Rational

public static explicit operator Single(Rational r) {
    return r.ToSingle();
}
}

```

برای متدهای عملگر تبدیل، باید تعیین کنید که کامپایلر می‌تواند به صورت خمنی کدی برای تبدیل فراخوانی یک متده عملگر تبدیل، تولید کند یا سورس کد باید صریحاً تعیین کند چه وقت کامپایلر کدی برای فراخوانی یک متده عملگر تبدیل، تولید کند. در سی‌شارپ شما از کلمه کلیدی **implicit** استفاده می‌کنید تا تعیین کنید که برای تولید کد برای فراخوانی متده، نیاز به یک تبدیل صریح در سورس کد نیست. کلمه کلیدی **explicit** به کامپایلر اجازه می‌دهد که متده را فقط وقتی یک تبدیل صریح در سورس کد هست، فراخوانی کند.

پس از کلمه کلیدی **explicit** یا **implicit** به کامپایلر می‌گوید که متده یک عملگر تبدیل است با تعیین کلمه کلیدی **operator**. پس از کلمه کلیدی **operator**، نوعی که شی به آن تبدیل می‌شود را تعیین می‌کنید و درون پرانتزها، نوعی که شی از آن تبدیل می‌شود را تعیین می‌کنید.

تعریف عملگرهای تبدیل در نوع **Rational** قبلی اجازه می‌دهد کدی شبیه به زیر (در سی‌شارپ) بنویسید:

```

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Rational r1 = 5;           // Implicit cast from Int32 to Rational
        Rational r2 = 2.5F;         // Implicit cast from Single to Rational

        Int32 x = (Int32) r1;      // Explicit cast from Rational to Int32
        Single s = (Single) r2;     // Explicit cast from Rational to Single
    }
}

```

در پشت پرده، کامپایلر سی‌شارپ، **cast** ها (تبدیل نوع‌ها) را در کد یافته و کد **IL** ای که متدهای عملگر تبدیل تعریف شده توسط نوع **Rational** را فراخوانی کند تولید می‌نماید. اما نام این متدها چیست؟ خوب، کامپایل نوع **Rational** و برسی متاداتای آن نشان می‌دهد که کامپایلر، یک متده برای هر عملگر تبدیل تعریف شده، تولید می‌کند. برای نوع **Rational**، متاداتا برای چهار متده عملگر تبدیل شبیه به این است:

```

public static Rational op_Implicit(Int32 num)
public static Rational op_Implicit(Single num)
public static Int32 op_Explicit(Rational r)
public static Single op_Explicit(Rational r)

```

همانگونه که می‌بینید، متدهایی که می‌توانند یک شی را از نوعی به نوع دیگر تبدیل کنند، همواره نام **op_Explicit** یا **op_Implicit** دارند. شما باید فقط وقتی یک عملگر تبدیل خمنی تعریف کنید که دقت یا بزرگی هنگام تبدیل کم نشود مثل تبدیل یک **Int32** به یک **Rational**. هر چند، شما باید یک عملگر تبدیل صریح را در صورتی که دقت یا بزرگی هنگام تبدیل کم می‌شود، تعریف کنید مثل تبدیل یک شی **Rational** به یک **Int32**. اگر یک

تبدیل صریح شکست بخورد، شما باید این را بدین گونه نشان دهید که عملگر تبدیل صریح شما یک **OverflowException** یا یک **InvalidOperationException** تولید کند.

نکته دو متد **op_Explicit** در مثال قبل، یک نوع پارامتر می‌گیرند. یک **Rational**. اما متدها فقط از لحاظ نوع برگشتی متفاوتند، یک **Single** و یک **Int32**. این مثالی از دو متد است که تنها از لحاظ نوع برگشتی متفاوتند. CLR کاملاً از این پشتیبانی می‌کند که یک نوع، چندین متد که فقط از لحاظ نوع برگشتی متفاوتند را تعریف کند. همانطور که احتمالاً آگاهید، C#, C++ و Visual Basic همه نمونه‌هایی از زبان‌هایی هستند که تعريف چندین متد که تنها از لحاظ نوع برگشتی فرق دارند را پشتیبانی نمی‌کنند. تعداد کمی از زبان‌ها (مثل زبان اسمنلی IL) به برنامه نویس اجازه می‌دهند که صریحاً انتخاب کند کدامیک از متدها را فراخوانی نماید. البته، برنامه نویسان زبان اسمنلی IL نباید از این قابلیت استفاده کنند چون متدهایی که تعريف می‌کنند از زبان‌های برنامه نویسی دیگر قابل فراخوانی نیستند. اگرچه سی‌شارپ این قابلیت را در اختیار برنامه نویسان سی‌شارپ قرار نمی‌دهد، هنگامی که یک نوع متدهای عملگر تبدیل را تعريف می‌کند، کامپایلر در درون خود از این قابلیت بهره می‌برد.

سی‌شارپ از عملگرهای تبدیل پشتیبانی کامل می‌کند. وقتی کدی را می‌بیند که در آن شما از یک شی از یک نوع استفاده می‌کنید در حالیکه یک شی از یک نوع دیگر مورد انتظار است، کامپایلر به دنبال یک متد عملگر تبدیل ضمیمی که قادر به این تبدیل باشد می‌گردد و کدی برای فراخوانی آن متد تولید می‌کند. اگر یک متد عملگر تبدیل ضمیمی موجود باشد، کامپایلر در کد IL حاصل، یک فراخوانی به آن متد را قرار می‌دهد. اگر کامپایلر بینید سورس کد صریحاً یک شی از یک نوع را به نوعی دیگر تبدیل می‌کند، کامپایلر به دنبال یک متد عملگر تبدیل ضمیمی یا صریح می‌گردد. اگر یکی از آنها موجود باشند، کامپایلر کدی برای فراخوانی آن تولید می‌کند. اگر کامپایلر، متد عملگر تبدیل مناسب را پیدا نکند، خطایی تولید کرده و کد را کامپایل نمی‌کند.

نکته سی‌شارپ هنگام استفاده از یک عبارت تبدیل (cast) کدی برای فراخوانی عملگرهای تبدیل تولید می‌کند، این متدها هرگز هنگام استفاده از عملگرهای **is** یا **as** سی‌شارپ فراخوانی نمی‌شوند.

برای آنکه کاملاً متدهای سربارگذاری عملگر و متدهای عملگر تبدیل را درک کنید، قویاً شما را به بررسی نوع **System.Decimal** توصیه می‌کنم. چندین سازنده تعريف می‌کند که اجزا می‌دهند اشیاء را از نوع‌های مختلف به یک **Decimal** تبدیل کنند. آن همچنین، چندین متد **ToXXX** ارائه می‌کند که به شما اجازه می‌دهد یک شی **Decimal** را به نوعی دیگر تبدیل نمایید. سرانجام، این نوع چندین متد عملگر تبدیل و سربارگذاری عملگر نیز تعريف می‌کند.

متدهای گسترشی

بهترین راه درک متدهای گسترشی extension methods سی‌شارپ با یک مثال است. در بخش "اعضای **StringBuilder**" در فصل ۱۴ "کاراکترها، رشته‌ها و کار با متن" اشاره می‌کنم چگونه کلاس **StringBuilder** متدهای کمتری از کلاس **String** برای کار با رشته‌ها ارائه می‌کند و عجیب اینست که کلاس **StringBuilder** روش ترجیحی برای دستکاری یک رشته است، چون یک رشته، تغییر ناپذیر است.

پس، بگوییم که شما دوست دارید برخی از این متدهای از دست داده را برای کار روی یک **StringBuilder** تعريف کنید. برای نمونه شاید شما بخواهید متد **IndexOf** را به طریق زیر تعريف کنید:

```
public static class StringBuilderExtensions {
    public static Int32 IndexOf(StringBuilder sb, Char value) {
        for (Int32 index = 0; index < sb.Length; index++)
            if (sb[index] == value) return index;
        return -1;
    }
}
```

حال که این متد را تعريف کردید، می‌توانید آن را به طریق زیر استفاده کنید:

```
StringBuilder sb = new StringBuilder("Hello. My name is Jeff."); // The initial string
```

```
// Change period to exclamation and get # characters in 1st sentence (5).
```

```
Int32 index = StringBuilderExtensions.IndexOf(sb.Replace('.','!'), '!');
```

این کد به خوبی کار می کند اما از دید یک برنامه نویس ایده آل نیست. اولین مشکل اینست که برنامه نویس که بخواهد اندیس یک کاراکتر را درون یک **StringBuilder** بدهست آورد، باید بداند که کلاس **StringBuilderExtensions** اصلا وجود دارد، مشکل دوم اینست که ترتیب عملیاتی که بر شی **StringBuilder** اعمال می شود را نشان نمی دهد و کد را برای نوشتن، خواندن و نگهداری مشکل می کند. برنامه نویس می خواهد اول **Replace** و بعد **IndexOf** را فرآخوانی نماید. اما وقتی شما آخرین خط کد را از چپ به راست می خوانید، **IndexOf** اول ظاهر شده و **Replace** دوم آمده است. البته، شما می توانید این مشکل را کمتر کرده و کد را شبیه زیر به گونه ای قابل درک تر بنویسید:

```
// First, change period to exclamation mark
sb.Replace('.','!');
```

```
// Now, get # characters in 1st sentence (5)
```

```
Int32 index = StringBuilderExtensions.IndexOf(sb, '!');
```

اما، یک مشکل سوم با هر دو نسخه دیگر دارد که بر درک رفتار کد اثرگذار است. استفاده از **StringBuilderExtensions** غلبه دارد و ذهن برنامه نویس را از عملی که در حال انجام است (**IndexOf**) پر می کند. اگر کلاس **StringBuilder** خودش متدهای **IndexOf** را تعریف کرده بود، آنگاه می توانستیم کد فوق را اینگونه بنویسیم:

```
// Change period to exclamation and get # characters in 1st sentence (5).
```

```
Int32 index = sb.Replace('.','!').IndexOf('!');
```

نگاه کنید که این کد چقدر برای نگهداری عالی تر است. در شی **StringBuilder** می خواهیم نقطه را با علامت تعجب جایگزین کنیم و سپس اندیس علامت تعجب را بیابیم.

حال من می توانم توضیح دهم که قابلیت متدهای گسترشی سی شارپ چه می کند. آن، به شما اجازه می دهد یک متدهای استاتیک تعریف کنید که بتوانید با نحو متدهای آن را فرآخوانی کنید. یا به بیان دیگر، اگر نون ما می توانیم متدهای **IndexOf** خودمان را تعریف کنیم و سه مشکل بالا از بین بروند. برای آنکه متدهای **IndexOf** را به یک متدهای گسترشی تبدیل کنیم، به سادگی کلمه کلیدی **this** را قبل از اولین آرگومان آن اضافه می کنیم:

```
public static class StringBuilderExtensions {
    public static Int32 IndexOf(this StringBuilder sb, Char value) {
        for (Int32 index = 0; index < sb.Length; index++)
            if (sb[index] == value) return index;
        return -1;
    }
}
```

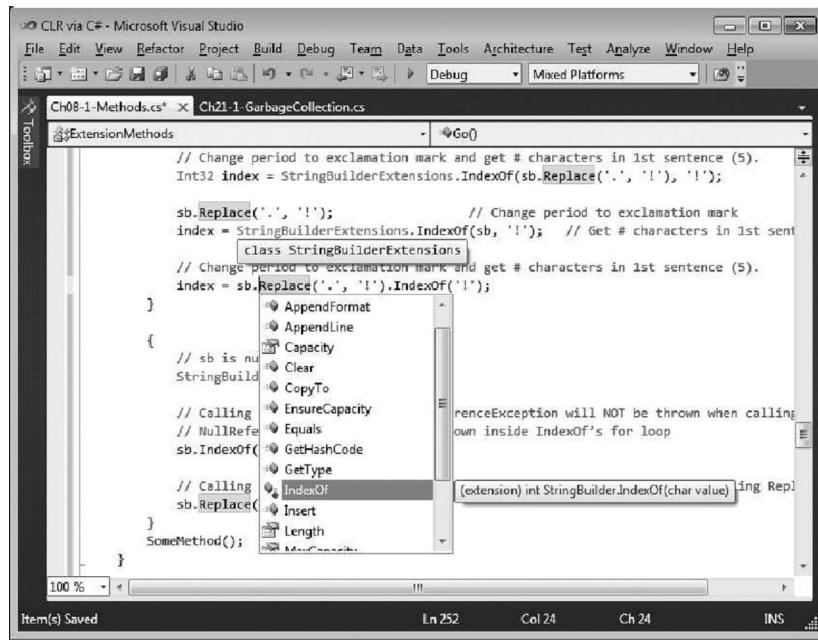
حال، وقتی کامپایلر کدی شبیه به این بیند:

```
Int32 index = sb.IndexOf('x');
```

کامپایلر اول برسی می کند آیا کلاس **StringBuilder** یا یکی از کلاس های پایه اش متدهای نمونه ای به نام **Char** که یک پارامتر بگیرد دارد. اگر یک متدهای موجود باشد، کامپایلر کد **IL** ای برای فرآخوانی آن تولید می کند. اگر هیچ متدهای نمونه ای یافت نشد، کامپایلر به دنبال هر کلاس استاتیکی که متدهای **IndexOf** به نام **Char** دارد میگردد. همچنین این نوع باید با کلمه کلیدی **this** علامت زده شده باشد. در این مورد، کامپایلر خصوصاً دنبال یک متدهای **Char** است، که از نوع **StringBuilder** می باشد. در این مثال، عبارت **sb** است، که در این مورد، کامپایلر **Char** دریافت کند، می گردد. کامپایلر، متدهای **IndexOf** که دو پارامتر: یک **StringBuilder** (علامت زده شده با کلمه کلیدی **this**) و یک **Char** دریافت کند، می گردد. کامپایلر، متدهای **IndexOf** را یافته و کدی برای فرآخوانی متدهای استاتیک ما تولید می کند.

خوب - حال این نشان می دهد چگونه کامپایلر، دو مسئله ای آخر درباره قابل درک بودن کد که قبل اشاره کردم را حل می کند. هرچند، هنوز اولین مشکل را مطرح نکرده ام: چگونه یک برنامه نویس بداند که اصلًا یک متدهای **IndexOf** وجود دارد که می تواند بر یک شی **StringBuilder** عمل کند؟ جواب این سوال در قابلیت **IntelliSense** ویژوال استودیو است. در ویرایشگر، وقتی شما یک نقطه تایپ می کنید، پنجره **IntelliSense** ویژوال استودیو باز شده و لیست متدهای نمونه ای موجود را نمایش می دهد. خوب، این پنجره **IntelliSense** به شما متدهای گسترشی برای نوع عبارتی که نقطه را پس از آن قرار داده اید، را نیز نمایش می دهد. شکل ۱-۸ پنجره **IntelliSense** ویژوال استودیو را نشان می دهد. آیکون یک متدهای گسترشی همراه با یک فلاش رو به

پایین است، و پنجره‌ی **tooltip** کنار متد بیان می‌کند که متد واقعاً یک متد گسترشی است. این واقعی عالی است چون اکنون شما متدهای خودتان را برای کار روی نوع‌های مختلف از اشیاء تعریف می‌کنید و برنامه‌های دیگر هنگام استفاده از این نوع‌ها، براحتی متدهای شما را پیدا می‌کنند.

شکل ۸-۱ پنجره‌ی **IntelliSense** ویژوال استودیو در حال نمایش یک متد گسترشی

قوانين و راهنمایی ها

چندین قانون و راهنمایی اضافی وجود دارد که پیرامون متدهای گسترشی باید بدانید:

- سی‌شارپ تنها از متدهای گسترشی پشتیبانی می‌کند، ویژگی‌های گسترشی، رویدادهای گسترشی، عملگرهای گسترشی و غیره را ارائه نمی‌کند.
- متدهای گسترشی (متدهایی با **this** قبل از اولین آرگومانشان) باید در کلاس‌های غیرجنبیک و استاتیک تعریف شوند. اما هیچ محدودیتی بر روی نام کلاس وجود ندارد، شما می‌توانید هر اسمی روی آن بگذارید. البته، یک متد گسترشی باید حداقل یک پارامتر داشته باشد و فقط اولین پارامتر می‌تواند با کلمه کلیدی **this** علامت زده شود.
- کامپایلر سی‌شارپ تنها به دنبال متدهای گسترشی تعریف شده در کلاس‌های استاتیکی می‌گردد که این کلاس‌ها در میدان فایل تعریف شده باشند. به بیان دیگر، اگر شما کلاس استاتیک را درون کلاس دیگری تعریف کنید، کامپایلر سی‌شارپ خطای زیر را نشان می‌دهد:

"error CS1109: Extension method must be defined in a top-level static class; StringBuilderExtensions is a nested class."
- چون کلاس‌های استاتیک، هر نامی که بخواهید می‌توانند داشته باشند، این، وقت کامپایلر سی‌شارپ را می‌گیرد که برای یافتن متدهای گسترشی باید تمام کلاس‌های استاتیک در دامنه فایل را نگاه کرده و متدهای استاتیک آن‌ها را بررسی کند. جهت بهبود سرعت و خودداری از توجه به متدهای گسترشی‌ای که شما نمی‌خواهید، کامپایلر سی‌شارپ نیاز دارد که شما متدهای گسترشی را "وارد کنید" (**import**). برای نمونه، اگر کسی یک کلاس **StringBuilderExtensions** در یک فضای نام **Wintellect** تعریف کرده است، آنگاه یک برنامه‌نویس که می‌خواهد به متدهای گسترشی کلاس دسترسی داشته باشد باید **using Wintellect** را بالای فایل سورس کدش قرار دهد.
- ممکن است چندین کلاس استاتیک، متد گسترشی یکسانی را تعریف کنند. اگر کامپایلر ببیند دو یا بیشتر متد گسترشی یکسان وجود دارد، خطای زیر را اعلام می‌کند:

"error CS0121: The call is ambiguous between the following methods or properties: 'StringBuilderExtensions.IndexOf(String, Char)' and 'AnotherStringBuilderExtensions.IndexOf(String, Char)'."

"error CS0121: The call is ambiguous between the following methods or properties:

**'StringBuilderExtensions.IndexOf(String, Char)' and
'AnotherStringBuilderExtensions.IndexOf(String, Char)'."**

برای رفع این خطا، شما باید سورس کدتان را تغییر دهید. خصوصاً، شما دیگر نمی‌توانید از نحو متدهای فراخوانی این متدهای استاتیک استفاده کنید، به جای آن شما باید از نحو متدهای استاتیک استفاده کرده جاییکه صریحاً نام کلاس استاتیک را تعیین کرده تا به کامپایلر بگویید کدام متدهای فراخوانی کنید.

شما باید از این ویژگی کم استفاده کنید، چون همه‌ی برنامه‌نویسان با این ویژگی آشنا نیستند. برای نمونه، وقتی شما یک نوع را با یک متدهای گسترشی، گسترش می‌دهید، شما در واقع نوع‌های مشتق شده را نیز با این متدهای گسترش می‌دهید. پس، شما نباید یک متدهای گسترشی که اولین پارامترش **System.Object** است تعریف کنید، چرا که این متدهای برای تمام انواع عبارت‌ها قابل فراخوانی است و واقعاً پنجره IntelliSense ویژوال استودیو را شلوغ می‌کند.

یک مسئله احتمالی نسخه‌بندی پیرامون متدهای گسترشی وجود دارد. اگر در آینده، مایکروسافت، یک متدهای **IndexOf** به کلاس **StringBuilder** به همان گونه‌ای که متدهای فراخوانی می‌شود اضافه کند، آنگاه وقتی من کدم را کامپایل مجدد کنم، کامپایلر به جای متدهای استاتیک **IndexOf** من، به متدهای **IndexOf** مایکروسافت متصل خواهد شد. به همین خاطر، برنامه من با رفتاری متفاوت مواجه خواهد شد. این مسئله نسخه‌بندی دلیل دیگری است که چرا از این ویژگی باید کم استفاده شود.

گسترش نوع‌های مختلف با متدهای گسترشی

در این فصل، نشان دادم چگونه یک متدهای گسترشی برای یک کلاس **StringBuilder** تعریف کنید. می‌خواهم اشاره کنم که چون یک متدهای گسترشی در واقع فراخوانی یک متدهای است، CLR کدی تولید نمی‌کند که مطمئن شود مقدار عبارت مورد استفاده برای فراخوانی، **null** نباشد:

```
// sb is null
StringBuilder sb = null;

// Calling extension method: NullReferenceException will NOT be thrown when calling IndexOf
// NullReferenceException will be thrown inside IndexOf's for loop
sb.IndexOf('X');

// Calling instance method: NullReferenceException WILL be thrown when calling Replace
sb.Replace('.', '!');

من همچنین دوست دارم اشاره کنم که شما می‌توانید متدهای گسترشی برای نوع‌های رابط را همانند کد زیر تعریف کنید:
```

```
public static void ShowItems<T>(this IEnumerable<T> collection) {
    foreach (var item in collection)
        Console.WriteLine(item);
}
```

متدهای فوق می‌توانند توسط هر عبارتی که منجر به نوعی شود که رابط **IEnumerable<T>** را پیاده‌سازی می‌کند، استفاده شود:

```
public static void Main() {
    // Shows each Char on a separate line in the console
    "Grant".ShowItems();

    // Shows each String on a separate line in the console
    new[] { "Jeff", "Kristin" }.ShowItems();

    // Shows each Int32 value on a separate line in the console
    new List<Int32>() { 1, 2, 3 }.ShowItems();
}
```

مهم متدهای گسترشی اساس تکنولوژی زبان یکپارچه پرس و جوی مایکروسافت Language Integrated Query (LINQ) است. برای یک نمونه عالی از کلاسی که متدهای گسترشی فراوانی ارائه می‌کند، کلاس استاتیک **System.Linq.Enumerable** و تمام متدهای گسترشی استاتیک آن را در SDK دانست ببینید. هر متد گسترشی در این کلاس، رابط **IEnumerable<T>** یا **IEnumerable** را گسترش می‌دهد.

شما می‌توانید متدهای گسترشی را برای نوع‌های نماینده (delegate) نیز تعریف کنید. برای یک نمونه از این نوع، به صفحه ۲۷۸ در فصل ۱۱ "رویدادها" بروید. شما همچنین می‌توانید متدهای گسترشی را به نوع‌های شمارشی اضافه کنید. من یک نمونه از این را در بخش "افزودن متدها به نوع‌های شمارشی" در فصل ۱۵ "نوع‌های شمارشی و پرچم‌های بیتی" نشان می‌دهم. و آخرين نكته اينكه می‌خواهم اشاره کنم کامپایلر سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد یک نماینده (فصل ۱۷ "نماینده‌ها" را ببینید) تعریف کنید که به یک متدهای گسترشی روی یک شی اشاره کند:

```
public static void Main () {
    // Create an Action delegate that refers to the static ShowItems extension method
    // and has the first argument initialized to reference the "Jeff" string.
    Action a = "Jeff".ShowItems;

    .
    .

    // Invoke the delegate which calls ShowItems passing it a reference
    // to the "Jeff" string.
    a();
}
```

در کد فوق، کامپایلر سی‌شارپ کد **IL** ای تولید می‌کند که یک نماینده **Action** درست می‌کند. هنگام ساخت یک نماینده، به سازنده، متدهای که باید فراخوانی شود و همچنین یک اشاره‌گر به یک شی که باید به پارامتر مخفی متدهای استاتیک **this**، ارسال گردد، ارسال می‌شوند. در حالت عادی، وقتی شما یک نماینده که به یک متدهای استاتیک اشاره دارد را می‌سازید، ارجاع شی **null** است چون متدهای استاتیک پارامتر **this** ندارند. هر چند، در این مثال، کامپایلر سی‌شارپ کد خاصی تولید می‌کند تا نماینده‌ای بسازد که به یک متدهای استاتیک **ShowItems** اشاره می‌کند و شی هدف از متدهای استاتیک، ارجاعی به رشته‌ی "Jeff" است. بعد، وقتی نماینده درخواست می‌شود، CLR متدهای استاتیک را فراخوانی کرده و ارجاعی به رشته‌ی "Jeff" را بدان ارسال می‌کند. این کمی عجیب به نظر می‌رسد، اما این به خوبی کار می‌کند و تا زمانی که به اتفاقات درون آن فکر نکنید عادی به نظر می‌رسد.

خاصیت گسترشی

خیلی خوب می‌شد اگر این مفهوم متدهای گسترشی ویژه‌ی سی‌شارپ نبود. به خصوص، ما می‌خواهیم برنامه‌نویسان، مجموعه‌ای از متدهای گسترشی را در بعضی از زبان‌های برنامه‌نویسی تعریف کنند تا افراد در زبان‌های برنامه‌نویسی دیگر از آن‌ها بهره ببرند. برای عملی شدن این، کامپایلر مورد انتخاب باید جستجوی نوع‌ها و متدهای استاتیک برای یافتن متدهای گسترشی را پشتیبانی کند. و کامپایلرها باید این کار را به سرعت انجام دهند تا زمان کامپایل مینیم باقی بماند.

در سی‌شارپ، وقتی شما اولین پارامتر یک متدهای استاتیک را با کلمه کلیدی **this** علامت می‌زنید، در درون، کامپایلر یک خاصیت را بر متدهای استاتیک می‌داند و این خاصیت در متدیتای فایل تولیدی قرار می‌گیرد. این خاصیت در اسمبلی **System.Core.dll** جای دارد و شبیه به این است:

```
// Defined in the System.Runtime.CompilerServices namespace
[AttributeUsage(AttributeTargets.Method | AttributeTargets.Class | AttributeTargets.Assembly)]
public sealed class ExtensionAttribute : Attribute { }
```

به علاوه، این خاصیت بر متادیتای هر کلاس که حداقل یک متدهای استاتیک داشته باشد، اعمال می‌گردد. و این خاصیت همچنین بر هر اسمبلی که حداقل یک کلاس استاتیک که حداقل یک متدهای استاتیک داشته باشد، اعمال می‌گردد. پس اکنون، هنگام کامپایل کدی که یک متدهای استاتیک که وجود ندارد را

فرخوانی می‌کند، کامپایلر می‌تواند به سرعت تمام اسembلی‌های ارجاعی را جست و جو کند تا بداند کدامیک از آن‌ها متدهای گسترشی دارند. سپس آن فقط این اسembلی‌ها را برای کلاس‌های استاتیک حاوی متدهای گسترشی جستجو می‌کند و فقط می‌تواند متدهای گسترشی را برای تطبیق احتمالی کامپایل کند تا کد در سریعترین زمان کامپایل شود.

نکته کلاس **ExtensionAttribute** در اسembلی System.Core.dll تعریف شده است. این یعنی اسembلی تولیدی توسط کامپایلر، یک ارجاع به System.Core.dll دارد حتی اگر کد هیچ ارجاعی به نوع‌های System.Core.dll نداشته و حتی هنگام کامپایل کد، ارجاعی به System.Core.dll ندهیم. اما این مسئله بدی نیست، چون ExtensionAttribute تنها در زمان کامپایل استفاده می‌شود؛ در زمان اجرا نیاز به بارگذاری ندارد مگر آنکه برنامه از نوع‌های آن استفاده کند.

متدهای جزئی

تصور کنید ابزاری دارید که یک فایل سورس کد سی‌شارپ شامل تعریف یک نوع را تولید می‌کند. ابزار می‌داند که مکان‌های احتمالی در کد وجود دارد که شما بخواهید در آنجا رفتار نوع را سفارشی کنید. به صورت عادی، سفارشی‌سازی از طریق فرخوانی متدهای مجازی در کد تولید شده توسط ابزار، صورت می‌گیرد. کد تولیدی توسط ابزار، همچنین حاوی تعریف سه متدهای مجازی است و این متدها کاری انجام نمی‌دهند و فقط برمی‌گردند. حال، اگر شما بخواهید رفتار کلاس را سفارشی کنید، شما کلاس خودتان را تعریف می‌کنید، آن را از کلاس پایه مشتق می‌کنید و هو متدهای مجازی را بازنویسی کرده تا رفتار دلخواه شما را داشته باشد.

نمونه‌ای در اینجا آمده است:

```
// Tool-produced code in some source code file:
internal class Base {
    private String m_name;

    // called before changing the m_name field
    protected virtual void OnNameChanging(String value) {
    }

    public String Name {
        get { return m_name; }
        set {
            OnNameChanging(value.ToUpper());           // Inform class of potential change
            m_name = value;                          // Change the field
        }
    }
}

// Developer-produced code in some other source code file:
internal class Derived : Base {
    protected override void OnNameChanging(string value) {
        if (String.IsNullOrEmpty(value))
            throw new ArgumentNullException("value");
    }
}
```

متاسفانه، دو مشکل با این کد وجود دارد:

نوع باید کلاسی مهر شده (sealed) نباشد. شما نمی‌توانید از این تکنیک برای کلاس‌های مهر شده یا نوع‌های مقداری (چون نوع‌های مقداری به صورت ضمنی مهر شده‌اند) استفاده کنید. به علاوه، شما نمی‌توانید برای متدهای استاتیک از این تکنیک استفاده کنید چون آن‌ها قابل بازبینی نیستند.

مشکلات کارایی نیز وجود دارد. یک نوع فقط برای بازنویسی یک متده را معرفی شده است، این کار مقدار کمی از منابع سیستم را هدر می‌دهد. و حتی اگر شما نخواهید رفتار **OnNameChanging** را تغییر دهید، کد کلاس پایه هنوز متده مجازی‌ای را فراخوانی می‌کند که کاری جز برگشتن انجام نمی‌دهد. همچنین، **ToUpper** بدون توجه به اینکه **OnNameChanging** به پارامترش دسترسی پیدا می‌کند یا خیر، فراخوانی می‌شود.

ویژگی متدهای جزئی سی‌شارپ به شما اجازه‌ی بازنویسی رفتار یک نوع را می‌دهد در عین حال که مشکلات مطرح شده را برطرف می‌کند. کد زیر از متدهای جزئی برای پیاده‌سازی مفهوم کد قبلی استفاده می‌کند:

```
// Tool-produced code in some source code file:
internal sealed partial class Base {
    private String m_name;

    // This defining-partial-method-declaration is called before changing the m_name field
    partial void OnNameChanging(string value);

    public String Name {
        get { return m_name; }
        set {
            OnNameChanging(value.ToUpper()); // Inform class of potential change
            m_name = value; // Change the field
        }
    }
}

// Developer-produced code in some other source code file:
internal sealed partial class Base {

    // This implementing-partial-method-declaration is called before m_name is changed
    partial void OnNameChanging(string value) {
        if (String.IsNullOrEmpty(value))
            throw new ArgumentNullException("value");
    }
}
```

به چندین نکته پیرامون نسخه‌ی جدید کد باید توجه کنید:

- اکنون کلاس مهر شده است (اگرچه مجبور نیست که باشد). در واقع، می‌توانست یک کلاس استاتیک یا حتی یک نوع مقداری باشد.
- کد تولید شده توسط ابزار و کد تولید شده توسط برنامه‌نویس، دو تعریف جزئی هستند که در نهایت یک تعریف نوع را می‌سازند. برای اطلاعات بیشتر پیرامون نوع‌های جزئی به بخش "کلاس، ساختارها و رابطه‌ای جزئی" در فصل ۶ "مبانی نوع و عضو" مراجعه کنید.
- کد تولید شده توسط ابزار، یک متده جزئی را تعریف می‌کند. این متده با نشانه **partial** علامت‌زده شده است و بدهه‌ای ندارد.
- کد تولیدی توسط برنامه‌نویس، یک متده جزئی را پیاده‌سازی می‌کند. این متده نیز با نشانه **partial** علامت‌زده شده است و یک بدهه دارد.
- حال، وقتی شما این کد را کامپایل می‌کنید، اثری یکسان با کد قبلی می‌بینید. مجدداً، مزیت اصلی اینجا اینست که شما می‌توانید ابزار را مجدداً اجرا کرده و کد جدیدی در فایل دیگری تولید کنید، اما کد شما در فایل مجزا و دست نخورده باقی می‌ماند. و این تکنیک برای کلاس‌های مهر شده، استاتیک و نوع‌های مقداری نیز کار می‌کند.

نکته در ویرایشگر ویژوال استودیو، اگر **partial** را تایپ کرده و **space** را بزنید، پنجره **IntelliSense**، تمام متدهای جزئی تعریف شده در نوع ها که هنوز پیاده سازی ای برایشان وجود ندارد را لیست می کند. سپس شما می توانید براحتی یک متد جزئی را از پنجره **IntelliSense** انتخاب کنید و ویژوال استودیو شکل کلی متد را برای شما تولید می کند. این ویژگی بسیار عالی است که منجر به افزایش بهره وری شما می شود.

اما، مزیت مهم دیگری وجود دارد که از متدهای جزئی حاصل می شود. فرض کنید شما نمی خواهید رفتار کد تولیدی توسط ابزار را تغییر دهید. اگر تنها خود کد تولیدی توسط ابزار را کامپایل کنید، کامپایلر، کد **IL** و متادتا را به گونه ای تولید می کند که گویا کد تولیدی توسط ابزار، شبیه به زیر بوده است:

```
// Logical equivalent of tool-produced code if there is no
// implementing partial method declaration:
internal sealed class Base {
    private String m_name;

    public String Name {
        get { return m_name; }
        set {
            m_name = value;           // Change the field
        }
    }
}
```

يعنى اگر هیچ پیاده سازی متد جزئی یافت نشود، کامپایلر هیچ متاداتایی برای نمایش متد جزئی تولید نمی کند. به علاوه، کامپایلر هیچ دستور **IL** ای برای فراخوانی متد جزئی نیز تولید نمی کند و کامپایلر کدی برای ارزیابی آرگومان ارسالی به متد جزئی نیز تولید نمی کند. در این مثال، کامپایلر کدی برای فراخوانی متد **ToUpper** تولید نخواهد کرد. نتیجه آن است که متاداتا و **IL** کمتری تولید می شود و سرعت زمان اجرایی، بهتر است.

نکته متدهای جزئی شبیه به خاصیت **System.Diagnostics.ConditionalAttribute** عمل می کنند. هر چند، متدهای جزئی فقط درون یک تک نوع کار می کنند در حالیکه **ConditionalAttribute** می تواند برای فراخوانی متدهای تعریف شده در هر نوعی به کار رود.

قوانين و راهنمایی ها

چند قانون و راهنمایی اضافی وجود دارد که باید پیرامون متدهای جزئی بدانید:

- تنها در یک کلاس یا ساختار جزئی قابل تعریف هستند.
- متدهای جزئی همیشه باید دارای نوع برگشتی **void** باشند و نمی توانند دارای پارامتری علامت زده با **out** باشند. این محدودیتها برای اینست که در زمان اجرا شاید متد وجود نداشته باشد و شما نمی توانید یک متغیر را به مقداری که شاید متدها برگرداند مقداردهی اولیه کنید چون ممکن است متدها وجود نداشته باشند. به طریق مشابه شما نمی توانید یک پارامتر **out** داشته باشید چون متدها برگرداند اولیه کنند و ممکن است متدها وجود نداشته باشند. یک متد جزئی می تواند پارامتر **ref** بگیرد. جزئیک باشد، نمونه یا استاتیک باشد و شاید با **unsafe** نیز علامت زده شود.

البته، تعریف متدهای جزئی و پیاده سازی متدهای جزئی باید دارای اضطراری یکسانی باشند. اگر هر دو دارای صفات های سفارشی اعمال شده باشند، کامپایلر صفات های آن ها را با هم دیگر ترکیب می کند. هر خاصیت اعمال شده به یک پارامتر، نیز ترکیب می شود. اگر یک پیاده سازی متدهای جزئی موجود نباشد، آنگاه شما نمی توانید کدی داشته باشید که سعی در ساخت یک نماینده داشته باشد که به متدهای جزئی اشاره می کند. مجدداً علت اینست که در زمان اجرا شاید متدهای جزئی وجود نداشته باشند. کامپایلر این پیام را تولید می کند:

"error CS0762: Cannot create delegate from method 'Base.OnChanging(String)' because it is a partial method without an implementation declaration"

متدهای جزئی همیشه به عنوان متدهای خصوصی در نظر گرفته می شوند. هر چند، کامپایلر سی شارپ به شما اجازه نمی دهد قبل از اعلان متدهای جزئی، کلمه کلیدی **private** را قرار دهید.

فصل ۹: پارامترها

این فصل بر راه‌های مختلف ارسال پارامتر به یک متدهای پارامترها را تعریف کنید، پارامترها را با نام تعیین کنید، پارامترها را با ارجاع ارسال کنید و چگونه متدهایی تعریف کنید که یک تعداد متغیری از پارامترها را دریافت می‌کنند تمرکز دارد.

پارامترهای نامی و انتخابی

هنگام طراحی پارامترهای یک متدهای توانید مقادیر پیش فرض را برای همه یا برخی از آن‌ها اختصاص دهید، آنگاه کدی که این متدهای فراخوانی می‌کند، می‌تواند به صورت انتخابی، برخی از آرگومان‌ها را تعیین نکند، و مقادیر پیش فرض را بپذیرد. به علاوه، وقتی شما یک متدهای فراخوانی می‌کنید می‌توانید آرگومان‌ها را با نام پارامترهایشان تعیین کنید. کدی را در زیر می‌بینید که هردوی پارامترهای نامی و انتخابی را نشان می‌دهد:

```
public static class Program {
    private static Int32 s_n = 0;

    private static void M(Int32 x = 9, String s = "A",
        DateTime dt = default(DateTime), Guid guid = new Guid()) {

        Console.WriteLine("x={0}, s={1}, dt={2}, guid={3}", x, s, dt, guid);
    }

    public static void Main() {
        // 1. Same as: M(9, "A", default(DateTime), new Guid());
        M();

        // 2. Same as: M(8, "X", default(DateTime), new Guid());
        M(8, "X");

        // 3. Same as: M(5, "A", DateTime.Now, Guid.NewGuid());
        M(5, guid: Guid.NewGuid(), dt: DateTime.Now);

        // 4. Same as: M(0, "1", default(DateTime), new Guid());
        M(s_n++, s_n++.ToString());

        // 5. Same as: String t1 = "2"; Int32 t2 = 3;
        // M(t2, t1, default(DateTime), new Guid());
        M(s: (s_n++).ToString(), x: s_n++);
    }
}
```

وقتی این برنامه را اجرا می‌کنم، خروجی زیر را می‌گیرم:

```
x=9, s=A, dt=1/1/0001 12:00:00 AM, guid=00000000-0000-0000-0000-000000000000
x=8, s=X, dt=1/1/0001 12:00:00 AM, guid=00000000-0000-0000-0000-000000000000
x=5, s=A, dt=7/2/2009 10:14:25 PM, guid=d24a59da-6009-4aae-9295-839155811309
x=0, s=1, dt=1/1/0001 12:00:00 AM, guid=00000000-0000-0000-0000-000000000000
x=3, s=2, dt=1/1/0001 12:00:00 AM, guid=00000000-0000-0000-0000-000000000000
```

همانگونه که می‌بینید، وقتی آرگومانی هنگام فراخوانی حذف می‌شود، کامپایلر سی‌شارپ مقدار پیش فرض پارامتر را قرار می‌دهد. سومین و پنجمین فراخوانی به M از ویژگی پارامترهای نامی سی‌شارپ بهره می‌برد. در هردوی آن‌ها، من صریحاً یک مقدار برای X ارسال کردم و گفته‌ام که می‌خواهم یک آرگومان برای پارامترهای guid و dt ارسال کنم.

هنگام ارسال آرگومان به یک متدها، کامپایلر آرگومان‌ها را از چپ به راست ارزیابی می‌کند. در چهارمین فراخوانی به M، مقدار درون s_n که 0 است برای X ارسال می‌شود، سپس s_n افزوده می‌شود و (1) به عنوان رشته برای s_n ارسال می‌گردد و سپس s_n مجدداً به 2 افزایش می‌یابد. وقتی شما آرگومان‌ها را با پارامترهای نامی ارسال می‌کنید، کامپایلر هنوز هم آرگومان‌ها را از چپ به راست ارزیابی می‌کند. در پنجمین فراخوانی M، مقدار درون s_n (2) به رشته تبدیل شده و در یک متغیر موقعی (t1) که کامپایلر ایجاد می‌کند ذخیره می‌شود. سپس s_n به 3 افزایش می‌یابد و این مقدار در متغیر موقعی دیگری (t2) که توسط کامپایلر ساخته می‌شود ذخیره می‌گردد و سپس s_n مجدداً به 4 افزایش می‌یابد. سرانجام M فراخوانی می‌شود و t2، t1، یک پیش فرض و یک Guid جدید بدان ارسال می‌شود.

قوانين و راهنمایی ها

چندین قانون و راهنمایی اضافی وجود دارد که شما هنگام تعریف یک متدها که مقادیر پیش فرض برای پارامترهایش تعیین می‌کنید، باید لحاظ کنید:

- شما می‌توانید مقادیر پیش فرض را برای پارامتر متدها، متدهای سازنده و ویژگی‌های پارامترهای سی‌شارپ تعیین کنید. شما همچنین می‌توانید مقادیر پیش فرض را برای پارامترهایی که بخشی از تعریف یک نماینده هستند، تعیین کنید. آنگاه هنگام به کار بردن یک متغیر از این نوع نماینده، می‌توانید آرگومان‌ها را حذف کرده و مقادیر پیش فرض را پذیرید.

- پارامترهایی که مقادیر پیش فرض دارند باید بعد از هر پارامتری بیابند که مقدار پیش فرض ندارند. این یعنی، وقتی یک پارامتر تعریف می‌کنید که دارای مقدار پیش فرض است، تمام پارامترهای سمت راست آن هم باید مقدار پیش فرض داشته باشند. برای نمونه، در تعریف متدهای M من، من در صورتی که مقدار پیش فرض برای s ("A") را حذف کنم، یک خطای کامپایل دریافت می‌کنم. یک استثنای برای این قانون وجود دارد: یک پارامتر آرایه‌ای param (که در ادامه فصل توضیح می‌دهم) باید پس از تمام پارامترها (شامل آن‌هایی که مقدار پیش فرض دارند) بیابد و آرایه، خودش نمی‌تواند مقدار پیش فرض داشته باشد.

- مقادیر پیش فرض باید در زمان کامپایل مقدار ثابت شناخته شده باشند. این یعنی شما می‌توانید مقادیر پیش فرض را برای نوع‌هایی از پارامترها که سی‌شارپ آن‌ها را نوع اصلی تلقی می‌کند، قرار دهید، همانطور که در جدول ۵-۱ در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" نشان داده شد. این همچنین شامل نوع‌های شمارشی و هر نوع ارجاعی قابل تنظیم به null نیز می‌شود. برای یک پارامتر از یک نوع مقداری دلخواه، شما می‌توانید مقدار پیش فرض را برابر با نمونه‌ای از یک نوع مقداری که تمام فیلدهای نمونه صفر باشند، قرار دهید. شما می‌توانید از کلمه کلیدی M یا کلمه کلیدی new برای این کار استفاده کنید، هر دو نحو، کد `new` یا پکسانتی تولید می‌کنند. نمونه‌هایی از هر دو نحو توسط متدهای default به ترتیب برای تنظیم مقدار پیش فرض پارامتر dt و پارامتر guid استفاده شده است.

- مراقب باشید که متغیرهای پارامتر را تغییر نام ندهید چون هر فراخوانی کننده‌ای که آرگومان‌ها را با نام پارامتر ارسال کند مجبور است کدش را تغییر دهد. برای نمونه، در تعریف متدهای M من، اگر من متغیر dt را به datetime تغییر دهم، آنگاه سومین فراخوانی من به M در کد قبلی باعث می‌شود کامپایلر این پیام را تولید کند:

"error CS1739: The best overload for M' does not have a parameter named 'dt'."

- توجه کنید تغییر مقدار پیش فرض یک پارامتر احتمالاً خطربناک است اگر متدها خارج از محدود فراخوانی شده باشد. یک فراخوانی کننده مقدار پیش فرض را در فراخوانی اش تعییه می‌کند. اگر شما بعداً مقدار پیش فرض پارامتر را تغییر دهید، و کد حاوی فراخوانی کننده را کامپایل مجدد نکنید، آنگاه باعث می‌شود که متدهای شما با ارسال مقدار پیش فرض قبلی فراخوانی شود. شما شاید بخواهید از مقدار پیش فرض 0/null به عنوان یک نگهبان برای بیان رفتار پیش فرض استفاده کنید و این به شما اجازه می‌دهد که پیش فرض را بدون نیاز به کامپایل مجدد تمام فراخوانی کننده‌ها تغییر دهید. نمونه‌ای بینید:

```
// Don't do this:
private static String MakePath(String filename = "Untitled") {
    return String.Format(@"C:\{0}.txt", filename);
}

// Do this instead:
```

```
private static String MakePath(String filename = null) {
    // I am using the null-coalescing operator (??) here; see Chapter 19
    return String.Format(@"C:\{0}.txt", filename ?? "Untitled");
}
```

- شما نمی‌توانید برای پارامترهای علامت زده با کلمه کلیدی **ref** یا **out** مقدار پیش فرض تعیین کنید چون راهی برای ارسال یک مقدار پیش فرض معنی دار برای این پارامترها وجود ندارد.

- چندین قانون و راهنمایی دیگر وجود دارد که هنگام فراخوانی یک متند که از پارامترهای نامی یا انتخابی استفاده می‌کند باید بدانید:
 - آرگومان‌ها به هر ترتیبی می‌توانند ارسال شوند، اما آرگومان‌های نامی همیشه باید در انتهای لیست آرگومان‌ها بیایند.
 - شما می‌توانید آرگومان‌ها را با نام به پارامترهایی که مقدار پیش فرض ندارند، ارسال کنید، اما تمام آرگومان‌های مورد نیاز باید ارسال شوند (با موقعیت یا با نام) تا کامپایلر بتواند کد را کامپایل کند.
 - سی‌شارپ اجازه نمی‌دهد که آرگومان‌ها را بین کاما حذف کنید مثل این: **M(1, , DateTime.Now)**، چون این باعث می‌شود که شمارنده کاما نتواند درست عمل کند. آرگومان‌ها را با نام پارامترهایشان ارسال کنید اگر می‌خواهید چند آرگومان را برای پارامترهایی با مقدار پیش فرض، حذف کنید.
- جهت ارسال یک آرگومان با نام پارامتر که نیاز به **ref/out** دارد، از این نحو استفاده کنید:

```
// Method declaration:
private static void M(ref Int32 x) { ... }

// Method invocation:
Int32 a = 5;
M(x: ref a);
```

نکته ویژگی پارامترهای نامی و انتخابی سی‌شارپ واقعا هنگام نوشتن کد سی‌شارپی که با مدل شی COM در Microsoft Office کار می‌کند، بسیار رایج و مفید است. سی‌شارپ اجازه حذف کدنگام ارسال یک آرگومان با ارجاع را می‌دهد تا کدنویسی را بیشتر ساده کند. وقتی در حال فراخوانی یک کامپونت COM نیستید، سی‌شارپ نیاز دارد که کلمه کلیدی **ref/out** بر آرگومان اعمال شود.

صفت‌های **Optional** و **DefaultParameterValue**

خیلی خوب می‌شد اگر این ویژگی آرگومان‌های انتخابی و پیش فرض مخصوص سی‌شارپ نبود. مخصوصا، ما می‌خواهیم برنامه‌نویسان در یک زبان برنامه‌نویسی، متند تعریف کنند که بیان کند کدام پارامترها انتخابی هستند و کدامیک مقدار پیش فرض دارند. و آنگاه برنامه‌نویسان در زبان برنامه‌نویسی دیگر قابلیت فراخوانی این متند را داشته باشند. برای عملی شدن این، کامپایلر مورد انتخاب باید به فراخوانی کننده اجازه حذف برخی آرگومان‌ها را بدهد و راهی برای تعیین مقادیر پیش فرض آن‌ها داشته باشد.

در سی‌شارپ وقتی شما به یک پارامتر یک مقدار پیش فرض می‌دهید، کامپایلر، صفت **System.Runtime.InteropServices.OptionalAttribute** را بر پارامتر اعمال می‌کند و این صفت در متاداتی فایل حاصل جای می‌گیرد. به علاوه، کامپایلر، صفت **System.Runtime.InteropServices.DefaultParameterValueAttribute** را بر پارامتر اعمال کرده و این صفت در متاداتی فایل تولیدی قرار می‌گیرد. آنگاه، به سازنده **DefaultParameterValueAttribute** مقدار ثابتی که شما در سورس کد تعیین کرده اید را ارسال می‌کند.

اکنون، وقتی یک کامپایلر می‌بینید که شما کدی دارید که یک متند که چند آرگومانش وجود ندارد را فراخوانی می‌کند، کامپایلر می‌تواند مطمئن شود که شما آرگومان‌های انتخابی را حذف کرده اید، مقادیر پیش فرض آن‌ها را از متاداتا بدست می‌آورد و مقادیر را در فراخوانی به صورت خودکار برای شما قرار می‌دهد.

متغیرهای محلی با نوع ضمنی

سی‌شارپ از قابلیت استنتاج نوع یک متغیر محلی در یک متد، از روی نوع عبارتی که برای مقداردهی آن استفاده شده است، پشتیبانی می‌کند. نمونه کدی که از این ویژگی بهره می‌برد:

```
private static void ImplicitlyTypedLocalVariables() {
    var name = "Jeff";
    ShowVariableType(name);           // Displays: System.String

    // var n = null;                  // Error
    var x = (Exception)null;         // OK, but not much value
    ShowVariableType(x);             // Displays: System.Exception

    var numbers = new Int32[] { 1, 2, 3, 4 };
    ShowVariableType(numbers);        // Displays: System.Int32[]

    // Less typing for complex types
    var collection = new Dictionary<string, single>() { { ".NET", 4.0f } };

    // Displays: System.Collections.Generic.Dictionary`2[System.String, System.Single]
    ShowVariableType(collection);
    foreach (var item in collection) {
        // Displays: System.Collections.Generic.KeyValuePair`2[System.String, System.Single]
        ShowVariableType(item);
    }
}

private static void ShowVariableType<T>(T t) {
    Console.WriteLine(typeof(T));
}
```

اولین خط کد درون متد **ImplicitlyTypedLocalVariables**، یک متغیر محلی جدید با نشانه **var** سی‌شارپ را معرفی می‌کند. برای تعیین نوع متغیر **name**، کامپایلر به نوع عبارت سمت راست عملگر انتساب (=) نگاه می‌کند. چون **"Jeff"** یک رشته است، کامپایلر می‌فهمد که نوع **name** باید **String** باشد. برای اثبات اینکه کامپایلر نوع را به درستی استنتاج کرده است، من متد **ShowVariableType** را نوشته‌ام. این متد جزئیک نوع آرگومانش را بدهست می‌آورد و سپس این نوع را در کنسول نمایش می‌دهد. من آنچه **ShowVariableType** نشان می‌دهد را به عنوان کامنت، درون متد **ImplicitlyTypedLocalVariable** اضافه کرده‌ام.

دومین انتساب (که کامنت شده است) درون متد **ImplicitlyTypedLocalVariables** منجر به یک خطای کامپایل می‌شود:

"error CS0815: Cannot assign <nul> to an implicitly-typed local variable"

چون به صورت ضمنی، **null** قابل تبدیل به هر نوع ارجاعی یا نوع مقداری تهی پذیر است؛ بنابراین، کامپایلر نمی‌تواند یک نوع مشخص برای آن تعیین کند. اما در سومین انتساب، من نشان داده‌ام که این ممکن است که یک متغیر محلی با نوع ضمنی را با **null** مقداردهی اولیه کنید اگر صریحاً یک نوع برایش تعیین کنید (در مثال من **Exception**). در حالیکه این ممکن است، انقدر کاربرد ندارد چرا که شما می‌توانید بنویسید **Exception x = null;** تا همان نتیجه را بگیرید.

در چهارمین انتساب، شما ارزش واقعی ویژگی متغیر محلی با نوع ضمنی سی‌شارپ را می‌بینید. بدون این ویژگی، شما می‌بایست در هر دو طرف عملگر **Dictionary<String, Single>** را تعیین کنید. نه تنها باید کلی تایپ کنید بلکه اگر تصمیم به تغییر نوع مجموعه یا هر یک از نوع پارامترهای جزئیک آن بگیرید، باید در هر دو طرف عملگر، کد خود را تغییر دهید.

در حلقه‌ی **foreach** نیز از **var** استفاده کرده‌ام تا کامپایلر به صورت خودکار نوع عناصر درون مجموعه را تشخیص دهد. این نشان می‌دهد استفاده از **var** با عبارت‌های ممکن بوده و بسیار مفید است. همچنین هنگام تست کد نیز مفید است. برای نمونه، شما یک متغیر محلی با نوع ضمنی را با نوع برگشتی یک متغیر مداردهی اولیه می‌کنید و هنگام نوشتن متداهن، شاید تصمیم به تغییر نوع بازگشتی آن بگیرید. اگر این کار را بکنید، کامپایلر به صورت خودکار می‌فهمد که نوع برگشتی تغییر کرده و به صورت خودکار نوع متغیر را تغییر می‌دهد. این عالی است، اما البته، کدهای دیگری در متدهای از متغیر استفاده می‌کنند شاید دیگر کامپایل نشوند اگر کدی که بوسیله این متغیر به اعضا دسترسی دارد تصور کند که متغیر هنوز نوع قدیمی را دارد است.

در ویژوال استودیو، شما می‌توانید موس خود را روی **var** در کدتان ببرید و ویرایشگر یک اعلان که در آن نوعی که کامپایلر از روی عبارت استنتاج کرده است را نشان می‌دهد. ویژگی متغیر محلی با نوع ضمنی سی‌شارپ باید هنگام کار با نوع‌های ناشناس درون یک متده است، به کار رود. برای جزئیات به فصل ۱۰ "ویژگی‌ها" مراجعه کنید.

شما نمی‌توانید نوع پارامتر یک متده را با **var** مشخص کنید. علت این امر باید برای شما واضح باشد، چون کامپایلر مجبور خواهد بود که نوع پارامتر را از روی آرگومان ارسالی در مکان فراخوانی تشخیص دهد و ممکن است یک مکان فراخوانی و یا تعداد زیادی مکان فراخوانی موجود باشد. به علاوه، شما نمی‌توانید نوع یک فیلد را با **var** مشخص کنید. چندین علت وجود دارد که چرا سی‌شارپ این محدودیت را گذاشته است. یک علت آنست که فیلددها توسط چندین متده قابل دسترسی هستند و تیم سی‌شارپ فکر کردند که این قرارداد (نوع متغیر) باید صریحاً بیان شود. دلیل دیگر اینکه، اجازه‌ی انجام چنین کاری به یک نوع ناشناس (توضیح داده شده در فصل ۱۰) اجازه می‌دهد که به بیرون از یک تک متده نفوذ کند.

مهم **dynamic** را با **var** قاطی نکنید. تعریف یک متغیر محلی با **var** فقط یک کوتاه‌سازی نحوی است که کامپایلر، نوع را از روی یک عبارت استنتاج می‌کند. کلمه کلیدی **var** فقط برای تعریف یک متغیر محلی درون یک متده قابل استفاده است در حالیکه کلمه کلیدی **dynamic** می‌تواند برای متغیرهای محلی، فیلددها و آرگومان‌ها استفاده شود. شما نمی‌توانید یک عبارت را به یک **var** تبدیل (cast) کنید اما می‌توانید یک عبارت را به یک **dynamic** تبدیل کنید. شما باید صریحاً یک متغیر که با **var** تعریف شده است را مداردهی اولیه کنید در حالیکه مجبور نیستید یک متغیر تعریف شده با **dynamic** را مداردهی اولیه کنید. برای اطلاعات بیشتر درباره نوع **dynamic** سی‌شارپ، بخش "نوع اصلی **dynamic**" در فصل ۵ را ببینید.

ارسال پارامتر با ارجاع به یک متده

به صورت پیش فرض، اجرایی زبان مشترک (CLR) فرض می‌کند تمام پارامترهای متدها با مقدار ارسال می‌شوند. وقتی اشیاء نوع ارجاعی ارسال می‌شوند، ارجاع (یا اشاره‌گر) به شی (با مقدار) به متده ارسال می‌شود. این یعنی متده می‌تواند شی را تغییر دهد و فراخوانی کننده، تغییر را خواهد دید. برای نمونه‌های نوع مقداری، یک کپی از نمونه به متده ارسال می‌شود. این یعنی، متده کپی خصوصی خودش از نوع مقداری را می‌گیرد و نمونه موجود در فراخوانی کننده، تغییر پیدا نمی‌کند.

مهم در یک متده، شما باید بدانید که پارامتر ارسالی، یک نوع ارجاعی است یا یک نوع مقداری، چون کدی که پارامتر را دستکاری می‌کند ممکن است کاملاً متفاوت باشد.

CLR به شما اجازه می‌دهد که پارامترها را به جای مقدار، با ارجاع ارسال کنید. در سی‌شارپ شما این کار را با کلمات کلیدی **ref** و **out** انجام می‌دهید. هر دو کلمه کلیدی به کامپایلر سی‌شارپ می‌گویند متادینامیک تولید کند که نشان دهد این پارامتر با ارجاع ارسال شده است و کامپایلر از این استفاده می‌کند تا کدی تولید نماید که آدرس پارامتر را به جای خود پارامتر، به متده ارسال کند.

از دید CLR، **ref** و **out** یکسان هستند. یعنی بدون توجه به کلمه کلیدی مورد استفاده، کد `I[ا] یکسانی تولید می‌شود و متادینامیک یکسان است به جز ۱ بیت، که برای تعیین این است که شما هنگام تعریف متده، ref یا out را مشخص کرده‌اید. هرچند، کامپایلر سی‌شارپ با دو کلمه کلیدی، متفاوت برخورد می‌کند و این تفاوت بیان می‌کند که چگونه متده، مسئول مداردهی اولیه شی‌ای که بدان ارجاع شده، می‌باشد. اگر پارامتر یک متده با out علامت زده شده باشد، انتظار نمی‌رود فراخوانی کننده، شی را قبل از فراخوانی متده مداردهی اولیه کرده باشد. متده فراخوانی شده نمی‌تواند از روی مقدار بخواند و متده فراخوانی شده قبل از برگشت، باید روی مقدار بنویسد. اگر پارامتر یک متده با ref علامت زده باشد، فراخوانی کننده باید قبل از فراخوانی متده، آن را مداردهی کرده باشد. متده فراخوانی شده می‌تواند از روی مقدار بخواند و/یا روی آن بنویسد.`

نوع‌های مقداری و ارجاعی با **ref** و **out**، بسیار متفاوت رفتار می‌کنند. بگذارید اول به استفاده از **ref** و **out** با نوع‌های مقداری بپردازیم:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Int32 x; // x is uninitialized
        Getval(out x); // x doesn't have to be initialized.
        Console.WriteLine(x); // Displays "10"
    }

    private static void Getval(out Int32 v) {
        v = 10; // This method must initialize v.
    }
}
```

در این کد، **x** در قاب پشتی **Main** تعریف شده است. پس، آدرس **x** به **GetVal** ارسال می‌شود. متغیر **v** از **GetVal** برگردانده شده است. درون **GetVal** که **v** بدان اشاره دارد به **10** تغییر می‌کند. وقتی **GetVal** برگردانده شد، **x** از **Main** دارای مقدار **10** است، و **10** در کنسول نمایش داده می‌شود. استفاده از **out** با نوع‌های مقداری بزرگ کارآمد است چون هنگام فراخوانی‌های متعدد، از کپی شدن فیلدهای نمونه‌های نوع مقداری، جلوگیری می‌کند.

حال به مثالی نگاه کنید که به جای **out** از **ref** استفاده می‌کند:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Int32 x; // x is uninitialized
        Getval(out x); // x doesn't have to be initialized.
        Console.WriteLine(x); // Displays "10"
    }

    private static void Getval(out Int32 v) {
        v = 10; // This method must initialize v.
    }
}
```

در این کد، باز هم **x** در قاب پشتی **Main** تعریف شده و به **5** مقداردهی اولیه شده است. سپس، آدرس **x** به **AddVal** ارسال می‌شود. **v** از **AddVal** یک اشاره‌گر به مقدار **Int32** در قاب پشتی **Main** است. درون **AddVal** که **v** بدان اشاره دارد باید از قبل مقداری داشته باشد. پس، **AddVal** می‌تواند از مقدار اولیه در هر عبارتی که بخواهد استفاده کند. همچنین **AddVal** می‌تواند مقدار را تغییر دهد و مقدار جدید به فراخوانی کننده **"برگرداند"**. در این مثال، **10** را به مقدار اولیه می‌افزاید. وقتی **Getval** برگردانده شد، **x** از **Main** **15** خواهد بود که چیزی است که در کنسول نشان داده می‌شود. برای بخاطر سپاری، از دید CLR یا **IL**، **ref** و **out** دقیقاً کار یکسانی انجام می‌دهند، هر دو باعث می‌شوند یک اشاره‌گر به نمونه، ارسال شود. تفاوت این است که کامپایلر مطمئن می‌شود که صحیح باشد. کد زیر که سعی دارد یک مقدار مقداردهی اولیه نشده به یک متده را انتظار یک پارامتر **ref** دارد، را ارسال کند، خطای زیر را باعث می‌شود:

"error CS0165: Use of unassigned local variable 'x'."

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Int32 x; // x is not initialized.

        // The following line fails to compile, producing
        // error CS0165: Use of unassigned local variable 'x'.
        Addval(ref x);
    }
}
```

```

        Console.WriteLine(x);
    }

    private static void AddVal(ref Int32 v) {
        v += 10;      // This method can use the initialized value in v.
    }
}

```

مهم اغلب از من می‌پرسند چرا سی‌شارپ نیاز دارد که یک فراخوانی به یک متدهای **ref** یا **out** را تعیین کند. گذشته از این، کامپایلر می‌داند که متدهای فراخوانی شده به **ref** یا **out** نیاز دارد و باید بتواند کد را به درستی کامپایل کند. به نظر می‌رسد کامپایلر می‌تواند به صورت خودکار کار درست را انجام دهد. اما، طراحان زبان سی‌شارپ احساس کردند که فراخوانی کننده باید صریحاً هدفش را بیان کند. به این روش، در مکان فراخوانی، به وضوح انتظار می‌رود متدهای فراخوانی می‌شود، مقدار متغیر ارسالی را تغییر دهد.

به علاوه، CLR اجازه می‌دهد که متدها را بر اساس استفاده‌ی آنها از پارامترهای **ref** و **out** سربارگذاری کنید. برای نمونه، در سی‌شارپ کد زیر مجاز بوده و به خوبی کامپایل می‌شود:

```

public sealed class Point {
    static void Add(Point p) { ... }
    static void Add(ref Point p) { ... }
}

```

من مجاز نیستم متدهایی که فقط با **ref** و **out** فرق می‌کنند را سربارگذاری کنم چون نمایش متادیتای امضای متدها یکسان می‌شود. پس من همچنین نمی‌توانم متدهای زیر را در نوع قبلی **Point**، تعریف کنم:

```
static void Add(out Point p) { ... }
```

اگر شما سعی کنید آخرین متدهای **Add** را کامپایل کنید، کامپایلر سی‌شارپ این پیام را نشان می‌دهد:

"error CS0663: 'Add' cannot define overloaded methods that differ only on ref and out."

استفاده از **ref** و **out** با نوعهای مقداری، همان رفتاری را به شما می‌دهد که قبلاً هنگام ارسال نوعهای ارجاعی با مقدار، دیدید. با نوعهای مقداری، **out** و **ref** اجازه می‌دهند یک تک نمونه نوع مقداری را دستکاری کنند. فراخوانی کننده باید حافظه را برای نمونه تخصیص دهد و فراخوانی شونده، حافظه را دستکاری می‌کند. با نوعهای ارجاعی، فراخوانی کننده حافظه را برای یک اشاره‌گر به شی ارجاعی، تخصیص می‌دهد و فراخوانی شونده این اشاره‌گر را دستکاری می‌کند. به خاطر این رفتار، استفاده از **ref** و **out** با نوعهای ارجاعی تنها وقتی مفید است که متدهای دارند که ارجاع به یک شی که درباره‌اش می‌دانند را "برگردانند". کد زیر این مطلب را نمایش می‌دهد:

```

using System;
using System.IO;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        FileStream fs; // fs is uninitialized

        // Open the first file to be processed.
        StartProcessingFiles(out fs);

        // Continue while there are more files to process.
        for (; fs != null; ContinueProcessingFiles(ref fs)) {
    }
}

```

```

        // Process a file.
        fs.Read(...);
    }
}

private static void StartProcessingFiles(out FileStream fs) {
    fs = new FileStream(...); // fs must be initialized in this method
}

private static void ContinueProcessingFiles(ref FileStream fs) {
    fs.Close(); // Close the last file worked on.

    // Open the next file, or if no more files, "return" null.
    if (noMoreFilesToProcess) fs = null;
    else fs = new FileStream (...);
}
}

همانگونه که می‌بینید، تفاوت بزرگ این کد این است که متدهایی که پارامترهای نوع ارجاعی ref یا out دارند، یک شی جدید می‌سازند و اشاره‌گر به شی جدید به فراخوانی کننده، باز می‌گردد. متوجه خواهید شد که متدهای ContinueProcessingFiles می‌توانند قبل از برگرداندن یک شی جدید، شی ارسال شده را دستکاری کنند. این امر ممکن است، چون پارامتر با کلمه کلیدی ref علامت زده شده است. شما می‌توانید کد قبلی را کمی ساده تر کنید:
using System;
using System.IO;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        FileStream fs = null; // Initialized to null (required)

        // Open the first file to be processed.
        ProcessFiles(ref fs);

        // Continue while there are more files to process.
        for (; fs != null; ProcessFiles(ref fs)) {

            // Process a file.
            fs.Read(...);
        }
    }

    private static void ProcessFiles(ref FileStream fs) {
        // Close the previous file if one was open.
        if (fs != null) fs.Close(); // Close the last file worked on.

        // Open the next file, or if no more files, "return" null.
        if (noMoreFilesToProcess) fs = null;
        else fs = new FileStream (...);
    }
}

```

مثال دیگری بینید که از کلمه کلید **ref** برای پیاده‌سازی متدى استفاده می‌کند که دو نوع ارجاعی را جا به جا کند:

```
public static void Swap(ref Object a, ref Object b) {
    Object t = b;
    b = a;
    a = t;
}
```

برای جابجایی اشاره‌گر به دو شی **String**, شما احتملا فکر می‌کنید که می‌توانید کدی شبیه به زیر بنویسید:

```
public static void SomeMethod() {
    String s1 = "Jeffrey";
    String s2 = "Richter";

    Swap(ref s1, ref s2);
    Console.WriteLine(s1); // Displays "Richter"
    Console.WriteLine(s2); // Displays "Jeffrey"
}
```

اما، این کد کامپایل نخواهد شد. مشکلی که هست اینست که متغیری که با ارجاع به یک متددار می‌شود باید از همان نوعی باشد که در تعریف متددارد است. به بیان دیگر، **Swap** انتظار دو اشاره‌گر **Object** را دارد، نه دو اشاره‌گر **String**. برای جابجایی دو اشاره‌گر **String**, باید این کار را بکنید:

```
public static void SomeMethod() {
    String s1 = "Jeffrey";
    String s2 = "Richter";

    // Variables that are passed by reference
    // must match what the method expects.
    Object o1 = s1, o2 = s2;
    Swap(ref o1, ref o2);

    // Now cast the objects back to strings.
    s1 = (String) o1;
    s2 = (String) o2;

    Console.WriteLine(s1); // Displays "Richter"
    Console.WriteLine(s2); // Displays "Jeffrey"
}
```

این نسخه از **SomeMethod** کامپایل شده و طبق انتظار اجرا می‌شود. علت آنکه پارامترهای ارسالی باید با پارامترهایی که متددار دارد مطابق باشند اینست که مطمئن شود امنیت نوع برقرار است. کد زیر، که کامپایل هم نمی‌شود نشان می‌دهد چگونه امنیت نوع می‌تواند به خطر افتد:

```
internal sealed class SomeType {
    public Int32 m_val;
}

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        SomeType st;

        // The following line generates error CS1503: Argument '1':
        // cannot convert from 'ref SomeType' to 'ref object'.
        GetAnObject(out st);
    }
}
```

```

        Console.WriteLine(st.m_val);
    }

private static void GetAnObject(out Object o) {
    o = new String('x', 100);
}
}
}

```

در این کد، به وضوح انتظار دارد **Main** یک شی **GetAnObject** برگرداند. اما چون امضای **GetAnObject** یک اشاره‌گر به یک **Object** را نشان می‌دهد، **GetAnObject** آزاد است که **o** را به شی‌ای از هر نوع، مقداردهی اولیه کند. در این مثال، وقتی **Console.WriteLine** به **Main** برمی‌گردد، به یک **String** **st** اشاره خواهد کرد، که واضح است که یک شی **SomeType** نیست. و فراخوانی به **GetAnObject** مطمئناً شکست می‌خورد. خوشبختانه، کامپایلر سی‌شارپ کد قبلی را کامپایل نمی‌کند چون **st** یک اشاره‌گر به **SomeType** است، اما به یک ارجاع به یک **Object** نیاز دارد. شما می‌توانید برای حل مشکل این متدها از جنریک‌ها استفاده کنید تا آن‌ها طبق انتظار شما عمل کنند. در اینجا چگونگی حل مشکل متدهای **Swap** که قبلاً نشان داده شد را می‌بینید:

```

public static void Swap<T>(ref T a, ref T b) {
    T t = b;
    b = a;
    a = t;
}

```

و اکنون، با بازنویسی **Swap** طبق بالا، کد زیر (یکسان با کدی که قبلاً نشان داده شد) کامپایل شده و درست کار می‌کند:

```

public static void SomeMethod() {
    String s1 = "Jeffrey";
    String s2 = "Richter";

    Swap(ref s1, ref s2);
    Console.WriteLine(s1); // Displays "Richter"
    Console.WriteLine(s2); // Displays "Jeffrey"
}

```

برای مثال‌های دیگری که جنریک‌ها این مشکل را حل کرده‌اند به کلاس **System.Threading.Interlocked** از **System.Threading** و متدهای **Exchange** و **CompareExchange** آن مراجعه کنید.

ارسال تعداد متغیری از آرگومان‌ها به یک متدهای

گاهی این عادی است که برنامه‌نویس، متدهایی از **System.String** که تعداد متغیری از آرگومان‌ها را دریافت نماید. برای نمونه، نوع **System.String** متدهایی ارائه می‌کند که اجزا می‌دهند تعداد دلخواهی از رشته‌ها به هم متصل شوند و متدهایی ارائه می‌کند که اجزا می‌دهند فراخوانی کننده، مجموعه‌ای از رشته‌ها را برای فرمت کردن تعیین کند. برای تعریف یک متدهایی از آرگومان یافت کند، متدهای **Add** و **Concat** را طبق زیر تعریف کنید:

```

static Int32 Add(params Int32[] values) {
    // NOTE: it is possible to pass the 'values'
    // array to other methods if you want to.

    Int32 sum = 0;
    if (values != null) {
        for (Int32 x = 0; x < values.Length; x++)
            sum += values[x];
    }
    return sum;
}

```

```
}
```

همه چیز در این متده ب جز کلمه کلیدی **params** که بر آخرین پارامتر متده اعمال شده، آشناست. اگر یک لحظه، کلمه کلیدی **params** را در نظر نگیرید، واضح است که این متده یک آرایه از مقادیر **Int32** دریافت و در بین آنها حرکت می‌کند و تمام مقادیر را با هم جمع می‌نماید. **Sum** به عنوان نتیجه به فراخوانی کننده برگشت داده می‌شود.

مطمئناً، کد می‌تواند این متده را اینگونه فراخوانی کند:

```
public static void Main() {
    // Displays "15"
    Console.WriteLine(Add(new Int32[] { 1, 2, 3, 4, 5 }));
}
```

واضح است که آرایه می‌تواند با تعداد دلخواهی از عناصر که برای پردازش به **Add** ارسال می‌شوند، مقداردهی اولیه گردد. اگرچه کد قبلی کامپایل شده و به خوبی کار می‌کند، کمی بد ریخت است. به عنوان برنامه‌نویس، ما مطمئناً ترجیح می‌دهیم **Add** را مثل زیر فراخوانی کیم:

```
public static void Main() {
    // Displays "15"
    Console.WriteLine(Add(1, 2, 3, 4, 5));
}
```

احتمالاً خوشحال خواهد شد اگر بدانید می‌توانید این کار را به خاطر وجود کلمه کلیدی **params** انجام دهید. کلمه کلیدی **params** به کامپایلر می‌گوید یک نمونه از صفت سفارشی **System.ParamArrayAttribute** را بر پارامتر اعمال کند.

وقتی کامپایلر سی‌شارپ یک فراخوانی به یک متده را دریافت می‌کند، کامپایلر تمام متدهای با نام تبیین شده را برسی می‌کند، که هیچ پارامتری صفت **ParamArray** را نداشته باشد. اگر متده این چنین وجود داشت که بتواند فراخوانی را بپذیرد، کامپایلر کد لازم برای فراخوانی متده را تولید می‌کند. اما اگر کامپایلر یک متده این چنینی نیافت، به دنبال متدهایی که یک صفت **ParamArray** دارند می‌گردد تا بینند آیا فراخوانی را می‌تواند انجام دهد. اگر کامپایلر یک متده این چنینی بیابد، کدی تولید می‌کند که قبل از آنکه متده را فراخوانی کند، یک آرایه ساخته و عناصرش را پر کند.

در مثال قبل، هیچ متده **Add** که پنج آرگومان **Int32** بگیرد تعریف نشده است اما کامپایلر می‌بینید که سورس کد، یک فراخوانی به **Add** دارد که لیستی از مقادیر **Int32** بدان ارسال شده است و متده **Add** ای وجود دارد که پارامتر آرایه‌ای از **Int32** های آن با صفت **ParamArray** علامت زده شده است. پس کامپایلر این را یک تطبیق در نظر گرفته و کدی تولید می‌کند که پارامترها را درون یک آرایه **Int32** قرار داده و سپس متده **Add** را فراخوانی کند. نتیجه نهایی اینست که شما کد را می‌نویسید، به سادگی تعدادی پارامتر به **Add** ارسال می‌کنید، اما کامپایلر کدی تولید می‌کند که گویا شما نسخه اول که صریحاً یک آرایه را ساخته و مقداردهی می‌کند را نوشته اید.

تنها آخرین پارامتر یک متده می‌تواند با کلمه کلیدی **ParamArrayAttribute** **params** (ParamArrayAttribute) باشد. این پارامتر باید یک آرایه تک بعدی که از هر نوعی می‌تواند باشد را نشان دهد. مجاز است که **null** یا اشاره‌گری به آرایه‌ای از عناصر **0** به عنوان آخرین پارامتر به متده ارسال کنید. فراخوانی زیر به **Add** به خوبی کامپایل شده، اجرا می‌شود و مجموع **0** را (طبق انتظار) برمی‌گرداند.

```
public static void Main() {
    // Both of these lines display "0"
    Console.WriteLine(Add());           // passes new Int32[0] to Add
    Console.WriteLine(Add(null));       // passes null to Add: more efficient
                                      // (no array allocated)
}
```

تاکنون، تمام مثال‌ها نشان دادند چگونه متده بنویسید که تعدادی دلخواه از پارامترهای **Int32** بگیرد. چگونه شما متده می‌نویسید که تعدادی دلخواه از پارامترها از هر نوعی باشند؟ جواب ساده است. تنها متده را به گونه‌ای تغییر دهید که به جای یک **[]** یک **[]** **Object** بگیرد. متده **Type** هر شی ارسالی به آن را نشان می‌دهد.

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        DisplayTypes(new Object(), new Random(), "Jeff", 5);
    }
}
```

```

private static void DisplayTypes(params Object[] objects) {
    if (objects != null) {
        foreach (Object o in objects)
            Console.WriteLine(o.GetType());
    }
}
}

System.Object
System.Random
System.String
System.Int32

```

اجرای این کد منجر به خروجی زیر می‌شود:

مهم آگاه باشد که فراخوانی یک متده که تعداد متغیری از آرگومان‌ها را می‌گیرد، منجر به کاهش سرعت می‌شود مگر آنکه شما صریحاً **null** را ارسال کنید. گذشته از این، یک آرایه از اشیاء باید در هیپ تخصیص یابد، عناصر آرایه باید مقداردهی اولیه شوند، و سرانجام حافظه‌ی آرایه باید جمع آوری گردد. به منظور کاهش اثر این کار بر سرعت، شما می‌توانید چند متده سربارگذاری شده که از کلمه کلیدی **params** استفاده نمی‌کنند را تعریف کنید. برای چند نمونه، به متده **Concat** از کلاس **System.String** که سربارگذاری‌های زیر را دارد نگاه کنید:

```

public sealed class String : Object, ...
{
    public static string Concat(object arg0);
    public static string Concat(object arg0, object arg1);
    public static string Concat(object arg0, object arg1, object arg2);
    public static string Concat(params object[] args);
    public static string Concat(string str0, string str1);
    public static string Concat(string str0, string str1, string str2);
    public static string Concat(string str0, string str1, string str2,
        string str3);
    public static string Concat(params string[] values);
}

```

همانگونه که می‌بینید، متده **Concat** چندین سربارگذاری تعریف می‌کند که از کلمه کلیدی **params** استفاده نمی‌کنند. این نسخه‌های متده **Concat** سربارگذاری‌هایی هستند که اغلب فراخوانی می‌شوند و این سربارگذاری‌ها برای بهبود سرعت در اغلب سناریوهای وجود دارند. سربارگذاری‌ای که از کلمه کلیدی **params** استفاده می‌کند برای سناریوهایی است که کمتر اتفاق می‌افتد، چنین سناریوهایی بر سرعت لطمeh وارد می‌کنند اما خوبیختانه نادر هستند.

راهنمایی های مربوط به پارامتر و نوع برگشتی

هنگام تعریف نوع‌های پارامترهای یک متده شما باید ضعیف ترین نوع ممکن را تعیین کنید و رابطه‌ها را بر کلاس‌های پایه ترجیح دهید. برای نمونه، اگر متده می‌نویسید که عناصر یک مجموعه را دستکاری می‌کند، بهترین کار تعریف پارامتر متده با استفاده از یک رابط مثل **IEnumerable<T>** به جای استفاده از یک نوع داده‌ای قوی مثل **List<T>** یا حتی یک نوع رابط قوی تر مثل **IList<T>** یا **ICollection<T>** است:

```
// Desired: This method uses a weak parameter type
public void ManipulateItems<T>(IEnumerable<T> collection) { ... }
```

```
// Undesired: This method uses a strong parameter type
public void ManipulateItems<T>(List<T> collection) { ... }
```

علت اینست که یک نفر می‌تواند متده اول را فراخوانی کند و به آن یک آرایه از اشیاء، یک شی **String** و غیره – هر شی‌ای که نوعش **IEnumerable<T>** را پیاده‌سازی می‌کند – را ارسال کند. متده دوم تنها اجازه می‌دهد اشیاء **List<T>** ارسال شوند و یک آرایه یا یک شی **String** را نمی‌پذیرد. واضح است که متده اول بهتر است چون انعطاف‌پذیرتر بوده و می‌تواند در سناریوهای بیشتری استفاده شود.

طبعیات، اگر شما متند می‌نویسید که به یک لیست نیاز دارد (نه فقط هر شی قابل شمارش) آنگاه باید نوع پارامتر را یک **IList<T>** تعریف کنید. هنوز هم باید از تعریف نوع پارامتر به عنوان **List<T>** خودداری کنید. استفاده از **List<T>** به فراخوانی کننده اجازه می‌دهد آرایه‌ها یا هر شی دیگری که نوعش **IList<T>** را پیاده‌سازی کند ارسال نماید.

دقت کنید که مثال‌های من در مورد مجموعه‌های است که با معماری رابط طراحی شده‌اند. اگر ما در مورد کلاس‌هایی صحبت می‌کردیم که بر طبق معماری کلاس پایه طراحی شده‌اند، مفهوم باز هم همان می‌بود. پس برای نمونه، اگر من متند می‌نوشتم که بایت‌های یک متند می‌نوشتم که باستributio را پردازش می‌کرد، این را داشتیم:

```
// Desired: This method uses a weak parameter type
public void ProcessBytes(Stream someStream) { ... }
```

```
// Undesired: This method uses a strong parameter type
public void ProcessBytes(FileStream fileStream) { ... }
```

اولین متند می‌تواند بایت‌هایی از هر گونه استریم را پردازش کند: یک **MemoryStream**، یک **FileStream** و متند دوم می‌تواند تنها بر یک **FileStream** عمل کند که آن را بسیار محدودتر می‌کند.

در سوی دیگر، معمولاً بهتر است که نوع برگشته یک متند را با قوی ترین نوع ممکن تعریف کنید (سعی کنید خودتان را به یک نوع خاص محدود نکنید). برای نمونه، بهتر است متند تعریف کنید که به جای برگرداند یک شی **Stream**، یک شی **FileStream** برگرداند:

```
// Desired: This method uses a strong return type
public FileStream OpenFile() { ... }
```

```
// Undesired: This method uses a weak return type
public Stream OpenFile() { ... }
```

در اینجا، اولین متند ترجیح داده می‌شود چرا که اجازه می‌دهد فراخوانی کننده متند، با شی برگشته به عنوان یک شی **FileStream** یا یک شی **Stream** رفتار کند. در حالیکه متند دوم نیاز دارد فراخوانی کننده، با شی برگشته به عنوان یک شی **Stream** برخورد کند. اساساً، بهتر است به فراخوانی کننده اجازه دهید بیشترین انعطاف‌پذیری را هنگام فراخوانی یک متند داشته باشد تا متند بتواند در سناریوهای بیشتری استفاده شود.

گاهی می‌خواهید قابلیت تغییر پیاده‌سازی درونی یک متند بدون تأثیر بر فراخوانی کننده را داشته باشید. در مثال نشان داده شده، متند **OpenFile** بعید است پیاده‌سازی درونی خود را تغییر دهد و چیزی جز یک شی **FileStream** (یا یک شی که نوعش از **FileStream** مشتق شده) را برگرداند. اما اگر شما متندی دارید که یک شی **List<String>** بر می‌گرداند، شاید بخواهید پیاده‌سازی درونی این متند را در آینده به گونه‌ای تغییر دهید که یک **String[]** برگرداند. در مواردی که می‌خواهید حدی از انعطاف‌پذیری به منظور تغییر احتمالی در آینده برای خود باقی بگذارید، یک نوع برگشته ضعیف تر را انتخاب کنید. برای نمونه:

```
// Flexible: This method uses a weaker return type
public IList<String> GetStringCollection() { ... }
```

```
// Inflexible: This method uses a stronger return type
public List<String> GetStringCollection() { ... }
```

در این مثال، اگرچه متند **GetStringCollection** در درون خود از یک شی **List<String>** استفاده کرده و آنرا بر می‌گرداند، بهتر است که متند به جای آن، یک **IList<String>** برگرداند. در آینده، متند **GetStringCollection** می‌تواند مجموعه درونی خود را به یک **String[]** تغییر دهد و فراخوانی کننده‌های متند نیاز به تغییر هیچ یک از سورس‌کدهای خود ندارد. در واقع، آن‌ها حتی نیاز به کامپایل مجدد کد خود ندارند. توجه کنید در این مثال،

من از میان ضعیف ترین نوع‌ها، قوی ترین آن‌ها را استفاده کرده ام. برای نمونه، من از یک **IEnumerable<String>** یا حتی **ICollection<String>** استفاده نکرم.

ثابت بودن

در برخی زبان‌ها، مثل C++ مدیریت نشده، این ممکن است که متدها یا پارامترها را به عنوان ثابت تعریف کنید تا مانع از تغییر هر یک از فیلدهای شی توسط یک متده نمونه شده یا از تغییر شی ارسالی به متده توسط کد، جلوگیری بعمل آورد. CLR این را فراهم نمی‌کند و بسیاری از برنامه‌نویسان برای از دست دادن این ویژگی ناراحتند. چون CLR این ویژگی را ارائه نمی‌کند، هیچ زبانی (شامل سی‌شارپ) نمی‌تواند این ویژگی را ارائه کند.

اول اینکه، شما باید توجه کنید در C++ مدیریت نشده، علامت زدن یک متده نمونه یا پارامتر به عنوان **const** فقط اطمینان حاصل می‌کند که برنامه‌نویس نتواند کد عادی‌ای بنویسد که شی یا پارامتر را تغییر دهد. درون متده، همیشه ممکن است کدی بنویسید که بتواند با تبدیل از **const** بودن یا با بدست آوردن آدرس شی/آرگومان و سپس نوشتن به آن آدرس، شی/پارامتر را تغییر دهد. در واقع، C++ مدیریت نشده به برنامه‌نویسان دروغ می‌گفته است و باعث می‌شده که آن‌ها باور کنند اشیاء/آرگومان‌های ثابت آن‌ها، غیر قابل نوشتن است در حالیکه قابل نوشتن بوده‌اند.

هنگام طراحی پیاده‌سازی یک نوع، برنامه‌نویس می‌تواند از نوشتن کدی که اشیاء/آرگومان‌ها را دستکاری کند خودداری نماید. برای نمونه، رشته‌های تغییر ناپذیرنند چون کلاس **String** متده که بتواند یک شی رشته را تغییر دهد ارائه نمی‌کند.

همچنین، برای مایکروسافت خیلی مشکل است که به CLR این قابلیت را بدهد که بررسی کند یک شی/آرگومان ثابت، تغییر نیافرته باشد. CLR می‌بایست در هر نوشتن بررسی کند که نوشتن بر روی یک شی ثابت رخ نداده است و این کار به شدت بر عملکرد آن اثرگذار است. البته، یک تخلف یافت شده باعث می‌شود که CLR یک اکسپشن تولید کند. علاوه بر این، پشتیبانی از ثابت‌ها، پیچیدگی زیادی برای برنامه‌نویسان ایجاد می‌کند. برای نمونه اگر یک نوع غیر قابل تغییر باشد، تمام نوع‌های مشق شده از آن نیز باید این را رعایت کنند. به علاوه، یک نوع تغییر ناپذیر، احتمالاً از نوع‌هایی تشکیل می‌شود که خود آن‌ها از نوع‌های تغییر ناپذیر هستند.

این‌ها تنها تعدادی از دلایلی است که چرا CLR از اشیاء/آرگومان‌های ثابت پشتیبانی نمی‌کند.

فصل ۱۰: ویژگی ها

در این فصل، من درباره‌ی ویژگی‌ها به صحبت می‌کنم. ویژگی‌ها به سورس کد اجازه می‌دهند که یک متاد را با نحو ساده فراخوانی کند. CLR دو گونه از ویژگی‌ها را ارائه می‌کند: ویژگی‌های بدون پارامتر که به سادگی ویژگی properties نامیده می‌شوند و ویژگی‌های پارامتردار که توسط زبان‌های برنامه‌نویس مختلف به نام‌های مختلف نامیده می‌شوند. برای نمونه سی‌شارپ، ویژگی‌های پارامتردار را indexer می‌نامد و ویژوال بیسیک آن‌ها را ویژگی پیش فرض default properties می‌نامد. من همچنین پیرامون مقداردهی اولیه ویژگی‌ها با استفاده از مقداردهی کننده‌های شی و مجموعه و چگونگی بسته‌بندی تعدادی از ویژگی‌ها با هم‌دیگر به کمک نوع‌های ناشناس سی‌شارپ و نوع System.Tuple نیز توضیح می‌دهم.

ویژگی‌های بدون پارامتر

بسیاری از نوع‌ها اطلاعات وضعیتی را تعریف می‌کنند که قابل خواندن و تغییر است. اغلب، این اطلاعات وضعیتی، به عنوان فیلد‌های یک نوع پیاده‌سازی می‌شوند. برای نمونه، یک تعریف شامل دو فیلد را می‌بینید:

```
public sealed class Employee {
    public String Name; // The employee's name
    public Int32 Age; // The employee's age
}
```

اگر می‌خواستید یک نمونه از این نوع بسازید، براحتی می‌توانستید اطلاعات وضعیتی آن را با کدی مشابه زیر بدست آورده یا تغییر دهید:

```
Employee e = new Employee();
e.Name = "Jeffrey Richter"; // Set the employee's Name.
e.Age = 45; // Set the employee's Age.
```

```
Console.WriteLine(e.Name); // Displays "Jeffrey Richter"
```

خواندن و تغییر اطلاعات وضعیتی یک شی به این روش بسیار رایج است. اما، من بحث می‌کنم چرا که قبلی هرگز نباید بدین شکل پیاده‌سازی شود. یکی از نشانه‌های طراحی و برنامه‌نویسی شی گرا، کپسوله کردن داده‌ها است. کپسوله کردن داده‌ها یعنی فیلد‌های نوع شما نباید هرگز در دسترس عمومی قرار گیرد چرا که به آسانی می‌توان کدی نوشت که از فیلد‌ها استفاده نادرست کرده و وضعیت شی را خراب کند. برای نمونه، یک برنامه‌نویس براحتی می‌تواند یک شی Employee را با کد زیر خراب کند:

```
e.Age = -5; // How could someone be -5 years old?
```

چندین دلایل دیگر برای کپسوله کردن دسترسی به فیلد‌های داده‌ای یک نوع وجود دارد. برای نمونه، شاید شما بخواهید دسترسی به یک فیلد، اثرات جانبی داشته باشد، برخی مقداری را کش کند، یا اشیاء داخلی بسازد. شاید شما بخواهید دسترسی به فیلد، ترد-امن باشد. یا شاید فیلد یک فیلد منطقی باشد که مقدارش با بایت‌های درون حافظه نشان داده نمی‌شود و به جای آن توسط یک الگوریتم تولید می‌گردد.

به خاطر هر یک از این دلایل، هنگام طراحی یک نوع، قویاً پیشنهاد می‌کنم که تمام فیلد‌های خود را private کنید. سپس، برای اجازه دادن به کاربری از نوւتن، چهت بدست آوردن یا نوشتمن اطلاعات وضعیتی، متدهایی برای این هدف خاص در دسترس بگذارید. متدهایی که دسترسی به یک فیلد را پنهان می‌کنند، متدهای دستیابی accessor methods نامیده می‌شوند. این متدهای دستیابی می‌توانند به صورت انتخابی وضعیت را بررسی کرده و مطمئن شوند که وضعیت شی هرگز خراب نشده باشد. برای نمونه، من کلاس قبلی را این گونه بازنویسی می‌کنم:

```
public sealed class Employee {
    private String m_Name; // Field is now private
    private Int32 m_Age; // Field is now private

    public String GetName() {
        return(m_Name);
    }
}
```

```

public void SetName(String value) {
    m_Name = value;
}

public Int32 GetAge() {
    return(m_Age);
}

public void SetAge(Int32 value) {
    if (value < 0)
        throw new ArgumentOutOfRangeException("value", value.ToString(),
            "The value must be greater than or equal to 0");
    m_Age = value;
}
}

```

اگرچه این یک مثال ساده است، اما شما می‌توانید فایده فراوانی که کپسوله کردن فیلدهای داده‌ای دارد را بینید. همچنین می‌توانید بینید چقدر ساده است که ویژگی‌های فقط خواندنی یا فقط نوشتنی بسازید. فقط کافیست یکی از متدهای دستیابی را پیاده‌سازی کنید. متنابه، شما می‌توانید تنها به نوع‌های مشتق شده اجازه تغییر مقدار را بدهید. برای این کار متد **SetXXX** را **protected** کنید. کپسوله سازی داده به طریقی که نشان داده شد، دو اشکال دارد. اول اینکه، شما مجبورید که بیشتری بنویسید چون می‌بایست متدهای پیاده‌سازی کنید. دوم اینکه، کاربران نوع شما باید به جای ارجاع به نام یک فیلد، اکنون متدها را فراخوانی کنند.

```

e.SetName("Jeffrey Richter");           // updates the employee's name
String EmployeeName = e.GetName(); // retrieves the employee's name
e.SetAge(41);                         // Updates the employee's age
e.SetAge(-5);                         // Throws ArgumentOutOfRangeException
Int32 EmployeeAge = e.GetAge(); // retrieves the employee's age

```

شخصاً، من فکر می‌کنم این اشکال‌ها خیلی کوچک هستند. با این وجود، زبان‌های برنامه‌نویسی و CLR مکانیزمی به نام ویژگی **properties** ارائه می‌کنند که اشکال اول را کاهش داده و اشکال دوم را کاملاً برطرف می‌کنند.

کلاس نشان داده شده در اینجا، از ویژگی‌ها استفاده می‌کند و شیوه کلاس قبلی کار می‌کند:

```

public sealed class Employee {
    private String m_Name;
    private Int32 m_Age;

    public String Name {
        get { return(m_Name); }
        set { m_Name = value; } // The 'value' keyword always identifies the new value.
    }

    public Int32 Age {
        get { return(m_Age); }
        set {
            if (value < 0) // The 'value' keyword always identifies the new value.
                throw new ArgumentOutOfRangeException("value", value.ToString(),
                    "The value must be greater than or equal to 0");
            m_Age = value;
        }
    }
}

```

}

همانگونه که می‌بینید، ویژگی‌ها کمی تعریف نوع را پیچیده می‌کنند اما در جبران آن، اجازه می‌دهند کد خود را به شکل زیر بنویسید:

```
e.Name = "Jeffrey Richter";           // "sets" the employee name
String EmployeeName = e.Name;         // "gets" the employee's name
e.Age = 41;                          // "sets" the employee's age
e.Age = -5;                          // Throws ArgumentOutOfRangeException
Int32 EmployeeAge = e.Age;          // "gets" the employee's age
```

شما می‌توانید به ویژگی‌ها به عنوان فیلدهای هوشمند نگاه کنید: فیلدهایی با منطق اضافی در پشت آن‌ها. CLR از ویژگی‌های استاتیک، نمونه، خلاصه (abstract) و مجازی پشتیبانی می‌کند. به علاوه، ویژگی‌ها می‌توانند با هر تغییردهنده دسترس پذیری (که در فصل ۶ "مبانی نوع و عضو" بحث شدند) علامت زده شوند و حتی درون یک رابط تعريف شوند (رابطه‌ها در فصل ۱۳ "رابطه‌ها" بحث می‌شوند).

هر ویژگی دارای یک نام و یک نوع (که نمی‌تواند **void** باشد) است. ویژگی‌ها غیر قابل سربارگذاری هستند (یعنی اینکه، دو ویژگی با نام یکسان دارای نوع متفاوت داشته باشند). وقتی شما یک ویژگی تعريف می‌کنید، نوعاً یک متد **get** و یک **set** تعیین می‌کنید. هر چند می‌توانید برای تعريف یک ویژگی فقط خواندنی، متد **set** را حذف کنید و برای تعريف یک ویژگی فقط-نوشتنی، متد **get** را حذف نمایید.

همچنین بسیار رایج است که متدهای **get/set** از ویژگی، یک فیلد خصوصی تعريف شده در نوع را دستکاری کنند. این فید اغلب با عنوان **backing field** اطلاق می‌شود. هر چند، متدهای **get** و **set** مجبور نیستند به چنین فیلدی دسترسی پیدا کنند. برای نمونه، نوع **Priority** ارائه می‌کند که مستقیماً با سیستم عامل در ارتباط است، شی **System.Threading.Thread** اولویت یک ترد نگهداری نمی‌کند. نمونه‌ی دیگر از ویژگی‌های بدون فیلد **backing**-خواندنی هستند که در زمان اجرا محاسبه می‌شوند – برای نمونه، طول یک آرایه یا محیط یک مستطیل، وقتی ارتفاع و عرض آن را داشته باشید. وقتی شما یک ویژگی تعريف می‌کید، بسته به تعريف آن، کامپایلر دو یا سه مورد زیر را در اسembly مدیریت شده حاصل، قرار می‌دهد:

- یک متد که بیانگر متد دستیابی **get** برای ویژگی تعريف شود، تولید می‌گردد.
- یک متد که بیانگر متد دستیابی **set** برای ویژگی است. این متد، تنها اگر یک متد دستیابی **get** برای ویژگی تعريف شود، تولید می‌گردد.
- یک تعريف ویژگی در متادینای اسembly مدیریت شده. این مورد همواره تولید می‌شود.

به شی **Employee** که قبل انشان دادم برگردیم، وقتی کامپایلر، این نوع را کامپایل می‌کند، به ویژگی‌های **Name** و **Age** آن می‌رسد. چون هر دو ویژگی متدهای دستیابی **get** و **set** را دارند، کامپایلر چهار تعريف متد در نوع **Employee** قرار می‌دهد. آن مثل اینست که سورس کد اصلی اینگونه نوشته شده باشد:

```
public sealed class Employee {
    private String m_Name;
    private Int32 m_Age;

    public String get_Name(){
        return m_Name;
    }

    public void set_Name(String value) {
        m_Name = value; // The argument 'value' always identifies the new value.
    }

    public Int32 get_Age() {
        return m_Age;
    }

    public void set_Age(Int32 value) {
        if (value < 0) // The 'value' always identifies the new value.
    }
}
```

```

        throw new ArgumentOutOfRangeException("value", value.ToString(),
            "The value must be greater than or equal to 0");
        m_Age = value;
    }
}

```

کامپایلر به صورت خودکار نامها را برای این متدها با افروzen **get** و **set** به ابتدای نام ویژگی‌ها، تولید می‌کند.

سی‌شارپ از ویژگی‌ها، پشتیبانی درونی می‌کند. وقتی کامپایلر سی‌شارپ کدی را می‌بینید که سعی در خواندن یا نوشتن به یک ویژگی دارد، در واقع کامپایلر یک فراخوانی به یکی از این متدها، تولید می‌کند. اگر شما از یک زبان برنامه‌نویسی که مستقیماً از ویژگی‌ها پشتیبانی نمی‌کند، استفاده می‌کنید، هنوز هم می‌توانید با فراخوانی متدهای دستیابی مورد نظر به ویژگی‌های دسترسی پیدا کنید. اثر، دقیقاً همان است، تنها سورس کد به زیبایی قبل نیست.

افزون بر تولید متدهای دستیابی، کامپایلر به ازای هر ویژگی تعریف شده در سورس کد، یک ورودی تعریف ویژگی در متاداتای اسمبلی مدیریت شده نیز قرار می‌دهد. این ورودی شامل چند پرچم و نوع ویژگی است و به متدهای دستیابی **get** و **set** اشاره می‌کند. این اطلاعات برای بیان همکاری میان مفهوم انتزاعی یک "ویژگی" و متدهای دستیابی آن است. کامپایلرها و دیگر ابزارها می‌توانند از این اطلاعات که از طریق کلاس **System.Reflection.PropertyInfo** قابل دسترسی است استفاده کنند. CLR از این اطلاعات متاداتا استفاده نمی‌کند و در زمان اجرا، تنها به متدهای دستیابی نیاز دارد.

ویژگی‌هایی که به صورت خودکار پیاده سازی می‌شوند

اگر شما یک ویژگی را برای کپسوله کردن یک فیلد **backing** استفاده می‌کنید، سی‌شارپ نحو ساده‌ای به نام ویژگی‌های پیاده‌سازی شده خودکار ارائه می‌کند، که آن را برای ویژگی **Name** در زیر می‌بینید:

```

public sealed class Employee {
    // This property is an automatically implemented property
    public String Name { get; set; }

    private Int32 m_Age;

    public Int32 Age {
        get { return(m_Age); }
        set {
            if (value < 0) // The 'value' keyword always identifies the new value.
                throw new ArgumentOutOfRangeException("value", value.ToString(),
                    "The value must be greater than or equal to 0");
            m_Age = value;
        }
    }
}

```

وقتی شما یک ویژگی تعریف می‌کنید و برای متدهای دستیابی **get**/**set**، پیاده‌سازی را انجام ندهید، کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار برای شما یک فیلد خصوصی تولید می‌کند. در این مثال، فیلد از نوع **String**، نوع ویژگی، خواهد بود. و کامپایلر، به صورت خودکار متدهای **get** و **set** را برای شما پیاده‌سازی می‌کند تا به ترتیب مقدار درون فیلد را برگرداند و بر مقدار درون فیلد بتوانیسد.

شاید شما تعجب کنید ارزش انجام چنین کاری در مقایسه با تعریف یک فیلد **Name** به نام **public String** چیست. خوب، تفاوت بزرگی وجود دارد استفاده از نحو AIP یعنی اینکه شما یک ویژگی درست کرده‌اید. هر کدی که به این ویژگی دسترسی پیدا کند در واقع متدهای **get** و **set** را فراخوانی می‌کند. اگر بعداً تصمیم بگیرید به جای پیاده‌سازی پیش فرض کامپایلر، خودتان متدهای **get** و **set** را پیاده‌سازی کنید، هر کدی که به ویژگی شما دسترسی دارد نیاز به کامپایل مجدد پیدا نمی‌کند. اما اگر **Name** را به عنوان یک فیلد تعریف می‌کردید، بعداً تصمیم به تغییر آن به یک ویژگی می‌گرفتید؛ تمام کدهایی که به فیلد دسترسی داشتند، اکنون مجبور بودند برای دسترسی به متدهای ویژگی، مجدد کامپایل شوند.

شخصا، من ویژگی AIP کامپایلر را نمی‌بینم و معمولاً به دلایل زیر از آن خودداری می‌کنم: نحو تعریف یک فیلد می‌تواند شامل مقداردهی اولیه باشد به گونه‌ای که شما در یک خط از برنامه، هم فیلد را تعریف و هم آن را مقداردهی اولیه می‌کنید. اما نحو ساده‌ای برای تنظیم یک AIP به یک مقدار اولیه، وجود ندارد. پس، شما باید صریحاً هر AIP را در هر متاد سازنده، مقداردهی اولیه کنید.

- سریالی کننده‌ی زمان اجراء، نام فیلد را در استریم سریالی شده، قرار می‌دهد. نام یک فیلد AIP توسط کامپایلر تعیین می‌شود و با هر بار کامپایل کدتان، ممکن است نام این فیلد backing تغییر کند، که مانع از غیر سریالی شدن نمونه‌هایی از هر نوعی که یک AIP دارد، می‌شود. در هر نوعی که قصد دارید آن را سریالی و غیر سریالی کنید، از ویژگی AIP استفاده نکنید.

- هنگام خطایابی، شما نمی‌توانید روی متدهای **get** و **set** از یک AIP، نقاط توقف بگذارید. پس نمی‌توانید تعیین کنید چه هنگام یک برنامه این ویژگی را می‌خواند یا می‌نویسد. شما می‌توانید روی ویژگی‌هایی که دستی پیاده‌سازی کردید اید نقاط توقف بگذارید که هنگام ریدیابی خطاهای بسیار مفید است.

همچنین، باید بدانید وقتی از AIP استفاده می‌کنید، ویژگی باید قابل خواندن و قابل نوشتمن باشد. یعنی کامپایلر باید هر دو متاد **get** و **set** را تولید کند. این درست است چون یک فیلد فقط-نوشتمنی، بدون قابلیت خواندن بی‌کاربرد است، همچنین یک فیلد فقط خواندنی همیشه مقدار پیشفرض خود را نگه می‌دارد. به علاوه، چون شما نام فیلد backing که کامپایلر تولید می‌کند را نمی‌دانید، کد شما همیشه باید با استفاده از نام ویژگی به ویژگی دسترسی داشته باشد. و اگر شما تصمیم بگیرید که صریحاً یکی از متدهای دستیابی را پیاده‌سازی کنید، می‌بایست صریحاً هر دو متاد دستیابی را پیاده‌سازی نمایید و دیگر از ویژگی AIP استفاده نمی‌کنید. برای یک تک ویژگی، AIP یک معامله برای همه یا هیچی است.

تعريف هوشمندانه ویژگی ها

شخصا، من ویژگی‌ها را دوست ندارم و آرزو داشتم که آن‌ها در دات‌نت فریمورک مایکروسافت و زبان‌های برنامه‌نویسی آن، پشتیبانی نمی‌شوند. دلیل من این است که ویژگی‌ها شبیه فیلد هستند، در حالیکه متاد می‌باشند. این باعث سردرگمی زیادی شده است. وقتی یک برنامه‌نویس کدی را می‌بیند که به یک فیلد دسترسی دارد، چندین فرض را برنامه‌نویس لحاظ می‌کند که ممکن است برای یک ویژگی درست نباشد. برای نمونه،

- یک ویژگی ممکن است فقط-خواندنی یا فقط-نوشتمنی باشد، دسترسی به فیلد همواره قابل نوشتمن و قابل خواندن است. اگر یک ویژگی تعریف می‌کنید بهتر است هر دو متاد دستیابی **get** و **set** را ارائه کند.

- متاد یک ویژگی ممکن است یک اکسپشن تولید کند، دسترسی به فیلد هرگز اکسپشن تولید نمی‌کند.

- یک ویژگی نمی‌تواند به عنوان پارامتر **ref** یا **out** به یک متاد ارسال شود، یک فیلد می‌تواند برای نمونه، کد زیر کامپایل نمی‌شود:

```
using System;
```

```
public sealed class SomeType {
    private static String Name {
        get { return null; }
        set {}
    }

    static void MethodwithOutParam(out String n) { n = null; }

    public static void Main() {
        // For the line of code below, the C# compiler emits the following:
        // error CS0206: A property or indexer may not
        // be passed as an out or ref parameter
        MethodwithoutOutParam(out Name);
    }
}
```

- متاد یک ویژگی می‌تواند زمان زیادی برای اجرا بگیرد، دسترسی به فیلد همیشه بالاصله کامل می‌شود. یک دلیل رایج برای استفاده از ویژگی‌ها، انجام همزمانی تردهاست که می‌تواند ترد را برای همیشه متوقف کند و بنابراین اگر همزمانی ترد نیاز است، یک ویژگی نباید استفاده شود. در آن

وضعیت، یک متده ترجیح داده می شود. همچنین اگر کلاس شما از راه دور قابل دسترسی است (برای نمونه، کلاس شما از مشتق شده است)، فراخوانی متده ویژگی بسیار کند خواهد بود و بنابراین متده بر ویژگی ترجیح داده می شود. به نظر من، کلاس هایی که از **MarshalByRefObject** مشتق می شوند هرگز نباید از ویژگی ها استفاده کنند.

- اگر در یک سطر، چندین بار فراخوانی شود، یک متده ویژگی ممکن است هر بار مقادیر متفاوتی برگرداند؛ یک فیلد هر بار مقدار یکسانی بر می گرداند. کلاس **System.DateTime** دارای یک ویژگی فقط خواندنی به نام **Now** است که تاریخ و ساعت کنونی را بر می گرداند. هر بار که به این ویژگی دسترسی پیدا می کنید، یک مقدار متفاوت بر می گرداند. این یک اشتباه است و مایکروسافت آرزو می کند که آن ها می توانستند با متده **Now** به جای یک ویژگی این اشتباه را بطرف کنند. ویژگی **TickCount** از **Environment** از **TickCount** نیز نمونه دیگری از این اشتباه است.

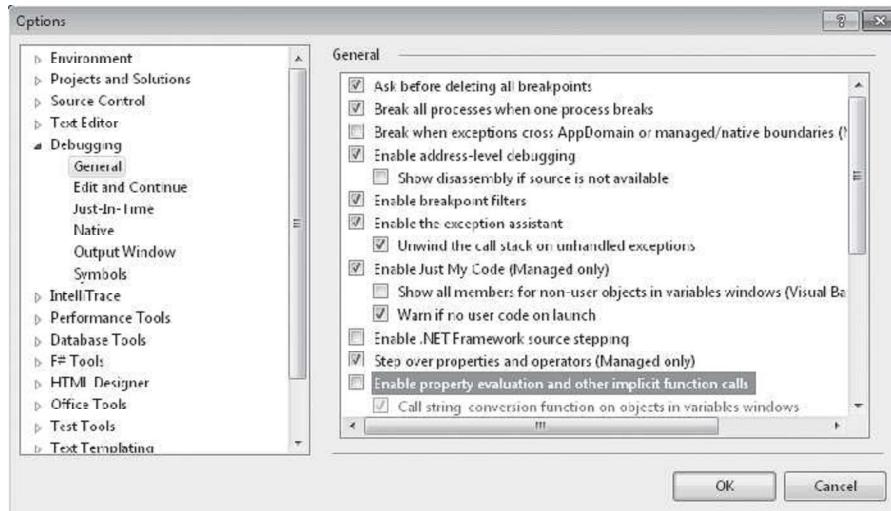
متده یک ویژگی می تواند باعث اثرات جانبی قابل مشاهده شود؛ دسترسی به فیلد هرگز باعث این نمی شود. به بیان دیگر، کاربر یک نوع باید بتواند ویژگی های مختلف تعریف شده توسط نوع را به هر ترتیبی که می خواهد تنظیم کند بدون آنکه متوجه رفتار متفاوتی در نوع شود.

- متده یک ویژگی ممکن است به حافظه بیشتری نیاز داشته و یا اشاره گری به چیزی که واقعاً بخشی از وضعیت شی نیست را برگرداند، پس تغییر در شی برگردانده شده اثری بر شی اصلی ندارد. خواندن یک فیلد همواره اشاره گری به یک شی بر می گرداند که به صورت تضمینی، بخشی از وضعیت شی اصلی است. کار با ویژگی هایی که یک کپی بر می گرداند می تواند بسیار گیج کننده باشد و این مشخصه اغلب مستند سازی نمی شود. من توجه کرده ام که مردم از ویژگی ها بیش از آنچه که باید استفاده می کنند. اگر شما این لیست تفاوت ها بین ویژگی ها و فیلدها را بررسی کنید، می بینید تنها موارد خاصی است که تعریف یک ویژگی واقعاً مفید بوده و باعث سردرگمی برنامه نویس نمی شود. تنها سودی که ویژگی ها برای شما دارند، نحو ساده تر آنهاست، در مقایسه با فراخوانی یک متده غیر ویژگی، مزیتی در اجرا ندارند و قابلیت درک کد هم کاهش می یابد. اگر من در طراحی داتنت فریمورک و کامپایلرها دخیل بودم، در کل، ویژگی ها را ارائه نمی کردم و به جای آن، برنامه نویسان متدهای **GetXXX** و **SetXXX** را طبق خواسته خود پیاده سازی می کردم. آنگاه اگر کامپایلرها می خواستند نحو ساده ای برای فراخوانی این متدها ارائه کنند، مشکلی وجود نداشت. اما من دوست دارم کامپایلر از نحوی متفاوت با نحو دسترسی به فیلد استفاده کند تا برنامه نویسان بدانند چه کار می کنند – فراخوانی یک متده.

ویژگی‌ها و دیباگر ویژوال استودیو

ویژوال استودیو به شما اجازه می‌دهد یک ویژگی را در پنجره‌ی **watch** دیباگ وارد کنید. وقتی این کار را می‌کنید، هر بار که به یک نقطه توقف می‌رسید، دیباگر، متادستیابی **get** را فرآخوانی می‌کند و مقدار برگشتی را نشان می‌دهد. این امر در ردیابی خطاهای می‌تواند بسیار مفید باشد اما می‌تواند باعث خطاهایی نیز شود و سرعت خطایابی شما را کاهش دهد. برای نمونه، فرض کنید شما یک **watch** برای یک فایل در یک اشتراک شبکه ساخته‌اید و سپس ویژگی **Length** از **FileStream** را به پنجره **Length** **get** از **Length** افزوده‌اید. حال هر بار که به نقطه توقف می‌رسید، دیباگر، متادستیابی **get** را فرآخوانی می‌کند، که در درون، یک اخواست در شبکه به سرور ارسال می‌شود و طول کنونی فایل را برمی‌گرداند!

به طریق مشابه، اگر متادستیابی **get** از ویژگی شما، اثر جانبی داشته باشد، آنگاه این اثر جانبی هر بار که به نقطه توقف برسید، اجرا می‌شود. برای نمونه، فرض کنید که متادستیابی **get** از ویژگی شما، هریار یک شمارنده را افزایش می‌دهد، اکنون این شمارنده با هر بار رسیدن به نقطه توقف نیز افزوده می‌شود. به خاطر این مشکلات احتمالی، ویژوال استودیو به شما اجازه می‌دهد ارزیابی ویژگی را برای ویژگی‌های درون پنجره **watch** غیر فعل کنید. برای غیر فعل کردن ارزیابی ویژگی در ویژوال استودیو، منوی Tools، General Debugging Options را انتخاب کنید و در لیست نشان داده شده در شکل ۱۰-۱، تیک گزینه‌ی **Enable Property Evaluation And Other Implicit Function Calls** توانید ویژگی را به پنجره‌ی **watch** ویژوال استودیو اضافه کنید و به صورت دستی، ویژوال استودیو را با کلیک بر دایره‌ی اجبار ارزیابی، مجبور کنید که آن را ارزیابی کند.

شکل ۱۰-۱ تنظیمات عمومی دیباگر ویژوال استودیو

مقداردهی کننده‌های شی و مجموعه

خیلی رایج است که یک شی بسازید و سپس برخی از ویژگی‌ها (یا فیلدها) معمومی شی را مقداردهی کنید. برای ساده سازی این الگوی رایج برنامه‌نویسی، زبان سی‌شارپ از نحو ویژه‌ای برای مقداردهی اولیه شی پشتیبانی می‌کند. نمونه‌ای را ببینیم:

```
Employee e = new Employee() { Name = "Jeff", Age = 45 };
```

با این یک بیان (statement)، من یک شی **Employee** می‌سازم، سازنده‌ی بدون پارامترش را فراخوانی می‌کنم و سپس ویژگی عمومی **Name** آن را به "Jeff" و ویژگی عمومی **Age** آن را به 45 مقداردهی می‌کنم. در واقع، کد بالا معادل کد زیر است که می‌توانید با بررسی کد IL برای هر دو تکه کد این را بینید:

```
Employee e = new Employee();
e.Name = "Jeff";
e.Age = 45;
```

فایده‌ی اصلی در نحو مقداردهی کننده‌ی شی، اینست که به شما اجازه می‌دهد در متن یک عبارت (expression) (در مقابل متن یک بیان) کدنویسی کرده و توابع را ترکیب کنید که باعث افزایش خوانایی کند می‌شود. برای نمونه، اکنون من می‌توانم کد زیر را بنویسم:

```
String s = new Employee() { Name = "Jeff", Age = 45 }.ToString().ToUpper();
```

پس اینجا، در یک بیان، یک شی **Employee** ساخته‌ام، سازنده‌اش را فراخوانی کرده‌ام، دو ویژگی عمومی‌اش را مقداردهی اولیه نموده‌ام و سپس در عبارت حاصل، **ToString** را همراه با **ToUpper** روی آن فراخوانی کرده‌ام. برای اطلاعات بیشتر در مورد ترکیب توابع، بخش "متدات گسترشی" در فصل ۸ "متدات" را بینید.

به عنوان یک نکته جانبی و کوچک، سی‌شارپ همچنین اجازه می‌دهد پرانتزها را قبل از آکولات () حذف کنید در صورتی‌که بخواهید یک سازنده‌ی بدون پارامتر را فراخوانی کنید. کد زیر همان IL ای را تولید می‌کند که کد قبلی:

```
String s = new Employee { Name = "Jeff", Age = 45 }.ToString().ToUpper();
```

اگر نوع یک ویژگی، رابط **IEnumerable<T>** یا **IEnumerable** را پیاده‌سازی کند، آنگاه ویژگی به عنوان یک مجموعه در نظر گرفته می‌شود و مقداردهی اولیه یک مجموعه در مقابل یک عمل جایگزینی، عملی اضافی است. برای نمونه فرض کنید من تعریف کلاس زیر را دارم:

```
public sealed class Classroom {
    private List<String> m_students = new List<String>();
    public List<String> Students { get { return m_students; } }

    public Classroom() {}
}
```

اکنون من می‌توانم کدی داشته باشم که یک شی **Students** بسازد و مجموعه‌ی **Classroom** را مثل زیر مقداردهی اولیه کنم:

```
public static void M() {
    Classroom classroom = new Classroom {
        Students = { "Jeff", "Kristin", "Aidan", "Grant" }
    };

    // Show the 4 students in the classroom
    foreach (var student in classroom.Students)
        Console.WriteLine(student);
}
```

هنگام کامپایل این کد، کامپایلر می‌بیند که ویژگی **IEnumerable<String>** از نوع **Students** است و این نوع، رابط **IEnumerable** را پیاده‌سازی می‌کند. اکنون، کامپایلر فرض می‌کند که نوع **List<String>** متدهی به نام **Add** (چون اکثر کلاس‌های مجموعه در واقع یک متده **Add** که اقلام را به مجموعه می‌افزاید، دارند) را ارائه می‌کند. کامپایلر کدی تولید می‌کند که متده **Add** مجموعه را فراخوانی کند. پس کد نشان داده شده در بالا، توسط کامپایلر به کد زیر تبدیل می‌شود:

```
public static void M() {
    Classroom classroom = new Classroom();
    classroom.Students.Add("Jeff");
    classroom.Students.Add("Kristin");
    classroom.Students.Add("Aidan");
    classroom.Students.Add("Grant");
```

```
// Show the 4 students in the classroom
foreach (var student in classroom.Students)
    Console.WriteLine(student);
}
```

اگر نوع ویژگی، **IEnumerable<T>** یا **IEnumerable** را پیاده‌سازی کند اما مجموعه، یک متدهای **Add** را ارائه نکند، آنگاه کامپایلر به شما اجازه نمی‌دهد که از نحو مقداردهی مجموعه برای افزودن اقلام به مجموعه استفاده کنید و در عوض کامپایلر پیامی شبیه به این تولید می‌کند:

"error CS0117: 'System.Collections.Generic.IEnumerable<string>' does not contain a definition for 'Add'."

متدهای **Add** در برخی مجموعه‌ها، چندین آرگومان می‌گیرند. برای نمونه متدهای **Add** از **:Dictionary**

```
public void Add(TKey key, TValue value);
```

شما می‌توانید چندین آرگومان به یک متدهای **Add** با استفاده از آکولات‌های تودرتو در مقداردهی کننده مجموعه، ارسال کنید:

```
var table = new Dictionary<String, Int32> {
    { "Jeffrey", 1 }, { "Kristin", 2 }, { "Aidan", 3 }, { "Grant", 4 }
};
```

کد فوق معادل این کد است:

```
var table = new Dictionary<String, Int32>();
table.Add("Jeffrey", 1);
table.Add("Kristin", 2);
table.Add("Aidan", 3);
table.Add("Grant", 4);
```

نوع های ناشناس

ویژگی نوع‌های ناشناس **anonymous types** سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد به صورت خودکار یک نوع چندتایی تغییرناپذیر با استفاده از نحو بسیار ساده و روان ایجاد کنید. یک نوع چندتایی ^{۴۸} tuple type نوعی است که شامل یک مجموعه از ویژگی‌های بهم مرتبط می‌باشد. در خط بالایی از کد زیر، من یک کلاس با دو ویژگی (**Name** از نوع **String** و **Year** از نوع **Int32**) تعریف کرده‌ام، یک نمونه از این نوع ساخته‌ام، و ویژگی **Name** آنرا "Jeff" و ویژگی **Year** آن را 1964 قرار داده‌ام.

```
// Define a type, construct an instance of it, & initialize its properties
var o1 = new { Name = "Jeff", Year = 1964 };
```

// Display the properties on the console:

```
Console.WriteLine("Name={0}, Year={1}", o1.Name, o1.Year); // Displays: Name=Jeff, Year=1964
```

خط بالایی از کد، یک نوع ناشناس می‌سازد چون من نام نوعی بعد از کلمه کلیدی **new** تعیین نکرده‌ام. پس کامپایلر یک نام نوع به صورت خودکار برایم می‌سازد و به من نمی‌گوید آن چیست (که بدین دلیل است که به آن، نوع ناشناس می‌گویند). این خط از کد، از نحو مقداردهی شبیه که در بخش قبلی برای تعریف و مقداردهی اولیه ویژگی‌ها استفاده شد، بهره می‌برد. همچنین چون من (برنامه‌نویس) نام نوع را در زمان کامپایل نمی‌دانم، من نمی‌دانم نوع متغیر **o1** را چه چیزی بگذارم. هر چند، این مشکلی ایجاد نمی‌کند، تا زمانی که می‌توانم از ویژگی متغیر محلی با نوع ضمنی (**var**) سی‌شارپ که در فصل ۹ "پارامترها" بحث شد، استفاده کنم تا کامپایلر، نوع را از روی عبارت سمت راست عملگر انتساب (=) استنتاج کند.

حال بگذارید تمرکز کیم که کامپایلر دقیقاً چه کاری می‌کند وقتی شما کدی شبیه به این می‌نویسید:

```
var o = new { property1 = expression1, ..., propertyN = expressionN };
```

کامپایلر، نوع هر عبارت را استنتاج می‌کند، از روی این نوع‌های استنتاج شده فیلهای خصوصی می‌سازد، برای هر یک از فیلهای، ویژگی عمومی فقط خواندنی ایجاد کرده و یک سازنده که تمام این عبارت‌ها را دریافت کند، ایجاد می‌نماید. کد سازنده، فیلهای خصوصی فقط-خواندنی را از روی نتایج عبارت-

^{۴۸} این واژه به عنوان یک انتراع از "Dنباله" نشات می‌گیرد.

های ارسالی، مقداردهی اولیه می‌کند. علاوه بر این، کامپایلر، متدهای **Object.ToString**، **GetHashCode**، **Equals** را بازنویسی کرده و کد درون تمام این متدها را تولید می‌کند. در عمل، کلاسی که کامپایلر تولید می‌کند، شبیه به این است:

```
[CompilerGenerated]
internal sealed class <>f__AnonymousType0<...>: Object {
    private readonly t1 f1;
    public t1 p1 { get { return f1; } }

    ...
    private readonly tn fn;
    public tn pn { get { return fn; } }

    public <>f__AnonymousType0<...>(t1 a1, ..., tn an) {
        f1 = a1; ...; fn = an; // Set all fields
    }

    public override Boolean Equals(Object value) {
        // Return false if any fields don't match; else true
    }

    public override Int32 GetHashCode() {
        // Returns a hash code generated from each fields' hash code
    }

    public override String ToString() {
        // Return comma-separated set of property name = value pairs
    }
}
```

کامپایلر متدهای **Equals** و **GetHashCode** را تولید می‌کند تا نمونه‌های نوع ناشناس بتوانند در یک مجموعه جدول هش جای بگیرند. ویژگی‌ها به جای خواندنی/نوشتمنی، فقط-خواندنی هستند تا به عدم تعییر کد هش شی کمک کنند. تعییر کد هش برای یک شی که در یک جدول هش به عنوان کلید است می‌تواند مانع از یافتن شی شود. کامپایلر، متدهای **ToString** را تولید می‌کند تا هنگام خطایابی کمک کند. در دیباگر ویژوال استودیو، شما می‌توانید موس را بر روی یک متغیر که به یک نوع ناشناس اشاره دارد قرار دهید و ویژوال استودیو متدهای **ToString** را فراخوانی می‌کند تا رشته نتیجه را در یک پنجره نمایش دهد. ضمناً، ویژوال استودیو هنگامی که در ویرایشگر می‌نویسید، نام ویژگی‌ها را پیشنهاد می‌کند – یک ویژگی (!) بسیار عالی. کامپایلر از دو نحو دیگر برای تعریف یک ویژگی درون یک نوع ناشناس، پشتیبانی می‌کند، جاییکه بتواند نامها و نوع‌های ویژگی‌ها را از روی متغیرها استنتاج کند:

```
String Name = "Grant";
DateTime dt = DateTime.Now;

// Anonymous type with two properties
// 1. String Name property set to Grant
// 2. Int32 Year property set to the year inside the dt
var o2 = new { Name, dt.Year };
```

در این مثال، کامپایلر تعیین می‌کند که اولین ویژگی باید **Name** نامیده شود. چون **Name** نام یک متغیر محلی است، کامپایلر نوع ویژگی را یکسان با نوع متغیر محلی قرار می‌دهد: **String**. برای ویژگی دوم، کامپایلر از نام فیلد/ویژگی استفاده می‌کند: **Int32** از کلاس **Year**. **Year** یک ویژگی **Int32** است پس ویژگی **Year** در نوع ناشناس نیز از یک **Int32** خواهد بود. اکنون، وقتی کامپایلر، یک نمونه از این نوع ناشناس می‌سازد، ویژگی

از نمونه را همان مقداری می‌گذارد که متغیر محلی **Name** دارد، پس ویژگی **Grant** به همان شی رشته **Name** اشاره می‌کند. کامپایلر، ویژگی **Year** را به همان مقدار برگشتی ویژگی **dt** از **Year** تنظیم می‌کند. کامپایلر در تعریف نوع‌های ناشناس سیار هوشمند است. اگر کامپایلر ببیند که شما چندین نوع ناشناس در سورس کدتان تعریف می‌کنید که دارای ساختار یکسان هستند، کامپایلر تنها یک تعریف نوع ناشناس درست می‌کند و چندین نمونه از روی آن نوع می‌سازد. منظورم از "ساختار یکسان" این است که نوع‌های ناشناس باید نوع و نام یکسان برای هر یک از ویژگی‌ها داشته باشند و ترتیب این ویژگی‌های نیز یکی باشد. در نمونه کدهای بالا، نوع متغیر **o1** و نوع متغیر **o2** از یک نوع است. چون هر دو خط کد، یک نوع ناشناس با یک ویژگی **Name/String** و یک ویژگی **Year/Int32** تعریف می‌کنند و **Name/Year** قبل از **Year** می‌آید.

چون دو متغیر از یک نوع هستند، به نتایج جالبی خواهیم رسید، مثل بررسی اینکه آیا دو شی، مقادیر یکسان دارند و انتساب یک ارجاع به یک شی به متغیر دیگر، همانند زیر:

```
// One type allows equality and assignment operations.
Console.WriteLine("Objects are equal: " + o1.Equals(o2));
o1 = o2; // Assignment
```

همچنین، به خاطر برابری هویت آن‌ها، ما می‌توانیم یک آرایه با نوع خمنی (که در بخش "مقداردهی اولیه عناصر آرایه" در فصل ۱۶ "آرایه‌ها" بحث می‌شوند) از نوع‌های ناشناس داشته باشیم:

```
// This works because all of the objects are of the same anonymous type
var people = new[] {
    o1, // From earlier in this section
    new { Name = "Kristin", Year = 1970 },
    new { Name = "Aidan", Year = 2003 },
    new { Name = "Grant", Year = 2008 }
};
```

```
// This shows how to walk through the array of anonymous types (var is required)
foreach (var person in people)
```

```
    Console.WriteLine("Person={0}, Year={1}", person.Name, person.Year);
```

نوع‌های ناشناس اغلب با تکنولوژی زبان یکپارچه پرس و جو (LINQ) استفاده می‌شوند، جاییکه شما یک پرس و جو را اجرا می‌کنید که به جواب یک مجموعه از اشیاء که همه نوع‌های ناشناس یکسان هستند، منجر می‌شود. سپس شما اشیاء درون مجموعه جواب را پردازش می‌کنید. تمام این‌ها در یک متد رخ می‌دهد. نمونه‌ای را می‌بینید که تمام فایل‌های دایرکتوری MyDocument که در طی هفت روز قبل تغییر کردند را نشان می‌دهد:

```
String myDocuments = Environment.GetFolderPath(Environment.SpecialFolder.MyDocuments);
var query =
    from pathname in Directory.GetFiles(myDocuments)
    let LastWriteTime = File.GetLastWriteTime(pathname)
    where LastWriteTime > (DateTime.Now - TimeSpan.FromDays(7))
    orderby LastWriteTime
    select new { Path = pathname, LastWriteTime }; // Set of anonymous type objects
```

```
foreach (var file in query)
```

```
    Console.WriteLine("LastWriteTime={0}, Path={1}", file.LastWriteTime, file.Path);
```

نمونه‌های نوع‌های ناشناس به بیرون از متد راه نمی‌یابند. یک متد نمی‌تواند یک پارامتر از یک نوع ناشناس دریافت کند چون راهی برای تعیین نوع ناشناس وجود ندارد. به طریق مشابه، یک متد نمی‌تواند بیان کند که یک اشاره‌گر به یک نوع ناشناس را برمی‌گرداند. در حالیکه می‌توان با یک نمونه از یک نوع ناشناس به عنوان یک **Object** برخورد کرد (چون تمام نوع‌های نمونه از **Object** مشتق شده‌اند)، راهی برای تبدیل یک شی **Object** به نوع ناشناس وجود ندارد چون شما نام نوع ناشناس را در زمان کامپایل نمی‌دانید. اگر می‌خواهید یک چندتایی را ارسال کنید، آنگاه باید نوع **System.Tuple** که در بخش بعدی بحث می‌شود را در نظر بگیرید.

نوع System.Tuple

در فضای نام System، مایکروسافت چندین نوع جنریک Tuple (که تماماً از Object مشتق شده‌اند) ارائه می‌کند که از لحاظ arity (تعداد پارامترهای جنریک) متفاوتند. ساده ترین و پیچیده‌ترین آن‌ها اساساً شبیه به این هستند:

```
// This is the simplest:  
[Serializable]  
public class Tuple<T1> {  
    private T1 m_Item1;  
    public Tuple(T1 item1) { m_Item1 = item1; }  
    public T1 Item1 { get { return m_Item1; } }  
}  
  
// This is the most complex:  
[Serializable]  
public class Tuple<T1, T2, T3, T4, T5, T6, T7, TRest> {  
    private T1 m_Item1; private T2 m_Item2; private T3 m_Item3; private T4 m_Item4;  
    private T5 m_Item5; private T6 m_Item6; private T7 m_Item7; private TRest m_Rest;  
  
    public Tuple(T1 item1, T2 item2, T3 item3, T4 item4, T5 item5, T6 item6, T7 item7,  
                TRest t) {  
        m_Item1 = item1; m_Item2 = item2; m_Item3 = item3; m_Item4 = item4;  
        m_Item5 = item5; m_Item6 = item6; m_Item7 = item7; m_Rest = rest;  
    }  
  
    public T1 Item1 { get { return m_Item1; } }  
    public T2 Item2 { get { return m_Item2; } }  
    public T3 Item3 { get { return m_Item3; } }  
    public T4 Item4 { get { return m_Item4; } }  
    public T5 Item5 { get { return m_Item5; } }  
    public T6 Item6 { get { return m_Item6; } }  
    public T7 Item7 { get { return m_Item7; } }  
    public TRest Rest { get { return m_Rest; } }  
}
```

همانند نوع‌های ناشناس، وقتی یک **Tuple** ساخته می‌شود، تغییرناپذیر است (تمام ویژگی‌ها فقط خواندنی هستند). من این را اینجا نشان نمادم، اما کلاس-های متدهای **ToString** و **GetHashCode**، **Equals**، **CompareTo** به همراه یک **Size** را ویژگی **Size** را ارائه می‌کنند. به علاوه، تمام نوع-های **Comparable** و **IComparable** را ارائه می‌کنند تا شما بتوانید دو شی **Tuple** را با هم دیگر مقایسه کنید تا ببینید چگونه فیلدها با هم دیگر مقایسه می‌شوند. برای اطلاعات بیشتر در مورد این متدها و رابطه‌ها به SDK داتنت فرموده که مراجعه کنند.

نمونه‌ای از یک متاد که از یک نوع **Tuple** برای برگرداندن اطلاعات به فرآخوانی کننده استفاده می‌کند:

```
// Returns minimum in Item1 & maximum in Item2
private static Tuple<Int32, Int32>MinMax(Int32 a, Int32 b) {
    return new Tuple<Int32, Int32>(Math.Min(a, b), Math.Max(a, b));
}

// This shows how to call the method and how to use the returned Tuple
private static void TupleTypes() {
```

```

var minmax = MinMax(6, 2);
Console.WriteLine("Min={0}, Max={1}", minmax.Item1, minmax.Item2); // Min=2, Max=6
}

```

البته خیلی مهم است که تولید کننده و مصرف کننده **Tuple** درک دقیقی از آنچه در ویژگی‌های **Item#** برمی‌گردد داشته باشد. در نوع‌های ناشناس، ویژگی‌ها، نام‌های واقعی بر اساس سورس کدی که نوع ناشناس را تعريف می‌کند، می‌گیرند. در نوع‌های **Tuple**، ویژگی‌ها توسعه مایکروسافت اسامی **Item#** می‌گیرند و شما اصلاً نمی‌توانید آن‌ها را تغییر دهید. متاسفانه نام‌ها، معنی یا اهمیت واقعی ندارند، پس بستگی به تولید کننده و مصرف کننده دارد که به آن‌ها معنی دهد. این همچنین، خوانایی کد و قابلیت نگهداری آن را کاهش می‌دهد و شما باید به سورس کدتان کامنت‌هایی اضافه کرده و آنچه تولید کننده/صرف کننده درک می‌کند را توضیح دهید.

کامپایلر می‌تواند نوع‌های جنریک را تنها هنگام فراخوانی یک متد جنریک استنتاج کند، نه وقتی شما یک سازنده را فراخوانی می‌کنید. به همین دلیل، فضای نام **System** دارای یک کلاس استاتیک غیرعمومی **Tuple** نیز است که حاوی تعدادی متد **Create** می‌باشد که می‌تواند نوع‌های جنریک را از روی آرگومان‌ها استنتاج کند. در اینجا متد **MinMax** که قبل انشان داده شده را با کلاس استاتیک **Tuple** بازنویسی می‌کنیم:

```

// Returns minimum in Item1 & maximum in Item2
private static Tuple<Int32, Int32> MinMax(Int32 a, Int32 b) {
    return Tuple.Create(Math.Min(a, b), Math.Max(a, b)); // simpler syntax
}

```

اگر خواستید یک **Tuple** با بیش از ۸ آرگومان بسازید، آنگاه باید **Rest** دیگری را به عنوان پارامتر ارسال کنید:

```

var t = Tuple.Create(0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, Tuple.Create(7, 8));
Console.WriteLine("{0}, {1}, {2}, {3}, {4}, {5}, {6}, {7}, {8}",
    t.Item1, t.Item2, t.Item3, t.Item4, t.Item5, t.Item6, t.Item7,
    t.Rest.Item1.Item1, t.Rest.Item1.Item2);

```

Mehem علاوه بر نوع‌های ناشناس و نوع‌های **Tuple**، شاید شما بخواهید به کلاس **System.Dynamic.ExpandoObject** (تعريف **System.Core.dll**) نیز نگاهی بیاندازید. وقتی شما این کلاس را با نوع **dynamic** سی‌شارپ (که در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" بحث شد) به کار ببرید، راه دیگری برای گروه بندی یک مجموعه از ویژگی‌ها (جفت‌های کلید/مقدار) با هم‌دیگر دارید. این روش در زمان کامپایل، نوع‌امن نیست اما نحو آن خوب به نظر می‌رسد (اگرچه پشتیبانی **IntelliSense** ندارد)، و شما می‌توانید اشیاء **ExpandoObject** را بین سی‌شارپ و زبان‌های پویا مثل **Python** ارسال کنید. نمونه کدی که از یک **ExpandoObject** استفاده می‌کند را می‌بینید:

```

dynamic e = new System.Dynamic.ExpandoObject();
e.x = 6; // Add an Int32 'x' property whose value is 6
e.y = "Jeff"; // Add a String 'y' property whose value is "Jeff"
e.z = null; // Add an Object 'z' property whose value is null

// See all the properties and their values:
foreach (var v in (IDictionary<String, Object>)e)
    Console.WriteLine("Key={0}, v={1}", v.Key, v.Value);

// Remove the 'x' property and its value
var d = (IDictionary<String, Object>)e;
d.Remove("x");

```

ویژگی های پارامتردار

در بخش قبلی، متدهای دستیابی **get** برای ویژگی ها هیچ پارامتری دریافت نمی کردند، برای همین، من این ویژگی ها را ویژگی های بدون پارامتر نامیدم. این ویژگی ها بر احتیتی درک می شوند چون حس دسترسی به یک فیلد را به دست می دهنند. علاوه بر این ویژگی های شبیه به فیلد، زبان های برنامه نویسی از چیزی پشتیبانی می کنند که من آن ها را ویژگی های پارامتردار **parameterful properties** می نامم که متدهای دستیابی **get** آن ها می تواند یک یا بیشتر پارامتر دریافت کند و متدهای دستیابی **set** آن ها می تواند دو یا بیشتر پارامتر بگیرد. زبان های برنامه نویسی مختلف ویژگی های پارامتردار را به طرق مختلف پیاده سازی می کنند. همچنین، زبان ها از واژه های مختلف برای اشاره به ویژگی های پارامتردار استفاده می کنند. سی شارپ آن ها را **indexer** می نامد و ویژوال بیسیک آن ها را ویژگی های پیش فرض **default properties**. در این بخش، من بر این تمکز می کنم که سی شارپ چگونه ایندکسر هایش را با استفاده از ویژگی های پارامتردار ارائه می کند.

در سی شارپ، ویژگی های پارامتردار (ایندکسر) با استفاده از نحو شبیه به آرایه پیاده سازی می شوند. به بیان دیگر، شما می توانید به عنوان راهی که یک برنامه نویس سی شارپ عملگر **[]** را سربارگذاری کند نگاه کنید. نمونه ای از یک کلاس **BitArray** که اجازه می دهد با نحو شبیه به آرایه به مجموعه بیت هایی که توسط یک نمونه از کلاس نگهداری می شود دسترسی پیدا کنید:

```
using System;

public sealed class BitArray {
    // Private array of bytes that hold the bits
    private Byte[] m_byteArray;
    private Int32 m_numBits;

    // Constructor that allocates the byte array and sets all bits to 0
    public BitArray(Int32 numBits) {
        // Validate arguments first.
        if (numBits <= 0)
            throw new ArgumentOutOfRangeException("numBits must be > 0");

        // Save the number of bits.
        m_numBits = numBits;

        // Allocate the bytes for the bit array.
        m_byteArray = new Byte[(numBits + 7) / 8];
    }

    // This is the indexer (parameterful property).
    public Boolean this[Int32 bitPos] {

        // This is the indexer's get accessor method.
        get {
            // Validate arguments first
            if ((bitPos < 0) || (bitPos >= m_numBits))
                throw new ArgumentOutOfRangeException("bitPos");
            // Return the state of the indexed bit.
            return (m_byteArray[bitPos / 8] & (1 << (bitPos % 8))) != 0;
        }

        // This is the indexer's set accessor method.
        set {
    
```

```

        if ((bitPos < 0) || (bitPos >= m_numBits))
            throw new ArgumentOutOfRangeException("bitPos", bitPos.ToString());
        if (value) {
            // Turn the indexed bit on.
            m_byteArray[bitPos / 8] = (Byte)
                (m_byteArray[bitPos / 8] | (1 << (bitPos % 8)));
        } else {
            // Turn the indexed bit off.
            m_byteArray[bitPos / 8] = (Byte)
                (m_byteArray[bitPos / 8] & ~(1 << (bitPos % 8)));
        }
    }
}
}
}

```

استفاده از ایندکسر کلاس **BitArray** واقعاً ساده است:

```

// Allocate a BitArray that can hold 14 bits.
BitArray ba = new BitArray(14);

// Turn all the even-numbered bits on by calling the set accessor.
for (Int32 x = 0; x < 14; x++) {
    ba[x] = (x % 2 == 0);
}

// Show the state of all the bits by calling the get accessor.
for (Int32 x = 0; x < 14; x++) {
    Console.WriteLine("Bit " + x + " is " + (ba[x] ? "On" : "Off"));
}

```

در مثال **BitArray**، ایندکسر، یک پارامتر **bitPos**، **Int32**، می‌گیرد. تمام ایندکس‌ها حداقل یک پارامتر دارند، اما می‌توانند بیشتر نیز داشته باشند. این پارامترها (به همراه نوع برگشتی) می‌توانند از هر نوعی باشند (به جز **void**). یک نمونه از یک ایندکسر که بیش از یک پارامتر می‌گیرد را می‌توان در کلاس **System.Drawing.dll** که با اسمبلی **System.Drawing.Imaging.ColorMatrix** عرضه می‌شود، یافت.

بسیار رایج است که برای یافتن مقادیر در یک آرایه، یک ایندکسر ساخت. در واقع نوع **System.Collections.Generic.Dictionary** یک ایندکسر ارائه می‌کند که یک کلید را گرفته و مقدار همراه با آن کلید را برمی‌گرداند. برخلاف ویژگی‌های بدون پارامتر، یک نوع می‌توان چندین ایندکسر سربارگذاری شده تعریف کرد تا زمانی که امضاهای متفاوتی داشته باشند.

همانند متدهای دستیابی **set** از یک ویژگی بدون پارامتر، متدهای دستیابی **set** از یک ایندکسر، نیز دارای یک پارامتر مخفی است که در سی‌شارپ **value** نامیده می‌شود. این پارامتر مقدار جدید مورد نظر برای "عنصر ایندکس شده" را تعیین می‌کند.

CLR بین ویژگی‌های بدون پارامتر و ویژگی‌های پارامتردار تفاوت قابل نمی‌شود؛ برای CLR، هر دوی آن‌ها تعدادی متدهای متفاوتی تعریف شده در نوع هستند. همانگونه که قبلاً گفته شد، زبان‌های برنامه‌نویسی مختلف نیاز به نحو متفاوتی در ساخت و استفاده از ویژگی‌های پارامتردار دارند. حقیقت اینکه سی‌شارپ نیاز به **this[...]** به عنوان نحو بیان یک ایندکسر دارد تماماً تصمیمی است که توسط تیم سی‌شارپ گرفته شده است. معنی این انتخاب اینست که سی‌شارپ اجازه می‌دهد که ایندکسر تنها روی نمونه‌هایی از اشیاء ساخته شود. سی‌شارپ نحوی ارائه نمی‌کند که به یک برنامه‌نویس اجازه دهد یک ویژگی ایندکسر استاتیک تعریف کند گرچه CLR از ویژگی‌های پارامتردار استاتیک پشتیبانی می‌نماید.

چون CLR با ویژگی‌های پارامتردار همانند ویژگی‌های بدون پارامتر برخورده می‌کند، کامپایلر دو یا سه مورد زیر را در اسمبلی مدیریت شده خروجی قرار می‌دهد:

- یک متدهای بیانگر متدهای دستیابی **get** از ویژگی پارامتردار است. این متدهای اگر شما یک متدهای دستیابی **get** برای ویژگی تعریف کنید، تولید می‌شود.

- یک متدها با اینگرمتدهای دستیابی **set** از ویژگی پارامتردار است. این متدها اگر شما یک متدهای دستیابی **set** برای ویژگی تعریف کنید، تولید می‌شود.

یک تعریف ویژگی در متادات اسمنل مدیریت شده که همواره تولید می‌شود. هیچ جدول تعریف متادات خاصی برای ویژگی پارامتردار وجود ندارد چون برای CLR ویژگی‌های پارامتردار شبیه ویژگی‌ها هستند.

برای کلاس **BitArray** که قبلاً نشان داده شد، کامپایلر، ایندکسر را به گونه‌ای کامپایل می‌کند که گویا سورس کد اینگونه نوشته شده است:

```
public sealed class BitArray {

    // This is the indexer's get accessor method.
    public Boolean get_Item(Int32 bitPos) { /* ... */ }

    // This is the indexer's set accessor method.
    public void set_Item(Int32 bitPos, Boolean value) { /* ... */ }
}
```

کامپایلر به صورت خودکار نام‌ها را برای این متدها با افزودن **get** و **set** به ابتداری نام ایندکسر درست می‌کند چون نحو سی‌شارپ به برنامه‌نویس اجازه‌ی تعیین یک نام ایندکسر را نمی‌دهد، تیم کامپایلر سی‌شارپ مجبور بودند یک نام پیش فرض برای متدهای دستیابی انتخاب کنند. آن‌ها **Item** را انتخاب کردند. بنابراین، نام متدهای تولید شده توسط کامپایلر، **get_Item** و **set_Item** است. هنگام بررسی مستندات مرجع دات‌نرم‌فریمورک، شما می‌توانید (با جستجوی یک ویژگی به نام **Item**) بگویید که آیا یک نوع، یک ایندکسر ارائه می‌کند یا نه. برای نمونه نوع **List** یک ویژگی نمونه عمومی به نام **Item** ارائه می‌کند. این ویژگی، ایندکسر است.

شما وقتی در سی‌شارپ کد می‌زنید، هرگز نام **Item** را نمی‌بینید، پس در حالت عادی اهمیت نمی‌دهید که کامپایلر این نام را برای شما انتخاب کرده است. اما اگر شما یک ایندکسر طراحی می‌کنید و یک نوع که در زبان برنامه‌نویسی دیگری نوشته شده، به آن دسترسی دارد، شاید بخواهید نام پیش فرض، **Item**، که به متدهای دستیابی **get** و **set** ایندکسر شما داده شده است را تغییر دهید. کد زیر نحوه انجام این کار را نمایش می‌دهد:

```
using System;
using System.Runtime.CompilerServices;

public sealed class BitArray {

    [IndexerName("Bit")]
    public Boolean this[Int32 bitPos] {
        // At least one accessor method is defined here
    }
}
```

اکنون کامپایلر متدهای **get_Bit** و **set_Bit** را به جای **get_Item** و **set_Item** تولید می‌کند. هنگام کامپایل، کامپایلر سی‌شارپ صفت **IndexerName** را می‌بیند و این به کامپایلر می‌گوید که چگونه متدها و متادات ویژگی را نام‌گذاری کند. خود صفت در متادات اسمنل قرار نمی‌گیرد.^{۴۹}

کد ویژوال بیسیک زیر نحوه دسترسی به این ایندکسر سی‌شارپ را نشان می‌دهد:

```
' Construct an instance of the BitArray type.
Dim ba As New BitArray(10)

' Visual Basic uses () instead of [] to specify array elements.
Console.WriteLine(ba(2)) ' Displays True or False

' Visual Basic also allows you to access the indexer by its name.
```

^{۴۹} به همین دلیل، کلاس **IndexerNameAttribute** بخشی از استاندارد سازی از CLR و زبان سی‌شارپ نیست.

```
Console.WriteLine(ba.Bit(2)) ' Displays same as previous line
```

در سی‌شارپ، یک تک نوع می‌تواند چندین ایندکسر تعريف کند تا زمانی که تمام ایندکسرهای مجموعه پارامترهای متفاوتی می‌گیرند. در زبان‌های برنامه‌نویسی دیگر، صفت **IndexerName** به شما اجازه می‌دهد چندین ایندکسر با امضای یکسان تعريف کنید چون هر ایندکسر نام متفاوتی دارد. اینکه سی‌شارپ اجازه‌ی انجام چنین کاری را نمی‌دهد به این خاطر است که نحو آن، به ایندکسر از طریق نام اشاره نمی‌کند و کامپایلر نخواهد دانست که شما به کدام ایندکسر اشاره دارید. سعی در کامپایل کد سی‌شارپ زیر باعث می‌شود کامپایلر این پیام را تولید کن:

"error CS0111: Type 'SomeType' already defines a member call 'this' with the same parameter types."

```
using System;
using System.Runtime.CompilerServices;

public sealed class SomeType {

    // Define a get_Item accessor method.
    public Int32 this[Boolean b] {
        get { return 0; }
    }

    // Define a get_Jeff accessor method.
    [IndexerName("Jeff")]
    public String this[Boolean b] {
        get { return null; }
    }
}
```

شما می‌توانید به وضوح ببینید که سی‌شارپ به ایندکسرهای به عنوان راهی برای سربارگذاری عملگر `[]` نگاه می‌کند و این عملگر نمی‌تواند برای میهم ساختن ویژگی‌های پارامتردار با نام‌های مختلف و مجموعه پارامترهای یکسان استفاده شود.

اتفاقاً، نوع **System.String** یک نمونه از نوعی است که نام ایندکسرش را تغییر داده است. نام ایندکسر **String**.**Item** است. این ویژگی فقط‌خواندنی به شما اجازه می‌دهد که به یک تک کاراکتر در رشته دسترسی داشته باشید. برای زبان‌های برنامه‌نویسی که از عملگر `[]` برای دسترسی به این ویژگی استفاده نمی‌کنند، **Chars** نام معنادارتری است.

انتخاب ویژگی پارامتردار اصلی

محددیت‌های سی‌شارپ در رابطه با ایندکسرها، دو سوال زیر را در پی دارد:

- اگر یک نوع در یک زبان برنامه‌نویسی که اجازه تعریف چندین ویژگی پارامتردار را می‌دهد تعریف شود، چه رخ می‌دهد؟
- چگونه این نوع می‌تواند توسط سی‌شارپ استفاده شود؟

پاسخ هر دو سوال اینست که یک نوع باید یکی از نام‌های ویژگی‌های پارامتردارش را به عنوان ویژگی پیش فرض تعیین کند. برای این کار باید یک نمونه از کلاس **System.Reflection.DefaultMemberAttribute** را بر خودش اعمال نماید. **DefaultMemberAttribute** می‌تواند به یک کلاس، یک ساختار یا یک رابط اعمال شود. در سی‌شارپ وقتی شما یک نوع که یک ویژگی پارامتردار را تعریف می‌کند، کامپایل می‌کنید، کامپایلر به صورت خودکار یک نمونه از صفت **DefaultMember** را بر نوع تعریف کننده اعمال می‌کند و وقتی شما از صفت **IndexerName** استفاده می‌کنید آن را به کار می‌برد. سازنده‌ی این صفت، نامی را تعیین می‌کند که می‌بایست به عنوان ویژگی پارامتردار پیش فرض نوع، استفاده شود.

پس، در سی‌شارپ، اگر شما یک نوع که دارای ویژگی پارامتردار است تعریف کنید و صفت **IndexerName** را تعیین نکنید، نوع تعریف کننده، یک صفت **Item** دارد که **DefaultMember** را نشان می‌دهد. اگر شما صفت **IndexerName** را به یک ویژگی پارامتردار اعمال کنید، نوع تعریف کننده یک صفت **DefaultMember** دارد که نام تعیین شده در صفت **IndexerName** را نشان می‌دهد. به خاطر بسپارید، سی‌شارپ کدی که شامل ویژگی‌های پارامتردار با چند نام مختلف باشد را کامپایل نخواهد کرد.

برای یک زبان که از چندین ویژگی پارامتردار پشتیبانی می‌کند، یکی از نام‌های متدهای ویژگی باید انتخاب و به عنوان صفت **DefaultMember** نوع، شناسایی شود. این تنها ویژگی پارامترداری است که سی‌شارپ می‌تواند به آن دسترسی داشته باشد.

وقتی کامپایلر سی‌شارپ کدی را می‌بیند که سعی در خواندن یا نوشتن به یک ایندکسر دارد، کامپایلر در واقع یک فراخوانی به یکی از این متدها تولید می‌کند. برخی زبان‌های برنامه‌نویسی ممکن است ویژگی‌های پارامتردار را پشتیبانی نکنند. برای دسترسی به ویژگی‌های پارامتردار از یکی از این زبان‌ها، شما باید متدهایی مورد نظر را صریحاً فراخوانی کنید. برای CLR، تفاوتی بین ویژگی‌های بدون پارامتر و ویژگی‌های پارامتردار وجود ندارد، پس شما از همان کلاس **System.Reflection.PropertyInfo** برای یافتن رابطه بین یک ویژگی پارامتردار و متدهای دستیابی‌اش استفاده می‌کنید.

کارایی در فرخوانی متدهای دستیابی ویژگی

برای متدهای دستیابی **get** و **set** ساده، کامپایلر JIT کد را خطی (inline) می‌کند، پس استفاده از ویژگی‌ها در مقابل استفاده از فیلدها اثر بدی بر سرعت اجرا نخواهد داشت. خطی کردن وقتی رخ می‌دهد که کد یک متدهای (با متدهای دستیابی در این مورد) مستقیماً درون متدهای فراخوانی را انجام داده، کامپایلر شود. این کار سرباری که با فرخوانی در زمان اجرا همراه است را در قبال بزرگتر کردن کد متدهای حذف می‌کند. چون متدهای دستیابی ویژگی اغلب کد بسیار کوچکی دارند، خطی کردن آنها، کد اصلی را کوچک‌تر کرده و اجرای آن را تسريع می‌بخشد.

توجه کنید که کامپایلر JIT هنگام خطایابی کد، متدهای دستیابی ویژگی را خطی نمی‌کند چون خطایابی کد خطی شده مشکل تر است. این یعنی کارایی دسترسی به یک ویژگی در ساخت نهایی سریع و در ساخت خطایابی آهسته است. دسترسی به فیلد در هر دو ساخت خطایابی و نهایی سریع است.

دسترسی پذیری متدهای دستیابی ویژگی

به ندرت، هنگام طراحی یک نوع، پیش می‌آید که بخواهیم یک دسترسی پذیری برای یک متدهای دستیابی **get** و یک دسترسی پذیری متفاوت برای یک متدهای دستیابی **set** داشته باشیم. رایج ترین سناریو، داشتن یک دستیابی **get** عمومی و یک دستیابی **set** محافظت شده است:

```
public class SomeType {
    private String m_name;
    public String Name {
        get { return m_name; }
        protected set {m_name = value; }
    }
}
```

همانگونه که در کد فوق می‌بینید، خود ویژگی **Name** به عنوان یک ویژگی **public** تعریف شده و این یعنی متد دستیابی **get** عمومی بوده و توسط هر کدی قابل فراخوانی است. هرچند، توجه داشته باشید که دستیابی **set** به عنوان **protected** تعریف شده و فقط توسط کدی تعریف شده درون **SomeType** یا توسط کدی در یک کلاس مشتق شده از **SomeType** قابل فراخوانی است.

هنگام تعریف یک ویژگی با متدهای دستیابی که دسترس پذیری متفاوتی دارند، نحو سی‌شارپ نیاز دارد که خود ویژگی به دسترس پذیری با کمترین محدودیت تعریف شده باشد و دسترس پذیری محدودتر به یکی از متدهای دستیابی اعمال گردد. در مثال فوق، ویژگی **public** است و دستیابی **set** (محدودتر از **public**) **protected** است.

متدهای جنریک دستیابی ویژگی

چون ویژگی‌ها فقط متدهایی هستند، و چون سی‌شارپ و CLR اجازه می‌دهند متدها جنریک باشند، گاهی مردم می‌خواهند ویژگی‌هایی تعریف کنند که پارامترهای نوع جنریک خودشان (در مقابل استفاده از پارامترهای نوع جنریک از نوع) را معرفی کنند. هرچند سی‌شارپ اجازه‌ی چنین کاری را نمی‌دهد. دلیل اصلی اینکه چرا ویژگی‌ها نمی‌توانند پارامترهای نوع جنریک خودشان را معرفی کنند اینست که از لحاظ مفهومی، معنایی ندارد. یک ویژگی برای بیان یک مشخصه از یک شی است که می‌تواند خوانده یا نوشته شود. معرفی یک پارامتر نوع جنریک به این معنی است که رفتار خواندن/نوشتن می‌تواند تغییر کند، اما از لحاظ مفهومی، به نظر نمی‌رسد که یک ویژگی دارای رفتار باشد. اگر شما بخواهید که شی تان رفتاری را ارائه کند – جنریک یا غیر جنریک – به جای یک ویژگی، یک متد تعریف کنید.

فصل ۱۱: رویدادها

در این فصل، من در مورد آخرین گونه از اعضایی که یک نوع می‌تواند تعریف کند، صحبت می‌کنم: رویداد. یک نوع که یک عضو رویداد تعریف می‌کند به نوع (با نمونه‌های نوع) اجازه می‌دهد دیگر اشیاء را مطلع کند که چیز خاصی اتفاق افتاده است. برای نمونه، کلاس **Button** یک رویداد به نام **Click** ارائه می‌کند. وقتی شی **Button** کلیک می‌شود، یک یا بیشتر اشیاء در یک برنامه شاید بخواهند اطلاعی در مورد این رویداد دریافت کنند تا عملی را انجام دهند. رویدادها اعضایی هستند که این تبادلات را فراهم می‌کنند. به خصوص، تعریف یک عضو رویداد یعنی اینکه یک نوع، قابلیت‌های زیر را ارائه می‌کند:

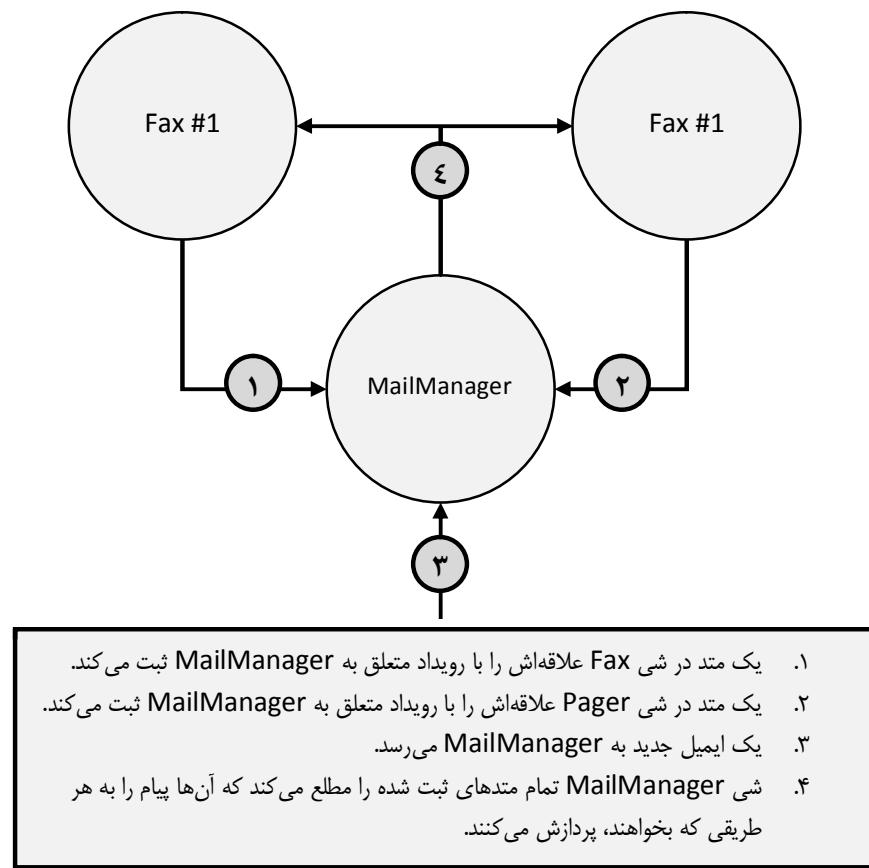
- یک متند می‌تواند علاقه‌اش به رویداد را ثبت کند.
- یک متند می‌تواند علاقه‌اش به رویداد را حذف کند.
- متدهای ثبت شده هنگامی که رویداد رخ می‌دهد، مطلع می‌شوند.

نوع‌ها هنگام تعریف یک رویداد می‌توانند این کاربرد را ارائه کنند چون لیستی از متدهای ثبت شده را نگهداری می‌کنند. وقتی رویداد رخ می‌دهد، نوع، تمام متدهای ثبت شده در مجموعه را مطلع می‌کند. مدل رویداد CLR بر اساس نماینده‌ها delegates است. یک نماینده یک روش نوع-امن برای فراخوانی یک متند کالبک^۵ است. متدهای کالبک وسیله‌هایی هستند که به کمک آن‌ها اشیاء، خبر (اطلاع)‌هایی که مشترک آن هستند را دریافت می‌کنند. در این فصل، من از نماینده‌ها استفاده می‌کنم ولی توضیح کامل آن‌ها را تا فصل ۱۷ "نماینده‌ها" ارائه نمی‌دهم.

برای آنکه شما کاملاً درک کنید چگونه رویدادها درون CLR کار می‌کنند، من با یک سناریو که در آن رویدادها کاربرد دارند شروع می‌کنم. تصور کنید می‌خواهید یک برنامه ایمیل طراحی کنید. وقتی ایمیلی دریافت می‌شود، شاید کاربر بخواهد پیام را به یک ماشین فکس یا یک پیجر ارسال کند. در معماری این برنامه، بگوییم که شما ابتدا یک نوع به نام **MailManager** طراحی می‌کنید که پیام‌های رسیده را دریافت می‌کند. وقتی **MailManager** رویدادی به نام **NewMail** را ارائه می‌کند. دیگر نوع‌ها (مثل **Fax** و **Pager**) ممکن است علاقه شان به این رویداد را ثبت کنند. وقتی **MailManager** جدیدی دریافت می‌کند، رویداد را فعال کرده، باعث می‌شود پیام بین هر یک از اشیاء ثبت شده توزیع شود. هر شی می‌تواند پیام را به هر نحوی که دوست دارد پردازش کند.

وقتی برنامه مقداردهی اولیه می‌شود، بگذارید فقط یک نمونه از **MailManager** را نمونه سازی کنیم – برنامه می‌تواند هر تعدادی از روی نوع‌های **Fax** و **Pager** نمونه سازی کند. شکل ۱۱-۱ نشان می‌دهد چگونه برنامه مقداردهی اولیه شده و هنگامی که ایمیل جدید می‌آید چه رخ می‌دهد.

^۵. به دلیل نبود معادل مناسب برای callback از لفظ آن استفاده می‌کنم.

شکل ۱۱-۱۱ معناری یک برنامه برای استفاده از رویدادها

نحوهی کار برنامه‌ای که در شکل ۱۱-۱ نمایش داده شد، اینگونه است: برنامه با ساختن یک نمونه از **MailManager** مقداردهی اولیه می‌شود. یک رویداد **NewMail** ارائه می‌کند. وقتی اشیاء **Fax** و **Pager** ساخته می‌شوند، یک متد نمونه را با رویداد **NewMail** از **MailManager** ثبت می‌کنند تا **MailManager** بداند هنگام رسیدن ایمیل جدید، اشیاء **Fax** و **Pager** را مطلع کند. اکنون، وقتی **MailManager** یک ایمیل جدید دریافت می‌کند (زمانی در آینده) رویداد **NewMail** را فعال می‌کند و به تمام متدهای ثب شده فرست فرست پردازش پیام جدید به طریق دلخواه را می‌دهد.

طراحی یک نوع که یک رویداد را ارائه می‌کند

مراحل زیادی وجود دارد که یک برنامه‌نویس باید طی کند تا نوعی را تعریف نماید که یک یا بیشتر عضو رویداد ارائه کند. در این بخش، من در طی هر کدام از این مراحل حرکت می‌کنم. نمونه برنامه **MailManager** (که از سایت <http://wintellect.com> قابل دانلود است) تمام سورس کد نوع **Fax**، نوع **Pager** و نوع **Fax** را نشان می‌دهد. شما متوجه خواهید شده که نوع **Pager** عملاً معادل نوع **Fax** است.

قدم اول: تعریف نوعی که اطلاعات اضافی که می‌باشد به دریافت کنندهٔ خبر رویداد، ارسال شود را نگهداری می‌کند

وقتی رویدادی فعال می‌شود، شی‌ای که رویداد را فعال کرده است شاید بخواهد اطلاعات اضافی را به اشیاء دریافت کنندهٔ خبر رویداد، ارسال کند. این اطلاعات اضافی باید در کلاس مخصوصی کپسوله شوند که معمولاً شامل تعدادی فیلد خصوصی همراه با تعدادی ویژگی فقط-خواندنی عمومی برای دسترسی به فیلدها می‌باشد. طبق قرارداد، کلاس‌هایی که اطلاعات رویداد را جهت ارسال به مدیریت کنندهٔ رویداد، نگهداری می‌کنند باید از **EventArgs** مشتق شوند و نام کلاس باید با پسوند **NewMailEventArgs** همراه شود. در این مثال، کلاس **NewMailEventArgs** فیلدی‌ای برای شناسایی ارسال کننده ایمیل (**m_from**)، دریافت کننده ایمیل (**m_to**) و موضوع ایمیل (**m_subject**) دارد.

```
// Step #1: Define a type that will hold any additional information that
```

```
// should be sent to receivers of the event notification
internal class NewMailEventArgs : EventArgs {

    private readonly String m_from, m_to, m_subject;

    public NewMailEventArgs(String from, String to, String subject) {
        m_from = from; m_to = to; m_subject = subject;
    }

    public String From { get { return m_from; } }
    public String To { get { return m_to; } }
    public String Subject { get { return m_subject; } }
}
```

نکته کلاس **EventArgs** در کتابخانه کلاس داتنت فریمورک (FCL) تعریف و شبیه به زیر پیاده سازی شده است:

```
[ComVisible(true), Serializable]
public class EventArgs {
    public static readonly EventArgs Empty = new EventArgs();
    public EventArgs() { }
}
```

همانگونه که می بینید، این نوع چیز خاصی برای گفتن ندارد. تنها به عنوان یک کلاس پایه که دیگر نوع ها از آن مشتق شوند عمل می کند. بسیاری از رویدادها اطلاعات اضافی برای ارسال ندارند. برای نمونه، وقتی یک **Button** دریافت کننده های ثبت شده اش را از کلیک شدن خود خبر می کند، فراخوانی متد کالبک کافیست. وقتی شما رویدادی تعریف می کنید که هیچ اطلاعات اضافی برای ارسال ندارد، به جای ساخت یک **EventArgs.Empty** جدید فقط از **EventArgs** استفاده کنید.

قدم دوم: تعریف عضو رویداد

یک عضو رویداد به کمک کلمه کلیدی **event** در سی شارپ تعریف می شود. هر عضو رویداد دارای دسترس پذیری (که اغلب **public** می باشد تا دیگر کدها بتوانند بدان دسترسی داشته باشند)، یک نوع نماینده که فرم کلی متدهایی که فراخوانی می شوند را تعیین می کند، و یک نام (که هر شناسه مجاز می تواند باشد) می باشد. عضو رویداد در کلاس **MailManager** بدین شکل است:

```
internal class MailManager {

    // Step #2: Define the event member
    public event EventHandler<NewMailEventArgs> NewMail;
    ...
}
```

نام این رویداد است. نوع عضو رویداد **NewMail** است که یعنی تمام دریافت کننده های خبر رویداد باید یک متد کالبک که فرم کلی آن با نوع نماینده **EventHandler<NewMailEventArgs>** مطابقت دارد را فراهم کنند. چون نماینده جزئیک **Systgem.EventHandler** به شکل زیر تعریف شده است:

```
public delegate void EventHandler<TEEventArgs>(Object sender, TEEventArgs e)
    where TEEventArgs: EventArgs;
voidMethodName(Object sender, NewMailEventArgs e);
```

فرم کلی متد باید شبیه به این باشد:

نکته افراد زیادی تعجب می کنند چرا الگوی رویداد نیاز دارد که پارامتر **sender** همیشه از نوع **Object** باشد. گذشته از این، چون تنها نوعی است که یک رویداد با شی **NewMailEventArgs** را فعال می کند، به نظر می رسد بهتر است متدهای **MailManager** کالبک به فرم کلی زیر باشد:

```
void MethodName(MailManager sender, NewMailEventArgs e);
```

اینکه الگوی رویداد نیاز دارد که پارامتر **sender** از نوع **Object** باشد بیشتر به دلیل وراثت است. اگر **MailManager** به عنوان کلاس پایه برای **SmtpMailManager** استفاده شود آنگاه چطور؟ در این حالت، متدهای کالبک نیاز دارد که پارامتر **sender** به جای **SmtpMailManager** به فرم کلی **SmtpMailManager** باشد، اما این نمی تواند اتفاق بیافتد چون **SmtpMailManager** فقط **NewMail** را به ارت برده است. پس کدی که انتظار دارد **SmtpMailManager** رویداد را فعال کند باز هم مجبور است که پارامتر **sender** را به **SmtpMailManager** تبدیل کند. به بیان دیگر، باز هم تبدیل نیاز است. پس بهتر است که پارامتر **sender** از نوع **Object** باشد.

دلیل بعدی برای اینکه پارامتر **sender** از نوع **Object** باشد انعطاف پذیری است. این کار به نماینده اجازه می دهد که توسط نوعهای مختلفی که رویدادی را تعریف می کنند که یک شی **NewMailEventArgs** ارسال می کند، استفاده شود. برای نمونه، یک کلاس **PopMailManager** می توانست از نماینده رویداد استفاده کند حتی اگر این کلاس از **MailManager** مشتق شده باشد.

الگوی رویداد همچنین نیاز دارد که تعریف نماینده و متدهای کالبک، پارامتر از نوع مشتق شده از **e** به **EventArgs** را **e** بنامند. تنها دلیل این کار افزودن ثبات بیشتر به الگوست تا برنامه نویسان راحت تر الگو را یاد گرفته و پیاده سازی کنند. ابزارهایی که سورس کد تولید می کنند، (مثل ویژوال استودیو) هم می دادند که پارامتر را **e** بنامند.

سرانجام، الگوی رویداد نیاز دارد که تمام مدیریت کننده های رویداد، نوع برگشتی **void** داشته باشند. این لازم است چون فعال کردن یک رویداد ممکن است متدهای کالبک مختلفی را فراخوانی کند و راهی برای دریافت مقدار برگشتی از تمام این متدها وجود ندارد. داشتن نوع برگشتی **void** به متدهای کالبک اجازه برمگرداندن مقداری را نمی دهد. متاسفانه، تعدادی مدیریت کننده رویداد در FCL وجود دارند، مثل **Assembly** که از الگوی تعریف شده توسط مایکروسافت پیروی نمی کنند چون آنها شی ای از نوع **ResolveEventHandler** برگردانند.

قدم سوم: تعریف یک متدهای رویداد را که مسئول فعال کردن رویداد جهت اطلاع به اشیاء ثبت شده درباره ای رخداد است

طبق قرارداد، کلاس باید یک متدهای مجازی و محافظت شده تعریف کند که توسط کد درون کلاس و کلاس های مشتق شده هنگام فعال شدن رویداد فراخوانی می شود. این متدهای کد دریافت می کند، یک شی **NewMailEventArgs**، که شامل اطلاعات جهت ارسال به اشیایی است که خبر را دریافت می کنند. پیاده سازی پیش فرض این متدهای بررسی می کند آیا اشیایی علاقه شان به رویداد را ثبت کرده اند و اگر چنین است، رویداد فعال می شود و در نتیجه، متدهای ثبت شده را از رخداد رویداد مطلع می کند. متدهای کلاس **MailManager** شبیه به این است:

```
internal class MailManager {
    ...
    // Step #3: Define a method responsible for raising the event
    // to notify registered objects that the event has occurred
    // If this class is sealed, make this method private and nonvirtual
    protected virtual void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
        ...
        // Copy a reference to the delegate field now into a
        // temporary field for thread safety
    }
}
```

```
EventHandler<EventArgs> temp =  
    Interlocked.CompareExchange(ref NewMail, null, null);  
  
    // If any methods registered interest with our event, notify them  
    if (temp != null) temp(this, e);  
}  
...  
}
```

فعال کردن یک رویداد به روش ترد-امن

وقتی اولین بار داتنت فریمورک عرضه شد، روش توصیه شده برای برنامه‌نویسان جهت فعال کردن یک رویداد با کدی شبیه به این بود:

```
// Version 1
protected virtual void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
    if (NewMail != null) NewMail(this, e);
}
```

مشکل با متده است **OnNewMail** این بود که ترد می‌توانست ببیند که **NewMail** نیست و آنگاه، دقیقاً قبل از فراخوانی **NewMail**، ترد دیگری می‌توانست یک نماینده را از زنجیره حذف و **NewMail** را **null** کند، در نتیجه یک **NullReferenceException** را به روش زیر می‌نوشتند:

```
// Version 2
protected void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
    EventHandler<NewMailEventArgs> temp = NewMail;
    if (temp != null) temp(this, e);
}
```

روش تفکر در اینجا این بود که یک اشاره‌گر به **NewMail** درون یک متغیر موقتی **temp** کپی می‌شود که به زنجیره‌ی نماینده‌ها در لحظه‌ای که عملیات انتساب انجام شده است اشاره دارد. حال، این متده، **temp** و **null** را مقایسه می‌کند و **temp** را فراخوانی می‌کند، پس دیگر مهم نیست که ترد دیگری **NewMail** را پس از انتساب به **temp** تغییر دهد. به خاطر داشته باشید آنچه اکثر برنامه‌نویسان درک نمی‌کنند اینست که این کد می‌تواند توسط کامپایلر بهینه سازی شده و متغیر محلی **temp** را کاملاً حذف کند. اگر این اتفاق رخ دهد، این نسخه کد معادل نسخه اول است، پس بروز یک **NullReferenceException** باز هم ممکن است.

برای حل واقعی این مشکل شما باید **OnNewMail** را اینگونه بنویسید:

```
// Version 3
protected void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
    EventHandler<NewMailEventArgs> temp = Thread.VolatileRead(ref NewMail);
    if (temp != null) temp(this, e);
}
```

فراخوانی **NewMail.VolatileRead** را مجبور می‌کند درست در زمان فراخوانی خوانده شود و اشاره‌گر اکنون واقعاً در متغیر **temp** کپی می‌شود. سپس، تنها در صورتی که **temp** **null** نباشد فراخوانی می‌گردد. متأسفانه، نوشتن کد به روش فوق میسر نیست چون یک سربارگذاری جزئیک از متده **VolatileRead** وجود ندارد. هر چند، یک سربارگذاری جزئیک از وجود دارد که شما می‌توانید استفاده کنید: **Interlocked.CompareExchange**

```
// Version 4
protected void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
    EventHandler<NewMailEventArgs> temp =
        Interlocked.CompareExchange(ref NewMail, null, null);
    if (temp != null) temp(this, e);
}
```

در اینجا، اشاره‌گر **NewMail** را اگر **null** باشد تغییر می‌دهد و اگر **null** نباشد **NewMail** را دست نمی‌زند. به بیان دیگر، مقدار **NewMail** **CompareExchange** را اصلاً تغییر نمی‌دهد اما مقدار درون **NewMail** را به روش اتمی و ترد-امن برمی‌گرداند. برای اطلاعات بیشتر درباره‌ی **Thread.VolatileRead** و متدهای **Interlocked** و **CompareExchange** فصل ۲۸ "ساختهای اصلی همزمانی ترد" را نگاه کنید.

در حالیکه چهارمین نسخه‌ی این کد بهترین از لحاظ فنی و صحیح ترین است، شما می‌توانید در واقع از نسخه‌ی دوم استفاده کنید چون کامپایلر JIT همیشه از این الگو آگاه است و می‌داند که متغیر محلی **temp** را بهینه نکند. مخصوصاً، تمام کامپایلرهای JIT مایکروسافت به این قاعده که خواندن‌های جدید برای حافظه هیپ، تولید نکنند احترام می‌گذارند. بنابراین کش کردن یک متغیر محلی این اطمینان را حاصل می‌کند که اشاره‌گر هیپ فقط یکبار دسترسی شده است. این نکته مستند سازی نشده است و در تئوری می‌تواند تغییر کند، به همین علت است که شما باید از نسخه‌ی چهارم استفاده کنید. اما در واقعیت، کامپایلر JIT مایکروسافت هرگز تغییری که این الگو را بر هم زند اعمال نمی‌کند، چون برنامه‌های بسیار زیادی از کار خواهد افتد.^۱ افزون بر این، رویدادها اغلب در سناریوهای تک تردی (Silverlight, WPF, Windows Forms) استفاده می‌شوند و در نتیجه امنیت ترد مسئله نیست.

بسیار مهم است که بدانید به خاطر همین رقابت (race condition) تردها، همچنین ممکن است یک متدهای از زنجیره‌ی نماینده‌های رویداد حذف شد، باز هم فراخوانی شود.

طبق قاعده، شما می‌توانید یک متدهای گسترشی تعریف کنید (که در فصل ۸ "متدها" بحث شدند) که این منطق ترد-امن را کپسوله کند. یک متدهای گسترشی شبیه به این تعریف کنید:

```
public static class EventArgExtensions {
    public static void Raise<TEventArgs>(this TEventArgs e,
        Object sender, ref EventHandler<TEventArgs> eventDelegate)
        where TEventArgs : EventArgs {

        // Copy a reference to the delegate field now into a
        // temporary field for thread safety
        EventHandler<TEventArgs> temp =
            Interlocked.CompareExchange(ref eventDelegate, null, null);

        // If any methods registered interest with our event, notify them
        if (temp != null) temp(sender, e);
    }
}
```

و اکنون، ما می‌توانیم متدهای **OnNewMail** را اینگونه بازنویسی کنیم:

```
protected virtual void OnNewMail(NewMailEventArgs e) {
    e.Raise(this, ref m_NewMail);
}
```

یک کلاس که از **MailManager** به عنوان نوع پایه استفاده می‌کند آزاد است متدهای **OnNewMail** را بازنویسی کند. این قابلیت به کلاس مشتق شده کنترل فعال کردن رویداد را می‌دهد. کلاس مشتق شده می‌تواند پیام ایمیل جدید را به هر روش که بخواهد، مدیریت کند. معمولاً، یک نوع مشتق شده، متدهای **OnNewMail** از کلاس پایه را فراخوانی می‌کند تا متدهای (های) ثبت شده از رخداد رویداد مطلع شوند. هر چند کلاس مشتق شده ممکن است اجازه‌ی ارسال رویداد را ندهد.

قدم چهارم: تعریف یک متدهای ورودی را به رویداد مطلوب ترجمه می‌کند

کلاس شما باید تعدادی متدهای باشد که ورودی‌هایی دریافت کرده و آن را به فعال شدن رویداد ترجمه کند. در مثال **MailManager** من، متدهای **MailManager** فراخوانی می‌شود تا بیان کند که یک ایمیل جدید به **MailManager** رسیده است:

```
internal class MailManager {

    // Step #4: Define a method that translates the
    // input into the desired event
```

```

public void SimulateNewMail(String from, String to, String subject) {

    // Construct an object to hold the information we wish
    // to pass to the receivers of our notification
    NewMailEventArgs e = new NewMailEventArgs(from, to, subject);

    // Call our virtual method notifying our object that the event
    // occurred. If no type overrides this method, our object will
    // notify all the objects that registered interest in the event
    OnNewMail(e);
}
}

```

اطلاعات درباره ایمیل را دریافت می کند و یک شی **NewMailEventArgs** می سازد و اطلاعات پیام را به سازنده اش ارسال می کند. سپس متد مجازی **OnNewMail** از **MailManager** فراخوانی می شود تا رسماً شی **MailManager** را از ایمیل جدید با خبر سازد. معمولاً، این باعث می شود رویداد فعال گردد و تمام متدهای ثبت شده با خبر شوند. (همانطور که گفته شد، یک کلاس که از **MailManager** به عنوان کلاس پایه استفاده می کند می تواند این رفتار را بازنویسی کند).

کامپایلر چگونه یک رویداد را پیاده سازی می کند

اگرور که شما می دانید چگونه یک کلاس که یک عضو رویداد را ارائه می کند، تعریف کنید، بگذارید دقیق تر نگاه کنیم که یک رویداد چیست و چگونه کار می کند. در کلاس **MailManager**، یک خط از کد داریم که خود عضو رویداد را تعریف می کند:

```

public event EventHandler<NewMailEventArgs> NewMail;

وقتی کامپایلر سی شارپ کد فوق را کامپایل می کند، این یک خط را به سه ساخت زیر ترجمه می نماید:

// 1. A PRIVATE delegate field that is initialized to null
private EventHandler<NewMailEventArgs> NewMail = null;

// 2. A PUBLIC add_Xxx method (where Xxx is the Event name)
// Allows methods to register interest in the event.
public void add_NewMail(EventHandler<NewMailEventArgs> value) {
    // The loop and the call to CompareExchange is all just a fancy way
    // of adding a delegate to the event in a thread-safe way
    EventHandler<NewMailEventArgs>prevHandler;
    EventHandler<NewMailEventArgs> newMail = this.NewMail;
    do {
        prevHandler = newMail;
        EventHandler<NewMailEventArgs>newHandler =
            (EventHandler<NewMailEventArgs>) Delegate.Combine(prevHandler, value);
        newMail = Interlocked.CompareExchange<EventHandler<NewMailEventArgs>>(
            ref this.NewMail, newHandler, prevHandler);
    } while (newMail != prevHandler);
}

// 3. A PUBLIC remove_Xxx method (where Xxx is the Event name)
// Allows methods to unregister interest in the event.
public void remove_NewMail(EventHandler<NewMailEventArgs> value) {
    // The loop and the call to CompareExchange is all just a fancy way
    // of removing a delegate from the event in a thread-safe way
}
```

```

EventHandler<NewMailEventArgs> prevHandler;
EventHandler<NewMailEventArgs> newMail = this.NewMail;
do {
    prevHandler = newMail;
    EventHandler<NewMailEventArgs> newHandler =
        (EventHandler<NewMailEventArgs>) Delegate.Remove(prevHandler, value);
    newMail = Interlocked.CompareExchange<EventHandler<NewMailEventArgs>>(
        ref this.NewMail, newHandler, prevHandler);
} while (newMail != prevHandler);
}

```

اولین ساخت، تعریف یک فیلد از نوع نماینده مناسب است. این فیلد، ارجاعی به ابتدای لیستی از نماینده‌هاست که هنگام رخداد رویداد مطلع می‌شوند. این فیلد به **null** مقداردهی اولیه شده است به این معنی که هیچ کس علاقه‌اش به رویداد را ثبت نکرده است. وقتی یک متدهای **EventHandler<NewMailEventArgs>** اشاره می‌کند که ممکن است به دیگر نماینده‌های کنده، این فیلد به یک نمونه از نماینده **EventHandler<NewMailEventArgs>** اشاره کند. وقتی یک شنونده (دیرافت کننده خبر)، علاقه‌اش به متدهای **EventHandler<NewMailEventArgs>** از نوع نماینده را به لیست می‌افزاید. واضح است که حذف کردن یعنی حذف نماینده از لیست.

شما متوجه خواهید شد که فیلد نماینده، در این مثال **NewMail**، همیشه **private** است اگرچه سورس کد اصلی، رویداد را **public** تعریف می‌کند. علت **private** کردن فیلد نماینده آن است که کد خارج از کلاس تعریف کننده، نتواند به اشتباه آن را دستکاری کند. اگر فیلد **public** بود، هر کسی می‌توانست مقدار فیلد را تغییر داده و تمام نماینده‌هایی که علاقه‌شان به متدهای **Remove** بودند، کاملاً از بین می‌رفتند.

دومین ساختی که کامپایلر سی‌شارپ تولید می‌کند یک متدهای **add** است که اجازه می‌دهد دیگر اشیاء علاقه‌شان به رویداد را ثبت کنند. کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار این تابع را با افزودن **_add** به ابتدای نام رویداد (**NewMail**) نامگذاری می‌کند. کامپایلر سی‌شارپ به صورت خودکار، کد درون این متدهای **System.Delegate.Combine** از **System.Delegate** را فراخوانی می‌کند، که یک نمونه از یک نماینده را به لیست نماینده‌گان می‌افزاید می‌کند. کد همیشه متدهای **remove** از **Delegate** را فراخوانی می‌کند که یک نماینده را از لیست نماینده‌گان حذف کرده و ابتدای جدید لیست را بر می‌گرداند که دوباره در فیلد ذخیره می‌گردد.

هشدار اگر شما سعی در حذف متدهای **add** و **remove** از الگوی شناخته شده‌ای برای آپدیت یک مقدار به روش ترد-امن استفاده می‌کنید، آنگاه متدهای **Delegate** و **Remove** کاری انجام نمی‌دهد. یعنی هیچ اکسپشن یا هشداری از هر نوع دریافت نمی‌کنند، مجموعه‌ی متدهای رویداد، دست نخورده باقی می‌ماند.

نکته متدهای **add** و **remove** از الگوی شناخته شده‌ای برای آپدیت یک مقدار به روش ترد-امن استفاده می‌کنند. این الگو در بخش "الگوی Interlocked Anything" در فصل ۲۸ بحث شده است.

در این مثال، متدهای **public add** و **public remove** هستند. علت آنکه آنها **public** هستند اینست که کد اصلی، رویداد را **public** تعریف کرده است. اگر رویداد **protected** تعریف شده بود، متدهای **protected add** و **protected remove** که توسط کامپایلر تولید می‌شوند نیز **protected** بودند. بنابراین، وقتی رویدادی را در یک نوع تعریف می‌کنید، دسترسی پذیری رویداد تعیین می‌کند چه کدی می‌تواند علاقه‌اش به رویداد را اضافه و حذف کند، اما تنها خود نوع است که می‌تواند به فیلد نماینده دسترسی مستقیم داشته باشد. اعضای رویداد به عنوان **virtual static** یا **virtual static** می‌توانند تعریف شوند، که متدهای **add** و **remove** تولید شده توسط کامپایلر نیز به ترتیب **virtual static** یا **virtual static** بود.

علاوه بر تولید سه ساخت مذکور، کامپایلر یک ورودی تعریف رویداد در متادیتای اسمبلی مدیریت شده قرار می‌دهد. این ورودی شامل تعدادی پرچم و نوع نماینده است و به متدهای دستیابی **remove** و **add** اشاره دارد. این اطلاعات تنها برای نمایش ارتباط بین مفهوم خلاصه‌ی یک "رویداد" و متدهای دستیابی آن است. کامپایلرها و دیگر ابزارها می‌توانند از این اطلاعات استفاده کنند و این اطلاعات همچنین با استفاده از کلاس

CLR نیز می‌تواند بدست آید. هرچند، خودش از این اطلاعات متادیتا استفاده نمی‌کند و در زمان اجرا تنها به متدهای دستیابی نیاز دارد.

طراحی یک نوع که از یک رویداد استفاده می‌کند

تا این لحظه، کار سخت را انجام داده‌اید. در این بخش، من نشان می‌دهم چگونه یک نوع تعریف کنید که از رویداد تولید شده توسط نوعی دیگر استفاده کند. بگذارید با بررسی کد نوع **Fax** شروع کنیم:

```
internal sealed class Fax {
    // Pass the MailManager object to the constructor
    public Fax(MailManager mm) {

        // Construct an instance of the EventHandler<NewMailEventArgs>
        // delegate that refers to our FaxMsg callback method.
        // Register our callback with MailManager's NewMail event
        mm.NewMail += FaxMsg;
    }

    // This is the method the MailManager will call
    // when a new e-mail message arrives
    private void FaxMsg(Object sender, NewMailEventArgs e) {

        // 'sender' identifies the MailManager object in case
        // we want to communicate back to it.

        // 'e' identifies the additional event information
        // the MailManager wants to give us.

        // Normally, the code here would fax the e-mail message.
        // This test implementation displays the info in the console
        Console.WriteLine("Faxing mail message:");
        Console.WriteLine(" From={0}, To={1}, Subject={2}",
            e.From, e.To, e.Subject);
    }
}

// This method could be executed to have the Fax object unregister
// itself with the NewMail event so that it no longer receives
// notifications
public void Unregister(MailManager mm) {

    // Unregister with MailManager's NewMail event
    mm.NewMail -= FaxMsg;
}
```

وقتی برنامه ایمیل مقداردهی اولیه می‌شود، ابتدا یک شی **MailManager** می‌سازد و ارجاع به این شی را در یک متغیر ذخیره می‌کند. سپس برنامه یک شی **Fax** ساخته و ارجاع به شی **MailManager** را به عنوان پارامتر به سازنده ارسال می‌کند. در سازنده **Fax**، شی **Fax** علاقه‌اش به رویداد **NewMail** از **MailManager** ثبت می‌کند:

```
mm.NewMail += FaxMas;
```

چون کامپایلر سی شارپ پشتیبانی داخلی برای رویدادها دارد، کامپایلر، استفاده از عملگر **=** را به خط زیر ترجمه می کند تا علاقه‌ی شی به رویداد را اضافه کند:

```
mm.add_NewMail(new EventHandler<NewMailEventArgs>(this.FaxMsg));
```

همانگونه که می بینید، کامپایلر سی شارپ کدی را تولید کرده است که یک شی نماینده **EventHandler<NewMailEventArgs>** می سازد که متده **FaxMsg** از کلاس **Fax** را می پوشاند. سپس کامپایلر سی شارپ متده **add_NewMail** از **MailManager** را فراخوانی کرده، نماینده جدید را به آن ارسال می کند. البته، شما می توانید تمام این را با کامپایلر کد و نگاه به کد IL توسط ابزاری مثل **ILDasm.exe** بررسی کنید. حتی اگر شما از یک زبان برنامه نویسی استفاده می کنید که مستقیماً رویدادها را پشتیبانی نمی کند باز هم می توانید با فراخوانی صریح متده **add** این را فراخوانی کرد و نگاه به کد **IL** توسط ابزاری مثل **ILDasm.exe** بررسی کنید. یک نماینده را با رویداد ثبت کنید. اثر آن همانند قبلی است، اما سورس کد به زیبایی قبل نخواهد بود. در واقع متده **add** است که نماینده را با رویداد بوسیله افزودن آن به لیست نماینده کان رویداد، ثبت می کند. وقتی شی **Fax** از شی **FaxMsg** است، متده **MailManager** از **MailManager** به عنوان اولین پارامتر، **sender**، به متده ارسال می شود. اغلب اوقات، این پارامتر نادیده گرفته می شود اما اگر شی **Fax** بخواهد در پاسخ به خبر رویداد به اعضای شی **MailManager**، دسترسی پیدا کند، می تواند از این پارامتر استفاده کند. پارامتر دوم یک شی ارجاع به شی **NewMailEventArgs** است. این شی شامل هرگونه اطلاعات اضافی است که طراح **NewMailEventArgs** و **MailManger** فکر کرده است برای دریافت کننده رویداد می تواند مفید باشد.

از طریق شی **FaxMsg**، متده **NewMailEventArgs** به آسانی به اطلاعات ارسال کننده پیام، و دریافت کننده پیام و موضوع پیام دسترسی دارد. در یک شی **Fax** واقعی، این اطلاعات به مکانی فکس می شوند. در این مثال، اطلاعات فقط در کنسول نمایش داده می شوند.

وقتی شی ای دیگر مایل به دریافت خبر رویداد نباشد، باید علاقه‌اش را حذف کند. برای نمونه، شی **Fax** باید علاقه‌اش به رویداد **NewMail** را حذف کند اگر کاربر دیگر نخواهد ایمیل‌هایش به فکسی ارسال شوند. تا زمانی که یک شی یکی از متدهایش را بیک رویداد ثبت کرده است، شی غیر قابل جمع آوری است. اگر نوع شما متده **IDisposable** از **Dispose** **IDisposable** را پیاده‌سازی کند، این پیاده‌سازی باید باعث شود که علاقه به تمام رویدادها حذف شوند. (برای اطلاعات بیشتر پیرامون **IDisposable** به فصل ۲۱ "مدیریت حافظه خودکار (جمع آوری زباله)" مراجعه کنید).

کدی که نشان می دهد چگونه علاقه به یک رویداد را باید حذف کرد در متده **Unregister** از **Fax** نمایش داده شده است. این متده عملاً معادل کد سازنده شی **Fax** است. تنها فرق اینست که به جای **=** استفاده کرده است. وقتی کامپایلر سی شارپ کدی را می بیند که از عملگر **=** برای حذف علاقه به یک رویداد استفاده می کند، کامپایلر یک فراخوانی به متده **remove** رویداد، تولید می کند:

```
mm.remove_NewMail(new EventHandler<NewMailEventArgs>(FaxMsg));
```

همانند عملگر **=**، حتی اگر شما از یک زبان برنامه نویسی استفاده می کنید که پشتیبانی مستقیم از رویدادها ندارد، باز هم می توانید با فراخوانی صریح متده **remove** نماینده ای را از یک رویداد حذف کنید. متده **remove** نماینده را از رویداد با جستجوی یک نماینده در لیست که همان متده که بدان ارسال شده است را می پوشاند، حذف می کند. اگر تابعی یافت شد، نماینده موجود از لیست نمایندها خذف می گردد. اگر تابعی یافت نشد، خطای رخ نمی دهد و لیست دست نخورده باقی می ماند. ضمناً سی شارپ نیاز دارد که کد شما از عملگرهای **=** و **-** برای افزودن یا حذف نمایندهها از لیست، استفاده کند. اگر شما سعی کنید صریحاً **add** یا **remove** را فراخوانی کنید، کامپایلر سی شارپ پیام خطای CS0571 "Cannot explicitly call operator or accessor" را تولید می کند.

پیاده سازی صریح یک رویداد

نوع **System.Windows.Forms.Control** نزدیک به ۷۰ رویداد تعریف می کند. اگر نوع **Control** رویدادها را به گونه‌ای پیاده‌سازی کرده بود که کامپایلر اجازه دهد به صورت ضمنی متدهای دستیابی **add** و **remove** و فیلدهای نماینده را تولید کند، آنگاه هر شی **Control** ۲۰ فیلد نماینده تنها برای رویدادها داشت. چون اغلب برنامه نویسان تنها از چند رویداد استفاده می کنند، حجم عظیمی از حافظه برای هر شی که از روی نوع مشتق شده از **System.Windows.UIElement**، **ASP.NET**، **System.Web.UI.Control** و **System.Windows.Controls** ساخته می شد به هدر می رفت. در ضمن، نوع **Control** از **WPF** تعداد زیادی رویداد تعریف می کند که اغلب برنامه نویسان از آن‌ها استفاده نمی کنند.

در این بخش، من بحث می کنم چگونه کامپایلر سی شارپ به برنامه نویس یک کلاس اجازه می دهد صریحاً یک رویداد را پیاده‌سازی کند تا به برنامه نویس اجازه کنترل متدهای **add** و **remove** در دستکاری نماینده‌های کالبک را بدهد. من می خواهم نشان دهم چگونه پیاده‌سازی صریح یک رویداد می تواند برای پیاده‌سازی کارای یک کلاس که رویدادهای زیادی دارد استفاده شود. هرچند، مطمئناً ستاریوهای دیگری وجود دارد که شاید شما بخواهید رویداد یک نوع را صریحاً پیاده‌سازی کنید. برای ذخیره‌ی کارآمد نماینده‌گان رویداد، هر شی ای که رویدادهایی ارائه می کند یک مجموعه (معمولًا یک دیکشنری) با گونه-

ای از شناسه‌ی رویداد به عنوان کلید و لیستی از نمایندگان به عنوان مقدار، را نگهداری می‌نماید. وقتی شی جدیدی ساخته می‌شود، این مجموعه خالی است. وقتی علاقه‌ای به یک رویداد ثبت می‌شود، شناسه‌ی رویداد در مجموعه جستجو می‌شود. اگر شناسه‌ی رویداد وجود داشت، نماینده‌ی جدید با لیست نمایندگان این رویداد ترکیب می‌شود. اگر شناسه‌ی رویداد در مجموعه نبود، شناسه‌ی رویداد با نماینده به مجموعه افزوده می‌شود.

وقتی شی نیاز به فعال سازی یک رویداد دارد، شناسه‌ی رویداد در مجموعه جستجو می‌شود. اگر مجموعه هیچ ورودی‌ای برای شناسه‌ی رویداد نداشته باشد، هیچ کس علاقه‌اش به رویداد را ثبت نکرده و نیاز نیست هیچ نماینده‌ای فراخوانی شود. اگر شناسه‌ی رویداد در مجموعه بود، لیست نمایندگان مربوط به شناسه‌ی رویداد فراخوانی می‌شود. پیاده‌سازی این الگوی طراحی برنامه‌نویسی است که نوعی که رویدادها را تعریف می‌کند، طراحی می‌نماید. برنامه‌نویسی که از نوع استفاده می‌کند، درباره پیاده‌سازی درونی رویدادها چیزی نمی‌داند:

نمونه‌ای را در اینجا می‌بینید که این الگو را به کار برده است. در ابتدا من یک کلاس **EventSet** پیاده‌سازی کرده‌ام که مجموعه‌ی رویدادها و لیست نمایندگان رویداد را نشان می‌دهد:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

// This class exists to provide a bit more type safety and
// code maintainability when using EventSet
public sealed class EventKey : Object { }

public sealed class EventSet {
    // The private dictionary used to maintain EventKey -> Delegate mappings
    private readonly Dictionary<EventKey, Delegate> m_events =
        newDictionary<EventKey, Delegate>();

    // Adds an EventKey -> Delegate mapping if it doesn't exist or
    // combines a delegate to an existing EventKey
    public void Add(EventKey eventKey, Delegate handler) {
        Monitor.Enter(m_events);
        Delegate d;
        m_events.TryGetValue(eventKey, out d);
        m_events[eventKey] = Delegate.Combine(d, handler);
        Monitor.Exit(m_events);
    }

    // Removes a delegate from an EventKey (if it exists) and
    // removes the EventKey -> Delegate mapping the last delegate is removed
    public void Remove(EventKey eventKey, Delegate handler) {
        Monitor.Enter(m_events);
        // Call TryGetValue to ensure that an exception is not thrown if
        // attempting to remove a delegate from an EventKey not in the set
        Delegate d;
        if (m_events.TryGetValue(eventKey, out d)) {
            d = Delegate.Remove(d, handler);
            // If a delegate remains, set the new head else remove the EventKey
            if (d != null) m_events[eventKey] = d;
            else m_events.Remove(eventKey);
        }
        Monitor.Exit(m_events);
    }
}
```

```

// Raises the event for the indicated EventKey
public void Raise(EventKey eventKey, Object sender, EventArgs e) {
    // Don't throw an exception if the EventKey is not in the set
    Delegate d;
    Monitor.Enter(m_events);
    m_events.TryGetValue(eventKey, out d);
    Monitor.Exit(m_events);
    if (d != null) {
        // Because the dictionary can contain several different delegate types,
        // it is impossible to construct a type-safe call to the delegate at
        // compile time. So, I call the System.Delegate type's DynamicInvoke
        // method, passing it the callback method's parameters as an array of
        // objects. Internally, DynamicInvoke will check the type safety of the
        // parameters with the callback method being called and call the method.
        // If there is a type mismatch, then DynamicInvoke will throw an exception.
        d.DynamicInvoke(newObject[] { sender, e });
    }
}

```

نکته FCL یک نوع **EventSet** تعریف می‌کند که اساساً کار کلاس **System.ComponentModel.EventHandlerList** من را می‌کند. نوع‌های **System.Web.UI.Control** و **System.Windows.Forms.Control** در درون خود برای نگهداری مجموعه‌ی رویدادها از نوع **EventHandlerList** استفاده می‌کنند. اگر بخواهید می‌توانید از نوع **EventHandlerList** استفاده کنید. تفاوت بین **EventSet** و نوع **EventHandlerList** من اینست که **EventSet** از یک لیست پیوندی به جای یک جدول هش استفاده می‌کند. این یعنی دسترسی به عناصری که **EventHandlerList** مدیریت می‌کند کنترل از **EventSet** من است. به علاوه هیچ روش ترد-امنی برای دسترسی به رویدادها ارائه نمی‌کند و اگر شما نیاز به این دارید باید پوشاننده‌ی ترد-امن خود را اطراف مجموعه‌ی **EventHandlerList** پیاده سازی کنید.

اکنون، یک کلاس که از کلاس **EventSet** من استفاده می‌کند را نشان می‌دهم. این کلاس فیلدی دارد که به یک شی **EventArgs** می‌کند و هر رویداد این کلاس صریحاً پیاده سازی شده است به گونه‌ای که متد **add** از هر رویداد نماینده‌ی کالبک تعیین شده را در شی **EventSet** ذخیره می-کند و متد **remove** از هر رویداد، نماینده‌ی کالبک تعیین شده را (در صورت یافتن) حذف می‌کند:

```

using System;

// Define the EventArgs-derived type for this event.
public class FooEventArgs : EventArgs { }

public class TypeWithLotsOfEvents {

    // Define a private instance field that references a collection.
    // The collection manages a set of Event/Delegate pairs.
    // NOTE: The EventSet type is not part of the FCL, it is my own type.
    private readonly EventSet m_eventSet = newEventSet();

    // The protected property allows derived types access to the collection.
    protected EventSet EventSet { get { return m_eventSet; } }
}

```

```

#region Code to support the Foo event (repeat this pattern for additional events)
// Define the members necessary for the Foo event.
// 2a. Construct a static, read-only object to identify this event.
// Each object has its own hash code for looking up this
// event's delegate linked list in the object's collection.
protected static readonly EventKey s_fooEventKey = newEventKey();

// 2d. Define the event's accessor methods that add/remove the
// delegate from the collection.
public event EventHandler<FooEventArgs> Foo {
    add { m_eventSet.Add(s_fooEventKey, value); }
    remove { m_eventSet.Remove(s_fooEventKey, value); }
}

// 2e. Define the protected, virtual On method for this event.
protected virtual void OnFoo(FooEventArgs e) {
    m_eventSet.Raise(s_fooEventKey, this, e);
}

// 2f. Define the method that translates input to this event.
public void SimulateFoo() {OnFoo(newFooEventArgs());}
#endregion
}

```

کدی که از نوع **TypeWithLotsOfEvents** استفاده می‌کند نمی‌تواند بگوید که آیا رویدادها به صورت ضمنی توسط کامپایلر یا صریحاً توسط برنامه نویس پیاده‌سازی شده‌اند. آن‌ها فقط رویدادها را با نحو عادی ثبت می‌کنند. کد زیر این مطلب را نشان می‌دهد:

```

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        TypeWithLotsOfEvents twle = newTypeWithLotsOfEvents();

        // Add a callback here
        twle.Foo += HandleFooEvent;

        // Prove that it worked
        twle.SimulateFoo();
    }

    private static void HandleFooEvent(object sender, FooEventArgs e) {
        Console.WriteLine("Handling Foo Event here...");
    }
}

```

فصل ۱۲: جنریک ها

برنامه نویسانی که با برنامه نویس شی گرا آشنا هستند مزایای آن را می دانند. یکی از بزرگترین فوایدی که برنامه نویسان را بسیار بهرهور می کند استفاده مجدد از کد است که قابلیت مشتق کردن یک کلاس است که تمام توانایی های یک کلاس پایه را به ارت می برد. کلاس مشتق شده به سادگی می تواند متدهای مجازی را بازنویسی کند و برای سفارشی سازی رفتار کلاس پایه طبق نیاز برنامه نویس، متدهای جدید را اضافه می کند. جنریک ها Generics مکانزیم دیگری است که توسط CLR و زبان های برنامه نویسی ارائه می شود که سطحی بالاتر در استفاده مجدد از کد را فراهم می کند: استفاده مجدد از الگوریتم.

اساساً، یک برنامه نویس، یک الگوریتم مثل مرتب سازی، جستجو، جابجایی، مقایسه یا تبدیل را تعریف می کند. اما برنامه نویسی که الگوریتم را تعریف می کند نوع داده (هایی) که الگوریتم بر روی آن عمل می کند را تعیین نمی کند، الگوریتم می تواند به صورت عمومی بر اشیایی از انواع مختلف اعمال شود. برنامه نویس دیگری از این الگوریتم موجود تا زمانی که او نوع داده (هایی) که الگوریتم بر روی آن باید عمل کند را تعیین نماید، می تواند استفاده کند. برای نمونه، یک الگوریتم مرتب سازی که روی **String** و **Int32** ها، یا یک الگوریتم مقایسه روی **DateTime** ها، و غیره عمل می کند. اغلب الگوریتم ها در یک نوع کپسوله می شوند و CLR اجزاهی تعریف نوع های ارجاعی جنریک و نوع های مقداری جنریک را می دهد اما اجزاهی ساخت نوع های شمارشی جنریک را نمی دهد. به علاوه، CLR اجزاهی ساخت رابطه های جنریک و نماینده های جنریک را می دهد. به ندرت، یک تک متدهای تواند یک الگوریتم مفید را کپسوله کند و بنابراین CLR اجزاهی ساخت متدهای جنریکی که در یک نوع ارجاعی، نوع مقداری یا رابط تعريف شده اند را می دهد.

بگذارید به مثال نگاه کنیم. FCL یک الگوریتم لیست جنریک تعريف می کند که می داند چگونه مجموعه ای از اشیاء مدیریت کند، نوع داده این اشیاء توسط الگوریتم جنریک تعیین نشده است. کسی که بخواهد از الگوریتم لیست جنریک استفاده کند می تواند بعداً نوع دقیق داده را برای استفاده تعیین کند.

کلاسی از FCL که الگوریتم لیست جنریک را کپسوله می کند **List<T>** (تلفظ می شود، لیستی از تی List of Tee) نامیده می شود و این کلاس در فضای نام **System.Collections.Generic** تعريف شده است. تعريف این کلاس شبیه به این است (کد بسیار خلاصه شده است):

```
[Serializable]
public class List<T> : IList<T>, ICollection<T>, IEnumerable<T>,
    IList, ICollection, IEnumerable {

    public List();
    public void Add(T item);
    public Int32 BinarySearch(T item);
    public void Clear();
    public Boolean Contains(T item);
    public Int32 IndexOf(T item);
    public Boolean Remove(T item);
    public void Sort();
    public void Sort(IComparer<T> comparer);
    public void Sort(Comparison<T> comparison);
    public T[] ToArray();
    public Int32 Count { get; }
    public T this[Int32 index] { get; set; }
}
```

برنامه نویسی که کلاس جنریک List را تعريف کرده، با گذاشتن **<T>** بلا فاصله بعد از نام کلاس، بیان کرده که این کلاس با نوع داده ای تعیین نشده ای کار می کند. هنگام تعريف یک متدهای نوع جنریک، هر متغیری که برنامه نویس برای نوع ها تعیین کند (مثل **T**)، پارامترهای نوع type paramteres نامیده می شوند. **T** نام یک متغیر است که می تواند در هر جایی از سورس کد که یک نوع داده استفاده می شود، مورد استفاده قرار گیرد. برای نمونه، در تعريف کلاس **List**. شما می بینید که **T** برای پارامترهای متدهای **Add** یک پارامتر از نوع **T** می پذیرد) و مقادیر برگشتی (متدهای **ToArray** یک آرایه تک بعدی از نوع **T** بر می گرداند) استفاده شده است. مثال دیگر، متدهای **get** و **set** برای دسترسی به این داده ها ارائه می شود. این دسترسی از **this** نامیده می شود) است. این دسترسی یک متدهای **get** دارد که یک مقدار

از نوع **T** برمی‌گرداند و یک متده استیلی **set** دارد که یک پارامتر از نوع **T** می‌پذیرد. چون متغیر **T** می‌تواند هر جایی که یک نوع داده تعیین می‌شود استفاده گردد، همچنین این ممکن است که شما از **T** هنگام تعریف متغیرهای محلی درون یک متده یا هنگام تعریف فیلدهای درون یک نوع استفاده کنید.

TKey نکته توصیه‌های مایکروسافت در طراحی بیان می‌کند که متغیرهای پارامتر جنریک باید **T** نامیده شوند یا حداقل با یک حرف **T** بزرگ (مثل **IComparable** شروع شوند. حرف **T** بزرگ برای نوع **type** است دقیقاً همانند یک حرف **I** بزرگ برای رابط **interface** (مثل **TValue**).

حال که نوع جنریک **List<T>** تعریف شده است، دیگر برنامه‌نویسان می‌توانند از این الگوریتم جنریک با تعیین نوع داده‌ای که می‌خواهند الگوریتم بر روی آن عمل کنند، استفاده نمایند. هنگام استفاده از یک نوع یا متده جنریک، نوع‌های داده‌ای تعیین شده با عنوان آرگومان‌های نوع **type arguments** اطلاق می‌شوند. برای نمونه، یک برنامه‌نویس شاید بخواهد از الگوریتم **List** با تعیین یک آرگومان نوع **DateTime** استفاده کند. کد زیر این را نشان می‌دهد:

```
private static void SomeMethod() {
    // Construct a List that operates on DateTime objects
    List<DateTime> dtList = new List<DateTime>();

    // Add a DateTime object to the list
    dtList.Add(DateTime.Now);           // No boxing

    // Add another DateTime object to the list
    dtList.Add(DateTime.MinValue);     // No boxing

    // Attempt to add a String object to the list
    dtList.Add("1/1/2004");           // Compile-time error

    // Extract a DateTime object out of the list
    DateTime dt = dtList[0];           // No cast required
}
```

جنریک‌ها، فواید زیر را برای برنامه‌نویس به همراه دارند:

- **محافظت از سورس کد** برنامه‌نویسی که از یک الگوریتم جنریک استفاده می‌کند نیاز به دسترسی به سورس کد الگوریتم ندارد. هرچند در استفاده از قالب‌های **C++** یا جنریک‌های **Java** سورس کد الگوریتم باید در دسترس برنامه‌نویسی که از الگوریتم استفاده می‌کند باشد.
- **امنیت نوع** وقتی یک الگوریتم جنریک با یک نوع داده‌ای خاص استفاده می‌شود، کامپایلر و **CLR** این را درک می‌کنند و مطمئن می‌شوند فقط اشیایی که با نوع داده‌ی تعیین شده سازگارند با الگوریتم استفاده می‌شوند. سعی در استفاده از یک شی از نوع ناسازگار منجر به یک خطای کامپایل یا تولید یک اکسپشن در زمان اجرا می‌شود. در مثال، سعی در ارسال یک شی **String** به متده **Add** باعث می‌شود کامپایلر یک خطا اعلام کند.

- **کد تمیزتر** چون کامپایلر امنیت نوع را اجبار می‌کند، تبدیلهای کمتری در سورس کد شما نیاز است به این معنی که کد شما راحت تر نوشته و نگهداری می‌شود. در آخرین خط از **SomeMethod**، برنامه‌نویس نیاز ندارد که از یک تبدیل (**DateTime**) استفاده کند تا نتیجه‌ی ایندکسر (درخواست عنصر موجود در آندیس **0**) را در متغیر **dt** ذخیره نماید.

- **عملکرد بهتر** قبل از جنریک‌ها، روش تعریف یک الگوریتم کلی و عمومی، تعریف تمام اعضای از نوع **Object** بود. اگر شما می‌خواستید الگوریتم را با نمونه‌های نوع مقداری استفاده کنید، **CLR** مجبور بود نمونه‌ی نوع مقداری را قبل از فراخوانی اعضای الگوریتم، بسته‌بندی کند. همانگونه که در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" بحث شد، بسته‌بندی باعث تخصیص حافظه در هیچ مدیریت شده می‌شود که منجر به رخداد مکرر جمع آوری زباله می‌گردد و در نتیجه سرعت برنامه پایین می‌آید. چون اکنون می‌توان یک الگوریتم جنریک که با نوع مقداری تعیین شده کار کند، نمونه‌های نوع مقداری با مقدار ارسال می‌شوند و دیگر **CLR** نیاز به بسته‌بندی کردن ندارد. به علاوه، چون تبدیلی نیاز نیست (مورد قبلی را ببینید) **CLR** نیاز ندارد امنیت نوع را در تبدیل بررسی کند و این باز هم کد را سریعتر می‌کند.

برای آنکه فواید عملکردی جنریک‌ها را بینیم، برنامه‌ای نوشته ام که عملکرد الگوریتم جنریک **List** را در مقابل الگوریتم جنریک **ArrayList** از FCL بررسی می‌کند. من عملکرد هر دو الگوریتم را با استفاده از هر دوی اشیاء نوع مقداری و اشیاء نوع ارجاعی آزمایش کرده‌ام. خود برنامه در اینجا آمده است:

```
using System;
using System.Collections;
using System.Collections.Generic;
using System.Diagnostics;

public static class Program {
    public static void Main() {
        valueTypePerfTest();
        ReferenceTypePerfTest();
    }

    private static void valueTypePerfTest() {
        const Int32 count = 10000000;

        using (new OperationTimer("List<Int32>")) {
            List<Int32> l = new List<Int32>(count);
            for (Int32 n = 0; n < count; n++) {
                l.Add(n);
                Int32 x = l[n];
            }
            l = null; // Make sure this gets GC'd
        }
        using (new OperationTimer("ArrayList of Int32")) {
            ArrayList a = new ArrayList();
            for (Int32 n = 0; n < count; n++) {
                a.Add(n);
                Int32 x = (Int32) a[n];
            }
            a = null; // Make sure this gets GC'd
        }
    }

    private static void ReferenceTypePerfTest() {
        const Int32 count = 10000000;

        using (new OperationTimer("List<String>")) {
            List<String> l = new List<String>();
            for (Int32 n = 0; n < count; n++) {
                l.Add("X");
                String x = l[n];
            }
            l = null; // Make sure this gets GC'd
        }
        using (new OperationTimer("ArrayList of String")) {
            ArrayList a = new ArrayList();
```

۲۱۹

```

        for (Int32 n = 0; n < count; n++) {
            a.Add("X");
            String x = (String) a[n];
        }
        a = null; // Make sure this gets GC'd
    }
}

// This class is useful for doing operation performance timing
internal sealed class OperationTimer : IDisposable {
    private Int64 m_startTime;
    private String m_text;
    private Int32 m_collectionCount;

    public OperationTimer(String text) {
        PrepareForOperation();

        m_text = text;
        m_collectionCount = GC.CollectionCount(0);

        // This should be the last statement in this
        // method to keep timing as accurate as possible
        m_startTime = Stopwatch.GetTimestamp();
    }

    public void Dispose() {
        Console.WriteLine("{0,6}##:.00} seconds (GCS={1,3}) {2}",
            (Stopwatch.GetTimestamp() - m_startTime) /
            (Double) Stopwatch.Frequency,
            GC.CollectionCount(0) - m_collectionCount, m_text);
    }

    private static void PrepareForOperation() {
        GC.Collect();
        GC.WaitForPendingFinalizers();
        GC.Collect();
    }
}

```

وقتی من برنامه را کامپایل کردم و یک ساخت نهایی از آن را روی کامپیوترم اجرا کردم (همراه با فعال کردن بهینه سازی کد) خروجی زیر را گرفتم:

```

.10 seconds (GCS= 0) List<Int32>
3.02 seconds (GCS= 45) ArrayList of Int32
.47 seconds (GCS= 6) List<String>
.51 seconds (GCS= 6) ArrayList of String

```

خروجی نشان می دهد که استفاده از الگوریتم جزئیک **List** با نوع **Int32** **ArrayList** بسیار سریعتر از استفاده از الگوریتم غیرجزئیک **ArrayList** با **Int32** است. در واقع تفاوت شگفت انگیز است: ۰.۱ ثانیه در مقابل ۳ ثانیه. ۳۰ برابر سریعتر است! به علاوه، استفاده از یک نوع مقداری (**Int32**) با **ArrayList** باعث رخداد تعداد زیادی عملیات بسته بندی می شود که منجر به ۴۵ جمع آوری زباله گردیده است. در حالیکه، الگوریتم **List** به ۰ جمع آوری زباله نیاز دارد.

نتیجه آزمایش که از نوع های ارجاعی استفاده می کند زیاد مهم نیست. در اینجا می بینیم که زمان ها و اعداد جمع آوری زیاله تقریباً یکسان است. پس به نظر نمی رسد که الگوریتم جنریک **List** در اینجا مزیتی داشته باشد. به هر حال، به باد داشته باشید وقتی از یک الگوریتم جنریک استفاده می کنید، کد تمیزتر بوده و آمنیت نوع را در زمان کامپایل دارید. پس اگرچه بهبود سرعت زیاد نیست، فوایدی که یک الگوریتم جنریک برای شما دارد، واقعاً یک بهبود و پیشرفت به حساب می آید.

نکته شما نیاز دارید که درک کنید **CLR** کد اصلی برای هر متده را اولین بار که متده برای یک نوع داده خاص فراخوانی می شود، تولید می کند. این، حجم کاری یک برنامه را افزایش می دهد و به عملکرد برنامه ضربه می زند. من در این باره در بخش "زیر ساختار جنریک" در این فصل صحبت می کنم.

جنریک ها در کتابخانه کلاس فریمورک

مطمئناً، مهمترین استفاده از جنریک ها با کلاس های مجموعه هاست، و **FCL** چندین کلاس مجموعه جنریک برای استفاده شما تعریف می کند. اغلب این کلاس ها را می توان در فضای نام **System.Collections.Generic** و فضای نام **System.Collections.ObjectModel** یافت. همچنین کلاس های مجموعه جنریک ترد-امن نیز در فضای نام **System.Collections.Concurrent** وجود دارند. مایکروسافت توصیه می کند که برنامه نویسان از کلاس های مجموعه جنریک استفاده کنند و استفاده از کلاس های مجموعه غیر جنریک را به دلیل مختلف منع می کند. اول اینکه کلاس های مجموعه غیرجنریک، جنریک نیستند، و بنابراین شما آمنیت نوع، کد تمیزتر و عملکرد بهتری که هنگام استفاده از کلاس ها مجموعه جنریک دارید را نخواهید داشت. دوم اینکه مدل شی بهتری از کلاس های غیرجنریک دارند. برای نمونه، متدهای کمتری مجازی هستند که باعث عملکرد بهتری می شود. اعضای جدیدی به مجموعه های جنریک اضافه شده اند تا کاربردهای جدیدی را فراهم کنند.

کلاس های مجموعه، رابطه های زیادی را پیاده سازی می کنند و اشیایی که شما در مجموعه قرار می دهید می توانند رابطه هایی را پیاده سازی کنند که کلاس های مجموعه برای عملیات هایی مثل مرتب سازی و جستجو از آن ها استفاده می کنند. **FCL** همراه با تعدادی تعاریف رابطه های جنریک عرضه می شود تا فواید جنریک ها هنگام استفاده از رابطه های پر کاربرد در فضای نام **System.Collection.Generic** قرار دارند.

رابطه های جنریک جدید جایگزین رابطه های غیرجنریک قدیمی نیستند، در سنتاریوهای فراوانی، شما مجبورید از هر دوی آن ها استفاده کنید. علت آن، سازگاری با سخنه های پیشین است. برای نمونه، اگر کلاس **IList<T>** فقط رابط **IList<T>** را پیاده سازی کند، هیچ کدی نمی تواند یک شی را به عنوان یک **IList** در نظر بگیرد.

همچنین باید اشاره کنم که کلاس **System.Array** تمام نوع های آرایه، چندین متده استاتیک جنریک مثل **.IndexOf** **.ForEach** **.FindLastIndex** **.FindLast** **.FindIndex** **.FindAll** **.Find** **.Exists** **.ConvertAll** **.BinarySearch** **.TrueForAll** **.Sort** **.Resize** **.LastIndexOf** را دارد. مثال زیر نشان می دهد برخی از این متدها شبیه به چه هستند:

```
public abstract class Array : ICloneable, IList, ICollection, IEnumerable,
    IStructuralComparable, IStructuralEquatable {
```

```
    public static void Sort<T>(T[] array);
    public static void Sort<T>(T[] array, IComparer<T> comparer);

    public static Int32 BinarySearch<T>(T[] array, T value);
    public static Int32 BinarySearch<T>(T[] array, T value,
        IComparer<T> comparer);
    ...
}
```

کد زیر از برخی از این متدها استفاده می کند:

```
public static void Main() {
    // Create & initialize a byte array
```

```

Byte[] byteArray = new Byte[] { 5, 1, 4, 2, 3 };

// Call Byte[] sort algorithm
Array.Sort<Byte>(byteArray);

// Call Byte[] binary search algorithm
Int32 i = Array.BinarySearch<Byte>(byteArray, 1);
Console.WriteLine(i); // Displays "0"
}

```

کتابخانه‌ی Wintellect از Power Collections

به درخواست مایکروسافت، Wintellect جهت فراهم کردن کلاس‌های مجموعه از C++ Standard Template Library برای برنامه‌نویسان CLR، کتابخانه‌ی Power Collections را تولید کرده است. این کتابخانه یک دسته از کلاس‌های مجموعه است که هر کسی می‌تواند به رایگان آن را دانلود کند. برای جزئیات بیشتر به <http://Wintellect.com> مراجعه کنید. این کلاس‌های مجموعه، خودشان جنریک بوده و استفاده‌ی زیادی از جنریک‌ها می‌کنند. جدول ۱۲-۱ لیستی از کلاس‌های مجموعه که شما در کتابخانه‌ی Power Collections می‌باید را نمایش می‌دهد:

جدول ۱۲-۱ کلاس‌های مجموعه جنریک در کتابخانه‌ی Wintellect از Power Collections

کلاس مجموعه	توضیح
BigList<T>	مجموعه‌ای از اشیاء T مرتب شده. بسیار کارآمد هنگام کار با بیش از ۱۰۰ آیتم.
Bag<T>	مجموعه‌ای از اشیاء T مرتب نشده. مجموعه، هش نشده است و تکراری نیز مجاز است.
OrderedBag<T>	مجموعه‌ای از اشیاء T مرتب شده. تکراری مجاز است.
Set<T>	مجموعه‌ای از آیتم‌های T مرتب نشده. تکراری مجاز نیست.
OrderedSet<T>	مجموعه‌ای از آیتم‌های T مرتب شده، تکراری مجاز نیست.
Deque<T>	صف دو طرفه، شبیه به یک لیست اما کاراتر از لیست در افزودن/حذف آیتم‌ها در ابتدای لیست.
OrderedDictionary< TKey, TValue >	دیکشنری که در آن کلیدها مرتب شده هستند و هر کدام می‌تواند یک مقدار داشته باشند.
MultiDictionary< TKey, TValue >	دیکشنری که در آن یک کلید می‌تواند چندین مقدار داشته باشد. کلیدها هش شده‌اند، تکراری مجاز است و آیتم‌ها مرتب نشده اند.
OrderedMultiDictionary< TKey, TValue >	دیکشنری که در آن کلیدها مرتب شده‌اند و هر کدام می‌تواند چندین مقدار داشته باشد (که می‌توانند آن‌ها را مرتب شده نگه دارند). کلیدهای تکراری مجاز است.

زیر ساختار جنریک‌ها

جنریک‌ها در نسخه 2.0 از CLR اضافه شدند و این بکار اساسی بود که افراد زیادی برای زمانی طولانی روی آن کار کردند. به خصوص، برای آنکه جنریک‌ها بتوانند کار کنند، مایکروسافت مجبور به انجام این کارها بود:

- ساخت دستورات جدید زبان میانی (IL) که از آرگومان‌های نوع مطلع باشند.
- تغییر فرمات جدول‌های متادیتای کنونی تا نام‌های نوع و متدهای دارای پارامتر جنریک قابل بیان باشند.
- تغییر زبان‌های برنامه‌نویسی مختلف (سی‌شارپ، ویژوال بیسیک دات‌نت و ...) برای پشتیابیان از نحو جدید تا به برنامه‌نویسان اجازه‌ی تعریف و ارجاع به نوع‌ها و متدهای جنریک را بدهد.
- تغییر کامپایلرها تا دستورات IA جدید و فرمات متادیتای تغییر یافته را تولید کنند.
- تغییر کامپایلر فقط-در-لحظه (JIT) تا دستورات IA جدید که از آرگومان‌های نوع مطلعند را پردازش کرده و کد اصلی صحیح را تولید کند.

- ساخت اعضای رفلکشن جدید تا برنامه نویسان بتوانند نوع‌ها و اعضا را درباره‌ی داشتن پارامتر جنریک مورد بررسی قرار دهند. همچنین، رفلکشن جدید اعضا‌ی تولید می‌کند که باید تعریف شوند تا برنامه نویسان بتوانند تعاریف نوع و متدهای جنریک را در زمان کامپایل بسازند.
- تغییر دیباگر جهت نشان دادن و دستکاری نوع‌های جنریک، اعضا، فیلدها و متغیرهای محلی.
- تغییر ویزگی IntelliSense ویژوال استودیو به منظور نمایش عضوی خاص وقتی که از یک نوع جنریک یا یک متدا با نوع داده‌ای خاص استفاده می‌شود.

حال بگذارید در مورد این بحث کنیم که CLR در درون خود چگونه جنریک‌ها را مدیریت می‌کند. این اطلاعات می‌تواند در چگونگی معماری و طراحی یک الگوریتم جنریک توسط شما اثرگذار باشد. این همچنین می‌تواند بر تصمیم شما در استفاده از یک الگوریتم جنریک موجود، اثر گذارد.

نوع‌های باز و بسته

در فصل‌های متنوعی از کتاب، من بحث کرده ام CLR چگونه یک ساختمن داده داخلی برای هر نوعی که برنامه از آن استفاده می‌کند، می‌سازد. این ساختمن داده‌های داخلی، اشیاء نوع type object نامیده می‌شوند. خوب، یک نوع با پارامترهای نوع جنریک هنوز هم یک نوع درنظر گرفته می‌شود وCLR یک شی نوع داخلی برای هر کدام از این‌ها درست می‌کند. این بر نوع‌های ارجاعی (کلاس‌ها)، نوع‌های مقداری (ساختارها)، نوع‌های رابط و نوع‌های نماینده اعمال می‌شود. هرچند، یک نوع با پارامترهای نوع جنریک یک نوع باز open type نامیده می‌شود و CLR اجازه نمی‌دهد هیچ نمونه‌ای از یک نوع باز ساخته شود (شبیه به آنچه CLR از ساخت یک نمونه از یک نوع رابط جلوگیری می‌کند).

وقتی که یک نوع جنریک را ارجاع می‌کند، آن می‌تواند مجموعه‌ای از پارامترهای نوع جنریک را تعیین نماید. اگر نوع‌های واقعی برای تمام آرگومان‌های نوع ارسال شود، نوع، یک نوع بسته closed type نامیده می‌شود. و CLR اجازه ساخت نمونه‌هایی از یک نوع بسته را می‌دهد. هرچند، این برای کدی که یک نوع جنریک را ارجاعی می‌کند ممکن است که تا چند آرگومان نوع جنریک را تعیین نشده رها کند. این یک نوع باز جدید در CLR ایجاد می‌کند و نمونه‌هایی از این نوع قابل ساخت نیستند. کد زیر مطلب را روشن می‌کند:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

// A partially specified open type
internal sealed class DictionaryStringKey<TValue> :
    Dictionary<String, TValue> {
}

public static class Program {
    public static void Main() {
        Object o = null;

        // Dictionary<,> is an open type having 2 type parameters
        Type t = typeof(Dictionary<,>);

        // Try to create an instance of this type (fails)
        o = CreateInstance(t);
        Console.WriteLine();

        // DictionaryStringKey<> is an open type having 1 type parameter
        t = typeof(DictionaryStringKey<>);

        // Try to create an instance of this type (fails)
        o = CreateInstance(t);
        Console.WriteLine();
```

```

// DictionaryStringKey<Guid> is a closed type
t = typeof(DictionaryStringKey<Guid>);

// Try to create an instance of this type (succeeds)
o = CreateInstance(t);

// Prove it actually worked
Console.WriteLine("Object type=" + o.GetType());
}

private static Object CreateInstance(Type t) {
    Object o = null;
    try {
        o = Activator.CreateInstance(t);
        Console.Write("Created instance of {0}", t.ToString());
    }
    catch (ArgumentException e) {
        Console.WriteLine(e.Message);
    }
    return o;
}
}

```

وقتی من کد فوق را کامپایل و اجرا می کنم، خروجی زیر را می گیرم:

Cannot create an instance of System.Collections.Generic.

Dictionary`2[TKey, TValue] because Type.ContainsGenericParameters is true.

Cannot create an instance of DictionaryStringKey`1[TValue] because Type.ContainsGenericParameters is true.

Created instance of DictionaryStringKey`1[System.Guid]
Object type=DictionaryStringKey`1[System.Guid]

همانطور که می توانید بینید، متده Activator از CreateInstance وقتی شما از آن بخواهید یک نمونه از یک نوع باز بسازد، یک اکسپشن **ArgumentException** تولید می کند. در واقع، پیام اکسپشن می گوید که نوع هنوز دارای چند پارامتر جنریک است.

در خروجی، شما متوجه خواهید شد که نام نوعها با یک () و به دنبال آن یک عدد، همراه است. این عدد **arity** نوع را نشان می دهد که تعداد پارامترهای نوع که نوع نیاز دارد را بیان می کند. برای نمونه، کلاس دیکشنری دارای **arity** با مقدار ۲ است چرا که آن نیاز دارد نوع هایی برای **TKey** و **TValue** تعیین شود. کلاس **DictionaryStringKey** دارای **arity** با مقدار ۱ است چون آن نیاز دارد که تنها یک نوع برای **TValue** تعیین شود.

همچنین باید اشاره کنم که CLR، فیلدهای استاتیک یک نوع را درون شی نوع اختصاص می دهد (همانگونه که در فصل ۴ "مبانی نوع" بحث کردم)، پس هر نوع بسته دارای فیلدهای استاتیک خودش است، به بیان دیگر، اگر **List<T>** فیلد استاتیکی تعریف کرده باشد، این فیلدها بین **List<DateTime>** و **List<String>** به اشتراک گذاشته نمی شوند؛ هر شی نوع بسته، فیلدهای استاتیک خودش را دارد. همچنین اگر یک نوع جنریک یک سازندهی استاتیک (بحث شده در فصل ۸ "متدها") تعریف کند، این سازنده به ازای هر نوع بسته، یکبار اجرا می شود. گاهی افراد، یک سازندهی استاتیک برای یک نوع جنریک تعریف می کنند تا مطمئن شوند که آرگومان های نوع شرایط خاصی را دارند. برای نمونه، اگر می خواهید یک نوع جنریک تعریف کنید که تنها با نوع های شمارشی استفاده شود، می توانید شبیه کد زیر را بنویسید:

```
internal sealed class GenericTypeThatRequiresAnEnum<T> {
    static GenericTypeThatRequiresAnEnum() {

```

```
    if (!typeof(T).IsEnum) {
        throw new ArgumentException("T must be an enumerated type");
    }
}
```

CLR قابلیتی به نام محدودیت‌ها constraints دارد که روش بهتری به شما ارائه می‌کند تا یک نوع جنریک تعریف کنید که تعیین کند چه آرگومان‌های نوی برای آن مجازند. من محدودیت‌ها را در انتهای فصل توضیح می‌دهم. مatasفانه، محدودیت‌ها از این قابلیت پشتیبانی نمی‌کنند که یک آرگومان نوع فقط از نوع شمارشی باشد، که به همین دلیل است که مثال قبلی نیاز به سازنده‌ای استاتیک دارد تا مطمئن شود که نوع، یک نوع شمارشی است.

نوع های جنریک و وراثت

یک نوع جزیرک یک نوع است و به همین خاطر می‌تواند از هر نوع دیگری مشتق شود. وقتی شما از یک نوع جزیرک استفاده می‌کنید و پارامترهای نوع را تعیین می‌نمایید، شما یک شی نوع جدید در CLR تعریف می‌کنید و شی نوع جدید از هر آنچه نوع جزیرک از آن مشتق شده است، مشتق می‌شود. به بیان دیگر، چون `List<Object>` از `Object` مشتق شده است، `List<String>` و `List<Guid>` نیز از `Object` مشتق می‌شوند. به طریق مشابه، چون `DictionaryStringKey<Guid>` از `Dictionary<String, TValue>` مشتق شده است، `DictionaryStringKey<String, TValue>` نیز از `Dictionary<String, Guid>` مشتق می‌شود. در ک این نکته که تعیین پارامترهای نوع، کاری با سلسله مراتب وراثت ندارد، به شما کمک می‌کند تا سازماندهی کنید که چه تبدیل‌هایی را می‌توانید و کدام را نمی‌توانید انجام دهید.

برای نمونه، اگر یک کلاس لیست پیوندی شبیه به این تعریف شده باشد:

```
internal sealed class Node<T> {
    public T m_data;
    public Node<T> m_next;

    public Node(T data) : this()
    {
        m_data = data; m_next = null;
    }

    public override String ToString()
    {
        return m_data.ToString() + ((m_next != null) ? " -> " + m_next.ToString() : "");
    }
}
```

آنگاه من می‌توانم کدی بنویسم که یک لیست سیوندی، بسازد:

```
private static void SameDataLinkedList() {  
    Node<Char> head = new Node<Char>('C');  
    head = new Node<Char>('B', head);  
    head = new Node<Char>('A', head);  
    Console.WriteLine(head.ToString());  
}
```

در کلاس **Node** نشان داده شده، فیلد **m_next** باید به گرهی دیگری اشاره کند که نوع داده‌ای آن با نوع فیلد **m_data** می‌آن یکسان باشد. این یعنی لیست پیوندی باید شامل گره‌هایی باشد که تمام آیتم‌های داده از یک نوع (یا نوع مشتق شده) باشند. برای نمونه، من نمی‌توانم از کلاس **Node** برای ساخت یک لیست پیوندی که در آن یک عنصر دیگر حاوی یک **Char**، عنصر دیگر حاوی یک **DateTime** و عنصر دیگر حاوی یک **String** باشد، استفاده کنم.

کنم، خوب، من می‌توانم این کار را بکنم اگر از **Node<Object>** در هر جایی استفاده می‌کردم اما در عوض امنیت نوع در زمان کامپایل را از دست می‌دادم و نوع‌های مقداری، بسته‌بندی می‌شدند.

پس راه بهتر این است که یک کلاس پایه غیرجنریک **Node** تعریف کنم و سپس یک کلاس جنریک **TypedNode** (با استفاده از کلاس **Node** به عنوان کلاس پایه) تعریف نمایم. اکنون، من می‌توانم یک لیست پیوندی داشته باشم که هر گره از نوعی خاص باشد (نه **Object**)، امنیت نوع در زمان کامپایل را داشته باشم و از بسته‌بندی نوع‌های مقداری خودداری کنم. تعاریف جدید کلاس‌ها اینگونه است:

```
internal class Node {
    protected Node m_next;

    public Node(Node next) {
        m_next = next;
    }
}

internal sealed class TypedNode<T> : Node {
    public T m_data;

    public TypedNode(T data) : this(data, null) {
    }

    public TypedNode(T data, Node next) : base(next) {
        m_data = data;
    }

    public override String ToString() {
        return m_data.ToString() +
            ((m_next != null) ? m_next.ToString() : String.Empty);
    }
}
```

من اکنون می‌توانم کدی بنویسم که یک لیست پیوندی که در آن هر گره از یک نوع متفاوت است بسازد. کد شبیه به این خواهد بود:

```
private static void DifferentDataLinkedList() {
    Node head = new TypedNode<Char>('.');
    head = new TypedNode<DateTime>(DateTime.Now, head);
    head = new TypedNode<String>("Today is ", head);
    Console.WriteLine(head.ToString());
}
```

هویت یک نوع جنریک

گاهی نحو جنریک برنامه‌نویسان را گیج می‌کند. گذشته از این، تعداد زیادی علامت کوچکتر از (<) و بزرگتر از (>) در سراسر کد شما پخش شده است و این خوانایی کد را کاهش می‌دهد. برای بهتر کردن نحو، برخی برنامه‌نویسان یک کلاس غیر جنریک جدید تعریف می‌کنند که از یک نوع جنریک مشتق شده است و تمام آرگومان‌های نوع آن را تعیین کرده است. برای نمونه، برای ساده کردن کدی مثل این:

```
List<DateTime> dtl = new List<DateTime>();
برخی برنامه‌نویسان ابتدا کلاسی شبیه به این تعریف می‌کنند:
internal sealed class DateTimeList : List<DateTime> {
    // No need to put any code in here!
}
```

اکنون، کدی که یک لیست را می‌سازد آسانتر (بدون علامت‌های کوچکتر از و بزرگتر از) بازنویسی می‌شود:

```
DateTimeList dtl = new DateTimeList();
اگرچه این راحت تر به نظر می‌رسد، مخصوصاً اگر شما از نوع‌های جدید برای پارامترها، متغیرهای محلی و فیلد استفاده می‌کنید، شما نباید هرگز یک کلاس جدید را صریحاً به منظور خواندن کردان تعريف کنید. دلیل آنست که هویت و برابری نوع را از دست می‌دهید، همانگونه که در کد زیر می‌توانید ببینید:
Boolean sameType = (typeof(List<DateTime>) == typeof(DateTimeList));
وقتی کد فوق اجرا می‌شود، False با SameType مقداردهی اولیه می‌شود چون شما دو شی با نوع مختلف را مقایسه می‌کنید. این همچنین یعنی متندی که برای دریافت یک DateTimeList تعريف شده است نمی‌تواند یک List<DateTime> را بپذیرد. هرچند متندی که برای دریافت یک List<DateTime> تعريف شده است می‌تواند یک DateTimeList ارسالی را دریافت کند، چون DateTimeList از DateTime مشتق شده است. برنامه‌نویسان به راحتی با این مطلب گیج می‌شوند.
```

خوب‌بختانه، سی‌شارپ برای استفاده از نحو ساده شده جهت ارجاع به یک نوع جنریک بسته، راهی ارائه می‌کند که اصلاً بر برابری نوع اثر نمی‌گذارد. شما می‌توانید از دستور **using** قدیمی در بالای فایل سورس کدتان استفاده کنید. مثال را ببینید:

```
using DateTimeList = System.Collections.Generic.List<System.DateTime>;
در اینجا دستور using فقط یک نماد به نام DateTimeList تعريف می‌کند. وقتی کد کامپایلر می‌شود، کامپایلر هر جا در سورس کد DateTimeList را ببیند، آن را با System.Collections.Generic.List<System.DateTime> تعویض می‌کند. این به برنامه‌نویس اجازه می‌دهد که از نحو ساده بدون اثر بر معنی واقعی کد استفاده کند و بنابراین هویت و برابری نوع حفظ می‌شود. پس اکنون، وقتی کد زیر اجرا شود به true مقداردهی اولیه می‌گردد:
```

```
Boolean sameType = (typeof(List<DateTime>) == typeof(DateTimeList));
برای راحتی بیشتر، شما می‌توانید از ویژگی متغیر محلی با نوع ضمنی سی‌شارپ استفاده کنید، جاییکه کامپایلر نوع متغیر محلی یک متند را از نوع عبارتی که به آن انتساب می‌کنید، استنتاج می‌کند:
```

```
using System;
using System.Collections.Generic;
...
internal sealed class SomeType {
    private static void SomeMethod () {
        // Compiler infers that DateTimeList is of type
        // System.Collections.Generic.List<System.DateTime>
        var dtl = List<DateTime>();
        ...
    }
}
```

انفجار کد

وقتی یک متند که از پارامترهای نوع جنریک استفاده می‌کند، JIT کامپایل می‌شود، CLR آرگومان‌های نوع تعیین شده را جایگزینی کرده و سپس کد اصلی مخصوص آن متند که بر روی نوع‌های داده‌ای تعیین شده عمل می‌کند را تولید می‌نماید. این، حقیقتاً چیزی است که شما می‌خواهید و یکی از ویژگی‌های اصلی جنریک‌هاست. هرچند، اشکالی بر آن وارد است: CLR برای هر ترکیب از متند/نوع، کد اصلی تولید می‌کند. این با عنوان انفجار کد اطلاق می‌شود. این کار، حجم کاری برنامه را افزایش می‌دهد و بر عملکرد آن اثر می‌گذارد.

خوب‌بختانه، CLR بهینه سازی‌هایی برای کاهش انفجار کد انجام می‌دهد. اول اینکه اگر یک متند برای یک آرگومان نوع خاص فراخوانی شود و بعد، متند مجدداً با همان آرگومان نوع فراخوانی گردد، CLR کد این ترکیب متند/نوع را فقط یکبار کامپایل می‌کند. پس اگر یک اسمنبلی از **List<DateTime>** استفاده کند و اسمنبلی کاملاً متفاوتی (بارگذاری شده در همان **AppDomain**) هم از **List<DateTime>** استفاده کند، CLR متدها را برای فقط یکبار کامپایل می‌کند. این کار به صورت قابل ملاحظه‌ای انفجار کد را کاهش می‌دهد.

CLR بهینه سازی دیگری نیز دارد: تمام آرگومان‌های نوع ارجاعی را برابر در نظر می‌گیرد و باز هم کد به اشتراک گذاشته می‌شود. برای نمونه، کدی که CLR برای متدهای `List<String>` کامپایل می‌کند، می‌تواند برای متدهای `List<Stream>` نیز استفاده شود چون `String` و `Stream` هر دو نوع ارجاعی هستند. در واقع، برای هر نوع ارجاعی، کد پکسانی استفاده می‌شود. CLR می‌تواند این بهینه سازی را انجام دهد چون تمام آرگومان یا متغیرهای نوع ارجاعی فقط اشاره‌گرهایی (در سیستم ویندوز ۳۲ بیتی همه ۳۲ بیتی و در سیستم ویندوز ۶۴ بیتی همه ۶۴ بیتی) به اشیاء درون هیب هستند و اشاره‌گرهای شی همه به یک روش استفاده می‌شوند. اما برای هر آرگومان نوعی که یک نوع مقداری باشد، CLR باید کد اصلی مخصوص به نوع مقداری تولید کند. علت اینست که نوع‌های مقداری اندازه‌های متفاوتی دارند. و حتی اگر دو نوع مقداری اندازه‌ی بکسان داشته باشند (مثل `Int32` و `UInt32`) که هر دو ۳۲ بیتی هستند، CLR باز هم نمی‌تواند کد را به اشتراک بگذارد چون دستورات اصلی پردازنه متفاوتی برای دستکاری هر کدام از این نوع‌ها می‌تواند استفاده شود.

رابطهای جنریک

بدیهی است که قابلیت تعریف نوع‌های مقداری و ارجاعی جنریک، ویژگی اصلی جنریک‌هاست. اما، برای CLR حیاتی است که استفاده از رابطهای جنریک را مجاز کند. بدون رابطهای جنریک، هر بار که شما بخواهید یک نوع مقداری را بوسیله یک رابط غیر جنریک (مثل `IComparable`) دستکاری کنید، مجدداً بسته‌بندی و از دست دادن امنیت نوع در زمان کامپایل رخ می‌دهد. این به شدت سودمندی نوع‌های جنریک را محدود می‌کند. پس CLR از رابطهای جنریک پشتیبانی می‌کند. یک نوع مقداری یا ارجاعی می‌تواند یک رابط جنریک را با تعیین آرگومان‌های نوع، پیاده‌سازی کند، یا یک نوع می‌تواند یک رابط جنریک را با رها کردن و تعیین نکردن آرگومان‌های نوع پیاده‌سازی کند. به تعدادی مثال نگاه کنیم.

در اینجا، تعریف یک رابط جنریک که به عنوان بخشی از FCL (در فضای نام `System.Collections.Generic`) عرضه می‌شود، آمده است:

```
public interface IEnumarator<T> : IDisposable, IEnumarator {
    T Current { get; }
}
```

مثالی از یک نوع که این رابط جنریک را پیاده‌سازی و آرگومان‌های نوع را تعیین کرده است را در زیر می‌بینیم. توجه کنید که شی `Triangle` می‌تواند مجموعه‌ای از اشیاء `Object` را بشمارد. همچنین دقت کنید که ویژگی `Current` از نوع `Point` است:

```
internal sealed class Triangle : IEnumarator<Point> {
    private Point[] m_vertices;

    // IEnumarator<Point>'s Current property is of type Point
    public Point Current { get { ... } }

    ...
}
```

حال بگذارید به مثالی نگاه کنیم که یک نوع، همان رابط جنریک را پیاده‌سازی کرده است اما آرگومان‌های نوع را تعیین نکرده رها نموده است:

```
internal sealed class ArrayEnumarator<T> : IEnumarator<T> {
    private T[] m_array;

    // IEnumarator<T>'s Current property is of type T
    public T Current { get { ... } }

    ...
}
```

توجه داشته باشید که یک شی `ArrayEnumarator` می‌تواند مجموعه‌ای از اشیاء `T` را بشمارد (که `T` تعیین نشده است و به سورس کدی که از نوع `ArrayEnumerator` استفاده می‌کند اجزه می‌دهد که بعداً یک نوع برای `T` تعیین کند). همچنین دقت کنید که ویژگی `Current` اکنون از نوع تعیین نشده‌ی `T` است. اطلاعات بسیار بیشتری درباره‌ی رابطهای جنریک در فصل ۱۳ "رابطهای" آمده است.

نماینده های جنریک

CLR از نماینده های جنریک پشتیبانی می کند تا مطمئن شود هر نوعی از شی می تواند به یک متده کالبک با روشنی نوع آمن ارسال شود. علاوه بر این، نماینده های جنریک اجازه می دهند یک نمونه نوع مقداری بدون بسته بندی به یک متده کالبک ارسال شود. همانگونه که در فصل ۱۷ "نماینده ها" بحث می شود، یک نماینده (delegate) فقط یک تعریف کلاس با چهار متده است: یک سازنده، یک متده **Invoke**، یک متده **BeginInvoke** و یک متده **EndInvoke**. وقتی شما یک نوع نماینده که پارامترهای نوع را تعیین می کند تعریف می نمایید، کامپایلر متدهای کلاس نماینده را تعریف می کند و پارامترهای نوع را به هر متده که پارامتر / مقدار برگشتی از پارامتر نوع تعیین شده دارد، اعمال می کند.

برای نمونه، اگر شما یک نماینده جنریک شبیه به این تعریف کنید:

```
public delegate TResult CallMe<TResult, TKey, TValue>( TKey key, TValue value);
```

کامپایلر آن را به کلاسی که منطقا شبیه به کلاس زیر است، تبدیل می کند:

```
public sealed class CallMe<TResult, TKey, TValue> : MulticastDelegate {
    public CallMe(Object object, IntPtr method);
    public virtual TResult Invoke(TKey key, TValue value);
    public virtual IAsyncResult BeginInvoke(TKey key, TValue value,
        AsyncCallback callback, Object object);
    public virtual TResult EndInvoke(IAsyncResult result);
}
```

نکته توصیه می شود هر جا ممکن است از نماینده های **Func** و **Action** جنریک که در FCL از پیش تعریف شده اند، استفاده کنید. من این نوع های نماینده را در بخش "قبل از اندازه کافی با تعاریف نماینده های جنریک" بوده ایم" از فصل ۱۷ "نماینده ها" توضیح می دهم.

آرگومان های نوع جنریک Covariant و Contravariant رابط ها و نماینده ها

هر یک از پارامترهای نوع جنریک از یک نماینده می توانند به عنوان Contravariant یا Covariant علامت زده شوند. این ویژگی به شما اجازه می دهد که یک متغیر از نوع نماینده جنریک را به همان نوع نماینده تبدیل کنید در حالیکه نوع های پارامتر جنریک متفاوت هستند. یک پارامتر نوع جنریک می تواند هر یک از این موارد باشد:

- **Invariant** یعنی پارامتر نوع جنریک نمی تواند تغییر کند. تاکنون در این فصل من فقط پارامترهای نوع جنریک این چیزی را به شما نشان داده ام.

- **Contravariant** یعنی پارامتر نوع جنریک می تواند از یک کلاس به کلاسی مشتق شده از آن تغییر کند. در سی شارپ، شما پارامترهای نوع جنریک Contravariant را با کلمه کلیدی **in** مشخص می کنید. پارامترهای نوع جنریک Contravariant در مکان های ورودی مثل آرگومان یک متده می توانند ظاهر شوند.

- **Covariant** یعنی آرگومان نوع جنریک می تواند از یک کلاس به یکی از کلاس های پایه اش تغییر کند. در سی شارپ، شما پارامترهای نوع جنریک Covariant را با کلمه کلیدی **out** نشان می دهید. پارامترهای نوع جنریک Covariant می توانند تنها در مکان ها خروجی مثل نوع برگشتی یک متده ظاهر شوند.

برای نمونه، تعریف نوع نماینده زیر وجود دارد:

```
public delegate TResult Func<in T, out TResult>(T arg);
```

در اینجا، پارامتر نوع جنریک **T** با کلمه کلیدی **in** علامت زده شده است که آن را Contravariant می کند. پارامتر نوع جنریک **TResult** با کلمه کلیدی **out** علامت زده شده است که آن را Covariant می کند: پس اکنون، اگر من متغیری مثل زیر تعریف کنم:

```
Func<Object, ArgumentException> fn1 = null;
```

می توانم آن را به نوع **Func** دیگری که پارامتر نوع جنریک آن متفاوت است تبدیل کنم:

```
Func<String, Exception> fn2 = fn1; // No explicit cast is required here
```

```
Exception e = fn2("");
```

آنچه این کد می‌گوید اینست که یک **fn1** به تابعی که یک **Object** دریافت و یک **ArgumentException** برمی‌گرداند، اشاره دارد. متغیر **fn2** می‌خواهد به متندی که یک **String** گرفته و یک **Exception** برمی‌گرداند اشاره کند. چون شما می‌خواهید یک **String** را به متندی ارسال کنید که یک **ArgumentException** می‌خواهد (چون **Object** از **String** مشتق شده است) و چون شما می‌خواهید نتیجه‌ی یک متند که یک **ArgumentException** برمی‌گرداند را گرفته و به عنوان یک **Exception** با آن رفتار کنید و چون **Exception** کلاس پایه‌ی **ArgumentException** است، کد فوق کامپایل می‌شود و امنیت نوع در زمان کامپایل را حفظ می‌کند.

نکته واریانس (انتساب به نماینده‌ای با پارامتر جنریک متفاوت) تنها در صورتی اعمال می‌شود که کامپایلر بتواند تعیین کند که یک تبدیل ارجاع بین نوع‌های وجود دارد. به بیان دیگر، واریانس برای نوع‌های مقداری غیر ممکن است چون بسته بندی نیاز خواهد شد. به نظر من، این محدودیت باعث می‌شود، ویژگی‌های واریانس انقدر هم سودمند نباشد. برای نمونه، اگر من متند زیر را داشته باشم:

```
void ProcessCollection(IEnumerable<Object> collection) { ... }
```

نمی‌توانم آن را با ارسال یک ارجاع به شی **List<DateTime>** فراخوانی کنم چون یک تبدیل ارجاع بین نوع مقداری **Object** و **DateTime** وجود ندارد، هرچند که **Object** از **DateTime** مشتق شده است.

شما این مشکل را با تعریف **ProcessCollection** به شکل زیر حل می‌کنید:

```
void ProcessCollection<T>(IEnumerable<T> collection) { ... }
```

به اضافه، مزیت بزرگ **ProcessCollection(IEnumerable<Object> Collection)** اینست که تهای یک کد JIT شده وجود دارد. هرچند با **ProcessCollection<T>(IEnumerable<T> Collection)** نیز تنها یک کد JIT شده که توسط تمام **T** هایی که نوع ارجاعی هستند به اشتراک گذاشته می‌شود. شما برای **T** هایی که نوع مقداری هستند نسخه‌های دیگری از کد JIT را خواهید داشت. اما اکنون حداقل شما می‌توانید متند را با ارسال یک مجموعه از نوع‌های مقداری فراخوانی کنید.

همچنین واریانس روی یک پارامتر نوع جنریک مجاز نیست اگر آرگومانی از آن نوع به یک متند با استفاده از کلمه کلیدی **ref** یا **out** ارسال شده است. برای نمونه، کد زیر باعث می‌شود کامپایلر خطای زیر را اعلام کند:

"Invalid variance: The type parameter 'T' must be invariantly valid on 'SomeDelegate<T>.Invoke(ref T)'. 'T' is contravariant."

```
delegate void SomeDelegate<in T>(ref T t);
```

هنگام استفاده از نماینده‌هایی که آرگومان و نوع برگشتی جنریک دارند، توصیه می‌شود که همیشه کلمه کلیدی **in** و **out** را برای **covariance** هر جا ممکن است تعیین کنید، که انجام این کار اثر بدی نداشته و نماینده‌ی شما را قادر می‌سازد در سناریوهای بیشتری استفاده شود. همانند نماینده‌ها، یک رابط با پارامترهای نوع جنریک می‌تواند پارامترهای نوع **covariant** یا **contravariant** خودش را داشته باشد. نمونه‌ای از یک رابط با یک پارامتر نوع جنریک **contravariant**:

```
public interface IEnumerator<out T> : IEnumerator {
    Boolean MoveNext();
    T Current { get; }
}
```

چون **T** است کامپایل کد زیر ممکن است و آن با موفقیت اجرا می‌شود:

```
// This method accepts an IEnumerable of any reference type
Int32 Count(IEnumerable<Object> collection) { ... }
```

...

```
// The call below passes an IEnumerable<String> to Count
```

```
Int32 c = Count(new[] { "Grant" });
```

مهم کاهی اوقات برنامه نویسان می پرسند چرا باید صریحا **in** یا **out** را روی پارامترهای نوع جنریک بگذارند. آنها فکر می کنند کامپایلر باید بتواند تعریف نماینده یا رابط را بررسی کرده و به صورت خودکار تشخیص دهد کدام پارامترهای نوع جنریک می توانند **contravariant** و **covariant** باشند. در حالیکه این درست است که کامپایلر می تواند به صورت خودکار این کار را بکند، تیم سی شارپ اعتقاد داشتند که شما یک قرارداد تعریف می کنید و باید صریحا بگویید چه چیزهایی را اجازه می دهید. برای نمونه، این بد است اگر کامپایلر تعیین کند یک پارامتر نوع جنریک می تواند **contravariant** باشد و در آینده شما عضوی به یک رابط بیافزایید که پارامتر نوع را در مکان خروجی استفاده کند. دفعه‌ی بعد که کد را کامپایل کنید، کامپایلر تعیین می کند نوع پارامتر باید ثابت باشد اما تمام کدهایی که به دیگر اعضا ارجاع داده اند، ممکن است خطای تولید کنند اگر از این حقیقت که پارامتر نوع، **contravariant** بوده، استفاده کرده باشند.

به همین علت، تیم کامپایلر، شما را مجبور می کند هنگام تعریف یک پارامتر نوع جنریک صریح باشید. آنگاه، اگر شما سعی کنید از این پارامتر نوع در محیطی که با آنچه تعریف شده، تطابق ندارد استفاده کنید، کامپایلر خطای اعلام می کند تا بدانید که سعی شما باعث نقض قرارداد می شود.

اگر سپس سعی کنید که قرارداد را با افزودن **in** یا **out** به پارامترهای نوع جنریک، نقض کنید، باید انتظار تغییر کدهایی که از قرارداد قبلی استفاده می کنند را داشته باشید.

متدهای جنریک

وقتی شما یک کلاس، ساختار یا رابط را جنریک تعریف می کنید، هر متده است، می تواند به یک پارامتر نوع که توسط نوع تعیین شده است، ارجاع کند. یک پارامتر نوع می تواند به عنوان پارامتر یک متده، مقدار برگشتی یک متده یا متغیر محلی تعریف شده درون متده استفاده شود. هرچند CLR از قابلیتی پشتیبانی می کند که یک متده بتواند پارامترهای نوع خودش را تعیین کند. و این پارامترهای نوع نیز می توانند برای پارامترهای، نوع برگشتی یا متغیرهای محلی استفاده شوند. مثال زیر نمونه‌ای است که یک نوع، یک پارامتر نوع و یک متده که پارامتر نوع خودش را دارد، تعریف می کند:

```
internal sealed class GenericType<T> {
    private T m_value;

    public GenericType(T value) { m_value = value; }

    public TOutput Converter<TOutput>() {
        TOutput result = (TOutput) Convert.ChangeType(m_value, typeof(TOutput));
        return result;
    }
}
```

در این مثال، همانگونه که می بینید، کلاس **GenericType** پارامتر نوع خودش (**T**) را تعریف کرده و متده **Converter** پارامتر نوع خودش (**TOutput**) را تعریف کرده است. این کار اجازه می دهد یک **GenericType** برای کار با هر نوع ساخته شود. متده **Converter** می تواند شی ارجاع شده توسط فیلد **m_value** را به نوع های مختلف بسته به آنچه آرگومان نوع هنگام فراخوانی ارسال شده باشد، تبدیل کند. قابلیت داشتن پارامترهای نوع و پارامترهای متده، انتطاف پذیری زیادی را بهمراه دارد.

یک مثال خوب از یک متده جنریک، متده **Swap** است:

```
private static void Swap<T>(ref T o1, ref T o2) {
    T temp = o1;
    o1 = o2;
    o2 = temp;
}
```

کد می‌تواند اکنون **Swap** را اینگونه فراخوانی کند:

```
private static void callingSwap() {
    Int32 n1 = 1, n2 = 2;
    Console.WriteLine("n1={0}, n2={1}", n1, n2);
    Swap<Int32>(ref n1, ref n2);
    Console.WriteLine("n1={0}, n2={1}", n1, n2);

    String s1 = "Aidan", s2 = "Grant";
    Console.WriteLine("s1={0}, s2={1}", s1, s2);
    Swap<String>(ref s1, ref s2);
    Console.WriteLine("s1={0}, s2={1}", s1, s2);
}
```

استفاده از نوع‌های جنریک مخصوصاً با متدهایی که پارامترهای **out** و **ref** می‌گیرند، جالب است چون متغیری که شما به عنوان آرگومان ارسال می‌کنید باید از همان نوع پارامتر متده باشد تا امنیت نوع از دست نزود. این مسئله مرتبط با پارامترهای **out/ref** در اواخر بخش "ارسال پارامترها با ارجاع به یک متده" در فصل ۹ "پارامترها" بحث شده است. در حقیقت، متدهای **CompareExchange** و **Exchange** از کلاس **Interlocked** را دنبال می‌کنند^۵:

```
public static class Interlocked {
    public static T Exchange<T>(ref T location1, T value) where T: class;
    public static T CompareExchange<T>(
        ref T location1, T value, T comparand) where T: class;
}
```

متدهای جنریک و استنتاج نوع

برای بسیاری از برنامه‌نویسان، نحو جنریک سی‌شارپ با علامت‌های کوچکتر از و بزرگتر از، گیج کننده است. برای بهبود ساخت کد، خوانایی و نگهداری آن، کامپایلر سی‌شارپ هنگام فراخوانی یک متده جنریک، استنتاج نوع **inference type** را ارائه می‌کند. استنتاج نوع یعنی کامپایلر سعی می‌کند نوع را به صورت خودکار هنگام فراخوانی یک متده، تعیین (یا استنتاج) کند. کد زیر استنتاج را نشان می‌دهد:

```
private static void callingSwapUsingInference() {
    Int32 n1 = 1, n2 = 2;
    Swap(ref n1, ref n2); // Calls Swap<Int32>

    String s1 = "Aidan";
    Object s2 = "Grant";
    Swap(ref s1, ref s2); // Error, type can't be inferred
}
```

در این کد، دقت کنید در فراخوانی **Swap** آرگومان‌های نوع را در بین علامت‌های کوچکتر از و بزرگتر از تعیین نمی‌کند. در اولین فراخوانی به **Swap** کامپایلر سی‌شارپ قادر است استنتاج کند که **n1** و **n2** از نوع **Int32** هستند و بنابراین باید **Swap** را با یک آرگومان نوع **Int32** فراخوانی کند.

هنگام انجام استنتاج نوع، سی‌شارپ از نوع داده‌ای متغیر و نه نوع واقعی شی که توسط متغیر ارجاع می‌شود، استفاده می‌کند. در دومین فراخوانی به **Swap** سی‌شارپ می‌بیند که **s1** یک **String** و **s2** یک **Object** است (اگرچه به یک **String** اشاره دارد). چون **s1** و **s2** متغیرهایی از نوع‌های داده‌ای مختلف هستند، کامپایلر نمی‌تواند دقیقاً نوع را برای آرگومان نوع **Swap** تعیین کند و پیام زیر را اعلام می‌نماید.

"error CS0411: The type arguments for method 'Program.Swap<T>(ref T, ref T)' cannot be inferred from the usage. Try specifying the type arguments explicitly."

یک نوع می‌تواند چندین متده تعریف کند که یکی، یک نوع داده‌ای خاص را بگیرد و دیگری یک پارامتر نوع جنریک، همانند مثال زیر:

^۵ عبارت **where** در بخش "قابلیت بازبینی و محدودیت‌ها" در اواخر فصل بحث می‌شود.

```

private static void Display(String s) {
    Console.WriteLine(s);
}

private static void Display<T>(T o) {
    Display(o.ToString()); // calls Display(String)
}

```

برخی روش‌های فراخوانی متد **Display** اینگونه است:

```

Display("Jeff");           // calls Display(String)
Display(123);             // calls Display<T>(T)
Display<String>("Aidan"); // calls Display<T>(T)

```

در اولین فراخوانی، کامپایلر می‌تواند متد **Display** که یک متد جزئی **String** (با جایگزینی **T** با **String**) را فراخوانی کند. هرچند، کامپایلر سی شارپ همواره تطبیق صریح تر را بر یک تطبیق جزئی ترجیح می‌دهد و بنابراین، یک فراخوانی به متد غیرجزئی **Display** که یک **String** می‌گیرد را تولید می‌نماید. برای فراخوانی دوم، کامپایلر نمی‌تواند متد غیرجزئی **Display** را که یک **String** می‌گیرد فراخوانی کند، پس باید متد جزئی **Display** را فراخوانی کند. ضمناً، از خوش شناسی است که کامپایلر همیشه تطبیق صریح تر را ترجیح می‌دهد، اگر کامپایلر متد جزئی را ترجیح می‌داد، چون متد جزئی **Display** را فراخوانی می‌کند (اما با یک **ToString** برگشتی بی‌نهایت رخ خواهد می‌داد).

سومین فراخوانی به **Display** یک آرگومان نوع جزئی، **String**، را تعیین می‌کند. این به کامپایلر می‌گوید که سعی نکند آرگومان‌های نوع را استنتاج کند و به جای آن از آرگومان‌های نوعی که صریحاً تعیین شده است استفاده کند. در این حالت کامپایلر، فرض می‌کند واقعاً می‌خواهم متد جزئی **Display** را فراخوانی کنم. پس متد جزئی **Display** فراخوانی خواهد شد. در درون، متد جزئی **ToString**، **Display** را روی رشته‌ی ارسالی فراخوانی می‌کند، که نتیجه‌ی آن، یک رشته، به متد غیرجزئی **Display** ارسال می‌گردد.

جزئیک‌ها و دیگر اعضاء

در سی‌شارپ، ویژگی‌ها، ایندکسرها، رویدادها، متدات عملگر، سازنده‌ها و مخرب‌ها خودشان نمی‌توانند پارامترهای نوع داشته باشند. هرچند، آن‌ها می‌توانند درون یک نوع جزئیک تعریف شوند و کد درون این اعضاء می‌توانند از پارامترهای نوع متعلق به نوع استفاده کند. سی‌شارپ اجازه نمی‌دهد این اعضاء پارامترهای نوع جزئیک خودشان را تعریف کنند چون تیم سی‌شارپ مایکروسافت اعتقاد دارد که برنامه‌نویسان به ندرت نیاز به استفاده از این اعضاء به عنوان جزئیک دارند. علاوه بر این، هزینه‌ی افودن پشتیبانی جزئیک به این اعضاء جهت طراحی نحو مناسب در زبان، بسیار بالا خواهد بود. برای نمونه، وقتی شما از یک عملگر **+** در کدتان استفاده می‌کنید، کامپایلر می‌تواند یک متد سریارگذاری شده‌ی عملگر را فراخوانی کند. هیچ راهی برای تعیین یک آرگومان نوع همراه با عملگر **+** در کد شما وجود ندارد.

قابلیت بازبینی و محدودیت‌ها

هنگام کامپایل کد جزئیک، کامپایلر سی‌شارپ آن را تحلیل می‌کند که کد برای هر نوعی که اکنون وجود دارد و یا در آینده ممکن است تعریف شود، کار بکند. به متد زیر نگاه کنید:

```

private static Boolean MethodTakingAnyType<T>(T o) {
    T temp = o;
    Console.WriteLine(o.ToString());
    Boolean b = temp.Equals(o);
    return b;
}

```

این متد یک متغیر محلی (**temp**) از نوع **T** تعریف می‌کند، و سپس متد، تعدادی انتساب متغیر و فراخوانی متغیر انجام می‌دهد. این متد برای هر نوعی کار می‌کند. اگر **T** یک نوع ارجاعی باشد، آن کار می‌کند. اگر **T** یک نوع مقداری یا شمارشی باشد، آن کار می‌کند. اگر **T** یک نوع رابط یا نماینده باشد، آن کار می‌کند. این متد برای تمام نوع‌هایی که اکنون وجود دارند و در آینده تعریف می‌شوند کار می‌کند چون هر نوعی از انتساب و فراخوانی به متدات تعريف شده توسط **Object** (مثل **Equals** و **ToString**) پشتیبانی می‌کند. حال به متد زیر نگاه کنید:

```
private static T Min<T>(T o1, T o2) {
    if (o1.CompareTo(o2) < 0) return o1;
    return o2;
}
```

متد **Min** سعی می کند از متغیر **o1** برای فراخوانی متد **CompareTo** استفاده کند. اما نوع های زیادی وجود دارند که یک متد **CompareTo** ارائه نمی کنند. و بنابراین، کامپایلر سی شارپ نمی تواند این کد را کامپایل کند و تضمین نماید که متدهای براي تمام نوع ها کار می کند. اگر شما سعی کنید که فوق را کامپایل کنید، کامپایلر خطای زیر را اعلام می کند:

"error CS0117: 'T' does not contain a definition for 'CompareTo'."

پس به نظر می رسد که هنگام استفاده از جنریک ها، شما می توانید متغیرهایی از نوع جنریک تعریف کنید، چند انتساب متغیر انجام دهید، متدهای تعریف شده توسط **Object** را فراخوانی کنید و فقط همین. این کار، جنریک ها را عملابی استفاده می کند. خوشبختانه، کامپایلرها و CLR از مکانیزمی به نام **محدودیت ها constraints** پشتیبانی می کنند که شما می توانید از آن ها استفاده کنید تا جنریک ها را مجدد سودمند کنید.

یک محدودیت، روشهای محدود کردن تعداد نوع هایی است که می تواند برای یک آرگومان جنریک تعیین گردد. محدود کردن تعداد نوع ها اجازه می دهد که با آن ها کار بیشتری انجام دهید. نسخه جدید متد **Min** که یک محدودیت (به صورت **Bold** در آمده) تعریف می کند را در زیر می بینید:

```
public static T Min<T>(T o1, T o2) where T : IComparable<T> {
    if (o1.CompareTo(o2) < 0) return o1;
    return o2;
}
```

نشانه **where** سی شارپ به کامپایلر می گوید که هر نوع تعیین شده برای **T** باید رابط جنریک **IComparable** را از همان نوع (**T**) پیاده سازی کند. به خاطر این محدودیت، کامپایلر اکنون به متدهای می دهد که متد **CompareTo** را فراخوانی کند چون این متدهای توسعه رابط **IComparable<T>** تعریف شده است.

حال، وقتی که یک نوع یا متدهای جنریک اشاره کند، کامپایلر مسئول است مطمئن شود که یک آرگومان نوع که محدودیت ها را داشته باشد، تعیین شده است. برای نمونه، کد زیر باعث می شود کامپایلر خطای زیر را اعلام کند:

"error CS0311: The type 'object' cannot be used as type parameter 'T' in the generic type or method 'SomeType.Min<T>(T, T)'. There is no implicit reference conversion from 'object' to 'System.IComparable<object>'."

```
private static void CallMin() {
    Object o1 = "Jeff", o2 = "Richter";
    Object oMin = Min<Object>(o1, o2); // Error CS0311
}
```

کامپایلر خطای زیر را به این خاطر اعلام می کند که **IComparable<Object>** رابط **System.Object** را پیاده سازی نمی کند. در واقع، اصلا هیچ رابطی را پیاده سازی نمی کند. حال که شما از محدودیت ها و نحوه کار آن ها کمی می دانید، کمی عمیق تر به آن ها نگاه می کنیم. محدودیت ها می توانند بر پارامترهای نوع متعلق به یک نوع جنریک و پارامترهای نوع متعلق به یک متدهای جنریک (همانگونه که در متدهای **Min** نشان داده شد) اعمال شوند. CLR اجازه سربارگذاری بر اساس نامهای پارامتر نوع و محدودیت ها را نمی دهد و شما می توانید نوع ها یا متدهای را فقط بر اساس (تعداد آرگومان ها) سربارگذاری کنید. مثال زیر این را نشان می دهد:

```
// It is OK to define the following types:
internal sealed class AType {}
internal sealed class AType<T> {}
internal sealed class AType<T1, T2> {}

// Error: conflicts with AType<T> that has no constraints
internal sealed class AType<T> where T : IComparable<T> {}
```

```

// Error: conflicts with AType<T1, T2>
internal sealed class AType<T3, T4> {}

internal sealed class AnotherType {
    // It is OK to define the following methods:
    private static void M() {}
    private static void M<T>() {}
    private static void M<T1, T2>() {}

    // Error: conflicts with M<T> that has no constraints
    private static void M<T>() where T : IComparable<T> {}

    // Error: conflicts with M<T1, T2>
    private static void M<T3, T4>() {}
}

亨گام بازنویسی یک متده جنریک مجازی، متده در حال بازنویسی باید همان تعداد از پارامترهای نوع را تعیین کند و این پارامترهای نوع، محدودیتهای تعیین شده توسط متده کلاس پایه را به ارث میبرند. مثال زیر این قانون را با استفاده از متدهای مجازی نشان میدهد:
```

```

internal class Base {
    public virtual void M<T1, T2>()
        where T1 : struct
        where T2 : class {
    }
}

internal sealed class Derived : Base {
    public override void M<T3, T4>()
        where T3 : EventArgs           // Error
        where T4 : class              // Error
    {
    }
}

```

سعی در کامپایل کد فوق باعث میشود کامپایلر خطای زیر را اعلام کند:

“error CS0460: Constraints for override and explicit interface implementation methods are inherited from the base method so cannot be specified directly.”

اگر ما دو خط **M<T3, T4>** از کلاس **Derived** را حذف کنیم، کد به خوبی کامپایل میشود. توجه کنید که شما میتوانید نام پارامترهای نوع را تغییر دهید (همانند مثال: از **T1** به **T3** و از **T2** به **T4**) اما نمیتوانید محدودیتهای را تغییر (یا حتی تعیین) کنید.

حال بگذارید درباره سه گونه متفاوت از محدودیتها که کامپایلر CLR اجازه اعمال آنها بر یک پارامتر نوع را میدهد، صحبت کنیم. یک پارامتر نوع میتواند با یک محدودیت اولیه (اصلی) primary constraint، یک محدودیت ثانویه secondary constraint و/یا یک محدودیت سازنده constructor constraint محدود شود. من درباره این سه گونه از محدودیتها در سه بخش آتی صحبت میکنم.

محدودیت های اصلی

یک پارامتر نوع میتواند صفر محدودیت اصلی یا یک محدودیت اصلی تعیین کند. یک محدودیت اصلی میتواند یک نوع ارجاعی باشد که یک کلاس مهر **System.Array** **System.Object** (sealed) نشده را نشان میدهد. شما نمیتوانید یکی از نوعهای ارجاعی خاص زیر را تعیین کنید: **System.Void** **System.Enum** **System.ValueType** **System.MultiDelegate** **System.Delegate**

هنگام تعیین یک محدودیت نوع ارجاعی، شما به کامپایلر قول می‌دهید که آرگومان نوع تعیین شده یا از همان نوع یا یکی از نوع‌های مشتق شده از نوع محدودیت باشد. برای مثال، کلاس جنریک زیر را نگاه کنید:

```
internal sealed class PrimaryConstraintOfStream<T> where T : Stream {
    public void M(T stream) {
        stream.Close(); // OK
    }
}
```

در تعریف این کلاس، پارامتر نوع **T** دارای یک محدودیت اصلی از **Stream** (تعریف شده در فضای نام **System.IO**) است. این به کامپایلر می‌گوید که کدی که از از **PrimaryConstraintOfStream** استفاده می‌کند باید یک آرگومان نوع از **Stream** یا یک نوع مشتق شده از **Stream** (مثل **FileStream** یا **Object**) را تعیین کند. اگر یک پارامتر نوع، یک محدودیت اصلی تعیین نکند، کامپایلر سی‌شارپ یک خطا (**"error CS0702: Constraint cannot be special class 'object'"**) اعلام می‌کند اگر شما صریحاً **System.Object** را در کدتان تعیین کنید.

دو محدودیت اصلی خاص وجود دارد: **class** و **struct**. محدودیت **class** به کامپایلر قول می‌دهد که آرگومان نوع تعیین شده، یک نوع ارجاعی باشد. هر نوع کلاس، نوع رابط، نوع نماینده یا نوع آرایه این محدودیت را ارضاء می‌کند. برای نمونه، کلاس جنریک زیر را بینید:

```
internal sealed class PrimaryConstraintOfClass<T> where T : class {
    public void M() {
        T temp = null; // Allowed because T must be a reference type
    }
}
```

در این مثال، کردن **null** مجاز است چون **T** مطمئناً یک نوع ارجاعی است و تمام متغیرهای نوع ارجاعی می‌توانند **null** شوند. اگر **T** بدون محدودیت بود، کد فوق کامپایل نمی‌شد چون **T** می‌توانست یک نوع مقداری باشد و متغیرهای نوع مقداری نمی‌توانند **null** شوند. محدودیت **struct** به کامپایلر قول می‌دهد که آرگومان نوع تعیین شده، یک نوع مقداری باشد. هر نوع مقداری، شامل شمارشی‌ها، این محدودیت را ارضاء می‌کند. هرچند، کامپایلر و CLR هر نوع مقداری **System.Nullable<T>** را یک نوع خاص لحاظ کرده و نوع‌های تهی پذیر، این محدودیت را ارضاء نمی‌کند. علت اینست که نوع **Nullable<T>** پارامتر نوع‌اش را به **struct** محدود می‌کند و CLR می‌خواهد از یک نوع بازگشتی مثل **Nullable<Nullable<T>>** خودداری کند. نوع‌های تهی پذیر در فصل ۱۹ "نوع‌های مقداری تهی پذیر" بحث می‌شوند.

کلاس زیر یک مثال است که پارامتر نوع‌ش را با محدودیت **struct** محدود می‌کند:

```
internal sealed class PrimaryConstraintOfStruct<T> where T : struct {
    public static T Factory() {
        // Allowed because all value types implicitly
        // have a public, parameterless constructor
        return new T();
    }
}
```

در این مثال، کردن یک **T** مجاز است چون **T** مطمئناً یک نوع مقداری است و تمام نوع‌های مقداری به صورت ضمنی یک سازنده‌ی عمومی بدون پارامتر دارند. اگر **T** بدون محدودیت می‌بود، به یک نوع ارجاعی محدود می‌شد، یا به **class** محدود می‌شد، آنگاه کد فوق کامپایل نمی‌شد چون بعضی نوع‌های ارجاعی دارای سازنده‌ی عمومی بدون پارامتر نیستند.

محدودیت‌های ثانویه

یک پارامتر نوع می‌تواند صفر یا بیشتر محدودیت ثانویه تعیین کند که یک محدودیت ثانویه یک نوع رابط را نشان می‌دهد. هنگام تعیین یک محدودیت نوع رابط، شما به کامپایلر قول می‌دهید که پارامتر نوع تعیین شده نوعی است که رابط را پیاده‌سازی کرده است. و چون شما نمی‌توانید چندین محدودیت رابط تعیین کنید، آرگومان نوع باید نوعی را تعیین کند که تمام محدودیت‌های رابط (و تمام محدودیت‌های اصلی اگر تعیین شده باشد) را پیاده‌سازی کند. فصل ۱۳ محدودیت‌های رابط را با جزئیات بحث می‌کند.

گونه‌ی دیگری از محدودیت ثانویه وجود دارد که یک محدودیت پارامتر نوع **type parameter constraint** نامیده می‌شود (گاهی به آن **naked type constraint** نیز اطلاق می‌شود). این گونه از محدودیت بسیار کمتر از یک محدودیت رابطه، استفاده می‌شود. آن اجازه می‌دهد یک نوع یا متدهای بین آرگومان‌های نوع تعیین شده وجود داشته باشد. یک پارامتر نوع می‌تواند صفر یا بیشتر محدودیت نوع بر آن اعمال گردد. متدهای زیر استفاده از یک محدودیت پارامتر نوع را نشان می‌دهند:

```
private static List<TBase> ConvertIList<T, TBase>(IList<T> list)
{
    where T : TBase {
        List<TBase> baseList = new List<TBase>(list.Count);
        for (Int32 index = 0; index < list.Count; index++) {
            baseList.Add(list[index]);
        }
        return baseList;
}
```

متدهای زیر **ConvertIList** دو پارامتر نوع تعیین می‌کند که پارامتر **T** با پارامتر نوع **TBase** محدود شده است. این یعنی هر آرگومان نوعی که برای **T** تعیین شود، آرگومان نوع باید با هر آرگومان نوعی که برای **TBase** تعیین می‌شود سازگار باشد. متدهای زیر تعدادی فراخوانی مجاز و غیر مجاز به **ConvertIList** را نشان می‌دهند:

```
private static void CallingConvertIList() {
    // Construct and initialize a List<String> (which implements IList<String>)
    IList<String> ls = new List<String>();
    ls.Add("A String");

    // Convert the IList<String> to an IList<Object>
    IList<Object> lo = ConvertIList<String, Object>(ls);

    // Convert the IList<String> to an IList<IComparable>
    IList<IComparable> lc = ConvertIList<String, IComparable>(ls);

    // Convert the IList<String> to an IList<IComparable<String>>
    IList<IComparable<String>> lcs =
        ConvertIList<String, IComparable<String>>(ls);

    // Convert the IList<String> to an IList<String>
    IList<String> ls2 = ConvertIList<String, String>(ls);

    // Convert the IList<String> to an IList<Exception>
    IList<Exception> le = ConvertIList<String, Exception>(ls); // Error
}
```

در اولین فراخوانی به **ConvertIList**، کامپایلر مطمئن می‌شود که **String** با **Object** **String** سازگار باشد. چون **String** از **Object** مشتق شده است اولین فراخوانی محدودیت پارامتر نوع را رعایت می‌کند. در دومین فراخوانی به **ConvertIList**، کامپایلر مطمئن می‌شود که **String** با **IComparable** **String** سازگار باشد. چون **IComparable** **String** را پیاده‌سازی می‌کند، دومین فراخوانی، محدودیت پارامتر نوع را رعایت می‌کند. در سومین فراخوانی به **ConvertIList**، کامپایلر مطمئن می‌شود که **String** با **IComparable<String>** سازگار باشد. چون **String** را رابط **IComparable<String>** پیاده‌سازی می‌کند، سومین فراخوانی، محدودیت پارامتر نوع را رعایت می‌کند. در چهارمین فراخوانی به **ConvertIList**، کامپایلر می‌دادند که **String** با خودش سازگار باشد. در پنجمین فراخوانی، کامپایلر مطمئن می‌شود که **Exception** با **String** سازگار باشد. چون **Exception** با **String** سازگار نیست، پنجمین فراخوانی محدودیت پارامتر نوع را رعایت نکرده و کامپایلر خطای زیر را اعلام می‌کند:

"error CS0311: The type 'string' cannot be used as type parameter 'T' in the generic type or method 'Program.ConvertIList<T,TBase>(System.Collections.Generic.IList<T>)'. There is no implicit reference conversion from 'string' to 'System.Exception'."

محدودیت های سازنده

یک پارامتر نوع می تواند صفر محدودیت سازنده تعیین کند. هنگام تعیین یک محدودیت سازنده، شما به کامپایلر قول می دهید که آرگومان نوع تعیین شده از یک نوع غیر خلاصه (non-abstract) که یک سازنده عمومی بدون پارامتر را پیاده سازی می کند است. دقت کنید که کامپایلر سی شارپ تعیین یک محدودیت سازنده با محدودیت **Struct** را خطای تشخیص می دهد چون اضافی است، تمام نوع های مقداری به صورت ضمنی، یک سازنده عمومی بدون پارامتر ارائه می کنند. کلاس مثال زیر پارامتر نوعش را با استفاده از محدودیت سازنده محدود کرده است:

```
internal sealed class ConstructorConstraint<T> where T : new() {
    public static T Factory() {
        // Allowed because all value types implicitly
        // have a public, parameterless constructor and because
        // the constraint requires that any specified reference
        // type also have a public, parameterless constructor
        return new T();
    }
}
```

در این مثال، **new** کردن یک **T** مجاز است چون **T** به عنوان نوعی شناخته می شود که یک سازنده عمومی بدون پارامتر دارد. این مطمئنا برای تمام نوع های مقداری صحیح است و محدودیت سازنده نیاز دارد که آن برای هر نوع ارجاعی به عنوان پارامتر نوع نیز درست باشد.

گاهی برنامه نویسان دوست دارند یک پارامتر نوع را با استفاده از یک محدودیت سازنده تعریف کنند که در آن خود سازنده، پارامترهای مختلفی بگیرد. در حال حاضر، CLR (و بنابراین کامپایلر سی شارپ) تنها از سازنده های بدون پارامتر پشتیبانی می کنند. مایکروسافت حس می کند این برای تقریباً اکثر سناریوها خوب است و من نیز موافقم.

دیگر مسائل قابلیت بازبینی

در مابقی بخش، من می خواهم به چند کد دیگر اشاره کنم که رفتار غیر متظره ای دارند و قتنی با جنربک ها استفاده می شوند که به خاطر مسائل بازبینی است و اینکه چگونه محدودیت ها می توانند استفاده شوند تا کد مجدد قابلیت بازبینی پیدا کند.

تبدیل یک متغیر نوع جنربک

تبدیل یک متغیر نوع جنربک به نوع دیگر غیر مجاز است مگر آنکه شما به نوعی تبدیل کنید که با یک محدودیت سازگار باشد:

```
private static void CastingAGenericTypeVariable1<T>(T obj) {
    Int32 x = (Int32) obj;           // Error
    String s = (String) obj;         // Error
}
```

کامپایلر در هر دو خط، خط اعلام می کند چون **T** می تواند هر نوعی باشد، و هیچ تضمینی وجود ندارد که تبدیل موفقیت آمیز باشد. شما می توانید این کد را برای کامپایل شدن اینگونه تغییر دهید که ابتدا آن را به یک **Object** تبدیل کنید:

```
private static void CastingAGenericTypeVariable2<T>(T obj) {
    Int32 x = (Int32) (Object) obj; // No error
    String s = (String) (Object) obj; // No error
}
```

اگرچه این کد اکنون اجرا می شود، این ممکن است که CLR در زمان اجرا یک **InvalidCastException** تولید کند.

اگر شما سعی دارید به یک نوع ارجاعی تبدیل کنید، می توانید از عملگر **as** سی شارپ استفاده کنید. کد تغییر یافته که از عملگر **as** با **String** (چون **Int32**) یک نوع مقداری است) استفاده می کند را در زیر می بینید:

```
private static void CastingAGenericTypeVariable3<T>(T obj) {
    String s = obj as String;           // No error
}
```

تنظیم یک نوع جنریک به یک مقدار پیش فرض

تنظیم یک متغیر نوع جنریک به **null** غیر مجاز است مگر اینکه نوع جنریک به یک نوع ارجاعی محدود شده باشد.

```
private static void SettingAGenericTypeVariableToNull<T>() {
    T temp = null;      // CS0403 - Cannot convert null to type parameter 'T' because it could
                        // be a non-nullable value type. Consider using 'default(T)' instead
}
```

چون **T** بدون محدودیت است، آن می‌تواند یک نوع مقداری باشد و تنظیم یک متغیر از یک نوع مقداری به **null** غیرممکن است. اگر **T** به یک نوع ارجاعی محدود شده بود، تنظیم **null** به خوبی کامپایل و اجرا می‌شد.

تیم سی‌شارپ مایکروسافت احسان کردند این کاربردی است که به برنامه‌نویسان قابلیت تنظیم یک متغیر به یک مقدار پیش فرض را بدنهند. بنابراین کامپایلر سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد برای این کار از کلمه کلیدی **default** استفاده کنید:

```
private static void SettingAGenericTypeVariableToDefaultValue<T>() {
    T temp = default(T);      // OK
}
```

استفاده از کلمه کلیدی **default** به کامپایلر سی‌شارپ و کامپایلر JIT از CLR می‌گوید که اگر **T** یک نوع ارجاعی است آن را **null** کند و اگر یک نوع مقداری است، تمام بیت‌هایش را صفر کند.

مقایسه یک متغیر نوع جنریک با **null**

مقایسه یک متغیر نوع جنریک با **null** با استفاده از عملگر **==** یا **!=** مجاز است بدون توجه به اینکه آیا نوع جنریک محدود شده است یا نه:

```
private static void ComparingAGenericTypeVariableWithNull<T>(T obj) {
    if (obj == null) { /* Never executes for a value type */ }
}
```

چون **T** محدود نشده است، آن می‌تواند یک نوع ارجاعی یا یک نوع مقداری باشد. اگر **T** یک نوع مقداری باشد، به صورت عادی، شما انتظار دارید که کامپایلر سی‌شارپ به این خاطر اعلام خطا نمی‌کند. هرچند، کامپایلر سی‌شارپ اعلام خطای **CS0403** می‌کند، به جای آن، کد را به خوبی کامپایل می‌کند. وقتی که این متد با استفاده از یک آرگومان نوع که یک نوع مقداری است فراخوانی می‌شود، کامپایلر JIT می‌بیند که عبارت **if** هرگز برقرار نمی‌شود و کامپایلر JIT کد اصلی را برای کد درون آکولات‌های عبارت **if** و خود شرط آن تولید نمی‌کند. اگر من از عملگر **!=** استفاده کرده بودم، کامپایلر JIT کد را برای شرط **if** (چون همیشه برقرار است) تولید نمی‌کرد و کد درون آکولات‌های **if** را تولید می‌نمود.

ضمناً، اگر **T** به یک **struct** محدود شده بود، کامپایلر سی‌شارپ یک خط اعلام می‌کرد چون شما نباید کدی بنویسید که یک متغیر نوع مقداری را با **null** مقایسه کند چون نتیجه همیشه یکسان است.

مقایسه ی دو متغیر نوع جنریک با هم‌دیگر

مقایسه دو متغیر از نوع ارجاعی یکسان غیرمجاز است اگر پارامتر نوع جنریک به عنوان یک نوع ارجاعی شناخته نشود:

```
private static void ComparingTwoGenericTypeVariables<T>(T o1, T o2) {
    if (o1 == o2) { }           // Error
}
```

در این مثال، **T** محدود نشده است و در حالیکه مقایسه دو متغیر نوع ارجاعی با هم‌دیگر مجاز نیست مگر آنکه نوع مقداری عملگر **==** را سربارگذاری کرده باشد. اگر **T** به **class** محدود شده بود، این کد کامپایل می‌شد و عملگر **==** در صورتی که متغیرها به شی یکسانی اشاره می‌کردند، **true** برمی‌گرداند و در واقع هوتیت را برسی می‌کرد و توجه داشته باشد که اگر **T** به یک نوع ارجاعی که متد عملگر **==** را سربارگذاری کرده، محدود شده باشد، کامپایلر هر جا عملگر **==** را می‌دیدید، فراخوانی به این متد را تولید می‌کرد.

بدپهی است که تمام این مبحث به استفاده از عملگر `=!` نیز اعمال می‌شود. وقتی شما کدی می‌نویسید که نوع‌های مقداری اصلی – `Int32`, `Byte` و غیره را مقایسه کند، کامپایلر سی‌شارپ می‌داند که چگونه کد صحیح را تولید نماید. هرچند، برای نوع‌های مقداری غیر اصلی، کامپایلر سی‌شارپ نمی‌داند چگونه کدی تولید کند که مقایسه را انجام دهد.

پس اگر `T` در متدهای `ComparingTwoGenericTypeVariables` به `struct` محدود شده بود، کامپایلر یک خط اعلام می‌کرد. و شما مجاز نیستید که یک پارامتر نوع را به یک نوع مقداری خاص محدود کنید چون به صورت ضمنی مهر شده است و بنابراین هیچ نوع دیگری وجود ندارد که از نوع مقداری مشتق شده باشد. مجاز کردن این، متدهای جنریک را به یک نوع خاص محدود می‌کند و کامپایلر سی‌شارپ اجازه انجام چنین کاری را نمی‌دهد چون ساخت یک متدهای غیرجنریک کاراتر است.

استفاده از متغیرهای نوع جنریک به عنوان عملوند

در پایان، این باید اشاره شود که مسائل فراوانی در استفاده از عملگرها با عملوندهای نوع جنریک وجود دارد. در فصل ۵ من درباره سی‌شارپ و اینکه آن چگونه نوع‌های اصلی اش: `Decimal`, `Int64`, `Int32`, `Int16`, `Byte` و غیره را مدیریت می‌کند، صحبت کردم. به خصوص، اشاره کردم که سی‌شارپ می‌داند چگونه عملگرها (مثل `+`, `-`, `*` و `/`) را وقتی بر نوع‌های اصلی اعمال می‌شوند تفسیر کند. خوب، این عملگرها نمی‌توانند به متغیرهایی از یک نوع جنریک اعمال شوند چون کامپایلر، نوع را در زمان کامپایل نمی‌داند. این یعنی شما نمی‌توانید این عملگرها را با متغیرهایی از یک نوع جنریک استفاده کنید. پس نوشتن یک الگوریتم ریاضی که روی یک نوع عددی دلخواه کار کند غیر ممکن است. در اینجا مثالی از یک متدهای جنریک که من دوست دارم بنویسم را می‌بینید:

```
private static T Sum<T>(T num) where T : struct {
    T sum = default(T);
    for (T n = default(T); n < num; n++)
        sum += n;
    return sum;
}
```

من هر آنچه ممکن بود برای کامپایل شدن این کد انجام دادم. من `T` را به `struct` محدود کردم و از `default(T)` برای مقداردهی اولیه `n` و `sum` به ۰ استفاده کردم. اما وقتی این کد را کامپایل می‌کنم، من سه خطای زیر را دریافت می‌کنم:

- **error CS0019: Operator '<' cannot be applied to operands of type 'T' and 'T'**
- **error CS0023: Operator '++' cannot be applied to operand of type 'T'**
- **error CS0019: Operator '+=' cannot be applied to operands of type 'T' and 'T'**

این محدودیت بزرگی در پشتیبانی جنریک CLR است و بسیاری از برنامه‌نویسان (خصوصاً در زمینه‌های علمی، اقتصادی و ریاضی) با این محدودیت بسیار نالهید شده‌اند. بسیاری افراد با استفاده از رفلکشن (فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن" را نگاه کنید)، سربارگذاری عملگرها و ... به طریقی بر این محدودیت غلبه کرده‌اند. اما تمام این‌ها باعث ضربه شدید به کارآبی یا خوانایی کد می‌شود. با امیدواری، این بخشی است که مایکروسافت در نسخه‌های آتی از CLR و کامپایلرهای آن خواهد پرداخت.

فصل ۱۳: رابط ها

بسیاری از برنامه‌نویسان، با مفهوم وراثت چندگانه آشنا هستند. قابلیت تعریف یک کلاس که از دو یا بیشتر کلاس پایه، مشتق شده باشد. برای نمونه، کلاسی به نام **TransmitData** را تصور کنید که کارش ارسال داده است و کلاس دیگری به نام **ReceiveData** که کارش دریافت داده است. حال تصور کنید شما می‌خواهید کلاسی به نام **SocketPort** بسازید که کارش ارسال و دریافت داده است. برای انجام این کار، شما می‌خواهید که از هر دوی **ReceiveData** و **TransmitData** مشتق شود.

برخی زبان‌های برنامه‌نویسی اجازه‌ی وراثت چندگانه را می‌دهند و این را ممکن می‌سازند که کلاس **SocketPort** از دو کلاس پایه، **TransmitData** و **ReceiveData** مشتق شود. هرچند، CLR - و بنابراین تمام زبان‌های برنامه‌نویسی مدیریت شده - وراثت چندگانه را پشتیبانی نمی‌کنند. به جای ارائه نکردن هیچ گونه وراثت چندگانه، CLR وراثت چندگانه را در مقایسه کوچکتر، از طریق رابطها **Interfaces** ارائه می‌کند. این فصل بحث می‌کند چگونه رابطها را تعریف و استفاده کنید و راهنمایی‌هایی برای تصمیم‌گیری درباره‌ی استفاده از یک رابط به جای یک کلاس پایه را نیز بیان می‌کند.

وراثت کلاس و رابط

در داتنت فرمورک مایکروسافت، کلاسی به نام **System.Object** وجود دارد که چهار متد نمونه عمومی تعریف می‌کند: **Equals**, **ToString** و **GetHashCode**. این کلاس، ریشه و کلاس پایه‌ی تمام دیگر کلاس‌هاست - تمام کلاس‌ها چهار متد نمونه‌ی **Object** را به ارث می‌برند. این همچنین یعنی کدی که بر روی یک نمونه از کلاس **Object** عمل می‌کند در حقیقت روی یک نمونه از هر کلاسی نیز عمل می‌کند. چون فردی در مایکروسافت متد‌های **Object** را پیاده‌سازی کرده است، هر کلاسی که از **Object** مشتق می‌شود، در حقیقت موارد زیر را به ارث می‌برد:

- **امضای متدها** این به کد اجزه می‌دهد که فکر کند بر روی یک نمونه از کلاس **Object** عمل می‌کند، در حالیکه در حقیقت می‌تواند بر روی یک نمونه از کلاسی دیگر عمل کند.
- **پیاده‌سازی این متدها** این به برنامه‌نویسی که یک کلاس مشتق شده از **Object** را تعریف می‌کند اجزه می‌دهد دیگر مجبور نباشد به صورت دستی متد‌های **Object** را پیاده‌سازی کند.

در CLR، یک کلاس همیشه از یک و فقط یک کلاس مشتق می‌شود (که سرانجام باید از **Object** مشتق گردد). این کلاس پایه، تعدادی امضای متدها و پیاده‌سازی این متدها را فراهم می‌کند. و یک چیز خوب پیرامون تعریف یک کلاس جدید اینست که آن می‌تواند کلاس پایه برای کلاس دیگری که در آینده توسط برنامه‌نویس دیگری تعریف می‌شود باشد - تمام امضای متدها و پیاده‌سازی آن‌ها توسط کلاس مشتق شده‌ی جدید به ارث برده می‌شود.

CLR به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهد یک رابط **interface** تعریف کنند که در حقیقت روشی برای نامگذاری یک مجموعه از امضای متد‌هاست. این متدها اصلاً با پیاده‌سازی همراه نیستند. یک کلاس، یک رابط را با تعیین نام رابط به ارث می‌برد و قبل از آنکه CLR تعریف نوع را معتبر در نظر بگیرد، کلاس باید صریحاً پیاده‌سازی‌های متدها رابط را فراهم کند. البته، پیاده‌سازی متد‌های یک رابط شاید خسته کننده باشد که بهمین خاطر است که من به وراثت رابط به عنوان روشی با مقیاس کوچکتر جهت دستیابی به وراثت چندگانه اشاره کردم. کامپایلر سی‌شارپ و CLR به یک کلاس اجازه می‌دهند چند رابط را به ارث برده و البته، کلاس باید پیاده‌سازی را برای تمام متد‌های به ارث برده شده‌ی رابط، فراهم کند.

یکی از ویژگی‌های عالی وراثت اینست که اجازه می‌دهد نمونه‌هایی از یک نوع مشتق شده در تمام زمینه‌هایی که یک نمونه از نوع پایه مورد انتظار است، جایگزین شوند. به طریق مشابه، وراثت رابط به نمونه‌هایی از یک نوع که رابط را پیاده‌سازی کرده، اجازه می‌دهد در تمام زمینه‌هایی که یک نوع رابط نام برده، مورد انتظار است، جایگزین شود. حال به چگونگی تعریف رابطها نگاه می‌کنیم تا بحثمان را مستحکم تر کنیم.

تعریف یک رابط

همانگونه که در بخش قبلی اشاره کردم، یک رابط یک مجموعه‌ی نامگذاری شده از امضای متد‌هاست. توجه کنید که رابطها می‌توانند رویدادها، ویژگی‌های بدون پارامتر و ویژگی‌های پارامتردار (ایندکسرها در سی‌شارپ) را تعریف کنند چون تمام این‌ها فقط نحو ساده شده‌ای از متدها هستند. همانطور که در فصل-های قبلی نشان داده شد، یک رابط نمی‌تواند هیچ متد سازنده‌ای تعریف کند. به علاوه، یک رابط مجاز نیست هیچ فیلد نمونه‌ای تعریف کند.

اگرچه CLR به یک رابط اجازه می‌دهد متدهای استاتیک، فیلدهای استاتیک، ثابت‌ها و سازنده‌های استاتیک را تعریف کند، یک رابط منطبق بر زیرساختar مشترک زبان (CLI) نباید هیچ عضو استاتیکی تعریف کند چون برخی زبان‌های برنامه‌نویسی قادر به تعریف یا دسترسی به آن‌ها نیستند. در حقیقت، سی-شارپ مانع می‌شود که یک رابط هر کدام از این اعضای استاتیک را تعریف کند.

در سی-شارپ، شما از کلمه کلیدی **interface** برای تعریف یک رابط استفاده می‌کنید، به آن یک نام می‌دهید و امضای متدهای نمونه آن را تنظیم می-کنید. تعریف چند رابط که در کتابخانه کلاس فرمورک (FCL) تعریف شده‌اند، را در زیر می‌بینیم:

```
public interface IDisposable {
    void Dispose();
}

public interface IEnumerable {
    IEnumerator GetEnumerator();
}

public interface IEnumerable<out T> : IEnumerable {
    new IEnumerator<T> GetEnumerator();
}

public interface ICollection<T> : IEnumerable<T>, IEnumerable {
    void Add(T item);
    void Clear();
    Boolean Contains(T item);
    void CopyTo(T[] array, Int32 arrayIndex);
    Boolean Remove(T item);
    Int32 Count { get; } // Read-only property
    Boolean IsReadOnly { get; } // Read-only property
}
```

برای CLR، تعریف یک رابط دقیقاً شبیه یک نوع است. یعنی، CLR یک ساختار داده‌ای درونی برای شی نوع رابط تعریف می‌کند و برای دسترسی به خصوصیات نوع رابط می‌توان از رفلکشن استفاده نمود. همانند نوع‌ها، یک رابط می‌تواند در میان فایل یا تودرتو درون نوعی دیگر تعریف شود. هنگام تعریف نوع رابط، شما هر پدیداری/دسترس پذیری را که بخواهید می‌توانید تعیین کنید (**internal**, **protected**, **public** و غیره).

طبق قرارداد، نام نوع‌های رابط با یک پیشوند حرف **I** بزرگ همراه است، تا شناسایی آن به عنوان یک رابط در کد آسانتر باشد. CLR از رابط‌های جنریک (می‌توانید در مثال‌های قلی بینید) و متدهای جنریک در یک رابط پشتیبانی می‌کند.

من برخی از ویژگی‌های ارائه شده توسط رابط‌های جنریک را در این فصل خواهم گفت و در فصل ۱۲ "جنریک‌ها" بحث جنریک‌ها را پوشش دادم. تعریف یک رابط می‌تواند دیگر رابط‌ها را "به ارث ببرد". هر چند من عبارت "به ارث برد" را ضعیف تر به کار بردم چون وراثت رابط دقیقاً شبیه وراثت کلاس، کار نمی‌کند. من ترجیح می‌دهم به وراثت رابط به عنوان شامل شدن قرارداد دیگر رابط‌ها، فکر کنم. برای نمونه، تعریف رابط **ICollection<T>** قراردادهای رابط‌های **IEnumerable** و **IEnumerable<T>** را شامل می‌شود. این یعنی:

- هر کلاسی که رابط **ICollection<T>** را به ارث ببرد، باید تمام متدهای تعریف شده توسط رابط‌های **ICollection<T>** را پیاده‌سازی کند.

- هر کدی که یک شی، که نوعش رابط **ICollection<T>** را پیاده‌سازی می‌کند را انتظار دارد، می‌تواند فرض کند که نوع شی، متدهای رابط-های **IEnumerable** و **IEnumerable<T>** را نیز پیاده‌سازی می‌کند.

به ارت بردن یک رابط

در این بخش، من نشان خواهم داد چگونه یک نوع تعریف کنید که یک رابط را پیاده‌سازی کند و سپس نشان می‌دهم چگونه یک نمونه از این نوع بسازید و از شی برای فرآخوانی متدهای رابط استفاده کنید. سی‌شارپ این کار را بسیار ساده کرده است، اما آنچه پشت پرده رخ می‌دهد کمی پیچیده است. من در ادامه فصل توضیح می‌دهم در پشت پرده چه رخ می‌دهد.

رابط **System.IComparable<T>** اینگونه (در **MSCorLib.dll**) تعریف شده است:

```
public interface IComparable<in T> {
    Int32 CompareTo(T other);
}

ک زیر نشان می‌دهد چگونه یک نوع که این رابط را پیاده‌سازی می‌کند تعریف کنید و همچنین کدی را نشان می‌دهد که دو شی Point را با هم مقایسه می‌کند:

using System;

// Point is derived from System.Object and implements IComparable<T> for Point.
public sealed class Point : IComparable<Point> {
    private Int32 m_x, m_y;

    public Point(Int32 x, Int32 y) {
        m_x = x;
        m_y = y;
    }

    // This method implements IComparable<T>.CompareTo() for Point
    public Int32 CompareTo(Point other) {
        return Math.Sign(Math.Sqrt(m_x * m_x + m_y * m_y)
            - Math.Sqrt(other.m_x * other.m_x + other.m_y * other.m_y));
    }

    public override String ToString() {
        return String.Format("({0}, {1})", m_x, m_y);
    }
}

public static class Program {
    public static void Main() {
        Point[] points = new Point[] {
            new Point(3, 3),
            new Point(1, 2),
        };

        // Here is a call to Point's IComparable<T> CompareTo method
        if (points[0].CompareTo(points[1]) > 0) {
            Point tempPoint = points[0];
            points[0] = points[1];
            points[1] = tempPoint;
        }

        Console.WriteLine("Points from closest to (0, 0) to farthest:");
    }
}
```

```

        foreach (Point p in points)
            Console.WriteLine(p);
    }
}

```

کامپایلر سی شارپ نیاز دارد که یک متدهای رابط `virtual` علامت زده شود. `CLR` نیاز دارد که متدهای رابط `public` علامت زده شوند. اگر شما صریحاً در سورس کدتان، متدهای رابط `virtual` را مجازی علامت می‌زنید، کامپایلر متدهای رابط `virtual` را مجازی علامت می‌زند (و آن را مهر نشده رها می‌کند). این به یک کلاس مشتق شده اجازه می‌دهد متدهای رابط را بازنویسی کند.

اگر یک متدهای رابط مهر شده باشد، یک کلاس پایه نمی‌تواند متدهای رابط را بازنویسی کند، هر چند یک کلاس پایه نمی‌تواند همان رابط را مجدداً به ارث ببرد و پیاده‌سازی خودش را برای متدهای رابط فراهم کند. هنگام فرخوانی متدهای رابط روی یک شی، پیاده‌سازی ای که همراه با نوع شی است فرخوانی می‌گردد. مثالی که این مطلب را نشان می‌دهد در اینجا آمده است:

```

using System;

public static class Program {
    public static void Main() {
        /***** First Example *****/
        Base b = new Base();

        // Calls Dispose by using b's type: "Base's Dispose"
        b.Dispose();

        // Calls Dispose by using b's object's type: "Base's Dispose"
        ((IDisposable)b).Dispose();

        /***** Second Example *****/
        Derived d = new Derived();

        // Calls Dispose by using d's type: "Derived's Dispose"
        d.Dispose();

        // Calls Dispose by using d's object's type: "Derived's Dispose"
        ((IDisposable)d).Dispose();

        /***** Third Example *****/
        b = new Derived();

        // Calls Dispose by using b's type: "Base's Dispose"
        b.Dispose();

        // Calls Dispose by using b's object's type: "Derived's Dispose"
        ((IDisposable)b).Dispose();
    }
}

// This class is derived from Object and it implements IDisposable
internal class Base : IDisposable {
    // This method is implicitly sealed and cannot be overridden
    public void Dispose() {

```

```

        Console.WriteLine("Base's Dispose");
    }
}

// This class is derived from Base and it re-implements IDisposable
internal class Derived : Base, IDisposable {
    // This method cannot override Base's Dispose. 'new' is used to indicate
    // that this method re-implements IDisposable's Dispose method
    new public void Dispose() {
        Console.WriteLine("Derived's Dispose");

        // NOTE: The next line shows how to call a base class's implementation (if desired)
        // base.Dispose();
    }
}

```

اطلاعات بیشتر درباره فراخوانی متدهای رابط

نوع امضاء و پیاده‌سازی متدهای **String** را به ارث می‌برد. به علاوه، نوع **System.String** چندین رابط را پیاده‌سازی می‌کند: **IComparable<String>**، **IComparable**، **IConvertible**، **ICloneable**، **IComparable<Char>**، **IEnumerable<String>**، **IEnumerable**، **Object**، **String**، **IEquatable<String>** و **IEquatable**. این یعنی نوع **String** نیاز ندارد متدهای نوع پایه اش، **Object**، را پیاده‌سازی (با بازنویسی) کند. هر چند، نوع **String** باید متدهای تعریف شده در تمام این رابط‌ها را پیاده‌سازی کند.

CLR به شما اجازه می‌دهد فیله، پارامتر یا متغیرهای محلی تعریف کنید که از نوع یک رابط باشند. استفاده از یک متغیر از یک نوع رابط به شما اجازه می‌دهد متدهای تعریف شده توسط آن رابط را فراخوانی کنید. به علاوه، CLR به شما اجازه می‌دهد که متدهای تعریف شده توسط **Object** را نیز فراخوانی کنید چون تمام کلاس‌ها، متدهای **Object** را به ارث می‌برند. کد زیر این مطلب را نشان می‌دهد:

```

// The s variable refers to a String object.
String s = "Jeffrey";
// Using s, I can call any method defined in
// String, Object, IComparable, ICloneable, IConvertible, IEnumerable, etc.

// The cloneable variable refers to the same String object
ICloneable cloneable = s;
// Using cloneable, I can call any method declared by the
// ICloneable interface (or any method defined by Object) only.

// The comparable variable refers to the same String object
IComparable comparable = s;
// Using comparable, I can call any method declared by the
// IComparable interface (or any method defined by Object) only.

// The enumerable variable refers to the same String object
// At run time, you can cast a variable from one interface to another as
// long as the object's type implements both interfaces.
IEnumerable enumerable = (IEnumerable) comparable;
// Using enumerable, I can call any method declared by the
// IEnumerable interface (or any method defined by Object) only.

```

در این کد تمام متغیرها به همان شی **String** "اشاره دارند که در هیچ مدیریت شده است و بنابراین، هر متند را که با استفاده از این متغیرها فراخوانی کنم بر شی **String**، اثر می‌گذارد. هر چند، نوع متغیر، عملی که می‌توانم روی شی انجام دهم را مشخص می‌کند. متغیر **s** از نوع **String** است و بنابراین، من می‌توانم از **s** برای فراخوانی هر عضو تعریف شده توسط نوع **String** (مثل ویژگی **Length**) استفاده کنم. من همچنین می‌توانم از متغیری برای فراخوانی هر متند به ارث برده شده از **Object** (مثل **GetType**) استفاده کنم.

متغیر **cloneable** از نوع رابط **ICloneable** است و بنابراین، با استفاده از متغیر **cloneable** می‌توانم متند **Clone** که توسط این رابط تعریف شده است را فراخوانی کنم. به علاوه، من می‌توانم هر متند تعریف شده توسط **Object** (مثل **GetType**) را فراخوانی کنم چون **CLR** می‌داند تمام نوع‌ها از **Object** مشتق می‌شوند. هر چند، با استفاده از متغیر **cloneable** من نمی‌توانم متدهای عمومی تعریف شده توسط خود **String** یا متدهای تعریف شده توسط هر رابط دیگری که **String** پیاده‌سازی می‌کند را فراخوانی کنم. به طریق مشابه، با استفاده از متغیر **comparable**، من می‌توانم **CompareTo** یا هر متند تعریف شده توسط **Object** را تعریف کنم اما هیچ متند دیگری با این متغیر قابل فراخوانی نیست.

مهمند یک نوع ارجاعی، یک نوع مقداری می‌تواند صفر یا بیشتر رابط را پیاده سازی کند. هر چند، وقتی شما یک نمونه از یک نوع مقداری را به قالب یک نوع رابط درمی‌آورید (تبديل می‌کنید)، نمونه نوع مقداری باید بسته بندی شود. این بین خاطر است که یک متغیر رابط یک اشاره‌گر است که باید به یک شی در هیچ اشاره‌گر شی نوع متعلق به شی را برای تعیین نوع دقیق شی، بررسی کند. سپس، هنگام فراخوانی یک متند رابط با یک نوع مقداری بسته بندی شده، **CLR** اشاره‌گر شی نوع متعلق به شی را پیگیری می‌کند تا جدول متند شی نوع را برای فراخوانی متند صحیح، بیابد.

پیاده سازی صریح و خصمی متند رابط (در پشت صحنه چه رخداده)

وقتی یک نوع در **CLR** بارگذاری می‌شود، یک جدول متند برای نوع ایجاد و مقداردهی اولیه می‌شود (همانگونه که در فصل ۱ "مدل اجرایی CLR" بحث شد). این جدول متند حاوی یک ورودی برای هر متند معرفی شده توسط نوع و همچنین ورودهایی برای هر متند مجازی به ارث برده شده توسط نوع می‌باشد. متدهای مجازی به ارث برده شده شامل متدهای تعریف شده توسط نوع‌های پایه در سلسله مراتب وراثت و همچنین هر متند تعریف شده توسط نوع‌های رابط است. پس اگر شما یک نوع ساده مثل این تعریف کنید:

```
internal sealed class SimpleType : IDisposable {
    public void Dispose() { Console.WriteLine("Dispose"); }
}
```

جدول متند نوع حاوی ورودی‌هایی برای موارد زیر است:

- تمام متدهای نمونه مجازی تعریف شده توسط **Object**، کلاس پایه‌ای که به صورت خصمی از آن ارث برده می‌شود.
- تمام متدهای تعریف شده توسط **IDisposable**، رابط به ارث برده شده. در این مثال، تنها یک متند، **Dispose**، وجود دارد چون رابط **IDisposable** تنها یک متند تعریف می‌کند.
- متند جدید، **Dispose**، که توسط **SimpleType** تعریف شده است.

برای آنکه کار برنامه‌نویس ساده تر شود، کامپایلر سی‌شارپ فرض می‌کند که متند **Dispose** تعریف شده توسط **SimpleType** باشد. پیاده‌سازی متند **IDisposable** از **Dispose** است. کامپایلر سی‌شارپ این فرض را برای این کار لحاظ می‌کند که متند **public** است و امضای متند رابط و متند جدید معرفی شده، یکسان است. یعنی، متدها پارامترها و نوع برگشته یکسانی دارند. ضمناً، اگر متند جدید **Dispose** به عنوان **virtual** علامت زده بود کامپایلر سی‌شارپ هنوز هم این متند را مطابق با متند رابط در نظر می‌گرفت.

وقتی کامپایلر سی‌شارپ یک متند جدید را با یک متند رابط تطابق می‌دهد، متادیتابی تولید می‌کند که بیان می‌کند هر دو ورودی در جدول متند **Dispose** باشد به پیاده‌سازی یکسانی اشاره کنند. برای واضح تر کردن مطلب، کد زیر نشان می‌دهد که چگونه متند عمومی **Dispose** متعلق به کلاس را فراخوانی کرده و همچنین چگونه پیاده‌سازی کلاس برای متند **IDisposable** از **Dispose** را فراخوانی کنید:

```
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        SimpleType st = new SimpleType();
```

```

// This calls the public Dispose method implementation
st.Dispose();

// This calls IDisposable's Dispose method implementation
IDisposable d = st;
d.Dispose();
}

}

در اولین فراخوانی به Dispose، متده Dispose تعریف شده توسط SimpleType فراخوانی می شود. سپس من یک متغیر تعریف می کنم، d، که از نوع رابط IDisposable است. من متغیر d را با اشاره به شی SimpleType مقداردهی اولیه می کنم. حال من، وقتی d.Dispose() را فراخوانی می کنم، من دارم متده Dispose از رابط IDisposable را فراخوانی می کنم. چون سی شارب نیاز دارد که متده Dispose پیاده سازی برای متده Dispose داشته باشد، همان کد اجرا خواهد شد و در این مثال، شما تفاوت قابل مشاهده ای نمی بینید. خروجی اینگونه است:
```

Dispose

Dispose

حال بگذارید **SimpleType** فوق را به گونه ای تغییر دهم که تفاوت قابل مشاهده باشد:

```

internal sealed class SimpleType : IDisposable {
    public void Dispose() { Console.WriteLine("public Dispose"); }
    void IDisposable.Dispose() { Console.WriteLine("IDisposable Dispose"); }
}

```

بدون تغییر متده **Main** که قبل نشان دادم، اگر فقط برنامه را مجددا کامپایل و اجرا کنیم، خروجی این خواهد بود:

```

public Dispose
IDisposable Dispose

```

در سی شارب، وقتی شما نام متده را با پیشوند نام رابطی که متده را تعریف کرده، همراه می کنید (در این مثال **IDisposable.Dispose**)، شما یک پیاده سازی صریح متده رابط (EIMI) دارید. وقتی شما یک متده رابط صریح در سی شارب تعریف می کنید، اجازه ندارید هیچ دسترس پذیری (مثل **private** یا **public**) برای آن تعیین کنید. هر چند، وقتی کامپایلر، متادات را برای متده تولید می کند، دسترس پذیری آن را **private** می کند و مانع از این می شود که هر کدی به سادگی با استفاده از یک نمونه از کلاس، متده رابط را فراخوانی کند. تنها راه فراخوانی متده رابط از طریق یک متغیر از نوع رابط است.

همچنین وقتی که یک متده **EIMI** نمی تواند **virtual** علامت زده شود و بنابراین غیر قابل بازنویسی است. این بدین خاطر است که متده **EIMI** در واقع بخشی از مدل شی متعلق به نوع نیست، آن راهی برای ضمیمه کردن یک رابط (مجموعه ای از رفتارها یا متدها) به یک نوع بدون ظاهر کردن رفتارها/متدهاست.

اگر تمام این ها برای شما ناجور به نظر می رسد، شما دارید آن را درست درک می کنید. تمام این ها کمی ناجور است. در ادامه این فصل، دلایل معتبری بر استفاده از **EIMI** نشان خواهیم داد.

رابطه های جنریک

پشتیبانی سی شارب و CLR از رابطه های جنریک مزایای بسیار عالی برای برنامه نویسان به همراه دارد. در این بخش، من می خواهم فواید استفاده از رابطه های جنریک را بحث کنم.

نخست اینکه رابطه های جنریک امنیت نوع بسیار عالی در زمان کامپایل ارائه می کنند. برخی رابطه ها (مثل رابط غیرجنریک **IComparable**) متدهایی تعریف می کنند که دارای پارامترها یا نوع برگشتی **Object** هستند. وقتی کدی این متدهای رابط را فراخوانی می کند، یک اشاره گر به یک نمونه از هر نوع را می توان ارسال کرد. این معمولا مطلوب نیست. کد زیر این را نشان می دهد:

```

private void SomeMethod1() {
    Int32 x = 1, y = 2;
    IComparable c = x;
}

```

```
// CompareTo expects an Object; passing y (an Int32) is OK
c.CompareTo(y);           // y is boxed here

// CompareTo expects an Object; passing "2" (a String) compiles
// but an ArgumentException is thrown at runtime
c.CompareTo("2");
}
```

بدیهی است که ترجیح داده می‌شود که متدهای مانند رابطه جنریک **IComparable<T>** شامل یک رابطه جنریک FCL باشد و این علته است که **IComparable<T>** از FCL شامل یک رابطه جنریک است. نسخه‌ی جدید کد که با رابطه جنریک کار می‌کند:

```
private void SomeMethod2() {
    Int32 x = 1, y = 2;
    IComparable<Int32> c = x;

    // CompareTo expects an Int32; passing y (an Int32) is OK
    c.CompareTo(y); // y is not boxed here

    // CompareTo expects an Int32; passing "2" (a String) results
    // in a compiler error indicating that String cannot be cast to an Int32
    c.CompareTo("2"); // Error
}
```

مزیت دوم رابطه‌های جنریک این است که بسته‌بندی بسیار کمتری در هنگام کار با نوع‌های مقداری رخ می‌دهد. وقت کنید در **SomeMethod1** از رابطه غیرجنریک **IComparable**، انتظار یک **Object** دارد **y** (یک نوع مقداری **Int32**) بدان ارسال می‌شود که باعث بسته‌بندی **y** می‌گردد. ولی، در **SomeMethod2** از رابطه جنریک **IComparable<in T>** انتظار یک **Int32** را دارد، **y** با مقدار، بدان ارسال می‌شود و هیچ بسته‌بندی‌ای نیاز نخواهد بود.

نکته FCL نسخه‌های غیرجنریک و جنریک از رابطه‌های **IDictionary**، **IList**، **ICollection**، **IComparable** و برخی دیگر را تعریف می‌کند. اگر شما یک نوع تعریف می‌کنید و می‌خواهید یکی از این رابطه‌ها را پیاده سازی کنید، شما باید نوعاً نسخه‌ی جنریک این رابطه را پیاده سازی کنید. نسخه‌های غیرجنریک برای سازگاری با نسخه‌های قبلی در FCL هستند تا با کد نوشته شده در قبل از پشتیبانی دات‌نرم افزار از جنریک‌ها، کار کنند. نسخه‌های غیرجنریک همچنین روشنی برای دستکاری داده به گونه‌ای عمومی تر و کمتر نوع-امن، فراهم می‌کنند. برخی رابطه‌های جنریک، نسخه‌های غیرجنریک را به ارت می‌برند، پس کلاس شما مجبور خواهد بود هر دو نسخه‌ی جنریک و غیرجنریک رابطه‌ها را پیاده سازی کند. برای نمونه، رابطه جنریک **IEnumerable<out T>** را به ارت می‌برد. پس اگر کلاس شما **IEnumerable<out T>** را پیاده سازی می‌کند، کلاس شما باید **IEnumerable** را نیز پیاده سازی کند. گاهی هنگام کار با دیگر کدها، شاید شما بخواهید یک رابطه غیرجنریک را به این خاطر که یک نسخه‌ی جنریک از رابطه وجود ندارد، پیاده سازی کنید. در این حالت اگر هر یک از متدهای رابطه **Object** بگیرند یا برگردانند، شما امنیت نوع در زمان کامپایل را از دست می‌دهید و شما با نوع‌های مقداری، بسته‌بندی را خواهید داشت. شما می‌توانید این وضاحت را تا حدی با تکنیکی که در بخش "بهبود امنیت نوع در زمان کامپایل در پیاده سازی‌های صریح متدهای رابطه" در انتهای فصل می‌گوییم، بهبود بخشید.

فاایده‌ی سوم رابطه‌های جنریک اینست که یک کلاس می‌تواند همان رابط را چندین بار پیاده‌سازی کند تا زمانی که پارامترهای نوع متفاوتی را تعیین کند. کد زیر مثالی را نشان می‌دهد که این مزیت چقدر در آن سودمند است:

```
using System;

// This class implements the generic IComparable<T> interface twice
public sealed class Number: IComparable<Int32>, IComparable<String> {
    private Int32 m_val = 5;
```

```

// This method implements IComparable<Int32>'s CompareTo
public Int32 CompareTo(Int32 n) {
    return m_val.CompareTo(n);
}

// This method implements IComparable<String>'s CompareTo
public Int32 CompareTo(String s) {
    return m_val.CompareTo(Int32.Parse(s));
}
}

public static class Program {
    public static void Main() {
        Number n = new Number();

        // Here, I compare the value in n with an Int32 (5)
        IComparable<Int32> cInt32 = n;
        Int32 result = cInt32.CompareTo(5);

        // Here, I compare the value in n with a String ("5")
        IComparable<String> cString = n;
        result = cString.CompareTo("5");
    }
}

```

پارامترهای نوع جنریک یک رابط نیز می‌توانند covariant یا contravariant علامت زده شوند که اجازه‌ی انعطاف پذیری بیشتری برای استفاده از رابطهای جنریک را می‌دهد. برای اطلاعات بیشتر درباره covariance و contravariance، بخش "آرگومان‌ها نوع جنریک و Contravariant" از نماینده‌ها و رابطه‌ها در فصل ۱۲ Covariant را ببینید.

جنریک‌ها و محدودیت‌های رابط

در بخش قبلی، مزایای استفاده از رابطهای جنریک را بحث کردم. در این بخش، من مزایای محدود کردن پارامترهای نوع جنریک به رابطه‌ها را بحث می‌کنم.

اولین فایده اینست که شما می‌توانید یک پارامتر نوع جنریک را به چندین رابط محدود کنید. وقتی این کار را می‌کنید، نوع پارامتری که ارسال می‌کنید باید تمام این محدودیت‌های رابط را پیاده‌سازی کند. نمونه‌ای در اینجا آمده است:

```

public static class SomeType {
    private static void Test() {
        Int32 x = 5;
        Guid g = new Guid();

        // This call to M compiles fine because
        // Int32 implements IComparable AND IConvertible
        M(x);

        // This call to M causes a compiler error because
        // Guid implements IComparable but it does not implement IConvertible
        M(g);
    }
}

```

```
}
```

```
// M's type parameter, T, is constrained to work only with types that
// implement both the IComparable AND IConvertible interfaces
private static Int32 M<T>(T t) where T : IComparable, IConvertible {
    ...
}
```

```
}
```

این واقعاً عالیست، وقتی شما پارامترهای یک متدها را تعریف می‌کنید، نوع هر پارامتر بیان می‌کند که آرگومان ارسالی باید از نوع پارامتر یا یک نوع مشتق شده از آن باشد، اگر نوع پارامتر یک رابط است، این بیان می‌کند که آرگومان می‌تواند از هر نوعی باشد تا زمانی که کلاس، رابط را پیاده‌سازی می‌کند. استفاده از محدودیت‌های رابطه‌ای چندگانه اجازه می‌دهد متدهای آرگومان ارسالی باید چندین رابط را پیاده‌سازی کند.

در حقیقت، اگر ما **T** را به یک کلاس و دو رابط محدود کیم، ما می‌گوییم که نوع آرگومان ارسالی باید از نوع کلاس پایه تعیین شده (یا مشتق شده از آن) باشد و آن همچنین باید دو رابط را پیاده‌سازی کند. این انعطاف پذیری به متدهای اجازه می‌دهد که واقعاً دیگر کنده‌ها چه چیزهایی می‌توانند ارسال کنند و اگر فراخوانی کنده‌ها این سه محدودیت را نداشته باشند، کامپایلر اعلام خطا می‌کند.

فاایده دوم از محدودیت‌های رابط، کاهش بسته‌بندی هنگام ارسال نمونه‌هایی از نوع مقداری است. در تکه کد قبلی، **x** (یک نمونه از یک **Int32** که یک نوع مقداری است) به متدهای **M** ارسال شد. وقتی **x** به **M** ارسال شد هیچ بسته‌بندی رخ نداد. اگر کد درون **t.CompareTo(...)** را فراخوانی کند، هنوز هم هیچ بسته‌بندی برای آرگومان‌های ارسالی به **CompareTo** ممکن است رخ بدهد. در سوی دیگر، اگر **M** اینگونه تعریف شده بود:

```
private static Int32 M(IComparable t) {
    ...
}
```

آنگاه برای ارسال **x** به **M**، **x** می‌بایست بسته‌بندی می‌شد.

برای محدودیت‌های رابط، کامپایلر سی‌شارپ دستورات زبان میانی (**IL**) خاصی تولید می‌کند که منجر به فراخوانی متدهای رابط، مستقیماً روی نوع مقداری بدون بسته‌بندی می‌شود. به جز استفاده از محدودیت‌های رابط، راه دیگری که کامپایلر سی‌شارپ این دستورات **IL** را تولید کند وجود ندارد و بنابراین، فراخوانی یک متدهای رابط روی یک نوع مقداری همیشه باعث بسته‌بندی می‌گردد.

پیاده‌سازی چندین رابط که نام و امضای متدهای یکسانی دارند

ندرتا، شما می‌خواهید یک نوع تعریف کنید که چندین رابط که متدهایی با نام و امضای یکسان تعریف می‌کنند را پیاده‌سازی کند. برای مثال، فرض کنید دو رابط طبق زیر تعریف شده اند:

```
public interface IWindow {
    Object GetMenu();
}
```

```
public interface IRestaurant {
    Object GetMenu();
}
```

بگوییم که شما می‌خواهید یک نوع تعریف کنید که هر دوی این رابط‌ها را پیاده‌سازی کند شما مجبور باید اعضای نوع را با استفاده از پیاده‌سازی صریح متدهای رابط طبق زیر پیاده کنید:

```
// This type is derived from System.Object and
// implements the IWindow and IRestaurant interfaces.
public sealed class MarioPizzeria : IWindow, IRestaurant {
    // This is the implementation for IWindow's GetMenu method.
```

```

Object IWindow.GetMenu() { ... }

// This is the implementation for IRestaurant's GetMenu method.
Object IRestaurant.GetMenu() { ... }

// This (optional method) is a GetMenu method that has nothing
// to do with an interface.
public Object GetMenu() { ... }
}

```

چون این نوع باید چندین متد جداگانه‌ی **GetMenu** را پیاده‌سازی کند، شما نیاز دارید به کامپایل سی‌شارپ بگویید کدام متد **GetMenu** حاوی پیاده‌سازی برای یک رابط خاص است.

کدی که از یک شی **MarioPizzeria** استفاده می‌کند، باید در قالب یک رابط خاص قرار بگیرد (تبديل شود) تا بتواند متد مورد نظر را فراخوانی کند. کد زیر این را نشان می‌دهد:

```

MarioPizzeria mp = new MarioPizzeria();

// This line calls MarioPizzeria's public GetMenu method
mp.GetMenu();

// These lines call MarioPizzeria's IWindow.GetMenu method
IWindow window = mp;
window.GetMenu();

// These lines call MarioPizzeria's IRestaurant.GetMenu method
IRestaurant restaurant = mp;
restaurant.GetMenu();

```

بهبود امنیت نوع در زمان کامپایل در پیاده‌سازی‌های صریح متد رابط

رابط‌ها عالی هستند چون یک روش استاندارد برای نوع‌هایی که می‌خواهند با هم‌دیگر ارتباط برقرار کنند، تعریف می‌کنند. قبل، من درباره‌ی رابط‌های جنریک و اینکه آن‌ها چگونه امنیت نوع در زمان کامپایل را بهبود بخشیده و بسته‌بندی را کاهش می‌دهند، صحبت کردم. متأسفانه، موقعه زیادی هست که شما نیاز به پیاده‌سازی یک رابط غیرجنریک فقط به این دلیل دارید که یک نسخه‌ی جنریک از آن وجود ندارد. اگر هر یک از متد‌های رابط، پارامترهایی از نوع **System.Object** بپذیرند یا یک مقدار که نوعش **System.Object** است، برگرداند، شما امنیت نوع در زمان کامپایل را از دست می‌دهید و بسته‌بندی را نیز خواهید داشت. در این بخش، من نشان خواهم داد چگونه از EIMI برای بهبود این وضعیت استفاده کنید:

به رابط بسیار رایج **IComparable** نگاه کنید:

```

public interface IComparable {
    Int32 CompareTo(Object other);
}

این رابط یک متد که یک پارامتر از نوع System.Object دریافت می‌کند را تعریف می‌نماید. اگر من نوع خودم که این رابط را پیاده‌سازی می‌کند تعریف کنم، تعریف نوع شبیه به این است:

internal struct SomeValueType : IComparable {
    private Int32 m_X;
    public SomeValueType(Int32 x) { m_X = x; }
    public Int32 CompareTo(Object other) {
        return(m_X - ((SomeValueType) other).m_X);
    }
}

```

با استفاده از **SomeValueType** اکنون من می‌توانم کد زیر را بنویسم:

```
public static void Main() {
    SomeValueType v = new SomeValueType(0);
    Object o = new Object();
    Int32 n = v.CompareTo(v);           // Undesired boxing
    n = v.CompareTo(o);                // InvalidCastException
}
```

این کد دو ویژگی دارد که ایده آل نیست:

- بسته‌بندی ناخواسته وقتی **v** به عنوان یک آرگومان به متده **CompareTo** ارسال می‌شود، باید بسته‌بندی گردد چون **CompareTo** انتظار یک **Object** را دارد.

- نبود امنیت نوع این کد کامپایل می‌شود، اما وقتی که سعی دارد **o** را به **CompareTo** تولید می‌شود.

هر دوی این مشکلات می‌توانند با استفاده از EIMI حل شوند. نسخه‌ی تغییر یافته‌ی **SomeValueType** که یک EIMI بدان اضافه شده است:

```
internal struct SomeValueType : IComparable {
    private Int32 m_x;
    public SomeValueType(Int32 x) { m_x = x; }

    public Int32 CompareTo(SomeValueType other) {
        return(m_x - other.m_x);
    }

    // NOTE: No public/private used on the next line
    Int32 IComparable.CompareTo(Object other) {
        return CompareTo((SomeValueType) other);
    }
}
```

به چندین تغییر در این نسخه‌ی جدید دقت کنید. نخست اینکه دو متده **CompareTo** دارد. اولین متده **CompareTo** دیگر یک **Object** را به عنوان پارامتر نمی‌گیرد، اکنون به جای آن، یک **SomeValueType** می‌گیرد. چون این پارامتر تغییر یافته است، کدی که **other** را به **SomeValueType** تبدیل می‌کند، دیگر نیاز نیست و حذف شده است. دوم اینکه تغییر اولین متده **CompareTo** برای نوع‌امن کردن آن به این معنی است که **SomeValueType** دیگر به قراردادی که با پیاده‌سازی رابط **IComparable** داشت، پاییند نیست. کلاس **SomeValueType** باید یک متده **CompareTo** که فرآورده شده باشد، داشته باشد. این وظیفه‌ی دومین متده **IComparable** که یک EIMI است، می‌باشد.

با اعمال این دو تغییر، اکنون امنیت نوع در زمان کامپایل را داشته و دیگر بسته‌بندی نیاز نیست:

```
public static void Main() {
    SomeValueType v = new SomeValueType(0);
    Object o = new Object();
    Int32 n = v.CompareTo(v);           // No boxing
    n = v.CompareTo(o);                // compile-time error
}
```

هرچند، ما یک متغير از نوع رابط تعریف می‌کنیم، مجدداً امنیت نوع در زمان کامپایل را از دست داده و با بسته‌بندی ناخواسته مواجه می‌شویم:

```
public static void Main() {
    SomeValueType v = new SomeValueType(0);
    IComparable c = v; // Boxing!
```

```

Object o = new Object();
Int32 n = c.CompareTo(v); // Undesired boxing
n = c.CompareTo(o); // InvalidCastException
}

```

در حقیقت، همانگونه که قبلا در این فصل گفتم، هنگام تبدیل یک نمونه نوع مقداری به یک نوع رابط، CLR باید نمونه نوع مقداری را بسته‌بندی کند. به خاطر این، در متدهای **Main** قبلی، دو بسته‌بندی رخ خواهد داد. EIMI ها غالبا هنگام پیاده‌سازی رابطه‌ای مثل **IList**.**ICollection**.**IConvertible** استفاده می‌شوند، آن‌ها به شما اجازه می‌دهند نسخه‌های نوع‌امن از متدهای این رابطه‌ها را بازاری و شما را قادر می‌سازند عملیات بسته‌بندی روی نوع‌های مقداری را کاهش دهید.

هنگام پیاده‌سازی های صریح متدهای رابط مراقب باشید

این بسیار مهم است که شما نکات ریزی که هنگام استفاده از EIMI ها وجود دارد را درک کنید و به خاطر این نکات، باید تا حد ممکن از EIMI ها خودداری کنید. خوشبختانه، رابطه‌ای جزیک به شما کمک می‌کنند تا حد زیادی از EIMI ها خودداری نمایید. اما هنوز ممکن است موقعی باشد که شما نیاز به استفاده از آن‌ها دارید (مثل پیاده‌سازی متدهای دو رابط با نام و اضای یکسان). مشکلات بزرگی که با EIMI ها همراه است عبارتند از:

- هیچ مستنداتی که توضیح دهد یک نوع چگونه یک متدهای EIMI را پیاده‌سازی می‌کند وجود ندارد.
- استودیو نیز وجود ندارد.
- نمونه‌های نوع مقداری هنگام تبدیل به یک رابط بسته‌بندی می‌شوند.
- یک EIMI نمی‌تواند توسط یک نوع مشتق شده فراخوانی شود.
- بگذارید دقیق‌تر به این مشکلات نگاه کنیم:

هنگام بررسی متدهای یک نوع در مستندات مرجع دات‌ننت فریمورک، پیاده‌سازی‌های صریح متدهای رابط لیست شده اند، اما هیچ راهنمایی مخصوص به یک نوع، وجود ندارد، شما فقط می‌توانید راهنمایی عمومی درباره‌ی متدهای رابط را بخوانید. برای نمونه، مستندات برای نوع **Int32** نشان می‌دهد که این نوع، تمام متدهای رابط **IConvertible** را پیاده‌سازی کرده است. این خوب است چون برنامه‌نویسان می‌دانند که این متدها وجود دارند، هرچند برای برنامه‌نویس بسیار گیج کننده است چون شما نمی‌توانید یک متدهای **IConvertible** را مستقیماً روی یک **Int32** فراخوانی کنید. برای نمونه، متدهای زیر کامپایل نمی‌شود:

```

public static void Main() {
    Int32 x = 5;
    Single s = x.Tosingle(null); // Trying to call an IConvertible method
}

```

هنگام کامپایل این متدهای کامپایل سی‌شارپ خطای زیر را اعلام می‌کند:

"messagei117: 'int' does not contain a definition for 'Tosingle'."

این پیام خطای برنامه‌نویس را گیج می‌کند چون به وضوح می‌گوید نوع **Int32** یک متدهای **ToSingle** را تعریف نکرده است، در حالیکه در حقیقت تعریف کرده است.

برای فراخوانی **ToSingle** روی یک **Int32**، شما باید ابتدا **Int32** را به یک **IConvertible** تبدیل کنید، همانگونه که در متدهای زیر نشان داده شده است:

```

public static void Main() {
    Int32 x = 5;
    Single s = ((IConvertible) x).Tosingle(null);
}

```

نیاز به این تبدیل اصلاً معلوم نیست و بسیاری از برنامه‌نویسان خودشان به این راه حل نمی‌رسند. اما یک مسئله باز هم بزرگ‌تر وجود دارد. تبدیل نوع مقداری **IConvertible** به یک **Int32** باعث بسته‌بندی نوع می‌شود، حافظه را هدر داده و عملکرد را ضعیف می‌کند. این دو مین مشکل بزرگی است که من در ابتدای فصل به آن اشاره کردم.

سومین و احتمالاً بزرگ‌ترین مشکلات با EIMI ها اینست که آن‌ها توسط یک کلاس مشتق شده قابل فراخوانی نیستند. یک مثال در این زمینه:

```

internal class Base : IComparable {

    // Explicit Interface Method Implementation
    Int32 IComparable.CompareTo(Object o) {
        Console.WriteLine("Base's CompareTo");
        return 0;
    }
}

internal sealed class Derived : Base, IComparable {

    // A public method that is also the interface implementation
    public Int32 CompareTo(Object o) {
        Console.WriteLine("Derived's CompareTo");

        // This attempt to call the base class's EIMI causes a compiler error:
        // error CS0117: 'Base' does not contain a definition for 'CompareTo'
        base.CompareTo(o);
        return 0;
    }
}

```

در متد **Derived** از **CompareTo**، من سعی می کنم **base.CompareTo** را فراخوانی کنم، اما این باعث می شود کامپایلر سی شارپ یک خطا اعلام کند. مشکل اینجاست که کلاس **Base** یک متد عمومی یا محافظت شده **CompareTo** ارائه نمی کند تا بتواند فراخوانی شود، آن، یک متد ارائه می کند که تنها توسط یک متغیر از نوع **IComparable** قابل فراخوانی است. من می توانستم متد از **CompareTo** را تغییر دهم تا شبیه به این شود:

```

// A public method that is also the interface implementation
public Int32 CompareTo(Object o) {
    Console.WriteLine("Derived's CompareTo");

    // This attempt to call the base class's EIMI causes infinite recursion
    IComparable c = this;
    c.CompareTo(o);
    return 0;
}

```

در این نسخه، من **this** را به یک متغیر **IComparable** تبدیل می کنم، **c**. و سپس از **c** برای فراخوانی **CompareTo** استفاده می کنم، هر چند، متد عمومی **Derived** از **Comparable** به عنوان پیاده سازی متد **CompareTo** از **IComparable** برای **Derived** عمل می کند و بنابراین، بازگشتی بی نهایت رخ می دهد. این مشکل با تعریف کلاس **Derived** بدون رابط **IComparable** حل می شود، همانند این:

```
internal sealed class Derived : Base /*, IComparable */ { ... }
```

حال، متد **Derived** در **Base** **CompareTo** را فراخوانی می کند. اما گاهی شما به راحتی نمی توانید رابط را از نوع حذف کنید چون شما می خواهید نوع مشتق شده، یک رابط را پیاده سازی کند. بهترین راه حل این مشکل، اینست که کلاس پایه، یک متد مجازی علاوه بر متد رابط که صریحاً پیاده سازی کرده است، فراهم کند. آنگاه، کلاس **Derived** می تواند متد مجازی را بازنویسی کند. روش صحیح تعریف کلاس های **Base** و **Derived** اینگونه است:

```

internal class Base : IComparable {

    // Explicit Interface Method Implementation
    Int32 IComparable.CompareTo(Object o) {

```

```

Console.WriteLine("Base's IComparable CompareTo");
return CompareTo(o); // This now calls the virtual method
}

// Virtual method for derived classes (this method could have any name)
public virtual Int32 CompareTo(Object o) {
    Console.WriteLine("Base's virtual CompareTo");
    return 0;
}

internal sealed class Derived : Base, IComparable {

    // A public method that is also the interface implementation
    public override Int32 CompareTo(Object o) {
        Console.WriteLine("Derived's CompareTo");

        // Now, we can call Base's virtual method
        return base.CompareTo(o);
    }
}

```

توجه کنید که من متد مجازی فوق را به عنوان یک متد عمومی تعریف کردم، اما در بعضی موارد، شما ترجیح می‌دهید متد مرا محافظت شده کنید. این خوب است که به جای عمومی، متد را محافظت شده کنید. اما این کار تغییرات کوچکی را ناگزیر می‌سازد. این بحث به وضوح نشان داد که EIMI ها باید با دقیقی استفاده شوند. وقتی بسیاری از برنامه‌نویسان در ابتدا درباره EIMI ها یاد می‌گیرند، فکر می‌کنند آن‌ها خوب هستند و هر جا بتوانند از آن‌ها استفاده می‌کنند. این کار را نکنید. EIMI ها در بعضی شرایط مفید هستند اما شما باید هرچرا ممکن است از آن‌ها خودداری کنید چون استفاده از یک نوع را بسیار مشکل می‌کنند.

طراحی: کلاس پایه یا رابط؟

من اغلب این سوال را می‌شنوم "من باید یک کلاس پایه طراحی کنم یا یک رابط؟" جواب سوال همیشه واضح نیست. راهنمایی‌های زیر به شما کمک می‌کنند:

رابطه‌ی IS-A در مقابل CAN-DO یک نوع فقط می‌تواند یک پیاده‌سازی را به ارت بردا. اگر نوع مشتق شده نتواند یک رابطه IS-A ("هست یک") با نوع پایه برقرار کند، از یک نوع پایه استفاده نکنید، از یک رابط استفاده کنید. رابط‌ها یک رابطه‌ی CAN-DO ("می تواند انجام دهد") را بیان می‌کنند. اگر کاربرد CAN-DO به نظر می‌رسد متعلق به نوع‌های شی متعدد باشد، از یک رابط استفاده کنید. برای نمونه، یک نوع می‌تواند نمونه‌های خودش را به نوع دیگر (**Convertible**) تبدیل کند، یک نوع می‌تواند یک نمونه از خودش را سریالی کند (**ISerializable**) و غیره. دقت کنید که نوع‌های مقداری باید از **System.ValueType** مشتق شوند و بنابراین آن‌ها نمی‌توانند از یک کلاس پایه دلخواه مشتق شوند. در این حالت، شما باید از یک رابطه‌ی CAN-DO استفاده کنید و یک رابط تعريف کنید.

استفاده آسان معمولاً برای شما به عنوان برنامه‌نویس آسانتر است یک نوع مشتق شده از یک نوع پایه تعريف کنید تا اینکه تمام متدهای یک رابط را پیاده‌سازی نمایید. نوع پایه می‌تواند کاربردهای زیادی را فراهم کند، پس نوع مشتق شده احتمالاً تنها به بخشی از رفتار تغییر یافته آن نیازمند است. اگر شما یک رابط تعريف کنید، نوع جدید باید تمام اعضا را پیاده‌سازی کند.

پیاده‌سازی استوار بدون توجه به اینکه چقدر خوب، یک رابط مستندسازی شده باشد، خیلی بعيد است که هر فردی، قرارداد را ۱۰۰ درصد صحیح پیاده‌سازی کند. در واقع، COM از این مشکل رنج می‌برد که بهمین خاطر است که بعضی اشیاء COM فقط با Internet و Microsoft Office Word و Explorer از نوعی استفاده می‌کنند و به خوبی تست شده است. آنگاه می‌توانید بخش‌هایی که نیاز به تغییر دارند را تغییر دهید.

▪ **نسخه‌بندی** اگر شما یک متد به نوع پایه اضافه کنید، نوع مشتق شده، متد جدید را به ارث می‌برد، شما از نوعی استفاده می‌کنید که کار می‌کند و سورس کد کاربر، حتی نیاز به کامپایل مجدد ندارد. افزودن یک عضو جدید به رابط، اجبار می‌کند ارث برندۀ رابط، سورس کدش را تغییر داده و آن را مجدداً کامپایل کند.

در FCL، کلاس‌ها مربوط به استریم داده‌ها از یک پیاده‌سازی وراثت استفاده می‌کند. کلاس **System.IO.Stream** کلاس پایه خلاصه است. آن، تعدادی متد مثل **Read** و **Write** فراهم می‌کند. دیگر کلاس‌ها، **System.IO.MemoryStream**, **System.IO.FileStream**, **System.Net.Sockets.NetworkStream** کلاس **Stream** از **System.IO.Stream** مشتق شده‌اند. مایکروسافت یک رابطه IS-A را بین هر یک از این سه کلاس و عملیات همزمان ورودی خروجی دارند، آن‌ها قابلیت انجام عملیات‌های غیرهمزمان ورودی خروجی را از کلاس پایه **Stream** به ارث می‌برند. اقرار می‌کنم انتخاب وراثت برای کلاس‌های استریم، کاملاً روش و واضح نیست؛ کلاس پایه **Stream** پیاده‌سازی کوچکی را فراهم می‌کند. هر چند اگر شما به کلاس‌های کنترل Windows Forms نگاه کنید که **ListBox**, **CheckBox**, **Button** و تمام دیگر کنترل‌ها از **System.Windows.Forms.Control** مشتق شده‌اند، ساده است که تمام کدی که **Control** پیاده‌سازی کرده است را تصور کنید که کلاس‌های کنترل مختلف، به سادگی برای کارکرد صحیح خود، آن را به ارث می‌برند.

برخلاف آن، مایکروسافت مجموعه‌های FCL را بر اساس رابط طراحی کرده است. فضای نام **System.Collections.Generic** چندین رابط مربوط به مجموعه‌ها را تعریف می‌کند. **IDictionary< TKey, TValue >**, **IList< T >**, **ICollection< T >**, **IEnumerable< out T >**. مایکروسافت تعدادی کلاس مثل **Stack< T >**, **Queue< T >**, **Dictionary< TKey, TValue >**, **List< T >** و غیره را فراهم کرده است که ترکیب‌هایی از این رابط‌ها را پیاده‌سازی می‌کنند. در اینجا طراحان، یک رابطه CAN-DO را بین کلاس‌ها و رابط‌ها انتخاب کرده‌اند چون پیاده‌سازی کلاس‌های مجموعه مختلف اساساً با یکدیگر متفاوتند. به بیان دیگر، کد اشتراکی زیادی بین یک **Dictionary< TKey, TValue >**, یک **IList< T >** و یک **Queue< T >** وجود ندارد.

با این وجود، عملیات‌هایی که این کلاس‌ها ارائه می‌کنند بسیار یکنواخت است. برای نمونه، همه‌ی آن‌ها یک مجموعه از عناصر را نگهداری می‌کنند که می‌توانند شمرده شوند، و تمام آن‌ها اجازه افزودن و حذف عناصر را می‌دهند. اگر شما یک اشاره‌گر به یک شی که نوعش رابط **IList< T >** را پیاده‌سازی می‌کند، دارید، شما می‌توانید کدی بنویسید که عناصر را اضافه کند، عناصر را حذف کند، و به دنبال یک عنصر بگردد و تمام این‌ها را بدون دانستن نوع دقیق مجموعه‌ای که روی آن کار می‌کنید، انجام دهید. این یک مکانیزم بسیار قدرتمند است.

سرانجام، باید اشاره شود که شما واقعاً می‌توانید هر دو کار را انجام دهید، یک رابط تعریف کنید و یک نوع پایه که رابط را پیاده‌سازی می‌کند، فراهم کنید. برای نمونه، FCL رابط **IComparer< in T >** را تعریف می‌کند و هر نوعی می‌تواند انتخاب کند که این رابط را پیاده‌سازی کند. به علاوه، یک کلاس پایه خلاصه، **Comparer< T >** که این رابط را پیاده‌سازی می‌کند فراهم می‌نماید. داشتن هر دوی یک رابط و یک کلاس پایه، انعطاف‌پذیری بالایی را فراهم می‌کند چون برنامه‌نویسان می‌توانند انتخاب کنند که کدام را ترجیح می‌دهند.

فصل ۴: کاراکترها، رشته‌ها و کار با متن

در این فصل، من مکانیزم کار با تک‌تک کاراکترها و رشته‌ها در دات‌نوت فریمورک مایکروسافت را توضیح می‌دهم. با صحبت درباره‌ی ساختار شروع می‌کنم و راههای مختلف دستکاری یک کاراکتر را می‌گویم. سپس به سراغ کلاس پر کاربردتر **System.String** می‌روم، که به شما اجازه می‌دهد با رشته‌های تغییر ناپذیر کار کنید. (وقتی ساخته‌ها می‌شوند، رشته‌ها به هیچ روشی قابل تغییر نیستند). پس از بررسی رشته‌ها من به شما نشان می‌دهم چگونه عملیات‌های متنوع را به صورت کارا انجام دهید تا یک رشته را به صورت بُویا از طریق کلاس **System.Text.StringBuilder** بسازید. پس از گفتن مبانی رشته‌ها، سپس روش فرمت شی‌ها به رشته‌ها و روش‌های نگهداری و ارسال رشته‌ها با اینکدینگ‌های مختلف را خواهم گفت. در پایان، من کلاس **System.Security.SecureString** را بحث می‌کنم که می‌تواند برای محافظت رشته‌های حساس مثل رمز عبور و اطلاعات کارت اعتباری استفاده شود.

کاراکترها

در دات‌نوت فریمورک، کاراکترها همیشه با مقادیر ۱۶ بیتی یونیکد نمایش داده می‌شوند، که ساخت برنامه‌های جهانی را آسان می‌کند. یک کاراکتر با یک نمونه از ساختار **System.Char** (یک نوع مقداری) نمایش داده می‌شوند. نوع **System.Char** بسیار ساده است. دو فیلد ثابت عمومی فقط-خواندنی ارائه می‌کند، **MinValue** که به عنوان '\0' تعریف شده و **MaxValue** که به عنوان '\ufffff' تعریف شده است.

با یک نمونه از یک **Char**، شما می‌توانید متدهای **GetUnicodeCategory** را فراخوانی کنید که یک مقدار از نوع شمارشی **System.Globalization.UnicodeCategory** را برمی‌گرداند. این مقدار بیان می‌کند که کاراکتر، یک کاراکتر کترلی، یک نماد ارز (نرخ پول)، یک حرف کوچک، یک حرف بزرگ، یک کاراکتر علامت گذاری، یک نماد ریاضی یا یک کاراکتر دیگر (که توسط استاندارد یونیکد تعریف شده) می‌باشد. برای ساده کردن برنامه‌نویسی، نوع **Char** چندین متدهای نیز ارائه می‌کند، مثل **IsUpper**, **IsWhiteSpace**, **IsLetter**, **IsDigit**, **IsSurrogate**, **IsSeparator**, **IsNumber**, **IsControl**, **IsPunctuation**, **IsLower**, **false** و **IsSymbol** و **IsHighSurrogate**. اکثر این متدها در درون خود **GetUnicodeCategory** را فراخوانی کرده و بر طبق آن، **true** یا **false** بر می‌گردانند. توجه کنید تمام این متدها یا یک تک کاراکتر برای پارامتر می‌گیرند یا یک **String** بهمراه اندیسی از یک کاراکتر درون **String** به علاوه، شما می‌توانید یک کاراکتر را به معادل حرف کوچک یا حرف بزرگش به روشی مستقل از فرهنگ با فراخوانی متدهای **ToUpperInvariant** یا **ToLowerCaseInvariant** تبدیل کنید. متدهای **ToUpper** و **ToLower** کاراکتر را با استفاده از اطلاعات فرهنگ دریافت مربوط به ترد فراخوانی کننده (که متدها، آن را در درون از طریق ویژگی **CurrentCulture** از کلاس **System.Threading.Thread** می‌کنند) تبدیل می‌نمایند. شما همچنین می‌توانید یک فرهنگ خاص را با ارسال یک نمونه از کلاس **CultureInfo** به این متدها تعیین کنید. **ToUpper** و **ToLower** نیاز به اطلاعات فرهنگ دارند چون بزرگی و کوچکی حروف، وابسته به فرهنگ است. برای نمونه ترک‌ها حرف بزرگ برای **U+0069** (حرف کوچک لاتین ا) را **U+0130** (حرف بزرگ لاتین ا) با نقطه بالای آن در نظر می‌گیرند، در حالیکه دیگر فرهنگ‌ها آن را **U+0049** (حرف بزرگ لاتین ا) در نظر می‌گیرند.

گذشته از این متدهای استاتیک، نوع **Char** تعدادی متدهای از خودش نیز ارائه می‌کند. متدهای **Equals** در صورتی که دو نمونه **Char** کد ۱۶ بیتی یونیکد یکسانی را نمایش دهند، **true** برمی‌گرداند. متدهای **CompareTo** (تعریف شده توسط رابطه‌ای **IComparable/IComparable<Char>**) مقایسه‌ای از دو نمونه **Char** را بر می‌گردانند، این مقایسه حساس به فرهنگ نیست.

متدهای **ConvertFromUtf32** یک رشته شامل دو کاراکتر **UTF16** از یک تک کاراکتر **UTF-32** تولید می‌کند. **ConvertToUtf32** یک کاراکتر **UTF-16** از یک جفت جانشین^{۵۲} بالا/پایین یا از یک رشته تولید می‌کند. متدهای **ToString** یک **String** را برمی‌گرداند. بر عکس **Parse/TryParse** قرار دارد که یک **String** تک کاراکتر را گرفته و کد **UTF-16** آنرا برمی‌گرداند. آخرین متدهای **GetNumericValue**، معادل عددی یک کاراکتر را برمی‌گرداند، من این متدها در کد زیر نشان داده ام:

```
using System;
```

^{۵۲} یک Surrogate Pair، ترکیب دو کاراکتر یونیکد است برای کاراکترهایی که نمایش معتبری در یونیکد ندارند.

```

public static class Program {
    public static void Main() {
        Double d; // '\u0033' is the "digit 3"
        d = Char.GetNumericValue('\u0033'); // '3' would work too
        Console.WriteLine(d.ToString()); // Displays "3"

        // '\u00bc' is the "vulgar fraction one quarter ('¼')"
        d = Char.GetNumericValue('\u00bc');
        Console.WriteLine(d.ToString()); // Displays "0.25"

        // 'A' is the "Latin capital letter A"
        d = Char.GetNumericValue('A');
        Console.WriteLine(d.ToString()); // Displays "-1"
    }
}

```

برانجام، سه تکنیک به شما اجازه‌ی تبدیل بین نوع‌های عددی مختلف و نمونه‌های **Char** و بالعکس را می‌دهد. تکنیک‌ها به ترتیب ارجحیت لیست شده اند:

- **تبدیل (Casting)** راحت‌ترین راه تبدیل یک **Char** به یک مقدار عددی مثل یک **Int32**. تبدیل (Casting) می‌باشد. از این سه تکنیک، این مورد کارترین است چون کامپایلر دستورات زبان میانی (IL) ای تولید می‌کند که تبدیل را انجام می‌دهد، هیچ متندی نیاز نیست فراخوانی شود. به علاوه، بعضی زبان‌ها (مثل سی‌شارپ) به شما اجازه می‌دهند که تبدیل با کد بررسی شده یا بررسی نشده، انجام پذیرد (که در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" بحث شد).

- **استفاده از نوع Convert** نوع **System.Convert**، چندین متدهای عمومی ارائه می‌کند که قادرند یک **Char** را به یک نوع عددی و بالعکس تبدیل کنند. تمام این متدها تبدیل را به عنوان یک عمل بررسی شده، انجام می‌دهند، که باعث می‌شود در صورتی که تبدیل منجر به از دست رفتن داده شود، یک **OverflowException** تولید گردد.

- **استفاده از رابط IConvertible** نوع **Char** و تمام نوع‌های عددی در کتابخانه کلاس فرمورک (FCL) رابط **IConvertible** را پیاده‌سازی می‌کنند. این رابط متدهایی مثل **ToChar** و **ToUInt16** تعریف می‌کند. این تکنیک در بین سه روش، کمترین کارایی را دارد چون فراخوانی یک متدهای را فراخوانی نیاز دارد که نمونه بسته‌بندی شود – **Char** و تمام نوع‌های عددی، نوع مقداری هستند. متدهای **IConvertible** در صورتی که نوع نتواند تبدیل شود یا اگر تبدیل منجر به از دست داده شود (مثل تبدیل یک **Char** به یک **Boolean**) یک **System.InvalidCastException** تولید می‌کنند. توجه کنید نوع‌های زیادی (شامل نوع **Char** و نوع‌های عددی) متدهای **IConvertible** را با پیاده‌سازی صریح متدهای "رابطها" بحث شد) پیاده‌سازی می‌کنند. این یعنی شما قبل از آنکه بتوانید هر یک از متدهای رابط را فراخوانی کنید، باید صریحاً نمونه را به یک **IConvertible** تبدیل (cast) کنید. تمام متدهای **IConvertible** به جز **GetHashCode** یک اشاره‌گر به یک شی که رابط **IFormatProvider** را پیاده‌سازی می‌کند، دریافت می‌کنند. این پارامتر سودمند است اگر به دلایلی، تبدیل، نیاز به اطلاعات فرهنگ داشته باشد. برای اغلب تبدیل‌ها، شما می‌توانید **null** را برای این پارامتر ارسال کنید چون در هر صورت، نادیده گرفته می‌شود.

کد زیر استفاده از این سه تکنیک را نشان می‌دهد:

```

using System;

public static class Program {
    public static void Main() {
        Char c;
        Int32 n;

        // Convert number <-> character using C# casting
    }
}

```

```

c = (Char) 65;
Console.WriteLine(c);                                // Displays "A"

n = (Int32) c;
Console.WriteLine(n);                                // Displays "65"

c = unchecked((Char) (65536 + 65));
Console.WriteLine(c);                                // Displays "A"

// Convert number <-> character using Convert
c = Convert.ToChar(65);
Console.WriteLine(c);                                // Displays "A"

n = Convert.ToInt32(c);
Console.WriteLine(n);                                // Displays "65"

// This demonstrates Convert's range checking
try {
    c = Convert.ToChar(70000);                      // Too big for 16 bits
    Console.WriteLine(c);                            // Doesn't execute
}
catch (OverflowException) {
    Console.WriteLine("Can't convert 70000 to a char.");
}

// Convert number <-> character using IConvertible
c = ((IConvertible) 65).ToChar(null);
Console.WriteLine(c);                                // Displays "A"

n = ((IConvertible) c).ToInt32(null);
Console.WriteLine(n);                                // Displays "65"
}
}
}

```

نوع System.String

یکی از نوع‌های پرکاربرد در هر برنامه‌ای، یک **String** یک مجموعه تغییر ناپذیر از کاراکترها را نمایش می‌دهد. نوع **String** مستقیماً از **Object** مشتق شده است، که آن را یک نوع ارجاعی می‌کند و بنابراین اشیاء **String** (آرایه کاراکترهایش) همیشه در هیچ زندگی می‌کنند و هرگز در پسته‌ی ترد قرار ندارند. نوع **String** چند رابط را نیز پیاده‌سازی می‌کند (**IComparable<String>**، **IComparable<String>**، **IEquatable<String>**، **IEnumerable<Char>**، **IConvertible**).

ساختن رشته‌ها

بسیاری از زبان‌های برنامه‌نویسی (شامل سی‌شارپ)، **String** را یک نوع اصلی در نظر می‌گیرند – یعنی، کامپایلر به شما اجازه می‌دهد رشته‌های تحت‌الفظی را مستقیماً در سورس کدتان بیان کنید. کامپایلر این رشته‌ها را در متادیتای مأذول قرار می‌دهد و آن‌ها در زمان اجرا بارگذاری و ارجاع می‌شوند. در سی‌شارپ شما نمی‌توانید از عملگر **new** برای ساخت یک شی **String** از روی یک رشته تحت الفظی استفاده کنید:

```
using System;
```

۱۵۹

```
public static class Program {
    public static void Main() {
        String s = new String("Hi there.");           // <-- Error
        Console.WriteLine(s);
    }
}
```

به جای آن، شما باید از نحو ساده شده زیر استفاده کنید:

```
using System;

public static class Program {
    public static void Main() {
        String s = "Hi there.";
        Console.WriteLine(s);
    }
}
```

اگر شما این کد را کامپایل کرده و IL آن را (با ILDasm.exe) بررسی کنید، محتويات زیر را می‌بینید:

```
.method public hidebysig static void Main() cil managed
{
    .entrypoint
    // Code size     13 (0xd)
    .maxstack 1
    .locals init (string V_0)
    IL_0000: ldstr   "Hi there."
    IL_0005: stloc.0
    IL_0006: ldloc.0
    IL_0007: call     void [mscorlib]System.Console::WriteLine(string)
    IL_000c: ret
} // end of method Program::Main
```

دستور IL **newobj** یک نمونه از یک شی می‌سازد. اما هیچ دستور **newobj** در کد این مثال وجود ندارد. به جای آن، شما دستور خاص **ldstr** (بارگذاری رشته **load string**) را می‌بینید، که یک شی **String** را با استفاده از رشته تحتالفظی که از متادیتا بدست می‌آید، می‌سازد. این نشان می‌دهد که CLR در حقیقت روش ویژه‌ای برای ساخت اشیاء **String** تحتالفظی دارد.

اگر شما از کد نالمن استفاده می‌کنید، می‌توانید یک شی **String** را از روی یک **SByte*** یا **Char*** بسازید. برای انجام این کار، شما از عملگر **new** سی‌شارپ استفاده کرده و یکی از سازندهایی که نوع **String** فراهم می‌کند و پارامترهای **Char*** یا **SByte*** می‌گیرد را فراخوانی کنید. این سازنده‌ها یک شی **String** می‌سازند و رشته را از روی یک آرایه از نمونه‌های **Char** یا بایت‌های علامت دار، مقداردهی اولیه می‌کنند. دیگر سازنده‌ها پارامتر اشاره‌گری ندارد و تنها توسط کد امن (قابل بازبینی) نوشته شده در هر زبان برنامه‌نویسی مدیریت شده، قابل فراخوانی هستند.

سی‌شارپ نحو ویژه‌ای برای کمک به شما در وارد کردن رشته‌های تحت الفظی در سورس کدتان، ارائه می‌کند برای کاراکترهای خاص مثل خط جدید، اینتر و فاصله، سی‌شارپ از مکانیزم **escape** که برنامه‌نویسان C/C++ با آن آشنا هستند استفاده می‌کند:

```
// String containing carriage-return and newline characters
String s = "Hi\r\nthere.;"
```

مهم اگرچه مثال قبل، کاراکترهای خط جدید و اینتر (carriage-return) را در رشته قرار می دهد، اما این روش را توصیه نمی کنم. به جای آن، نوع **System.Environment**، یک ویژگی فقط-خواندنی **NewLine** تعریف می کند که یک رشته شامل این کاراکترها وقتی برنامه‌ی شما در ویندوز مایکروسافت در حال اجراست، بر می گرداند. هر چند، ویژگی **NewLine** حساس به پلتفرم است و رشته‌ی مناسب را با بدست آوردن کاراکتر خط جدید در آن پلتفرم، برمی گرداند. پس برای نمونه، اگر زیرساختار مشترک زبان (CLI) به یک سیستم UNIX انتقال داده شود، ویژگی **NewLine**، یک رشته شامل یک تک کاراکتر \n را برمی گرداند. روش صحیح تعریف رشته قبلی که در هر پلتفرمی به درستی کار کند اینجگونه است:

```
String s = "Hi" + Environment.NewLine + "there.;"
```

شما می توانید چندین رشته را به هم اتصال داده و یک رشته‌ی جدید با استفاده از عملگر + سی شارپ بسازید:

```
// Three literal strings concatenated to form a single literal string
```

```
String s = "Hi" + " " + "there.;"
```

در این کد، چون تمام رشته‌ها تحت الفظی هستند، کامپایلر سی شارپ آن‌ها را در زمان کامپایل به هم متصل کرده و تنها یک رشته – را در یک متادیتای مازول قرار می دهد. برای اتصال چندین رشته به هم دیگر در زمان اجرا، از استفاده از عملگر + خودداری کنید چون آن، چندین شی رشته در هیچ می سازد که باید جمع آوری گردد. به جای آن از نوع **System.Text.StringBuilder** استفاده کنید (که بعدا در این فصل، آن را توضیح خواهیم داد). سرانجام، سی شارپ یک روش ویژه برای تعریف یک رشته ارائه می کند که در آن تمام کاراکترهای بین دو نقل قول به عنوان بخشی از رشته در نظر گرفته می شوند. این تعاریف ویژه، رشته‌های تحت الفظی verbatim strings نامیده می شوند. (عموما هنگام تعیین مسیر یک فایل یا دایرکتوری یا هنگام کار با عبارت‌های منظم، استفاده می شوند. کد زیر نحوه تعریف یک رشته یکسان با و بدون استفاده از کاراکتر رشته تحت الفظی (@) را نشان می دهد:

```
// Specifying the pathname of an application
```

```
String file = "C:\\windows\\System32\\Notepad.exe";
```

```
// Specifying the pathname of an application by using a verbatim string
```

```
String file = @"/C:\\Windows\\System32\\Notepad.exe";
```

شما می توانید هر کدام از این دو خط را در یک برنامه استفاده کنید چون آن‌ها رشته‌های یکسانی در متادیتای مازول تولید می کنند. به هر حال، نماد @ قبل از رشته در دومین خط به کامپایلر می گوید که رشته، یک رشته‌ی تحت الفظی است. در عمل، این به کامپایلر می گوید با کاراکترهای backslash، به جای کاراکترهای escape به عنوان کاراکترهای backslash رفتار کند، که مسیر تعیین شده در کد شما را بسیار خواناتر می کند. حال که نحوه ساخت یک رشته را دیدید، بگذارید کمی درباره عملیاتی که می توانید روی اشیاء **String** انجام دهید، صحبت کنیم.

رشته‌ها تغییر ناپذیرند

مهمترین چیزی که باید درباره یک شی **String** بدانید اینست که آن، تغییر ناپذیر است. یعنی، وقتی ساخته می شود، یک رشته هرگز طولانی تر نمی شود، کوتاه تر نمی شود، یا هیچ یک از کاراکترهای تغییر نمی کند. تغییر ناپذیر بودن رشته‌ها، چندین مزیت دارد. اول اینکه، به شما اجازه می دهد بدون تغییر دادن رشته، روی آن عملیات انجام دهید:

```
if (s.ToUpperInvariant().Substring(10, 21).EndsWith("EXE")) {  
    ...  
}
```

در اینجا، **ToUpperInvariant**، یک رشته‌ی جدید برمی گرداند؛ کاراکترهای رشته‌ی **s** را تغییر نمی دهد. بر روی رشته‌ی برجستی توسط **ToUpperInvariant** عمل می کند و یک رشته برمی گرداند که توسط **EndsWith** بررسی می شود. دو رشته‌ی موقتی تولید شده توسط **Substring** و **ToUpperInvariant** برای مدت زمان طولانی توسط کد برنامه ارجاع نمی شوند و جمع آوری کننده‌ی زباله، حافظه‌ی آن‌ها را در جمع آوری بعدی پس می گیرد. اگر شما تعداد زیادی دستکاری روی رشته انجام دهید، شما تعداد زیادی شی **String** در هیچ ساخته اید که باعث جمع آوری‌های بیشتر می گردد و عملکرد برنامه شما را تضعیف می کند. برای انجام تعداد زیادی دستکاری روی رشته به صورت کارا، از کلاس **StringBuilder** استفاده کنید. داشتن رشته‌های تغییر ناپذیر همچنین یعنی هیچ مشکل همزمانی ترد هنگام دستکاری یا دسترسی به یک رشته وجود ندارد. به علاوه، برای CLR این

امکان وجود دارد که محتویات چندین **String** یک تک شی به اشتراک بگذارد. این کار تعداد رشته‌های سیستم را کاهش داده – حافظه کمتری مصرف می‌شود – و این چیزی است که وارد کردن رشته (که بعدا در این فصل بحث می‌شود)، تماما درباره‌ی آن است.

به دلایل عملکردی، نوع **String** بسیار با CLR همانه‌گ است. به خصوص CLR قالب بندی دقیق فیله‌های تعریف شده در نوع **String** را می‌داند و CLR مستقیما به این فیله‌ها دسترسی پیدا می‌کند. این دسترسی مستقیم و عملکرد بهتر همراه با کمی هزینه برنامه‌نویسی است: کلاس **String** مهر شده (sealed) است که یعنی شما نمی‌توانید از آن به عنوان کلاس پایه برای نوع خودتان استفاده کنید. اگر شما قادر به تعریف نوع خودتان با نوع **String** به عنوان کلاس پایه بودید، شما می‌توانستید برخی فرضیاتی که تیم CLR درباره‌ی تغییر ناپذیری رشته‌های **String** دارند را بر هم بزنید.

مقایسه رشته‌ها

مقایسه، احتمالا رایج ترین عملی است که روی رشته‌ها انجام می‌شود. دو دلیل برای مقایسه رشته با هم بیگر وجود دارد. ما رشته‌ها را برای تعیین برابری یا مرتبا کردن آن‌ها (عموما برای ارائه به یک کاربر) مقایسه می‌کنیم. در تعیین برابری رشته یا هنگام مقایسه برای مرتب سازی، قویا توصیه می‌شود شما یکی از این متدها (تعریف شده توسط کلاس **String**) را فراخوانی کنید:

```
Boolean Equals(String value, StringComparison comparisonType)
static Boolean Equals(String a, String b, StringComparison comparisonType)

static Int32 Compare(String strA, String strB, StringComparison comparisonType)
static Int32 Compare(string strA, string strB, Boolean ignoreCase, CultureInfo culture)
static Int32 Compare(String strA, String strB, CultureInfo culture, CompareOptions options)
static Int32 Compare(String strA, Int32 indexA, String strB, Int32 indexB, Int32 length,
    StringComparison comparisonType)
static Int32 Compare(String strA, Int32 indexA, String strB, Int32 indexB, Int32 length,
    CultureInfo culture, CompareOptions options)
static Int32 Compare(String strA, Int32 indexA, String strB, Int32 indexB, Int32 length,
    Boolean ignoreCase, CultureInfo culture)

Boolean StartsWith(String value, StringComparison comparisonType)
Boolean StartsWith(String value,
    Boolean ignoreCase, CultureInfo culture)

Boolean EndsWith(String value, StringComparison comparisonType)
Boolean EndsWith(String value, Boolean ignoreCase, CultureInfo culture)
```

هنگام مرتب سازی، شما همیشه باید مقایسه‌های حساس به بزرگی و کوچکی حروف را انجام دهید. علت اینست که اگر دو رشته که فقط از لحاظ بزرگی و کوچکی حروف با هم تفاوت دارند، یکسان در نظر گرفته شوند، هریک از آن‌ها را مرتب می‌کنند، ممکن است متفاوت مرتب شوند، که این، کاربر را گیج می‌کند. آرگومان **ComparisonType** (در اغلب متدهای نشان داده شده در بالا) یکی از مقادیر تعریف شده توسط نوع شمارشی **StringComparison** است که طبق زیر تعریف شده است:

```
public enum StringComparison {
    CurrentCulture = 0,
    CurrentCultureIgnoreCase = 1,
    InvariantCulture = 2,
    InvariantCultureIgnoreCase = 3,
    Ordinal = 4,
    OrdinalIgnoreCase = 5
}
```

آرگومان **options** (در دو مورد از متدهای فوق) یکی از مقادیر تعریف شده توسط نوع شمارشی **CompareOptions** است: [Flags]

```
public enum CompareOptions {
    None = 0,
    IgnoreCase = 1,
    IgnoreNonSpace = 2,
    IgnoreSymbols = 4,
    IgnoreKanaType = 8,
    IgnoreWidth = 0x00000010,
    Ordinal = 0x40000000,
    OrdinalIgnoreCase = 0x10000000,
    StringSort = 0x20000000
}
```

متدهایی که یک آرگومان **CompareOptions** می‌پذیرند، همچنین شما را مجبور می‌کنند صریحاً یک فرهنگ را ارسال کنید. هنگام ارسال پرچم **OrdinalIgnoreCase** یا **Ordinal**، این متدهای **Compare**، فرهنگ تعیین شده را نادیده می‌گیرند.

بسیاری از برنامه‌ها از هدف‌های برخاسته برای هدف‌های برنامه‌نویسی مثل نام مسیرها، نام فایل‌ها، URL ها، کلیدها و مقادیر رجیستری، متغیرهای محیطی، رفلکشن، برچسب‌های XML و غیره استفاده می‌کنند. اغلب این رشتهدان به کاربر نشان داده نمی‌شوند و فقط درون برنامه استفاده می‌شوند. هنگام مقایسه چنین رشتهدانی شما باید همیشه از **StringComparison.OrdinalIgnoreCase** یا **StringComparison.Ordinal** استفاده کنید. چون اطلاعات فرهنگ هنگام مقایسه در نظر گرفته نشده اند، این سریعترین راه برای انجام مقایسه‌ای است که نباید تحت تاثیر زبان قرار بگیرد. در سوی دیگر، وقتی شما می‌خواهید رشتهدان را به روش صحیح زبانی (معمولًا برای نمایش به یک کاربر نهایی) مقایسه کنید، شما باید از **StringComparison.CurrentCultureIgnoreCase** یا **StringComparison.CurrentCulture** استفاده کنید.

مهم برای اغلب موقع، **StringComparison.InvariantCulture** و **StringComparison.InvariantCultureIgnoreCase**

نباید استفاده شود. اگرچه این مقادیر باعث می‌شوند مقایسه از لحاظ زبانی صحیح باشد، استفاده از آن‌ها برای مقایسه رشتهدان مربوط به برنامه‌نویسی، زمان بیشتری از یک مقایسه وصفی (ordinal) می‌گیرد. علاوه بر این، فرهنگ غیر متنوع (invariant culture)، خنثی از فرهنگ است که یعنی برای کار با رشتهدانی که می‌خواهید به کاربر نشان دهید انتخاب اشتباہی می‌باشد.

مهم اگر شما می‌خواهید بزرگی و کوچکی کاراکترهای یک رشته را قبل از انجام یک مقایسه وصفی (ordinal) تعییر دهید، شما باید از متدهای **String.ToLowerInvariant** و **ToUpperInvariant** استفاده کنید. هنگام نرمال کردن رشتهدان، قویاً توصیه می‌شود به جای **ToUpperInvariant** از **ToLowerInvariant** استفاده کنید چون مایکروسافت کد انجام مقایسه برای حروف بزرگ را بهینه کرده است. در واقع، FCL در درون خود، قبل از انجام مقایسه‌هایی که به بزرگی و کوچکی حروف حساس نیستند، رشتهدان را تبدیل به حروف بزرگ می‌کند. ما از متدهای **ToLowerInvariant** و **ToUpperInvariant** استفاده می‌کنیم چون کلاس متدهای **String** این متدها را ارائه نمی‌کند. ما از متدهای **ToLower** و **ToUpper** و **ToLowerOrdinal** و **ToUpperOrdinal** استفاده نمی‌کنیم چون این متدها به فرهنگ حساس هستند.

گاهی اوقات، وقتی شما رشتهدان را به روش زبانی صحیح، مقایسه می‌کنید، می‌خواهید یک فرهنگ خاص را به جای فرهنگی که با ترد فراخوانی کننده همراه است، استفاده کنید. در این حالت، شما می‌توانید از سریارگذاری متدهای **Compare** و **EndsWith** و **StartsWith** که تمام آن‌ها آرگومان‌های **CultureInfo** و **Boolean** می‌گیرند و قبلاً نشان داده شد، استفاده کنید.

مهم نوع **String** چندین سربارگذاری دیگر علاوه بر نسخه‌های نشان داده شده از متدهای **StartsWith**, **EndsWith** و **Compare** ارائه می‌کند. مایکروسافت توصیه می‌کند از استفاده از این دیگر نسخه‌ها (که در کتاب نشان داده نشده‌اند) خودداری شود. علاوه بر این، دیگر متدهای مقایسه متعلق به **CompareTo – String** (که توسط رابط **IComparable** ایجاد شده است)، **CompareOrdinal** و عملگرهای **==** و **!=** — نیز باید خودداری شوند. دلیل خودداری از این متدها و عملگرها اینست که فراخوانی کننده صریحاً بیان نمی‌کند مقایسه رشته چگونه باید انجام پذیرد و شما از روی نام متند نمی‌توانید تعیین کنید مقایسه پیش فرض چیست. برای نمونه، طبق پیش فرض، یک مقایسه حساس به فرهنگ انجام می‌دهد در حالیکه **Equals** یک مقایسه وصفی انجام می‌دهد. اگر شما صریحاً بیان کنید می‌خواهید چه مقایسه رشته‌ای انجام دهید، کد شما خواناتر شده و نگهداری آن آسانتر است.

حال، بگذارید درباره مقایسه به روش صحیح زبانی صحبت کنیم. داتنت فرمیورک از نوع **System.Globalization.CultureInfo** برای بیان یک جفت زبان/کشور (که طبق استاندارد RFC1766 توصیف شده) استفاده می‌کند. برای نمونه "en-US"، انگلیسی که در ایالات متحده نوشته می‌شود را شناسایی می‌کند، "en-AU" انگلیسی که در استرالیا نوشته می‌شود را شناسایی می‌کند و "de-DE" آلمانی که در آلمان نوشته می‌شود را نشان می‌دهد. در CLR، هر ترد دو ویژگی همراه با خودش دارد. هر یک از این ویژگی‌ها به یک شی **CultureInfo** اشاره دارد: این دو ویژگی عبارتند از:

▪ **CurrentUICulture** این ویژگی برای بدست آوردن منابعی که به کاربر نهایی نشان داده می‌شود به کار می‌رود. آن اغلب برای برنامه‌هایی با رابط گرافیکی یا فرم‌های وب کاربرد دارد چون زبانی که هنگام نمایش عناصر رابط گرافیکی مثل برچسب‌ها و دکمه‌ها استفاده می‌شود را تعیین می‌کند. طبق پیش فرض وقتی شما یک ترد می‌سازید، این ویژگی ترد با یک شی **CultureInfo** تنظیم می‌شود که با استفاده ازتابع **GetUserDefaultUILanguage Win32** نسخه‌ی رابط کاربری چند زبانه^{۵۳} (MUI) ویندوز را در حال اجرا دارید، شما می‌توانید این را از طریق تنظیمات پنجره‌ی "Regional and Control Panel" در "Language Options" زبان نسخه‌ی ویندوزی که برنامه بر روی آن در حال اجراست را شناسایی می‌کند. اگر شما زبان نصب شده تعیین می‌شود و زبان قابل تغییر نیست.

▪ **CurrentCulture** این ویژگی برای هر چیزی که **CurrentUICulture** برایش استفاده نشود، استفاده می‌شود شامل فرمت اعداد و تاریخ، بزرگی و کوچکی رشته‌ها و مقایسه رشته‌ها. هنگام فرمت کردن، هر دو بخش زبان و کشور از شی **CultureInfo** استفاده می‌شوند. طبق پیش فرض، وقتی شما یک ترد می‌سازید، این ویژگی ترد به یک شی **CultureInfo** تنظیم می‌شود که مقدارش با فراخوانی متند "es" را برای ایالات متحده نمایش می‌دهد. برای این کار، ویژگی ترد به یک شی **GetCurrentCultureInfo** که مقدار آن نیز در اپلت **GetUserDefaultLCID Win32** تنظیم می‌شود تعیین می‌گردد.

در بسیاری از کامپیوترها، ویژگی‌های **CurrentCulture** و **CurrentUICulture** از یک ترد، به یک شی **IFormatProvider** تنظیم می‌شوند که یعنی هر دوی آن‌ها از اطلاعات زبان/کشور یکسانی استفاده می‌کنند. هر چند، می‌توانند متفاوت از هم تنظیم شوند. برای نمونه، یک برنامه که در ایالات متحده اجرا می‌شود می‌تواند از زبان اسپانیایی برای تمام آیتم‌های منو و عناصر گرافیکی خود بهره ببرد در حالیکه به درستی تمام نزخ‌های پول و فرمت تاریخ‌ها را برای ایالات متحده نمایش می‌دهد. برای این کار، ویژگی ترد به یک شی **CultureInfo** از ترد، باید به یک شی **GetCurrentCultureInfo** (برای اسپانیایی) است تنظیم گردد در حالیکه ویژگی **CurrentCulture** از ترد باید به یک شی **CultureInfo** که با یک جفت زبان/کشور "en-US" مقداردهی شده، تنظیم گردد. در درون، یک شی **CultureInfo** دارای یک فیلد است که به یک شی **CultureInfo** اشاره دارد، که جدول اطلاعات مرتب سازی کاراکتر، متعلق به فرهنگ که توسط استاندارد یونیکد **System.Globalization.CompareInfo** تعریف شده است را کپسوله می‌کند. کد زیر تفاوت بین یک مقایسه وصفی (ordinal) و یک مقایسه که از فرهنگ مطلع است را نشان می‌دهد:

```
using System;
using System.Globalization;
```

```
public static class Program {
    public static void Main() {
        String s1 = "Strasse";
        String s2 = "Straße";
```

⁵³ Multilingual User Interface

```

Boolean eq;

// CompareOrdinal returns nonzero.
eq = String.Compare(s1, s2, StringComparison.Ordinal) == 0;
Console.WriteLine("Ordinal comparison: '{0}' {2} '{1}'", s1, s2,
eq ? "==" : "!=");

// Compare strings appropriately for people
// who speak German (de) in Germany (DE)
CultureInfo ci = new CultureInfo("de-DE");

// Compare returns zero.
eq = String.Compare(s1, s2, true, ci) == 0;
Console.WriteLine("Cultural comparison: '{0}' {2} '{1}'", s1, s2,
eq ? "==" : "!=");
}
}

```

ساختن و اجرای این کد، خروجی زیر را به دنبال دارد:

```

Ordinal comparison: 'Strasse' != 'Straße'
Cultural comparison: 'Strasse' == 'Straße'

```

نکته وقتی متد **Compare** یک مقایسه وصفی (ordinal) انجام نمی‌دهد، آن، بسط کاراکتر character expansion را انجام می‌دهد. بسط کاراکتر، هنگامی است که یک کاراکتر بدون توجه به فرهنگ به چندین کاراکتر بسط داده می‌شود. در مورد بالا، کاراکتر 'ß' آلمانی Eszet همیشه به 'SS' بسط داده می‌شود. به طریق مشابه، کاراکتر تحت الفظی 'Æ' همیشه به 'AE' بسط داده می‌شود. بنابراین در کد مثال، دومین فراخوانی به **Compare** بدون توجه به فرهنگی که به آن ارسال کرد، 0 برگرداند.

در شرایطی نادر، شاید شما نیاز به کنترل بیشتری هنگام مقایسه رشته‌ها برای برابری یا مرتب سازی داشته باشید. این ممکن است هنگام مقایسه رشته‌هایی که از کاراکترهای ژاپنی تشکیل شده‌اند نیاز شود. این کنترل اضافی از طریق ویزگی **CultureInfo** از شی **CompareInfo** قابل دسترسی است. همانگونه که قبلاً اشاره کردم، یک شی **CompareInfo**، جدول مقایسه کاراکترهای یک فرهنگ را کپسوله می‌کند و تنها یک شی **CompareInfo** به ازای هر فرهنگ وجود دارد.

وقتی شما متد **String Compare** از فراخوانی می‌کنید، اگر فراخوانی کننده، یک فرهنگ تعیین کند، فرهنگ تعیین شده استفاده می‌گردد و اگر فرهنگی تعیین نشود، مقدار درون **CurrentCulture** از ترد فراخوانی کننده استفاده می‌شود. در درون، متد **Compare** به شی **CompareInfo** را برای فرهنگ بست آورده و متد **Compare** از شی **CompareInfo** را با ارسال انتخاب‌های مناسب (مثل بزرگ و کوچکی حروف) فراخوانی می‌کند. طبیعتاً، شما می‌توانستید متد **Compare** از یک شی خاص **CompareInfo** را خودتان فراخوانی کنید اگر نیاز به کنترل بیشتری داشتید.

متد **Compare** از نوع **CompareInfo** به عنوان یک پارامتر، یک مقدار از نوع شمارشی **CompareOptions** (که قبلاً نشان داده شد) را می‌گیرد. شما می‌توانید این پرچم‌های بیتی را با هم OR کنید تا هنگام مقایسه رشته‌ها به کنترل بسیار بیشتری دست یابید. برای توضیح کامل این نمادها به مستندات دات‌нет فریمورک مراجعه کنید.

کد زیر نشان می‌دهد که فرهنگ چقدر در مرتب سازی رشته‌ها اهمیت دارد و راه‌های متنوع مقایسه رشته‌ها را بیان می‌کند:

```

using System;
using System.Text;
using System.Windows.Forms;
using System.Globalization;

```

۲۶۵

```

using System.Threading;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        String output = String.Empty;
        String[] symbol = new String[] { "<", "=", ">" };
        Int32 x;
        CultureInfo ci;

        // The code below demonstrates how strings compare
        // differently for different cultures.
        String s1 = "coté";
        String s2 = "côte";

        // Sorting strings for French in France.
        ci = new CultureInfo("fr-FR");
        x = Math.Sign(ci.CompareInfo.Compare(s1, s2));
        output += String.Format("{0} Compare: {1} {3} {2}",
            ci.Name, s1, s2, symbol[x + 1]);
        output += Environment.NewLine;

        // Sorting strings for Japanese in Japan.
        ci = new CultureInfo("ja-JP");
        x = Math.Sign(ci.CompareInfo.Compare(s1, s2));
        output += String.Format("{0} Compare: {1} {3} {2}",
            ci.Name, s1, s2, symbol[x + 1]);
        output += Environment.NewLine;

        // Sorting strings for the thread's culture
        ci = Thread.CurrentThread.CurrentCulture;
        x = Math.Sign(ci.CompareInfo.Compare(s1, s2));
        output += String.Format("{0} Compare: {1} {3} {2}",
            ci.Name, s1, s2, symbol[x + 1]);
        output += Environment.NewLine + Environment.NewLine;

        // The code below demonstrates how to use CompareInfo.Compare's
        // advanced options with 2 Japanese strings. One string represents
        // the word "shinkansen" (the name for the Japanese high-speed
        // train) in hiragana (one subtype of Japanese writing), and the
        // other represents the same word in katakana (another subtype of
        // Japanese writing).
        s1 = "しんかんせん"; // ("＼u3057＼u3093＼u304B＼u3093＼u305b＼u3093")
        s2 = "シンカンセン"; // ("＼u30b7＼u30f3＼u30ab＼u30f3＼u30bb＼u30f3")

        // Here is the result of a default comparison
        ci = new CultureInfo("ja-JP");
        x = Math.Sign(String.Compare(s1, s2, true, ci));
    }
}

```

```

        output += String.Format("Simple {0} Compare: {1} {3} {2}",
            ci.Name, s1, s2, symbol[x + 1]);
        output += Environment.NewLine;

        // Here is the result of a comparison that ignores
        // kana type (a type of Japanese writing)
        CompareInfo compareInfo = CompareInfo.GetCompareInfo("ja-JP");
        x = Math.Sign(compareInfo.Compare(s1, s2, CompareOptions.IgnoreKanaType));
        output += String.Format("Advanced {0} Compare: {1} {3} {2}",
            ci.Name, s1, s2, symbol[x + 1]);
        MessageBox.Show(output, "Comparing Strings For Sorting");
    }
}

```

نکته این فایل سورس کد نمی‌تواند در ANSI ذخیره شود مگر اینکه کاراکترهای ژاپنی آن از بین روند. برای ذخیره این فایل در ویژوال استودیو، پنجره‌ی Save File As را باز کرده، فلش سمت پایین که بخشی از دکمه Save است را کلیک کرده و Save With Encoding را انتخاب کنید. من "Unicode (UTF-8 with signature) – Codepage 65001" را انتخاب کرم. کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت می‌تواند سورس کد فایل را با این صفحه کد، با موفقیت تجزیه و ذخیره کند.

ساخت و اجرای این برنامه، خروجی نمایش داده شده در شکل ۱۴-۱ را تولید می‌کند.

شکل ۱۴-۱ نتایج مرتب سازی رشته‌ها

علاوه بر **Compare** متدی **CompareInfo** کلاس سریاری را ارائه می‌کند. چون تمام این متدها، سربارگذاری‌هایی ارائه می‌کنند که یک مقدار شمارشی **CompareOptions** به عنوان یک پارامتر می‌گیرند، آن‌ها کنترل بیشتری نسبت به متدی **String** تعریف شده توسط کلاس **EndsWith** و **StartsWith**. **LastIndexOf** و **Compare** بدانید که FCL یک کلاس **System.StringComparer** دارد که شما می‌توانید برای انجام مقایسه رشته‌ها از آن استفاده کنید. این کلاس هنگامی که می‌خواهید یک گونه مقایسه را چندین بار برای رشته‌های مختلف تکرار کنید کاربرد دارد.

وارد کردن رشته (String Interning)

همانگونه که در بخش قبل گفتم، بررسی رشته‌ها برای برابری، یک عمل رایج در بسیاری از برنامه‌های است - این عمل می‌تواند به عملکرد برنامه بسیار صدمه بزند. هنگام انجام یک بررسی برابری وصفی (ordinal)، CLR سریعاً تست می‌کند که آیا دو رشته تعداد یکسانی کاراکتر دارند. اگر ندارند، رشته‌ها قطعاً برابر نیستند، و اگر دارند، رشته‌ها ممکن است برابر باشند و CLR باید هر کاراکتر را برای اطمینان حاصل کردن، مقایسه کند. هنگام انجام یک مقایسه که از فرهنگ مطلع است، CLR باید همیشه همه‌ی تک‌تک کاراکترها را مقایسه کند چون رشته‌هایی با طول متفاوت ممکن است یکسان در نظر گرفته شوند. به علاوه، اگر شما چندین نمونه از یک رشته در حافظه دارید، شما حافظه را هدر داده‌اید چون رشته‌ها تغییر نایذیرند. اگر تنها از یک رشته در حافظه استفاده کنید و تمام متغیرهایی که نیاز دارند به رشته اشاره کنند، فقط به این تک شی رشته اشاره کنند، آنگاه شما از حافظه بسیار کاراتر استفاده نموده‌اید.

اگر برنامه شما مکررا رشته‌ها را برای برابری با مقایسه‌های وصفی حساس به بزرگی و کوچکی حروف، مقایسه می‌کند یا اگر شما انتظار دارید تعداد زیادی شی رشته با مقدار یکسان داشته باشید شما می‌توانید با بهره بردن از مکانیزم واردن کردن رشته string interning در CLR به صورت قابل ملاحظه ای عملکرد را بهبود بخشد. وقتی CLR مقدارهای اولیه می‌شود، یک جدول هش داخلی می‌سازد که در آن کلیدها رشته‌ها هستند و مقادیر، اشاره‌گرهایی به اشیاء String در هیپ مدیریت شده می‌باشند. در ابتدا جدول (البته) خالی است. کلاس String دو متاداره می‌کند که به شما اجازه می‌دهد به این جدول هش داخلی دسترسی پیدا کنید:

```
public static String Intern(String str);
public static String IsInterned(String str);
```

متادول اول، Intern، یک هش برای آن بدست می‌آورد، و جدول هش داخلی را برای یافتن تطابق جستجو می‌کند. اگر یک رشته-ی معادل، از قبل وجود داشت، یک اشاره‌گر به شی String موجود برگردانده می‌شود. اگر یک رشته‌ی معادل وجود نداشت، یک کپی از رشته ساخته می‌شود، کپی به جدول هش داخلی اضافه می‌گردد و اشاره‌گر به این کپی برگردانده می‌شود. اگر برنامه، دیگر اشاره‌گری به شی String اصلی نداشته باشد، جمع آوری کننده زباله قادر است حافظه آن رشته را آزاد کند. دقت کنید که جمع آوری کننده زباله نمی‌تواند رشته‌هایی که جدول هش داخلی به آن‌ها اشاره دارد را آزاد کند، چون جدول هش، ارجاعی به آن اشیاء String را نگهداری می‌کند. اشیاء String که توسط جدول هش داخلی ارجاع می‌شوند تا زمانی که AppDomain تخلیه شده یا پردازه از بین نرفته باشد، نمی‌توانند آزاد شوند.

همانگونه که متادول Intern عمل می‌کند، متادول IsInterned یک String می‌گیرد و آن را در جدول هش داخلی جستجو می‌کند. اگر یک رشته معادل در جدول یافت شد، IsInterned یک اشاره‌گر به شی رشته وارد شده (interned) را بر می‌گرداند. اگر یک رشته‌ی معادل یافت نشد، null بر می‌گرداند؛ رشته را به جدول هش اضافه نمی‌کند.

طبق پیش فرض، وقتی یک اسمبلی بارگذاری می‌شود، CLR تمام رشته‌های تحتلفظی توصیف شده در متادیتای اسمبلی را وارد می‌کند (intern). مایکروسافت یاد گرفته است که این کار به خاطر جستجوی اضافی جدول هش به شدت عملکرد را پایین می‌آورد، بنابراین، اکنون می‌توان این "ویژگی" را غیرفعال کرد. اگر یک اسمبلی با یک System.Runtime.CompilerServices.CompilationRelaxationsAttribute علامت زده شود، CLR ممکن است بر طبق مشخصات ECMA تصمیم بگیرد رشته‌های تعریف شده در متادیتای اسمبلی را وارد نکند. توجه کنید که، در جهت بهبود عملکرد برنامه شما، کامپایلر سی شارپ همیشه این صفت/پرچم را هر بار که یک اسمبلی را کامپایل می‌کند، تعیین می‌کند.

حتی اگر یک اسمبلی این صفت/پرچم را تعیین کند، CLR ممکن است انتخاب کند که رشته‌ها را وارد نکند، اما شما روی این نباید حساب باز کنید. در حقیقت، شما هرگز نباید کدی بنویسید که بر رشته‌های وارد شده متکی باشد مگر اینکه خودتان کدی نوشته باشید که صریحاً متادول Intern از String را فراخوانی کند. کد زیر وارد کردن رشته را نشان می‌دهد:

```
String s1 = "Hello";
String s2 = "Hello";
Console.WriteLine(Object.ReferenceEquals(s1, s2));           // should be 'False'
```

```
s1 = String.Intern(s1);
s2 = String.Intern(s2);
Console.WriteLine(Object.ReferenceEquals(s1, s2));           // 'True'
```

در اولین فراخوانی به متادول ReferenceEquals s1 به یک شی رشته "Hello" در هیپ اشاره دارد و s2 به شی رشته "Hello" متفاوتی در هیپ اشاره می‌کند. چون ارجاع‌ها متفاوتند، False باید نمایش داده شود. اما اگر شما این را روی نسخه 4.0 از CLR اجرا کنید، شما می‌بینید True نمایش داده می‌شود. علت اینست که این نسخه از CLR تصمیم گرفته است صفت/پرچم تعیین شده توسط کامپایلر سی شارپ را نادیده بگیرد و CLR وقتی اسمبلی درون AppDomain بارگذاری می‌شود رشته "Hello" را در هیپ را وارد می‌کند. این یعنی s1 و s2 به یک تک رشته "Hello" در هیپ اشاره می‌کنند. به هر حال، همانگونه که قبلاً گفته شد، شما هرگز نباید کدی بنویسید که به این رفتار تکیه کند چون یک نسخه آنی از CLR ممکن است به صفت/پرچم احترام گذاشته و رشته "Hello" را وارد نکند. در واقع، نسخه 4.0 از CLR هنگامیکه کد اسمبلی با ابزار NGen.exe کامپایل شود، به این صفت/پرچم احترام می‌گذارد.

قبل از دومین فراخوانی به متدها **ReferenceEquals** رشتہ "Hello" صریحاً وارد شده است و **s1** اکنون به یک "Hello" می‌کند. پس با فراخوانی مجدد **Intern**، **s2** به همان رشتہ "Hello" که **s1** اشاره دارد، اشاره می‌کند. اکنون وقتی **ReferenceEquals** برای بار دوم فراخوانی می‌شود، ما مطمئنیم یک نتیجه **True** دریافت می‌کنیم بدون توجه به اینکه آیا اسمبلی با صفت/پرچم کامپایل شده است یا نه.

پس اکنون، بگذارید به مثالی نگاه کنیم تا بینیم چگونه می‌توانید از وارد کردن رشتہ‌ها برای بهبود کارایی و کاهش حافظه مصرفی استفاده کنید. متدهای **NumTimesWordAppearsEqual** در زیر دو آرگومان می‌گیرد، یک کلمه و یک آرایه از رشتہ‌ها که هر عنصر آرایه به یک تک کلمه اشاره دارد. این متدها تعیین می‌کند چند بار کلمه تعیین شده در لیست کلمات ظاهر شده است و این عدد را برمی‌گردانند:

```
private static Int32 NumTimesWordAppearsEqual(String word, String[] wordlist) {
    Int32 count = 0;
    for (Int32 wordnum = 0; wordnum < wordlist.Length; wordnum++) {
        if (word.Equals(wordlist[wordnum], StringComparison.OrdinalIgnoreCase))
            count++;
    }
    return count;
}
```

همانگونه که می‌بینید، این متدها **String Equals** را فراخوانی می‌کند که در درون، تک‌تک کاراکترهای رشتہ را مقایسه کرده و بررسی می‌کند که تمام کاراکترها برابر باشند. این مقایسه می‌تواند کند که علاوه، آرایه‌ی لیست کلمات ممکن است چندین عنصر داشته باشد که به چندین شی **String** حاوی مجموعه یکسانی از کاراکترها اشاره کنند. این یعنی چندین رشتہ‌ی یکسان ممکن است در هیپ موجود باشد که از دست جمع آوری کننده نجات یابند. حال، به یک نسخه از این متدها که با بهره گیری از وارد کردن رشتہ‌ها، کار می‌کند نگاه کنید:

```
private static Int32 NumTimesWordAppearsIntern(String word, String[] wordlist) {
    // This method assumes that all entries in wordlist refer to interned strings.
    word = String.Intern(word);
    Int32 count = 0;
    for (Int32 wordnum = 0; wordnum < wordlist.Length; wordnum++) {
        if (Object.ReferenceEquals(word, wordlist[wordnum]))
            count++;
    }
    return count;
}
```

این متدها را وارد می‌کند و فرض می‌کند لیست کلمات حاوی ارجاعاتی به رشتہ وارد شده باشد. نخست اینکه، این نسخه در صورت ظهور چند بارهای یک کلمه در لیست کلمات، ممکن است حافظه را صرفه جویی کند، چون در این نسخه، **wordlist** حاوی ارجاعاتی به یک تک شی **String** در هیپ است. دوم اینکه، این نسخه سریعتر است جون تشخیص کلمه تعیین شده در آرایه فقط یک عملیات مقایسه اشاره‌گرهاست.

اگرچه متدهای **NumTimesWordAppearsEqual** سریعتر از متدهای **NumTimesWordAppearsIntern** است، عملکرد کلی برنامه ممکن است هنگام استفاده از متدهای **NumTimesWordAppearsIntern** کنتر باشد چون مدت زمانی صرف وارد کردن تمام رشتہ‌هایی که به آرایه **wordlist** افزوده شده اند، می‌گردد. (کد نشان داده نشده است). متدهای **NumTimesWordAppearsIntern** عملکرد و بهبود حافظه‌اش را واقعاً وقتی نشان می‌دهد که برنامه نیاز داشته باشد چندین بار متدهای **Intern** را با همان لیست کلمات فراخوانی کند. نکته این بحث این است که روش کند وارد کردن رشتہ‌ها مفید است اما باید با دقت و مراقبت استفاده شود. در حقیقت، این علتی است که کامپایلر سی‌شارپ بیان می‌کند که نمی‌خواهد وارد کردن رشتہ‌ها فعال باشد.

ادغام رشتہ‌ها

هنگام کامپایل کدتان، کامپایلر شما باید هر رشتہ تحت القاضی را پردازش کرده و رشتہ را در متادیتای مازول قرار دهد. اگر رشتہ تحت القاضی یکسانی، چندین بار در کد شما ظاهر شود، تولید تمام این رشتہ‌ها درون متادیتای اندازه فایل تولیدی را بزرگ می‌کند.

برای حذف این اثر، بسیاری از کامپایلرها (شامل کامپایلر سی‌شارپ) رشتہ تحت القاضی را درون متادیتای مازول فقط یکبار می‌نویسنند. تمام کدهایی که رشته را ارجاع می‌کنند تغییر داده می‌شوند تا به یک رشتہ در متادیتا اشاره کنند، این قابلیت یک کامپایلر در ادغام چندین رخداد از یک تک رشتہ به یک تک نمونه،

می‌تواند به صورت قابل ملاحظه‌ای اندازه‌ی یک مازول را کاهش دهد. چنین پردازشی، چیز جدیدی نیست – کامپایلرهای C/C++ برای سال‌ها چنین کاری را می‌کردند (کامپایلر C/C++ مایکروسافت این کار را ادغام رشته‌ها string pooling می‌نامد). بنابراین، ادغام رشته‌ها راه دیگری برای بهبود رشته‌ها و بخشی دیگر از دانشی است که باید در لیست خود داشته باشید.

بررسی کاراکترهای یک رشته و عناصر متّی

اگرچه مقایسه رشته‌ها برای مرتب سازی آن‌ها یا تعیین برابری، مفید است، گاهی شما نیاز دارید کاراکترهای درون یک رشته را بررسی کنید. نوع **String** چندین ویژگی و متد برای کمک به شما در این کار ارائه می‌کند، شامل **Chars.Length** (یک ایندکسر در سی‌شارپ)، **.LastIndexOfAny .IndexOfAny .Contains .ToArray**

در واقعیت، یک مقدار کد ۱۶ بیتی یونیکد را نمایش می‌دهد که لزوماً با یک کاراکتر خلاصه یونیکد برابر نیست. برای نمونه، برخی کاراکترهای خلاصه یونیکد ترکیبی از دو مقدار کد هستند. وقتی کاراکترهای U+0625 (حرف الف عربی با همزه زیرین) و U+0650 (کسره عربی) ترکیب می‌شوند یک تک کاراکتر خلاصه یا عنصر متّی text element می‌سازند.

به علاوه، برخی عناصر متّی یونیکد به بیش از یک مقدار ۱۶ بیتی برای نمایش خود نیاز دارند. این عناصر متّی با استفاده از دو مقدار کد ۱۶ بیتی نمایش داده می‌شوند. اولین مقدار کد، جانشین بالا high surrogate و دومین مقدار کد، جانشین پایین low surrogate نامیده می‌شوند. جانشینان بالا، مقداری بین U+D800 و U+DBFF و جانشینان پایین مقداری بین U+DC00 و U+DFFF دارند. استفاده از جانشینان به یونیکد اجازه می‌دهد بیش از یک میلیون کاراکتر مختلف را نمایش دهد.

جانشینان به ندرت در ایالات متحده و اروپا استفاده می‌شوند اما اغلب در آسیای شرقی کاربرد دارند. برای کار کردن صحیح با عناصر متّی، شما باید از نوع **System.Globalization.StringInfo** استفاده کنید. ساده‌ترین راه استفاده از این نوع، ساخت یک نمونه از آن و ارسال یک رشته به سازنده‌اش است. سپس شما می‌توانید بوسیله ویژگی **StringInfo** از **LengthInTextElements**، تعداد عناصر متّی را در رشته بیابید. بعد از آن می‌توانید متد **SubstringByTextElements** را برای استخراج عنصر متّی یا تعدادی از عناصر متّی پشت سر هم استفاده کنید.

به علاوه، کلاس **StringInfo** یک متد استاتیک **GetTextElementEnumerator** ارائه می‌کند که یک شی **System.Globalization.TextElementEnumerator** بدست آورده که اجازه می‌دهد تمام کاراکترهای یونیکد خلاصه در درون متن را بشمارید. سرانجام، شما می‌توانید متد استاتیک **StringInfo ParseCombiningCharacters** را از فراخوانی کنید تا یک آرایه از مقدار ۳۲ بدهست آورید. طول آرایه تعیین می‌کند چند عنصر متّی درون رشته وجود دارد. هر عنصر آرایه یک اندیس درون رشته که اولین مقدار کد برای یک عنصر متّی جدید در آنجا یافت می‌شود را شناسایی می‌کند. کد زیر روش‌های مختلف استفاده از کلاس **StringInfo** برای دستکاری عناصر متّی یک رشته را نشان می‌دهد:

```
using System;
using System.Text;
using System.Globalization;
using System.Windows.Forms;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        // The string below contains combining characters
        String s = "a\u0304\u0308bc\u0327";
        SubstringByTextElements(s);
        EnumTextElements(s);
        EnumTextElementIndexes(s);
    }

    private static void SubstringByTextElements(String s) {
        String output = String.Empty;
        StringInfo si = new StringInfo(s);
        for (Int32 element = 0; element < si.LengthInTextElements; element++) {

```

```

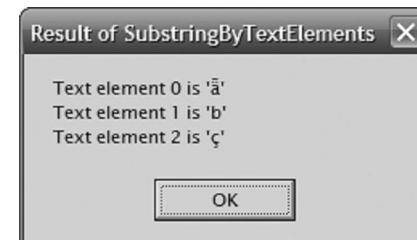
        output += String.Format(
            "Text element {0} is '{1}'{2}",
            element, si.SubstringByTextElements(element, 1),
            Environment.NewLine);
    }
    MessageBox.Show(output, "Result of SubstringByTextElements");
}

private static void EnumTextElements(String s) {
    String output = String.Empty;
    TextElementEnumerator charEnum =
        StringInfo.GetTextElementEnumerator(s);
    while (charEnum.MoveNext()) {
        output += String.Format(
            "Character at index {0} is '{1}'{2}",
            charEnum.ElementIndex, charEnum.GetTextElement(),
            Environment.NewLine);
    }
    MessageBox.Show(output, "Result of GetTextElementEnumerator");
}

private static void EnumTextElementIndexes(String s) {
    String output = String.Empty;
    Int32[] textElemIndex = StringInfo.ParseCombiningCharacters(s);
    for (Int32 i = 0; i < textElemIndex.Length; i++) {
        output += String.Format(
            "Character {0} starts at index {1}{2}",
            i, textElemIndex[i], Environment.NewLine);
    }
    MessageBox.Show(output, "Result of ParseCombiningCharacters");
}
}

```

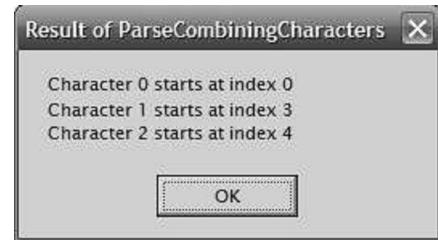
ساخت و اجرای این کد، جعبه پیام نشان داده شده در شکل های ۱۴-۲، ۱۴-۳، ۱۴-۴ را تولید می کند:

شکل ۱۴-۲ نتیجه‌ی SubstringByTextElements

شکل ۳-۱۴ نتیجه‌ی GetTextElementEnumerator

شکل ۴-۱۴ نتیجه‌ی ParseCombiningCharacters

دیگر عملیات‌های رشته

نوع **String** همچنین متدهایی ارائه می‌کند که به شما اجازه می‌دهند یک رشته یا بخش‌هایی از آن را کپی کنید. جدول ۱۴-۱ این متدها را لیست می‌کند.

جدول ۱۴-۱ متدهای عملیات کپی برای رشته‌ها

عضو	نوع متدها	توضیح
	Clone	یک اشاره‌گر به همان شی (this) برمی‌گرداند. این درست است چون اشیاء رشته، تغییر ناپذیرند. این متده را پیاده‌سازی می‌کند.
استاتیک	Copy	یک کپی جدید از رشته تعیین شده را برمی‌گرداند. این متده به ندرت استفاده می‌شود و برای کمک به برنامه‌هایی که از رشته‌ها به عنوان نشانه (token) استفاده می‌کنند وجود دارد. به صورت عادی، رشته‌هایی با مجموعه کاراکترهای یکسان در یک تک رشته وارد می‌شوند. این متده یک شی رشته جدید می‌سازد پس ارجاع‌ها (اشارة‌گرها) متفاوتند اگرچه رشته‌ها، کاراکترهای یکسانی دارند.
نمونه	CopyTo	بخشی از کاراکترهای رشته را در یک آرایه از کاراکترها کپی می‌کند.
نمونه	Substring	یک رشته جدید برمی‌گرداند که بخشی از رشته اصلی را نمایش می‌دهد.
نمونه	ToString	یک ارجاع به همان شی (this) برمی‌گرداند.

علاوه بر این متدها، **String** متدهای استاتیک و نمونه‌ی زیادی ارائه می‌کند که یک رشته را دستکاری می‌کنند مثل **PadLeft**, **Remove**, **Insert**, **Format**, **Concat**, **Trim**, **ToUpper**, **ToLower**, **Join**, **Split**, **Replace** اینست که آن‌ها اشیاء رشته جدید را برمی‌گردانند، چون رشته‌ها تغییر ناپذیرند، وقتی ساخته می‌شوند، (توسط کد امن) قابل تغییر نیستند.

ساخت یک رشته به صورت کاراکتر

چون نوع **String** یک رشته تغییر ناپذیر را نمایش می‌دهد، **FCL** نوع دیگری فراهم کرده است، که به شما اجازه می‌دهد عملیات‌های پویا روی رشته و کاراکترها را به صورت کارا انجام دهید تا یک **StringBuilder** به عنوان یک سازنده تجملی برای ساخت یک **String** که می‌تواند توسط مبقی فریمورک استفاده شود، نگاه کنید. به طور کلی، شما باید متدهایی طراحی کنید که پارامترهای **StringBuilder** بگیرند نه پارامترهای

منطقاً، یک شی **StringBuilder** شامل یک فیلد است که به آرایه‌ای از ساختارهای **Char** اشاره دارد. اعضای **StringBuilder** به شما اجازه‌ی دستکاری این آرایه را می‌دهند، و همچنین به صورت موثر رشته را کوچک کرده یا کاراکترهای رشته را تغییر دهید. اگر شما رشته را بزرگ کنید تا از آرایه تخصیص یافته کاراکترها عبور کند، **StringBuilder** به صورت خودکار، یک آرایه جدید و بزرگ‌تر تخصیص می‌دهد، کاراکترها را کپی می‌کند و از این به بعد از آرایه جدید استفاده می‌کند. آرایه قبلي جمع آوری می‌شود. وقتی کار شما برای ساخت رشته با شی **StringBuilder** تمام شد، آرایه کاراکترهای **StringBuilder** را به یک **String** با فراخوانی متده است **ToString** از **StringBuilder** "تبديل" کنید. این کار یک شی جدید **String** در هیپ می‌سازد که حاوی رشته‌ای است که در زمان فراخوانی **ToString** در **StringBuilder** وجود داشت. در این لحظه، شما می‌توانید به دستکاری رشته در ادامه دهید و بعد برای تبدیل آن به شی **String** دیگری، مجدداً **ToString** را فراخوانی کنید.

ساخت یک شی **StringBuilder**

برخلاف کلاس CLR **String** اطلاعات خاصی درباره‌ی کلاس **StringBuilder** ندارد. به علاوه، اغلب زبان‌ها (شامل سی‌شارپ) کلاس **StringBuilder** را یک نوع اصلی تلقی نمی‌کنند. شما یک شی **StringBuilder** را همانند ساخت دیگر نوع‌های غیر اصلی، می‌سازید

```
StringBuilder sb = new StringBuilder();
```

نوع **StringBuilder** تعداد زیادی سازنده ارائه می‌کند. کار هر یک از این سازنده‌ها تخصیص و مقداردهی اولیه وضعیتی است که توسط هر شی **StringBuilder** نگهداری می‌شود:

- **ماکریم گنجایش** یک مقدار **Int32** که ماقریم تعداد کاراکترهایی که می‌تواند در رشته جای بگیرد را تعیین می‌کند. پیش فرض **In32.MaxValue** (قریباً دو میلیارد) است. تغییر این مقدار غیر معمول است. هرچند، ممکن است شما یک ماکریم گنجایش کوچکتر تعیین کنید تا مطمئن شوید هرگز رشته‌ای نمی‌سازید که از یک اندازه خاص بلندتر شود. وقتی ساخته می‌شود، مقدار ماکریم گنجایش یک **StringBuilder** قابل تغییر نیست.

- **گنجایش** یک مقدار **Int32** که اندازه‌ی آرایه کاراکترهایی که توسط **StringBuilder** نگهداری می‌شود را بیان می‌کند. پیش فرض، ۱۶ است. اگر نظری درباره‌ی اینکه چه تعداد کاراکتر در **StringBuilder** قرار خواهد داد، دارید شما باید از این عدد برای تنظیم گنجایش، هنگام ساخت شی **StringBuilder** استفاده کنید.

وقتی کاراکترهایی به آرایه کاراکترها افزایید، **StringBuilder** تشخیص می‌دهد آیا آرایه سعی دارد بیش از گنجایش آرایه بزرگ شود. اگر اینگونه است، **StringBuilder** به صورت خودکار فیلد گنجایش را دو برابر می‌کند، یک آرایه جدید (به اندازه گنجایش جدید) تخصیص می‌دهد و کاراکترها را از آرایه اصلی به آرایه جدید کپی می‌کند. آرایه اصلی در آینده جمع آوری خواهد شد. بزرگ کردن پویای آرایه به عملکرد ضربه می‌زند، با تعیین یک گنجایش اولیه مناسب از این اتفاق جلوگیری کنید.

- آرایه کاراکترها یک آرایه از ساختارهای **Char** که مجموعه‌ای از کاراکترهای درون "رشته" را نگهداری می‌کند. تعداد کاراکترهای آرایه همیشه کوچکتر یا مساوی مقادیر گنجایش و ماکریم گنجایش است. شما می‌توانید از ویژگی **Length** از **StringBuilder** استفاده کنید. تعداد کاراکترهای استفاده شده در آرایه را بیابید. **Length** همیشه کوچکتر یا مساوی تعداد گنجایش **StringBuilder** است، هنگام ساخت یک **StringBuilder**. شما می‌توانید یک رشته را برای مقداردهی اولیه کاراکترها ارسال کنید. اگر شما یک رشته تعیین نکنید، آرایه در ابتدا حاوی هیچ کاراکتری نیست – یعنی، ویژگی **Length** ۰ برمی‌گردد.

اعضای **StringBuilder**

برخلاف یک **String**، یک **StringBuilder** یک رشته تغییر ناپذیر را نمایش می‌دهد. این یعنی اغلب اعضای **StringBuilder** محتویات آرایه کاراکترها را تغییر می‌دهند و باعث نمی‌شوند اشیاء جدیدی در هیپ تخصیص یابد. یک **StringBuilder** در دو حالت، یک شی جدید تخصیص می‌دهد:

- یک رشته به صورت پویا سازید که طولش بلندتر از گنجایشی باشد که تعیین کرده اید.

- شما متده است **ToString** از **StringBuilder** را فراخوانی کنید.

جدول ۱۴-۲ اعضای **StringBuilder** را نشان می‌دهد.

جدول ۱۴-۲ اعضای **StringBuilder**

عضو	نوع عضو	توضیح
MaxCapacity	ویژگی فقط-خواندنی	بیشترین تعداد کاراکترهایی که می‌تواند در رشته جای بگیرد را برمی‌گرداند.
Capacity	ویژگی خواندنی/نوشتی	اندازه آرایه کاراکترها را می‌خواند یا می‌نویسد. سعی در تنظیم گنجایش با مقدار کوچکتر از طول رشته یا بزرگتر از MaxCapacity یک ArgumentOutOfRangeException تولید می‌کند.
EnsureCapacity	متدها	تضیین می‌کند که آرایه کاراکتر حافظل به اندازه‌ی تعیین شده است. اگر مقدار ارسالی بزرگتر از گنجایش StringBuilder باشد گنجایش کوتونی افزایش می‌یابد. اگر گنجایش کوتونی از قبل بزرگتر از مقدار ارسالی به این متدها، تغییری حاصل نمی‌شود.
Length	ویژگی خواندنی/نوشتی	تعداد کاراکترهای "رشته" را می‌خواند یا می‌نویسد. این احتمالاً کوچکتر از گنجایش کوتونی آرایه کاراکترهاست. تنظیم این ویژگی به 0 ، محتويات StringBuilder را به یک رشته خالي پاک می‌کند.
ToString	متدها	نمایشی بدون پارامتر این متدها String که آرایه کاراکترهای StringBuilder را نمایش می‌دهد برمی‌گرداند.
Chars	ویژگی ایندکسر خواندنی/نوشتی	کاراکتر را در اندیس تعیین شده از آرایه کاراکترها، می‌خواند یا به آن می‌نویسد. در سی-شارپ این یک ایندکسر (ویژگی پارامتردار) است که شما به آن با نحو آرایه ([]) دسترسی دارید.
Clear	متدها	محتويات شی StringBuilder را پاک می‌کند، معادل تنظیم ویژگی Length به 0 .
Append	متدها	یک تک شی را به انتهای آرایه کاراکترها اضافه می‌کند، در صورت نیاز آرایه را بزرگ می-کند. شی با استفاده از فرمت کلی و فرهنگ ترد فراخوانی کننده، به یک رشته تبدیل می-گردد.
Insert	متدها	یک تک شی را در آرایه کاراکتر درج می‌کند، در صورت نیاز آرایه را بزرگ می‌کند. شی با استفاده از فرمت کلی و فرهنگ ترد فراخوانی کننده، به یک رشته تبدیل می‌شود.
AppendFormat	متدها	اشیاء تعیین شده را به انتهای آرایه کاراکترها می‌افزاید، در صورت نیاز آرایه را بزرگ می-کند. اشیاء با استفاده از فرمت و فرهنگ فراهم شده توسط فراخوانی کننده، به یک رشته تبدیل می‌شوند. AppendFormat یکی از رایج ترین متدهای استفاده شده با اشیاء StringBuilder است.
AppendLine	متدها	یک خط خالی یا یک رشته همراه با یک خط خالی را به انتهای آرایه کاراکتر می‌افزاید، در صورت نیاز گنجایش آرایه را زیاد می‌کند.
Replace	متدها	یک کاراکتر را با کاراکتر دیگر یا یک رشته را با رشته دیگر درون آرایه کاراکترها تعویض می‌کند.
Remove	متدها	بازهای از کاراکترها را از آرایه کاراکترها حذف می‌کند.
Equals	متدها	در صورتی که هر دو شی StringBuilder ، ماکزیمم گنجایش، گنجایش و کاراکترهای درون آرایه یکسانی داشته باشند، true برمی‌گرداند.
CopyTo	متدها	یک زیر مجموعه از کاراکترهای StringBuilder را در یک آرایه Char برمی‌گرداند.

یک نکته مهم درباره متدهای **StringBuilder** اینست که اغلب آن‌ها ارجاعی به همان شی **StringBuilder** برمی‌گردانند. این اجازه می‌دهد با نحوی آسان چند عمل را به هم زنجیر کنید:

```
StringBuilder sb = new StringBuilder();
String s = sb.AppendFormat("{0} {1}", "Jeffrey", "Richter").
    Replace(' ', '-').Remove(4, 3).ToString();
```

```
Console.WriteLine(s); // "Jeff-Richter"
```

شما متوجه خواهید شد که کلاس‌های **String** و **StringBuilder** تناظر کاملی در متدهای **ToUpper**، **ToLower**، **Replace**، **Trim**، **PadRight**، **PadLeft**، **EndsWith** کلاس **StringBuilder** هیچ یک از این متدها را ارائه نمی‌کند. در سوی دیگر، یک متدهای **Replace** ارائه می‌دهد کاراکترها را با رشته‌ها را برخشناسی از رشته (نه کل رشته) تعویض کنید. مایه تاسف است که تناظر کاملی بین متدهای این کلاس وجود ندارد چون اکنون برای انجام عملیات‌های خاصی مجبورید بین **String** و **StringBuilder** تبدیل کنید.

برای نمونه، برای ساخت یک رشته، تبدیل تمام کاراکترهایش به حروف بزرگ و سپس درج یک رشته، به کدی شبیه به زیر نیاز دارید:

```
// Construct a StringBuilder to perform string manipulations.
StringBuilder sb = new StringBuilder();

// Perform some string manipulations by using the StringBuilder.
sb.AppendFormat("{0} {1}", "Jeffrey", "Richter").Replace(" ", "-");

// Convert the StringBuilder to a String in
// order to uppercase all the characters.
String s = sb.ToString().ToUpper();

// Clear the StringBuilder (allocates a new Char array).
sb.Length = 0;

// Load the uppercase String into the StringBuilder,
// and perform more manipulations.
sb.Append(s).Insert(8, "Marc-");

// Convert the StringBuilder back to a String.
s = sb.ToString();

// Display the String to the user.
Console.WriteLine(s); // "JEFFREY-Marc-RICHTER"
```

ناجور و غیرکاراست که این را فقط به این خاطر بنویسیم که **String** تمام عملیات‌هایی که **StringBuilder** انجام می‌دهد را ارائه نمی‌کند. در آینده، من امیدوارم مایکروسافت متدهای عملیات رشته بیشتری به **StringBuilder** بیفزاید تا آن را به یک کلاس کامل تر تبدیل کند.

بدست آوردن نمایش رشته ای از یک شی :

شما مدام نیاز دارید یک نمایش رشته‌ای از یک شی بدست آورید. معمولاً وقتی این نیاز است که می‌خواهید یک نوع عددی (مثل **Int32**، **Byte**) یا یک شی **DateTime** را به کاربر نشان دهید. چون داتنت فریمورک یک پلفرم شی گرایست، هر نوع، مسئول فراهم کردن کدیست که مقدار یک نمونه را به یک رشته معادل تبدیل کند. هنگام طراحی اینکه چگونه نوع‌ها این کار را بکنند، طراحان FCL الگویی ابداع کردند که همواره همه جا مورد استفاده است. در این بخش، من این الگو را توصیف می‌کنم.

شما می‌توانید یک نمایش رشته‌ای از هر شی را با فراخوانی متدهای **ToString** بدست آورید. یک متدهای **ToString** در **System.Object** تعریف شده است و بنابراین توسط یک نمونه از هر نوعی قابل فراخوانی است. از لحاظ معنایی، یک رشته برمی‌گرداند که مقدار کنونی شی را نمایش می‌دهد و این رشته باید برای فرهنگ کنونی ترد فراخوانی کننده، فرمت شود، یعنی نمایش رشته‌ای یک عدد باید جداکننده‌های دهدی، نماد گروه بندی ارقام و دیگر عناصر همراه با فرهنگی که به ترد فراخوانی کننده نسبت داده شده است را به درستی نشان دهد. پیاده‌سازی **System.Object** توسط **ToString** تنها نام کامل نوع شی را برمی‌گرداند. این مقدار خیلی مفید نیست اما یک پیش فرض معقولانه برای بسیاری از نوع‌های است که رشته‌ی معقولی را ارائه نمی‌کنند. برای نمونه، نمایش رشته‌ای یک **HashTable** یا یک شی **FileStream** شبیه چه باید باشد؟

تمام نوعهایی که می‌خواهند یک روش معقولانه برای بدست آوردن یک رشته که مقدار کنونی شی را نشان می‌دهد، ارائه کنند، باید متدهای **ToString** بازنویسی کنند. تمام نوعهای اصلی در FCL (**Double**, **Byte**, **Int32**, **UInt64**, **Guid**) شان را بازنویسی کرده و یک رشته با توجه به فرهنگ برمی‌گردانند. در دیاگر ویژوال استودیو، یک مستطیل کوچک اطلاعاتی (datatip) هنگامی که موس روی یک متغیر خاص قرار گیرد، نمایش داده می‌شود. متن نمایش داده شده در این مستطیل با فراخوانی متدهای **ToString** شی بدست می‌آید. پس وقتی یک کلاس تعریف می‌کنید شما باید همیشه متدهای **ToString** را بازنویسی کنید تا پشتیبانی خوبی در خطایابی داشته باشید.

فرمت‌های خاص و فرهنگ‌ها

متدهای **ToString** دو مشکل دارد. نخست، فراخوانی کننده کنترلی بر فرمت کردن رشته ندارد. برای نمونه، یک برنامه شاید بخواهد یک عدد را به یک رشته ارزی، رشته دهد، رشته در صدی یا رشته هگز فرمت کند. دوم اینکه، فراخوانی کننده نمی‌تواند به راحتی با انتخاب یک فرهنگ خاص یک رشته را فرمت کند. این مسئله دوم، در دسر بیشتری برای کدهای سوروری در مقابل کدهای کلاینتی دارد. در سفاریوهایی نادر، یک برنامه نیاز دارد یک رشته را ب یک فرهنگ به جز فرهنگی که با ترد فراخوانی کننده همراه است، فرمت کند. برای آنکه کنترل بیشتری بر فرمت رشته‌ها داشته باشید، شما نیاز به نسخه‌ای از متدهای **ToString** دارید که به شما اجازه‌ی تعيین دقیق اطلاعات فرمت کردن و فرهنگ را بدهد.

نوعهایی که به فراخوانی کننده، اجازه‌ی انتخاب فرمت و فرهنگ را می‌دهند، رابط **System.IFormattable** را پیاده‌سازی می‌کنند:

```
public interface IFormattable {
    string ToString(string format, IFormatProvider formatProvider);
}
```

در FCL، تمام نوعهای اصلی (**Decimal**, **Double**, **Single**, **Int64/UInt64**, **Int32/UInt32**, **Int16/UInt16**, **SByte**, **Byte**) و **DateTime** این رابط را پیاده‌سازی می‌کنند. به علاوه، برخی دیگر نوعهای مثل **Guid**، آن را پیاده‌سازی می‌کنند. سرانجام، تعریف هر نوع شمارشی به صورت خودکار رابط **IFormattable** را پیاده‌سازی می‌کند تا بتوان یک نماد رشته‌ای معنی دار از یک نمونه از نوع شمارشی بدست آورد. متدهای **ToString** از **IFormattable** دو پارامتر می‌گیرد. اولین پارامتر، **format**، یک رشته است که به متدهای **FormatProvider** باید فرمت شود. پارامتر دوم از **formatProvider**، یک نمونه از یک نوع است که رابط **System.IFormatProvider** را پیاده‌سازی می‌کند. این نوع، اطلاعات خاص فرهنگ را برای متدهای **ToString** فراهم می‌کند. من چگونگی این کار را مختصراً توضیح خواهم داد.

نوعی که متدهای **ToString** از رابط **IFormattable** را پیاده‌سازی می‌کند تعیین می‌کند چه رشته فرمت‌هایی را قصد دارد تشخیص دهد. اگر شما یک رشته فرمت که نوع، تشخیص نمی‌دهد، ارسال کنید، تصور می‌رود که نوع، یک **System.FormatException** تولید کند.

بسیاری از نوعهایی که مایکروسافت در FCL تعریف نمود است چندین فرمت را تشخیص می‌دهند. برای نمونه، نوع **DateTime** از "d" برای تاریخ کوتاه، "D" برای تاریخ بلند، "g" برای فرمت کلی، "M" برای ماه/روز، "S" برای قابل مرتباً سازی، "T" برای ساعت بلند، "U" برای ساعت جهانی در ISO 8601، "U" برای ساعت جهانی در فرمت تاریخ کامل، "Y" برای سال/ماه و غیره پشتیبانی می‌کند. تمام نوعهای شمارشی از "G" برای فرمت کلی، "F" برای پرچم‌ها، "D" برای دده‌ی و "X" برای هگز پشتیبانی می‌کنند. من قالب بندی یا فرمت نوعهای شمارشی را با جزئیات بیشتر در فصل ۱۵ "نوعهای شمارشی و پرچم‌های بیتی" پوشش می‌دهم.

همچنان، تمام نوعهای عددی اصلی ("C" را برای نزخ پول، "D" را برای دده‌ی، "E" را برای نماد علمی، "F" را برای ممیز ثابت، "G" را برای فرمت کلی، "N" را برای عدد، "P" را برای درصد، "R" را برای گرد کردن و "X" را برای هگز پشتیبانی می‌کنند. در واقع، نوعهای عددی در صورتی که رشته‌های فرمتی ساده، آنچه را به دنبال آن هستید، فراهم نمی‌کنند، از رشته‌های فرمتی تصویری نیز پشتیبانی می‌کنند. رشته‌های فرمتی تصویری شامل کاراکترهای خاصی هستند که به متدهای **ToString** از نوع می‌گویند دقیقاً چند رقم نمایش دهد، دقیقاً ممیز دده‌ی را کجا قرار دهد و چه تعداد رقم پس از ممیز قرار دهد و غیره. برای اطلاعات بیشتر درباره رشته‌های فرمت، "Formatting Types" را در SDK داتنت فریمورک ببینید.

برای اغلب نوعهای، فراخوانی **ToString** به آن برای رشته فرمت معادل فراخوانی **ToFormat** و ارسال "G" برای رشته فرمت است. به بیان دیگر، اشیاء به صورت پیش فرض خودشان را با "فرمت کلی" فرمت می‌کنند. هنگام پیاده‌سازی یک نوع، فرمتی را انتخاب کنید که فکر می‌کنید اغلب استفاده می‌شود. این فرمت، "فرمت کلی" است. ضمناً، متدهای **ToString** که پارامتری نمی‌گیرد فرض می‌کند فراخوانی کننده "فرمت کلی" را می‌خواهد. پس حال که رشته‌های فرمت را فرا گرفتید، بگذارید سراغ اطلاعات فرهنگ برویم. طبق پیش فرض، رشته‌ها با استفاده از اطلاعات فرهنگی که همراه ترد فراخوانی کننده است فرمت می‌شوند. متدهای **ToString** دقیقاً این کار را می‌کنند و اگر برای پارامتر **formatProvider**، شما **null** ارسال کنید، متدهای **ToString** از **IFormattable** نیز همین کار را می‌کنند.

اطلاعات حساس به فرهنگ وقتی اعمال می‌شوند که شما اعداد (شامل نرخ، اعداد صحیح، اعداد اعشاری، درصدها، تاریخ‌ها و ساعت‌ها) را فرمت می‌کنید. نوع **Guid** یک متد **ToString** دارد که تنها یک رشته که بیانگر مقدارش است را برمی‌گرداند. هیچ نیازی نیست که هنگام تولید رشته‌ی **Guid** به فرهنگ توجه کنید چون **GUID** ها فقط برای اهداف برنامه‌نویسی هستند.

هنگام فرمت کردن یک عدد، متد **ToString** می‌بیند شما چه چیزی برای پارامتر **formatProvider** ارسال نموده اید. اگر **null** ارسال شده است، **System.Threading.Thread.CurrentCulture.ToString** فرهنگ همراه با ترد فراخوانی کننده را با خواندن ویژگی **Thread.CurrentCulture** ارسال نموده اید. اگر **System.Globalization.CultureInfo** تعیین می‌کند. این ویژگی یک نمونه از نوع **System.Globalization.CultureInfo** را برمی‌گرداند.

با استفاده از این شی، **ToString** بسته به اینکه یک عدد یا تاریخ/ساعت می‌خواهد فرمت شود، ویژگی **NumberFormat** و **DateTimeFormat** آن را می‌خواند. این ویژگی‌ها به ترتیب یک نمونه از **System.Globalization.NumberFormatInfo** یا **System.Globalization.DateTimeFormatInfo** می‌باشند. **NumberFormatInfo** تعدادی ویژگی مثل **PercentSymbol** و **NumberGroupSeparator**، **NegativeSign**، **CurrencySymbol**، **CurrencyDecimalSeparator**، **DayNames**، **DateSeparator**، **Calendar** نیز تعدادی ویژگی مثل **DateTimeFormatInfo** تعریف می‌کند. به طریق مشابه، نوع **DateTimeFormatInfo** نیز تعدادی ویژگی مثل **ToString** هنگام ساخت و فرمت کردن یک رشته، این ویژگی‌ها را می‌خواند.

هنگام فراخوانی متد **ToString** از **IFormatProvider**، به جای ارسال **null**، شما می‌توانید یک ارجاع به نوعی که رابط **IFormatProvider** را پیاده‌سازی کرده است ارسال کنید:

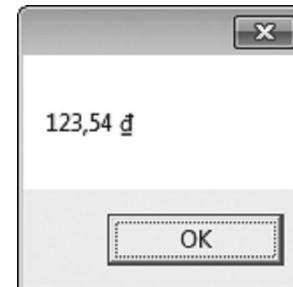
```
public interface IFormatProvider {
    Object GetFormat(Type formatType);
}
```

ایده اصلی پشت رابط **IFormatProvider** اینست: وقتی یک نوع این رابط را پیاده‌سازی می‌کند، آن دارد می‌گوید که یک نمونه از نوع، قادر است اطلاعات فرمت کردن مخصوص به فرهنگ را فراهم کند و اطلاعات فرهنگی که با ترد فراخوانی کننده همراه است باید نادیده گرفته شود.

نوع **System.Globalization** یکی از محدود نوع‌های تعریف شده در FCL است که رابط **IFormatProvider** را پیاده‌سازی می‌کند. اگر شما بخواهید یک رشته را مثلاً برای ویتنام فرمت کنید، شما یک شی **CultureInfo** می‌سازید و شی را به عنوان پارامتر **formatProvider** از **ToString** ارسال می‌کنید. کد زیر یک نمایش رشته‌ای از یک مقدار عددی **Decimal** را که با نرخ پول مناسب ویتنام فرمت شده است را نشان می‌دهد:

```
Decimal price = 123.54M;
String s = price.ToString("C", new CultureInfo("vi-VN"));
MessageBox.Show(s);
```

اگر شما این کد را ساخته و اجرا کنید، جعبه‌ی پیام نشان داده شده در شکل ۱۴-۵ ظاهر می‌شود.

شکل ۱۴-۵ مقدار عددی که برای نمایش نرخ پول ویتنامی فرمت شده است.

در درون، متد **ToString** از **Decimal** می‌بیند که آرگومان **null**، **formatProvider** نیست و متد **GetFormat** متعلق به شی را طبق زیر فراخوانی می‌کند:

```
NumberFormatInfo nfi = (NumberFormatInfo)
    formatProvider.GetFormat(typeof(NumberFormatInfo));
```

اینست روشه که اطلاعات فرمت کردن اعداد را از شی (**Decimal**) درخواست می‌کند. نوعهای عددی (مثل **CultureInfo**) تنها اطلاعات فرمت کردن اعداد را درخواست می‌کنند. اما دیگر نوعها (مثل **DateTime**) می‌توانند **GetFormat** را اینگونه فراخوانی کنند:

```
DateTimeFormatInfo dtfi = (DateTimeFormatInfo)
    formatProvider.GetFormat(typeof(DateTimeFormatInfo));
```

در واقع، چون پارامتر **GetFormat** می‌تواند هر نوعی را شناسایی کند، متد آنقدر انعطاف پذیر است که اجازه می‌دهد هر نوعی از اطلاعات فرمت، درخواست شود. نوعهای درون داتنت فریمورک، **GetFormat** را فراخوانی کرده و تنها اطلاعات عددی یا تاریخ/ساعت را درخواست می‌کنند، در آینده، دیگر گونه‌های اطلاعات فرمت کردن نیز می‌توانند درخواست شود.

ضمناً اگر شما بخواهید یک رشته برای یک شی بدست آورید که برای فرهنگ خاصی فرمت نشده باشد، شما می‌توانید ویژگی استاتیک **formatProvider** را فراخوانی کنید و شی برگشتی را به عنوان پارامتر **System.Globalization.CultureInfo** از **InvariantCulture** از **ToString** ارسال کنید:

```
Decimal price = 123.54M;
String s = price.ToString("C", CultureInfo.InvariantCulture);
MessageBox.Show(s);
```

اگر شما این کد را بسازید و اجرا کنید، جعبه‌ی پیام نشان داده شده در شکل ۱۴-۶ ظاهر می‌شود. به اولین کاراکتر در رشته خروجی دقت کنید: ₩. این علامت بین المللی برای نرخ پول است (U+00A4).

شکل ۱۴-۶ مقدار عددی که برای نمایش یک نرخ با فرهنگ ختنی فرمت شده است.

به صورت عادی، شما یک رشته که با یک فرهنگ غیرمتونو (invariant) فرمت شده است را به کاربر نشان نمی‌دهید، معمولاً، شما این رشته را در یک فایل ذخیره می‌کنید تا بعداً از آن استفاده کنید.

در FCL، تنها سه نوع، رابط **IFormatProvider** را پیاده‌سازی می‌کنند. اولین آن‌ها، **CultureInfo** است که قبلاً توضیح دادم. دو تای دیگر شود، متد بررسی می‌کند آیا نوع درخواستی یک **NumberFormatInfo** روى یک شی **DateTimeFormatInfo** و **NumberFormatInfo** فراخوانی می‌شود، متد مشابه، فراخوانی **GetFormat** است یا خیر. اگر هست، **this** برمی‌گردد و اگر نیست، **null** برمی‌گردد. به طریق مشابه، فراخوانی **GetFormat** در صورتی که یک **DateTimeFormatInfo** درخواست شده باشد، **this** و در غیر این صورت **null** برمی‌گرداند. این دو نوع، این رابط را فقط برای راحتی برنامه‌نویسی پیاده‌سازی می‌کنند. هنگام بدست آوردن یک نمایش رشته‌ای از یک شی، فراخوانی کننده معمولاً یک فرمت را تعیین کرده و از فرهنگی که با ترد فراخوانی کننده همراه است، استفاده می‌کند. به همین دلیل، شما معمولاً **ToString** را فراخوانی کرده، یک رشته برای پارامتر فرمت و **null** برای پارامتر **formatProvider** بدان ارسال می‌کنید. برای آنکه فراخوانی **ToString** برای شما آسان تر باشد، اکثر نوعها چندین سربارگذاری از متد **ToString** ارائه می‌کنند. برای نمونه، نوع **Decimal** چهار متد متفاوت **ToString** ارائه می‌کند:

```
// This version calls ToString(null, null).
// Meaning: General numeric format, thread's culture information
public override String ToString();

// This version is where the actual implementation of ToString goes.
// This version implements IFormattable's ToString method.
// Meaning: Caller-specified format and culture information
public String ToString(String format, IFormatProvider formatProvider);
```

```
// This version simply calls ToString(format, null).
// Meaning: Caller-specified format, thread's culture information
public String ToString(String format);

// This version simply calls ToString(null, formatProvider).
// This version implements IConvertible's ToString method.
// Meaning: General format, caller-specified culture information
public String ToString(IFormatProvider formatProvider);
```

فرمت کردن چندین شی به یک رشته

تاکنون، من توضیح دادم یک نوع چگونه اشیاء خودش را فرمت می‌کند. گاهی، شما می‌خواهید رشته‌هایی شامل چند شی فرمت شده را بسازید. برای نمونه، رشته‌ی زیر یک تاریخ، نام یک فرد و یک سن دارد:

```
String s = String.Format("On {0}, {1} is {2} years old.",
    new DateTime(2010, 4, 22, 14, 35, 5), "Aidan", 7);
Console.WriteLine(s);
```

اگر در حالیکه فرهنگ ترد جاری "en-US" باشد، شما این کد را ساخته و اجرا کنید. خروجی زیر را می‌بینید:

On 4/22/2010 2:35:05 PM, Aidan is 7 years old.

متد استاتیک از **String Format** یک رشته فرمت که پارامترهای قابل جایگزینی را با استفاده از اعداد درون آکولاتها شناسایی می‌کند، دریافت می‌نماید. رشته‌ی فرمت استفاده شده در این مثال به متد **Format** می‌گوید که **{0}** را با اولین پارامتر بعد از رشته فرمت (تاریخ/ ساعت)، **{1}** را با دومین پارامتر بعد از رشته فرمت ("Aidan") و **{2}** را با سومین پارامتر پس از رشته فرمت (7) جایگزین کند.

در درون، متد **Format** متدهای **ToString** هر شی را برای بدست آوردن نمایش رشته‌ای شی فراخوانی می‌کند. سپس رشته‌های برگردانده شده به هم متصل شده و رشته کامل نهایی برگردانده می‌شود. همه‌ی این‌ها خوب است اما این یعنی تمام اشیاء با فرمت کلی و اطلاعات فرهنگ ترد فراخوانی کننده فرمت شده‌اند.

شما می‌توانید با تعیین اطلاعات فرمتی درون آکولاتها، کنترل بیشتری بر عملیات فرمت داشته باشید. برای نمونه، کد زیر معادل کد قبلی است به جز آنکه من اطلاعات فرمتی را به پارامترهای 0 و 2 افزوده‌ام:

```
String s = String.Format("On {0:D}, {1} is {2:E} years old.",
    new DateTime(2010, 4, 22, 14, 35, 5), "Aidan", 7);
Console.WriteLine(s);
```

اگر شما این کد را ساخته و اجرا کنید در حالیکه "en-US" فرهنگ ترد جاری باشد، خروجی زیر را خواهید دید:

On Thursday, April 22, 2010, Aidan is 7.000000E+000 years old.

وقتی **Format**، رشته‌ی فرمت را تجزیه می‌کند، می‌بیند برای پارامتر 0 باید متد **IFormattable** از رابط **ToString** آن، با ارسال "D" و **null** برای دو پارامترش، فراخوانی گردد. همچنین، **Format** متد **IFormattable** متعلق به پارامتر 2 را نیز با ارسال "E" و **null** فراخوانی می‌کند. اگر نوع، رابط **IFormattable** را پیاده‌سازی نکرده باشد، **Format** متد بدون پارامتر **ToString** را که از **Object** به ارث برده است (و احتمالاً بازنویسی شده است) را فراخوانی می‌کند و فرمت پیش فرض به رشته خروجی اضافه می‌گردد.

کلاس **String** چندین سربارگذاری از متد استاتیک **Format** ارائه می‌کند. یک نسخه، شی‌ای می‌گیرد که رابط **IFormatProvider** را پیاده‌سازی کرده است تا شما بتوانید تمام پارامترهای قابل جایگزینی را با اطلاعات فرهنگی که فراخوانی کننده تعیین نموده، فرمت کنید. واضح است که **Format** متد **IFormattable** از **ToString** متعلق به هر شی را با ارسال هر شی **IFormatProvider** که به ارسال شده، فراخوانی می‌کند.

اگر شما از **StringBuilder** به جای **String** برای ساخت یک رشته استفاده می‌کنید، شما می‌توانید متد **AppendFormat** از **StringBuilder** را فراخوانی کنید. این متد دقیقاً مثل متد **Format** از **String** کار می‌کند، به جز آنکه آن یک رشته را فرمت کرده و به آرایه کاراکترهای **AppendFormat** از **Format** از **StringBuilder** می‌افزاید. همانند **Format** از **String** **AppendFormat** می‌گیرد و نسخه‌ای از آن وجود دارد که یک **IFormatProvider** دریافت می‌کند.

سربارگذاری برای متد های **WriteLine** و **Write** را ارائه می کند که رشته های فرمت و پارامترهای جایگزین را دریافت می کنند. هر چند، هیچ شما می خواهید یک رشته را برای یک فرهنگ خاص فرمت کنید، شما مجبورید متد **IFormatProvider** بدان ارسال کنید. اگر این نباید مشکل بزرگی باشد چون همانطور که قبلاً گفتم، خیلی نادر است که کد سمت کلاینت، یک رشته را با فرهنگی جز فرهنگ همراه با ترد فراخوانی کننده، فرمت کند.

فرآهم کردن فرمت کننده ی سفارشی خودتان

اکنون این واضح است که قابلیت های فرمت کردن در داتنت فرمیورک برای آنکه به شما انعطاف پذیری و کنترل بیشتری دهنده اند، طراحی شده اند. اما، ما هنوز بحث را تمام نکرده ایم. این ممکن است برای شما که یک متد تعریف کنید که متد **AppendFormat** از **StringBuilder** هر بار که بخواهد یک شی را به یک رشته فرمت کند، این متد را فراخوانی کند. به بیان دیگر، به جای فراخوانی **ToString** برای هر شی، **AppendFormat** می تواند تابعی که شما تعریف نموده اید را فراخوانی کند و به شما اجازه دهد تمام اشیاء را به رو شی که می خواهید فرمت کنید. آنچه می خواهیم توضیح دهم با متد **String Format** از **String** نیز کار می کند.

بگذراید این مکانیزم را با مثالی توضیح دهم. بگوییم که شما یک متن **HTML** که یک کاربر در یک مرورگر اینترنتی می بیند را فرمت می کنید. شما می خواهید تمام مقادیر **Int32** با فونت **Bold** نمایش داده شوند. برای انجام این کار، هر بار که یک مقدار **Int32** به یک **String** فرمت می شود، شما می خواهید در اطراف آن، برچسب (Tag) های **HTML** مخصوص را قرار دهید: **** و ****. کد زیر نشان می دهد چقدر این کار آسان است:

```
using System;
using System.Text;
using System.Threading;

public static class Program {
    public static void Main() {
        StringBuilder sb = new StringBuilder();
        sb.AppendFormat(new BoldInt32s(), "{0} {1} {2:M}", "Jeff", 123, DateTime.Now);
        Console.WriteLine(sb);
    }
}

internal sealed class BoldInt32s : IFormatProvider, ICustomFormatter {
    public Object GetFormat(Type formatType) {
        if (formatType == typeof(ICustomFormatter)) return this;
        return Thread.CurrentThread.CurrentCulture.GetFormat(formatType);
    }

    public String Format(String format, Object arg, IFormatProvider formatProvider) {
        String s;
        IFormattable formattable = arg as IFormattable;
        if (formattable == null) s = arg.ToString();
        else s = formattable.ToString(format, formatProvider);
        if (arg.GetType() == typeof(Int32))
            return "<B>" + s + "</B>";
        return s;
    }
}
```

وقتی شما این کد را کامپایل و اجرا می‌کنید در حالیکه "en-US" فرهنگ ترد کنونی است، خروجی زیر نشان داده می‌شود (البته تاریخ ممکن است متفاوت باشد):

Jeff 123 January 23

در Main، من یک **StringBuilder** خالی ساخته ام و سپس یک رشته فرمت را بدان اضافه می‌کنم. هنگامی که من AppendFormat را فراخوانی می‌کنم، اولین پارامتر یک نمونه از کلاس BoldInt32s است. این کلاس، رابط **IFormatProvider** را که قبلاً بحث کردم پیاده‌سازی می‌کند. به علاوه، این کلاس رابط **ICustomFormatter** را نیز پیاده‌سازی می‌کند:

```
public interface ICustomFormatter {
    String Format(String format, Object arg,
                  IFormatProvider formatProvider);
}

متده Format از این رابط، وقتی فرمت کننده از AppendFormat از StringBuilder نیاز دارد یک شی بدهست آورده، فراخوانی می‌شود. شما می‌توانید برای داشتن کنترل فراوان روی فرمت کردن رشته، درون این متده، کارهایی را که دوست دارید انجام دهید. برای آنکه ببینیم متده AppendFormat چگونه کار می‌کند به داخل آن نگاه می‌کنیم. شبه کد زیر نشان می‌دهد AppendFormat چگونه کار می‌کند:
public StringBuilder AppendFormat(IFormatProvider formatProvider,
                                  String format, params Object[] args) {

    // If an IFormatProvider was passed, find out
    // whether it offers an ICustomFormatter object.
    ICustomFormatter cf = null;

    if (formatProvider != null)
        cf = (ICustomFormatter)
            formatProvider.GetFormat(typeof(ICustomFormatter));

    // Keep appending literal characters (not shown in this pseudocode)
    // and replaceable parameters to the StringBuilder's character array.
    Boolean MoreReplaceableArgumentsToAppend = true;
    while (MoreReplaceableArgumentsToAppend) {
        // argFormat refers to the replaceable format string obtained
        // from the format parameter
        String argFormat = /* ... */;

        // argObj refers to the corresponding element
        // from the args array parameter
        Object argObj = /* ... */;

        // argStr will refer to the formatted string to be appended
        // to the final, resulting string
        String argStr = null;

        // If a custom formatter is available, let it format the argument.
        if (cf != null)
            argStr = cf.Format(argFormat, argObj, formatProvider);

        // If there is no custom formatter or if it didn't format
        // the argument, try something else.
```

```

    if (argStr == null) {
        // Does the argument's type support rich formatting?
        IFormattable formattable = argObj as IFormattable;
        if (formattable != null) {
            // Yes; pass the format string and provider to
            // the type's IFormattable ToString method.
            argStr = formattable.ToString(argFormat, formatProvider);
        } else {
            // No; get the default format by using
            // the thread's culture information.
            if (argObj != null) argStr = argObj.ToString();
            else argStr = String.Empty;
        }
    }
    // Append argStr's characters to the character array field member.
    /* ... */

    // Check if any remaining parameters to format
    MoreReplaceableArgumentsToAppend = /* ... */;
}
return this;
}

```

وقتی **AppendFormat .Main** را فراخوانی می‌کند، متدهای **GetFormat** و **AppendFormat** از فراهم کننده‌ی فرمت من را با ارسال نوع **ICustomFormatter** به آن، فراخوانی می‌کند. **GetFormat** که در نوع **BoldInt32s** تعریف شده است می‌بیند درخواست شده است و یک ارجاع به خودش برمی‌گرداند چون این رابط را پیاده‌سازی می‌کند. اگر متدهای **GetFormat** و **AppendFormat** از فراخوانی شده بود و هر نوع دیگری، بدان ارسال می‌شد، من متدهای **GetFormat** و **AppendFormat** متعلق به شی **CultureInfo** که با ترد فراخوانی کننده همراه است را فراخوانی می‌کردم. هر بار که **AppendFormat** نیاز به فرمت یک پارامتر قابل جایگزینی دارد، متدهای **Format** و **AppendFormat** از **ICustomFormatter** را فراخوانی می‌کند. در مثال من، متدهای **Format** و **AppendFormat** تعریف شده در نوع **BoldInt32s** از **IFormattable** پشتیبانی می‌کند. در متدهای **Format** و **AppendFormat** من بررسی می‌کنم آیا شی ای که می‌خواهد فرمت شود از فرمت غنی از طریق رابط **IFormattable** پشتیبانی می‌کند یا خیر. اگر شی پشتیبانی نمی‌کند، سپس من متدهای **ToString** را برای فرمت شی فراخوانی می‌کنم (ارت برده شده از **Object**). اگر شی پشتیبانی می‌کند، من سپس متدهای **ToString** را فراخوانی کرده و رشته فرمت و فراهم کننده‌ی فرمت را بدان ارسال می‌کنم. اگر شی **Int32** است و اگر هست، من رشته فرمت شده را با تگ‌های **** و **** می‌پوشانم و رشته جدید را برمی‌گردانم. اگر شی **Int32** نیست، من فقط رشته فرمت شده را بدون هیچ گونه پردازشی برمی‌گردانم.

تجزیه یک رشته برای بدست آوردن یک شی : Parse

در بخش قبلی، من توضیح دادم چگونه یک شی را برداشته و یک نمایش رشته‌ای از آن شی بدست می‌آورید. در این بخش، من عکس آن را بحث می‌کنم: چگونه یک رشته برداشته و یک نمایش شی از آن بدست آوریم. بدست آوردن یک شی از یک رشته، عمل بسیار رایجی نیست اما در مواقعی کاربردی می‌باشد. مایکروسافت احساس کرد یک مکانیزم رسمی برای تجزیه رشته‌ها به اشیاء، نیاز است. هر نوعی که بتواند یک رشته را تجزیه کند یک متدهای **Parse** عمومی، به نام **String** تعریف می‌کند. این متدهای **Parse** می‌گیرد و یک نمونه از نوع را بر می‌گرداند، به گونه‌ای، **Parse** مثل یک کارخانه کار می‌کند. در FCL، یک متدهای **Parse** برای تمام نوع‌های عددی و همچنین **DateTime** و **TimeSpan** و تعداد کمی نوع‌های داده‌ای (مثل نوع‌های داده‌ای SQL) وجود دارد.

بگذارید نگاه کنیم چگونه یک رشته را باید به یک نوع عددی تجزیه کرد. تقریباً تمام نوع‌های عددی (**Byte**, **SByte**, **Int16/UIn16**, **BigInteger**, **Decimal**, **Double**, **Single**, **Int64/UInt64**, **Int32/UInt32**) حداقل یک متدهای **Parse** ارائه می‌کنند. من در اینجا، فقط

متدهای **Parse** برای دیگر نوع‌های عددی شبیه متدهای **Int32.Parse** است را نشان می‌دهم. (متدهای **Parse** برای دیگر نوع‌های عددی شبیه متدهای **Int32.Parse** از عمل می‌کنند):

```
public static Int32 Parse(String s, NumberStyles style,
    IFormatProvider provider);
```

فقط با نگاه به فرم کلی آن، شما باید قادر باشید حدس بزنید این متدهای **Parse** برای دیگر نوع‌های عددی شبیه متدهای **Int32.Parse** هستند. پارامتر **s** یک نمایش رشته‌ای از یک عدد که می‌خواهد آن را به یک شی **Int32** تجزیه کنید را شناسایی می‌کند. پارامتر **style** یک مجموعه‌ای از پرچم‌های بیتی است که کاراکترهایی که **Parse** انتظار داد در رشته پیدا کند را شناسایی می‌کند. و پارامتر **IFormatProvider provider** یک شی را شناسایی می‌کند که متدهای **Parse** برای بدست آوردن اطلاعات مخصوص به فرهنگ از آن استفاده کند؛ همانطور که در ابتدای فصل گفته شد.

برای نمونه، کد زیر باعث می‌شود **System.FormatException** یک **Parse** تولید کند، چون رشته‌ی تجزیه شده حاوی یک فاصله‌ی آغازین است:

```
Int32 x = Int32.Parse(" 123", NumberStyles.None, null);
```

برای آنکه به **Parse** اجازه دهید فاصله آغازین را نادیده بگیرد، پارامتر **style** را اینگونه تعریف کنید:

```
Int32 x = Int32.Parse(" 123", NumberStyles.AllowLeadingWhite, null);
```

برای توضیح کامل نمادهای بیتی و ترکیب‌های رایج که نوع شمارشی **NumberStyles** تعریف می‌کند به مستندات SDK دات‌نت فریمورک مراجعه کنید.

کد زیر نشان می‌دهد چگونه یک عدد هگز را تجزیه کنید:

```
Int32 x = Int32.Parse("1A", NumberStyles.HexNumber, null);
```

```
Console.WriteLine(x); // Displays "26"
```

این متدهای **Parse**، سه پارامتر می‌گیرد. برای راحتی کار، اکثر نوع‌ها چندین سربارگذاری از **Parse** تعریف می‌کنند تا شما مجبور نباشید آرگومان‌های زیادی ارسال کنید. برای نمونه، **Int32.Parse** چهار سربارگذاری از متدهای **Parse** تعریف می‌کند:

```
// Passes NumberStyles.Integer for style
// and thread's culture's provider information.
public static Int32 Parse(String s);
```

```
// Passes thread's culture's provider information.
public static Int32 Parse(String s, NumberStyles style);
```

```
// Passes NumberStyles.Integer for the style parameter.
public static Int32 Parse(String s, IFormatProvider provider);
```

```
// This is the method I've been talking about in this section.
public static Int32 Parse(String s, NumberStyles style,
    IFormatProvider provider);
```

نوع **DateTime** هم یک متدهای **Parse** تعریف می‌کند:

```
public static DateTime Parse(String s,
    IFormatProvider provider, DateTimeStyles styles);
```

این متدهای **Parse** که روی نوع‌های عددی تعریف شده است عمل می‌کند جز آنکه متدهای **DateTime.Parse** یک مجموعه‌ی پرچم‌های بیتی تعریف شده توسط نوع شمارشی **System.Globalization.DateTimeStyles** را به جای نوع شمارشی **NumberStyles** می‌گیرد. برای توضیح کامل نمادهای بیتی و ترکیب‌های رایج که نوع **DateTimeStyles** تعریف می‌کند به مستندات SDK دات‌نت فریمورک مراجعه کنید.

برای راحتی کار، نوع **DateTime** سه سربارگذاری از متدهای **Parse** تعریف می‌کند:

```
// Passes thread's culture's provider information
// and DateTimeStyles.None for the style
public static DateTime Parse(String s);
```

```
// Passes DateTimeStyles.None for the style
public static DateTime Parse(String s, IFormatProvider provider);
```

```
// This is the method I've been talking about in this section.
public static DateTime Parse(String s,
    IFormatProvider provider, DateTimeStyles styles);
```

تجزیه تاریخها و ساعتها پیچیده است. بسیاری برنامه‌نویسان متدهای **Parse** را بسیار سخاوتمند یافته‌اند که آن، گاهی رشته‌هایی که حاوی تاریخ و ساعت نیستند را هم تجزیه می‌کند. به همین دلیل، نوع **DateTime** هم تعریف می‌کند که یک رشته فرمت تصویری دریافت می‌کند که بیان می‌نماید رشته تاریخ/ساعت دقیقاً چگونه باید فرمت و چگونه باید تجزیه شود. برای اطلاعات بیشتر پیرامون رشته‌های فرمت تصویری کلاس **DateTimeFormatInfo** را در SDK دانست.

نکته بعضی برنامه‌نویسان مطلب زیر را به مایکروسافت گزارش کرده‌اند. وقتی برنامه‌ی آنها **Parse** را مکررا فراخوانی می‌کند، و (به خاطر ورودی غیر صحیح کاربر) مکررا اکسپشن تولید می‌کند، عملکرد برنامه ضعیف می‌شود. برای استفاده‌هایی از **Parse** که عملکرد مهم است، مایکروسافت متدهای **TryParse** را به تمام نوع‌های عددی، **IPAddress** و **TimeSpan**.**DateTimeOffset**.**DateTime** و حتی **TimeSpan** افزوده است. یکی از دو سریارگذاری دو متدهای **TryParse** از **Int32** اینگونه است:

```
public static Boolean TryParse(String s, NumberStyles style,
    IFormatProvider provider, out Int32 result);
```

همانگونه که می‌بینید، این متدهای **false** یا **true** بر می‌گرداند و نشان می‌دهد آیا رشته تعیین شده قابل تبدیل به یک **Int32** هست یا خیر. اگر متدهای **TryParse** برگرداند متغیری که به پارامتر نتیجه با ارجاع ارسال شده است، شامل یک نوع عددی تجزیه شده خواهد بود. الگوی **TryXXX** در فصل ۲۰ "اکسپشن‌ها و مدیریت وضعیت" بحث می‌شود.

Encoding : تبدیل بین کاراکترها و بایت‌ها

در Win32، برنامه‌نویسان مکررا مجبور بودند که کاراکترهای یونیکد را به رشته و به کاراکترهای "مجموعه کاراکترهای چند بایتی" Multi-Byte Character Set (MBCS) تبدیل کنند. من خودم سه‌می از نوشتن چنین کدهایی داشتم و نوشتن آنها بسیار خسته کننده و استفاده از آنها همیشه با بروز خطأ همراه بود. در CLR، تمام کاراکترها به عنوان مقادیر کد ۱۶ بیتی یونیکد نمایش داده می‌شوند و تمام رشته‌ها از مقادیر کد ۱۶ بیتی یونیکد تشکیل می‌شوند. این، کار با کاراکترها و رشته‌ها را در زمان اجرا آسان می‌کند.

گاهی، شما می‌خواهید رشته‌ها را در یک فایل ذخیره کنید. اگر رشته‌ها اکثر از کاراکترهای قابل خواندن توسط مردم انگلیسی زبان تشکیل شده باشند، ذخیره یا ارسال یک مجموعه مقادیر ۱۶ بیتی خیلی کارآمد نیست چون نیمی از بایت‌های نوشته شده صفر خواهند بود. به جای آن، بهتر است که مقادیر ۱۶ بیتی را به یک آرایه از بایت‌ها اینکد **encode** کرده و سپس آرایه‌ای بایت‌ها را به یک آرایه از مقادیر ۱۶ بیتی دیکد **decode** کنید.

اینکدینگ Encoding همچنین اجازه می‌دهد یک برنامه مدیریت‌شده با رشته‌های ساخته شده توسط سیستم‌های غیر یونیکد نیز کار کند. برای نمونه، اگر شما می‌خواهید یک فایل تولید کنید که توسط یک برنامه در نسخه ژاپنی از ویندوز ۹۵ قابل خواندن باشد، شما مجبور بود متن یونیکد را با استفاده از اینکدینگ Shift-JIS (صفحه کد ۹۳۲) ذخیره کنید. به همین طریق، شما از اینکدینگ Shift-JIS برای خواندن یک فایل متنی در CLR که توسط یک سیستم ویندوز ۹۵ ژاپنی تولید شده است، استفاده می‌کنید.

اینکدینگ معمولاً وقتی می‌خواهید یک رشته را به یک فایل یا استریم شبکه با استفاده از نوع **System.IO.BinaryWriter** یا **System.IO.StreamWriter** ارسال کنید انجام می‌شود. دیکدینگ معمولاً وقتی می‌خواهید یک رشته را از فایل یا استریم شبکه با استفاده از نوع **System.IO.StreamReader** یا **System.IO.BinaryReader** بخوانید، انجام می‌شود. اگر شما صریحاً یک اینکدینگ انتخاب نکنید، تمام این نوع‌ها، پیش فرض را بر UTF-8 می‌گذارند (UTF مخفف "فرمت تبدیل یونیکد" Unicode Transformation Format است). هرچند گاهی شاید شما بخواهید صریحاً یک رشته را اینکد یا دیکد کنید. حتی اگر شما نخواهید صریحاً این کار را بکنید، این بخش، به شما دید بیشتری درباره خواندن و نوشتن رشته‌ها در استریم‌ها می‌دهد. خوشبختانه، FCL نوع‌هایی ارائه می‌کند که اینکدینگ و دیکدینگ را آسان می‌کنند. دو اینکدینگ رایج تر UTF-16 و UTF-8 هستند.

UTF-16 هر کاراکتر را به عنوان ۲ بایت اینکد می‌کند. بر کاراکترها اصلاً اثر نمی‌گذارد و هیچ فشرده سازی صورت نمی‌گیرد – عملکردش عالیست. اینکدینگ 16 UTF-16 با عنوان اینکدینگ Unicode نیز اطلاق می‌شود. همچنین دقت کنید که UTF-16 را می‌توان برای تبدیل از big-endian و بر عکس استفاده نمود.

UTF-8 بعضی کاراکترها را به عنوان ۱ بایت، بعضی کاراکترها را به عنوان ۲ بایت، بعضی کاراکترها را به عنوان ۳ بایت و بعضی کاراکترها را به عنوان ۴ بایت اینکد می‌کند. کاراکترهایی با مقدار کمتر از 0x0080 به ۱ بایت فشرده می‌شوند، که برای کاراکترهایی که در ایالات متحده استفاده می‌شوند بسیار خوب کار می‌کند. کاراکترهای بین 0x0080 و 0x07FF به ۲ بایت تبدیل می‌شوند که برای زبان‌های اروپایی و خاورمیانه خوب کار می‌کند. کاراکترهای 0x0800 و بالاتر به ۳ بایت تبدیل می‌شوند و برای زبان‌های آسیای شرقی خوب کار می‌کند. سرانجام، جفت‌های جانشین (surrogate pair) به عنوان ۴ بایت نوشته می‌شوند. UTF-8 یک اینکدینگ بسیار معروف است اما در اینکد کردن کاراکترهای فراوان با مقادیر 0x0800 یا بیشتر، ضعیف‌تر از UTF-16 عمل می‌کند.

اگرچه اینکدینگ‌های UTF-16 و UTF-8 رایج‌ترین هستند اما FCL اینکدینگ‌های دیگری که کمتر استفاده می‌شوند را نیز پشتیبانی می‌کند:

UTF-32 تمام کاراکترها را به عنوان ۴ بایت اینکد می‌کند. این اینکدینگ هنگامی که شما می‌خواهید یک الگوریتم ساده برای بررسی کاراکترها بنویسید و نمی‌خواهید در گیر کاراکترهایی شوید که تعداد متغیری از بایت‌ها را دارند، مفید است. برای نمونه، با UTF-32، شما نیاز ندارید درباره جانشین‌ها فکر کنید چون هر کاراکتری ۴ بایتی است. بدیهی است که UTF-32 یک اینکدینگ کارا در بحث مصرف حافظه نیست و برای همین به ندرت در ذخیره یا ارسال یک رشته به یک فایل یا شبکه استفاده می‌شود. این اینکدینگ معمولاً درون خود برنامه استفاده می‌شود. همچنین دقت کنید که UTF-32 می‌تواند برای تبدیل از big-endian به little-endian و بر عکس استفاده شود.

UTF-7 معمولاً با سیستم‌های قدیمی که با کاراکترهایی که با ۷ بیت قابل بیان هستند کار می‌کنند، استفاده می‌شود. شما باید از این اینکدینگ خودداری کنید چون آن معمولاً به جای فشرده سازی، داده را باز می‌کند. کنسرسیوم یونیکد، این اینکدینگ را نامناسب دانسته است.

ASCII کاراکترهای ۱۶ بیتی را به کاراکترهای ASCII اینکد می‌کند، یعنی، هر کاراکتر ۱۶ بیتی با مقداری کمتر از 0x0080 به یک تک بایت تبدیل می‌شود. هر کاراکتر با مقداری بیش از 0x007F قابل تبدیل نیست، پس مقدار کاراکتر از بین می‌رود. برای رشته‌های شامل کاراکترهایی در بازه‌ی 0x00 تا 0x7F (ASCII)، این اینکدینگ، داده‌ها را به نصف فشرده می‌کند و بسیار سریع است (چون فقط بایت بالا حذف می‌شود). اگر شما کاراکترهایی خارج از بازه‌ی ASCII دارید، این اینکدینگ مناسب نیست چون مقادیر کاراکتر از دست خواهد رفت.

سرانجام، FCL به شما اجازه می‌دهد کاراکترهای ۱۶ بیتی را به یک صفحه کد دلخواه خود اینکد کنید. همانند اینکدینگ ASCII، اینکد کردن به یک صفحه کد خطرناک است چون هر کاراکتری که مقدارش در صفحه کد تعیین شده، قابل بیان نباشد، از دست خواهد رفت. شما همیشه باید از اینکدینگ‌های UTF-16 یا UTF-8 استفاده کنید. مگر آنکه بخواهید با فایل‌های قدیمی یا برنامه‌هایی که قبل از این اینکدینگ‌ها استفاده می‌کردند، کار کنید.

وقتی شما نیاز به اینکد و دیکد کردن یک مجموعه از کاراکترها دارید، شما باید یک نمونه از یک کلاس مشتق شده از **System.Text.Encoding** بدست آورید که یک کلاس پایه خلاصه است و چندین ویژگی استاتیک فقط-خواندنی که هر کدام یک نمونه از یک کلاس مشتق شده از **Encoding** را بر می‌گردانند، ارائه می‌کند. مثال زیر، کاراکترها را با استفاده از UTF-8 اینکد و دیکد می‌کند:

```
using System;
using System.Text;

public static class Program {
    public static void Main() {
        // This is the string we're going to encode.
        String s = "Hi there.";

        // Obtain an Encoding-derived object that knows how
        // to encode/decode using UTF8
        Encoding encodingUTF8 = Encoding.UTF8;

        // Encode a string into an array of bytes.
        Byte[] encodedBytes = encodingUTF8.GetBytes(s);
```

```

    // Show the encoded byte values.
    Console.WriteLine("Encoded bytes: " +
BitConverter.ToString(encodedBytes));

    // Decode the byte array back to a string.
    String decodedString = encodingUTF8.GetString(encodedBytes);

    // Show the decoded string.
    Console.WriteLine("Decoded string: " + decodedString);
}
}
}

```

این کد، خروجی زیر را تولید می‌کند:

```

Encoded bytes: 48-69-20-74-68-65-72-65-2E
Decoded string: Hi there.

```

علاوه بر ویژگی استاتیک **Encoding**، کلاس **UTF8** ویژگی‌های استاتیک زیر را نیز ارائه می‌کند: **Default** و **ASCII**، **UTF7** و **UTF32**. **BigEndianUnicode**، **Unicode**، **Default** و **Default**، یک شی که قادر است با استفاده از صفحه کد کاربر که توسط گزینه Language for Non-English Programs از پنجره Control Panel در Regional And Language Unicode Programs تعیین می‌شود، اینکد و دیکد کند را برمی‌گرداند. (برای اطلاعات بیشتر تابع **GetACP** Win32 را ببینید). هر چند، استفاده از ویژگی **Default** توصیه نمی‌شود چون رفتار برنامه شما وابسته به ماشین خواهد شد پس اگر شما صفحه کد پیش فرض سیستم را تغییر دهید یا اگر برنامه شما روی ماشین دیگری اجرا شود، برنامه شما متفاوت رفتار خواهد کرد. علاوه بر این ویژگی‌ها، همچنین یک متاد استاتیک **GetEncoding** ارائه می‌کند که به شما اجازه می‌دهد یک صفحه کد (با عدد یا با رشته) تعیین کنید و یک شی که بتواند با این صفحه کد، اینکد و دیکد کند را برمی‌گرداند. برای نمونه، شما می‌توانید **GetEncoding** را فراخوانی کرده یا **Shift-JIS** 932 را بدان ارسال کنید.

وقتی شما برای اولین بار یک شی اینکدینگ درخواست می‌کنید، ویژگی استاتیک یا متاد **GetEncoding** از کلاس **Encoding**، یک تک شی برای اینکدینگ درخواست شده ساخته و این شی را برمی‌گرداند. اگر یک شی اینکدینگ که قبلا درخواست شده است، در آینده درخواست گردد کلاس اینکدینگ به سادگی شی‌ای را که قبلا ساخته، برمی‌گرداند؛ آن برای هر درخواست یک شی جدید نمی‌سازد. این کار، تعداد اشیاء موجود در سیستم را کاهش داده و از فشار جمع آوری‌های هیپ می‌کاهد.

به جای فراخوانی ویژگی‌های استاتیک **GetEncoding** یا متاد **Encoding** آن، شما همچنین می‌توانستید یک نمونه از یکی از کلاس‌های زیر بسازید: **System.Text.UTF32Encoding**، **System.Text.UTF8Encoding**، **System.Text.UnicodeEncoding**، **System.Text.ASCIIEncoding** یا **System.Text.UTF7Encoding**. هر چند، به خاطر داشته باشید ساختن هر یک از این کلاس‌ها، اشیاء جدیدی را در هیپ می‌سازد که کارایی را کاهش می‌دهد.

چهار تا از این کلاس‌ها، **UTF7Encoding**، **UTF32Encoding**، **UTF8Encoding** و **UnicodeEncoding** چندین سازنده ارائه می‌کنند که به شما کنترل بیشتری بر اینکدینگ و مقدمه می‌دهند (مقدمه Preamble یا عنوان یک byte order mark به شما اجازه نمی‌کند که مورد اول از کلاس‌های مذبور، همچنین سازنده‌هایی ارائه می‌کنند که به شما اجازه می‌دهند به کلاس بگویید هنگام دیکدینگ یک دنباله غیر معتبر از بایت-ها، اکسپشن تولید کند؛ وقتی می‌خواهید برنامه تان در مقابل داده‌های ورودی غیر معتبر، مقاوم و ایمن باشد، شما باید از این سازنده‌های استفاده کنید).

شاید شما بخواهید هنگام کار با یک **StreamWriter** یا یک **BinaryWriter** می‌توانید این نوع‌های اینکدینگ بسازید. کلاس **ASCIIEncoding** تنها یک سازنده دارد و بنابراین، هیچ کنترلی بر اینکدینگ به شما ارائه نمی‌کند. اگر شما به یک شی **ASCIIEncoding** نیاز دارید، همیشه آن را از طریق ویژگی **Encoding** بدست آورید، این ویژگی یک ارجاع به یک تک شی **ASCIIEncoding** برمی‌گرداند. اگر شما اشیاء **ASCIIEncoding** را خودتان بسازید، شما اشیاء بیشتری در هیپ ایجاد نموده اید که عملکرد برنامه شما را پایین می‌آورد. وقتی شما یک شی مشتق شده از **Encoding** دارید، شما می‌توانید یک رشته یا یک آرایه از کاراکترها را به یک آرایه از بایت‌ها با فراخوانی متاد **GetBytes** تبدیل کنید. (چندین سریارگذاری از این متاد وجود دارد) برای تبدیل یک آرایه از بایت‌ها به یک آرایه از کاراکترها، متاد **GetString** یا متاد مفیدتر **GetChars** را فراخوانی کنید. (چندین سریارگذاری از هر دوی این متدهای **GetString** و **GetBytes** را نشان داده است).

تمام نوع‌های مشتق شده از **Encoding** یک متد **GetByteCount** ارائه می‌کنند که تعداد بایت‌های لازم برای اینکد کردن یک مجموعه کاراکتر را در حقیقت بدون اینکد کردن بدست می‌آورد. اگرچه **GetByteCount** به صورت خاص مفید نیست ولی شما می‌توانید از آن برای تخصیص یک آرایه از بایت‌ها استفاده کنید. یک متد **GetCharCount** نیز وجود دارد که تعداد کاراکترهایی که دیکد می‌شوند را بدون دیکد کردن آن‌ها، برمی‌گرداند. اگر شما سعی در صرفه جویی در حافظه و استفاده مجدد از یک آرایه دارید این متدها مفید خواهند بود.

متدهای **GetByteCount/GetCharCount** آنقدر سریع نیستند. چون آنها باید آرایه کاراکترها/بایت‌ها را تحلیل کنند تا یک نتیجه دقیق برگردانند. اگر شما سرعت را بر نتیجه دقیق ترجیح می‌دهید، شما می‌توانید متد **GetMaxCharCount** یا **GetMaxByteCount** را به جای آن استفاده کنید. هر دو متد یک عدد صحیح می‌گیرند که تعداد کاراکترها یا تعداد بایت‌ها را مشخص می‌کنند و یک مقدار در بدترین حالت ممکن را برمی‌گردانند.

هر شی مشتق شده از **Encoding**. یک مجموعه ویژگی‌های فقط-خواندنی ارائه می‌کند که شما برای بدست آوردن اطلاعات راجع به اینکدینگ می‌توانید آن‌ها را بخوانید. برای توضیح این ویژگی‌ها به مستندات SDK داتنت فریمورک مراجعه کنید. برای آنکه اکثر این ویژگی‌ها و معانی آن‌ها را نشان دهم، من برنامه زیر را نوشتیم که مقادیر ویژگی‌ها برای چندین اینکدینگ مختلف را نشان می‌دهد:

```
using System;
using System.Text;

public static class Program {
    public static void Main() {
        foreach (EncodingInfo ei in Encoding.GetEncodings()) {
            Encoding e = ei.GetEncoding();
            Console.WriteLine("{1}{0}" +
                "\tCodePage={2}, WindowsCodePage={3}{0}" +
                "\tWebName={4}, HeaderName={5}, BodyName={6}{0}" +
                "\tIsBrowserDisplay={7}, IsBrowserSave={8}{0}" +
                "\tIsMailNewsDisplay={9}, IsMailNewsSave={10}{0}",
                Environment.NewLine,
                e.EncodingName, e.CodePage, e.WindowsCodePage,
                e.WebName, e.HeaderName, e.BodyName,
                e.IsBrowserDisplay, e.IsBrowserSave,
                e.IsMailNewsDisplay, e.IsMailNewsSave);
        }
    }
}
```

اجرای این برنامه خروجی زیر را تولید می‌کند (برای مصرف کاغذ کمتر، خلاصه شده است)

```
IBM EBCDIC (US-Canada)
CodePage=37, WindowsCodePage=1252
WebName=IBM037, HeaderName=IBM037, BodyName=IBM037
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=False
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

```
OEM United States
CodePage=437, WindowsCodePage=1252
WebName=IBM437, HeaderName=IBM437, BodyName=IBM437
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=False
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

```
IBM EBCDIC (International)
CodePage=500, WindowsCodePage=1252
```

```
WebName=IBM500, HeaderName=IBM500, BodyName=IBM500
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=False
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

Arabic (ASMO 708)

```
CodePage=708, WindowsCodePage=1256
WebName=ASMO-708, HeaderName=ASMO-708, BodyName=ASMO-708
IsBrowserDisplay=True, IsBrowserSave=True
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

Unicode

```
CodePage=1200, WindowsCodePage=1200
WebName=utf-16, HeaderName=utf-16, BodyName=utf-16
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=True
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

Unicode (Big-Endian)

```
CodePage=1201, WindowsCodePage=1200
WebName=unicodeFFFE, HeaderName=unicodeFFFE, BodyName=unicodeFFFE
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=False
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

Western European (DOS)

```
CodePage=850, WindowsCodePage=1252
WebName=ibm850, HeaderName=ibm850, BodyName=ibm850
IsBrowserDisplay=False, IsBrowserSave=False
IsMailNewsDisplay=False, IsMailNewsSave=False
```

Unicode (UTF-8)

```
CodePage=65001, WindowsCodePage=1200
WebName=utf-8, HeaderName=utf-8, BodyName=utf-8
IsBrowserDisplay=True, IsBrowserSave=True
IsMailNewsDisplay=True, IsMailNewsSave=True
```

جدول ۱۴-۳ متدهای پر استفاده که توسط تمام کلاس‌های مشتق شده از **Encoding** ارائه می‌شوند را لیست می‌کند.

جدول ۱۴-۳ متدهای کلاس‌های مشتق شده از Encoding

متدهای مشتق شده از Encoding	توضیح	متدهای مشتق شده از Encoding
یک آرایه از بایت‌ها را بر می‌گرداند که تعیین می‌کند چه چیزی قبیل از نوشتن هر بایت اینکد شده، به یک استریم باید نوشته شود. غالباً، این بایت‌ها با عنوان بایت‌ها BOM اطلاق می‌شوند. وقتی شما شروع به خواندن از یک استریم می‌کنید، بایت‌های BOM به صورت خودکار در تشخیص اینکدینگی که هنگام نوشتن به استریم استفاده شده است کمک می‌کنند تا دیکدر مناسب استفاده شود. برای بعضی کلاس‌های مشتق شده از Encoding ، این متد یک آرایه از بایت‌های ۰ بر می‌گرداند — یعنی هیچ بایت مقدمه‌ای وجود ندارد. یک شی UTF8Encoding می‌تواند صریحاً ساخته شود تا متد آن یک آرایه سه بایتی از	یک آرایه از بایت‌ها را بر می‌گرداند که تعیین می‌کند چه چیزی قبیل از نوشتن هر بایت اینکد شده، به یک استریم باید نوشته شود. غالباً، این بایت‌ها با عنوان بایت‌ها BOM اطلاق می‌شوند. وقتی شما شروع به خواندن از یک استریم می‌کنید، بایت‌های BOM به صورت خودکار در تشخیص اینکدینگی که هنگام نوشتن به استریم استفاده شده است کمک می‌کنند تا دیکدر مناسب استفاده شود. برای بعضی کلاس‌های مشتق شده از Encoding ، این متد یک آرایه از بایت‌های ۰ بر می‌گرداند — یعنی هیچ بایت مقدمه‌ای وجود ندارد. یک شی UTF8Encoding می‌تواند صریحاً ساخته شود تا متد آن یک آرایه سه بایتی از	GetPreamble
برگرداند. یک شی UnicodeEncoding می‌تواند صریحاً ساخته شود تا متد آن یک آرایه دو بایتی از ۰xFF و ۰xFE برای اینکدینگ big-endian یا یک آرایه ۲ بایتی از ۰xFF و ۰xFE برای اینکدینگ little-endian برگرداند. پیش فرض، little-endian است.	برگرداند. یک شی UnicodeEncoding می‌تواند صریحاً ساخته شود تا متد آن یک آرایه دو بایتی از ۰xFF و ۰xFE برای اینکدینگ big-endian یا یک آرایه ۲ بایتی از ۰xFF و ۰xFE برای اینکدینگ little-endian برگرداند. پیش فرض، little-endian است.	

یک آرایه از بایت‌های تعیین شده در یک اینکدینگ منبع را به یک آرایه از بایت‌های تعیین شده توسط یک اینکدینگ مقصد تبدیل می‌کند. در درون، این متد استاتیک، متد GetChars از شی اینکدینگ منبع را فراخوانی کرده و نتیجه را به متد GetBytes از شی اینکدینگ مقصد، ارسال می‌کند. آرایه بایتی حاصل، به فراخوانی کننده بازگردانده می‌شود.	Convert
اگر دو شی مشتق شده از Encoding ، صفحه کد و تنظیمات مقدمه‌ی یکسانی برگرداند، true برمی‌گرداند.	Equals
صفحه کد شی اینکدینگ را برمی‌گرداند.	GetHashCode

اینکدینگ و دیکدینگ استریم‌های کاراکترها و بایت‌ها

تصور کنید که شما یک رشته که با UTF-16 اینکد شده را از طریق یک شی **System.Net.Sockets.NetworkStream** می‌خواهید، بایت‌ها به احتمال زیاد به صورت تکه‌های داده ارسال می‌شوند. به بیان دیگر، ابتدا شاید شما ۵ بایت از استریم بخواهید، و سپس ۷ بایت دیگر بخواهید. در UTF-16 هر کاراکتر از ۲ بایت تشکیل می‌شود، پس فراخوانی متد **GetString** از **Encoding** و ارسال آرایه اول ۵ بایتی، یک رشته که فقط حاوی دو کاراکتر است برمی‌گرداند. اگر شما بعداً **GetString** را فراخوانی کنید و ۷ بایت بعدی که از استریم می‌آید را بدان ارسال کنید، یک رشته شامل سه کاراکتر را برمی‌گرداند و تمام آن‌ها مقدابر اشتباхи خواهند داشت!

این مسئله تحریب داده به این دلیل اتفاق می‌افتد که هیچ کدام از کلاس‌های مشتق شده از **Encoding** هیچ وضعیتی در بین فراخوانی به متدهایشان را نگهداری نمی‌کنند. اگر شما کاراکترها بایت را تکه تکه اینکد و دیکد می‌کنید، شما باید کاری اضافه انجام دهید تا وضعیت بین فراخوانی‌ها را نگهداری کنید تا داده‌ها از دست نرون. برای دیکد کردن تکه‌های بایت‌ها، شما باید یک ارجاع به یک شی مشتق شده از **Encoding** (که در بخش قبلی گفته شد) بدست **System.Text.Decoder** آنرا فراخوانی کنید. این متد یک ارجاع به یک شی جدید ساخته شده که نوعش از کلاس **Decoder** است. اگر شما به مستندات SDK داتنت مشتق گردیده را برمی‌گرداند. همانند کلاس **Decoder**، کلاس **Encoding** یک کلاس پایه خالصه است. اگر شما به مستندات فریمورک نگاه کنید، شما هیچ کلاسی که پیاده‌سازی‌هایی از کلاس **Decoder** ارائه کند را نمی‌یابید. هر چند، **CLR** تعدادی کلاس مشتق شده از **Decoder** ارائه می‌کند. این کلاس‌ها تماماً در FCL، درونی هستند اما متد **GetDecoder** می‌تواند نمونه‌هایی از این کلاس‌ها بسازد و آن‌ها را به کد برنامه برگرداند.

تمام کلاس‌های مشتق شده از **Decoder** دو متد مهم ارائه می‌کنند: **GetCharCount** و **GetChars**. واضح است که این متدها برای دیکد کردن یک آرایه از بایت‌ها، استفاده می‌شوند و شبیه متدهای **GetChars** و **GetCharCount** از **Encoding** هستند. که قبلاً بحث شدند، عمل می‌کنند. وقتی شما یکی از این متدها را فراخوانی می‌کنید، آرایه بایت‌ها را تا حد ممکن دیکد می‌کند. اگر آرایه بایت شامل تعداد بایت کافی برای تشکیل یک کاراکتر کامل نباشد، بایت‌های باقی مانده، در شی دیکدر ذخیره می‌شوند. دفعه‌ی بعد که شما یکی از این متدها را فراخوانی کنید، شی دیکدر از بایت‌های باقی مانده به اضافه‌ی بایت‌های جدید ارسالی به آن، استفاده می‌کند. – این، اطمینان حاصل می‌کند که تکه‌های داده به درستی دیکد می‌شوند. اشیاء **Decoder** هنگام خواندن بایت‌ها از یک استریم بسیار مفید هستند.

یک نوع مشتق شده از **Encoding** می‌تواند برای اینکدینگ و دیکدینگ بدون حفظ وضعیت، استفاده شود. هر چند، یک نوع مشتق شده از **Decoder** می‌تواند تنها برای دیکدینگ استفاده گردد. اگر شما بخواهید رشته‌ها را تکه تکه اینکد کنید، به جای متد **GetDecoder** از شی **Encoding**، متد **GetEncoder** را فراخوانی کنید. یک شی جدیداً ساخته شده که نوعش از کلاس پایه **System.Text.Encoder** مشتق شده است را برمی‌گردد. مجدداً مستندات SDK داتنت فریمورک شامل هیچ کلاسی که پیاده‌سازی‌هایی از کلاس **Encoder** ارائه کند نیست. هر چند، **CLR** تعدادی کلاس مشتق شده از **Encoder** تعریف می‌کند، همانند کلاس‌های مشتق شده از **Decoder**، این کلاس‌ها تماماً در FCL درونی هستند، اما متد **GetEncoder** می‌تواند نمونه‌هایی از این کلاس‌ها بسازد و آن‌ها را به کد برنامه برگرداند.

تمام کلاس‌های مشتق شده از **Encoder** دو متد مهم ارائه می‌کنند: **GetByteCount** و **GetBytes**. در هر فراخوانی، شی مشتق شده از **Encoder** هر وضعیت باقی مانده را نگهداشی می‌کند تا شما بتوانید تکه‌های داده را اینکد کنید.

اینکدینگ و دیکدینگ رشته مبنای ۶۴

در زمان این کتاب، اینکدینگ‌های UTF-16 و UTF-8 کاملاً معروف هستند. همچنین بسیار متداول است که یک دنباله از بایت‌ها را به رشته مبنای ۶۴ اینکد کنید. FCL متدهایی ارائه می‌کند که اینکدینگ و دیکدینگ مبنای ۶۴ را انجام می‌دهند و شاید شما انتظار داشته باشید این کار از طریق یک نوع مشتق شده از **Encoding** صورت پذیرد. هر چند، به دلایلی، اینکدینگ و دیکدینگ مبنای ۶۴ با استفاده از تعدادی متد استاتیک که توسط نوع **Encoding** ارائه می‌شود صورت می‌پذیرد. برای اینکد کردن یک رشته مبنای ۶۴ به عنوان یک آرایه از بایت‌ها شما متد استاتیک **System.Convert**

به یک رشته مبنای ۶۴، شما متد استاتیک **Convert.FromBase64CharArray** یا **Convert.FromBase64String** را فراخوانی می‌کنید. به همین طریق، برای دیکد کردن یک آرایه از بایت‌ها دهد چگونه از این متدها استفاده کنید:

```
using System;

public static class Program {
    public static void Main() {
        // Get a set of 10 randomly generated bytes
        Byte[] bytes = new Byte[10];
        new Random().NextBytes(bytes);

        // Display the bytes
        Console.WriteLine(BitConverter.ToString(bytes));

        // Decode the bytes into a base-64 string and show the string
        String s = Convert.ToBase64String(bytes);
        Console.WriteLine(s);

        // Encode the base-64 string back to bytes and show the bytes
        bytes = Convert.FromBase64String(s);
        Console.WriteLine(BitConverter.ToString(bytes));
    }
}
```

کامپایل این کد و اجرای فایل اجرایی، خروجی زیر را تولید می‌کند (خروجی شما شاید متفاوت از مال من باشد چون بایت‌ها به صورت تصادفی تولید شده‌اند):

```
3B-B9-27-40-59-35-86-54-5F-F1
07knQFk1h1RFf8Q==
3B-B9-27-40-59-35-86-54-5F-F1
```

رشته‌های امن

اغلب، رشته‌های **String** برای نگهداری اطلاعات حساس مثل رمز عبور یک کاربر یا اطلاعات کارت اعتباری استفاده می‌شوند. متاسفانه، رشته‌های **String** حاوی یک آرایه از کاراکترها در حافظه هستند و اگر کد نامن یا مدیریت نشده اجازه اجرا پیدا کند، کد نامن / مدیریت نشده می‌تواند اطراف فضای آدرس پردازه جاسوسی کرده، رشته حاوی اطلاعات حساس را یافته و از این اطلاعات به روش غیرمجاز استفاده کند. حتی اگر شی **String** برای یک زمان کوتاه استفاده گردد و سپس جمع آوری شود، CLR شاید بالاصله از حافظه‌ی شی **String** استفاده مجدد نکند (بنخصوص اگر شی **String** خیلی قبیل تر تولید شده باشد)، کاراکترهای رشته را در حافظه‌ی پردازه رها کند، جاییکه اطلاعات می‌تواند به سرقت رود. به علاوه، چون رشته‌ها تغییر ناپذیرند، وقتی شما آن‌ها را دستکاری می‌کنید، کی‌های قدیمی در حافظه باقی می‌مانند و شما چندین نسخه مختلف از رشته را در سراسر حافظه پخش کرده‌اید.

برخی اداره‌های دولتی، پیش نیازهای سخت امنیتی دارند که نیاز به تضمین‌های بسیار خاص امنیتی دارد. برای تامین این پش نیازها، مایکروسافت یک کلاس رشته امن تر به FCL افزوده است: **System.Security.SecureString**. وقتی شما یک شی **SecureString** می‌سازید، آن در درون، یک بلوک از حافظه مدیریت نشده که حاوی یک آرایه از کاراکترهای شده‌اند و اطلاعات حساس را از هر کد نامن / مدیریت نشده مخرب، محافظت می‌کنند. شما می‌توانید با یکی از مطلع نباشد. کاراکترهای این رشته رمزنگاری شده‌اند و اطلاعات حساس را از هر کد نامن / مدیریت نشده مخرب، محافظت می‌کنند. شما می‌توانید با یکی از این متدها، یک کاراکتر به رشته امن اضافه، درج، حذف یا تنظیم کنید: **SetAt**, **RemoveAt**, **InsertAt**, **AppendChar** و **Append**. هرگاه شما یکی از این متدها را فراخوانی می‌کنید، در درون، متد، کاراکترها را رمزگشایی می‌کند، عملیات را در محل انجام می‌دهد و سپس کاراکترها را مجدد رمزنگاری می‌کند. این یعنی کاراکترها تنها برای یک مدت زمان بسیار کوتاه در وضعیت رمزنگاری نشده قرار دارند. این همچنین یعنی کارایی این عمل کمتر از حد انتظار است. پس شما باید تا حد ممکن تعداد کمی از این عملیات‌ها را انجام دهید.

کلاس **SecureString** را پیاده‌سازی می‌کند تا یک راه آسان برای از بین بردن قطعی محتویات رشته امن، فراهم کند. وقتی برنامه شما دیگر نیازی به اطلاعات رشته‌ی حساس ندارد، شما به سادگی متدهای **Dispose** را فراخوانی می‌کنید. در درون، تمام محتویات بافر حافظه را صفر می‌کند تا مطمئن شود که اطلاعات حساس در دسترس کد مخرب نباشد و سپس بافر آزاد می‌شود. در درون، یک شی **SafeBuffer** دارد که رشته واقعی را نگهداری می‌کند. چون کلاس **SecureString** یک فیلد به یک شی مشتق شده از **CriticalFinalizerObject** مشتق می‌شود، که در فصل ۲۱ "مدیریت حافظه خودکار (جمع آوری زیباله)" توضیح داده شده است، کاراکترهای رشته تضمین می‌شود که صفر شوند و وقتی آن جمع آوری گردد، بافر آزاد می‌شود. برخلاف یک شی **String** وقتی یک شی **SecureString** جمع آوری شود، کاراکترهای رمزنگاری شده‌ی رشته دیگر در حافظه باقی نمی‌مانند.

حال که می‌دانید چگونه یک شی **SecureString** ساخته و آنرا تعییر دهید، بگذارید درباره‌ی نحوه‌ی استفاده از آن نیز توضیح دهم متأسفانه، جدیدترین FCL، پشتیبانی اندکی از کلاس **SecureString** می‌کند. به بیان دیگر، تها عددهای کمی متدهای وجود دارد که یک آرگومان **SecureString** می‌پذیرند. در نسخه ۴.۰ از دات‌ننت فریمورک، شما می‌توانید یک **SecureString** را به عنوان رمز عبور ارسال کنید هنگام:

- کار با یک فرآهنم کننده‌ی سرویس رمزنگاری (CSP). کلاس **System.Security.Cryptography.CspParameters** را ببینید.
- ساخت، وارد کردن یا صادر کردن یک مجوز X.509. کلاس‌های **System.Security.Cryptography.X509Certificates.X509Certificate** و **System.Security.Cryptography.X509Certificates.X509Certificate2** را ببینید.
- شروع یک پردازه‌ی جدید تحت یک اکانت کاربری خاص. کلاس‌های **System.Diagnostics.Process** و **System.Diagnostics.ProcessInfo** را ببینید.
- ساخت یک event log session: کلاس **System.Diagnostics.Eventing.Reader.EventLogSession** را ببینید.
- استفاده از کنترل **System.Windows.Controls.PasswordBox**. ویژگی **SecurePassword** از این کلاس را ببینید.
- سرانجام، شما می‌توانید متدهای خودتان را بسازید که یک پارامتر شی **SecureString** دریافت کنند. درون متدان باید شی **SecureString** یک بافر حافظه مدیریت نشده بسازد که قبل از آنکه متدان از بافر استفاده کند، حاوی کاراکترهای رمزگشایی شده باشد. برای آنکه دامنه شناس کد مخرب در دسترسی به داده‌های حساس را تا حد ممکن کوچکتر کنیم، کد شما باید به رشته‌ی رمزگشایی شده برای مدت زمان تا حد ممکن کوتاه، نیاز به دسترسی داشته باشد. وقتی استفاده از رشته پایان یافته، کد شما باید بافر را صفر کرده و به محض ممکن بافر را آزاد کند. همچنین، هرگز محتویات یک **SecureString** را در یک **String** قرار ندهید؛ اگر این کار را بکنید، به صورت رمزنگاری نشده در هیچ باقی می‌ماند و کاراکترهایش تا زمانی که حافظه پس از جمع آوری مجدد استفاده نشود، صفر نمی‌گردد. کلاس **SecureString** مخصوصاً متدهای **ToString()** را بازنویسی نمی‌کند تا از در معرض گذاشتن اطلاعات حساس جلوگیری کند (که تبدیل به یک **String** این کار را می‌کند):
- کد نمونه زیر نحوه‌ی مقداردهی اولیه و استفاده از یک **SecureString** را نشان می‌دهد (هنگام کامپایل این کد، شما نیاز خواهید داشت سویچ **/unsafe** را برای کامپایلر سی‌شارپ تعیین کنید):

```
using System;
using System.Security;
using System.Runtime.InteropServices;

public static class Program {
    public static void Main() {
        using (SecureString ss = new SecureString()) {
            Console.Write("Please enter password: ");
            while (true) {
                ConsoleKeyInfo cki = Console.ReadKey(true);
                if (cki.Key == ConsoleKey.Enter) break;

                // Append password characters into the SecureString
                ss.AppendChar(cki.KeyChar);
                Console.Write("*");
            }
        }
    }
}
```

```
        }

        Console.WriteLine();

        // Password entered, display it for demonstration purposes
        DisplaySecureString(ss);
    }

    // After 'using', the SecureString is Disposed; no sensitive data in memory
}

// This method is unsafe because it accesses unmanaged memory
private unsafe static void DisplaySecureString(SecureString ss) {
    Char* pc = null;
    try {
        // Decrypt the SecureString into an unmanaged memory buffer
        pc = (Char*) Marshal.SecureStringToCoTaskMemUnicode(ss);

        // Access the unmanaged memory buffer that
        // contains the decrypted SecureString
        for (Int32 index = 0; pc[index] != 0; index++)
            Console.Write(pc[index]);
    }
    finally {
        // Make sure we zero and free the unmanaged memory buffer that contains
        // the decrypted SecureString characters
        if (pc != null)
            Marshal.ZeroFreeCoTaskMemUnicode((IntPtr) pc);
    }
}
```

کلاس **System.Runtime.InteropServices.Marshal** پنج متده است که شما می توانید برای رمزگشایی کاراکترهای یک **SecureString** به درون یک بافر حافظه مدیریت نشده، از آنها استفاده کنید. تمام این متدها استاتیک هستند، همه یک آرگومان **SecureString** می گیرند و همه یک **IntPtr** برمی گردانند. هر کدام از این متدها یک متده است که برای صفر کردن بافر داخلی و آزاد نمودن آن باید آنها را فراخوانی کنید. جدول ۱۴-۴ متدهای کلاس **System.Runtime.InteropServices.Marshal** را که برای رمزگشایی یک **SecureString** به درون یک بافر حافظه استفاده می شوند و متده استغایر آنها را که برای صفر کردن و آزاد کردن بافر است را نشان می دهد:

جدول ۱۴-۴ متدهای کلاس Marshal برای کار با رشته‌های امن

متدهای صفر کردن و آزاد کردن بافر

تند برای رمزگشایی SecureString به بافر

ZeroFreeBSTR

SecureStringtoBSTR

ZeroFreeCoTaskMemAnsi

SecureStringToCoTaskMemAns

ZeroFreeCoTaskMemUnicdoe

SecureStringToCoTaskMemUnicode

ZeroFreeGlobalAllocAnsi

SecureStringToGlobalAllocAns

ZeroFreeGlobalAllocUnicode

فصل ۱۵: نوع های شمارشی و پرچم های بیتی

در این فصل، من نوع های شمارشی و پرچم های بیتی را بحث می کنم. چون ویندوز مایکروسافت و بسیاری زبان های برنامه نویسی از این ساختارها برای سال ها استفاده می کنند من مطمئن بسیاری از شما با نحوه استفاده از نوع های شمارشی و پرچم های بیتی آشنا هستید. هر چند، CLR و کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) با همیگر همکاری می کنند تا نوع های شمارشی و پرچم های بیتی را به نوع های واقعی شی گرا تبدیل کنند تا ویژگی های جدیدی ارائه کنند که گمان می کنم اکثر برنامه نویسان با آن ها آشنا نیستند. برایم شگفت انگیز است که چگونه این ویژگی های جدید، که بحث این فصل هستند، برنامه نویسی برنامه ها را به مراتب آسانتر می کنند.

نوع های شمارشی

یک نوع شمارشی enumerated type یک نوع است که مجموعه ای از جفت های نماد و مقدار را تعریف می کند. برای نمونه، نوع **Color** که در اینجا نشان داده شده است مجموعه ای از نمادها تعریف می کند که هر نماد یک رنگ را شناسایی می کند:

```
internal enum color {
    White,           // Assigned a value of 0
    Red,             // Assigned a value of 1
    Green,           // Assigned a value of 2
    Blue,            // Assigned a value of 3
    Orange          // Assigned a value of 4
}
```

البته، برنامه نویسان می توانند همیشه برنامه ای بنویسند که از ۰ برای نمایش رنگ سفید، از ۱ برای نمایش رنگ قرمز و غیر استفاده کنند. هر چند، برنامه نویسان نباید اعداد را اینچنان در کدشان قرار دهند و باید به جای آن، از یک نوع شمارشی استفاده کنند، برای حافظ دو دلیل:

- نوع های شمارشی نوشتمن، خواندن و نگهداری برنامه را بسیار آسانتر می کنند. با نوع های شمارشی، نام نمادین در سرتاسر کد استفاده می شود و برنامه نویس مجبور نیست به صورت ذهنی معنی هر مقدار (برای مثال، سفید ۰ است و برعکس) را حساب کند. همچنین، اگر مقدار عددی یک نماد تعییر کند، کد بر احتی و بدون هیچ تعییری در سورس کد می تواند مجدداً کامپایل شود. به علاوه، ابزارهای مستند سازی و دیگر برنامه های کاربردی، مثل یک دیباگر، می توانند نام های نمادین با معنا را به برنامه نویس نشان دهند.

- نوع های شمارشی دارای نوع قوی (strong type) هستند. برای نمونه اگر من سعی کنم **Color.Orange** را به متدهای که نیاز به یک نوع شمارشی **Fruit** دارد ارسال کنم، کامپایلر خطایی اعلام خواهد کرد.

در دات نت فریمورک مایکروسافت، نوع های شمارشی بیش از نمادهایی هستند که فقط، کامپایلر به آن ها اهمیت دهد. نوع های شمارشی با عنوان شهرهوندان درجه اول در سیستم نوع، رفتار می شوند که اجازه می دهد عملیات های بسیار قدرتمندی که با نوع های شمارشی به سادگی در دیگر محیط ها (مثل C++ مدیریت نشده) قابل انجام نیست، صورت پذیرد.

هر نوع شمارشی مستقیماً از **System.Enum** مشتق می شود که خودش از **System.ValueType** مشتق می شود که آن هم از **System.Object** مشتق می گردد. پس نوع های شمارشی، نوع های مقداری (بحث شده در فصل ۵ "نوع های اصلی، ارجاعی و شمارشی") هستند و می توانند در فرم های بسته بندی نشده و بسته بندی شده نمایش داده شوند. هر چند، برخلاف دیگر نوع های مقداری، یک نوع شمارشی نمی تواند هیچ گونه متدهای ویژگی یا رویداد تعريف کند. هر چند، شما می توانید از ویژگی متدهای گسترشی سی شارپ برای شبیه سازی افزودن متدهای یک نوع شمارشی استفاده کنید. بخش "افزودن متدهای نوع شمارشی" را در انتهای این فصل نگاه کنید.

وقتی یک نوع شمارشی کامپایل می شود، کامپایلر سی شارپ هر نماد را به یک فیلد ثابت از نوع تبدیل می کند. برای نمونه، کامپایلر با شمارشی (enum) **Color** که قبل از نشان داده شد، به گونه ای رفتار می کند که گویا شما کدی شبیه به کد زیر نوشته اید:

```
internal struct color : System.Enum {
    // Below are public constants defining Color's symbols and values
    public const color White = (color) 0;
```

```

public const Color Red = (Color) 1;
public const Color Green = (Color) 2;
public const Color Blue = (Color) 3;
public const Color Orange = (Color) 4;

// Below is a public instance field containing a Color variable's value
// You cannot write code that references this instance field directly
public Int32 value__;
}

```

کامپایلر سی‌شارپ حقیقتاً این کد را کامپایل نخواهد کرد چون مانع از آن می‌شود که شما یک نوع مشتق شده از نوع خاص **System.Enum** تعریف کنید. هر چند، این تعریف شبه نوع به شما نشان می‌دهد در درون چه رخ می‌دهد. اساساً، یک نوع شمارشی تنها یک ساختار است با تعدادی فیلد ثابت که در آن تعریف شده است و یک فیلد نمونه. فیلدهای ثابت درون متاداتای اسمبلی قرار می‌گیرند و از طریق رفلکشن قابل دسترسی هستند. این یعنی شما می‌توانید تمام نمادها و مقادیر آن‌ها را که با یک نوع شمارشی همراه است را در زمان اجرا بدست آورید. این همچنین یعنی شما می‌توانید یک نماد رشته‌ای را به معادل مقدار عددی آن تبدیل کنید. این عملیات‌ها توسط نوع پایه **System.Enum** برای شما فراهم می‌شود که چندین متاداستاتیک و نمونه تعریف می‌کند که می‌توانند روی یک نوع شمارشی عمل کنند و شما را از دردرس استفاده از رفلکشن رهایی بخشنند. من تعدادی از این عملیات‌ها را بحث خواهیم کرد.

مهنم نمادهای تعریف شده توسط یک نوع شمارشی مقادیر ثابت هستند. بنابراین وقتی کامپایلر کدی را می‌بیند که به یک نماد نوع شمارشی ارجاع می‌کند، کامپایلر مقدار عددی نماد را در زمان کامپایل جایگزینی می‌کند و این کد دیگر به نوع شمارشی که نماد را تعریف کرده ارجاع نمی‌کند. این یعنی اسمبلی‌ای که نوع شمارشی را تعریف کرده شاید در زمان اجرا مورد نیاز نباشد. آن تنها هنگام کامپایل کردن نیاز بود. اگر شما کدی دارید که به نوع شمارشی ارجاع می‌کند – به جای آنکه فقط ارجاع‌هایی به نمادهای تعریف شده در نوع داشته باشد – اسمبلی حاوی تعریف نوع شمارشی در زمان اجرا نیاز خواهد بود. چون نمادهای نوع شمارشی به جای مقادیر فقط-خواندنی، ثابت هستند، مسائل سخه‌بندی ممکن است بروز کنند. این مسائل را در بخش "ثابت‌ها" از فصل ۷ "ثابت‌ها و فیلدها" بحث کرده‌ام.

برای نمونه، نوع **System.Type** یک متاداستاتیک به نام **GetUnderlyingType** و نوع **System.Enum** یک متند نمونه به نام **GetEnumUnderlyingType** دارند:

```

public static Type GetUnderlyingType(Type enumType); // Defined in System.Enum
public Type GetEnumUnderlyingType(); // Defined in System.Type

```

این متدها، نوع اصلی که برای نگهداری مقدار یک نوع شمارشی استفاده می‌شود را برمی‌گردانند. هر نوع شمارشی یک نوع زیرین دارد که می‌تواند یک **int** (نوع‌های رایج‌تر که سی‌شارپ به صورت پیش‌فرض انتخاب می‌کند)، **ulong** یا **long** یا **uint** یا **sbyte** باشد. البته این نوع‌های اصلی سی‌شارپ بر نوع‌های FCL منطبق می‌شوند. هر چند، برای آنکه پیاده‌سازی خود کامپایلر ساده‌تر شود، کامپایلر سی‌شارپ نیاز دارد شما نام یک نوع اصلی را در اینجا تعیین کنید؛ استفاده از یک نام نام FCL (مثل **Int32**) باعث تولید پیام زیر می‌شود:

"error CS1008: Type byte, sbyte, short, ushort, int, uint, long, or ulong expected."

کد زیر نشان می‌دهد چگونه یک نوع شمارشی با یک نوع زیرین **(System.Byte) byte** تعریف کنید:

```

internal enum Color : byte {
    White,
    Red,
    Green,
    Blue,
    Orange
}

```

با نوع شمارشی **Color** که بدین گونه تعریف شده است، کد زیر نشان می‌دهد که چه چیزی برمی‌گرداند:

```
// The following line displays "System.Byte".
```

```
Console.WriteLine(Enum.GetUnderlyingType(typeof(Color)));
```

کامپایلر سی شارپ با نوع های شمارشی به عنوان نوع های اصلی برخورد می کند. بهمین خاطر، شما می توانید بسیاری از عملگرهای آشنا (=, !=, <, >, <=, >=, +, -, ~, &, ++, --) را برای دستکاری نمونه های نوع شمارشی استفاده کنید. تمام این عملگرهای در حقیقت روی فیلد نمونه `value` در درون نمونه نوع هر نوع شمارشی، عمل می کنند. علاوه بر این، کامپایلر سی شارپ به شما اجازه می دهد صریحاً نمونه های نوع شمارشی را به یک نوع شمارشی متفاوت تبدیل کنید (cast). شما همچنین می توانید یک نمونه نوع شمارشی را به یک نوع مقداری تبدیل کنید.

با داشتن یک نمونه از نوع شمارشی، می توان آن مقدار را به یکی از چندین نمایش رشتہ ای با **فراخوانی ToString** به ارث برده شده از **System.Enum** منطبق کرد:

```
Color c = Color.Blue;
Console.WriteLine(c);                                // "Blue" (General format)
Console.WriteLine(c.ToString());                     // "Blue" (General format)
Console.WriteLine(c.ToString("G"));                  // "Blue" (General format)
Console.WriteLine(c.ToString("D"));                  // "3" (Decimal format)
Console.WriteLine(c.ToString("X"));                  // "03" (Hex format)
```

نکته هنگام استفاده از فرمت هگز، **ToString** همیشه حروف بزرگ تولید می کند. به علاوه، تعداد ارقام خروجی بستگی به نوع زیرین نوع شمارشی دارد: ۲ رقم برای **byte/sbyte**، ۴ رقم برای **short/ushort** و ۱۶ رقم برای **int/uint** و **long/ulong**. صفرهای آغازین در صورت نیاز تولید می شوند.

علاوه بر متد **ToString**، نوع **System.Enum** یک متد استاتیک **Format** ارائه می کند که شما می توانید برای فرمت کردن مقدار یک نوع شمارشی آنرا فراخوانی کنید:

```
public static String Format(Type enumType, Object value, String format);
به طور کلی، من ترجیح می دهم متد ToString را فراخوانی کنم چون نیاز به کد کمتری داشته و فراخوانی آن آسانتر است. اما استفاده از Format یک مزیت بر استفاده از ToString دارد: Format به شما اجازه می دهد یک مقدار عددی را برای پارامتر مقدار اسال کنید؛ شما مجبور نیستید که یک نمونه از نوع شمارشی داشته باشید. برای نمونه، کد زیر "Blue" را نمایش می دهد:
```

```
// The following line displays "Blue".
Console.WriteLine(Enum.Format(typeof(color), 3, "G"));
```

نکته این امکان هست که، یک نوع شمارشی که چندین نماد با یک مقداری عددی دارد، تعریف کنید. هنگام تبدیل یک مقدار عددی به یک نماد با استفاده از فرمت کلی، متد های **Enum** یکی از نمادها را بر می گردانند. هر چند، تضمینی وجود ندارد که کدام نام نماد برگردانده شود. همچنین اگر برای مقدار عددی که شما به دنبال آن هستید، هیچ نمادی تعریف نشده باشد، یک رشتہ حاوی مقداری عددی، برگردانده می شود.

همچنین این امکان هست که متد استاتیک **GetValues** از **System.Type** یا متد نمونه **GetEnumValues** از **System.Enum** را جهت بدست آوردن یک آرایه که حاوی یک عنصر به ازای هر نام نمادین در یک نوع شمارشی است را فراخوانی کنید؛ هر عنصر حاوی مقدار عددی متعلق به نام نمادین است:

```
public static Array GetValues(Type enumType);      // Defined in System.Enum
public Array GetEnumValues();                      // Defined in System.Type
با استفاده از این متد همراه با متد ToString، شما می توانید تمام نمادها و مقادیر عددی از یک نوع شمارشی را نمایش دهید، همانند:
Color[] colors = (Color[]) Enum.GetValues(typeof(Color));
Console.WriteLine("Number of symbols defined: " + colors.Length);
Console.WriteLine("value\tSymbol\n-----\t-----");
foreach (Color c in colors) {
```

۲۹۵

```
// Display each symbol in Decimal and General format.
Console.WriteLine("{0,5:D}\t{0:G}", c);
}
```

کد قبلی، خروجی زیر را تولید می‌کند:

```
Number of symbols defined: 5
```

Value	Symbol
0	white
1	Red
2	Green
3	Blue
4	Orange

این بحث، تعدادی از عملیات‌های عالی که می‌تواند روی نوع‌های شمارشی اجرا شوند را نشان می‌دهد. من گمان می‌کنم متدهای `ToString` با فرمات کلی، بسیار زیاد در نمایش نامهای نمادینی در عناصر رابط گرافیکی یک برنامه `combo box.list box` و همانند این‌ها) تا زمانی که رشته‌ها نیاز به محلی شدن ندارند، استفاده می‌شود. (چون نوع‌های شمارشی از محلی سازی پشتیبانی نمی‌کنند). علاوه بر متدهای `GetValues`، نوع `System.Enum` و نوع `System.Type` متدهای زیر که نمادهای نوع شمارشی را برمی‌گردانند را ارائه می‌کنند:

```
// Returns a String representation for the numeric value
public static String GetName(Type enumType, Object value); // Defined in System.Enum
public String GetEnumName(Object value); // Defined in System.Type
```

```
// Returns an array of Strings: one per symbol defined in the enum
public static String[] GetNames(Type enumType); // Defined in System.Enum
public String[] GetEnumNames(); // Defined in System.Type
```

من متدهای زیادی را بحث کردم که شما می‌توانید برای یافتن نماد یک نوع شمارشی از آن‌ها استفاده کنید. اما شما همچنین نیاز به یک متدداری دارید که بتوانید مقدار معادل یک نماد را بدست آورید، برای مثال، عملیاتی که می‌تواند برای تبدیل یک نماد که یک کاربر در یک `text box` وارد می‌کند استفاده شود. تبدیل یک نماد به یک نمونه از نوع شمارشی به سادگی از طریق متدهای استاتیک `TryParse` و `Parse` میسر است:

```
public static Object Parse(Type enumType, String value);
public static Object Parse(Type enumType, String value, Boolean ignoreCase);
public static Boolean TryParse<TEnum>(String value, out TEnum result) where TEnum: struct;
public static Boolean TryParse<TEnum>(String value, Boolean ignoreCase, out TEnum result)
    where TEnum : struct;
```

کد زیر نحوه استفاده از این متدها را نشان می‌دهد:

```
// Because Orange is defined as 4, 'c' is initialized to 4.
Color c = (Color) Enum.Parse(typeof(Color), "orange", true);
```

```
// Because Brown isn't defined, an ArgumentException is thrown.
c = (Color) Enum.Parse(typeof(Color), "Brown", false);
```

```
// Creates an instance of the Color enum with a value of 1
Enum.TryParse<Color>("1", false, out c);
```

```
// Creates an instance of the Color enum with a value of 23
Enum.TryParse<Color>("23", false, out c);
```

برای اینجا، با استفاده از متدهای استاتیک `Enum.TryParse` و `Enum.Parse` می‌توانیم نمادهایی که در کلاس `Enum` تعریف شده باشند را بازخواهی کنیم.

```
public static Boolean IsDefined(Type enumType, Object value); // Defined in System.Enum
```

```

public Boolean IsEnumDefined(Object value); // Defined in System.Type
    شما می‌توانید تعیین کنید آیا یک مقدار عددی برای یک نوع شمارشی مجاز است یا خیر:
// Displays "True" because Color defines Red as 1
Console.WriteLine(Enum.IsDefined(typeof(Color), 1));

// Displays "True" because Color defines White as 0
Console.WriteLine(Enum.IsDefined(typeof(Color), "white"));

// Displays "False" because a case-sensitive check is performed
Console.WriteLine(Enum.IsDefined(typeof(Color), "white"));

// Displays "False" because Color doesn't have a symbol of value 10
Console.WriteLine(Enum.IsDefined(typeof(Color), 10));

```

متدها اغلب برای اعتبار سنجی یک پارامتر استفاده می‌شود. یک مثال در اینجا آمده است:

```

public void SetColor(Color c) {
    if (!Enum.IsDefined(typeof(Color), c)) {
        throw(new ArgumentOutOfRangeException("c", c, "Invalid color value."));
    }
    // Set color to White, Red, Green, Blue, or Orange
    ...
}

```

اعتبار سنجی پارامتر می‌تواند مفید باشد چون فردی می‌تواند **SetColor** را اینچنین فراخوانی کند:

```
SetColor((Color) 547);
```

چون هیچ نمادی متناظر با مقدار **547** وجود ندارد، متدهای **ArgumentOutOfRangeException** یک اکسپشن **SetColor** تولید می‌کند که بیان می‌کند پارامتر غیر معتبر است و چرا.

مهم متدهای **IsDefined** خیلی راحت و آسان است اما شما باید با احتیاط از آن استفاده کنید. اول اینکه، همیشه جستجوی حساس به بزرگی و کوچکی حروف انجام می‌دهد، و راهی وجود ندارد که جستجو بدون این حساسیت انجام پذیرد. دوم اینکه، عملکرد برنامه مطمئناً بهتر خواهد بود. سوم اینکه، شما باید تنها در صورتی از **IsDefined** استفاده کنید که خود نوع شمارشی در همان اسمبلی‌ای تعریف شده باشد که **SetColor** را فراخوانی می‌کند. دلیل اینست: فرض کنید شمارشی **Color** در یک اسمبلی و متدهای **SetColor** در اسمبلی دیگری تعریف شده‌اند. متدهای **IsDefined** **SetColor** را فراخوانی می‌کنند، و اگر رنگ، **Orange**, **Blue**, **Red**, **White** یا **Purple** به **SetColor** در آینده، کارش را انجام می‌دهد. اما، اگر شمارشی **Color** در آینده، **Purple** را اضافه کند، انتظار آن نمی‌رفت و متدهای **SetColor** انتظار پیش‌بینی اجرا شود.

سرانجام، نوع **System.Enum** یک مجموعه متدهای استاتیک **ToObject** ارائه می‌کند که یک نمونه از یک **UInt16**, **Int16**, **SByte**, **Byte**, **UInt64**, **Int64** یا **UInt32**, **Int32**.

نوع‌های شمارشی همیشه همراه با دیگر نوع‌ها استفاده می‌شوند. نوع‌ها برای نوع پارامترهای متدهای **ToObject**، **Value** و **ToString** مورد استفاده قرار می‌گیرند. اگر شما **ToString** را به یک نمونه از یک نوع شمارشی تبدیل می‌کنید، سوال رایج اینست که آیا نوع شمارشی را درون نوعی که بدان نیاز دارد یا در همان سطح نوعی که بدان نیاز دارد تعریف کنیم. اگر شما **FCL** را بررسی کنید، شما خواهید دید که یک نوع شمارشی معمولاً در همان سطح کلاسی که بدان نیاز دارد، تعریف شده است. دلیل اینست که زندگی یک برنامه‌نویس را با کاهش حجم تایپ کردن، کمی آسانتر می‌کند. پس شما باید نوع‌های شمارشی خود را در همان سطح تعریف کنید مگر آنکه نگران تداخل نام‌ها باشید.

پرچم های بیتی

برنامه نویسان، اغلب با مجموعه های پرچم های بیتی کار می کنند. وقتی شما متد **GetAttributes** از نوع **System.IO.File** را فراخوانی می کنید، آن، یک نمونه از یک نوع **FileAttributes** برمی گرداند. یک نمونه از یک نوع شمارشی بر پایه **Int32** است که در آن هر بیت یک صفت از فایل را منعکس می کند. نوع **FileAttributes** در **FCL** تعریف شده است:

```
[Flags, Serializable]
public enum FileAttributes {
    ReadOnly = 0x0001,
    Hidden = 0x0002,
    System = 0x0004,
    Directory = 0x0010,
    Archive = 0x0020,
    Device = 0x0040,
    Normal = 0x0080,
    Temporary = 0x0100,
    SparseFile = 0x0200,
    ReparsePoint = 0x0400,
    Compressed = 0x0800,
    Offline = 0x1000,
    NotContentIndexed = 0x2000,
    Encrypted = 0x4000
}
```

برای آنکه تعیین کنید آیا یک فایل مخفی است، شما کدی شبیه به این اجرا می کنید:

```
String file = Assembly.GetEntryAssembly().Location;
FileAttributes attributes = File.GetAttributes(file);
Console.WriteLine("Is {0} hidden? {1}", file, (attributes & FileAttributes.Hidden) != 0);
```

نکته کلاس **Enum** یک متد **HasFlag** همانند زیر تعریف می کند:

```
public Boolean HasFlag(Enum flag);

```

با استفاده از این متد، شما می توانید فراخوانی به **Console.WriteLine** را اینگونه بازنویسی کنید:

```
Console.WriteLine("Is {0} hidden? {1}", file,
    attributes.HasFlag(FileAttributes.Hidden));
```

هر چند، من توصیه می کنم از متد **HasFlag** به این دلیل خودداری کنید: چون آن، یک پارامتر از نوع **Enum** می گیرد، هر مقداری که بدان ارسال می کنید باید بسته بندی شود که نیاز به تخصیص مجدد حافظه دارد.

و کد زیر نشان می دهد چگونه صفت های یک فایل را به فقط-خواندنی و مخفی تغییر دهید:

```
File.SetAttributes(file, FileAttributes.ReadOnly | FileAttributes.Hidden);
```

همانگونه که نوع **FileAttributes** نشان می دهد، استفاده از نوع های شمارشی برای بیان یک مجموعه از پرچم های بیتی که قابل ترکیب باشند رایج است. هرچند، اگرچه نوع های شمارشی و پرچم های بیتی مشابه هستند، معانی دقیقا یکسانی ندارند. برای نمونه، نوع های شمارشی مقادیر عددی تکی را نمایش می دهند و پرچم های بیتی یک مجموعه از بیت ها که بعضی روشن و بعضی خاموش هستند را نمایش می دهند. هنگام تعریف یک نوع شمارشی که برای شناسایی پرچم های بیتی نیز استفاده می شود، شما باید صریحا یک مقدار عددی به هر نماد اختصاص دهید. معمولا، یک تک بیت از هر نماد روشن می شود. همچنین رایج است که یک نماد به نام **None** با یک مقدار **0** بینند، و شما می توانید نمادهایی تعریف کنید که ترکیب های پر استفاده را نمایش

می‌دهند (مثل نماد **ReadWrite** در زیر). همچنین قویاً توصیه می‌شود که شما صفت سفارشی **System.FileAttribute** را بر نوع شمارشی همانند زیر اعمال کنید:

```
[Flags] // The C# compiler allows either "Flags" or "FlagsAttribute".
internal enum Actions {
    None = 0
    Read = 0x0001,
    Write = 0x0002,
    ReadWrite = Actions.Read | Actions.Write,
    Delete = 0x0004,
    Query = 0x0008,
    Sync = 0x0010
}
```

جون **Actions** یک نوع شمارشی است، شما می‌توانید از تمام متدهای توضیح داده شده در بخش قبلی هنگام کار با نوع‌های شمارشی پرچم بیتی استفاده کنید. هر چند، خوب می‌شد اگر این توابع کمی متفاوت عمل می‌کردند. برای مثال، فرض کنید شما کد زیر را دارید:

```
Actions actions = Actions.Read | Actions.Delete; // 0x0005
Console.WriteLine(actions.ToString()); // "Read, Delete"
```

وقتی **ToString** فراخوانی می‌شود، سعی می‌کند مقدار عددی را به معادل نمادین خود تبدیل کند. مقدار عددی، 0x0005 است که معادل نمادین ندارد. هر چند، **ToString** می‌بیند صفت **Flags** روی نوع **Actions** وجود دارد و اکنون **ToString** با مقدار عددی نه به عنوان یک مقدار بلکه به عنوان "مجموعه‌ای از پرچم‌های بیتی رفcar می‌کند. پون بیت‌های 0x0001 و 0x0004 تنظیم شده اند، **ToString** رشته زیر را تولید می‌کند: "Read, Delete". اگر شما صفت **Flags** را از نوع **Actions** حذف کنید، "5" برمی‌گرداند. من متدهای **ToString** را در بخش قبلی بحث کردم و نشان دادم که سه روش برای فرمات کردن خروجی ارائه می‌کند: "G" (کلی general)، "D" (دهدهی decimal) و "X" (هگز hex). وقتی شما یک نمونه از یک نوع شمارشی را با استفاده از فرمات کلی، فرمات می‌کنید، ابتدا بررسی می‌شود آیا بر نوع، صفت **Flags** اعمال شده است یا خیر. اگر این صفت اعمال نشده باشد، یک نماد که با مقدار عددی مطابقت دارد جستجو شده و برگردانده می‌شود. اگر صفت **Flags** اعمال شده است، اینگونه کار می‌کند:

۱. مجموعه مقادیر عدد تعریف شده توسط نوع شمارشی بدست می‌آید و اعداد به ترتیب نزولی مرتب می‌شوند.
۲. هر مقدار عددی با مقدار درون نمونه شمارشی AND می‌شود و اگر حاصل، معادل مقدار عددی شود، رشته‌ای که با مقدار عددی همراه است به رشته خروجی اضافه می‌شود و این بیت‌ها حساب شده لحاظ می‌شوند و خاموش می‌گردند. این مرحله تا زمانی که تمام مقادیر عددی بررسی شوند یا تمام بیت‌های نوع شمارشی خاموش شوند، تکرار می‌شود.
۳. اگر پس از آنکه تمام مقادیر عددی بررسی شدند، نمونه شمارشی هنوز 0 نباشد، نمونه شمارشی دارای بیت‌های روشی است که منطبق بر هیچ نماد تعریف شده‌ای نیستند. در این حالت، **ToString** عدد اصلی در نمونه شمارشی را به عنوان یک رشته برمی‌گرداند.
۴. اگر مقدار اریجینال نمونه شمارشی 0 نبود، رشته‌ای از نمادهایی که با کاما از هم جدا شده‌اند، برگردانده می‌شود.
۵. اگر مقدار اصلی نمونه شمارشی 0 بود و اگر نوع شمارشی دارای یک نماد تعریف شده با مقدار متناظر 0 بود، نماد برگردانده می‌شود.
۶. اگر ما به این مرحله رسیدیم، "0" برگردانده می‌شود.

اگر شما ترجیح می‌دهید، شما می‌توانستید نوع **Actions** را بدون صفت **Flags** تعریف کنید و هنوز هم با استفاده از فرمات "F" رشته صحیح را به دست آورید:

```
// [Flags] // Commented out now
internal enum Actions {
    None = 0
    Read = 0x0001,
    Write = 0x0002,
    ReadWrite = Actions.Read | Actions.Write,
    Delete = 0x0004,
```

۱۹۹

```

Query = 0x0008,
Sync = 0x0010
}

Actions actions = Actions.Read | Actions.Delete;           // 0x0005
Console.WriteLine(actions.ToString("F"));                  // "Read, Delete"
اگر مقدار عددی دارای بیتی باشد که قابل انطباق به یک نماد نباشد، رشته برگردانده شده تنها شامل یک عدد دهدۀ خواهد بود که مقدار عددی اصلی را نشان می‌دهد، هیچ نمادی در رشته ظاهر نخواهد شد.

دقت کنید نمادهایی که شما در نوع شمارشی خود تعریف می‌کنید به اجبار نباید توان‌های ۲ باشند. برای نمونه، نوع Actions می‌توانست یک نماد به نام All با یک مقدار 0x001F تعریف کند. اگر یک نمونه از نوع Actions دارای یک مقدار 0x001F باشد، فرمات کردن نمونه، رشته‌ای تولید می‌کند که حاوی "All" است. دیگر نمادها ظاهر نخواهند شد.

تاکنون، من بحث کردم چگونه مقادیر عددی را به رشته‌ای از پرچم‌ها تبدیل کنیم. همچنین این امکان وجود دارد که یک رشته از نمادهایی که با کاما جدا شده‌اند را به یک مقدار عددی با فراخوانی متاد استاتیک Parse و TryParse از Enum تبدیل کنیم. کد زیر نحوه‌ی استفاده از این متاد را نشان می‌دهد:
// Because Query is defined as 8, 'a' is initialized to 8.
Actions a = (Actions) Enum.Parse(typeof(Actions), "Query", true);
Console.WriteLine(a.ToString()); // "Query"

// Because Query and Read are defined, 'a' is initialized to 9.
Enum.TryParse<Actions>("Query, Read", false, out a);
Console.WriteLine(a.ToString()); // "Read, Query"

// Creates an instance of the Actions enum with a value of 28
a = (Actions) Enum.Parse(typeof(Actions), "28", false);
Console.WriteLine(a.ToString()); // "Delete, Query, Sync"

```

وقتی **TryParse** و **Parse** فراخوانی می‌شوند، در درون عملیات‌های زیر انجام می‌پذیرد:

۱. آن، تمام کاراکترهای فضای خالی را از ابتدا و انتهای رشته پاک می‌کند.
۲. اگر اولین کاراکتر رشته یک رقم، علامت جمع (+)، یا علامت تفریق (-) باشد، رشته یک عدد فرض می‌شود و یک نمونه شمارشی که مقدار عددی آن برابر رشته‌ای است که به معادل عددی اش تبدیل شده را برمی‌گرداند.
۳. رشته ارسالی به مجموعه‌ای از نشانه‌ها (یا با کاما جدا شده) تبدیل می‌گردد و تمام فضاهای خالی از هر نشانه حذف می‌گردد.
۴. هر رشته نشانه در نمادهای تعریف شده توسط نوع شمارشی، جستجو می‌شود. اگر نماد یافت نشد، اگر **Parse** یک **System.ArgumentException** بیتی کرده و سپس علامت بعدی را جستجو می‌کند.
۵. اگر تمام نشانه‌ها یافت شدند، نتیجه جاری را برمی‌گرداند.

شما هرگز نباید از متاد **IsDefined** با نوع‌های شمارشی پرچم بیتی استفاده کنید. آن به دو دلیل کار نخواهد کرد:

- اگر شما یک رشته به **IsDefined** ارسال کنید، رشته را به نشانه‌های مجزا برای جستجو تقسیم نمی‌کند بلکه سعی می‌کند رشته را همانند یک نماد بزرگ با کاماهای درون آن جستجو کند. چون شما نمی‌توانید یک نوع شمارشی با یک نماد که حاوی کاما است، تعریف کنید پس نماد هرگز یافت نخواهد شد.

- اگر شما یک مقدار عددی به **IsDefined** ارسال کنید، بررسی می‌کند آیا نوع شمارشی، یک نماد که مقدار عددی اش با عدد ارسالی تطابق دارد، یافت می‌شود یا خیر. چون این برای پرچم‌های بیتی بعید است، **IsDefined** معمولاً **false** برمی‌گرداند.

افزودن متدهای جدید به نوع های شمارشی

قبلا در این فصل، من اشاره کردم که شما نمی‌توانید یک متدهای از یک نوع شمارشی تعریف کنید. و برای سال‌ها، این مرا غمگین می‌کرد چون موقع بسیاری وجود دارد که من دوست دارم بتوانم متدهایی برای نوع های شمارشی خودم تعریف کنم. خوشبختانه اکنون من می‌توانم از ویژگی نسبتاً جدید متدهای گسترشی سی‌شارپ (بحث شده در فصل ۸ "متدها") برای شبیه سازی افزودن متدهای جدید به یک نوع شمارشی استفاده کنم.

اگر من بخواهم تعدادی متدهای جدید را برای نوع شمارشی **FileAttributes** اضافه کنم، من می‌توانم یک کلاس استاتیک با متدهای گسترشی، مثل زیر تعریف کنم:

```
internal static class FileAttributesExtensionMethods {
    public static Boolean IsSet(this FileAttributes flags, FileAttributes flagToTest) {
        if (flagToTest == 0)
            throw new ArgumentOutOfRangeException("flagToTest", "Value must not be 0");
        return (flags & flagToTest) == flagToTest;
    }

    public static Boolean IsClear(this FileAttributes flags, FileAttributes flagToTest) {
        if (flagToTest == 0)
            throw new ArgumentOutOfRangeException("flagToTest", "Value must not be 0");
        return !IsSet(flags, flagToTest);
    }

    public static Boolean AnyFlagsSet(this FileAttributes flags, FileAttributes testFlags)
    {
        return ((flags & testFlags) != 0);
    }

    public static FileAttributes Set(this FileAttributes flags, FileAttributes setFlags) {
        return flags | setFlags;
    }

    public static FileAttributes Clear(this FileAttributes flags,
        FileAttributes clearFlags) {
        return flags & ~clearFlags;
    }

    public static void ForEach(this FileAttributes flags,
        Action<FileAttributes> processFlag) {
        if (processFlag == null) throw new ArgumentNullException("processFlag");
        for (UInt32 bit = 1; bit != 0; bit <= 1) {
            UInt32 temp = ((UInt32)flags) & bit;
            if (temp != 0) processFlag((FileAttributes)temp);
        }
    }
}
```

و در اینجا کدی را می‌بینید که فراخوانی تعدادی از این متدها را نشان می‌دهد. همانگونه که می‌بینید، کد به گونه می‌باشد که گویا من دارم متدهای جدید را روی نوع شمارشی فراخوانی می‌کنم:

```
FileAttributes fa = FileAttributes.System;
fa = fa.Set(FileAttributes.ReadOnly);
```

۳۰۱

```
fa = fa.Clear(FileAttributes.System);
fa.ForEach(f => Console.WriteLine(f));
```

فصل ۱۶: آرایه ها

آرایه ها مکانیزمی هستند که به شما اجازه می دهند با چندین آیتم به عنوان یک مجموعه رفتار کنید. CLR از آرایه های تک بعدی، چند بعدی و آرایه های دندانه دار (یعنی، آرایه ای از آرایه ها) پشتیبانی می کند. تمام نوع های آرایه به صورت ضمنی از کلاس خلاصه **System.Array** مشتق شده اند که خودش از **System.Object** مشتق شده است. این یعنی آرایه ها همیشه نوع های ارجاعی هستند که در هیپ مدیریت شده تخصیص می یابند و اینکه متغیر یا فیلد برنامه ای شما حاوی یک ارجاع به آرایه است نه به عناصر خود آرایه. کد زیر این مطلب را روشن می کند:

```
Int32[] myIntegers; // Declares a reference to an array
myIntegers = new Int32[100]; // Creates an array of 100 Int32s
```

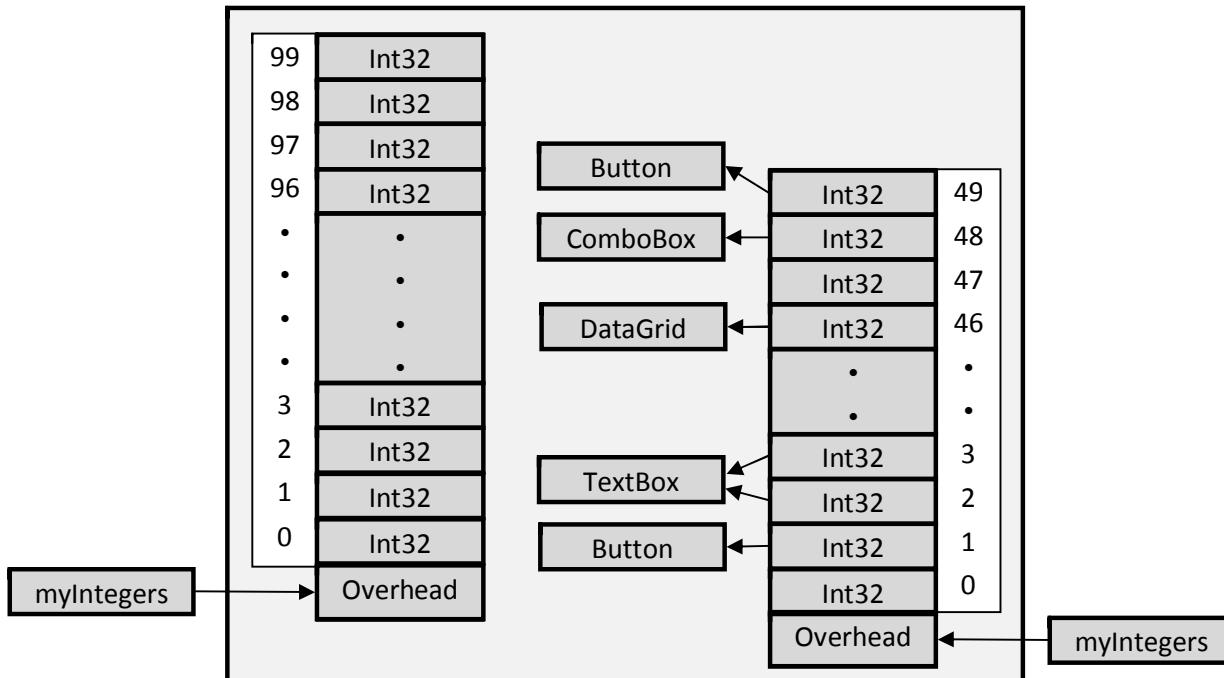
در اولین خط، **myIntegers** یک متغیر است که قادر است به یک آرایه تک بعدی از **Int32** ها اشاره کند. در ابتدا، **null** به **myIntegers** می شود چون من یک آرایه تخصیص نداده ام. خط دوم از کد، یک آرایه از ۱۰۰ مقدار **Int32** تخصیص می دهد که همه ای ۰ مقداردهی اولیه می گردند. چون آرایه ها نوع های ارجاعی هستند، بلوک حافظه که برای نگهداری **Int32** ها به ۱۰۰ عدد **Int32** بسته بندی نشده نیاز است در هیپ مدیریت شده تخصیص می یابد. در حقیقت، علاوه بر عناصر آرایه، بلوک حافظه اشغال شده توسط شی آرایه، حاوی یک اشاره گر شی نوع، یک اندیس بلوک همزمانی و تعدادی اعضای اضافی نیز است. آدرس این بلوک حافظه برگردانده می شود و در متغیر **myIntegers** ذخیره می گردد.

شما همچنین می توانید آرایه هایی از نوع های ارجاعی بسازید:

```
Control[] myControls; // Declares a reference to an array
myControls = new Control[50]; // Creates an array of 50 Control references
```

در اولین خط، **myControls** یک متغیر است که قادر است به یک آرایه تک بعدی از اشاره گرهای **Control** اشاره کند. در ابتدا، **null** تنظیم می شود چون من آرایه ای تخصیص نداده ام. خط دوم، یک آرایه از ۵۰ اشاره گر **Control** تخصیص می دهد که تمام این ارجاعات به مقداردهی اولیه می شوند. چون **Control** یک نوع ارجاعی است، ساخت آرایه، تنها تعدادی اشاره گر ایجاد می کند، اشیاء واقعی در این زمان ساخته نمی شوند. آدرس این بلوک حافظه برگردانده می شود و در متغیر **myControls** ذخیره می گردد.

شکل ۱۶-۱ نشان می دهد آرایه ای از نوع های مقداری و آرایه ای از نوع های ارجاعی چگونه در هیپ به نظر می رسد:

شکل ۱۶-۱ آرایه هایی از نوع های مقداری و ارجاعی در هیپ مدیریت شده

در شکل، آرایه **Controls** نتیجه‌ای را نشان می‌دهد که پس از اجرای خطوط زیر حاصل می‌شود:

```
myControls[1] = new Button();
myControls[2] = new TextBox();
myControls[3] = myControls[2];      // Two elements refer to the same object.
myControls[46] = new DataGrid();
myControls[48] = new ComboBox();
myControls[49] = new Button();
```

مشخصات مشترک زبان (CLS) نیاز دارد تمام آرایه‌ها پایه صفر باشند. این اجازه می‌دهد یک متاد نوشته شده در سی‌شارپ یک آرایه بسازد و اشاره‌گر به آرایه را به کد نوشته شده در زبان دیگری مثل ویژوال بیسیک داشت ارسال کند. به علاوه، چون آرایه‌های پایه صفر تا حد زیادی رایج ترین آرایه‌ها هستند، مایکروسافت زمان زیادی برای بهمود عملکرد آن‌ها صرف کرده است. هر چند، CLR از آرایه‌های غیر پایه صفر نیز پشتیبانی می‌کند گرچه استفاده از آن‌ها توصیه نمی‌شود. برای آن دسته از شماهایی که به کاهش انداک سرعت یا مشکلات انتقال بین زبان‌ها اهمیت نمی‌دهید، من نحوه ساخت و استفاده از آرایه‌های غیر پایه صفر را بعدا در این فصل خواهم گفت.

توجه کنید در شکل ۱۶-۱ هر آرایه تعدادی اطلاعات اضافی همراه با خودش دارد. این اطلاعات درجه هر آرایه (تعداد ابعاد)، حد پایین برای هر بعد از آرایه (قریبا همیشه ۰)، و طول هر بعد از آرایه را شامل می‌شود. اطلاعات اضافی همچنین حاوی نوع عناصر آرایه است. من بعدا در این فصل به متدهایی اشاره خواهم کرد که به شما اجزه می‌دهند به این اطلاعات اضافی دسترسی باید.

تاکنون، من مثال‌هایی را نشان دادم تا نمایش دهم چگونه آرایه‌های تک بعدی بسازید. هر وقت ممکن است، شما باید از آرایه‌های تک بعدی پایه صفر (zero-based) که گاهی با عنوان آرایه‌های SZ یا بردارها اطلاق می‌شوند، استفاده کنید. بردارها بهترین عملکرد را دارند چون شما می‌توانید از دستورات خاص زبان میانی (IL) مثل **stelem**، **ldelem**، **ldelema** و **newarr** برای دستکاری آن‌ها استفاده کنید. هر چند، اگر ترجیح می‌دهید، شما می‌توانید با آرایه‌های چند بعدی کار کنید. مثال‌هایی از آرایه‌های چند بعدی:

```
// Create a two-dimensional array of Doubles.
```

```
Double[,] myDoubles = new Double[10, 20];
```

```
// Create a three-dimensional array of String references.
```

```
String[,,,] myStrings = new String[5, 3, 10];
```

CLR از آرایه‌های دندانه‌دار نیز پشتیبانی می‌کند که آرایه‌هایی از آرایه‌ها هستند. آرایه‌های پایه صفر تک بعدی دندانه‌دار همان عملکردی را دارند که بردارهای معمولی دارند. هر چند، دسترسی به عناصر یک آرایه دندانه دار به معنی دو یا بیشتر دسترسی به آرایه است. مثال‌های زیر نحوه ساخت یک آرایه از چند ضلعی‌ها به این صورت که هر چند ضلعی از یک آرایه از نمونه‌های Point تشکیل شده است را نشان می‌دهد:

```
// Create a single-dimensional array of Point arrays.
```

```
Point[][] myPolygons = new Point[3][];
```

```
// myPolygons[0] refers to an array of 10 Point instances.
```

```
myPolygons[0] = new Point[10];
```

```
// myPolygons[1] refers to an array of 20 Point instances.
```

```
myPolygons[1] = new Point[20];
```

```
// myPolygons[2] refers to an array of 30 Point instances.
```

```
myPolygons[2] = new Point[30];
```

```
// Display the Points in the first polygon.
```

```
for (Int32 x = 0; x < myPolygons[0].Length; x++)
    Console.WriteLine(myPolygons[0][x]);
```

نکته CLR بررسی می‌کند یک اندیس در یک آرایه معتبر باشد. به بیان دیگر، شما نمی‌توانید یک آرایه با ۱۰۰ عنصر درست کنید (از ۰ تا ۹۹ عددگذاری می‌شوند) و سپس سعی کنید به عنصری با اندیس ۵- یا ۱۰۰ دسترسی پیدا کنید. انجام چنین کاری باعث می‌شود یک **System.IndexOutOfRangeException** تولید گردد. اجازه دادن در دسترسی به حافظه خارج از بازه یک آرایه، نقض امنیت نوع و یک حفره امنیتی احتمالی است و CLR اجازه نمی‌دهد که قابل بازبینی چنین کاری کند. معمولاً، کاهش سرعتی که با بررسی اندیس همراه است آنقدر قابل ملاحظه نیست چون کامپایلر فقط در لحظه (JIT) به صورت عادی حدود آرایه را یکبار قبل از اجرای حلقه بررسی می‌کند به جای آنکه در هر اجرای حلقه این کار را بکند. هر چند، اگر شما هنوز هم نگران کاهش سرعت به خاطر بررسی اندیس توسط CLR هستید، شما می‌توانید از کد ناامن در سی‌شارپ برای دسترسی به آرایه استفاده کنید. بخش "کارایی دسترسی به آرایه" در این فصل نشان می‌دهد چگونه این کار را انجام دهید.

مقداردهی اولیه عناصر آرایه

در بخش قبلی، من نشان دادم چگونه یک شی آرایه بسازید و سپس نشان دادم چگونه عناصر آرایه را مقداردهی اولیه کنید. سی‌شارپ نحوی ارائه می‌کند که به شما اجازه می‌دهد این دو عملیات را در یک عبارت انجام دهید. برای نمونه:

```
String[] names = new String[] { "Aidan", "Grant" };
```

نشانه‌هایی که درون آکولات با کاما از هم جدا شده اند، یک مقداردهی کننده آرایه array initializer نامیده می‌شوند. هر نشانه می‌تواند یک عبارت پیچیده دلخواه یا در مورد آرایه چند بعدی، یک مقداردهی کننده آرایه تودرتو باشد. در مثال بالا، من فقط از دو عبارت ساده‌ی **String** استفاده کردم. اگر شما یک متغیر محلی در یک متده برای اشاره به یک آرایه مقداردهی اولیه شده تعریف می‌کنید، آنگاه شما می‌توانید از ویژگی متغیر محلی با نوع خمنی سی‌شارپ (**var**) برای ساده کردن کد استفاده کنید:

```
// Using C#'s implicitly typed local variable feature:
```

```
var names = new String[] { "Aidan", "Grant" };
```

در اینجا، کامپایلر استنتاج می‌کند متغیر محلی **String** باشد چون نوع عبارت سمت راست عملگر انتساب (=) همین است. شما می‌توانید از ویژگی آرایه با نوع خمنی سی‌شارپ استفاده کنید تا کامپایلر، نوع عناصر آرایه را استنتاج کند. دقت کنید که زیر بین **new** و **[]** نوعی را تعیین نمی‌کند:

```
// Using C#'s implicitly typed local variable and implicitly typed array features:
```

```
var names = new[] { "Aidan", "Grant", null };
```

در خط فوق، کامپایلر نوع‌های عبارت‌هایی که درون آرایه برای مقداردهی عناصر آرایه استفاده شده‌اند را بررسی می‌کند و کامپایلر نزدیک ترین نوع پایه که تمام عناصر در آن مشترک را بسته‌بندی کند. در این مثال، کامپایلر دو **String** و **null** می‌بیند. چون **null** به صورت خمنی قابل تبدیل به هر نوع ارجاعی (شامل **String**) است، کامپایلر استنتاج می‌کند که باید یک آرایه از اشاره‌گرهای **String** را ساخته و مقداردهی اولیه کند اگر شما این کد را داشتید:

```
// Using C#'s implicitly typed local variable & implicitly typed array features: (error)
```

```
var names = new[] { "Aidan", "Grant", 123 };
```

کامپایلر پیام زیر را اعلام می‌کرد:

"error CS0820: No best type found for implicitly-typed array."

این بدين خاطر است که نوع پایه مشترک بین دو **Object** و **String** است که یعنی کامپایلر مجبور خواهد بود آرایه‌ای از اشاره‌گرهای **Object** را بسته‌بندی کرده و آخرین عنصر آرایه به یک **Int32** بسته‌بندی شده با یک مقدار **123** اشاره کند. تیم کامپایلر سی‌شارپ فکر کردند که بسته‌بندی عناصر کار سنگینی برای کامپایلر است که این کار را برای شما به صورت خمنی انجام دهد و به همین خاطر کامپایلر اعلام خطا می‌کند. و به عنوان یک امتیاز نحوی اضافه، هنگام مقداردهی اولیه یک آرایه، شما می‌توانید کد زیر را بنویسید:

```
String[] names = { "Aidan", "Grant" };
```

به سمت راست عملگر انتساب (=) دقت کنید، تنها، عبارت مقداردهی کننده آرایه بدون هیچ گونه **new**، هیچ گونه نوع و هیچ گونه [] آمده است. این نحو خوب است اما متأسفانه، کامپایلر سی شارپ اجازه نمی دهد از متغیرهای محلی با نوع ضمنی در این نحو استفاده کنید:

```
// This is a local variable now (error)
var names = { "Aidan", "Grant" };
```

اگر شما سعی کنید که فوق را کامپایل کنید، کامپایلر دو پیام اعلام می کند:

"error CS0820: Cannot initialize an implicitly-typed local variable with an array initialize"

۹

"error CS0622: Can only use array initialize expressions to assign to array types. Try using a new expression instead."

در حالیکه که کامپایلر می توانید این کار را انجام دهد، تیم سی شارپ فکر کردند که کامپایلر در اینجا کار بسیار زیادی برای شما انجام خواهد داد. نوع آرایه را استنتاج می کند، آرایه را **new** می کند، آرایه را مقداردهی اولیه می کند و نوع متغیر محلی را نیز استنتاج می کند.

آخرین چیزی که دوست دارم به شما نشان دهم اینست که چگونه از آرایه های با نوع ضمنی همراه نوع های ناشناس و متغیرهای با نوع ضمنی استفاده کنید. نوع های ناشناس و اینکه چگونه هویت نوع بر آن ها اعمال می شود در فصل ۱۰ "ویژگی ها" بحث شده است. کد زیر را بررسی کنید:

```
// Using C#'s implicitly typed local, implicitly typed array, and anonymous type features:
var kids = new[] { new { Name="Aidan" }, new { Name="Grant" } };
```

// Sample usage (with another implicitly typed local variable):

```
foreach (var kid in kids)
    Console.WriteLine(kid.Name);
```

در این مثال، من از مقداردهی کنندهی آرایه که دو عبارت برای عناصر آرایه دارد استفاده می کنم. هر عبارت یک نوع ناشناس (چون هیچ نام نوعی بعد از عملگر **new** نیامده است) را نمایش می دهد. چون دو نوع ناشناس ساختار یکسانی دارند (یک کلید به نام **Name** از نوع **String**، کامپایلر می داند که این دو شی دقیقاً از یک نوع هستند. حالا، من از ویژگی آرایه با نوع ضمنی سی شارپ (هیچ نوعی بین **new** و [] تعیین نشده است) استفاده می کنم تا خود کامپایلر، نوع آرایه را استنتاج کند، شی این آرایه را سازد و اشاره گرهای آن به دو نمونه از یک نوع ناشناس را مقداردهی اولیه کند.^{۵۴} سرانجام، یک اشاره گر به این شی آرایه به متغیر محلی **kids** اختصاص می باید، از نوعی که توسط کامپایلر به خاطر ویژگی متغیر محلی با نوع ضمنی سی شارپ استنتاج شده است. من حلقه **foreach** را به عنوان یک مثال نشان دادم تا ببینید چگونه از این آرایه که با دو شی از نوع ناشناس ساخته و مقداردهی اولیه شده است استفاده کنید. من مجبورم از یک متغیر محلی با نوع ضمنی (**kid**) نیز برای حلقه استفاده کنم، وقتی من این کد را اجرا می کنم، خروجی زیر را می گیرم:

```
Aidan
Grant
```

تبديل آرایه ها

برای آرایه هایی با عناصر نوع ارجاعی، CLR اجازه می دهد به صورت ضمنی، نوع عنصر آرایه مبدأ را به یک نوع هدف تبدیل کند. برای آنکه تبدیل موقفيت آمیز باشد هر دو نوع آرایه باید تعداد بعد یکسانی داشته باشند و یک تبدیل ضمنی یا صریح از نوع عنصر مبدأ به نوع عنصر هدف، باید موجود باشد. اجازه تبدیل آرایه هایی با عناصر نوع مقداری به هیچ نوع دیگری را نمی دهد. (هر چند با استفاده از متده **Array.Copy** شما می توانید یک آرایه جدید ساخته و عناصرش را به منظور دستیابی به نتیجه مورد نظر پر کنید). کد زیر نشان می دهد تبدیل آرایه چگونه کار می کند:

```
// Create a two-dimensional FileStream array.
FileStream[,] fs2dim = new FileStream[5, 10];
```

```
// Implicit cast to a two-dimensional Object array
Object[,] o2dim = fs2dim;
```

^{۵۴} اگر شما فکر می کنید این جملات برای خواندن جالب هستند، تصور کنید نوشتن آن ها در ابتدا چقدر جالب است.

```

// Can't cast from two-dimensional array to one-dimensional array
// Compiler error CS0030: Cannot convert type 'object[*,*]' to
// 'System.IO.Stream[]'
Stream[] s1dim = (Stream[]) o2dim;

// Explicit cast to two-dimensional Stream array
Stream[,] s2dim = (Stream[,]) o2dim;

// Explicit cast to two-dimensional String array
// Compiles but throws InvalidCastException at runtime
String[,] st2dim = (String[,]) o2dim;

// Create a one-dimensional Int32 array (value types).
Int32[] i1dim = new Int32[5];

// Can't cast from array of value types to anything else
// Compiler error CS0030: Cannot convert type 'int[]' to 'object[]'
Object[] oldim = (Object[]) i1dim;

// Create a new array, then use Array.Copy to coerce each element in the
// source array to the desired type in the destination array.
// The following code creates an array of references to boxed Int32s.
Object[] ob1dim = new Object[i1dim.Length];
Array.Copy(i1dim, ob1dim, i1dim.Length);

```

متدهای **Copy** تنها یک متدهای نیست که عناصر را از یک آرایه به دیگری کپی کند. متدهای **Copy** نواحی همپوشانی شده از حافظه را به درستی همانند تابع **memcpy** از C مدیریت می‌کنند. تابع **memmove** از C، در سوی دیگر، نواحی همپوشانی شده از حافظه را به درستی مدیریت نمی‌کند. متدهای **Copy** همچنین می‌تواند هر عنصر آرایه را در صورتی که تبدیل نیاز باشد تبدیل کند. متدهای **Copy** قادر است تبدیلات زیر را انجام دهد:

- بسته‌بندی عناصر نوع مقداری به عناصر نوع ارجاعی، مثل کپی یک **[].Object** به یک **[].Int32**

- بازگردان (عکس بسته‌بندی) عناصر نوع ارجاعی به عناصر نوع مقداری، مثل کپی یک **[].Int32** به یک **[].Object**

- عریض کردن نوع‌های مقداری اصلی CLR، مثل کپی کردن عناصر از یک **[].Int32** به یک **[].Double**

تبدیل رو به پایین^{۵۵} عناصر هنگام کپی بین نوع‌های آرایه که نتوان بر اساس نوع آرایه، سازگاری را تعیین کرد مثل وقتی که از یک **[].Object** به یک **[].IFormattable** تبدیل می‌کنید. اگر هر شی موجود در **[].Object** را پیاده‌سازی کند، **Copy** موفق خواهد بود.

مثال دیگری که از سودمندی **Copy** استفاده می‌کند:

```

// Define a value type that implements an interface.
internal struct MyValueType : IComparable {
    public Int32 CompareTo(Object obj) {
        ...
    }
}

public static class Program {
    public static void Main() {

```

^{۵۵} در مقابل Upcasting قرار دارد. تبدیل رو به پایین یعنی شما در سلسله مراتب شی به سمت پایین (نوع‌های مشتق شده) حرکت می‌کنید.

```

// Create an array of 100 value types.
MyValueType[] src = new MyValueType[100];

// Create an array of IComparable references.
IComparable[] dest = new IComparable[src.Length];

// Initialize an array of IComparable elements to refer to boxed
// versions of elements in the source array.
Array.Copy(src, dest, src.Length);
}
}

```

همانگونه که احتمالاً تصویر می‌کنید، کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) از متدهای **Copy** از **Array** بسیار زیاد بهره می‌برد.

در بعضی موارد، مفید است که یک آرایه از یک نوع را به دیگری تبدیل کنید. این گونه کاربرد، کواریانس آرایه **array covariance** نامیده می‌شود. وقتی شما از کواریانس آرایه بهره می‌برید، شما باید از ضریب‌هایی که به کارابی وارد می‌شود هم مطلع باشید. فرض کنید که زیر را دارید:

```

String[] sa = new String[100];
Object[] oa = sa;      // oa refers to an array of String elements
oa[5] = "Jeff";        // Perf hit: CLR checks oa's element type for String; OK
oa[3] = 5;              // Perf hit: CLR checks oa's element type for Int32; throws
                        // ArrayTypeMismatchException

```

در کد فوق، متغیر **oa** از نوع **Object** است، هر چند در واقع به یک **[]** اشاره دارد. کامپایلر به شما اجازه می‌دهد که یک **5** در یک عنصر آرایه قرار دهد، چون **5** یک **Int32** است که از **Object** مشتق شده است. البته CLR باید از امنیت نوع اطمینان حاصل کند. هنگام انتساب به یک عنصر آرایه، CLR باید مطمئن شود انتساب صحیح است. پس CLR باید در زمان اجرا بررسی کند آیا آرایه حاوی عناصر **Int32** است. در این مورد اینگونه نیست و انتساب اجازه داده نمی‌شود؛ CLR یک **ArrayTypeMismatchException** تولید می‌کند.

نکته اگر شما فقط نیاز دارید یک کپی از برخی عناصر آرایه به آرایه دیگری انجام دهید، متدهای **System.Buffer** از **BlockCopy** سریعتر از متدهای **Copy** کار می‌کند. پارامترهای **Int32** به عنوان آفست‌های بایتی در آرایه بیان می‌شوند نه به عنوان اندیس‌های عناصر. **BlockCopy** واقعاً برای کپی داده از یک نوع آرایه به نوع آرایه **bittable** که نمایش مشترکی در حافظه مدیریت شده و نشده دارند. به همین خاطر هنگام ارسال بین کد مدیریت شده و نشده نیاز به تبدیل ندارند) دیگر که از لحاظ بیتی سازگار است، طراحی شده است مثل کپی یک **Byte** حاوی کاراکترهای یونیکد (با ترتیب صحیح بایت‌ها) به یک **Char**. این متدهای برنامه‌نویس اجازه می‌دهد تا حدی فقدان این قابلیت که با آرایه به عنوان بلوکی از حافظه از هر نوع رفتار شود را بیوشان.

اگر شما نیاز دارید با اطمینان، یک مجموعه از عناصر آرایه را از یک آرایه به آرایه دیگر انتقال دهید، شما باید از متدهای **ConstrainedCopy** از **System.Array** استفاده کنید. این متدهای تضمین می‌کنند که عمل کپی یا کامل انجام می‌شود یا بدون تخریب هر داده‌ای در آرایه مقصد، یک اکسپشن تولید می‌کند. این اجازه می‌دهد **ConstrainedCopy** در ناحیه اجرایی محدود شده (CER) اجرا گردد. به منظور ارائه تضمین، **ConstrainedCopy** نیاز دارد که نوع عنصر آرایه مبدأ از همان نوع یا مشتق شده از نوع عنصر آرایه مقصد باشد. به علاوه، آن هیچ گونه بسته بندی، باز کردن یا تبدیل رو به پایین انجام نمی‌دهد.

تمام آرایه‌ها به صورت خصمنی از **System.Array** مشتق شده‌اند

وقتی شما یک متغیر شبیه به این تعریف می‌کنید:

```
FileStream[] fsArray;
```

آنگاه CLR به صورت خودکار یک نوع **FileStream** برای **AppDomain** می‌سازد. این نوع خصمنی از نوع **System.Array** مشتق می‌شود و بنابراین تمام متدهای نمونه و ویژگی‌های تعریف شده در نوع **FileStream** به ارث برده می‌شود که اجازه می‌دهد این

متدها و ویژگی‌ها توسط متغیر **fsArray** فراخوانی شوند. این، کار با آرایه‌ها را بسیار آسان می‌کند چون متدها و ویژگی‌های کمکی بسیاری در **GetLowerBound**, **GetLength**, **CopyTo**, **Clone**, **System.Array** تعریف شده است مثل **Rank**, **Length**, **GetUpperBound** و غیره. نوع **System.Array** تعداد زیادی متدهای استاتیک بسیار پرکاربرد ارائه می‌کند که روی آرایه‌ها عمل می‌کنند. این متدها تماماً یک اشاره‌گر به یک آرایه به عنوان یک پارامتر می‌گیرند. برخی از متدهای استاتیک مفید مثل **AsReadOnly**, **FindLast**, **FindIndex**, **FindAll**, **Find**, **Exists**, **Copy**, **ConvertAll**, **ConstrainedCopy**, **Clear**, **BinarySearch**, **TrueForAll**, **Sort**, **Resize**, **LastIndexOf**, **IndexOf**, **ForEach**, **FindLastIndex** کدام از این متدها وجود دارد. در واقع، بسیاری از متدها، سربارگذاری‌های جزئی را برای امنیت نوع در زمان کامپایل و عملکرد خوب، ارائه می‌کنند. من شما را به بررسی مستندات SDK تشویق می‌کنم تا درکی از سودمندی و قدرت این متدها بدست آورید.

تمام آرایه‌ها به صورت خصمی **IList**, **ICollection** و **IEnumerable** را پیاده‌سازی می‌کنند

تعداد زیادی متد وجود دارند که روی اشیاء مختلف مجموعه عمل می‌کنند چون متدها با پارامترهایی مثل **IList** و **ICollection** و **IEnumerable** تعریف شده‌اند. چون **System.Array** نیز این سه رابطه را پیاده‌سازی می‌کند؛ این امکان وجود دارد که آرایه‌ها را به این متدها ارسال کنید. این رابطه‌ای غیرجزئیک را برای این پیاده‌سازی می‌کند که آن‌ها با تمام عناصر به عنوان **System.Object** رفتار می‌کنند. هرچند، خوب بود اگر **System.Array** معادل جزئی این رابطه را پیاده‌سازی می‌کرد تا امنیت نوع بهتری در زمان کامپایل و عملکرد مطلوب تری را فراهم کند. **CLR** به خاطر مسائل مربوط به آرایه‌های چند بعدی و آرایه‌های غیر پایه صفر، نخواستند که رابطه‌ای **IEnumerable<T>** **System.Array** و **IList<T>** **ICollection<T>** را پیاده‌سازی کنند. تعریف این رابطه‌ها روی **System.Array**، این رابطه را قادر می‌ساخت روى تمام نوع های آرایه عمل کنند. به جای آن، **CLR** حقه کوچکی زد؛ وقتی یک آرایه تک بعدی با حد پایین صفر ساخته می‌شود، **CLR** به صورت خودکار کاری می‌کند که نوع آرایه، رابطه‌ای **IList<T>** **ICollection<T>** و **IEnumerable<T>** را پیاده‌سازی کند (در حالیکه **T** نوع عنصر آرایه است). همچنین این سه رابطه را برای تمام نوع‌های پایه پیاده‌سازی می‌کند تا زمانی که آن‌ها نوع ارجاعی باشند. دیاگرام سلسه مرتب زیر این را روشن می‌کند:

Object

```
Array (non-generic IEnumerable, ICollection, IList)
Object[] (IEnumerable, ICollection, IList of Object)
String[] (IEnumerable, ICollection, IList of String)
Stream[] (IEnumerable, ICollection, IList of Stream)
FileStream[] (IEnumerable, ICollection, IList of FileStream)

. (other arrays of reference types)
```

پس اگر برای مثال، شما کد زیر را داشته باشید:

```
FileStream[] fsArray;
Anگاه وقتی CLR نوع [FileInputStream] را می‌سازد، آن باعث می‌شود که این نوع به صورت خودکار رابطه‌ای IEnumerable<FileStream> و IList<FileStream> ICollection<FileStream> را پیاده‌سازی کند. علاوه بر این، نوع [FileInputStream] رابطه‌ای نوع‌های پایه را نیز پیاده‌سازی می‌کند: ICollection<Object>, IEnumerable<Object>, IEnumerable<Stream>, IList<Object>, IList<Stream>. چون تمام این رابطه‌ها به صورت خودکار توسط CLR پیاده‌سازی می‌شوند، متغیر fsArray می‌تواند هر جایی که این رابطه‌ها حضور دارند، استفاده شود. برای نمونه، متغیر fsArray می‌تواند به متدهایی ارسال شود که هر یک از فرم‌های کلی زیر را دارد:
```

```
void M1(IList<FileStream> fsList) { ... }
void M2(ICollection<Stream> sCollection) { ... }
void M3(IEnumerable<Object> oEnumerable) { ... }
```

دقت کنید اگر آرایه، حاوی عناصر نوع مقداری باشند، نوع آرایه رابطه‌ای نوع‌های پایه را پیاده‌سازی نخواهد کرد. برای نمونه، اگر شما کد زیر را داشته باشید:

```
DateTime[] dtArray; // An array of value types
```

آنگاه نوع `[DateTime]` فقط `DateTime` را پیاده‌سازی خواهد کرد، نسخه‌هایی از این رابطها که روی `IList<DateTime>`، `ICollection<DateTime>`، `IEnumerable<DateTime>` یا `System.Object` یا `System.ValueType` جنریک هستند را پیاده‌سازی نمی‌کند. این یعنی متغیر `M3` نمی‌تواند به عنوان یک آرگومان به متدهای `dtArray` اعلت اینست که آرایه‌هایی از نوع‌های مقداری، متغیر از آرایه‌هایی از نوع ارجاعی، در حافظه جای می‌گیرند. قالب بندی حافظه آرایه قبل از فصل بحث شد.

ارسال و برگرداندن آرایه‌ها

هنگام ارسال یک آرایه به عنوان یک آرگومان به یک متده، شما در حقیقت یک اشاره‌گر به آرایه، ارسال می‌کنید. بنابراین، متده فراخوانی شده قادر است عناصر آرایه را تغییر دهد. اگر شما نمی‌خواهید این رخداد را باشد، شما باید یک کپی از آرایه تهیه کنید و کپی را به متده ارسال کنید. توجه کنید متده `Array.Copy` یک کپی سطحی انجام می‌دهد و بنابراین اگر عناصر آرایه نوع ارجاعی هستند، آرایه جدید به اشیای موجود قبلی اشاره می‌کند.

به طریق مشابه، بعضی متدها یک اشاره‌گر به یک آرایه برمری‌گردانند. اگر متده، آرایه را ساخته و مقداردهی اولیه کند، برگرداندن یک اشاره‌گر به یک آرایه خوب است. اگر متده بخواهد یک اشاره‌گر به یک آرایه داخلی که توسط یک فیلد نگهداری می‌شود را برگرداند، شما باید تصمیم بگیرید اگر می‌خواهید فراخوانی کننده‌ی متده، دسترسی مستقیم به آرایه و عناصرش داشته باشد. اگر شما این را می‌خواهید، تنها اشاره‌گر آرایه را برگردانید. اما غالب شما نمی‌خواهید فراخوانی کننده‌ی متده چنین دسترسی‌ای داشته باشد، پس متده باید یک آرایه جدید ساخته و `Array.Copy` را فراخوانی کند و یک اشاره‌گر به آرایه جدید برگرداند. مجدداً، آگاه باشید که `Array.Copy` یک کپی سطحی از آرایه اصلی می‌سازد.

اگر شما یک متده تعريف کنید که یک اشاره‌گر به یک آرایه برگرداند و اگر آن آرایه عنصری درونش نباشد، متده شما می‌تواند `null` یا یک اشاره‌گر به یک آرایه با صفر عنصر برگرداند. وقتی شما اینگونه متده را پیاده‌سازی می‌کنید، مایکروسافت قویاً توصیه می‌کند که شما متده را برگرداندن یک آرایه با اندازه صفر پیاده‌سازی کنید چون انجام چنین کاری، کدی که برنامه‌نویس فراخوانی کننده‌ی متده باید بنویسد را ساده می‌کند. برای نمونه، این کد که به آسانی قابل درک است، صحیح اجرا می‌شود حتی اگر قرار ملاقاتی برای بررسی وجود نداشته باشد:

```
// This code is easier to write and understand.
Appointment[] appointments = GetAppointmentsForToday();
for (Int32 a = 0; a < appointments.Length; a++) {
    ...
}
```

کد زیر نیز به درستی کار می‌کند اگر قرار ملاقاتی برای بررسی وجود نداشته باشد. اما نوشتن و درک این کد کمی سخت‌تر است:

```
// This code is harder to write and understand.
Appointment[] appointments = GetAppointmentsForToday();
if (appointments != null) {
    for (Int32 a = 0, a < appointments.Length; a++) {
        // Do something with appointments[a]
    }
}
```

اگر شما متدهایتان را با برگرداندن آرایه‌هایی با صفر عنصر به جای برگرداندن `null`، طراحی کنید، فراخوانی کننده‌های متدهای شما در کار با آن‌ها راحت‌ترند. ضمناً، شما باید همین کار را برای فیلدهای نیز بکنید. اگر نوع شما یک فیلد دارد که یک اشاره‌گر به آرایه دارد، شما باید در نظر بگیرید فیلد به یک آرایه اشاره کند حتی اگر عنصری درون آن نباشد.

ساخت آرایه‌هایی با حد پایین غیر صفر

قبلاً اشاره کردم که این امکان وجود دارد که آرایه‌هایی با حد پایین غیر صفر ساخته و با آن‌ها کار کنید. شما می‌توانید به صورت پویا آرایه‌های خود را با فراخوانی متده استاتیک `CreateInstance` از `Array`، بسازید. چندین سربارگذاری از این متده وجود دارد که به شما اجازه می‌دهند نوع عناصر آرایه، تعداد ابعاد آرایه، حددهای پایین هر بعد و تعداد عناصر در هر بعد را تعیین نمایید. `CreateInstance` حافظه را برای آرایه تخصیص داده، اطلاعات پارامتر را در بخش اضافی (`overhead`) از بلوک حافظه ذخیره می‌کند و یک اشاره‌گر به آرایه برمری‌گرداند. اگر آرایه دو یا بیشتر بعد داشته باشد، شما می‌توانید اشاره‌گر برگشتی از `CreateInstance` را به یک متغیر `ElementType` (که `ElementType[]` نام یک نوع است) تبدیل کنید تا دسترسی شما به عناصر

آرایه را آسانتر کند. اگر آرایه تنها یک بعد داشته باشد، در سی شارپ شما مجبورید از متدهای **Array** و **GetValue** و **SetValue** از **Array** برای دسترسی به عناصر آرایه استفاده کنید.

کد زیر نشان می‌دهد چگونه به صورت پویا یک آرایه دو بعدی از مقادیر **System.Decimal** بسازید. اولین بعد، سال‌های تقویم از ۲۰۰۵ تا ۲۰۰۹ را نمایش می‌دهد و بعد دوم فصل‌های ۱ تا ۴ را نمایش می‌دهد. کد در بین تمام عناصر موجود در آرایه‌ی پویا حرکت می‌کند. من می‌توانم مستقیماً حدود آرایه را در کد بنویسم که عملکرد بهتری را بدست می‌داد اما تصمیم گرفتم از متدهای **GetUpperBound** و **GetLowerBound** از **System.Array** برای نمایش کاربردشان استفاده کنم:

```
using System;

public static class DynamicArrays {
    public static void Main() {
        // I want a two-dimensional array [2005..2009][1..4].
        Int32[] lowerBounds = { 2005, 1 };
        Int32[] lengths = { 5, 4 };
        Decimal[,] quarterlyRevenue = (Decimal[,])
            Array.CreateInstance(typeof(Decimal), lengths, lowerBounds);

        Console.WriteLine("{0,4} {1,9} {2,9} {3,9} {4,9}",
            "Year", "Q1", "Q2", "Q3", "Q4");
        Int32 firstYear      = quarterlyRevenue.GetLowerBound(0);
        Int32 lastYear       = quarterlyRevenue.GetUpperBound(0);
        Int32 firstQuarter   = quarterlyRevenue.GetLowerBound(1);
        Int32 lastQuarter    = quarterlyRevenue.GetUpperBound(1);

        for (Int32 year = firstYear; year <= lastYear; year++) {
            Console.Write(year + " ");
            for (Int32 quarter = firstQuarter; quarter <= lastQuarter; quarter++) {
                Console.Write("{0,9:C} ", quarterlyRevenue[year, quarter]);
            }
            Console.WriteLine();
        }
    }
}
```

اگر شما این کد را کامپایل و اجرا کنید، خروجی زیر را می‌گیرید:

Year	Q1	Q2	Q3	Q4
2005	\$0.00	\$0.00	\$0.00	\$0.00
2006	\$0.00	\$0.00	\$0.00	\$0.00
2007	\$0.00	\$0.00	\$0.00	\$0.00
2008	\$0.00	\$0.00	\$0.00	\$0.00
2009	\$0.00	\$0.00	\$0.00	\$0.00

کارایی دسترسی به آرایه

در درون، CLR در حقیقت از دو گونه آرایه پشتیبانی می‌کند:

- آرایه‌های تک بعدی با حد پایین صفر. این آرایه‌ها گاهی آرایه‌های SZ (برای single-dimensional و zero-based) یا بردارها نامیده می‌شوند.
- آرایه‌های تک بعدی و چند بعدی با حد پایین نا مشخص.

شما می‌توانید گونه‌های مختلف آرایه‌ها را با اجرای کد زیر ببینید (خروجی در کامن‌تها کد نشان داده شده است):

```
using System;

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Array a;

        // Create a 1-dim, 0-based array, with no elements in it
        a = new String[0];
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[]"

        // Create a 1-dim, 0-based array, with no elements in it
        a = Array.CreateInstance(typeof(String),
            new Int32[] { 0 }, new Int32[] { 0 });
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[]"

        // Create a 1-dim, 1-based array, with no elements in it
        a = Array.CreateInstance(typeof(String),
            new Int32[] { 0 }, new Int32[] { 1 });
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[*]" <-- INTERESTING!
        Console.WriteLine();

        // Create a 2-dim, 0-based array, with no elements in it
        a = new String[0, 0];
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[,]"

        // Create a 2-dim, 0-based array, with no elements in it
        a = Array.CreateInstance(typeof(String),
            new Int32[] { 0, 0 }, new Int32[] { 0, 0 });
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[,]"

        // Create a 2-dim, 1-based array, with no elements in it
        a = Array.CreateInstance(typeof(String),
            new Int32[] { 0, 0 }, new Int32[] { 1, 1 });
        Console.WriteLine(a.GetType());    // "System.String[,]"
    }
}
```

کنار هر **Console.WriteLine** یک کامنت هست که خروجی را تعیین می‌کند. برای آرایه‌های تک بعدی، آرایه‌ها پایه صفر یک نام نوع گونه‌ای **System.String[]** را نمایش می‌دهند در حالیکه آرایه‌های پایه ۱، یک نام **System.String[*]** نمایش می‌دهند. * بیان می‌کند که CLR می‌داند این آرایه پایه صفر نیست. توجه کنید سی‌شارپ اجازه نمی‌دهد یک متغیر از نوع **String[*]** تعریف کنید و بنابراین غیرممکن است که از نحو سی‌شارپ برای دسترسی به یک آرایه تک بعدی با پایه غیر صفر استفاده کنید. اگرچه شما می‌توانید متدهای **SetValue** و **GetValue** از **Array** را برای دسترسی به عناصر آرایه فراخوانی کنید، این دسترسی به خاطر فراخوانی متدهای **SetValue** و **GetValue** کند خواهد بود.

برای آرایه‌های چند بعدی، آرایه‌های پایه صفر و پایه ۱، همه نوع یکسانی را نمایش می‌دهند، **[System.String]** با همه‌ی آرایه‌های چند بعدی به گونه‌ای رفتار می‌کند که گویا آن‌ها در زمان اجرا پایه صفر نیستند. این باعث می‌شود شما فکر کنید که نام نوع باید **System.String[*]** نمایش داده شود، هر چند، CLR از * ها برای آرایه‌های چند بعدی استفاده نمی‌کند چون همیشه حضور خواهد داشت و کارکتر ستاره اکثر برنامه‌نویسان را گیج خواهد کرد. دسترسی به عناصر یک آرایه تک بعدی پایه صفر، کمی سریعتر از دسترسی به عناصر یک آرایه پایه غیر صفر تک بعدی یا چند بعدی است. چندین

دلیل برای این وجود دارد: اول اینکه، دستورات `IL` خاصی – مثل `stelem`, `Idlelem`, `newarr` و `Idelen` – برای دستکاری آرایه‌های تک بعدی پایه صفر وجود دارند و این دستورات خاص `IL` باعث می‌شوند کامپایلر JIT کد بهینه تولید کند. برای نمونه، کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند که فرض می‌کند آرایه پایه صفر است و این یعنی هنگام دسترسی به عنصر، یک آفست مجبور نیست از اندیس تعین شده کسر شود. دوم اینکه، در وضعیت‌های رایجی کامپایلر JIT قادر است که بررسی دامنه اندیس را به خارج از حلقه برد و باعث شود که فقط یکبار اجرا گردد. برای نمونه به کد رایج زیر توجه کنید:

```
public static class Program {
    public static void Main() {
        Int32[] a = new Int32[5];
        for(Int32 index = 0; index < a.Length; index++) {
            // Do something with a[index]
        }
    }
}
```

اولین نکته درباره‌ی این که، فراخوانی ویژگی `Length` از آرایه در عبارت تست حلقه `for` است. چون `Length` یک ویژگی است، خواندن طول در حقیقت یک متدا مرخواختی می‌کند. هرچند، کامپایلر JIT می‌داند که `Length` یک ویژگی در کلاس `Array` است و در حقیقت کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند که ویژگی را فقط یکبار فراخوانی کرده و نتیجه را در متغیر موقتی که با هر اجرای حلقه بررسی می‌شود، ذخیره می‌کند. نتیجه اینست که کد JIT شده، سریع است. در حقیقت، بعضی برنامه‌نویسان قابلیت‌های کامپایلر JIT را دست کم گرفته‌اند و سعی کرده‌اند "کد باهوش" بنویسند تا به کامپایلر JIT کمک کنند. هر چند، هر سعی هوشمندانه‌ای که انجام دهید مطمئناً اثر عکس داشته و خواندن کدتان را ساخت تر کرده و قابلیت نگهداری آن را پایین می‌آورد. شما بهتر است فراخوانی به ویژگی `Length` از آرایه را در کد فوق رها کنید به جای اینکه خودتان آن را در یک متغیر محلی جای دهید.

دوین نکته درباره‌ی کد فوق اینست که کامپایلر JIT می‌داند که حلقه `for` به عناصر ۰ تا **۱** – از آرایه دسترسی پیدا می‌کند. پس کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند که در زمان اجرا تست می‌کند تمام دسترسی‌ها به آرایه در بازه‌ی معتبر آرایه باشد. به خصوص، کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند تا بررسی کند آیا شرط زیر برقرار است:

(0 >= a.GetLowerBound(0)) && ((Length - 1) <= 1.GetUpperBound(0))

این بررسی درست قبل از حلقه رخ می‌دهد. اگر بررسی درست باشد، کامپایلر JIT کدی درون حلقه برای بررسی اینکه هر دسترسی در بازه‌ی معتبر باشد، تولید نمی‌کند. این باعث می‌شود دسترسی به آرایه درون حلقه خلی سریع باشد. متأسفانه، همانگونه که قبلا در این فصل اشاره کردم، دسترسی به آرایه پایه غیر صفر تک بعدی یا چند بعدی به مراتب از آرایه تک بعدی پایه صفر آهسته تر است. برای این نوع‌های آرایه، کامپایلر JIT بررسی اندیس را بیرون حلقه نمی‌برد، پس هر دسترسی به آرایه، اندیس‌های تعیین شده را ارزیابی می‌کند. به علاوه کامپایلر JIT کدی تولید می‌کند تا حددهای پایین آرایه را از اندیس تعیین شده کسر کند که کد را کند می‌کند حتی اگر شما از یک آرایه چند بعدی استفاده کنید که پایه صفر نیز است.

پس اگر نگران عملکرد هستید، شما باید از آرایه‌ها (آرایه‌های دنده‌دار) به جای یک آرایه مستطیلی استفاده کنید. سی‌شارپ و CLR اجازه می‌دهند شما به یک آرایه توسط کد نامن (غیرقابل بررسی) دسترسی پیدا کنید که تکنیکی است که به شما اجازه می‌دهد بررسی حدود اندیس هنگام دسترسی به یک آرایه را غیرفعال کنید. توجه کنید این تکنیک دستکاری غیرامان آرایه برای آرایه‌هایی که عناصرشان `Int32`, `UInt16`, `Byte`, `SByte`, `Boolean`, `Decimal`, `Double`, `Single`, `Char`, `UInt64`, `Int64`, `UInt32` یک نوع شمارشی یا یک ساختار نوع مقداری که فیلدایش یکی از انواع مذکور باشند، قابل استفاده است.

این ویژگی بسیار قدرتمندی است که شما باید باحتیاط فراوان استفاده کنید چون به شما اجازه‌ی دسترسی مستقیم به حافظه را می‌دهد. اگر این دسترسی به حافظه‌ی خارج از حدود آرایه باشد، اکسپشن تولید نخواهد شد، به جای آن، شما حافظه را خراب کرده، امنیت نوع را نقض کرده و احتمالاً یک حفظه امنیتی باز می‌کنید! به همین دلیل، اسمنلی حاوی کد نامن باید اجازه‌ی کامل داشته یا حداقل Security Permission با فعل بودن Skip Verification را داشته باشد.

کد سی‌شارپ زیر این سه تکنیک را برای دسترسی به یک آرایه دو بعدی نشان می‌دهد (امن، دنده‌دار و نامن):

```
using System;
```

۳۱۳

```

using System.Diagnostics;

public static class Program {
    private const Int32 c_numElements = 10000;

    public static void Main() {
        const Int32 testCount = 10;
        Stopwatch sw;

        // Declare a two-dimensional array
        Int32[,] a2Dim = new Int32[c_numElements, c_numElements];

        // Declare a two-dimensional array as a jagged array (a vector of vectors)
        Int32[][] aJagged = new Int32[c_numElements][];
        for (Int32 x = 0; x < c_numElements; x++)
            aJagged[x] = new Int32[c_numElements];

        // 1: Access all elements of the array using the usual, safe technique
        sw = Stopwatch.StartNew();
        for (Int32 test = 0; test < testCount; test++)
            Safe2DimArrayAccess(a2Dim);
        Console.WriteLine("{0}: Safe2DimArrayAccess", sw.Elapsed);

        // 2: Access all elements of the array using the jagged array technique
        sw = Stopwatch.StartNew();
        for (Int32 test = 0; test < testCount; test++)
            SafeJaggedArrayAccess(aJagged);
        Console.WriteLine("{0}: SafeJaggedArrayAccess", sw.Elapsed);

        // 3: Access all elements of the array using the unsafe technique
        sw = Stopwatch.StartNew();
        for (Int32 test = 0; test < testCount; test++)
            Unsafe2DimArrayAccess(a2Dim);
        Console.WriteLine("{0}: Unsafe2DimArrayAccess", sw.Elapsed);
        Console.ReadLine();
    }

    private static Int32 Safe2DimArrayAccess(Int32[,] a) {
        Int32 sum = 0;
        for (Int32 x = 0; x < c_numElements; x++) {
            for (Int32 y = 0; y < c_numElements; y++) {
                sum += a[x, y];
            }
        }
        return sum;
    }

    private static Int32 SafeJaggedArrayAccess(Int32[][] a) {

```

```

    Int32 sum = 0;
    for (Int32 x = 0; x < c_numElements; x++) {
        for (Int32 y = 0; y < c_numElements; y++) {
            sum += a[x][y];
        }
    }
    return sum;
}

private static unsafe Int32 Unsafe2DimArrayAccess(Int32[,] a) {
    Int32 sum = 0;
    fixed (Int32* pi = a) {
        for (Int32 x = 0; x < c_numElements; x++) {
            Int32 baseOfDim = x * c_numElements;
            for (Int32 y = 0; y < c_numElements; y++) {
                sum += pi[baseOfDim + y];
            }
        }
    }
    return sum;
}
}

```

متد **Unsafe2DimArrayAccess** با تغییر دهنده **unsafe** علامت زده شده است که برای استفاده از عبارت **fixed** سی‌شارپ لازم است. برای کامپایل این کد، شما باید سویچ **unsafe** را برای کامپایلر سی‌شارپ تعیین کرده یا گزینه "Allow Unsafe Code" در تب Build از Project Properties در ویژوال استودیو را تیک بزنید.

وقتی من این برنامه را روی ماشینم اجرا می‌کنم، خروجی زیرا را می‌گیرم:

```

00:00:02.0017692: Safe2DimArrayAccess
00:00:01.5197844: SafeJaggedArrayAccess
00:00:01.7343436: Unsafe2DimArrayAccess

```

همانگونه که می‌بینید، تکنیک دسترسی امن به آرایه دندانه‌دار برای کامل شدن کمی از تکنیک دسترسی امن به آرایه دو بعدی کمتر زمان می‌گیرد. هر چند، شما باید توجه کنید ساخت آرایه دندانه‌دار از ساخت آرایه دو بعدی زمان برتر است چون ساخت آرایه دندانه دار نیاز دارد برای هر بعد یک شی در هیچ تخصیص یابد که باعث می‌شود در فواصلی، جمع آوری صورت پذیرد. پس یک معامله وجود دارد: اگر شما نیاز به ساخت تعداد زیادی "آرایه چند بعدی" دارید و قصد دارید به ندرت به عناصر آن دسترسی داشته باشید، سریعتر است که یک آرایه چند بعدی بسازید. اگر شما نیاز دارید "آرایه چند بعدی" را فقط یکبار بسازید و به عناصرش مکررا دسترسی داشته باشید، یک آرایه دندانه‌دار عملکرد بهتری به شما می‌دهد، مطمئناً در اغلب برنامه‌ها، سناریوی دوم رایج تر است.

سرانجام، توجه کنید که تکنیک دسترسی امن به آرایه دو بعدی به اندازه‌ی تکنیک دسترسی امن به آرایه دو بعدی سرعت دارد و اگر شما دسترسی به یک تک آرایه دو بعدی (یک تخصیص حافظه) را مد نظر بگیرید در مقایسه با ساخت آرایه دندانه دار(که نیاز به تعداد بیشتری تخصیص حافظه دارد)، سریعترین آن‌ها نیز خواهد بود. واضح است که تکنیک نامن وقتی به خوبی در کد شما استفاده شود جای خود را دارد اما آگاه باشید که سه جنبه منفی جدی در استفاده از این تکنیک وجود دارد:

- کدی که به عناصر آرایه دسترسی دارد برای خواندن و نوشتan، پیچیده تر از وقتی است که شما به عناصر با استفاده از دیگر تکنیک‌ها دسترسی دارید چون شما دارید از عبارت **fixed** سی‌شارپ استفاده کرده و محاسبات آدرس حافظه را انجام می‌دهید.
- اگر شما در محاسبات اشتباهی متکب شوید، شما به حافظه‌ای که بخشی از آرایه نیست دسترسی پیدا می‌کنید. این می‌تواند منجر به یک محاسبه اشتباه، تخریب حافظه، نقض امنیت نوع و حفره امنیتی احتمالی گردد.
- به خاطر مشکلات احتمالی، CLR مانع از اجرای کد نامن در محیط‌هایی با امنیت محدود (مثل Silverlight) می‌شود.

دسترسی نامن به آرایه ها و آرایه های با اندازه ثابت

دسترسی نامن به آرایه، خیلی قدر تمدن است چون به شما اجازه می دهد به موارد زیر دسترسی پیدا کنید:

- عناصر درون یک شی آرایه مدیریت شده که در هیپ قرار دارد (همانگونه که بخش قبلی نشان داد).

- عناصر درون یک آرایه که در هیپ مدیریت نشده قرار دارد. مثال **SecureString** در فصل ۱۴ "کارکترها، رشته ها و کار با متن"، استفاده از

- دسترسی نامن به آرایه روی یک آرایه برگشتی از متدهای **SecureStringToCoTaskMemUnicode** از کلاس

- **System.Runtime.InteropServices.Marshal** را نشان داد.

- عناصر درون یک آرایه که در پشته‌ی ترد قرار دارند.

در موقعي که عملکرد بسیار بحرانی است، شما می توانید از تخصیص یک شی آرایه مدیریت شده در هیپ خودداری کرده و به جای آن آرایه را در پشته‌ی ترد با استفاده از عبارت **stackalloc** (که همانند تابع **alloca** از C کار می کند) تخصیص دهید. عبارت **stackalloc** می تواند برای ساخت یک آرایه تک بعدی پایه صفر از فقط عناصر نوع مقداری استفاده شود و نوع مقداری نباید هیچ گونه فیلد نوع ارجاعی داشته باشد. واقعاً شما باید به این به عنوان تخصیص یک بلوك از حافظه که می توانید با استفاده از اشاره گرهای نامن آن را دستکاری کنید نگاه کنید و بنابراین، شما نمی توانید آدرس این بافر حافظه را به اکثر متدهای FCL ارسال کنید. البته، حافظه تخصیص یافته در پشته (آرایه) وقتی متدهای برگرد به طور خودکار آزاد می شود، این جاییست که ما شاهد بهبود عملکر خواهیم بود. استفاده از این ویژگی همچنین نیاز دارد شما سویچ **/unsafe** را برای کامپایلر تعیین کنید.

متدهای **StackallocDemo** در کد زیر مثالی از چگونگی استفاده از عبارت **stackalloc** سی شارپ را نشان می دهد:

```
using System;

public static class Program {
    public static void Main() {
        StackallocDemo();
        InlineArrayDemo();
    }

    private static void StackallocDemo() {
        unsafe {
            const Int32 width = 20;
            Char* pc = stackalloc Char[width]; // Allocates array on stack

            String s = "Jeffrey Richter"; // 15 characters

            for (Int32 index = 0; index < width; index++) {
                pc[width - index - 1] =
                    (index < s.Length) ? s[index] : '.';
            }

            // The line below displays ".....rethciR yerffeJ"
            Console.WriteLine(new String(pc, 0, width));
        }
    }

    private static void InlineArrayDemo() {
        unsafe {
            CharArray ca; // Allocates array on stack
            Int32 widthInBytes = sizeof(CharArray);
            Int32 width = widthInBytes / 2;
```

```
String s = "Jeffrey Richter"; // 15 characters

for (Int32 index = 0; index < width; index++) {
    ca.characters[width - index - 1] =
        (index < s.Length) ? s[index] : '.';
}

// The line below displays ".....rethciR yerffeJ"
Console.WriteLine(new String(ca.characters, 0, width));
}

internal unsafe struct CharArray {
    // This array is embedded inline inside the structure
    public fixed Char characters[20];
}
```

به صورت عادی، چون آرایه‌ها نوع‌های ارجاعی هستند، یک فیلد آرایه تعریف شده در یک ساختار، یک اشاره‌گر یا ارجاع به یک آرایه است، خود آرایه بیرون از حافظه‌ی ساختار زندگی می‌کند. هر چند، این امکان وجود دارد که یک آرایه را مستقیماً درون یک ساختار تعییه کرد، همانند ساختار **CharArray** در کد قلیلی. برای تعییه کردن درون یک آرایه ساختار، چندین پیش نیاز وجود دارد:

- نوع باید یک ساختار باشد (نوع مقداری)؛ شما نمی‌توانید یک آرایه را درون یک کلاس (نوع ارجاعی) تعییه کنید.
فیلد یا ساختار تعریف کننده آن باید با کلمه کلیدی **unsafe** علامت زده شود.
فیلد آرایه باید با کلمه کلیدی **fixed** علامت زده شود.
آرایه باید تک بعدی پایه صفر باشد.
4. UInt32 ,Int32 ,Byte ,Sbyte ,Char ,Boolean نوع عنصر آرایه باید یکی از این نوع‌ها باشد:
.Double

آرایه‌های خطی (**inline**) نوعاً برای سناریوهایی است که نیاز به کار با کد مدیریت نشده دارد و ساختمان داده‌ی مدیریت نشده نیز یک آرایه خطی داشته باشد. هرچند، آرایه‌های خطی می‌توانند در سناریوهای دیگری نیز استفاده شوند. متدهای **InlineArrayDemo** و **StackallocDemo** که در کد قبلی نشان داده شد یک مثال از پیچونگی استفاده از آرایه خطی است. متدهای **InlineArrayDemo** و **StackallocDemo** همان کاری را می‌کنند که متدهای **GetRandomNumber** و **PrintRandomNumber** را می‌فرمایند. فرق بین آنها این است که **GetRandomNumber** از آرایه خطی است و **PrintRandomNumber** از آرایه محدود است.

فصل ۱۷: نماینده ها

در این فصل، من درباره‌ی توابع کالبک (callback) صحبت می‌کنم. توابع کالبک مکانیزم برنامه‌نویسی فوق العاده مفیدی هستند که سال‌ها مورد استفاده‌اند. دات‌نت فریمورک مایکروسافت مکانیزم یک تابع کالبک را با استفاده از نماینده‌ها delegates ارائه می‌کند. بر خلاف مکانیزم‌های کالبک استفاده شده در دیگر پلتفرم‌ها مثل C++ مدیریت نشده، نماینده‌ها کاربرد بسیار بیشتری ارائه می‌کنند. برای نمونه، نماینده‌ها مطمئن می‌شوند متدهای کالبک نوع‌امن است تا یکی از مهمترین اهداف CLR حفظ شود. نماینده‌ها همچنین قابلیت فراخوانی چندین متدهای سریالی را دارند و از فراخوانی متدهای استاتیک و متدهای نمونه پشتیبانی می‌کنند.

نگاه ابتدایی به نماینده ها

متدهای **qsort** از C یک اشاره‌گر به یک تابع کالبک می‌گیرد تا عناصر درون یک آرایه را مرتب کند. در ویندوز مایکروسافت، توابع کالبک برای رویه‌های پنجره، رویه‌های hook، فراخوانی غیرهمزمان و غیره نیاز هستند. در دات‌نت فریمورک، متدهای کالبک برای چیزهای بسیار زیادی استفاده می‌شوند. برای نمونه، شما می‌توانید متدهای کالبک را ثبت کنید تا تنوعی از اطلاع رسانی‌ها را از اکسپشن‌های مدیریت نشده، تغییرات وضعیت پنجره، انتخاب آیتم‌های منو، تغییرات سیستم فایل، رویدادهای کنترل فرم و عملیات‌های غیرهمزمان کامل شده، دریافت کنید.

در C/C++ مدیریت نشده، آدرس یک تابع غیر عضو، تنها یک آدرس حافظه است. این آدرس هیچ گونه اطلاعات اضافی مثل تعداد پارامترهایی که تابع انتظار دارد، نوع این پارامترها، نوع مقدار برگشته تابع و قرارداد فراخوانی تابع ندارد. به طور خلاصه، توابع کالبک C/C++ مدیریت نشده، نوع‌امن نیستند (اگر جه مکانیزم‌های بسیار سبکی هستند).

در دات‌نت فریمورک، توابع کالبک به همان میزان که در برنامه‌نویسی مدیریت نشده ویندوز کاربردی و فرآیندی هستند، سودمند نیز می‌باشند. به هر حال، دات‌نت فریمورک یک مکانیزم نوع‌امن به نام نماینده‌ها delegates فراهم می‌کند. من بحث نماینده‌ها را با نشان دادن چگونگی استفاده از آن‌ها آغاز می‌کنم. کد زیر نشان می‌دهد چگونه نماینده‌ها را تعریف، ساخته و استفاده کنید.

```
using System;
using System.Windows.Forms;
using System.IO;

// Declare a delegate type; instances refer to a method that
// takes an Int32 parameter and returns void.
internal delegate void Feedback(Int32 value);

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        StaticDelegateDemo();
        InstanceDelegateDemo();
        ChainDelegateDemo1(new Program());
        ChainDelegateDemo2(new Program());
    }

    private static void StaticDelegateDemo() {
        Console.WriteLine("----- Static Delegate Demo -----");
        Counter(1, 3, null);
        Counter(1, 3, new Feedback(Program.FeedbackToConsole));
        Counter(1, 3, new Feedback(FeedbackToMessageBox)); // "Program." is optional
        Console.WriteLine();
    }
}
```

```
private static void InstanceDelegateDemo() {
    Console.WriteLine("----- Instance Delegate Demo -----");
    Program p = new Program();
    Counter(1, 3, new Feedback(p.FeedbackToFile));

    Console.WriteLine();
}

private static void ChainDelegateDemo1(Program p) {
    Console.WriteLine("----- Chain Delegate Demo 1 -----");
    Feedback fb1 = new Feedback(FeedbackToConsole);
    Feedback fb2 = new Feedback(FeedbackToMsgBox);
    Feedback fb3 = new Feedback(p.FeedbackToFile);

    Feedback fbChain = null;
    fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb1);
    fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb2);
    fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb3);
    Counter(1, 2, fbChain);

    Console.WriteLine();
    fbChain = (Feedback)
    Delegate.Remove(fbChain, new Feedback(FeedbackToMsgBox));
    Counter(1, 2, fbChain);
}

private static void ChainDelegateDemo2(Program p) {
    Console.WriteLine("----- Chain Delegate Demo 2 -----");
    Feedback fb1 = new Feedback(FeedbackToConsole);
    Feedback fb2 = new Feedback(FeedbackToMsgBox);
    Feedback fb3 = new Feedback(p.FeedbackToFile);

    Feedback fbChain = null;
    fbChain += fb1;
    fbChain += fb2;
    fbChain += fb3;

    Counter(1, 2, fbChain);
    Console.WriteLine();
    fbChain -= new Feedback(FeedbackToMsgBox);
    Counter(1, 2, fbChain);
}

private static void Counter(Int32 from, Int32 to, Feedback fb) {
    for (Int32 val = from; val <= to; val++) {
        // If any callbacks are specified, call them
        if (fb != null)
```

```

        fb(val);
    }
}

private static void FeedbackToConsole(Int32 value) {
    Console.WriteLine("Item=" + value);
}

private static void FeedbackToMessageBox(Int32 value) {
    MessageBox.Show("Item=" + value);
}

private void FeedbackToFile(Int32 value) {
    StreamWriter sw = new StreamWriter("Status", true);
    sw.WriteLine("Item=" + value);
    sw.Close();
}
}

```

حال توضیح خواهم داد این کد چه کار می‌کند. در بالا به تعریف نماینده درونی **Feedback** توجه کنید. یک نماینده، امضای یک متده کالبک را تعیین می‌کند. در این مثال، یک نماینده **Feedback**، یک متده که یک پارامتر (یک **Int32**) می‌گیرد و **void** برموگرداند را شناسایی می‌کند. به طریقی، یک نماینده بسیار شبیه یک **typedef** در C/C++ مدیریت نشده است که آدرس یکتابع را نمایش می‌دهد.

کلاس **Program** یک متده استاتیک خصوصی به نام **Counter** تعریف می‌کند. این متده اعداد صحیح را از آرگومان **from** تا آرگومان **to** می‌شمارد. متده **Counter** یک **fb** نیز می‌گیرد، که یک ارجاع به یک شی نماینده **Feedback** است. **Counter** بین تمام اعداد صحیح حرکت کرده و برای هر عدد صحیح، اگر **null**, **fb**, **fb** نباشد، متده کالبک (تعیین شده توسط متغیر **fb**) فراخوانی می‌شود. به این متده کالبک مقدار آیتم در حال پردازش که شماره آیتم است، ارسال می‌شود. متده کالبک می‌تواند طراحی و پیاده‌سازی شود تا به هر روش که صحیح باشد هر آیتم را پردازش کند.

استفاده از نماینده ها برای کالبک کردن متدهای استاتیک (Call Back)

حال که شما فهمیدید متده **Counter** چگونه طراحی شده است و چگونه کار می‌کند، بگذارید ببینیم چگونه از نماینده ها برای کالبک کردن (call back) استفاده کنیم. متده **StaticDelegateDemo** که در نمونه کد قبلی نمایش داده شد، هدف این بخش است.

متده **Counter** متده **StaticDelegateDemo** را فراخوانی کرده، **null** را به عنوان سومین پارامتر ارسال می‌کند که متناظر با پارامتر **fb** از **Counter** است. چون پارامتر **fb** از **Counter**, **null** دریافت می‌کند، هر آیتم بدون فراخوانی هیچ گونه متده کالبکی پردازش می‌شود.

بعد، متده **Counter** را برای بار دوم فراخوانی کرده شی نماینده **Feedback** که جدیدا ساخته شده است را به عنوان سومین پارامتر بدان ارسال می‌کند. این شی نماینده یک پوشش در اطراف یک متده است که به متده اجازه می‌دهد به صورت غیر مستقیم از طریق پوشانده کالبک شود. در این مثال، نام این متده استاتیک، **Program.FeedbackToConsole**، به سازنده نوع **Feedback** ارسال می‌گردد که بیان می‌کند این متده است که باید پوشانده شود. اشاره گر برگردانده شده از عملگر **new** به عنوان سومین پارامتر به **Counter** ارسال می‌شود. حال وقتی **Program** اجرا می‌گردد، متده استاتیک **FeedbackToConsole** از نوع **Feedback** را برای هر آیتم در دنباله، فراخوانی خواهد کرد. **FeedbackToConsole** به سادگی یک رشته را در کنسول می‌نویسد تا نشان دهد آیتم در حال پردازش است.

نکته متد **FeedbackToConsole** درون نوع **Program** به عنوان **private Counter** تعریف شده است اما متد **FeedbackToConsole** قادر است متد خصوصی متعلق به **Program** را فراخوانی کند. در این مورد، شاید شما انتظار مشکلی را نداشته باشید چون هر دوی **Counter** یا **FeedbackToConsole** در یک نوع تعریف شده‌اند. هر چند، این کد اگر هم متد **Counter** در نوع دیگری تعریف شده باشد باز هم خوب کار می‌کند. به طور خلاصه، برای یک نوع، این نقض امنیت یا دسترس پذیری نیست اگر کدی داشته باشد که عضو خصوصی نوع دیگری را از طریق یک نماینده فراخوانی کند تا زمانی که شی نماینده توسط کدی ساخته شده است که امنیت/دسترس پذیری وسیع تری دارد.

سومین فراخوانی به **Feedback** در متد **Counter** در متد **StaticDelegateDemo** است. تنها تفاوت اینست که شی نماینده **Feedback** متد استاتیک **FeedbackToMsgBox** یک رشته می‌سازد که نشان می‌دهد آیتم در حال پردازش است. آنگاه رشته در یک جعبه پیام، نمایش داده می‌شود.

همه چیز در این مثال نوع-امن است. برای نمونه، هنگام ساخت یک شی نماینده **Feedback**، کامپایلر مطمئن می‌شود که امضای متدهای **Feedback** با امضای تعریف شده توسط نماینده **FeedbackToMsgBox** و **FeedbackToConsole** سازگار است. بخصوص، هر دو متد باید یک آرگومان (یک **Int32**) بگیرند و هر دو متد باید نوع برگشتی یکسانی (**void**) داشته باشند. اگر **FeedbackToConsole** اینگونه تعریف شده بود:

```
private static Boolean FeedbackToConsole(String value) {  
    ...  
}
```

کامپایلر سی‌شارپ کد را کامپایل نکرده و خطای زیر را اعلام می‌کرد:

"error CS0123: No overload for 'FeedbackToConsole' matches delegate 'Feedback'."

هر دوی سی‌شارپ و CLR اجازه کواریانس و کتراؤاریانس نوع‌های ارجاعی هنگام اتصال یک متد به یک نماینده را می‌دهند. کواریانس covariance یعنی یک متد می‌تواند نوعی برگرداند که مشتق شده از نوع برگشتی نماینده باشد. کتراؤاریانس contra-variance یعنی یک متد می‌تواند پارامتری بگیرد که یک نوع پایه برای نوع پارامتر نماینده باشد. برای مثال، اگر نماینده‌ای شبیه به این داشته باشیم:

```
delegate Object MyCallback(FileStream s);
```

این امکان وجود دارد که یک نمونه از این نوع نماینده بسازیم که به متدی که دارای فرم کلی زیر است متصل شود:

```
String SomeMethod(Stream s);
```

در اینجا، نوع برگشتی **String SomeMethod** (Object) نوعی است که از نوع برگشتی نماینده (**Object**) مشتق شده است. این کواریانس، مجاز است. نوع پارامتر **SomeMethod** (FileStream) نوعی است که یک کلاس پایه برای نوع پارامتر نماینده (**FileStream**) است. این کتراؤاریانس، مجاز است. توجه کنید که کواریانس و کتراؤاریانس تنها برای نوع‌های ارجاعی پشتیبانی می‌شوند، نه برای نوع‌های مقداری یا برای **void**. پس برای مثال، من نمی‌توانم متد زیر را به نماینده **MyCallback** متصل کنم:

```
Int32 SomeOtherMethod(Stream s);
```

اگرچه نوع برگشتی **Int32 SomeOtherMethod** (Object) از نوع برگشتی **MyCallback** مشتق شده است، این فرم از کواریانس مجاز نیست چون **Int32** یک نوع مقداری است. واضح است که علت اینکه چرا نوع‌های مقداری و **void** نمی‌توانند برای کواریانس و کتراؤاریانس استفاده شوند، اینست که ساختار حافظه برای آن‌ها متفاوت است در حالیکه ساختار حافظه برای نوع‌های ارجاعی همیشه یک اشاره‌گر است. خوب‌بختانه، کامپایلر سی‌شارپ در صورتی که شما سعی کنید چیزی که پشتیبانی نمی‌شود را انجام دهید، اعلام خطا می‌کند.

استفاده از نماینده‌ها برای کالبک کردن (Call back) متدهای نمونه

من توضیح دادم چگونه نماینده‌ها می‌توانند برای فراخوانی متدهای استاتیک استفاده شوند، اما آن‌ها می‌توانند برای فراخوانی متدهای نمونه برای یک شی خاص نیز استفاده شوند. برای آنکه در کنید چگونه کالبک کردن یک متد نمونه کار می‌کند، به متد **InstanceDelegateDemo** که در کدی که در ابتدای فصل نشان دادم، فرارداد را نگاه گنید.

توجه کنید که یک شی **Program** به نام **p** در متد **InstanceDelegateDemo** ساخته می‌شود. این شی **Program** همچنان که همراه، ندارد. من آن را فقط برای اهداف نمایشی، درست کرده‌ام. وقتی شی نماینده **Feedback** جدید در فراخوانی متد **Counter** ساخته می‌شود، به سازنده‌اش **p.FeedbackToFile** ارسال می‌گردد. این باعث می‌شود نماینده یک اشاره‌گر به متد **FeedbackToFile** که یک متد نمونه (نه یک متد استاتیک) است را بپوشاند. وقتی **Counter** متد کالبکی که توسط آرگومان **fb** شناسایی می‌شود را فراخوانی می‌کند، متد نمونه **FeedbackToFile** است را بپوشاند. آدرس شی اخیراً ساخته شدهی **p** به عنوان آرگومان ضمی **this** به متد نمونه ارسال می‌گردد.

متد **FeedbackToFile** شبیه متدهای **FeedbackToMsgBox** و **FeedbackToConsole** کار می‌کند به جز آنکه یک فایل را باز کرده و رشته را به انتهای فایل اضافه می‌کند. (فایل **Status** که متد می‌سازد را می‌توان در دایرکتوری **AppBase** برنامه پیدا کرد).

مجدداً، هدف این مثال نمایش این بود که نماینده‌ها می‌توانند فراخوانی به متدهای نمونه و همچنین متدهای استاتیک را بپوشانند. برای متدهای نمونه، نماینده نیاز دارد نمونه شی‌ای که متد می‌خواهد روی آن عمل کند را بداند. پوشاندن یک متد نمونه مفید است چون کد درون شی می‌تواند به اعضای نمونه شی دسترسی داشته باشد. این یعنی شما می‌توانید وضعیت‌هایی داشته باشید که در حالیکه متد کالبک پردازش را انجام می‌دهد، مورد استفاده قرار گیرد.

روشن کردن موضوع نماینده ها

در نگاه اول، استفاده از نماینده‌ها آسان به نظر می‌رسد: شما آن‌ها را با استفاده از کلمه کلید **delegate** سی‌شارپ تعریف کرده، نمونه‌هایی از آن‌ها را با استفاده از عملگر آشنا **new** می‌سازید و کالبک را با نحوی شبیه فراخوانی متد، فراخوانی (یا درخواست، **invoke**) می‌کنید (جز آنکه، به جای نام یک متد، شما از متغیری که به شی نماینده اشاره دارد استفاده می‌کنید).

هرچند، آنچه واقعاً اتفاق می‌افتد بسی پیچیده‌تر از آنی است که مثال‌های اولیه نشان دادند. کامپایلرها و CLR پردازش‌های پشت صحنه فراوانی انجام می‌دهند تا پیچیدگی را مخفی کنند. در این بخش، من بر این موضوع که کامپایلر و CLR چگونه با هم کار می‌کنند تا نماینده‌ها را پیاده‌سازی کنند، تمرکز می‌کنم. دانستن این موضوع درک شما از نماینده‌ها را بالا برد و به شما کمک می‌کند چگونه از آن‌ها به صورت موثر و کارا استفاده کنید. من همچنین به برخی از ویژگی‌های اضافی که نماینده‌ها فراهم می‌کنند اشاره می‌کنم.

بگذارید با بررسی این کد آغاز کنیم:

```
internal delegate void Feedback(Int32 value);
```

کامپایلر وقتی این خط را می‌بیند، در حقیقت یک کلاس کاملاً شبیه به این تولید می‌کند:

```
internal class Feedback : System.MulticastDelegate {
    // Constructor
    public Feedback(Object object, IntPtr method);

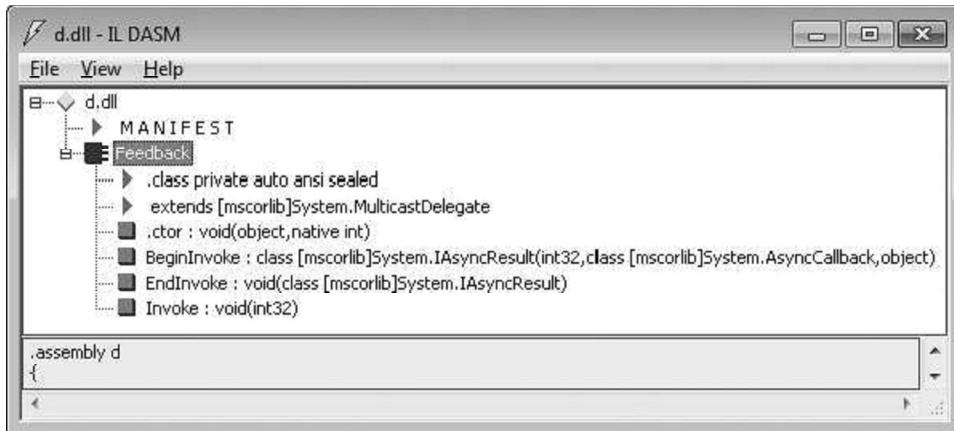
    // Method with same prototype as specified by the source code
    public virtual void Invoke(Int32 value);

    // Methods allowing the callback to be called asynchronously
    public virtual IAsyncResult BeginInvoke(Int32 value,
        AsyncCallback callback, Object object);
    public virtual void EndInvoke(IAsyncResult result);
}
```

کلاس تعریف شده توسط کامپایلر چهار متد دارد: یک سازنده، **EndInvoke** و **BeginInvoke**. **Invoke** در این فصل، من بر متدهای سازنده و **Invoke** تمرکز می‌کنم. در فصل ۲۷ "عملیات‌های همزمان وابسته به ورودی خروجی" در بخش "عملیات‌های APM" و "وابسته به پردازش"، متدهای **EndInvoke** و **BeginInvoke** را توضیح می‌دهم.

در این فصل، من بر متدهای سازنده و **Invoke** تمرکز می‌کنم. در فصل ۲۷ "عملیات‌های همزمان وابسته به ورودی خروجی" در بخش "عملیات‌های APM" و "وابسته به پردازش"، متدهای **EndInvoke** و **BeginInvoke** را توضیح می‌دهم.

واقع شما می‌توانید با بررسی اسمبلی تولیدی، توسط ILDasm.exe همانگونه که در شکل ۱۷-۱ نشان داده شده است، آنچه کامپایلر به صورت خودکار تولید می‌کند را ببینید.

شکل ۱۷-۱ ILDasm.exe در حال نمایش متدیتای تولیدی توسط کامپایلر برای نماینده

در این مثال، کامپایلر یک کلاس به نام **Feedback** تعریف کرده که از نوع **System.MulticastDelegate** است. کتابخانه کلاس فرمورک (FCL) تعریف شده، مشتق شده است. تمام نوع‌های نماینده از **MulticastDelegate** مشتق می‌شوند.

مهم کلاس **MulticastDelegate** از **System.Object** مشتق شده که خودش از **System.Delegate** مشتق گردیده است. دلیل اینکه چرا دو کلاس نماینده وجود دارد تاریخی بوده و مایه تاسف است؛ تنها باید یک کلاس نماینده در FCL موجود باشد. متاسفانه، شما باید از هر دو کلاس آگاه باشید چون گرچه تمام نوع‌های نماینده که شما می‌سازید کلاس **MulticastDelegate** را به عنوان کلاس پایه دارند، شما ندرتا نوع‌های نماینده خود را با استفاده از متدی تعریف شده توسط کلاس **Delegate** به جای کلاس **MulticastDelegate**، دستکاری می‌کنید. برای نمونه، کلاس **Delegate** متدی استاتیکی به نام **Remove** و **Combine** دارد. (من بعداً توضیح می‌دهم این متدها چه کاری انجام می‌دهند). امضای هر دوی این متدها بیان می‌کند که آن‌ها پارامترهای **Delegate** می‌گیرند. چون نوع نماینده شما از **MulticastDelegate** مشتق شده که آن هم از **Delegate** مشتق می‌شود، نمونه‌های نوع نماینده شما می‌توانند به این متدها ارسال شوند.

کلاس دارای پدیداری خصوصی است چون نماینده به عنوان **internal** در سورس کد تعریف شده است. اگر سورس کد پدیداری **public** را تعیین کرده بود، کامپایلر تولید می‌کند نیز عمومی می‌بود. شما باید بدانید که نوع‌های نماینده می‌توانند درون یک نوع (تودرتو درون نوعی دیگر)، یا در میدان سراسری تعریف شوند. اساساً، چون نماینده‌ها کلاس هستند، یک نماینده هر جایی که یک کلاس بتواند تعریف شود، می‌تواند تعریف شود. چون تمام نوع‌های نماینده از **MulticastDelegate** مشتق شده‌اند، آن‌ها فیلدها، ویژگی‌ها و متدی **MulticastDelegate** را به اirth می‌برند. از تمام این اعضاء، سه فیلد غیرعمومی مهمترین آن‌ها هستند.

جدول ۱۷-۱ این سه فیلد مهم را نشان می‌دهد.

جدول ۱۷-۱ فیلدهای مهم غیرعمومی از MulticastDelegate

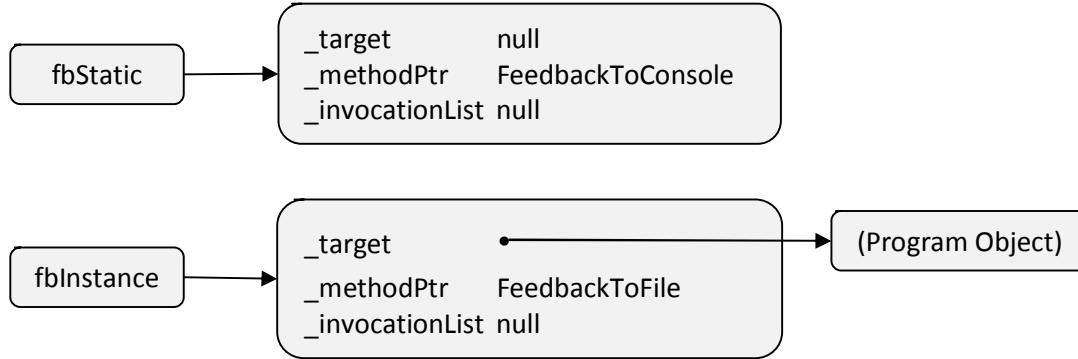
فیلد	نوع	توضیح
_target	System.Object	وقتی شی نماینده یک متد استاتیک را می‌پوشاند، این فیلد null است. وقتی شی نماینده یک متد نمونه را می‌پوشاند، این فیلد به شی‌ای که وقتی متد کالبک فراخوانی می‌شود باید روی آن عمل انجام شود اشاره دارد. به بیان دیگر، این فیلد، مقداری که باید برای پارامتر ضمنی this به متد نمونه ارسال گردد را تعیین می‌کند.
_methodPtr	System.IntPtr	یک عدد صحیح که CLR برای شناسایی متدی که باید کالبک شود استفاده می‌کند.
_invocationList	System.Object	این فیلد معمولاً null است. آن می‌تواند به یک آرایه از نماینده‌ها هنگام ساخت یک زنجیره‌ی نماینده اشاره کند (بعداً در این فصل بحث می‌شود).

توجه کنید تمام نماینده‌ها دارای یک سازنده هستند که دو پارامتر می‌گیرد: یک ارجاع به یک شی و یک عدد صحیح که به متدهای کالبک اشاره دارد. هر چند، اگر شما سورس کد را بررسی کنید، شما خواهید دید که من مقادیری مثل `p.FeedbackToFile` یا `Program.FeedbackToConsole` یا `IntPtr` را ارسال می‌کنم. هر آنچه درباره‌ی برنامه‌نویسی فرا گرفته اید به شما می‌گوید که این کد ناید کامپایل شود! هر چند، کامپایلر سی‌شارپ می‌داند که یک نماینده در حال ساخت است و سورس کد را تجزیه می‌کند تا تعیین نماید به چه شی و متدهای اشاره می‌شود. یک ارجاع به شی برای پارامتر `object` سازنده و یک مقدار برای متدهای استاتیک، `null` برای پارامترهای `object` ارسال می‌شود. درون سازنده، این دو آرگومان به ترتیب در فیلدهای خصوصی `_target` و `_methodPtr` ذخیره می‌شوند. به علاوه، سازنده، فیلد `_invocationList` را به `null` تنظیم می‌کند. من توضیح فیلد `_methodPtr` را تا بخش بعدی "استفاده از نماینده‌ها برای فراخوانی چندین متدهای زنجیره‌ای" به تعبیق می‌اندازم.

پس هر شی نماینده در واقع یک پوشانده حول یک متدهای و یک شی که وقتی متدهای فراخوانی می‌شود روی آن عمل می‌کند است. پس من اگر دو خط کد شیوه به این داشته باشم:

```
Feedback fbStatic = new Feedback(Program.FeedbackToConsole);
Feedback fbInstance = new Feedback(new Program().FeedbackToFile);
```

متغیرهای `fbInstance` و `fbStatic` به دو شی نماینده `Feedback` مجزا که مقداردهی اولیه شده‌اند اشاره می‌کنند؛ همانطور که در شکل ۱۷-۲ نشان داده شده است.

شکل ۱۷-۲ یک متغیر که به یک نماینده که به یک متدهای استاتیک اشاره می‌کند و یک متغیر که به یک متدهای فراخوانی اشاره می‌کند.

کلاس `Delegate` دو ویژگی نمونه عمومی فقط خواندنی تعریف می‌کند: `Method Target` و `Method`. با داشتن یک ارجاع به یک شی نماینده، شما می‌توانید این دو ویژگی را بخوانید. ویژگی `Target` یک اشاره‌گر به شی‌ای برمی‌گرداند که اگر متدهای کالبک شود روی آن شی عمل می‌کند. اساساً، ویژگی `Target` مقدار ذخیره شده در فیلد خصوصی `_target` را برمی‌گرداند. اگر شی نماینده یک متدهای استاتیک را پوشاند، `null`، `Target`، `null` برمی‌گرداند. ویژگی `Method` یک ارجاع به یک شی `System.Reflection.MethodInfo` برمی‌گرداند که متدهای کالبک را شناسایی می‌کند. اساساً، ویژگی `Method` یک مکانیزم داخلی دارد که مقدار ذخیره شده در فیلد خصوصی `_methodPtr` را به یک شی `MethodInfo` تبدیل کرده و آن را برمی‌گرداند.

شما می‌توانید از این اطلاعات به روش‌های مختلف استفاده کنید. برای نمونه، شما می‌توانید بینید آیا یک شی نماینده به یک متدهای فراخوانی اشاره دارد:

```
Boolean DelegateRefersToInstanceMethodOfType(MulticastDelegate d, Type type) {
    return((d.Target != null) && d.Target.GetType() == type);
}
```

شما همچنین می‌توانید کدی بنویسید که بررسی کند آیا متدهای کالبک یک نام مخصوص دارد (مثل `FeedbackToMsgBox`)

```
Boolean DelegateRefersToMethodName(MulticastDelegate d, String methodName) {
    return(d.Method.Name == methodName);
}
```

استفاده‌های فراوان دیگری می‌توان از این ویژگی‌ها کرد.

حال که شما می‌دانید اشیاء نماینده چگونه ساخته می‌شوند و ساختار درونی آن‌ها شبیه چیست، بگذارید درباره‌ی اینکه متدهای کالبک چگونه درخواست (فراخوانی) می‌شود صحبت کنیم. برای راحتی، من کد متدهای Counter را در اینجا تکرار کرده‌ام:

```
private static void Counter(Int32 from, Int32 to, Feedback fb) {
    for (Int32 val = from; val <= to; val++) {
        // If any callbacks are specified, call them
        if (fb != null)
            fb(val);
    }
}
```

به خط زیر کامنت در کد نگاه کنید. عبارت **if** ابتدا بررسی می‌کند ببیند که **fb** **null** نباشد. اگر **fb** **null** نباشد، شما کدی می‌بینید که متدهای کالبک را فراخوانی می‌کنند. بررسی **null** بودن نیاز است چون **fb** تنها یک متغیر است که می‌تواند به یک شی نماینده **Feedback** اشاره کند. آن می‌تواند **null** هم باشد. شاید به نظر برسد که گویا من یک تابع به نام **fb** را فراخوانی کرده و یک پارامتر (**val**) بدان ارسال می‌کنم. هرچند، تابعی به نام **fb** وجود ندارد. مجدداً، چون می‌داند که **fb** یک متغیر است که به یک شی نماینده اشاره دارد، کامپایلر کدی تولید می‌کند تا متدهای **Invoke** از شی نماینده را فراخوانی کند. به بیان دیگر، کامپایلر این را می‌بیند:

```
fb(val);
```

اما کامپایلر کدی تولید می‌کند که گویا شما کد زیر را نوشته اید:

```
fb.Invoke(val);
```

شما می‌توانید با استفاده از IL تولید شده برای متدهای Counter را بررسی کرده و ببینید که کامپایلر کدی تولید می‌کند که متدهای **Invoke** از نوع نماینده را فراخوانی کند. کد IL برای متدهای Counter در اینجا آمده است. دستور موجود در IL_0009 در شکل، فراخوانی به متدهای **Feedback** از **Invoke** را بیان می‌کند:

```
.method private hidebysig static void Counter(    int32 from,
                                                int32 'to',
                                                class Feedback fb) cil managed
{
    // Code size     23 (0x17)
    .maxstack 2
    .locals init (int32 V_0)
    IL_0000:  ldarg.0
    IL_0001:  stloc.0
    IL_0002:  br.s      IL_0012
    IL_0004:  ldarg.2
    IL_0005:  brfalse.s   IL_000e
    IL_0007:  ldarg.2
    IL_0008:  ldloc.0
    IL_0009:  callvirt    instance void Feedback::Invoke(int32)
    IL_000e:  ldloc.0
    IL_000f:  ldc.i4.1
    IL_0010:  add
    IL_0011:  stloc.0
    IL_0012:  ldloc.0
    IL_0013:  ldarg.1
    IL_0014:  ble.s      IL_0004
    IL_0016:  ret
} // end of method Program::Counter
```

در واقع، شما می‌توانید متدهای Counter را تغییر دهید تا صریحاً **Invoke** را فراخوانی کنند، مثل این:

```

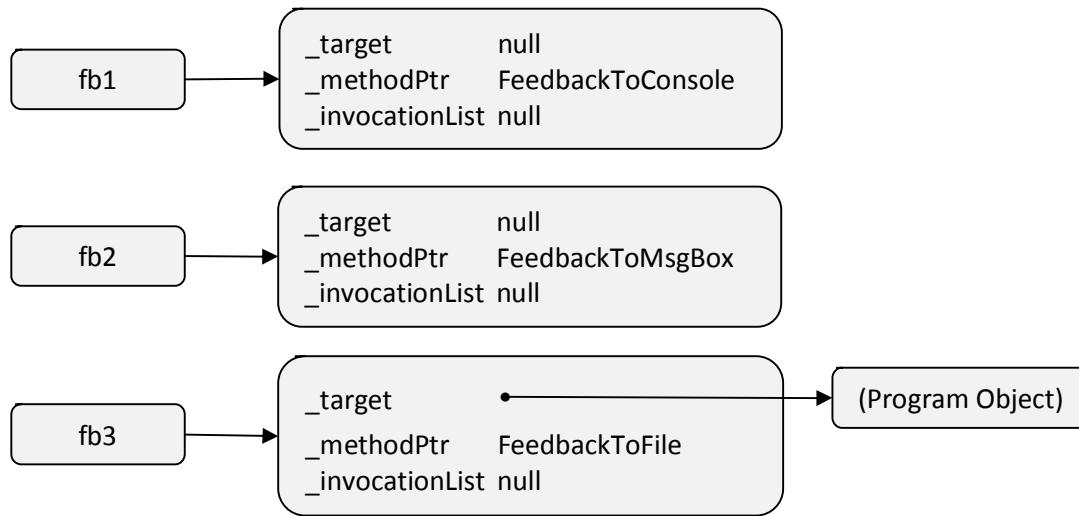
private static void Counter(Int32 from, Int32 to, Feedback fb) {
    for (Int32 val = from; val <= to; val++) {
        // If any callbacks are specified, call them
        if (fb != null)
            fb.Invoke(val);
    }
}

```

شما به خاطر دارید که کامپایلر وقتی کلاس **Feedback** را تعریف کرد، وقتی **Invoke** را نیز تعریف کرد. وقتی **Invoke** فراخوانی می‌شود، آن از **methodPtr** و **_target** برای فراخوانی متدهای ارائه شده استفاده می‌کند. توجه کنید که امضای متدهای **Invoke** با امضای نماینده مطابقت دارد؛ چون نماینده **Feedback** یک پارامتر **Int32** گرفته و **void** برمی‌گرداند، متدهای **Invoke** (تولید شده توسط کامپایلر) یک پارامتر **Int32** گرفته و **void** برمی‌گرداند.

استفاده از نماینده‌ها برای فراخوانی چند متدهای زنجیربندی

نماینده‌ها به خودی خود بسیار مفید هستند. اما با افزودن پشتیبانی آن‌ها از زنجیربندی، نماینده‌ها را باز هم مفیدتر می‌کنند. زنجیربندی Chaining، یک مجموعه از اشیاء نماینده است و آن، قابلیت درخواست یا فراخوانی تمام متدهای ارائه شده توسط نماینده‌ها در مجموعه را می‌دهد. برای درک این، متدهای **Console.WriteLine** که در کدی که ابتدای فصل نشان داده‌ام آمده است را بینید. در این متدها، بعد از عبارت **ChainDelegateDemo1** سه شی نماینده ساخته‌ام و متغیرهای **fb1**، **fb2** و **fb3** را دارم که به هر شی اشاره می‌کنند. همانگونه که در شکل ۱۷-۳ نشان داده شده است.

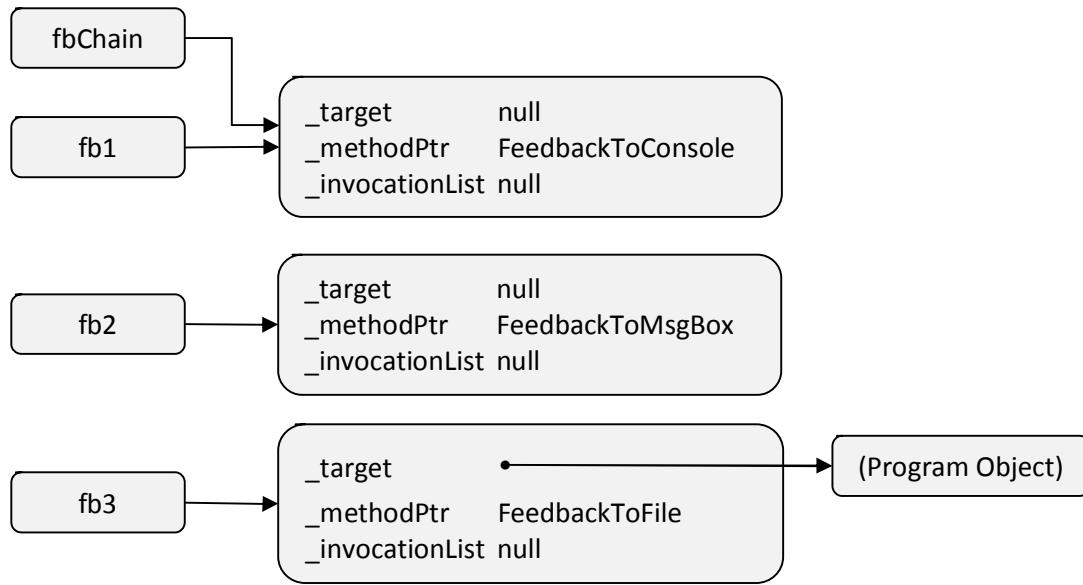

شکل ۱۷-۳ وضعیت ابتدایی اشیاء نماینده که توسط متغیرهای **fb1**، **fb2** و **fb3** ارجاع می‌شوند.

متغیر اشاره‌گر به یک شی نماینده **fbChain**، قصد دارد به یک زنجیر یا مجموعه از اشیاء نماینده اشاره کند که متدهایی که باید کالبک شوند را می‌پوشاند. مقادیر اولیه **fbChain** به **null** بیان می‌کند که در حال حاضر متدهای کالبک شدن وجود ندارد. متدهای استاتیک از کلاس **Delegate** برای افزودن یک نماینده به زنجیر استفاده می‌شود:

```
fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb1);
```

وقتی این خط از کد اجرا می‌شود، متدهای **Combine** می‌بینند که ما قصد داریم **fb2** را ترکیب کنیم. در درون، به سادگی **Combine** فقط مقدار درون **fb1** را برمی‌گرداند و متغیر **fbChain** به همان شی نماینده که توسط متغیر **fb2** ارجاع می‌شود، اشاره می‌کند که در شکل ۱۷-۴ نشان داده شده است.

شکل ۴-۱۷ وضعیت اشیاء نماینده بعد از درج اولین نماینده در زنجیر

برای افزودن نماینده دیگری به زنجیر، متد **Combine** مجدداً فراخوانی می‌شود:

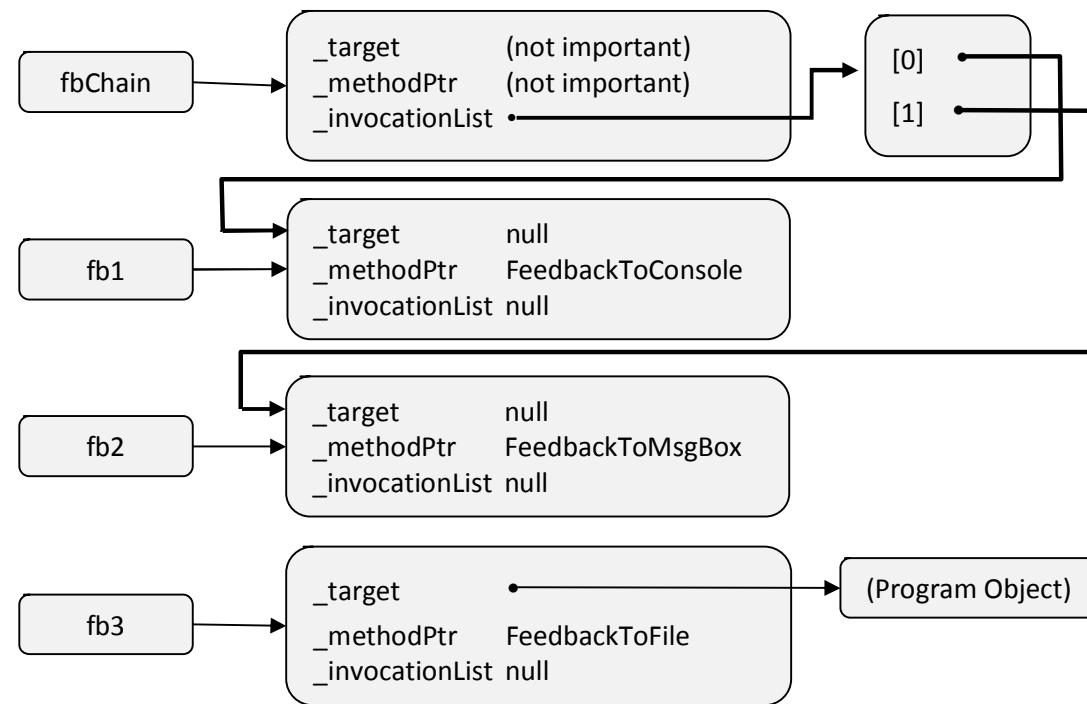
```
fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb2);
```

در درون، متد **Combine** می‌بیند که **fbChain** قبلاً به یک شی نماینده اشاره دارد، پس **Combine** یک شی نماینده جدید خواهد ساخت. این شی جدید فیلهای خصوصی **_methodPtr** و **_target** را با مقادیری مقداردهی اولیه می‌کند که برای این بحث مهم نیستند. اما آنچه مهم است اینست که فیلد **_invocationList** مقداردهی اولیه می‌شود تا به یک آرایه از اشیاء نماینده اشاره کند. اولین عنصر این آرایه (اندیس ۰) مقداردهی اولیه می‌شود تا به نماینده‌ای اشاره کند که متد **FeedbackToConsole** را می‌پوشاند (این نماینده‌ای است که **fbChain** عنصر آرایه (اندیس ۱) مقداردهی اولیه می‌شود تا به شی نماینده‌ای اشاره کند که متد **FeedbackToMsgBox** را می‌پوشاند (این نماینده‌ای است که **fb2** به آن اشاره می‌کند). سرانجام **fbChain** تنظیم می‌شود تا به شی نماینده جدیداً ساخته شده که در شکل ۱۷-۵ نمایش داده شده اشاره کند.

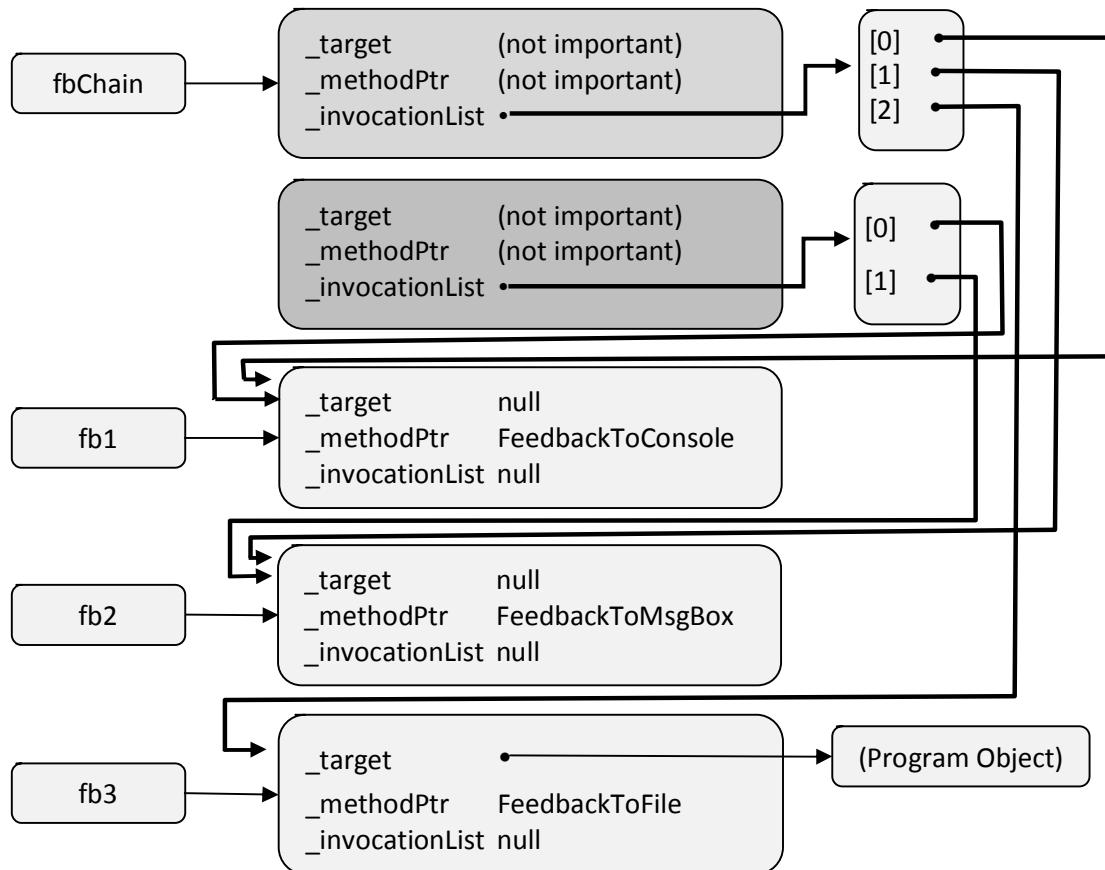
برای افزودن سومین نماینده به زنجیر، متد **Combine** یکبار دیگر فراخوانی می‌شود:

```
fbChain = (Feedback) Delegate.Combine(fbChain, fb3);
```

مجدداً، متد **Combine** می‌بیند که **fbChain** قبلاً به یک شی نماینده اشاره می‌کند و این باعث می‌شود یک شی نماینده جدید ساخته شود، که در شکل ۱۷-۶ نشان داده شده است. همانند قبلاً، این شی نماینده جدید فیلهای خصوصی **_methodPtr** و **_target** را به مقادیری که برای این بحث کم اهمیت هستند، مقداردهی اولیه می‌کند و فیلد **_invocationList** برای اشاره به یک آرایه از اشیاء نماینده مقداردهی اولیه می‌شود. اولین و دومین عناصر این آرایه (اندیس‌های ۰ و ۱) برای ارجاع به همان نماینده‌هایی که شی نماینده مقداردهی اولیه می‌شوند. مقداردهی اولیه می‌شوند. سومین عنصر آرایه (اندیس ۲) برای ارجاع به نماینده‌ای که متد **FeedbackToFile** را می‌پوشاند، مقداردهی اولیه می‌شود (این نماینده‌ای است که بدان اشاره می‌کند). سرانجام، **fbChain** برای اشاره به این شی نماینده جدیداً ساخته شده، تنظیم می‌شود. توجه کنید که نماینده‌ای که قبلاً ساخته شده و آرایه‌ای که توسط فیلد **_invocationList** از آن نماینده اشاره می‌شده، اکنون کاندیداهای جمع آوری هستند.

شکل ۱۷-۵ وضعیت اشیاء نماینده بعد از درج دومین نماینده در زنجیر

شکل ۱۷-۶ وضعیت نهایی اشیاء نماینده وقتی زنجیر کامل است

بعد از آنکه کد برای برقرار کردن زنجیر اجرا شد، متغیر **fbChain** به متده **Counter** ارسال می شود:

```
Counter(1, 2, fbChain);
```

درون متدهای Counter کدی است که به صورت ضمنی متدهای **Invoke** را روی شی نماینده Feedback فراخوانی می‌کند که قبلاً این را توضیح دادم. وقتی **Invoke** روی شی ای که **fbChain** بدان اشاره دارد فراخوانی می‌شود، نماینده می‌بیند که فیلد خصوصی **_invocationList**، **null** نیست. که باعث می‌شود حلقه‌ای را اجرا کند که در بین تمام عناصر آرایه حرکت کرده، متدهای که توسط هر نماینده پوشانده می‌شود را فراخوانی کند. در این مثال، **.FeedbackToFile** فراخوانی می‌شود بعد از آن **FeedbackToMsgBox** و بعد از آن **FeedbackToConsole**

متدهای **Invoke** از **Feedback** اساساً شبیه به این پیاده‌سازی می‌شود (در شبیه کد):

```
public void Invoke(Int32 value) {
    Delegate[] delegateSet = _invocationList as Delegate[];
    if (delegateSet != null) {
        // This delegate's array indicates the delegates that should be called
        foreach (Feedback d in delegateSet)
            d(value); // Call each delegate
    } else {
        // This delegate identifies a single method to be called back
        // Call the callback method on the specified target object.
        _methodPtr.Invoke(_target, value);
        // The line above is an approximation of the actual code.
        // What really happens cannot be expressed in C#.
    }
}
```

توجه کنید که این امکان هم وجود دارد که با فراخوانی متدهای استاتیک عمومی **Remove** از **Delegate**: یک نماینده را از زنجیر حذف کنید. این در بخش پایانی متدهای **ChainDelegateDemo1** نشان داده شده است:

```
fbChain = (Feedback) Delegate.Remove(fbChain, new Feedback(FeedbackToMsgBox));
وقتی Remove فراخوانی می‌شود، آرایه نماینده را که درون شی نماینده که توسط اولین پارامتر ارجاع می‌شود (در مثال من fbChain) را (از انتهای به سمت اندیس 0) اسکن می‌کند. به دنبال یک نماینده می‌گردد که فیلدهای _methodPtr و _target آن با آن‌ها برابر (در دومین پارامتر (در مثال من، نماینده جدید Feedback) تعیین شده تطابق داشته باشد. اگر یک تطابق یافت شد و چندین آیتم در آرایه باقی ماند، یک شی نماینده جدید ساخته می‌شود — آرایه _invocationList ساخته و مقداردهی اولیه شده، به تمام آیتم‌های موجود در آرایه اصلی البته به جز آیتمی که می‌خواهد حذف شود، اشاره می‌کند — و یک ارجاع به این شی نماینده جدید برگردانده می‌شود. اگر شما تنها عنصر زنجیر را حذف کنید، null بر می‌گرداند. توجه کنید که هر فراخوانی به Remove تنها یک نماینده را از زنجیر حذف می‌کند، تمام نماینده‌هایی که فیلدهای _methodPtr و _target مطابق داشته باشند را حذف نمی‌کند.
```

تاکنون، من مثال‌هایی نشان داده‌ام که در آن‌ها نوع نماینده من، **Feedback**، به گونه‌ای تعریف شده است که یک مقدار برگشتی **void** دارد. هر چند، من می‌توانم نماینده **Feedback** خود را اینچنین تعریف کنم:

```
public delegate Int32 Feedback(Int32 value); public delegate Int32 Feedback(Int32 value);
```

اگر این کار را بکنم، متدهای **Invoke** آن، در درون شبیه به این خواهد بود (مجدداً با شبیه کد):

```
public Int32 Invoke(Int32 value) {
    Int32 result;
    Delegate[] delegateSet = _invocationList as Delegate[];
    if (delegateSet != null) {
        // This delegate's array indicates the delegates that should be called
        foreach (Feedback d in delegateSet)
            result = d(value); // Call each delegate
    } else {
        // This delegate identifies a single method to be called back
        // Call the callback method on the specified target object.
    }
}
```

```

        result = _methodPtr.Invoke(_target, value);
        // The line above is an approximation of the actual code.
        // What really happens cannot be expressed in C#.

    }
    return result;
}

```

وقتی هر نماینده در آرایه فراخوانی می‌شود، مقدار برگشتی آن در متغیر **result** ذخیره می‌شود. وقتی حلقه کامل می‌شود، متغیر **result** تنها حاوی نتیجه-ای آخرین نماینده‌ای است که فراخوانی شده (مقادیر برگشتی قبلی از بین می‌روند؛ این مقدار به کدی که **Invoke** را فراخوانی کرده، برگردانده می‌شود).

پشتیبانی سی شارپ برای زنجیرهای نماینده

برای ساده سازی کار برنامه‌نویسان سی شارپ، کامپایلر سی شارپ به صورت خودکار سربارگذاری‌هایی از عملگر `= + -` برای نمونه‌های نوع نماینده فراهم می‌کند. این عملگرها به ترتیب **Delegate.Remove** و **Delegate.Combine** را فراخوانی می‌کنند. استفاده از این عملگرها، ساخت زنجیرهای نماینده را آسان می‌کند. متدات **ChainDelegateDemo1** و **ChainDelegateDemo2** در سورس کد نشان داده شده در ابتدای این فصل، کد IL مطلقاً یکسانی تولید می‌کنند.

تنها تفاوت بین این متدات اینست که متد **ChainDelegateDemo2** سورس کد را با بهره بردن از عملگر `= + -` سی شارپ، ساده می‌کند. اگر شما به مدرک نیاز دارید تا باور کنید کد IL تولیدی برای هر دو متد یکسان است، شما می‌توانید کد را ساخته و با استفاده از **ILDasm.exe** به IL هر دو متد **Remove** و **Combine** را به ترتیب با فراخوانی به متدات استانیک **Delegate**، جایگزین می‌کنید.

کنترل بیشتر برای فراخوانی زنجیر نماینده

در اینجا، شما درک می‌کنید چگونه یک زنجیر از اشیاء نماینده ساخته و چگونه تمام اشیاء درون زنجیر را فراخوانی کنید. تمام آیتم‌های درون زنجیر فراخوانی (درخواست) می‌شوند چون متد **Invoke** از نوع نماینده حاوی کدی است که در میان تمام آیتم‌های آرایه حرکت کرده و هر آیتم را فراخوانی می‌کند. واقعاً این الگوریتم بسیار ساده است. و اگرچه این الگوریتم ساده برای تعداد زیادی از سناریوهای خوب است، اما محدودیت‌های بسیار زیادی دارد. برای نمونه، مقادیر برگشتی متدات کالبک به جز آخرین آن‌ها، تماماً از بین می‌روند.

با استفاده از این الگوریتم ساده، راهی وجود ندارد که مقادیر برگشتی تمام متدات کالبک که فراخوانی می‌شوند را بدست آورد. اما این تنها محدودیت آن نیست. اگر یکی از نماینده‌های فراخوانی (درخواست) شده یک اکسپشن تولید کند یا برای مدت خیلی طولانی مسدود شود، چه رخ می‌دهد؟ چون الگوریتم، هر نماینده در زنجیر را به صورت سریالی و پشت سر هم فراخوانی می‌کند، یک "مشکل" با یکی از اشیاء نماینده مانع از فراخوانی تمام نماینده‌های بعد از آن در زنجیر می‌شود. روشن است که این الگوریتم قوی نیست.

برای سناریوهایی که در آن، این الگوریتم کافی نیست، کلاس **MulticastDelegate** یک متد نمونه، **GetInvocationList**، ارائه می‌کند که شما برای فراخوانی صریح هر نماینده در زنجیر با هر الگوریتمی که نیاز شما را برطرف کند، می‌توانید از آن استفاده کنید:

```

public abstract class MulticastDelegate : Delegate {
    // Creates a delegate array where each element refers
    // to a delegate in the chain.
    public sealed override Delegate[] GetInvocationList();
}

```

متد **GetInvocationList** روی یک شی مشتق شده از **MulticastDelegate** عمل کرده و یک آرایه از ارجاع‌های **Delegate** برمی‌گرداند که هر ارجاع به یکی از اشیاء نماینده در زنجیر اشاره می‌کند. در درون، **GetInvocationList** یک آرایه ساخته و هر عنصر آن را برای ارجاع به یک نماینده در زنجیر، مقداردهی اولیه می‌کند، سپس یک ارجاع به آرایه برگردانده می‌شود. اگر فیلد `_invocationList` باشد، آرایه برگشتی حاوی یک عنصر است که به تنها نماینده در زنجیر، خود نمونه نماینده، اشاره می‌کند.

شما می‌توانید برای احتیاج الگوریتمی بنویسید که صریحاً هر شی موجود در آرایه را فراخوانی کند. کد زیر این را نشان می‌دهد:

```

using System;
using System.Text;

```

```
// Define a Light component.  
internal sealed class Light {  
    // This method returns the light's status.  
    public String SwitchPosition() {  
        return "The light is off";  
    }  
}  
  
// Define a Fan component.  
internal sealed class Fan {  
    // This method returns the fan's status.  
    public String Speed() {  
        throw new InvalidOperationException("The fan broke due to overheating");  
    }  
}  
  
// Define a Speaker component.  
internal sealed class Speaker {  
    // This method returns the speaker's status.  
    public String Volume() {  
        return "The volume is loud";  
    }  
}  
  
public sealed class Program {  
    // Definition of delegate that allows querying a component's status.  
    private delegate String GetStatus();  
  
    public static void Main() {  
        // Declare an empty delegate chain.  
        GetStatus getStatus = null;  
  
        // Construct the three components, and add their status methods  
        // to the delegate chain.  
        getStatus += new GetStatus(new Light().SwitchPosition);  
        getStatus += new GetStatus(new Fan().Speed);  
        getStatus += new GetStatus(new Speaker().Volume);  
  
        // Show consolidated status report reflecting  
        // the condition of the three components.  
        Console.WriteLine(GetComponentStatusReport(getStatus));  
    }  
  
    // Method that queries several components and returns a status report  
    private static String GetComponentStatusReport(GetStatus status) {  
        // If the chain is empty, there is nothing to do.  
        if (status == null) return null;
```

```

// Use this to build the status report.
StringBuilder report = new StringBuilder();

// Get an array where each element is a delegate from the chain.
Delegate[] arrayOfDelegates = status.GetInvocationList();

// Iterate over each delegate in the array.
foreach (GetStatus getStatus in arrayOfDelegates) {

    try {
        // Get a component's status string, and append it to the report.
        report.AppendFormat("{0}{1}{1}", getStatus(), Environment.NewLine);
    }
    catch (InvalidOperationException e) {
        // Generate an error entry in the report for this component.
        Object component = getStatus.Target;
        report.AppendFormat(
            "Failed to get status from {1}{2}{0} Error: {3}{0}{0}",
            Environment.NewLine,
            ((component == null) ? "" : component.GetType() + "."),
            getStatus.Method.Name,
            e.Message);
    }
}

// Return the consolidated report to the caller.
return report.ToString();
}
}

```

وقتی شما این کد را بسازید و اجرا کنید، خروجی زیر ظاهر می‌شود:

```

The light is off
Failed to get status from Fan.Speed
Error: The fan broke due to overheating
The volume is loud

```

قبلا به اندازه کافی نماینده ها را معرفی کرده ایم (نماینده های جنریک)

سال‌ها پیش، وقتی داتنت فریمورک تازه می‌خواست ساخته شود، مایکروسافت مفهوم نماینده‌ها را معرفی کرد. به تدریج که برنامه‌نویسان به FCL، کلاس اضافه می‌کردند، آن‌ها نوع‌های جدید نماینده را هر جایی که یک متده کالبک معروفی می‌کردند، تعریف می‌نمودند. در طول زمان، نماینده‌های بسیار زیادی تعریف شدند. در واقع، تنها در **MSCorLib.dll** اکنون نزدیک به ۵۰ نوع نماینده تعریف شده است. بگذارید به تعدادی از آن‌ها نگاهی بیاندازیم:

```

public delegate void TryCode(Object userData);
public delegate void waitCallback(Object state);
public delegate void TimerCallback(Object state);
public delegate void ContextCallback(Object state);
public delegate void SendOrPostCallback(Object state);
public delegate void ParameterizedThreadStart(Object obj);

```

آیا شما در این تعداد کم از تعاریف نماینده‌ها که انتخاب کردید، چیز مشابهی می‌بینید؟ در واقع، تمام آن‌ها یکسان هستند: یک متغیر از هر کدام از این نوع-های نماینده باید به یک متند که یک **Object** گرفته و **void** برای گرداند اشاره کند. واقعاً دلیل وجود ندارد که تمام این نوع‌های نماینده را تعریف کنیم، فقط به یکی نیاز است.

در واقع، حال که داتنت فریمورک از جنریک‌ها پشتیبانی می‌کند، ما به تعداد کمی از نماینده‌های جنریک (تعریف شده در فضای نام **System**) نیاز داریم که متدهایی که تا ۱۶ آرگومان می‌گیرند را نمایش می‌دهند:

```
public delegate void Action();      // OK, this one is not generic
public delegate void Action<T>(T obj);
public delegate void Action<T1, T2>(T1 arg1, T2 arg2);
public delegate void Action<T1, T2, T3>(T1 arg1, T2 arg2, T3 arg3);
...
public delegate void Action<T1, ..., T16>(T1 arg1, ..., T16 arg16);
```

پس داتنت فریمورک اکنون با ۱۷ نماینده **Action** ارائه می‌شود که از صفر آرگومان تا ۱۶ آرگومان را شامل می‌شوند. اگر شما نیاز داشته باشید متند را فراخوانی کنید که بیش از ۱۶ آرگومان داشته باشد، شما مجبورید نوع نماینده خود را تعریف کنید، اما این خیلی بعيد است.

علاوه بر نماینده‌های **Action**، داتنت فریمورک با ۱۷ نماینده **Func** عرضه می‌شود که اجازه می‌دهد متند کالبک یک مقدار برگرداند:

```
public delegate TResult Func<TResult>();
public delegate TResult Func<T, TResult>(T arg);
public delegate TResult Func<T1, T2, TResult>(T1 arg1, T2 arg2);
public delegate TResult Func<T1, T2, T3, TResult>(T1 arg1, T2 arg2, T3 arg3);
...
public delegate TResult Func<T1, ..., T16, TResult>(T1 arg1, ..., T16 arg16);
```

اکنون توصیه می‌شود هر جا که ممکن است به جای آنکه برنامه‌نویسان نوع‌های نماینده‌ی بیشتری تعریف کنند، از این نوع‌های نماینده استفاده کنند. این کار تعداد نوع‌های موجود در سیستم را کاهش داده و کدنویسی را ساده می‌کند. هر چند، اگر شما نیاز دارید یک آرگومان را با ارجاع با استفاده از کلمه کلیدی **ref** یا **out** ارسال کنید، نیاز خواهید داشت نماینده خودتان را تعریف کنید:

```
delegate void Bar(ref Int32 z);
شاید هم شما مجبور باشید این کار را بکنید اگر بخواهید نوع شی، یک تعداد متغیر از آرگومان‌ها را از طریق کلمه کلیدی params سی‌شارپ دریافت کند، اگر شما بخواهید مقادیر پیش فرض برای هر یک از آرگومان‌های نماینده تان را تعیین کنید، یا اگر شما نیاز داشته باشید آرگومان نوع جنریک یک نماینده که همانگونه که در کد زیر نشان داده شده است را محدود کنید:
```

```
delegate void EventHandler<TEventArgs>(Object sender, TEventArgs e)
where TEventArgs : EventArgs;
```

نکته نوع نماینده **Action** و **Func** که ۰ تا ۸ آرگومان می‌گیرند در **MSCorLib.dll** تعریف شده‌اند چون متدهایی که این تعداد آرگومان می‌گیرند بسیار رایجند. هر چند، نوع‌های نماینده **Func** و **Action** که ۹ تا ۱۶ آرگومان می‌گیرند در **System.Core.dll** تعریف شده‌اند، چرا که متدهایی که این تعداد آرگومان می‌گیرند نادر هستند. و در واقع، این تعاریف نماینده‌ها اغلب به صورت داخلی توسط زبان‌های برنامه‌نویسی پویا استفاده می‌شوند و معمولاً توسط برنامه‌نویسان به صورت مستقیم استفاده نمی‌شوند.

هنگام استفاده از نماینده‌هایی که آرگومان و نوع برگشتشی جنریک می‌گیرند، کنترل-واریانس و کواریانس وارد صحنه می‌شوند و توصیه می‌شود که شما همیشه از این ویژگی‌ها استفاده کنید چرا که اثر بدی نداشته و نماینده‌های شما را قادر می‌سازد تا در سناریوهای بیشتری استفاده شوند. برای اطلاعات بیشتر در این باره، بخش "آرگومان‌های نوع جنریک Covariant و Contravariant" از نماینده و رابط در فصل ۱۲، "جنریک‌ها" را ببینید.

شکر نحوی سی‌شارپ برای نماینده‌ها

بسیاری از برنامه‌نویسان کار با نماینده‌ها را سخت و دشوار می‌دانند چرا که نحو آن بسیار نا آشناست. برای نمونه، خط زیر از کدی را در نظر بگیرید:

```
button1.Click += new EventHandler(button1_Click);
```

که متدی شبیه به این است:

```
void button1_Click(Object sender, EventArgs e) {
    // Do something, the button was clicked...
}
```

ایده پشت اولین خط از کد اینست که آدرس متد **button1_Click** را با یک کنترل دکمه ثبت کند تا وقتی دکمه کلیک می‌شود، متد فراخوانی گردد. برای اکثر برنامه‌نویسان، کاملاً غیرطبیعی به نظر می‌رسد که یک شی نماینده **EventHandler** فقط برای تعیین آدرس متد **button1_Click** درست کنند. هر چند، ساخت یک شی نماینده **EventHandler** برای CLR نیاز است چون این شی یک پوشانده فراهم می‌کند که این اطمینان را حاصل می‌کند که متد فقط به روی نوع آمن می‌تواند فراخوانی شود. پوشانده همچنین اجازه فراخوانی متدهای نمونه و زنجیربندی را می‌دهد. متأسفانه، اغلب برنامه‌نویسان درباره جزئیات، تفکر نمی‌کنند. برنامه‌نویسان ترجیح می‌دهند که فوق را اینگونه بنویسند:

```
button1.Click += button1_Click;
```

خوبیختانه، کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت، برای برنامه‌نویسان تعدادی میانبر نحوی هنگام کار با نماینده‌ها ارائه می‌کند. من این میانبر را در این بخش توضیح خواهم داد. یک نکته آخر قبل از آنکه شروع کنم: آنچه می‌خواهم توضیح دهم واقعاً مربوط به شکر نحوی^{۶۵} سی‌شارپ است، این میانبرهای نحوی جدید فقط به برنامه‌نویسان راهی آسانتر برای تولید کد IL که باید تولید شود، می‌دهند تا CLR و دیگر زبان‌های برنامه‌نویسی بتوانند با نماینده‌ها کار کنند. این همچین یعنی آنچه می‌خواهم بگویم مخصوص سی‌شارپ است، دیگر کامپایلرها شاید نحو اضافی برای نماینده‌ها ارائه نکنند.

میانبر نحوی شماره ۱: نیاز به ساخت یک شی نماینده نیست

همانگونه که قبلاً نشان داده شد، سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد نام یک متد کالبک را بدون اینکه مجبور باشید یک شی نماینده‌ی پوشانده بسازید، تعیین کنید. مثالی دیگر را ببینید:

```
internal sealed class AClass {
    public static void CallbackwithoutNewingADelegateObject() {
        ThreadPool.QueueUserWorkItem(SomeAsyncTask, 5);
    }

    private static void SomeAsyncTask(Object o) {
        Console.WriteLine(o);
    }
}
```

در اینجا، متد استاتیک **CallbackwithoutNewingADelegateObject** از کلاس **QueueUserWorkItem** انتظار یک ارجاع به یک شی نماینده **WaitCallback** را دارد که حاوی یک ارجاع به متد **SomeAsyncTask** باشد. چون کامپایلر سی‌شارپ قادر است خودش این را استنتاج کند، به من اجازه می‌دهد کدی که شی نماینده **WaitCallback** را می‌سازد، حذف کنم، و کد را خواناتر و قابل درک تر بکنم. البته، وقتی کد کامپایل می‌شود، کامپایلر سی‌شارپ کد IL ای را تولید می‌کند که در حقیقت، شی نماینده **WaitCallback** را می‌سازد – فقط یک میانبر نحوی بدست آورده ایم.

میانبر نحوی شماره ۲: نیاز به تعریف یک متد کالبک نیست

در کد فوق، نام متد کالبک، **SomeAsyncTask** به متد **QueueUserWorkItem** از **ThreadPool** ارسال گردیده است. سی‌شارپ اجازه می‌دهد شما کد متد کالبک را خطی بنویسید تا مجبور نباشید آن را در متد خودش بنویسید. برای نمونه، کد فوق می‌تواند اینگونه نوشته شود:

```
internal sealed class AClass {
    public static void CallbackwithoutNewingADelegateObject() {
        ThreadPool.QueueUserWorkItem( obj => Console.WriteLine(obj), 5);
    }
}
```

^{۶۵}: به نحوی گفته می‌شود که برنامه‌نویسی را آسانتر کرده و زبان را "شیرین تر" می‌کند.

توجه کنید اولین "آرگومان" به متد **QueueUserWorkItem** به صورت رسمی تر، کد ایتالیک در اینجا یک عبارت لامبدا **lambda expression** سی شارپ نامیده می شود و شناسایی آن به خاطر عملگر عبارت لامبدا سی شارپ (`=>`) آسان است. شما می توانید در هر جایی از کدتان که کامپایلر به صورت عادی انتظار دیدن یک نماینده را دارد، از عبارت لامبدا استفاده کنید. و وقتی کامپایلر استفاده از این عبارت لامبدا را می بیند، کامپایلر به صورت خودکار یک متد خصوصی جدید در کلاس (**AClass** در این مثال) تولید می کند. این متد جدید یک تابع ناشناس anonymous function نامیده می شود چون کامپایلر نام متد را به صورت خودکار برای شما درست می کند و به صورت عادی شما نام آن را نخواهید دانست. هر چند، می توانید از ابزاری مثل **ILDasm.exe** برای بررسی کد تولیدی توسط کامپایلر استفاده کنید. بعد از آنکه من کد فوق را نوشته و آن را کامپایل کردم، من با استفاده از **ILDasm.exe** قادرم ببینم که کامپایلر سی شارپ تصمیم گرفته نام این متد را **void Object<CallbackWithoutNewingADelegateObject>b__0** گرفته و بر می گرداند.

کامپایلر تصمیم گرفت نام متد را با یک علامت `<` آغاز کند چون در سی شارپ، یک شناسه نمی تواند شامل علامت `>` باشد؛ این باعث می شود شما به صورت تصادفی متدی تعریف نکنید که با نام متدی که کامپایلر برای شما انتخاب کرده تداخل پیدا کند. تصادفاً، در حالیکه سی شارپ مانع از آن می شود که شناسه ها حاوی یک علامت `<` باشند **CLR** اجازه آن را می دهد و به همین خاطر است که این کار را می کند. همچنین، توجه کنید در حالیکه شما می توانید به متد از طریق رفلکشن با ارسال نام متد به عنوان رشته، دسترسی پیدا کنید، مشخصات زیان سی شارپ بیان می کند که هیچ تضمینی وجود ندارد که کامپایلر چگونه نام را تولید می کند. برای نمونه، هر بار شما کد را کامپایل کنید، کامپایلر می تواند نام متفاوتی برای متد تولید کند.

با استفاده از **ILDasm.exe** شاید شما متوجه شده باشید که کامپایلر سی شارپ، صفت **System.Runtime.CompilerServices.CompilerGeneratedAttribute** را به این متد اعمال می کند تا به ابزارها و برنامه های مختلف بیان کند که این متد توسط یک کامپایلر و نه یک برنامه نویس تولید شده است. کد سمت راست عملگر `<>` سپس در متد تولید شده توسط کامپایلر جای می گیرد.

نکته هنگام نوشتن یک عبارت لامبда، راهی وجود ندارد که صفت دلخواه خود را به متد تولید شده توسط کامپایلر اعمال کنید. علاوه بر این، شما نمی توانید تغییر دهنده متد (مثل **unsafe**) را به متد اعمال کنید. اما این اغلب مشکل نیست جون متد های ناشناس تولیدی توسط کامپایلر همیشه خصوصی بوده و متد بسته به اینکه به اعضای نمونه دسترسی دارد یا نه، استاتیک یا غیراستاتیک است. پس نیازی به اعمال تغییر دهنده ای مثل **abstract override sealed virtual internal protected public** بر متد نیست.

سرانجام، اگر شما کد نشان داده شده در فوق را بنویسید و آن را کامپایل کنید، کامپایلر کد شما را شیوه به این بازنویسی می کند (کامن ها را من خودم گذاشته ام):

```
internal sealed class AClass {
    // This private field is created to cache the delegate object.
    // Pro: CallbackwithoutNewingADelegateObject will not create
    //       a new object each time it is called.
    // Con: The cached object never gets garbage collected
    [CompilerGenerated]
    private static WaitCallback <>9__CachedAnonymousMethodDelegate1;

    public static void CallbackwithoutNewingADelegateObject() {
        if (<>9__CachedAnonymousMethodDelegate1 == null) {
            // First time called, create the delegate object and cache it.
            <>9__CachedAnonymousMethodDelegate1 =
                new WaitCallback(<CallbackwithoutNewingADelegateObject>b__0);
        }
        ThreadPool.QueueUserWorkItem(<>9__CachedAnonymousMethodDelegate1, 5);
    }

    [CompilerGenerated]
```

```
private static void <CallbackWithoutNewingADelegateObject>b__0(object obj) {
    Console.WriteLine(obj);
}
```

عبارت لامبدا باید با نماینده **WaitCallback** مطابقت داشته باشد، **void** برگرداند و یک پارامتر **Object** بگیرد. هر چند، من نام پارامتر را با گذاشتن **obj** در سمت چپ عملگر **=>** تعیین کرده‌ام. در سمت راست عملگر **=>** برمی‌گرداند. اما اگر من عبارتی قرار می‌دادم که **void** برنمی‌گرداند، کد تولیدی توسط کامپایلر، مقدار برگشتی را نادیده می‌گرفت چون متوجه که کامپایلر تولید می‌کند باید نوع برگشتی **void** داشته باشد تا با نماینده **WaitCallback** مطابق باشد.

همچنین گفتن این نکته با ارزش است که تابع ناشناس با **private** علامت زده شده است؛ این مانع از آن می‌شود که هر کدی که درون نوع تعریف نشده باشد، به متدهای دسترسی پیدا کند (اگرچه رفلاکشن نشان می‌دهد که متدهای دسترسی وجود دارد). همچنین، توجه کنید که متدهای ناشناس با **static** علامت زده شده، این بدین خاطر است که به هیچ عضو نمونه‌ای دسترسی پیدا نمی‌کند (که آن نمی‌تواند این کار را بکند چون خودش یک متدهای استاتیک است). هر چند، کد می‌تواند به هر فیلد استاتیک یا متدهای استاتیک تعریف شده درون کلاس ارجاع کند. یک مثال در اینجا آمده است:

```
internal sealed class AClass {
    private static String sm_name; // A static field
    public static void CallbackWithoutNewingADelegateObject() {
        ThreadPool.QueueUserWorkItem(
            // The callback code can reference static members.
            obj => Console.WriteLine(sm_name + ": " + obj),
            5);
    }
}
```

اگر متدهای استاتیک نبود، کد متدهای استاتیک نمی‌توانست حاوی ارجاع‌هایی به اعضای نمونه باشد. اگر آن حاوی ارجاع‌هایی به اعضای نمونه نبود، کامپایلر هنوز هم یک متدهای استاتیک تولید می‌کرد چرا که به خاطر عدم وجود پارامتر **this**، کاراتر می‌بود. اما اگر کد متدهای استاتیک یک عضو نمونه را ارجاع می‌کرد، کامپایلر یک متدهای غیراستاتیک تولید خواهد کرد:

```
internal sealed class AClass {
    private String m_name; // An instance field
    // An instance method
    public void CallbackWithoutNewingADelegateObject() {
        ThreadPool.QueueUserWorkItem(
            // The callback code can reference instance members.
            obj => Console.WriteLine(m_name + ": " + obj),
            5);
    }
}
```

در سمت چپ عملگر **=>** جایی است که شما نامهای آرگومان‌هایی که به عبارت لامبدا ارسال می‌شوند را تعیین می‌کنید. قواعدی در اینجا وجود دارد که شما باید آن‌ها را رعایت کنید. مثال‌های زیر را ببینید:

```
// If the delegate takes no arguments, use ()
Func<String> f = () => "Jeff";

// If the delegate takes 1+ arguments, you can explicitly specify the types
Func<Int32, String> f2 = (Int32 n) => n.ToString();
Func<Int32, Int32, String> f3 = (Int32 n1, Int32 n2) => (n1 + n2).ToString();

// If the delegate takes 1+ arguments, the compiler can infer the types
```

```

Func<Int32, String> f4 = (n) => n.ToString();
Func<Int32, Int32, String> f5 = (n1, n2) => (n1 + n2).ToString();

// If the delegate takes 1 argument, you can omit the ()s
Func<Int32, String> f6 = n => n.ToString();

// If the delegate has ref/out arguments, you must explicitly specify ref/out and the type
Bar b = (out Int32 n) => n = 5;

```

برای آخرین مثال فرض کنید که Bar اینگونه تعریف شده است:

```

delegate void Bar(out Int32 z);

```

در سمت راست عملگر `=>` جایی است که شما بدنه تابع ناشناس را تعیین می‌کنید. خیلی رایج است که بدنه شامل یک عبارت ساده با پیچیده باشد که سرانجام یک مقدار غیر **void** برگرداند. در کد فوق، من عبارت‌های لامبدا که **String** بر می‌گردانند را به تمام متغیرهای نماینده اختصاص داده‌ام. همچنین بسیار رواج دارد که بدنه از یک تک عبارت تشکیل شود. یک مثال از این وقتی است که من **ThreadPool.QueueUserWorkItem** را فراخوانی کردم و یک عبارت لامبدا که **void** (که **Console.WriteLine** بر می‌گرداند) را بدان ارسال کردم. اگر شما بخواهید بدنه از دو یا بیشتر عبارت تشکیل شود، آنگاه شما باید آن را در آکولات قرار دهید و اگر نماینده انتظار یک مقدار برگشتی را دارد، آنگاه شما باید یک عبارت **return** درون بدنه داشته باشید. مثالی ببینید:

```

Func<Int32, Int32, String> f7 = (n1, n2) => { Int32 sum = n1 + n2; return sum.ToString(); };

```

مهم اگر واضح نیست بگذارید صریحاً اشاره کنم فایده‌ی اصلی عبارت‌های لامبدا اینست که آن‌ها یک سطح از مسیر غیر مستقیم را از کد شما حذف می‌کنند. به صورت عادی، شما مجبورید یک متدهای نویسید، یک نام به متدهید و سپس نام متدها در جایی که یک نماینده نیاز است، ارسال کنید. نام به شما راهی برای اشاره به یک بدنه می‌دهد و اگر شما نیاز دارید به همان بدنه از کد در چند جای سورس کدتان اشاره کنید، آنگاه نوشتن یک متدها و دادن یک نام به آن راه صحیحی است که باید طی کنید. هر چند، اگر شما نیاز دارید یک بدنه از کد داشته باشید که فقط یکبار در سورس کدتان ارجاع می‌شود، آنگاه یک عبارت لامبدا به شما اجازه می‌دهد آن کد را مستقیماً به صورت خطی بدون تخصیص یک نام، قرار دهید که بهره‌وری برنامه‌نویس را بالا می‌برد.

نکته وقتی سی‌شارپ 2.0 عرضه شد یک ویژگی به نام متدهای ناشناس anonymous methods را معرفی کرد. همانند عبارت‌های لامبда (که در سی‌شارپ 3.0 معرفی شدند)، متدهای ناشناس یک نحو برای ساخت توابع ناشناس فراهم می‌کنند. (در بخش ۷.۱۴ از مشخصات زبان سی‌شارپ) توصیه می‌شود که برنامه‌نویسان به جای نحو عبارت‌های ناشناس قدیمی از نحو عبارت‌های لامبادای جدید استفاده کنند. نحو عبارت لامبادا خلاصه تر است و نوشت، خواندن و نگهداری کد را آسانتر می‌کند. البته، کامپایلر سی‌شارپ مایکروسافت از هر دو نحو برای ساخت توابع ناشناس پشتیبانی می‌کند تا برنامه‌نویسان مجبور نباشند هر کدی که برای سی‌شارپ 2.0 نوشته‌اند را تغییر دهند. در این کتاب، من تنها نحو عبارت لامبادا را توضیح داده و از آن استفاده می‌کنم.

میانبر نحوی شماره ۳: نیاز نیست متغیرهای محلی در یک کلاس را جهت ارسال به یک متدهای کالبک، به صورت دستی بپوشانید

من قبل از این دادم چگونه کد کالبک می‌تواند دیگر اعضای تعریف شده در کلاس را ارجاع کند. هر چند، گاهی، شاید شما بخواهید کد کالبک به متغیرهای محلی یا متغیرهایی که در متدهای کننده وجود دارند، ارجاع کن. یک مثال جالب را ببینید:

```

internal sealed class AClass {
    public static void UsingLocalVariablesInTheCallbackCode(Int32 numToDo) {

```

```

// Some local variables
Int32[] squares = new Int32[numToDo];
AutoResetEvent done = new AutoResetEvent(false);

// Do a bunch of tasks on other threads
for (Int32 n = 0; n < squares.Length; n++) {
    ThreadPool.QueueUserWorkItem(
        obj => {
            Int32 num = (Int32) obj;

            // This task would normally be more time consuming
            squares[num] = num * num;

            // If last task, let main thread continue running
            if (Interlocked.Decrement(ref numToDo) == 0)
                done.Set();
    },
    n);
}

// Wait for all the other threads to finish
done.WaitOne();

// Show the results
for (Int32 n = 0; n < squares.Length; n++)
    Console.WriteLine("Index {0}, Square={1}", n, squares[n]);
}
}

```

این مثال نشان می‌دهد چگونه سی‌شارپ پیاده‌سازی یک عملیات بسیار پیچیده را آسان می‌کند. متدهای فوق یک پارامتر، `numToDo`، و دو متغیر محلی `done` و `square` تعریف می‌کند و بدنه عبارت `lambda` به این متغیرها اشاره می‌کند. حال تصور کنید که درون بدنه عبارت `lambda` در متدهایی قرار دارد (آنچنان که CLR بدان نیاز دارد). چگونه مقادیر متغیرها به متدهای ارسال می‌شود؟ تنها راه انجام چنین کاری تعریف یک کلاس کمکی جدید است که به ازای هر مقداری که می‌خواهید به کد کالبک ارسال کنید، یک فیلد تعریف می‌کند. به علاوه، کد کالبک مجبور خواهد بود به عنوان یک متدهای نمونه در این کلاس کمکی تعریف شود. آنگاه، متدهای `UsingLocalVariablesInTheCallbackCode` مجبور است یک نمونه از کلاس کمکی ساخته، فیلدها را از روی مقادیر متغیرهای محلی اش مقداردهی اولیه کرده و آنگاه شی نماینده را به شی کمکی/متدهای متصل کند.

نکته وقتی یک عبارت `lambda` باعث شود کامپایلر یک کلاس با پارامتر/متغیرهای محلی که به فیلد تبدیل شده‌اند، تعریف کند، دروغی حیات اشیایی که متغیرها به آن‌ها اشاره می‌کنند طولانی تر می‌شود. معمولاً، یک پارامتر/متغیر محلی در آخرین استفاده از متغیر درون یک متدهای خارج می‌شود. هر چند، تبدیل متغیر به یک فیلد باعث می‌شود فیلد، شی را در تمام دروهای حیات شی حاوی فیلد، زنده نگه دارد. این مشکل بزرگی در اغلب برنامه‌ها نیست، اما چیزی است که شما باید از آن مطلع باشید.

این کار بسیار خسته کننده و همراه با خطای احتمالی است و البته کامپایلر سی‌شارپ، تمام این را به صورت خودکار برای شما انجام می‌دهد. وقتی شما کد نشان داده شده در بالا را می‌نویسید، کامپایلر سی‌شارپ کد شما را شبیه به این، باز می‌نویسد (کامنت‌ها را من گذاشته‌ام):

```

internal sealed class AClass {
    public static void UsingLocalVariablesInTheCallbackCode(Int32 numToDo) {

```

```
// Some local variables
WaitCallback callback1 = null;

// Construct an instance of the helper class
<>c__DisplayClass2 class1 = new <>c__DisplayClass2();

// Initialize the helper class's fields
class1.numToDo = numToDo;
class1.squares = new Int32[class1.numToDo];
class1.done = new AutoResetEvent(false);

// Do a bunch of tasks on other threads
for (Int32 n = 0; n < class1.squares.Length; n++) {
    if (callback1 == null) {
        // New up delegate object bound to the helper object and
        // its anonymous instance method
        callback1 = new WaitCallback(
            class1.<UsingLocalVariablesInTheCallbackCode>b__0);
    }

    ThreadPool.QueueUserWorkItem(callback1, n);
}

// Wait for all the other threads to finish
class1.done.WaitOne();

// Show the results
for (Int32 n = 0; n < class1.squares.Length; n++)
    Console.WriteLine("Index {0}, Square={1}", n, class1.squares[n]);
}

// The helper class is given a strange name to avoid potential
// conflicts and is private to forbid access from outside AClass
[CompilerGenerated]
private sealed class <>c__DisplayClass2 : Object {

    // One public field per local variable used in the callback code
    public Int32[] squares;
    public Int32 numToDo;
    public AutoResetEvent done;

    // public parameterless constructor
    public <>c__DisplayClass2 { }

    // Public instance method containing the callback code
    public void <UsingLocalVariablesInTheCallbackCode>b__0(Object obj) {
        Int32 num = (Int32) obj;
        squares[num] = num * num;
    }
}
```

```
        if (Interlocked.Decrement(ref numToDo) == 0)
            done.Set();
    }
}
```

مهم بدون شک زمان زیادی طور نمی کشد که برنامه نویسان شروع به استفاده ناصحیح از ویژگی عبارت لامبدا سی شارپ می کنند. وقتی من برای اولین بار شروع به استفاده از عبارت های لامبدا کردم، برايم زمان برد تا به آن ها عادت کردم. گذشته از این، کدی که شما در یک متده می نویسید واقعا درون آن متده نیست و این خطایابی و حرکت تک قسمی در کد را کمی به چالش می کشد. در حقیقت، من شکفت زدام که چقدر خوب دیباگر ویژوال استودیوی مایکروسافت، حرکت بین عبارت های لامبدا در سورس کدم را مدیریت می کند.

من یک قاعده برای خودم درست کرده‌ام: اگر نیاز دارم که متد کالبک من بیش از سه خط کد داشته باشد، من از عبارت لامیدا استفاده نمی‌کنم، به جای آن من به صورت دستی متد را نوشه و یک نام از پیش خودم به آن اختصاص می‌دهم. اما اگر درست استفاده شوند، عبارت‌های لامیدا بهره‌وری برنامه‌نویس را افزایش داده و قابلیت نگهداری کد را نیز بالا می‌برند. در کد زیر استفاده از عبارت‌های لامیدا بسیار طبیعی است:

```
// Create an initialize a String array
String[] names = { "Jeff", "Kristin", "Aidan", "Grant" };

// Get just the names that have a lowercase 'a' in them.
Char charToFind = 'a';
names = Array.FindAll(names, name => name.IndexOf(charToFind) >= 0);

// Convert each string's characters to uppercase
names = Array.ConvertAll(names, name => name.ToUpper());

// Display the results
Array.ForEach(names, Console.WriteLine);
```

نماپنده ها و رفلکشن

تاكنون در این فصل، استفاده از نماینده‌ها به این نیاز داشت که برنامه‌نویس فرم کلی متدهای باید کالبک شود را بداند. برای مثال، اگر **fb** یک متغیر به یک **Feedback** نماینده است (اویین برنامه این فصل را بسیند) برای فرآخوانی (درخواست) نماینده، کد شبیه به این می‌شود:

```
fb(item); // item is defined as Int32
```

همانگونه که می‌بینید، هنگام کدنویسی، برنامه‌نویس باید بداند متدهای کالکولیک چه تعداد پارامتر نیاز داشته و نوع این پارامترها چیست. خوشبختانه، برنامه‌نویس اغلب همیشه این اطلاعات را در آرده، پس نوشته کدی شبیه کد قبلی مسئله نیست.

هر چند در شرایط نادری، برنامهنویس این اطلاعات را در زمان کامپایل ندارد. من یک نمونه از این را در فصل ۱۱ "رویدادها" وقتی نوع **EventSet** را بحث می کردم نشان دادم، این مثل، یک دیکشنری، یک مجموعه از نوع های نماینده مختلف را نگهداری می کرد. در زمان اجرا، برای فعل کردن یک رویداد، یکی از نمایندها در دیکشنری جستجو شده و فراخوانی (درخواست) می شود. در زمان کامپایل، این امکان وجود نداشت که بدایم دقیقاً چه نماینده ای فراخوانی می شود و کدام پارامترها برای ارسال به متدهای کالبک نماینده نیاز است. خوشبختانه، **System.Delegate** چند متدهای می کند که به شما اجازه می دهند وقتی تمام اطلاعات لازم درباره نماینده را در زمان کامپایل ندارید، یک نماینده ساخته و آن را فراخوانی کنید. متدهای متناظری که **Delegate** تعریف می کنند:

```
public abstract class Delegate {
    // Construct a 'type' delegate wrapping the specified static method
    public static Delegate CreateDelegate(Type type, MethodInfo method)
```

```

public static Delegate CreateDelegate(Type type, MethodInfo method,
    Boolean throwOnBindFailure);

// Construct a 'type' delegate wrapping the specified instance method.
public static Delegate CreateDelegate(Type type,
Object firstArgument, MethodInfo method); // firstArgument means 'this'
public static Delegate CreateDelegate(Type type,
Object firstArgument, MethodInfo method, Boolean throwOnBindFailure);

// Invoke a delegate passing it parameters
public Object DynamicInvoke(params Object[] args);
}

```

تمام متدهای **CreateDelegate** یک شی جدید از یک نوع مشتق شده از **Delegate** که توسط اولین پارامتر، **type** شناسایی می‌شود، می‌سازند. پارامتر **MethodInfo**، متدهی که باید کالبک شود را تعیین می‌کند، شما از API های رفلکشن (بحث شده در فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن") برای بدست آوردن این مقدار استفاده می‌کنید. اگر شما می‌خواهید نماینده بک متند نمونه را بپوشاند، شما به **CreateDelegate** یک پارامتر **firstArgument** نیز ارسال می‌کنید که شی‌ای که باید به عنوان پارامتر **this** (اولین آرگومان) به متند نمونه ارسال شود را تعیین می‌کند. سرانجام، **ArgumentException** به صورت عادی اگر نماینده نتواند به متند تعیین شده توسط پارامتر **method** متصل شود، یک **CreateDelegate** تولید می‌کند. این می‌تواند رخداد اگر امضای متدهی که توسط **method** شناسایی می‌شود با امضایی که توسط نماینده که با پارامتر **type** شناسایی می‌شود، تطابق نداشته باشد. هر چند، اگر شما **false** را برای پارامتر **throwOnBindFailure** ارسال کنید، یک **ArgumentException** تولید نخواهد شد، به جای آن، **null** برگشت داده خواهد شد.

مهمن کلاس **System.Delegate** تعداد زیادی سربارگذاری از متدهای **CreateDelegate** دارد که من در اینجا نشان نمی‌دهم. شما نباید هرگز هیچ کدام از این متدها را فراخوانی کنید. در حقیقت، مایکروسافت حتی از تعریف آن‌ها تاسف می‌خورد. علت اینست که این دیگر متدها، متدهی که باید متصل شود را به جای یک **MethodInfo** با یک **String** شناسایی می‌کنند. این یعنی یک اتصال مبهم امکان دارد باعث شود برنامه شما به صورت غیر قابل پیش‌بینی رفتار کند.

متدهای **DynamicInvoke** از **System.Delegate** به شما اجازه می‌دهد متدهای کالبک از یک شی نماینده را فراخوانی کرده، یک مجموع از پارامترهای که شما در زمان اجرا تعیین می‌کند بدان ارسال کنید. وقتی شما **DynamicInvoke** را فراخوانی می‌کنید، در درون آن مطمئن می‌شوید پارامترهایی که شما ارسال می‌کنید با پارامترهایی که متدهای کالبک انتظار دارد سازگار باشند. اگر سازگار هستند متدهای کالبک فراخوانی می‌شود. اگر نیستند، یک **ArgumentException** تولید می‌شود. **DynamicInvoke** شی‌ای که متدهای کالبک بر می‌گرداند را بر می‌گرداند. کد زیر نشان می‌دهد چگونه از **DynamicInvoke** و **CreateDelegate** باید استفاده کرد:

```

using System;
using System.Reflection;
using System.IO;

// Here are some different delegate definitions
internal delegate Object TwoInt32s(Int32 n1, Int32 n2);
internal delegate Object OneString(String s1);

public static class Program {
    public static void Main(String[] args) {
        if (args.Length < 2) {
            String fileName = Path.GetFileNameWithoutExtension(
                Assembly.GetEntryAssembly().Location);

```

```

String usage =
    @"Usage: " +
    "{0}{1} delType methodName [Arg1] [Arg2]" +
    "{0} where delType must be TwoInt32s or OneString" +
    "{0} if delType is TwoInt32s, methodName must be Add or Subtract" +
    "{0} if delType is OneString, methodName must be NumChars or Reverse" +
    "{0}" +
    "{0}Examples:" +
    "{0} {1} TwoInt32s Add 123 321" +
    "{0} {1} TwoInt32s Subtract 123 321" +
    "{0} {1} OneString NumChars \"Hello there\" " +
    "{0} {1} OneString Reverse \"Hello there\"";
Console.WriteLine(usage, Environment.NewLine, fileName);
return;
}

// Convert the delType argument to a delegate type
Type delType = Type.GetType(args[0]);
if (delType == null) {
    Console.WriteLine("Invalid delType argument: " + args[0]);
    return;
}

Delegate d;
try {
    // Convert the Arg1 argument to a method
    MethodInfo mi = typeof(Program).GetMethod(args[1],
        BindingFlags.NonPublic | BindingFlags.Static);

    // Create a delegate object that wraps the static method
    d = Delegate.CreateDelegate(delType, mi);
}
catch (ArgumentException) {
    Console.WriteLine("Invalid methodName argument: " + args[1]);
    return;
}

// Create an array that will contain just the arguments
// to pass to the method via the delegate object
object[] callbackArgs = new object[args.Length - 2];
if (d.GetType() == typeof(TwoInt32s)) {
    try {
        // Convert the String arguments to Int32 arguments
        for (Int32 a = 2; a < args.Length; a++)
            callbackArgs[a - 2] = Int32.Parse(args[a]);
    }
    catch (FormatException) {
        Console.WriteLine("Parameters must be integers.");
    }
}

```

```
        return;
    }

}

if (d.GetType() == typeof(OneString)) {
    // Just copy the String argument
    Array.Copy(args, 2, callbackArgs, 0, callbackArgs.Length);
}

try {
    // Invoke the delegate and show the result
    Object result = d.DynamicInvoke(callbackArgs);
    Console.WriteLine("Result = " + result);
}
catch (TargetParameterCountException) {
    Console.WriteLine("Incorrect number of parameters specified.");
}

// This callback method takes 2 Int32 arguments
private static Object Add(Int32 n1, Int32 n2) {
    return n1 + n2;
}

// This callback method takes 2 Int32 arguments
private static Object Subtract(Int32 n1, Int32 n2) {
    return n1 - n2;
}

// This callback method takes 1 string argument
private static Object NumChars(String s1) {
    return s1.Length;
}

// This callback method takes 1 string argument
private static Object Reverse(String s1) {
    Char[] chars = s1.ToCharArray();
    Array.Reverse(chars);
    return new String(chars);
}
```

فصل ۱۸: صفت های سفارشی

در این فصل، من یکی از خلاقانه ترین ویژگی‌های دات‌ننت فریمورک مایکروسافت را بحث می‌کنم: صفت‌های سفارشی `custom attributes`. صفت‌های سفارشی به شما اجازه می‌دهند ساخت‌های کد خود را حاشیه نویسی کنید تا ویژگی‌های خاصی را فعال کنید. صفت‌های سفارشی اجازه می‌دهند تا اطلاعات روی تقریباً هر ورودی جدول متادیتاً تعریف و اعمال شود. این اطلاعات متادیتاً قابل توسعه در زمان اجرا، می‌تواند خوانده شود تا به صورت پویا اجرای کد را تغییر دهد.

وقتی از تکنولوژی‌های مختلف دات‌ننت فریمورک (`XML Web Services`, `Windows Forms`, `Web Forms` و غیره) استفاده می‌کنید شما می‌بینید که همه‌ی آن‌ها از صفت‌های سفارشی بهره می‌برند تا به برنامه‌نویسان اجازه دهنده اهداف خود را در کد به آسانی بیان کنند. یک درک عمیق و درست از صفت‌های سفارشی برای هر برنامه‌نویس دات‌ننت فریمورک الزامی است.

استفاده از صفت‌های سفارشی

صفت‌ها، همانند `static`, `private`, `public` و غیره می‌توانند بر نوع‌ها و اعضا اعمال شوند. من فکر کنم همه‌ی ما در مفید بودن اعمال کردن صفت‌ها موافقیم. اما آیا مفیدتر نیست اگر ما بتوانیم صفت‌های خودمان را تعریف کنیم؟ برای نمونه، اگر من بتوانم نوعی تعریف کنم و به طریقی بیان کنم که نوع می‌تواند از طریق سریالی سازی، از راه دور استفاده شود، چطور است؟ یا شاید من بتوانم یک صفت را به یک متاد اعمال کنم تا نشان دهم اجازه امنیتی خاصی باید قبل از آنکه متاد بتواند اجرا شود، تأمین گردد.

البته، ساخت و اعمال صفت‌های تعریف شده توسط کاربر بر نوع‌ها و متدها، بسیار عالی و رایج است اما این نیازمند آن است که کامپایلر از این صفت‌ها آگاه بوده تا بتواند اطلاعات صفت را در متادیتاً خروجی تولید کند. چون سازندگان کامپایلرها معمولاً ترجیح می‌دهند سورس کد کامپایلرهایشان را عرضه نکنند، مایکروسافت راهی دیگر برای صفت‌های تعریف شده توسط کاربر ارائه کرد. این مکانیزم، که صفت‌های سفارشی نامیده می‌شود یک مکانیزم فوق العاده قدرتمند است که در هر دو زمان طراحی برنامه و زمان اجرا سودمند است. هر کسی می‌تواند صفت‌های سفارشی را تعریف کرده و استفاده کند، تمام کامپایلرهایی که با CLR کار می‌کنند باید به گونه‌ای طراحی شوند که صفت‌های سفارشی را تشخیص داده و آن‌ها را در متادیتاً خروجی تولید کنند.

اولین چیزی که شما درباره صفت‌های سفارشی باید بدانید اینست که آن‌ها فقط راهی برای همراه کردن اطلاعات اضافی با یک هدف، هستند کامپایلر این اطلاعات اضافی را در متادیتاً مازول مدیریت شده تولید می‌کند. اغلب صفت‌ها برای کامپایلر معنی‌ای ندارند؛ کامپایلر صفت‌ها را در سورس کد یافته و متادیتاً منتظر را تولید می‌کند.

کتابخانه کلاس دات‌ننت فریمورک (FCL) صدھا صفت سفارشی تعریف می‌کند که می‌تواند بر آیتم‌های سورس کد شما اعمال شود. تعدادی مثال در اینجا آمده است:

- اعمال صفت `DllImport` بر یک متاد CLR را آگاه می‌کند که پیاده‌سازی متاد در حقیقت در کد مدیریت نشده در درون DLL تعیین شده قرار دارد.

- اعمال صفت `Serializable` بر یک نوع، فرمت کننده‌های سریالی کردن را آگاه می‌کند که فیلد‌های یک نمونه می‌توانند سریالی و غیرسریالی شوند.

- اعمال صفت `AssemblyVersion` بر یک اسمبلی شماره نسخه اسمبلی را تنظیم می‌کند.

- اعمال صفت `Flags` به یک نوع شمارشی باعث می‌شود نوع شمارشی به عنوان یک مجموعه از پرچم‌های بیتی عمل کند.

در زیر کد سی‌شارپی را می‌بینید که صفت‌های فراوانی بر آن اعمال شده است. در سی‌شارپ، شما با قراردادن یک صفت در براکت بلافاصله قبل از هدف، صفت سفارشی را بر هدف اعمال می‌کنید. مهم نیست درک کنید این کد چه کاری انجام می‌دهد. من فقط می‌خواهم شما ببینید صفت‌ها شبیه چیستند:

```
using System;
using System.Runtime.InteropServices;
```

```
[StructLayout(LayoutKind.Sequential, CharSet = CharSet.Auto)]
internal sealed class OSVERSIONINFO {
```

```

public OSVERSIONINFO() {
    osversionInfoSize = (UInt32) Marshal.SizeOf(this);
}

public UInt32 OSVersionInfoSize = 0;
public UInt32 MajorVersion = 0;
public UInt32 MinorVersion = 0;
public UInt32 BuildNumber = 0;
public UInt32 PlatformId = 0;

[MarshalAs(UnmanagedType.ByValTStr, SizeConst = 128)]
public String CSDVersion = null;
}
}

internal sealed class MyClass {
    [DllImport("Kernel32", CharSet = CharSet.Auto, SetLastError = true)]
    public static extern Boolean GetVersionEx([In, Out] OSVERSIONINFO ver);
}

```

در این مورد، صفت **StructLayout** بر کلاس **OSVERSIONINFO**، صفت **MarshalAs** بر فیلد **CSDVersion** و صفت **DllImport** اعمال شده‌اند. هر زبان برنامه‌نویسی، نحوی که کاربر برای اعمال یک صفت سفارشی بر یک هدف باید استفاده کند را تعریف می‌کند. برای نمونه ویژوال بیسیک دات‌نرمایکروسافت، به جای برآخت به برآخت زاویه دار (علامت‌های کوچکتری و بزرگتری) (< و >) نیاز دارد. اجازه می‌دهد صفت‌ها تقریباً بر هر چیزی که در متادیتای یک فایل قابل بیان است، اعمال شوند. اغلب رایج است که صفت‌ها بر ورودی‌های جدول-**ParamDef** های زیر اعمال شوند: (**TypeDef** (کلاس‌ها، ساختارها، نوع‌های شمارشی، رابط‌ها و نماینده‌ها)، **MethodDef** (شامل سازنده‌ها)، **ModuleDef**.**AssemblyDef**.**EventDef**.**PropertyDef**.**FieldDef** سورس‌کدی اعمال کنید که یکی از هدف‌های زیر را تعریف می‌کند: اسمیلی، مازول، نوع (کلاس، ساختار، شمارشی، رابط، نماینده، فیلد، متند (شامل سازنده‌ها)، پارامتر متند، مقدار برگشتی متند، ویژگی، رویداد و پارامتر نوع جنریک.

وقتی شما یک صفت اعمال می‌کنید، سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد یک پیشوند تعیین کنید که هدفی که صفت بر آن اعمال می‌شود را نشان دهد. کد زیر تمام پیشوندهای ممکن را نشان می‌دهد. در بسیاری موارد، اگر شما پیشوند را حذف کنید، کامپایلر هنوز هم می‌تواند هدفی که صفت بر آن اعمال می‌شود را تعیین کند، همانگونه که در مثال قبلی نشان داده شد. در برخی موارد، پیشوند باید تعیین گردد تا مقصود شما برای کامپایلر روشن شود. پیشوندهای نمایش داده شده در فرم ایتالیک در مثال زیر اجباری هستند:

```

using System;

[assembly: SomeAttr]           // Applied to assembly
[module: SomeAttr]            // Applied to module

[type: SomeAttr]              // Applied to type
internal sealed class SomeType<[typevar: SomeAttr] T> { // Applied to generic type variable

    [field: SomeAttr]          // Applied to field
    public Int32 SomeField = 0;

    [return: SomeAttr]          // Applied to return value
    [method: SomeAttr]          // Applied to method
    public Int32 SomeMethod(
        [param: SomeAttr]      // Applied to parameter

```

```

    Int32 SomeParam) { return SomeParam; }

[property: SomeAttr] // Applied to property
public String SomeProp {
    [method: SomeAttr] // Applied to get accessor method
    get { return null; }
}

[event: SomeAttr] // Applied to event
[field: SomeAttr] // Applied to compiler-generated field
[method: SomeAttr] // Applied to compiler-generated add & remove methods
public event EventHandler SomeEvent;
}

```

حال که می‌دانید چگونه یک صفت دلخواه را اعمال کنید، بگذارید ببینیم یک صفت سفارشی یک نمونه از یک نوع است. برای تطابق با مشخصات مشترک زبان (CLS)، کلاس‌های صفت سفارشی باید مستقیم یا غیر مستقیم از کلاس عمومی خلاصه **System.Attribute** مشتق شوند. سی‌شارپ تنها اجازه‌ی صفت‌های سازگار با CLS را می‌دهد. با بررسی مستندات SDK داتنت فریمورک شما خواهید دید که کلاس‌های زیر (از مثال قبلی) تعریف شده‌اند: **InAttribute**، **DllImportAttribute**، **MarshalAsAttribute**، **StructLayoutAttribute** و **OutAttribute**. تمام این کلاس‌ها در فضای نام **System.Runtime.InteropServices** تعریف شده‌اند اما کلاس‌های صفت می‌توانند در هر فضای نامی تعریف شوند. بعد از بررسی بیشتر، شما خواهید دید که تمام این کلاس‌ها از **System.Attribute** مشتق شده‌اند همانگونه که تمام کلاس‌های صفت که سازگار با CLS هستند، باید باشند.

نکته هنگام اعمال یک صفت بر یک هدف در سورس کد، کامپایلر سی‌شارپ اجازه می‌دهد پسوند **Attribute** را برای کاهش تایپ کردن و افزایش خوانایی سورس کد حذف کنید. مثال‌های من در این فصل از این ویژگی سی‌شارپ بهره می‌برند. برای نمونه، سورس کد من به جای **[DllImport(...)]** حاوی **[DllImport(...)]** است.

همانطور که قبلاً اشاره کردم، یک صفت یک نمونه از یک کلاس است. کلاس باید یک سازنده عمومی داشته باشد تا نمونه‌هایی از آن بتواند ساخته شود. پس وقتی شما یک صفت را به یک هدف اعمال می‌کنید، نحو آن شبیه فرآخوانی یکی از سازنده‌های نمونه کلاس است. به علاوه، یک زبان ممکن است نحو ویژه‌ای را اجازه دهد تا شما بتوانید هر یک از فیلد یا ویژگی‌های عمومی همراه با کلاس را تنظیم کنید. کاربردی از صفت **DllImport** که بر متدهای اعمال شده بود را به خاطر آورید:

```
[DllImport("Kernel32", CharSet = CharSet.Auto, SetLastError = true)]
```

نحو این خط باید خیلی برای شما عجیب باشد چون شما هرگز از این نحو برای فرآخوانی یک سازنده استفاده نکرده‌اید. اگر شما کلاس **DllImportAttribute** را در مستندات بررسی کنید، خواهید دید که سازنده‌اش نیاز به یک پارامتر **String** دارد. در این مثال، "Kernel32" برای پارامتر ارسال شده است. پارامترهای یک سازنده، پارامترهای موضعی **positional parameters** نامیده شده و اجباری هستند. وقتی صفت اعمال می‌شود، پارامتر باید تعیین گردد.

دو "پارامتر" دیگر چه چیزی هستند؟ این نحو ویژه به شما اجازه می‌دهد هر یک از فیلدها یا ویژگی‌های عمومی شی **DllImportAttribute** را بعد از اینکه شی ساخته شد تنظیم کنید. در این مثال، شی **Kernel32** "به سازنده ارسال گردیده، فیلدهای نمونه عمومی شی، **SetLastError** و **CharSet**" به ترتیب به **true** و **CharSet.Auto** تنظیم می‌شوند. پارامترهایی که فیلدها یا ویژگی‌ها را تنظیم می‌کنند پارامترهای اسمی **named parameter** نامیده شده و انتخابی هستند چون وقتی یک نمونه از صفت را اعمال می‌کنید مجبور نیستید این پارامترها را تعیین کنید. کمی بعدتر من توضیح خواهم داد چه چیزی باعث می‌شود یک نمونه از کلاس **DllImportAttribute** ساخته شود.

همچنین توجه کنید که این امکان وجود دارد که چندین صفت را بر یک هدف اعمال کنید. برای نمونه، در اولین برنامه این فصل، پارامتر **ver** از متدهای **GetVersionEx** هر دو صفت **In** و **Out** بر آن اعمال شده است. وقتی چندین صفت را بر یک هدف اعمال می‌کنید، آگاه باشید که ترتیب صفت‌ها اهمیتی ندارد. همچنین در سی‌شارپ، هر صفت می‌تواند در برآکت قرار بگیرد و یا چندین صفت می‌توانند درون یک برآکت قرار گرفته و با کاما از هم جدا شوند.

شده باشد. اگر سازنده کلاس صفت، پارامتری نگیرد، پرانتزها انتخابی است. سرانجام، همانطور که قبلاً اشاره شد، پسوند **Attribute** انتخابی است. خطوط زیر یکسان عمل کرده و تمام حالت‌های مختلف اعمال صفت‌ها را نشان می‌دهد:

```
[Serializable][Flags]
[Serializable, Flags]
[FlagsAttribute, SerializableAttribute]
[FlagsAttribute()][Serializable()]
```

تعريف کلاس صفت خودتان

شما می‌دانید یک صفت، یک نمونه از یک کلاس مشتق شده از **System.Attribute** است و همچنین شما می‌دانید چگونه یک صفت را اعمال کنید. حال بگذارید نگاهی به چگونگی تعریف کلاس‌های صفت‌های سفارشی خودتان بیاندازیم. بگوییم که شما کارمند مایکروسافت بوده و مسئول افزودن پشتیبانی پرچم بیتی برای نوع‌های شمارشی هستید. برای انجام این کار، اولین چیزی که شما باید انجام دهید تعریف کلاس **FlagsAttribute** است:

```
namespace System {
    public class FlagsAttribute : System.Attribute {
        public FlagsAttribute() {
        }
    }
}
```

توجه کنید که کلاس **Attribute** از **FlagsAttribute** مشتق می‌شود، این چیزی است که کلاس **FlagsAttribute** را یک صفت سفارشی سازگار با **CLS** می‌کند. به علاوه، نام کلاس پسوندی از **Attribute** دارد؛ این استاندارد رایج را رعایت می‌کند اما آن اجرایی نیست. سرانجام، تمام صفت‌های غیر-خلاصه (**non-abstract**) باید حداقل یک سازنده عمومی داشته باشند. سازنده ساده **FlagsAttribute** پارامتری نمی‌گیرد و مطلقاً کاری نمی‌کند.

مهم شما باید به یک صفت به عنوان یک نگهدارنده وضعیت منطقی نگاه کنید. یعنی، در حالیکه یک نوع صفت، یک کلاس است، کلاس باید ساده باشد. کلاس باید تنها یک سازنده عمومی ارائه کند که اطلاعات وضعیتی اجرایی (موضعی) صفت را دریافت می‌کند و کلاس می‌تواند فیلدها/ویژگی‌های عمومی ارائه کند که اطلاعات وضعیتی انتخابی (یا اسمی) صفت را دریافت می‌کنند. کلاس نباید هیچ متدهای دیگر اضافی عمومی را ارائه کند.

به طور کلی، من همیشه استفاده از فیلدهای عمومی را نهی می‌کنم و هنوز هم آن‌ها را برای صفت‌ها نهی می‌کنم. بسیار بهتر است از ویژگی استفاده کنید چرا که این اجازه‌ی انعطاف پذیری بیشتری می‌دهد اگر شما تصمیم بگیرید نحوه‌ی پیاده سازی کلاس را تغییر دهید.

تاکنون، نمونه‌های کلاس **FlagsAttribute** می‌توانند بر هر هدفی اعمال شوند اما این صفت در حقیقت فقط باید بر نوع‌های شمارشی اعمال شود. معنی ندارد که صفت را بر یک ویژگی یا یک متدهای اعمال کنید. برای آنکه به کامپایلر بگویید این صفت کجا مجاز است که اعمال شود، شما یک نمونه از کلاس **System.AttributeUsageAttribute** را به کلاس صفت اعمال می‌کنید. کد جدید این گونه است:

```
namespace System {
    [AttributeUsage(AttributeTargets.Enum, Inherited = false)]
    public class FlagsAttribute : System.Attribute {
        public FlagsAttribute() {
        }
    }
}
```

در این نسخه جدید، من یک نمونه از **AttributeUsageAttribute** را بر صفت اعمال کرده‌ام. گذشته از این، نوع صفت فقط یک کلاس است و یک کلاس می‌تواند صفت‌هایی بر آن اعمال شود. صفت **AttributeUsage** یک کلاس ساده است که به شما اجازه می‌دهد برای کامپایلر تعیین کنید صفت سفارشی شما کجا مجاز است اعمال شود. تمام کامپایلرهای پشتیبانی درونی برای این صفت دارند و وقتی یک صفت سفارشی تعریف شده توسط کابر بر یک هدف غیرمعتبر اعمال شود، اعلام خطا می‌کنند. در این مثال، صفت **AttributeUsage** تعیین می‌کند نمونه‌هایی از صفت **Flags** می‌توانند فقط

به اهداف نوع شمارشی اعمال شوند. چون تمام صفت‌ها فقط نوع هستند، شما می‌توانید به راحتی کلاس **AttributeUsageAttribute** را در ک کنید.
سورس کد FCL برای این کلاس، شبیه به این است:

```
[Serializable]
[AttributeUsage(AttributeTargets.Class, Inherited=true)]
public sealed class AttributeUsageAttribute : Attribute {
    internal static AttributeUsageAttribute Default =
        new AttributeUsageAttribute(AttributeTargets.All);

    internal Boolean m_allowMultiple = false;
    internal AttributeTargets m_attributeTarget = AttributeTargets.All;
    internal Boolean m_inherited = true;

    // This is the one public constructor
    public AttributeUsageAttribute(AttributeTargets validOn) {
        m_attributeTarget = validOn;
    }

    internal AttributeUsageAttribute(AttributeTargets validOn,
        Boolean allowMultiple, Boolean inherited) {
        m_attributeTarget = validOn;
        m_allowMultiple = allowMultiple;
        m_inherited = inherited;
    }

    public Boolean AllowMultiple {
        get { return m_allowMultiple; }
        set { m_allowMultiple = value; }
    }

    public Boolean Inherited {
        get { return m_inherited; }
        set { m_inherited = value; }
    }

    public AttributeTargets ValidOn {
        get { return m_attributeTarget; }
    }
}
```

همانگونه که می‌بینید، کلاس **AttributeUsageAttribute** یک سازنده عمومی دارد که به شما اجازه می‌دهد پرچم‌های بیتی‌ای ارسال کنید که تعیین می‌کنند صفت شما در کجا مجاز است اعمال شود. نوع شمارشی **System.AttributeTargets** در FCL اینگونه تعریف شده است:

```
[Flags, Serializable]
public enum AttributeTargets {
    Assembly      = 0x0001,
    Module        = 0x0002,
    Class         = 0x0004,
    Struct        = 0x0008,
    Enum          = 0x0010,
```

```

Constructor      = 0x0020,
Method          = 0x0040,
Property        = 0x0080,
Field           = 0x0100,
Event            = 0x0200,
Interface        = 0x0400,
Parameter        = 0x0800,
Delegate          = 0x1000,
ReturnValue       = 0x2000,
GenericParameter = 0x4000,
All              = Assembly | Module      | Class       | Struct      | Enum       |
                    Constructor | Method      | Property     | Field       | Event      |
                    Interface    | Parameter   | Delegate     | ReturnValue |
                    GenericParameter
}

کلاس AttributeUsageAttribute دو ویژگی عمومی اضافی نیز ارائه می‌کند که می‌توانند به صورت انتخابی وقتی صفت بر یک کلاس صفت اعمال می‌شود، تنظیم گرند: Inherited و AllowMultiple. برای اغلب صفت‌ها، معنی ندارد که آن‌ها را بر یک هدف بیش از یکبار اعمال کنید. برای نمونه، با اعمال بیش از یکبار صفت Serializable Flags یا Flags به یک هدف چیزی حاصل نمی‌شود. در واقع، اگر شما سعی در کامپایل کد زیر داشته باشید، کامپایلر خطای زیر را اعلام می‌کند:
```

“error CS0579: Duplicate ‘Flags’ attribute.”

```
[Flags][Flags]
internal enum Color {
    Red
}

برای تعداد کمی از صفت‌ها، هرچند، این معنی پیدا می‌کند که صفت را چندین بار بر یک هدف اعمال کنید. در FCL، کلاس صفت اجازه می‌دهد چندین نمونه از خودش بر یک هدف اعمال شود. اگر شما صریحاً AllowMultiple را به true تنظیم نکنید، صفت شما می‌تواند بیش از یکبار بر یک هدف انتخابی اعمال گردد.
```

دیگر ویژگی متعلق به صفت **Inherited AttributeUsageAttribute**، بیان می‌کند وقتی صفت به یک کلاس پایه اعمال می‌شود آیا باید بر کلاس‌های مشتق شده و متدهای بازنویسی شده اعمال گردد یا خیر. کد زیر نشان می‌دهد ارث بردن یک صفت به چه معنی است:

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Class | AttributeTargets.Method, Inherited=true)]
internal class TastyAttribute : Attribute {
}
```

```
[Tasty][Serializable]
internal class BaseType {
    [Tasty] protected virtual void DoSomething() { }
}
```

```
internal class DerivedType : BaseType {
    protected override void DoSomething() { }
}
```

در این کد، **TastyAttribute** و متدهای **DoSomething** در نظر گرفته شده‌اند چون کلاس **Tasty** به عنوان ارث برده شده (**Inherited=true**) علامت زده است. هر چند، **DerivedType** قابل سریالی کردن نیست چون کلاس **SerializableAttribute** از **DerivedType** (**Inherited=false**) علامت زده است. هم‌چنان‌که در فصل قبلی مذکور شد، اگر **DoSomething** را در کلاس **DerivedType** بروزرسانی کنیم، کامپایلر خطای زیر را اعلام می‌کند:

آگاه باشید که داتنت فربیورک تنها اهدافی از کلاس‌ها، متدها، ویژگی‌ها، رویدادها، فیلدها، مقادیر برگشتی متدها و پارامترها را قابل ارث بری در نظر می‌گیرد. پس وقتی شما یک نوع صفت تعریف می‌کنید، تنها اگر اهداف شما یکی از این هدف‌های است شما باید **Inherited** را به **true** تنظیم کنید. توجه کنید که صفت‌های به ارث برده شده باعث نمی‌شوند متادیتای اضافی برای نوع مشتق شده در مازول مدیریت شده تولید شود. من در این باره کمی جلوتر در بخش "شناسایی استفاده از یک صفت سفارشی" بیشتر خواهم گفت.

نکته اگر شما کلاس صفت خودتان را تعریف کنید و فراموش کنید یک صفت **AttributeUsage** بر کلاستان اعمال کنید، کامپایلر و CLR فرض می‌کند صفت شما می‌تواند بر تمام اهداف اعمال شود، می‌تواند فقط یکبار بر یک هدف اعمال شود و ارث برده شده است. این فرضیات از مقادیر پیش فرض در کلاس **AttributeUsageAttribute** تقلید می‌کند.

سازنده صفت و نوع‌های داده‌ای فیلد/ویژگی

هنگام تعریف کلاس صفت سفارشی خودتان، شما می‌توانید سازنده‌اش را تعریف کنید تا پارامترهایی بگیرد که برنامه‌نویسان هنگام اعمال یک نمونه از نوع صفت شما، باید تعیین کنند. به علاوه، شما می‌توانید فیلدها و ویژگی‌های عمومی غیر استاتیک در نوعتان تعریف کنید که تنظیماتی که یک برنامه‌نویس می‌تواند برای یک نمونه از کلاس صفت شما انتخاب کند را شناسایی می‌کند.

هنگام تعریف سازنده، فیلدها و ویژگی‌های نمونه از یک کلاس صفت، شما باید خودتان را به زیر مجموعه‌ی کوچکی از نوع‌های داده‌ای محدود کنید. به خصوص، مجموعه‌ی مجاز از نوع‌های داده‌ای به این‌ها محدود است: **UInt32**, **Int32**, **UInt16**, **Int16**, **SByte**, **Byte**, **Char**, **Boolean**, **Object**, **Type**, **String**, **Double**, **Single**, **UInt64**, **Int64** یا یک نوع شمارشی. به علاوه، شما می‌توانید از یک آرایه تک بعدی پایه صفر از هر یک از این نوع‌ها استفاده کنید. هر چند، شما باید از استفاده از آرایه‌ها خودداری کنید چون یک کلاس صفت سفارشی که سازنده‌اش یک آرایه بگیرد سازگار با **CLS** نیست.

هنگام اعمال یک صفت، شما باید یک عبارت که در زمان کامپایل ثابت است و با نوع تعریف شده توسط کلاس صفت مطابق است ارسال کنید. هرجا که کلاس صفت یک پارامتر **Type**، فیلد **Type** یا ویژگی **Type** تعریف می‌کند شما باید از عملگر **typeof** سی‌شارپ که در کد زیر نشان داده شده است، استفاده کنید. هر جا که کلاس صفت یک پارامتر **Object**، فیلد **Object** یا ویژگی **Object** تعریف می‌کند، شما می‌توانید یک **String**, **Int32** یا هر عبارت ثابت دیگری (**null**) ارسال کنید. اگر عبارت ثابت، یک نوع مقداری را نمایش دهد، وقتی یک نمونه از صفت ساخته شود، نوع مقداری در زمان اجرا بسته‌بندی خواهد شد.

مثالی از یک صفت و استفاده اش:

```
using System;

internal enum Color { Red }

[AttributeUsage(AttributeTargets.All)]
internal sealed class SomeAttribute : Attribute {
    public SomeAttribute(String name, Object o, Type[] types) {
        // 'name' refers to a String
        // 'o' refers to one of the legal types (boxing if necessary)
        // 'types' refers to a 1-dimension, 0-based array of Types
    }
}

[Some("Jeff", Color.Red, new Type[] { typeof(Math), typeof(Console) })]
internal sealed class SomeType { }
```

به صورت منطقی، وقتی کامپایلر، یک صفت سفارشی اعمال شده بر یک هدف را می‌باید، کامپایلر یک نمونه از کلاس صفت با فراخوانی سازنده‌اش و ارسال هر پارامتر تعیین شده‌ای می‌سازد. آنگاه کامپایلر هر فیلد و ویژگی عمومی را با استفاده از مقادیر تعیین شده در نحو سازنده مقداردهی اولیه می‌کند. حال که صفت سفارشی مقداردهی اولیه شد، کامپایلر وضعیت شی صفت را به درون ورودی جدول متادیتای هدف، سریالی می‌کند.

مهم من این را بهترین راه برای برنامه‌نویسان چهت تفکر درباره صفت‌های سفارشی یافته‌ام: نمونه‌هایی از کلاس‌هایی که به یک استریم بایت، سریالی شده و در متادیتا جای می‌گیرند. بعداً، در زمان اجرا، یک نمونه از کلاس می‌تواند با غیرسریالی کردن بایت‌های درون متادیتا ساخته شود. در واقعیت، آنچه اتفاق می‌افتد اینست که کامپایلر اطلاعات لازم برای ساخت یک نمونه از کلاس صفت را در متادیتا تولید می‌کند. هر پارامتر سازنده با یک شناسه نوع ۱ بایتی به همراه مقدار نوشته می‌شود. پس از "سریالی کردن" پارامترهای سازنده، کامپایلر هر یک از مقادیر فیلد و ویژگی‌های تعیین شده را با نوشتن نام فیلد/ویژگی به همراه یک شناسه نوع ۱ بایتی و سپس مقدار، تولید می‌کند. برای آرایه‌ها، تعداد عناصر ابتدا ذخیره می‌شود و به دنبال آن تک تک عناصر ذخیره می‌شوند.

شناسایی استفاده از یک صفت سفارشی

تعريف یک کلاس صفت به تنها یک فایله است. مطمئناً، شما می‌توانید تمام کلاس‌های صفت را که می‌خواهید تعریف کرده و نمونه‌هایی از آن‌ها را که می‌خواهید، اعمال کنید اما این فقط باعث تولید متادیتای اضافی در اسمبلی می‌شود. رفتار برنامه شما تغییر نخواهد کرد.

در فصل ۱۵ "نوع‌های شمارشی و پرچم‌های بیتی" شما دیدید که اعمال صفت **Flags** بر یک نوع شمارشی، رفتار متدهای **Format** و **ToString** از **System.Enum** را تغییر داد. علت این که این متدها متفاوت رفتار می‌کنند اینست که آن‌ها در زمان اجرا برسی می‌کنند آیا نوع شمارشی که بر روی آن عمل می‌کنند دارای متادیتای صفت **Flags** است یا خیر. کد می‌تواند وجود صفت‌ها را با استفاده از یک تکنولوژی به نام رفلکشن reflection تشخیص دهد. من نمایش کوچکی از رفلکشن را در اینجا نشان می‌دهم اما آن‌ها را به صورت کامل در فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن" بحث می‌کنم. اگر شما کارمند مایکروسافت و مسئول پیاده‌سازی متدهای **Format** از **Enum** بودید، شما آن را اینگونه پیاده‌سازی می‌کردید:

```
public static String Format(Type enumType, Object value, String format) {
    ...
    // Does the enumerated type have an instance of
    // the FlagsAttribute type applied to it?
    if (enumType.IsDefined(typeof(FlagsAttribute), false)) {
        // Yes; execute code treating value as a bit flag enumerated type.
        ...
    } else {
        // No; execute code treating value as a normal enumerated type.
        ...
    }
}
```

این کد، متدهای **Type** از **IsDefined** را فراخوانی می‌کند و به صورت موثر از سیستم درخواست می‌کند که به دنبال متادیتا برای نوع شمارشی بگردد و ببیند آیا یک نمونه از کلاس **FlagsAttribute** همراه آن هست یا خیر.

اگر **true** برگرداند، یک نمونه از **FlagsAttribute** با نوع شمارشی همراه است و متدهای **Format** می‌داند که با مقدار به گونه‌ای رفتار کند که گویا حاوی یک مجموعه از پرچم‌های بیتی است. اگر **false** برگرداند، **Format** با مقدار به عنوان یک نوع شمارشی معمولی رفتار می‌کند. پس اگر شما کلاس‌های صفت خودتان را تعریف کنید، شما باید کدی را هم پیاده‌سازی کنید که وجود یک نمونه از کلاس صفت شما (روی یک هدف) را بررسی کند و آنگاه کد جایگزینی را اجرا کند. این چیزی است که صفت‌های سفارشی را سیار کاربردی و مفید می‌کند.

FCL راههای زیادی برای بررسی وجود یک صفت ارائه می‌کند. اگر شما وجود یک صفت را از طریق یک شی **System.Object** بررسی کنید، شما می‌توانید از متدهای **IsDefined** که قبلاً نشان داده شد استفاده کنید. هر چند، گاهی اوقات شما می‌خواهید یک صفت را روی یک هدف به جز یک نوع، بررسی کنید، مثل یک اسمبلی، یک ماژول یا یک متدهای رفتاری که تعریف شده توسط کلاس **System.Attribute** تمرکز کنیم. شما

بخاطر دارید که تمام صفت‌های سازگار با **CLS** از **System.Attribute** مشتق شده‌اند. این کلاس سه متده استاتیک برای بدست آوردن صفت‌های همراه با یک هدف تعریف می‌کند: **GetCustomAttributes** و **GetCustomAttribute** و **IsDefined**. هر یک از این سه تابع، چندین نسخه بارگذاری شده دارند. برای مثال، هر متده یک نسخه دارد که روی اعضای نوع (کلاس‌ها، ساختارها، شمارشی‌ها، رابطه‌ها، نماینده‌ها، سازنده‌ها، متدها، ویژگی‌ها، فیلدها، رویدادها و نوع‌ها برگشتی)، پارامترها، مازول‌ها و اسمبلی‌ها کار می‌کند. همچنین نسخه‌هایی وجود دارد که به شما اجازه می‌دهند به سیستم بگویید در سلسه مرتب وراثت حرکت کند تا صفت‌های به ارت برده شده را در نتایج، شامل کنند. جدول ۱۸-۱ به صورت خلاصه آنچه هر یک از متدها انجام می‌دهد را توصیف می‌کند.

جدول ۱۸-۱ متدهای **System.Attribute** که روی متادیتا منعکس می‌شوند (رفلکشن) و به دنبال نمونه‌های صفت‌های سفارشی سازگار با **CLS** می‌گردند

متده	توضیح
IsDefined	اگر حداقل یک نمونه از کلاس مشتق شده از Attribute همراه با هدف باشد، true بر می‌گرداند. این متده کاراست چون نمونه‌هایی از کلاس صفت تعیین شده را نمی‌سازد (غیر سریالی نمی‌کند).
GetCustomAttributes	یک آرایه که در آن هر عنصر یک نمونه از کلاس صفت تعیین شده می‌باشد که بر هدف اعمال گردیده است را بر می‌گرداند. اگر هیچ کلاس صفتی به متده نشود، آرایه حاوی تمام صفت‌های اعمال شده است؛ هر کلاسی می‌خواهد داشته باشد. هر نمونه با استفاده از پارامترها، فیلدها و ویژگی‌های تعیین شده حین کامپایل، ساخته (غیر سریالی) می‌شود. اگر هدف، هیچ نمونه‌ای از کلاس صفت تعیین شده را نداشت، یک آرایه خالی بر می‌گردد. این متده نوعاً با صفت‌هایی که AllowMultiple برای آن‌ها true شده باشد یا برای لیست کردن تمام صفت‌های اعمال شده، استفاده می‌شود.
GetCustomAttribute	یک نمونه از کلاس صفت تعیین شده که بر هدف اعمال گردیده را بر می‌گرداند. نمونه با استفاده از پارامترها، فیلدها و ویژگی‌های تعیین شده حین کامپایل، ساخته (غیر سریالی) می‌شود. اگر هدف، نمونه‌ای از کلاس صفت تعیین شده را نداشته باشد، null بر می‌گردد. اگر هدف چندین نمونه از صفت تعیین شده بر آن اعمال گردیده باشد، یک اکسپشن System.Reflection.AmbiguousMatchException تولید می‌شود. این متده نوعاً با صفت‌هایی که AllowMultiple برای آن‌ها false است استفاده می‌شود.

اگر شما بخواهید فقط ببینید آیا یک صفت بر یک هدف اعمال شده است، شما باید **IsDefined** را فراخوانی کنید چون از دو متده دیگر کاراتر است. هر چند، شما می‌دانید که وقتی یک صفت بر یک هدف اعمال می‌شود، شما می‌توانید، پارامترهایی برای سازنده صفت تعیین کرده و به صورت انتخابی فیلدها و ویژگی‌ها را تنظیم کنید. استفاده از **IsDefined** یک شی صفت نخواهد ساخت که سازنده‌اش را فراخوانی کند یا فیلد و ویژگی‌هایش را تنظیم کند.

اگر شما می‌خواهید یک شی صفت بسازید، شما باید **GetCustomAttribute** یا **GetCustomAttributes** را فراخوانی کنید. هر بار یکی از این متدها فراخوانی می‌شود، نمونه‌های جدیدی از نوع صفت تعیین شده می‌سازد و هر یک از فیلدها و ویژگی‌های متعلق به نمونه را بر اساس مقادیر تعیین شده در سورس کد تنظیم می‌کنند، این متده ارجاع‌هایی به نمونه‌هایی که سازنده‌اش را فراخوانی کنند که این اعمال شده را بر می‌گردانند.

وقتی شما یکی از این متده را فراخوانی می‌کنید، در درون، آن‌ها باید متادیتای مازول مدیریت شده را اسکن کنند، مقایسه‌های رشته‌ای انجام دهند تا کلاس صفت سفارشی تعیین شده را بیابند. واضح است، این عملیات‌ها زمان می‌برد. اگر شما نگران عملکرد هستید، شما باید به دنبال ذخیره نتایج این متدها به جای آنکه مکررا همان اطلاعات را درخواست کنید، باشید. فضای نام **System.Reflection** چندین کلاس تعريف می‌کند که به شما اجازه می‌دهند محتویات متادیتای یک مازول را بررسی کنید: **MethodInfo**, **Type**, **MemberInfo**, **ParameterInfo**, **Module**, **Assembly**, **Assemblies**, **ConstructorInfo**, **EventInfo**, **FieldInfo**, **PropertyInfo**, **Builder** و کلاس‌های **Builder***. تمام این کلاس‌ها هم متدهای **GetCustomAttributes** و **GetCustomAttribute** را ارائه می‌کنند. تنها **System.Attribute** را ارائه می‌کند.

نسخه‌ای از **GetCustomAttributes** که توسط کلاس‌های رفلکشن تعريف شده‌اند یک آرایه از نمونه‌های **Object[]** (به جای یک آرایه از نمونه‌های **Attribute[]**) بر می‌گردانند. این بدين خاطر است که کلاس‌های رفلکشن قادرند اشیاء کلاس‌های صفت غیرسازگار با **CLS** را برگردانند. شما نباید درباره این ناهماهنگی نگران باشید چون صفت‌های ناسازگار با **CLS** بسیار نادرند. در واقع، در تمام زمانی که من با دات‌نت فریمورک کار می‌کنم، تاکنون حتی یکی از آن‌ها را هم ندیده‌ام.

نکته آگاه باشید که تنها کلاس‌های رفلکشنی را پیاده سازی می‌کنند که برای پارامتر **Type** و **MethodInfo** متد‌های **Attribute** را ارث می‌کنند. تمام دیگر متد‌ها که صفت‌ها را جستجو می‌کنند پارامتر **inherit** را نادیده می‌گیرند و سلسله مراتب وراثت را بررسی نمی‌کنند. اگر شما نیاز به بررسی وجود یک صفت به ارث برده شده برای رویدادها، ویژگی‌ها، فیلد‌ها، سازنده‌ها یا پارامترها دارید، شما باید یکی از متد‌های **Attribute** را فراخوانی کنید.

یک چیز دیگر هست که شما باید از آن آگاه باشید: وقتی شما یک کلاس به **GetCustomAttributes** ارسال می‌کنید، این متد‌ها به دنبال موارد استفاده از کلاس صفت تعیین شده توسط شما یا هر کلاس صفت مشتق شده از کلاس تعیین شده، می‌گردند. اگر کد شما به دنبال یک کلاس صفت خاص است، شما باید یک بررسی اضافی روی مقادیر برگشته انجام دهید تا مطمئن شوید که آنچه این متد‌ها بر می‌گردانند دقیقاً آن چیزی است که شما به دنبال آن هستید. شاید هم شما بخواهید کلاس صفت خود را **sealed** تعریف کنید تا سردرگمی احتمالی را کاهش داده و این بررسی اضافی را حذف کنید.

در اینجا کد نمونه‌ای آمده است که تمام متد‌های تعریف شده درون یک نوع را لیست کرده و صفت اعمال شده به هر متد را نشان می‌دهد. کد فقط برای نمایش است، به صورت عادی شما این صفت‌های سفارشی را به این اهداف آنگونه که من انجام داده‌ام، اعمال نمی‌کنید.

```
using System;
using System.Diagnostics;
using System.Reflection;

[assembly: CLSCompliant(true)]

[Serializable]
[DefaultMemberAttribute("Main")]
[DebuggerDisplayAttribute("Richter", Name = "Jeff", Target = typeof(Program))]
public sealed class Program {
    [Conditional("Debug")]
    [Conditional("Release")]
    public void DoSomething() { }

    public Program() {
    }

    [CLSCompliant(true)]
    [STAThread]
    public static void Main() {
        // Show the set of attributes applied to this type
        ShowAttributes(typeof(Program));

        // Get the set of methods associated with the type
        MemberInfo[] members = typeof(Program).FindMembers(
            MemberTypes.Constructor | MemberTypes.Method,
            BindingFlags.DeclaredOnly | BindingFlags.Instance |
            BindingFlags.Public | BindingFlags.Static,
            Type.FilterName, "*");

        foreach (MemberInfo member in members) {
            // Show the set of attributes applied to this member
            ShowAttributes(member);
        }
    }
}
```

۳۵۳

```

        }

    }

    private static void ShowAttributes(MemberInfo attributeTarget) {
        Attribute[] attributes = Attribute.GetCustomAttributes(attributeTarget);

        Console.WriteLine("Attributes applied to {0}: {1}",
            attributeTarget.Name, (attributes.Length == 0 ? "None" : String.Empty));
        foreach (Attribute attribute in attributes) {
            // Display the type of each applied attribute
            Console.WriteLine(" {0}", attribute.GetType().ToString());
            if (attribute is DefaultMemberAttribute)
                Console.WriteLine(" MemberName={0}",
                    ((DefaultMemberAttribute) attribute).MemberName);

            if (attribute is ConditionalAttribute)
                Console.WriteLine(" ConditionString={0}",
                    ((ConditionalAttribute) attribute).ConditionString);

            if (attribute is CLSCompliantAttribute)
                Console.WriteLine(" IsCompliant={0}",
                    ((CLSCompliantAttribute) attribute).IsCompliant);

            DebuggerDisplayAttribute dda = attribute as DebuggerDisplayAttribute;
            if (dda != null) {
                Console.WriteLine(" Value={0}, Name={1}, Target={2}",
                    dda.value, dda.Name, dda.Target);
            }
        }
        Console.WriteLine();
    }
}

```

ساخت و اجرای این برنامه خروجی زیر را تولید می کند:

Attributes applied to Program:

```

System.SerializableAttribute
System.Diagnostics.DebuggerDisplayAttribute
    Value=Richter, Name=Jeff, Target=Program
System.Reflection.DefaultMemberAttribute
    MemberName=Main

```

Attributes applied to DoSomething:

```

System.Diagnostics.ConditionalAttribute
    ConditionString=Release
System.Diagnostics.ConditionalAttribute
    ConditionString=Debug

```

Attributes applied to Main:

```
System.CLSCompliantAttribute
```

```
IsCompliant=True
System.STAThreadAttribute

Attributes applied to .ctor: None
```

بررسی تطابق دو نمونه صفت در مقابل هم

حال که کد شما می‌داند چگونه بررسی کند آیا یک صفت بر یک هدف اعمال شده است، اکنون شاید بخواهد فیلدهای صفت را بررسی کند تا ببیند چه مقادیری دارند. یک راه انجام چنین کاری نوشتن کدی است که صریحاً مقادیر فیلدهای کلاس صفت را بررسی کند. به هر حال، متد **Object.Equals** از **System.Attribute** برای بازنویسی می‌کند و در درون، این متد، نوع‌های دو شی را بررسی می‌کند. اگر آن‌ها یکی نبودند، **false** بر **Equals** بر می‌گرداند. اگر نوع‌ها یکی بودند، سپس **Equals** از رفلکشن برای مقایسه مقادیر فیلدهای دو شی صفت (با فراخوانی **Equals** روی هر فیلد) استفاده می‌کند. اگر تمام فیلدها مطابق بودند، آنگاه **true** برگردانده می‌شود، در غیر این صورت **false** برگردانده می‌شود. شاید شما **Equals** را در کلاس صفت خودتان بازنویسی کنید تا استفاده از رفلکشن را حذف کرده و عملکرد را بهبود بخشید.

یک متد مجازی **Match** از **System.Attribute** نیز ارائه می‌کند که شما می‌توانید برای فراهم کردن معانی غنی تر، آن را بازنویسی کنید. پیاده‌سازی پیش‌فرض از **Match** به سادگی **Equals** را فراخوانی کرده و نتیجه‌اش را بر می‌گرداند. کد زیر نشان می‌دهد چگونه **Match** و **Equals** (که اگر یک صفت یک زیرمجموعه از دیگری را نمایش دهد، **true** بر می‌گرداند) را بازنویسی کنید و سپس نشان می‌دهد چگونه **Match** استفاده می‌شود:

```
using System;
```

```
[Flags]
internal enum Accounts {
    Savings = 0x0001,
    Checking = 0x0002,
    Brokerage = 0x0004
}

[AttributeUsage(AttributeTargets.Class)]
internal sealed class AccountsAttribute : Attribute {
    private Accounts m_accounts;

    public AccountsAttribute(Accounts accounts) {
        m_accounts = accounts;
    }

    public override Boolean Match(object obj) {
        // If the base class implements Match and the base class
        // is not Attribute, then uncomment the line below.
        // if (!base.Match(obj)) return false;

        // Since 'this' isn't null, if obj is null,
        // then the objects can't match
        // NOTE: This line may be deleted if you trust
        // that the base type implemented Match correctly.
        if (obj == null) return false;

        // If the objects are of different types, they can't match
        // NOTE: This line may be deleted if you trust
        // that the base type implemented Match correctly.
```

۳۵۵

```
if (this.GetType() != obj.GetType()) return false;

// Cast obj to our type to access fields. NOTE: This cast
// can't fail since we know objects are of the same type
AccountsAttribute other = (AccountsAttribute) obj;

// Compare the fields as you see fit
// This example checks if 'this' accounts is a subset
// of others' accounts
if ((other.m_accounts & m_accounts) != m_accounts)
    return false;

return true; // Objects match
}

public override Boolean Equals(Object obj) {
    // If the base class implements Equals, and the base class
    // is not object, then uncomment the line below.
    // if (!base.Equals(obj)) return false;

    // Since 'this' isn't null, if obj is null,
    // then the objects can't be equal
    // NOTE: This line may be deleted if you trust
    // that the base type implemented Equals correctly.
    if (obj == null) return false;

    // If the objects are of different types, they can't be equal
    // NOTE: This line may be deleted if you trust
    // that the base type implemented Equals correctly.
    if (this.GetType() != obj.GetType()) return false;

    // Cast obj to our type to access fields. NOTE: This cast
    // can't fail since we know objects are of the same type
    AccountsAttribute other = (AccountsAttribute) obj;

    // Compare the fields to see if they have the same value
    // This example checks if 'this' accounts is the same
    // as other's accounts
    if (other.m_accounts != m_accounts)
        return false;

    return true; // Objects are equal
}

// Override GetHashCode since we override Equals
public override Int32 GetHashCode() {
    return (Int32) m_accounts;
}
```

}

```
[Accounts(Accounts.Savings)]
internal sealed class ChildAccount { }

[Accounts(Accounts.Savings | Accounts.Checking | Accounts.Brokerage)]
internal sealed class AdultAccount { }

public sealed class Program {
    public static void Main() {
        CanwriteCheck(new ChildAccount());
        CanwriteCheck(new AdultAccount());

        // This just demonstrates that the method works correctly on a
        // type that doesn't have the AccountsAttribute applied to it.
        CanwriteCheck(new Program());
    }

    private static void CanwriteCheck(Object obj) {
        // Construct an instance of the attribute type and initialize it
        // to what we are explicitly looking for.
        Attribute checking = new AccountsAttribute(Accounts.Checking);

        // Construct the attribute instance that was applied to the type
        Attribute validAccounts = Attribute.GetCustomAttribute(
            obj.GetType(), typeof(AccountsAttribute), false);

        // If the attribute was applied to the type AND the
        // attribute specifies the "Checking" account, then the
        // type can write a check
        if ((validAccounts != null) && checking.Match(validAccounts)) {
            Console.WriteLine("{0} types can write checks.", obj.GetType());
        } else {
            Console.WriteLine("{0} types can NOT write checks.", obj.GetType());
        }
    }
}
```

ساخت و اجرای این برنامه خروجی زیر را تولید می کند:

```
ChildAccount types can NOT write checks.
AdultAccount types can write checks.
Program types can NOT write checks.
```

شناسایی استفاده از یک صفت سفارشی بدون ساخت اشیاء مشتق شده از Attribute

در این بخش، من یک راه جایگزین برای شناسایی صفات های سفارشی اعمال شده بر یک ورودی متادیتا را بحث می کنم. در برخی سناریوهایی که امنیت مهم است، این تکنیک جایگزین، اطمینان حاصل می کند هیچ کدی در یک کلاس مشتق شده از **Attribute** اجرا نخواهد شد. گذشته از این، وقتی شما متدهای **GetCustomAttribute(s)** را فراخوانی می کنید، در درون، این متدها سازنده کلاس صفت را فراخوانی کرده و می توانند

متدهای دستیابی **set** ویژگی را نیز فراخوانی کنند. به علاوه، اولین دسترسی به یک نوع باعث می‌شود CLR سازنده‌ی نوع (type constructor) متعلق به نوع را (در صورت وجود) فراخوانی کند. سازنده، متدهای سازنده نوع می‌توانند حاوی کدی باشند که هرگاه کدی فقط به دنبال یک صفت می‌گردد، اجرا شوند. این اجازه می‌دهد که ناشناخته در AppDomain اجرا شود و این آسیب پذیری امنیتی احتمالی را به دنبال دارد.

برای یافتن صفت‌ها بدون اجازه دادن به اجرای کد کلاس صفت، شما از کلاس **System.Reflection.CustomAttributeData** استفاده می‌کنید. این کلاس یک متده استاتیک برای بدست آوردن صفت‌های همراه با یک هدف ارائه می‌کند: **GetCustomAttributes**. این متده چهار سربارگذاری دارد: یکی از آن‌ها یک **Assembly** می‌گیرد، یکی از آن‌ها یک **Module**، یکی از آن‌ها یک **ParameterInfo** و یکی از آن‌ها یک **MemberInfo** می‌گیرد. این کلاس در فضای نام **System.Reflection** تعریف شده است که در فصل ۲۳ بحث خواهد شد. نوع، شما از کلاس **ReflectionOnlyLoad** برای آنالیز صفت‌های درون متادیتا برای یک اسمبلی که از طریق متده استاتیک **CustomAttributeData**، بارگذاری شده است استفاده می‌کنید (این هم در فصل ۲۳ بحث می‌شود). به طور خلاصه، یک **ReflectionOnlyLoad** یک اسمبلی را به نحوی بارگذاری می‌کند که مانع از آن می‌شود CLR هر گونه کدی درون آن را اجرا کند، این شامل سازنده‌های نوع نیز می‌شود.

متده **GetCustomAttributes** از **CustomAttributeData** در یک شی از نوع **CustomAttributeData** مجموعه از اشیاء **CustomAttributeData**، مثل یک کارخانه عمل می‌کند. یعنی، وقتی شما آن را فراخوانی می‌کنید، یک مجموعه از اشیاء **CustomAttributeData** بر می‌گرداند. مجموعه حاوی یک عنصر به ازای هر صفت سفارشی اعمال شده بر هدف تعیین شده می‌باشد. برای هر شی **CustomAttributeData**، شما می‌توانید تعدادی ویژگی‌های فقط‌خواندنی آن را بخوانید تا تعیین کنید صفت چگونه ساخته و مقداردهی اولیه می‌شود. به خصوص، ویژگی **Constructor** بیان می‌کند کدام متده سازنده می‌باشد فراخوانی شود و ویژگی **ConstructorArguments** آرگومان‌هایی که می‌باشد به این سازنده ارسال شوند را در قالب یک نمونه از **NamedArguments** بر می‌گرداند، و ویژگی **NamedArguments** فیلد/ویژگی‌هایی که می‌باشد تنظیم شوند را به عنوان یک نمونه از **CustomAttributeNamedArgument** بر می‌گرداند. توجه کنید من در جملات قبلی گفتم "می‌باشد" چون سازنده و متدهای دستیابی **set** در حقیقت فراخوانی نمی‌شوند – ما امنیت بیشتری با جلوگیری از اجرای متدهای کلاس صفت، بدست آورده‌ایم.

نسخه تغییر یافته نمونه کد قبلی که از کلاس **CustomAttributeData** برای بدست آوردن امن صفت‌های اعمالی بر اهداف مختلف استفاده می‌کند:

```
using System;
using System.Diagnostics;
using System.Reflection;
using System.Collections.Generic;
```

```
[assembly: CLSCompliant(true)]
```

```
[Serializable]
[DefaultMemberAttribute("Main")]
[DebuggerDisplayAttribute("Richter", Name="Jeff", Target=typeof(Program))]
public sealed class Program {
```

```
    [Conditional("Debug")]
    [Conditional("Release")]
    public void DoSomething() { }
```

```
    public Program() {
    }
```

```
    [CLSCompliant(true)]
    [STAThread]
    public static void Main() {
        // Show the set of attributes applied to this type
        ShowAttributes(typeof(Program));
    }
}
```

```
// Get the set of methods associated with the type
```

```

MethodInfo[] members = typeof(Program).FindMembers(
    MemberTypes.Constructor | MemberTypes.Method,
    BindingFlags.DeclaredOnly | BindingFlags.Instance |
    BindingFlags.Public | BindingFlags.Static,
    Type.FilterName, "*");

foreach (MethodInfo member in members) {
    // Show the set of attributes applied to this member
    ShowAttributes(member);
}
}

private static void ShowAttributes(MemberInfo attributeTarget) {
    IList<CustomAttributeData> attributes =
        CustomAttributeData.GetCustomAttributes(attributeTarget);

    Console.WriteLine("Attributes applied to {0}: {1}",
        attributeTarget.Name, (attributes.Count == 0 ? "None" : String.Empty));

    foreach (CustomAttributeData attribute in attributes) {
        // Display the type of each applied attribute
        Type t = attribute.Constructor.DeclaringType;
        Console.WriteLine(" {0}", t.ToString());
        Console.WriteLine(" Constructor called={0}", attribute.Constructor);

        IList<CustomAttributeTypedArgument> posArgs = attribute.ConstructorArguments;
        Console.WriteLine(" Positional arguments passed to constructor:" +
            ((posArgs.Count == 0) ? " None" : String.Empty));
        foreach (CustomAttributeTypedArgument pa in posArgs) {
            Console.WriteLine(" Type={0}, Value={1}", pa.ArgumentType, pa.Value);
        }

        IList<CustomAttributeNamedArgument> namedArgs = attribute.NamedArguments;
        Console.WriteLine("Named arguments set after construction:" +
            ((namedArgs.Count == 0) ? " None" : String.Empty));
        foreach(CustomAttributeNamedArgument na in namedArgs) {
            Console.WriteLine(" Name={0}, Type={1}, Value={2}",
                na.MemberInfo.Name, na.TypedValue.ArgumentType, na.TypedValue.Value);
        }

        Console.WriteLine();
    }
    Console.WriteLine();
}
}

```

ساخت و اجرای این برنامه خروجی زیر را تولید می کند:

۳۵۹

Attributes applied to Program:

```
System.SerializableAttribute  
Constructor called=Void .ctor()  
Positional arguments passed to constructor: None  
Named arguments set after construction: None
```

```
System.Diagnostics.DebuggerDisplayAttribute  
Constructor called=Void .ctor(System.String)  
Positional arguments passed to constructor:  
    Type=System.String, Value=Richter  
Named arguments set after construction:  
    Name=Name, Type=System.String, Value=Jeff  
    Name=Target, Type=System.Type, Value=Program
```

```
System.Reflection.DefaultMemberAttribute  
Constructor called=Void .ctor(System.String)  
Positional arguments passed to constructor:  
    Type=System.String, Value=Main  
Named arguments set after construction: None
```

Attributes applied to DoSomething:

```
System.Diagnostics.ConditionalAttribute  
Constructor called=Void .ctor(System.String)  
Positional arguments passed to constructor:  
    Type=System.String, Value=Release  
Named arguments set after construction: None
```

```
System.Diagnostics.ConditionalAttribute  
Constructor called=Void .ctor(System.String)  
Positional arguments passed to constructor:  
    Type=System.String, Value=Debug  
Named arguments set after construction: None
```

Attributes applied to Main:

```
System.CLSCompliantAttribute  
Constructor called=Void .ctor(Boolean)  
Positional arguments passed to constructor:  
    Type=System.Boolean, Value=True  
Named arguments set after construction: None
```

```
System.STAThreadAttribute  
Constructor called=Void .ctor()  
Positional arguments passed to constructor: None  
Named arguments set after construction: None
```

Attributes applied to .ctor: None

کلاس های صفت شرطی

در طول زمان، سادگی تعریف، اعمال و رفلکشن روی صفت‌ها باعث شد برنامه‌نویسان از آن‌ها بیشتر و بیشتر استفاده کنند. استفاده از صفت‌ها یک راه بسیار آسان برای حاشیه نویسی کدتان است در حالیکه ویژگی‌های بسیار غنی را همزمان پیاده سازی می‌کنید. اخیراً، برنامه‌نویسان از صفت‌ها برای کمک به طراحی و خطایابی استفاده می‌کنند. برای نمونه، ابزار آنالیز کد ویژوال استودیو (FxCopCmd.exe) یک System.Diagnostics.CodeAnalysis.SuppressMessageAttribute ارائه می‌کند که شما می‌توانید بر نوع‌ها و اعضا اعمال کنید تا مانع از گزارش نقض یک قانون خاص، توسط ابزار آنالیز شوید. این صفت تنها توسط کد ابزار آنالیز جستجو می‌شود، صفت هرگز وقتی یک برنامه به صورت عادی اجرا می‌شود، جستجو نمی‌گردد. وقتی از آنالیز کد استفاده نمی‌شود، وجود صفت‌های SuppressMessage در متادیتا منجر به بزرگ شدن آن می‌شود و در نتیجه بر عملکرد برنامه شما ضربه می‌زند. خیلی خوب است اگر راهی آسان باشد که کامپایلر، صفت‌های SuppressMessage را تهیا در صورتی که شما قصد دارید از ابزار آنالیز کد استفاده کنید، تولید کند. خوشبختانه، راهی برای انجام این کار با استفاده از کلاس‌های صفت‌های شرطی وجود دارد.

یک کلاس صفت که System.Diagnostics.ConditionalAttribute بر آن اعمال شده باشد یک کلاس صفت شرطی conditional attribute class نامیده می‌شود. یک نمونه ببینید:

```
//#define TEST
#define VERIFY

using System;
using System.Diagnostics;

[Conditional("TEST")][Conditional("VERIFY")]
public sealed class CondAttribute : Attribute {
}

[Cond]
public sealed class Program {
    public static void Main() {
        Console.WriteLine("CondAttribute is {0}applied to Program type.",
            Attribute.isDefined(typeof(Program),
            typeof(CondAttribute)) ? "" : "not ");
    }
}
```

وقتی کامپایلر می‌بیند یک نمونه از CondAttribute بر یک هدف اعمال شده است، کامپایلر تنها در صورتی اطلاعات صفت را در متادیتا تولید می‌کند که نماد VERIFY یا TEST را دارد. وقتی کد حاوی هدف کامپایل می‌شود تعریف شده باشند. هرچند، متادیتا، تعریف کلاس صفت و پیاده‌سازی هنوز هم در اسمبلی وجود دارند.

فصل ۱۹: نوع های مقداری تهی پذیر

همانگونه که می‌دانید، یک متغیر نوع مقداری هرگز نمی‌تواند **null** باشد و آن همیشه خودش حاوی مقدار نوع مقداری است. در واقع، به همین علت به آن‌ها نوع مقداری می‌گویند. متأسفانه، سناریوهای وجود دارد که این یک مشکل است. برای نمونه، هنگام طراحی یک پایگاه داد، این امکان وجود دارد که نوع داده‌ای یک ستون را یک عدد ۳۲ بیتی تعریف کنید که به نوع داده **Int32** در کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) منطبق شود. اما یک ستون در یک پایگاه داده می‌تواند یک مقدار تهی پذیر را نشان دهد. یعنی نداشتن مقدار در یک ردیف و ستون، مشکلی ندارد. کار با داده‌های پایگاه داده با استفاده از داتنت فریمورک می‌تواند بسیار مشکل باشد. در CLR راهی وجود ندارد که یک مقدار **Int32** را به عنوان **null** نمایش دهد.

نکته Table Adapter های ADO.NET از نوع های تهی پذیر پشتیبانی می‌کنند. اما متأسفانه، نوع های درون فضای نام **System.Data.SqlTypes** با نوع های تهی پذیر جایگزین نمی‌شوند، چون تطابق یک به یک بین دو نوع وجود ندارد. برای نمونه، نوع **SqlDecimal** ماکریم ۳۸ رقم دارد در حالیکه نوع معمولی **Decimal** فقط به ۲۹ رقم می‌رسد. به علاوه نوع **SqlString** دارای اطلاعات محل و مقایسه در درون خودش می‌باشد که توسط نوع عادی **String** پشتیبانی نمی‌شود.

یک مثال دیگر: در جاوا، کلاس **java.util.Date** یک نوع ارجاعی است و بابراین، یک متغیر از نوع می‌تواند به **null** تنظیم شود اما در CLR، یک **System.DateTime** یک نوع مقداری است و یک متغیر **DateTime** هرگز نمی‌تواند **null** شود. اگر یک برنامه نوشته شده در جاوا بخواهد با یک وب سرویس که با **CLR** کار می‌کند یک تاریخ/زمان را تبادل کند، اگر برنامه جاوایک **null** ارسال کند مشکلی پیش می‌آید چون CLR راهی برای نمایش و عمل روی آن ندارد.

برای بهبود این وضعیت، مایکروسافت مفهوم نوع های مقداری تهی پذیر را به CLR افزود. برای درک چگونگی عملکرد آن‌ها، ابتدا باید به کلاس **System.Nullable<T>** اینگونه است:

```
[Serializable, StructLayout(LayoutKind.Sequential)]
public struct Nullable<T> where T : struct {

    // These 2 fields represent the state
    private Boolean hasValue = false;      // Assume null
    internal T value = default(T);         // Assume all bits zero
    public Nullable(T value) {
        this.value = value;
        this.hasValue = true;
    }

    public Boolean HasValue { get { return hasValue; } }

    public T Value {
        get {
            if (!hasValue)
                throw new InvalidOperationException(
                    "Nullable object must have a value.");
        }
        return value;
    }

    public T GetValueOrDefault() { return value; }
}
```

```

public T GetValueOrDefault(T defaultValue) {
    if (!HasValue) return defaultValue;
    return value;
}

public override Boolean Equals(Object other) {
    if (!HasValue) return (other == null);
    if (other == null) return false;
    return value.Equals(other);
}

public override int GetHashCode() {
    if (!HasValue) return 0;
    return value.GetHashCode();
}

public override string ToString() {
    if (!HasValue) return "";
    return value.ToString();
}

public static implicit operator Nullable<T>(T value) {
    return new Nullable<T>(value);
}

public static explicit operator T(Nullable<T> value) {
    return value.Value;
}
}

```

همانگونه که می‌بینید، این کلاس مفهوم یک نوع مقداری که **null** هم می‌تواند باشد را کپسوله می‌کند. چون **Nullable<T>** خودش یک نوع مقداری است، نمونه‌های آن بسیار سبک هستند یعنی، نمونه‌ها می‌توانند هنوز در پشتۀ باشند و یک نمونه از آن، هم اندازه‌ی نوع مقداری اصلی به اضافه‌ی اندازه‌ی یک فیلد **Boolean** است. توجه کنید که پارامتر نوع از **struct**, **T**, **Nullable** محدود شده است. این بدین خاطر است که نوع‌های ارجاعی از قبل می‌توانند **null** باشند.

پس اکنون، اگر شما بخواهید از یک **Int32** تهی پذیر در کدتان استفاده کنید، شما می‌توانید چیزی شبیه به این بنویسید:

```

Nullable<Int32> x = 5;
Nullable<Int32> y = null;
Console.WriteLine("x: HasValue={0}, Value={1}", x.HasValue, x.Value);
Console.WriteLine("y: HasValue={0}, Value={1}", y.HasValue, y.GetValueOrDefault());
وقتی من این کد را کامپایل و اجرا می‌کنم، خروجی زیر را می‌گیرم:
x: HasValue=True, Value=5
y: HasValue=False, Value=0

```

پشتیبانی سی‌شارپ برای نوع‌های مقداری تهی پذیر

در کد توجه کنید که سی‌شارپ به شما اجازه داد از نحو بسیار ساده‌ای برای مقداردهی دو متغیر **x** و **y** استفاده کنید. در حقیقت تیم سی‌شارپ می‌خواهند نوع‌های مقداری تهی پذیر را در زبان سی‌شارپ نهادینه کرده، آن‌ها را به شهروندان درجه اول تبدیل کنند. تا آن زمان، سی‌شارپ

یک نحو تمیزتر برای کار با نوع‌های مقداری تهی پذیر ارائه می‌کند. سی‌شارپ به کد اجازه می‌دهد متغیرهای **x** و **y** را همراه با علامت سوال، اینگونه تعریف کنند:

```
Int32? x = 5;
Int32? y = null;

در سی‌شارپ Nullable<Int32> مترادف است. اما سی‌شارپ از این هم فراتر می‌رود. سی‌شارپ به شما اجازه می‌دهد تا تبدیل‌ها را روی نمونه‌های تهی پذیر انجام دهید و سی‌شارپ همچنین اعمال عملگر بر نمونه‌های تهی پذیر را پشتیبانی می‌کند. کد زیر نمونه‌هایی از این را نشان می‌دهد:
```

```
private static void ConversionsAndCasting()
{
    // Implicit conversion from non-nullable Int32 to Nullable<Int32>
    Int32? a = 5;

    // Implicit conversion from 'null' to Nullable<Int32>
    Int32? b = null;

    // Explicit conversion from Nullable<Int32> to non-nullable Int32
    Int32 c = (Int32) a;

    // Casting between nullable primitive types
    Double? d = 5; // Int32->Double? (d is 5.0 as a double)
    Double? e = b; // Int32?->Double? (e is null)
}
```

سی‌شارپ همچنین به شما اجازه می‌دهد عملگرها را روی نمونه‌های تهی پذیر اعمال کنید. کد زیر نمونه‌هایی از این را نشان می‌دهد:

```
private static void Operators()
{
    Int32? a = 5;
    Int32? b = null;

    // Unary operators (+ ++ - -- ! ~)
    a++;           // a = 6
    b = -b;        // b = null

    // Binary operators (+ - * / % & | ^ << >>)
    a = a + 3;    // a = 9
    b = b * 3;    // b = null;

    // Equality operators (== !=)
    if (a == null) { /* no */ } else { /* yes */ }
    if (b == null) { /* yes */ } else { /* no */ }
    if (a != b) { /* yes */ } else { /* no */ }

    // Comparison operators (<> <= >=)
    if (a < b) { /* no */ } else { /* yes */ }
}
```

سی‌شارپ این عملگرها را اینگونه تفسیر می‌کند:

- **عملگرهای یکانی** (**+**, **++**, **-**, **--**, **!**, **~**) اگر عملوند **null** باشد حاصل **null** است.

- **عملگرهای باینری** (**+**, **-**, *****, **/**, **%**, **&**, **|**, **^**, **<<**, **>>**) اگر هر یک از عملوندها **null** باشد حاصل **null** است. هر چند، یک اکسپشن تولید می‌شود وقتی **&** و **|** روی عملوندهای **Boolean?** عمل می‌کنند تا رفتار این دو عملگر همان رفتاری باشد که توسط منطق سه مقداری

ارائه می‌شود. برای این دو عملگر، اگر هیچ کدام از عملوندها **null** نباشد، عملگر طبق انتظار عمل می‌کند و اگر هر دو عملوند **null** باشند، حاصل **null** است. رفتار بخصوصی ایجاد می‌شود وقتی فقط یکی از عملوندها **null** باشد. جدول زیر نتایج تولید شده توسط این دو عملگر را برای تمام ترکیبیهای **true** و **false** نشان می‌دهد:

null	false	true	عملگر ۱ ← ۱
			عملگر ۲ ↓ ۲
& = null	& = false	& = true	true
 = true	 = true	 = true	
& = false	& = false	& = false	false
 = null	 = false	 = true	
& = null	& = false	& = null	null
 = null	 = null	 = true	

- **عملگرهای برابری (== و !=)** اگر هر دو عملوند **null** نباشد، آن‌ها برابرند. اگر یکی از عملوندها **null** باشد، آن‌ها برابر نیستند. اگر هیچ کدام از عملوندها **null** نباشد، مقادیر را مقایسه می‌کند که آیا برابرند.

- **عملگرهای رابطه‌ای (< و > و == و !=)** اگر هر کدام از عملوندها **null** نباشد، حاصل **false** است. اگر هیچ کدام از عملوندها **null** نباشد مقادیر را مقایسه می‌کند.

شما باید آگاه باشید که دستکاری نمونه‌های تهی پذیر کد زیادی تولید می‌کند. برای مثال، متذیر را بینید:

```
private static Int32? NullableCodeSize(Int32? a, Int32? b) {
    return a + b;
}
```

وقتی من این متذیر را کامپایل می‌کنم، کد `IL` زیادی تولید می‌شود که عمل روی نوع‌های تهی پذیر را از انجام همان عمل روی نوع‌های غیرتهی پذیر کندر می‌کند. معادل سی‌شارپ برای کد `IL` تولید شده توسط کامپایلر اینست:

```
private static Nullable<Int32> NullableCodeSize(Nullable<Int32> a, Nullable<Int32> b) {
    Nullable<Int32> nullable1 = a;
    Nullable<Int32> nullable2 = b;
    if (!(nullable1.HasValue & nullable2.HasValue)) {
        return new Nullable<Int32>();
    }
    return new Nullable<Int32>(nullable1.GetValueOrDefault() +
        nullable2.GetValueOrDefault());
}
```

سرانجام، بگذرید اشاره کنم که شما می‌توانید نوع‌های مقداری خود را تعریف کنید که عملگرهای مختلفی که در بالا ذکر شدند را سربارگذاری می‌کنند. من چگونگی انجام این کار را در بخش "متدهای سربارگذاری عملگر" در فصل ۸ "متدها" بحث کردم. اگر شما سپس از یک نمونه تهی پذیر از نوع مقداری خودتان استفاده کنید، کامپایلر کار صحیح را انجام داده و عملگر سربارگذاری شده‌ی شما را فراخوانی می‌کند. برای مثال، تصور کنید شما یک نوع مقداری **Point** دارید که سربارگذاری‌هایی برای عملگرهای `==` و `!=` را اینگونه تعریف می‌کند:

```
using System;

internal struct Point {
    private Int32 m_x, m_y;
    public Point(Int32 x, Int32 y) { m_x = x; m_y = y; }

    public static Boolean operator==(Point p1, Point p2) {
        return (p1.m_x == p2.m_x) && (p1.m_y == p2.m_y);
    }
}
```

```

        }

    public static Boolean operator!=(Point p1, Point p2) {
        return !(p1 == p2);
    }
}

در این لحظه، شما می‌توانید از نمونه‌های تهی پذیر از نوع Point استفاده کرده و کامپایلر عملگرهای سربارگذاری شده‌ی شما را فراخوانی خواهد کرد:
```

```

internal static class Program {
    public static void Main() {
        Point? p1 = new Point(1, 1);
        Point? p2 = new Point(2, 2);

        Console.WriteLine("Are points equal? " + (p1 == p2).ToString());
        Console.WriteLine("Are points not equal? " + (p1 != p2).ToString());
    }
}

```

وقتی من کد فوق را ساخته و اجرا می‌کنم، خروجی زیر را می‌گیرم:

```

Are points equal? False
Are points not equal? True

```

عملگر ترکیب گر تهی سی‌شارپ

سی‌شارپ یک عملگر به نام عملگر ترکیب گر تهی (??) دارد که دو عملوند می‌گیرد. اگر عملوند سمت چپ **null** نباشد، مقدار عملوند برگردانده می‌شود. اگر عملوند سمت چپ **null** باشد، مقدار عملوند راست برگردانده می‌شود. عملگر ترکیب گر تهی یک روش خیلی آسان برای تنظیم مقدار پیش فرض یک متغیر فراهم می‌کند.

یک ویژگی عالی از عملگر ترکیب گر تهی اینست که آن می‌تواند با نوع‌های ارجاعی و همچنین نوع‌های مقداری تهی پذیر استفاده از عملگر ترکیب گر تهی را نشان می‌دهد:

```

private static void NullCoalescingOperator() {
    Int32? b = null;

    // The line below is equivalent to:
    // x = (b.HasValue) ? b.Value : 123
    Int32 x = b ?? 123;
    Console.WriteLine(x); // "123"

    // The line below is equivalent to:
    // String temp = GetFilename();
    // filename = (temp != null) ? temp : "Untitled";
    String filename = GetFilename() ?? "Untitled";
}

```

برخی افراد بحث می‌کنند که عملگر ترکیب گر تهی فقط یک شکر نحوی (syntactical sugar) برای عملگر **:**? است و اینکه تیم کامپایلر سی‌شارپ نمی‌باشد این عملگر را به زبان اضافه کند. هر چند، عملگر ترکیب گر تهی دو بهبود نحوی مهم ارائه می‌کند. اول اینکه عملگر **:**? با عبارت‌ها بهتر عمل می‌کند:

```

Func<String> f = () => SomeMethod() ?? "Untitled";

```

این کد از کد زیر که نیاز به انتساب متغیر و چندین عبارت دارد ساده‌تر خواهد و درک می‌شود:

```

Func<String> f = () => { var temp = SomeMethod(); ...

```

```

return temp != null ? temp : "Untitled";};

بهبود دوم اینست که ?? در سناریوهای ترکیبی بهتر عمل می‌کند، برای مثال تک خط زیر:
String s = SomeMethod1() ?? SomeMethod2() ?? "Untitled";
از تکه کد زیر بسیار آسانتر خوانده و درک می‌شود:

String s;
var sm1 = SomeMethod1();
if (sm1 != null) s = sm1;
else {
    var sm2 = SomeMethod2();
    if (sm2 != null) s = sm2;
    else s = "Untitled";
}

```

CLR پشتیبانی ویژه برای نوع های مقداری تهی پذیر دارد

CLR برای نوع های مقداری تهی پذیر پشتیبانی درونی دارد. این پشتیبانی ویژه برای بسته‌بندی، باز کردن، فراخوانی **GetType** و فراخوانی متدهای رابط است و بدین علت به نوع های تهی پذیر داده است که آن‌ها راحت‌تر در CLR جای بگیرند. این همچنین باعث می‌شود آن‌ها عادی تر رفتار کنند همانند آنچه اغلب برنامه‌نویسان انتظار دارند. بگذارید نگاهی دقیق‌تر به پشتیبانی ویژه CLR برای نوع های تهی پذیر بیاندازیم.

بسته‌بندی نوع های مقداری تهی پذیر

یک متغیر **Nullable<Int32>** را تصور کنید که به صورت منطقی به **null** تنظیم شده است. اگر این متغیر به یک متدهای **Object** را دارد ارسال شود، متغیر باید بسته‌بندی گردد و یک ارجاع به **Nullable<Int32>** بسته‌بندی شده به متدهای ارسال می‌شود. این ایده آل نیست چون به متدهای **Object** یک مقدار غیر **null** ارسال شده است اگرچه متغیر **Nullable<Int32>** منطبقاً حاوی مقدار **null** است. برای حل این، CLR هنگام بسته‌بندی یک متغیر تهی پذیر کد خاصی را اجرا می‌کند تا این تصور که نوع های تهی پذیر شهر و ندان درجه یک در محیط هستند را حفظ کند.

مخصوصاً وقتی CLR یک نمونه **Nullable<T>** را بسته‌بندی می‌کند بررسی می‌کند ببیند آیا آن **null** است و اگر هست، CLR در حقیقت چیزی را بسته‌بندی نمی‌کند و **null** برگردانده می‌شود. اگر نمونه تهی پذیر **Nullable<T>** نیست، CLR مقدار را از نمونه تهی پذیر بدست آورده و آن را بسته‌بندی می‌کند. به بیان دیگر، یک **Nullable<Int32>** با یک مقدار **5** به یک **Int32** بسته‌بندی شده با یک مقدار **5** تبدیل می‌شود.

کد زیر این رفتار را نشان می‌دهد:

```

// Boxing Nullable<T> is null or boxed T
Int32? n = null;
Object o = n; // o is null
Console.WriteLine("o is null={0}", o == null); // "True"

n = 5;
o = n; // o refers to a boxed Int32
Console.WriteLine("o's type={0}", o.GetType()); // "System.Int32"

```

باز کردن نوع های مقداری تهی پذیر

اجازه می‌دهد یک نوع مقداری بسته‌بندی شده **T** به یک **Nullable<T>** باز شود. اگر ارجاع به نوع مقداری بسته‌بندی شده **null** باشد و شما آن را به یک **Nullable<T>** باز می‌کنید، CLR مقدار **null** را **Nullable<T>** می‌کند. کد زیر این رفتار را نشان می‌دهد:

```

// Create a boxed Int32
Object o = 5;

// Unbox it into a Nullable<Int32> and into an Int32
Int32? a = (Int32?) o; // a = 5

```

۳۶۷

```
Int32 b = (Int32) o; // b = 5

// Create a reference initialized to null
o = null;

// "Unbox" it into a Nullable<Int32> and into an Int32
a = (Int32?) o;      // a = null
b = (Int32) o;       // NullReferenceException
```

فراخوانی GetType از طریق یک نوع مقداری تهی پذیر

هنگام فراخوانی **GetType** روی یک شی **Nullable<T>** در حقیقت دروغ گفته و به جای نوع **T**، نوع **Nullable<T>** را برمی‌گرداند. کد زیر این رفتار را نشان می‌دهد:

```
Int32? x = 5;

// The line below displays "System.Int32"; not "System.Nullable<Int32>"
Console.WriteLine(x.GetType());
```

فراخوانی متدهای رابط از طریق یک نوع مقداری تهی پذیر

در کد زیر، من **n**، یک **Nullable<Int32>** را به **IComparable<Int32>** می‌کنم. هرچند، نوع **Nullable<T>** یک نوع رابط، تبدیل (cast) می‌کنم، هرچند، نوع **IComparable<Int32>** را پیاده‌سازی نمی‌کند در حالیکه **Int32** می‌کند. کامپایلر سی‌شارپ اجازه می‌دهد به هر حال این کد کامپایل شود و بررسی کننده CLR این کد را قابل بررسی در نظر می‌گیرد تا برای شما نحو ساده تری فراهم کند.

```
Int32? n = 5;
Int32 result = ((IComparable) n).CompareTo(5);    // Compiles & runs OK
Console.WriteLine(result);                          // 0

اگر CLR این پشتیبانی ویژه را فراهم نمی‌کرد، برای شما نوشتن کدی که یک متدهای رابط را بروی یک نوع مقداری تهی پذیر فراخوانی کند، بسیار زحمت اور بود. شما مجبور بودید قبل از تبدیل به یک رابط، نوع مقداری باز شده را تبدیل کنید تا بتوانید فراخوانی را انجام دهید:
Int32 result = ((IComparable) (Int32) n).CompareTo(5); // Cumbersome
```

فصل ۲۰: اکسپشن ها و مدیریت وضعیت

این فصل تماماً دربارهٔ مدیریت خطاست. اما فقط در مورد آن نیست، چندین بخش برای مدیریت خطا وجود دارد. اول، ما تعریف می‌کنیم یک خطا در حقیقت چیست. سپس، بحث می‌کنیم چگونه شما کشف کنید چه موقع کدتان با یک خطا مواجه می‌شوید و چگونه برنامه را از این خطا اجیا کنید. در این لحظه، وضعیت به یک مسئلهٔ تبدیل می‌شود چون خطاهای تمایل دارند در زمان‌های نامناسبی رخ دهند. این اختلال وجود دارد که کد شما در وسط یک تغییر وضعیت باشد و با خطای مواجه شود، و کد شما احتتمالاً مجبور است به چند وضعیت عقب تا قبل از آنکه آن را تغییر دهد، برگردد. البته، ما همچنین بحث می‌کنیم چگونه کد شما، به فراخوانی کننده‌هایش اطلاع دهد که یک خطا را یافت کرده است.

به نظر من، مدیریت اکسپشن ضعیف ترین بخش اجرایی زبان مشترک (CLR) است و بنابراین باعث مشکلات فراوانی برای برنامه‌نویسان در نوشتن کد مدیریت شده می‌شود. در طول سال‌ها، مایکروسافت بهبودهای مهمی انجام داده تا به برنامه‌نویسان کمک کند با خطاب روبرو شوند اما من اعتقاد دارم هنوز کارهای زیادی مانده تا واقعاً ما یک سیستم خوب و قابل اطمینان داشته باشیم. من دربارهٔ این بهبودها که برای کار با اکسپشن‌های مدیریت نشده، نواحی اجرایی محدود شده، قراردادهای کد، اکسپشن‌های پوشانده شده‌ی زمان اجرا، اکسپشن‌های غیر قابل گرفتن و غیره فراهم شده اند، بسیار بحث می‌کنم.

تعریف "اکسپشن"

هنگام طراحی یک نوع، شما ابتدا وضعیت‌های مختلف که نوع در آن‌ها استفاده می‌شود را تصور می‌کنید. نام نوع معمولاً یک اسم است مثل **FileStream** یا **StringBuilder**. سپس شما ویژگی‌های متدها، رویدادها و غیره را برای نوع تعریف می‌کنید. روشی که شما این اعضاء را تعریف می‌کنید (نوع‌های داده‌ای ویژگی، پارامترهای متد، مقادیر برگشتی و غیره) تبدیل واسط برنامه‌نویسی برای نوع شما می‌شوند. این اعضاء عمل‌هایی که می‌توانند توسط خود نوع یا روی یک نمونه از نوع انجام شود را تعیین می‌کنند. این اعضاء عملیاتی معمولاً فلسفه‌ای مثل **Remove**, **Insert**, **Append**, **Flush**, **Write**, **Read** و غیره است. وقتی یک عضو عملیاتی تواند وظیفه‌اش را انجام دهد، عضو باید یک اکسپشن^{۵۷} تولید کند.^{۵۸}

مهم وقتی که یک عضو نتواند وظیفه‌ای که از روی نامش بر می‌آید را کامل کند، این یک اکسپشن است.

به تعریف کلاس زیر نگاه کنید:

```
internal sealed class Account {
    public static void Transfer(Account from, Account to, Decimal amount) {
        from -= amount;
        to += amount;
    }
}
```

متد **Transfer** دو شی **Account** و یک مقدار **Decimal** که مقدار پولی که باید بین حساب‌ها انتقال یابد را معین می‌کند، دریافت می‌نماید. واضح است که هدف متد **Transfer**، کسر پول از یک حساب و افزودن پول به حساب دیگر است. متد **Transfer** می‌تواند به دلایل مختلف شکست بخورد: آرگومان **to** یا **null** باشند، آرگومان **from** یا **null** باشند، آرگومان **amount** یا **0** منفی باشد، حساب **to** شاید پول کافی نداشته باشد، حساب **from** شاید پول بسیار زیادی داشته باشد که افزودن به آن باعث سریز شود، یا آرگومان مقدار، شاید **0** منفی یا بیش از دو رقم اعشار داشته باشد.

وقتی متد **Transfer** فراخوانی می‌شود، کد شی باید تمام این اختلالات را بررسی کند و اگر هر یک از آن‌ها یافت شد، آن نمی‌تواند پول را انتقال دهد و باید فراخوانی کننده را از شکست خود با تولید یک اکسپشن مطلع کند. در حقیقت توجه کنید که نوع برگشتی متد **void**, **Transfer** است. این بدین خاطر است که متد **Transfer** مقدار معناداری برای برگرداندن ندارد. اگر برگردد، پس آن موفق بوده است. اگر شکست بخورد یک اکسپشن معنادار تولید می‌کند.

برنامه‌نویسی شی گرا به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهد که بسیار بهره‌ور باشند چون شما می‌توانید چنین کدی بنویسید:

```
Boolean f = "Jeff".Substring(1, 1).ToUpper().EndsWith("E"); // true
```

^{۵۷} Exception به معنی استثنای نیز معنی می‌شود.

^{۵۸} فعل اصلی رایج در برنامه‌نویسی Throw به معنای پرتاب کردن، برای اکسپشن‌ها استفاده می‌شود، معنی تحت الفظی عبارت اینست: "... یک اکسپشن پرتاب کند."

در اینجا من هدفم را با زنجیر کردن چندین عملیات به همدیگر تشکیل می‌دهم.^{۵۹} نوشتن این کد برای من و خواندن و نگهداری آن برای دیگران آسان است چون هدف مشخص است: یک رشته بگیر، بخشی از آن را جدا کن، آن بخش را به حروف بزرگ تبدیل کن، و بین آیا با یک "E" خاتمه یافته است. این عالی است اما یک فرض بزرگ در اینجا در نظر گرفته شده: هیچ عملیاتی شکست نمی‌خورد. اما، البته، خطای همیشه ممکن است، پس ما به راهی برای مدیریت این خطاهای نیاز داریم. در حقیقت، ساختهای شی‌گرای بسیاری – سازندها، خواندن/نوشتن یک ویژگی، افزودن/حذف یک رویداد، فراخوانی سربارگذاری یک عملگر، فراخوانی یک عملگر تبدیل – وجود دارند که راهی برای برگرداندن کدهای خطای ندارند، اما این ساختهای هنوز هم باید بتوانند یک خطای گزارش کنند. مکانیزم فراهم شده توسط داتنت فریمورک مایکروسافت و تمام زبان‌های برنامه‌نویسی که آن را پشتیبانی می‌کنند مدیریت اکسپشن exception handling است.

مهم بسیاری از برنامه‌نویسان به اشتباه باور دارند که یک اکسپشن به این ربط دارد که چیزی چند بار تکراری رخ دهد. برای مثال، یک برنامه-نویس که یک متدهای **Read** برای فایل‌ها می‌نویسد، احتمالاً این را می‌گوید، "هنگام خواندن از یک فایل، شما سرانجام به انتهای داده‌ها می‌رسید. چون رسیدن به انتهای همیشه رخ می‌دهد، من متدهای **Read** خود را طوری طراحی می‌کنم که رسیدن به انتهای را با برگرداندن یک مقدار خاص گزارش کنم. من یک اکسپشن تولید نمی‌کنم." مشکل این عبارت این است که توسط برنامه‌نویسی که متدهای **Read** را طراحی کرده، گفته شده است نه توسط برنامه‌نویسی که متدهای **Read** را فراخوانی می‌کند.

هنگام طراحی متدهای **Read**، این غیرممکن است که برنامه‌نویس تمام حالت‌هایی که متدهای فراخوانی می‌شود را بداند. بنابراین، برنامه‌نویس احتمالاً نخواهد دانست چقدر مکرر فراخوانی کننده‌ای متدهای **Read** سعی می‌کند پس از انتهای فایل را بخواند. در حقیقت، چون اغلب فایل‌ها حاوی داده ساخت یافته هستند، تلاش برای خواندن پس از انتهای فایل چیزیست که به ندرت رخ می‌دهد.

مکانیک مدیریت اکسپشن

در این بخش، من مکانیک و ساختهای سی‌شارپ که برای مدیریت اکسپشن نیاز است را معرفی می‌کنم اما هدفم این است که با جزئیات آن‌ها را مطرح کنم. هدف این فصل ارائه راهنمایی برای این است که شما چه موقع و چگونه از مدیریت اکسپشن در کتاب استفاده کنید. اگر اطلاعات بیشتری درباره‌ی مکانیک و ساختهای زبان برای استفاده از مدیریت اکسپشن می‌خواهید، مستندات داتنت فریمورک و مشخصات زبان سی‌شارپ را نگاه کنید. همچنین، مکانیزم مدیریت اکسپشن داتنت فریمورک با استفاده از مکانیزم مدیریت اکسپشن ساخت یافته Structured Exception Handling (SEH) توسعه ویندوز مایکروسافت ارائه می‌شود، ساخته شده است. SEH در منابع فراوانی بحث شده است، شامل کتاب خودم، Windows via C/C++ ویرایش پنجم (انتشارات مایکروسافت ۲۰۰۷) که سه فصل آن به SEH اختصاص یافته است.

کد سی‌شارپ زیر یک استفاده استاندارد از مکانیزم مدیریت خطای نشان می‌دهد. این کد به شما ایده‌ای می‌دهد که بلوک‌های مدیریت اکسپشن شبیه چیستند و هدف‌شان چیست. در بخش‌های بعد از کد، من رسمای بلوک‌های **try**، **finally** و **catch** را توضیح می‌دهم و درباره‌ی استفاده‌ی آن‌ها نکاتی را می‌گویم.

```
private void SomeMethod() {
    try {
        // Put code requiring graceful recovery and/or cleanup operations here...
    }
    catch (InvalidOperationException) {
        // Put code that recovers from an InvalidOperationException here...
    }
    catch (IOException) {
        // Put code that recovers from an IOException here...
    }
    catch {
        // Put code that recovers from any kind of exception other than those above here...
    }
}
```

^{۵۹} در حقیقت، ویژگی متدهای گسترشی سی‌شارپ برای این در زبان هست که به شما اجازه دهد چندین متدهای زنجیر کنید که از طریق دیگر غیرممکن است.

```

// When catching any exception, you usually re-throw the exception.
// I explain re-throwing later in this chapter.
throw;
}
finally {
    // Put code that cleans up any operations started within the try block here...
    // The code in here ALWAYS executes, regardless of whether an exception is thrown.
}
// Code below the finally block executes if no exception is thrown within the try
// block or if a catch block catches the exception and doesn't throw or re-throw an
// exception.
}

```

این کد یک روش ممکن برای استفاده از بلوک‌های مدیریت اکسپشن را نشان می‌دهد. نگذارید که شما را بترساند – اغلب متدها یک بلوک **try** ساده با یک تک بلوک **finally** یا یک تک بلوک **try** با یک تک بلوک **catch** دارند. غیرمعمول است که این تعداد بلوک **catch** داشته باشند. من آن‌ها را فقط برای نمایش گذاشته‌ام.

بلوک try

یک بلوک **try** حاوی کدی است که نیاز به عملیات‌های پاک سازی، عملیات‌های احیای اکسپشن^{۶۰} یا هر دو را دارد. کد پاکسازی باید در یک تک بلوک **finally** قرار بگیرد. یک بلوک **try** می‌تواند همچنین شامل کدی باشد که احتمالاً یک اکسپشن تولید می‌کند. کد احیای اکسپشن باید در یک یا بیشتر بلوک **catch** قرار بگیرد. شما یک بلوک **catch** به ازای هر گونه از اکسپشن که برنامه تان بتواند به صورت امن از آن احیا شود، درست می‌کنید. یک بلوک **try** باید با حداقل یک بلوک **finally** یا **catch** همراه شود. معنی ندارد که یک بلوک **try** به تنهایی داشته باشید، و سی‌شارپ مانع از این کار می‌شود.

مهم گاهی برنامه‌نویسان می‌پرسند چه مقدار کد باید درون یک بلوک **try** جای بگیرد. پاسخ به این سوال به مدیریت وضعیت بستگی دارد. اگر، درون یک بلوک **try**، شما چندین عملیات را اجرا می‌کنید که می‌توانند منجر به تولید یک نوع اکسپشن شوند و روشی که شما از این نوع اکسپشن، احیا می‌شوید بسته به عملیات، متفاوت است، آنگاه شما باید هر عملیات را در بلوک **try** مجزای خودش جای دهید تا بتوانید از وضعیت به درستی احیا شوید.

بلوک catch

یک بلوک **catch** حاوی کدی است که باید در پاسخ به یک اکسپشن اجرا شود. یک بلوک صفر یا بیشتر بلوک **catch** همراهش باشد. اگر کد درون یک بلوک **try** منجر به تولید یک اکسپشن نشود، **CLR** هرگز کد درون هر کدام از بلوک‌های **catch** آن را اجرا نمی‌کند. ترد به سادگی از روی بلوک‌های **catch** رد می‌شود و کد درون بلوک **finally** را (در صورت وجود) اجرا می‌کند. پس از آنکه کد درون بلوک **try** اجرا شد، اجرا با عبارت بعد از بلوک **finally** ادامه می‌یابد.

آنچه بعد از کلمه کلیدی **catch** درون پرانتز قرار گرفته، نوع "گرفتن" نامیده می‌شود. در سی‌شارپ، شما باید یک نوع گرفتن یا یک نوع مشتق شده از **System.Exception** را تعیین کنید. برای نمونه، کد قبلی حاوی بلوک‌های **catch** برای مدیریت یک **IOException** (یا هر اکسپشن مشتق شده از آن) و یک **InvalidOperationException** (یا هر اکسپشن مشتق شده از آن) است. آخرین بلوک **catch** (که یک نوع گرفتن تعیین نمی‌کند) هر اکسپشنی به جز نوع اکسپشن‌های تعیین شده توسط بلوک‌های **catch** قبلی را مدیریت می‌کند، این معادل آنست که یک بلوک **catch** داشته باشید که یک نوع گرفتن تعیین کند، با این فرق که شما نمی‌توانید به اطلاعات اکسپشن از طریق کد درون آکولات‌های بلوک **catch** دسترسی پیدا کنید.

⁶⁰ Exception Recovery

نکته هنگام خطایابی یک بلوک catch با استفاده از ویژوال استودیو مایکروسافت، شما می‌توانید شی اکسپشن تولید شده کنونی را با افزودن متغیر ویژه‌ی exception به یک پنجره‌ی watch، نگاه کنید.

CLR از بالا به پایین به دنبال یک نوع **catch** مطابق می‌گردد و بنابراین شما باید نوع‌های اکسپشن خاص تر را در بالا قرار دهید. نوع بیشتر مشق شده ابتدا باید قرار گیرد و به دنبال آن نوع‌های پایه‌اش (اگر باشد)، و به سمت **System.Exception** (یا هر بلوک اکسپشن که یک نوع گرفتن تعیین نکند)، پایین می‌آیم. در حقیقت، کامپایلر سی‌شارپ اگر شما بلوک‌های خاص تر **catch** را نزدیک تر به پایین، بگذارید اعلام خطای اکسپشن تولید شده کنند چون بلوک **catch** غیرقابل دستیابی خواهد شد.

اگر یک اکسپشن توسط کدی درون بلوک **try** (یا هر متده‌ی که از درون بلوک **try** فراخوانی شده است) تولید شود، CLR به دنبال بلوک‌های **catch** می‌گردد که نوع گرفتن آن‌ها از همان نوع یا یک نوع پایه‌ی اکسپشن تولید شده باشد. اگر هیچ نوع گرفتنی با نوع اکسپشن مطابق نباشد، CLR پشتنه **call stack** را برای یافتن یک نوع گرفتن که با اکسپشن مطابق باشد، جستجو می‌کند. اگر پس از رسیدن به بالای پشتنه فراخوانی، هیچ بلوک **catch** ای با یک نوع گرفتن مطابق، یافت نشد، یک اکسپشن مدیریت نشده تولید می‌شود. من بعداً در این فصل بیشتر درباره‌ی اکسپشن مدیریت نشده صحبت می‌کنم.

به محضی که CLR یک بلوک **catch** با یک نوع مطابق را می‌یابد، کد درون تمام بلوک‌های **finally** درونی را با شروع از بلوک **try** ای که کدش، اکسپشن تولید کرده و توقف در بلوک **catch** که با اکسپشن مطابق است، اجرا می‌کند. توجه کنید هر بلوک **finally** که با بلوک **catch** ای که با اکسپشن مطابق شده، همراه است، هنوز اجرا نشده است. کد درون این بلوک **finally** تا زمانی که کد درون بلوک **catch** مدیریت کننده، اجرا نشود، اجرا نمی‌گردد.

پس از آنکه تمام بلوک‌های **finally** درونی اجرا شدند، کد درون بلوک **catch** مدیریت کننده اجرا می‌شود. این کد نوعاً عملیات‌هایی برای مواجه شدن با اکسپشن انجام می‌دهد. پس از پایان بلوک **catch**، شما سه انتخاب دارید:

- همان اکسپشن را تولید کنید تا کدی که در پشتنه فراخوانی بالاتر قرار دارد، باخبر شود.

- یک اکسپشن متفاوت تولید کنید تا به کد بالاتر در پشتنه فراخوانی، اطلاعات اکسپشن غنی تری بدهید.

- بگذارید ترد از انتهای بلوک **catch** عبور کند.

بعداً در این فصل، من راهنمایی‌هایی را برای اینکه چه وقت از هر کدام از این تکنیک‌ها استفاده کنید، ارائه می‌کنم. اگر شما هر یک از دو تکنیک اول را انتخاب کنید، شما دارید یک اکسپشن تولید می‌کنید و CLR همانند گذشته عمل می‌کند: در پشتنه فراخوانی بالا می‌رود و به دنبال یک بلوک **catch** که نوع مطابق نوع اکسپشن تولید شده است می‌گردد.

اگر شما آخرین تکنیک را انتخاب کنید، وقتی ترد از انتهای بلوک **catch** خارج می‌شود، بلاfacسله شروع به اجرای کد درون بلوک **finally** (در صورت وجود) می‌کند. بعد از آنکه همه‌ی کد درون بلوک **finally** اجرا شد، ترد از بلوک **finally** خارج شده و شروع به اجرای عبارت‌های بلاfacسله بعد از بلوک **finally** می‌کند. اگر هیچ بلوک **finally** موجود نباشد، ترد اجرا را با عبارتی که بلاfacسله بعد از آخرین بلوک **catch** آمدۀ است ادامه می‌دهد.

در سی‌شارپ، شما می‌توانید نام یک متغیر را بعد از یک نوع گرفتن تعیین کنید. وقتی یک اکسپشن گرفته می‌شود^{۶۱}، این متغیر به شی مشق شده از **System.Exception** که تولید شده است اشاره می‌کند. کد بلوک **catch** می‌تواند این متغیر را ارجاع کند تا به اطلاعات مخصوص به اکسپشن (مثل ردیابی در پشتنه تا رسیدن به اکسپشن) دسترسی پیدا کنید. اگرچه این امکان وجود دارد که این شی را تغییر دهید، شما نباید این کار را بکنید و شی را فقط خواندنی در نظر بگیرید. من نوع **Exception** و آنچه می‌توانید با آن انجام دهید را بعداً در این فصل خواهم گفت.

نکته کد شما می‌تواند با رویداد **AppDomain** از **FirstChanceException** خودش را ثبت کند تا به محض رخداد یک اکسپشن در یک **AppDomain** از آن مطلع گردد. این اطلاع رسانی قبل از آنکه CLR به دنبال بلوک‌های **catch** بگردد رخ می‌دهد. برای اطلاعات بیشتر درباره این رویداد، فصل ۲۲ "میزبانی CLR و AppDomain" را ببینید.

^{۶۱} "Exception is caught" این عبارت را هنگام خطایابی اکسپشن‌ها خواهید دید.

بلوک finally

یک بلوک حاوی کدی است که تضمین می‌شود اجرا گردد.^{۶۲} نوعاً، کد درون یک بلوک **finally** عملیات پاکسازی که توسط عملیات‌های انجام شده در بلوک **try**، مورد نیاز است را انجام می‌دهد.

برای نمونه، اگر شما یک فایل را در یک بلوک **try** باز کنید، کد بستن فایل را در یک بلوک **finally** قرار می‌دهید:

```
private void ReadData(String pathname) {
    FileStream fs = null;
    try {
        fs = new FileStream(pathname, FileMode.Open);
        // Process the data in the file...
    }
    catch (IOException) {
        // Put code that recovers from an IOException here...
    }
    finally {
        // Make sure that the file gets closed.
        if (fs != null) fs.Close();
    }
}
```

اگر کد درون بلوک **try** بدون تولید یک اکسپشن اجرا شود، فایل به صورت تضمینی بسته می‌شود. اگر کد درون بلوک **try** یک اکسپشن تولید کند، کد درون بلوک **finally** هنوز هم اجرا می‌شود و تضمین می‌شود که فایل بسته شود؛ بدون توجه به اینکه آیا اکسپشن گرفته شده است یا خیر. نادرست است که عبارت بستن فایل را بعد از بلوک **finally** قرار دهید، اگر یک اکسپشن تولید شود و گرفته نشود، عبارت اجرا نخواهد شد که باعث می‌شود فایل (تا جمع آوری زباله بعدی) باز باقی بماند.

یک بلوک **try** نیاز ندارد یک بلوک **finally** همراهش باشد، گاهی کد درون یک بلوک **try** به هیچ کد پاکسازی نیاز ندارد. هرچند، اگر شما یک بلوک **finally** دارید، آن باید پس از تمام بلوک‌های **catch** قرار بگیرد. یک بلوک **try** می‌تواند صفر یا یک بلوک **try** همراهش باشد.

وقتی یک ترد به انتهای کد درون یک بلوک **finally** می‌رسد، ترد شروع به اجرای عبارت بالافصله پس از عبارت **finally** می‌کند. به خاطر داشته باشید کد درون بلوک **finally** کد پاکسازی است. این کد تنها باید آنچه برای پاکسازی عملیاتی که در بلوک **try** آغاز شده، نیاز است را اجرا کند. کد درون بلوک‌های **try** و **finally** باید بسیار کوتاه بوده و با احتمال فراوان بدون اینکه خودشان یک اکسپشن تولید کنند اجرا شوند.

همیشه ممکن است که کد احیای اکسپشن یا پاکسازی، شکست خورده و یک اکسپشن تولید کند. در حالیکه امکان آن وجود دارد، خیلی بعيد است و اگر اتفاق افتاد معمولاً یعنی مشکل بسیار بزرگی در جایی وجود دارد. به احتمال زیاد وضعیتی در جایی دچار خرابی شده است. اگر سهوا یک اکسپشن درون یک بلوک اکسپشن یا **finally** تولید شود، دنیا به پایان نرسیده – مکانیزم اکسپشن CLR، اجرا خواهد شد، گویا اکسپشن بعد از بلوک **try** رخ داده است. هرچند CLR اطلاعات اولین اکسپشن که در بلوک **try** منتظر (اگر باشد) را نگه نمی‌دارد و تمام اطلاعات (مثل ردیابی در پشتنه) را برای اولین اکسپشن از دست می‌دهد. احتمالاً (وممدوارانه) این اکسپشن جدید توسط کد شما مدیریت نخواهد شد و اکسپشن تبدیل به یک اکسپشن مدیریت نشده خواهد شد. آنگاه CLR پردازه‌ی شما را از بین می‌برد، که خوب است چون وضعیت خراب، اکنون از بین می‌رود. این بسیار بهتر از آن است که برنامه شما با پاسخ‌های غیرقابل پیش‌بینی و حفره‌های امنیتی احتمالی به اجرای خود ادامه دهد.

شخصاً، من فکر می‌کنم تیم سی‌شارپ می‌باشد کلمات کلیل‌دی متفاوتی برای مکانیزم مدیریت اکسپشن انتخاب می‌کرد. آنچه برنامه‌نویسان می‌خواهند انجام دهند، سعی (**try**) در اجرا تکه کدی است. و سپس، اگر چیزی شکست بخورد، یا از شکست احیا شود یا با برگشت به چندین وضعیت عقب آن را جبران کند (**compensate**) و با گزارش شکست به فراخوانی کننده به کار خود ادامه دهد. برنامه‌نویسان همچنین می‌خواهند بدون توجه به آنچه رخ می-

^{۶۲} از بین بردن یک ترد یا تخلیه یک AppDomain یا ThreadAbortException یک ThreadAbortException باعث می‌شود که به بلوک **finally** اجازه اجرا می‌دهد.

اگر یک ترد از طریق تابع Win32 کشته شود، یا اگر پردازه از طریق تابع Win32 کشته شود، یا اگر پردازه از طریق تابع TerminateThread کشته شود، یا متد FailFast از System.Environment اجرا نمی‌شود. البته وقتی یک پردازه از بین می‌رود، ویندوز تمام منابعی که پردازه مصرف می‌کرده است را پاکسازی می‌کند.

دهد، پاکسازی (**cleanup**) تضمینی داشته باشند. کد سمت چپ آن چیزی است که شما باید بنویسید تا کامپایلر سی شارب خوشحال شود، اما کد سمت راست روشنی است که من ترجیح می‌دهم به آن فکر کنم:

```
void Method() {
    try{
        ...
    }
    catch (XxxException) {
        ...
    }
    catch (YyyException) {
        ...
    }
    catch {
        ...; throw;
    }
    finally {
        ...
    }
}
```



```
void Method() {
    try{
        ...
    }
    handle (XxxException) {
        ...
    }
    handle (YyyException) {
        ...
    }
    compensate {
        ...; throw;
    }
    cleanup {
        ...
    }
}
```

اکسپشن‌های CLS و غیر CLS

تمام زبان‌های برنامه‌نویسی برای CLR باید تولید (**throwing**) اشیاء مشتق شده از **Exception** را پشتیانی کنند چون مشخصات مشترک زبان (CLS) این را اجبار می‌کند. هر چند، در حقیقت CLR به یک نمونه از هر نوعی اجازه‌ی تولید شدن می‌دهد و برخی زبان‌های برنامه‌نویسی اجازه‌ی تولید اشیاء غیر از اکسپشن سازگار با CLS. مثل **DateTime** یا **Int32**.**String**. مثلاً **DateTime** یا **Int32** را می‌دهند. کامپایلر سی شارب تنها اجازه‌ی تولید اشیاء مشتق شده از **Exception** را می‌دهد در حالیکه کد نوشته شده در زبان دیگر اجازه‌ی تولید اشیاء مشتق شده از **Exception** و همچنین اشیایی که از **Exception** مشتق نشده‌اند را می‌دهد.

بسیاری از برنامه‌نویسان نمی‌دانند که CLR اجازه می‌دهد هر شی‌ای تولید شود (**throw**) تا یک اکسپشن را گزارش کند. اغلب برنامه‌نویسان باور دارند تنها اشیاء مشتق شده از **Exception** می‌توانند تولید شوند. تا قبل از نسخه 2.0 از CLR وقتی برنامه‌نویسان بلوک‌های برای گرفتن اکسپشن‌ها را می‌نوشتند، آن بلوک‌ها فقط اکسپشن‌های سازگار با CLS را می‌گرفتند. اگر یک متده است سی شارب، یک متده است در زبان برنامه‌نویسی دیگری را فراخوانی می‌کرد و آن متده یک اکسپشن جز اکسپشن‌های سازگار با CLS تولید می‌کرد، کد سی شارب، این اکسپشن را اصلاً نمی‌گرفت که منجر به آسیب پذیری امنیتی می‌شد.

در نسخه 2.0 از CLR، مایکروسافت یک کلاس جدید **RuntimeWrappedException** (تعریف شده در فضای نام **System.Runtime.CompilerServices**) را معرفی کرد. این کلاس از **Exception** مشتق شده است پس یک نوع

اکسپشن سازگار با **CLS** است. کلاس **RuntimeWrappedException** حاوی یک فیلد از نوع **Object** است (که توسط ویژگی فقط-خواندنی **RuntimeWrappedException** از **WrappedException** قابل دسترسی است). در نسخه 2.0 از CLR، وقتی یک اکسپشن غیر از اکسپشن‌های سازگار با **CLS** تولید می‌شود، CLR به صورت خودکار یک نمونه از کلاس **RuntimeWrappedException** ساخته و فیلد خصوصی اش را برای اشاره به شی ای که در حقیقت تولید شده (پرتاب شده) مقداردهی اولیه می‌کند. در عمل، اگر کل کامپوننت‌های سازگار با **CLS** را به اکسپشن‌های سازگار با **CLS** تبدیل کرده است. هر کدی که اکنون یک نوع **Exception** بگیرد، اکسپشن‌های غیرسازگار با **CLS** را نیز می‌گیرد که مشکل آسیب پذیری احتمالی را حل می‌کند.

اگرچه کامپایلر سی‌شارپ به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهد فقط اشیاء مشق شده از **Exception** را بگیرند، تا قبل از نسخه 2.0 از سی-شارپ، کامپایلر سی‌شارپ به برنامه‌نویسان اجازه می‌داد اکسپشن‌های غیرسازگار با **CLS** را با استفاده از کدی شبیه به این بگیرند:

```
private void SomeMethod() {
    try {
        // Put code requiring graceful recovery and/or cleanup operations here...
    }
    catch (Exception e) {
        // Before C# 2.0, this block catches CLS-compliant exceptions only
        // Now, this block catches CLS- & non-CLS-compliant exceptions
        throw; // Re-throws whatever got caught
    }
    catch {
        // In all versions of C#, this block catches CLS- & non-CLS-compliant
        // exceptions
        throw; // Re-throws whatever got caught
    }
}
```

حال، بعضی برنامه‌نویسان می‌دانند که CLR از هر دوی اکسپشن‌های سازگار و غیرسازگار با **CLS** پشتیبانی می‌کند و این برنامه‌نویسان ممکن است دو بلوک **catch** (مثل بالا) بنویسند تا هر دو گونه‌ی اکسپشن‌ها را بگیرند. اگر کد فوق برای CLR 2.0 یا جدیدتر مجدداً کامپایل شوند، بلوک **catch** دوم هرگز اجرا نخواهد شد و کامپایلر سی‌شارپ این را با یک هشدار اعلام می‌کند:

"CS1058: A previous catch clause already catches all exceptions. All non-exceptions thrown will be wrapped in a System.Runtime.CompilerServices.RuntimeWrappedException."

دو راه برای برنامه‌نویسان وجود دارد که کدی از نسخه قبل از 2.0 داشته باشد. راه اول اینکه شما می‌توانید کد دو بلوک **catch** را در یک بلوک **catch** ادغام کرده و یکی از بلوک‌های **catch** را حذف کنید. این دیدگاه توصیه می‌شود و به جای آن شما می‌توانید به CLR بگویید که کد درون اسمبلی شما می‌خواهد با قوانین قدیمی بازی کند. یعنی، به **RuntimeWrappedException** (شما نباید یک نمونه از کلاس جدید **RuntimeWrappedException** را بگویید بلکه **catch (Exception)** شما نباید یک **RuntimeWrappedException** را بگیرید. و به جای آن، CLR باید شی غیرسازگار با **CLS** را واپیچی کند و تنها اگر شما یک بلوک **catch** که هیچ نوعی تعیین نکرده است، دارید، کد شما را فراخوانی کند. شما به کامپایلر می‌گویید که رفتار قدیمی را می‌خواهید با اعمال یک نمونه از **RuntimeCompatibilityAttribute** بر اسمبلی خود، شبیه به این:

```
using System.Runtime.CompilerServices;
[assembly:RuntimeCompatibility(WrapNonExceptionThrows = false)]
```

نکته این صفت اثری در سطح اسمنلی دارد: راهی نیست که هر دو سبک اکسپشن پوشانده شده و واپیچی شده را با هم در یک اسمنلی داشته باشد. هنگام افزودن کد جدید (که انتظار دارد CLR اکسپشن‌ها را پوشاند) به یک اسمنلی حاوی کد قدیمی (که CLR در آن اکسپشن‌ها را نمی‌پوشاند) مراقب باشید.

کلاس System.Exception

اجازه می‌دهد یک نمونه از هر نوعی برای یک اکسپشن، تولید شود – از یک **String** گرفته تا یک **Int32** و فرای آن. هر چند، مایکروسافت تصمیم گرفته است تمام زبان‌های برنامه‌نویسی را مجبور نکند اکسپشن‌هایی از از هر نوعی را تولید کنند و بگیرند، پس آن‌ها نوع **System.Exception** را تعریف کردن و اعلام کردند تمام زبان‌های برنامه‌نویسی سازگار با **CLS** باشد اکسپشن‌هایی که نوعشان از این نوع مشتق شده است را تولید کرده و بگیرند. نوع‌های اکسپشن که از **System.Exception** مشتق شده‌اند، سازگار با **CLS** نامیده می‌شوند. سی‌شارپ و بسیاری زبان‌های برنامه‌نویسی دیگر اجازه می‌دهند که شما تنها اکسپشن‌های سازگار با **CLS** را تولید کنید. نوع **System.Exception** یک نوع بسیار ساده است که حاوی ویژگی‌هایی است که در جدول ۲۰-۱ توضیح داده شده‌اند. معمولاً شما کدی به هیچ طریقی برای خواندن یا دسترسی به این ویژگی‌ها نمی‌نویسید. به جای آن، وقتی برنامه شما به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده از کار می‌افتد، شما به این ویژگی‌ها در دیباگر، یا در یک گزارش که در Windows Application event log نوشته شده، نگاه می‌کنید.

جدول ۲۰-۱ ویژگی‌های عمومی از نوع **System.Exception**

ویژگی	دسترسی	نوع	توضیح
Message	فقط-خواندنی	String	شامل متن مفیدی است که بیان می‌کند چرا اکسپشن تولید شده است. وقتی یک اکسپشن تولید شده، مدیریت نشده باشد، نوع پیام در یک گزارش نوشته می‌شود. چون کاربران نهایی این پیام را نمی‌بینند، پیام باید تا قدر ممکن فنی باشد تا برنامه‌نویسانی که گزارش را می‌بینند بتوانند از اطلاعات پیام برای حل مشکل کد هنگام تولید نسخه‌ی جدید استفاده کنند.
Data	فقط-خواندنی	IDictionary	یک ارجاع به یک مجموعه از جفت‌های کلید-مقدار. معمولاً کدی که اکسپشن تولید می‌کند قبل از تولید آن ورودی‌هایی به این مجموعه اضافه می‌کند، کدی که این اکسپشن را می‌گیرد می‌تواند ورودی‌ها را خوانده و از اطلاعات در فرآیند احیای اکسپشن استفاده کند.
Source	خواندنی-نوشتی	String	حاوی نام اسمنلی‌ای است که اکسپشن را تولید کرده است.
StackTrace	فقط-خواندنی	String	حاوی نامها و اوضاع‌های متدهایی است که فراخوانی شده‌اند تا این اکسپشن تولید شده است. این ویژگی برای خطایابی بی‌ارزش است.
TargetSite	فقط-خواندنی	MethodBase	حاوی متدی است که اکسپشن را تولید کرده است.
HelpLink	فقط-خواندنی	String	حاوی (مثل) URL یک کاربر کمک می‌کند اکسپشن را درک کند. به خاطر داشته باشید تجربه‌های امنیتی مانع از این می‌شوند که کاربران حتی بتوانند اکسپشن‌های مدیریت نشده را ببینند، بنابراین مگر آنکه شما سعی کنید اطلاعات را به برنامه‌نویس دیگری برسانید، این ویژگی به ندرت استفاده خواهد شد.
InnerException	فقط-خواندنی	Exception	اکسپشن قبلی را نشان می‌دهد اگر اکسپشن کنونی در هنگام مدیریت یک اکسپشن رخ داده باشد. این ویژگی فقط-خواندنی معمولاً null است. نوع Exception همچنین یک متد عمومی GetBaseException ارائه می‌کند که از لیست پیوندی اکسپشن‌های درونی گذر کرده و اکسپشن اصلی تولید شده را برمی‌گرداند.

من دوست دارم کمی درباره‌ی ویژگی فقط-خواندنی **catch** می‌تواند این ویژگی را برای رديابی در پشت، بخواند که بیان می‌کند چه متدهایی فراخوانی شده‌اند که منجر به اين اکسپشن شده است. وقتی شما سعی در یافتن علت یک اکسپشن دارید، اين اطلاعات می‌توانند بسیار با ارزش باشند تا شما بتوانید کدتان را صحیح کنید. وقتی شما به این ویژگی دسترسی پیدا می‌کنید، شما در واقع کد درون CLR را فراخوانی می‌کنید، ویژگی فقط به سادگی یک رشته برنمی‌گرداند. وقتی شما یک شی جدید از یک نوع مشتق شده از **Exception** می-سازید، ویژگی **StackTrace** به **null** مقداردهی او لیه می‌شود. اگر شما بخواهید ویژگی را بخوانید، شما رديابی در پشتne را بدست نخواهید آورد، بلکه شما یک **null** دریافت می‌کنید.

وقتی یک اکسپشن تولید می‌شود، CLR در درون، مکانی که دستور **throw** (پرتاپ شدن، تولید شدن) اتفاق افتاده است را ضبط می‌کند. وقتی یک بلوک **catch**، اکسپشن را می‌پذیرد، CLR مکانی که اکسپشن گرفته شده است را ضبط می‌کند. اگر درون یک بلوک **catch** شما به ویژگی **StackTrace** می‌توانند بسیار با ارزش باشند تا شما بتوانید کدتان را صحیح کنید. وقتی شما به این ویژگی دسترسی پیدا کنید، کدی که ویژگی را پیدا کنید، دسترسی پیدا کنید که یک رشته که تمام متدها بین جاییکه اکسپشن تولید شده و فیلتری که اکسپشن را گرفته، شناسایی کند را می‌سازد.

مهم وقتی شما یک اکسپشن تولید می‌کنید، CLR نقطه شروع برای اکسپشن را مجدد تنظیم می‌کند یعنی، CLR تنها مکانی که جدیدترین شی اکسپشن در آن تولید شده است را به خاطر می‌آورد.

کد زیر همان شی اکسپشن که گرفته شده است را تولید می‌کند و باعث می‌شود CLR نقطه شروع برای اکسپشن را مجدد تنظیم کند:

```
private void SomeMethod() {
    try { ... }
    catch (Exception e) {
        ...
        throw e;           // CLR thinks this is where exception originated.
        // FxCop reports this as an error
    }
}
```

برخلاف آن، اگر شما یک شی اکسپشن را با استفاده از خود کلمه کلیدی **throw** مجدد تولید کنید، CLR نقطه شروع پشته را مجدد تنظیم نمی‌کند. کد زیر همان شی اکسپشن گرفته شده را مجدد تولید می‌کند که باعث می‌شود CLR نقطه شروع اکسپشن را مجدد تنظیم نکند:

```
private void SomeMethod() {
    try { ... }
    catch (Exception e) {
        ...
        throw;           // This has no effect on where the CLR thinks the exception
        // originated. FxCop does NOT report this as an error
    }
}
```

در حقیقت، تنها تفاوت بین این دو تکه که اینست که CLR فکر می‌کند مکان اصلی که اکسپشن تولید شده است، کجاست. متأسفانه، وقتی شما یک اکسپشن را تولید یا مجدد تولید می‌کنید، ویندوز نقطه شروع پشته را مجدد تنظیم (ریست) می‌کند. پس اگر اکسپشن، مدیریت نشده باشد، موقعیت پشته که به Windows Error Reporting گزارش می‌شود موقعیت آخرین تولید یا تولید مجدد است، اگرچه CLR موقعیت پشته که اکسپشن اصلی تولید شده است را می‌داند. این مایه تاسف است چون این کار، خطایابی برنامه‌ای که شکست خورده است را بسیار مشکل تر می‌کند. بعضی برنامه نویسان این را بسیار غیر قابل تحمل می‌دانند و آن‌ها راهی متفاوت برای پیاده‌سازی کدشان انتخاب کرده‌اند تا مطمئن شوند که رديابی پشته، موقعیت یک اکسپشن که در اصل تولید شده است به درستی نشان می‌دهد:

```
private void SomeMethod() {
    Boolean trySucceeds = false;
    try {
        ...
    }
```

```

        trySucceeds = true;
    }
    finally {
        if (!trySucceeds) { /* catch code goes in here */ }
    }
}

```

رشته برگشتی از ویژگی **StackTrace** شامل هیچ متدی نیست که در پسته‌ی فراخوانی، بالاتر از نقطه‌ای قرار گیرد که بلوک **catch** که شی اکسپشن را گرفته، قراردارد. اگر شما ردیابی پسته کامل، از شروع ترد تا مدیریت کننده اکسپشن را بخواهید، شما می‌توانید از نوع **System.Diagnostics.StackTrace** استفاده کنید. این نوع چند ویژگی و متد تعریف می‌کند که به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهد با استفاده از برنامه‌نویسی، یک ردیابی پسته و فریم‌هایی که ردیابی پسته را می‌سازند، دستکاری کنند.

شما می‌توانید با استفاده از سازنده‌های مختلف، یک شی **StackTrace** بسازید. بعضی سازنده‌ها فریم‌ها را از شروع ترد تا نقطه‌ای که شی **Exception** که به عنوان آرگومان ارسال می‌شود را می‌سازند. دیگر سازنده‌ها فریم‌های شی **StackTrace** را با استفاده از یک شی مشق شده از **System.Exception** که به اولیه می‌کنند.

اگر CLR بتواند نمادهای خطایابی (که در فایل **.pdb** قرار دارد) را برای اسembلی‌های شما پیدا کنید رشته برگشتی از ویژگی **StackTrace** **ToString** یا متد **System.Exception** شامل مسیر فایل‌های شی **StackTrace** را با استفاده از یک شی مشق شده از **System.Exception** بود. این اطلاعات برای خطایابی بسیار مفیدند.

هرگاه شما یک ردیابی پسته بدست می‌آورید، شاید شما ببینید که بعضی متدها که واقعاً در پسته فراخوانی هستند در رشته ردیابی پسته ظاهر نمی‌شوند. دو دلیل برای این وجود دارد. دلیل اول اینست که پسته در حقیقت یک رکورد از مکانی است که ترد باید به آن برگردد، نه جاییکه ترد از آنجا آمده است. دلیل دوم اینکه کامپایلر فقط در لحظه (JIT) می‌تواند متدها را خطا کند تا از بار اضافی فراخوانی و برگشت از یک متد مجزا، خودداری کند. بسیاری از کامپایلرهای (شامل کامپایلر سی‌شارپ) یک سوییچ خط فرمان **/debug** را ارائه می‌کنند. وقتی این سوییچ استفاده می‌شود، این کامپایلرهای اطلاعات را در اسembلی حاصل تعییه می‌کنند تا به کامپایلر JIT بگویند هیچ یک از متدهای اسembلی را خطا نکند و ردیابی‌های پسته را برای برنامه‌نویسی که کد را خطایابی می‌کند، کامل تر و معنادار تر نماید.

نکته کامپایلر JIT صفت سفارشی **System.Diagnostics.DebuggableAttribute** را که بر اسembلی اعمال شده، بررسی می‌کند. کامپایلر سی‌شارپ این صفت را به صورت خودکار اعمال می‌کند. اگر این صفت، پرچم **DisableOptimizations** آن، تعیین شده باشد، کامپایلر JIT متدهای اسembلی را خطا نمی‌کند. استفاده از سوییچ **/debug** کامپایلر سی‌شارپ، این پرچم را تنظیم می‌کند. با اعمال صفت سفارشی **System.Runtime.CompilerServices.MethodImplAttribute** بر یک متد، شما می‌توانید مانع از آن شوید که کامپایلر JIT را برای هر دو ساخت خطایابی و نهایی، خطا کند. تعریف متد زیر نشان می‌دهد چگونه می‌توان مانع از خطا شدن متد شد:

```

using System;
using System.Runtime.CompilerServices;

internal sealed class SomeType {

    [MethodImpl(MethodImplOptions.NoInlining)]
    public void SomeMethod() {
        ...
    }
}

```

کلاس های اکسپشن تعریف شده در FCL

کتابخانه کلاس فریمورک (FCL) چندین نوع اکسپشن تعریف می کند (که تمام آن ها سرانجام از **System.Exception** مشتق می شوند). سلسله مراتب زیر نوع های اکسپشن تعریف شده در اسمبلی **MSCorLib.dll** را نشان می دهد. دیگر اسمبلی ها، نوع های اکسپشن بیشتری هم تعریف می کنند. (برنامه ای که برای بدست آوردن این سلسله مراتب نیاز است در فصل ۲۳ "بارگذاری اسمبلی و رفلکشن" شان داده شده است).

```

System.Exception
  System.AggregateException
  System.ApplicationException
    System.Reflection.InvalidFilterCriteriaException
    System.Reflection.TargetException
    System.Reflection.TargetInvocationException
    System.Reflection.TargetParameterCountException
    System.Threading.WaitHandleCannotBeOpenedException
  System.InvalidTimeZoneException
  System.IO.IsolatedStorage.IsolatedStorageException
  System.Runtime.CompilerServices.RuntimeWrappedException
  System.SystemException
    System.AccessViolationException
    System.AppDomainUnloadedException
    System.ArgumentException
      System.ArgumentNullException
      System.ArgumentOutOfRangeException
      System.DuplicateWaitObjectException
      System.Globalization.CultureNotFoundException
      System.Text.DecoderFallbackException
      System.Text.EncoderFallbackException
    System.ArithmaticException
      System.DivideByZeroException
      System.NotFiniteNumberException
      System.OverflowException
    System.ArrayTypeMismatchException
    System.BadImageFormatException
    System_CANNOTUnloadAppDomainException
    System.Collections.Generic.KeyNotFoundException
    System.ContextMarshalException
    System.DataMisalignedException
    System.FormatException
      System.Reflection.CustomAttributeFormatException
  System.IndexOutOfRangeException
  System.InsufficientExecutionStackException
  System.InvalidCastException
  System.InvalidOperationException
    System.ObjectDisposedException
  System.InvalidProgramException
  System.IO.IOException
    System.IO.DirectoryNotFoundException
    System.IO.DriveNotFoundException

```

۳۷۹

```
System.IO.EndOfStreamException
System.IO.FileLoadException
System.IO.FileNotFoundException
System.IO.PathTooLongException
System.MemberAccessException
System.FieldAccessException
System.MethodAccessException
System.MissingMemberException
    System.MissingFieldException
    System.MissingMethodException
System.MulticastNotSupportedException
System.NotImplementedException
System.NotSupportedException
    System.PlatformNotSupportedException
System.NullReferenceException
System.OperationCanceledException
    System.Threading.Tasks.TaskCanceledException
System.OutOfMemoryException
    System.InsufficientMemoryException
System.RankException
System.Reflection.AmbiguousMatchException
System.Reflection.ReflectionTypeLoadException
System.Resources.MissingManifestResourceException
System.Resources.MissingSatelliteAssemblyException
System.Runtime.InteropServices.ExternalException
    System.Runtime.InteropServices.COMException
    System.Runtime.InteropServices.SEHException
System.Runtime.InteropServices.InvalidComObjectException
System.Runtime.InteropServices.InvalidOleVariantTypeException
System.Runtime.InteropServices.MarshalDirectiveException
System.Runtime.InteropServices.SafeArrayRankMismatchException
System.Runtime.InteropServices.SafeArrayTypeMismatchException
System.Runtime.Remoting.RemotingException
    System.Runtime.Remoting.RemotingTimeoutException
System.Runtime.Remoting.ServerException
System.Runtime.Serialization.SerializationException
System.Security.Cryptography.CryptographicException
    System.Security.Cryptography.CryptographicUnexpectedOperationException
System.Security.HostProtectionException
System.Security.Policy.PolicyException
System.Security.Principal.IdentityNotMappedException
System.Security.SecurityException
System.Security.VerificationException
System.Security.XmlSyntaxException
System.StackOverflowException
System.Threading.AbandonedMutexException
System.ThreadingSemaphoreFullException
System.Threading.SynchronizationLockException
```

```

System.Threading.ThreadAbortException
System.Threading.ThreadInterruptedException
System.Threading.ThreadStartException
System.Threading.ThreadStateException
System.TimeoutException
System.TypeInitializationException
System.TypeLoadException
    System.DllNotFoundException
    System.EntryPointNotFoundException
System.TypeUnloadedException
System.UnauthorizedAccessException
    System.Security.AccessControl.PrivilegeNotHeldException
System.Threading.BarrierPostPhaseException
System.Threading.LockRecursionException
System.Threading.Tasks.TaskSchedulerException
System.TimeZoneNotFoundException

```

ایدهی اصلی مایکروسافت این بود که **System.Exception** نوع پایه برای تمام اکسپشن‌ها باشد و دو نوع دیگر، **System.SystemException** و **ApplicationException** تنها دو نوعی باشدند که بلافصله از **Exception** مشتق می‌شوند. علاوه بر این، اکسپشن‌هایی که توسط CLR تولید می‌شوند مشتق شده از **SystemException** باشند و تمام اکسپشن‌های تولید شده توسط برنامه مشتق شده از **ApplicationException** باشند. به این روش، برنامه‌نویسان می‌توانند یک بلوک **catch** بنویسند که تمام اکسپشن‌های تولیدی توسط CLR یا تمام اکسپشن‌های تولیدی توسط برنامه را بگیرد. هر چند، همانگونه که می‌بینید، این قاعده بسیار خوب پیروی نشده است، برخی نوع‌های اکسپشن مستقیماً از **Exception** مشتق شده‌اند (به عنوان مثال **IsolatedStorageException**) و برخی اکسپشن‌های تولیدی توسط برنامه از **SystemException** مشتق شده‌اند (**TargetInvocationException**). بنابراین بسیار شلوغ و بهم ریخته است و نتیجه اینست که نوع‌های **SystemException** و **FormatException** اصلاً معنای ندارند. در این لحظه، مایکروسافت دوست دارد آن‌ها را از سلسله مراتب کلاس اکسپشن حذف کند اما نمی‌تواند چون این کار هر کدی که قبل این دو نوع را ارجاع می‌کرده، از کار خواهد انداشت.

تولید یک اکسپشن

هنگام پیاده‌سازی متدهای خود، وقتی یک متند نمی‌تواند وظیفه‌ای که نامش نشان می‌دهد را کامل انجام دهد، شما یک اکسپشن تولید می‌کنید. وقتی شما می‌خواهید یک اکسپشن تولید کنید، دو مسئله وجود دارد که شما واقعاً نیاز دارید به آن‌ها توجه کنید. اولین مسئله درباره‌ی اینست که تصمیم بگیرید چه نوع مشتق شده از **Exception** را قصد دارید تولید کنید. شما واقعاً می‌خواهید یک نوع که در اینجا معنی دار است انتخاب کنید. به کدی که در پشتۀ فراخوانی بالاتر قرار دارد توجه کنید و چگونه آن کد می‌تواند تعیین کند که یک متند شکست خورده است تا کد احیای مناسبی را اجرا نماید. شما می‌توانید از یک نوع که قبلاً در FCL تعریف شده است استفاده کنید اما ممکن است آن چیزی که با معنای دقیق شما مطابق باشد در FCL وجود نداشته باشد. پس شما احتمالاً نیاز به تعریف نوع خودتان دارید، که سرانجام از **System.Exception** مشتق می‌شود.

اگر شما بخواهید یک سلسله مراتب نوع اکسپشن تعریف کنید، قویاً توصیه می‌شود که سلسله مراتب، کم عمق و عریض باشد که تا حد ممکن کلاس‌های پایه کمتری ساخته شود. علت اینست که کلاس‌های پایه به روشهای عمل می‌کنند که با چندین خطابه عنوان یک خطا رفتار می‌کنند که این معمولاً خطناک است. در طول این خطوط، شما هرگز نباید یک شی **System.Exception**^{۶۳} تولید (پرتاب) کنید، و اگر شما یک کلاس پایه نوع اکسپشن دیگر را تولید می‌کنید باید با احتیاط بسیار زیاد، از آن استفاده کنید.

^{۶۳} در حقیقت، کلاس **System.Exception** باید **abstract** علامت زده می‌شد که حتی مانع از کامپایل کدی شود که سعی در تولید آن دارد.

مهنم انشعابات نسخه‌بندی در اینجا نیز وجود دارد. اگر شما یک نوع اکسپشن جدید مشتق شده از یک نوع اکسپشن موجود تعریف کنید، آنگاه تمام کدهایی که نوع پایه کنونی را می‌گیرند اکنون نوع جدید شما را نیز می‌گیرند. در برخی سناریوهای، شاید این مطلوب باشد و در برخی سناریوهای، شاید این مطلوب نباشد. مشکل اینست که این واقعاً بستگی به این دارد که کلاس پایه را می‌گیرد، چگونه به نوع اکسپشن و نوع‌های مشتق شده از آن پاسخ می‌دهد. کدی که هرگز اکسپشن جدید را پیش‌بینی نمی‌کرده، شاید اکنون غیرقابل پیش‌بینی رفتار کرده و خفره‌های امنیتی باز شود. فردی که نوع اکسپشن جدید را تعریف می‌کند نمی‌تواند درباره‌ی تمام مکان‌هایی که اکسپشن گرفته می‌شود و اینکه چگونه آن مدیریت می‌شود، بداند. و بنابراین، در عمل، این غیرممکن است که یک تصمیم هوشمندانه خوب بگیرید.

مسئله دوم درباره‌ی اینست که تصمیم بگیرید چه رشته پیامی می‌خواهید به سازنده‌ی نوع اکسپشن ارسال کنید. وقتی شما یک اکسپشن تولید می‌کنید، شما باید یک رشته پیام با اطلاعات جزیی که نشان دهد چرا متد وظیفه‌اش را کامل انجام نداده، همراه آن کنید. اگر اکسپشن گرفته و مدیریت شده باشد، رشته پیام دیده نمی‌شود. هرچند، اگر اکسپشن به یک اکسپشن مدیریت نشده تبدیل شود، پیام معمولاً گزارش می‌شود. یک اکسپشن مدیریت نشده یک خط را در برنامه نشان می‌دهد و برنامه‌نویس باید برای رفع خطأ درگیر کد شود. یک کاربر نهایی، دسترسی به سورس کد یا توانایی رفع مشکل کد و کامپایل مجدد آن را ندارد. در حقیقت، رشته پیام نباید به یک کاربر نهایی نشان داده شود. پس این رشته‌های پیام می‌توانند بسیار جزئی باشند تا به برنامه‌نویسان در رفع مشکل کد کمک کنند.

علاوه بر این، چون تمام برنامه‌نویسان مجبورند انگلیسی صحبت کنند (حداقل تا حدی)، چون زبان‌های برنامه‌نویسی و کلاس‌های FCL و متدها به زبان انگلیسی هستند، معمولاً نیازی به محلی کردن رشته پیام‌های اکسپشن نیست. هر چند، شاید شما بخواهید رشته‌ها را محلی کنید اگر شما یک کتابخانه کلاس می‌سازید که توسط برنامه‌نویسانی که به زبانی متفاوت صحبت می‌کنند، استفاده می‌شود. مایکروسافت پیام‌های اکسپشن تولید شده توسط FCL را محلی می‌کند، چون برنامه‌نویسان سرتاسر دنیا از این کتابخانه کلاس استفاده می‌کنند.

تعريف کلاس اکسپشن خودتان

متاسفانه، طراحی نوع اکسپشن خودتان، خسته کننده بوده و با خطأ همراه است. اصلی ترین علت اینست که تمام نوع‌های مشتق شده از **Exception** باید قابل سریالی شدن باشند تا بتوانند از محدوده یک **AppDomain** عبور کرده یا به یک گزارش یا پایگاه داده نوشته شوند. چندین مسئله مرتبط با سریالی کردن هست که در فصل ۲۴ "سریالی کردن زمان اجرا" بحث می‌شود. پس برای ساده کردن کارها، من کلاس جزئی **Exception<TExceptionArgs>** را درست کرده ام که اینگونه تعریف شده است:

```
[Serializable]
public sealed class Exception<TExceptionArgs> : Exception, ISerializable
    where TExceptionArgs : ExceptionArgs {

    private const String c_args = "Args"; // For (de)serialization
    private readonly TExceptionArgs m_args;

    public TExceptionArgs Args { get { return m_args; } }

    public Exception(String message = null, Exception innerException = null)
        : this(null, message, innerException) { }

    public Exception(TExceptionArgs args, String message = null,
        Exception innerException = null) : base(message, innerException) { m_args = args; }

    // The constructor is for deserialization; since the class is sealed, the constructor
    // is private. If this class were not sealed, this constructor should be protected
    [SecurityPermission(SecurityAction.LinkDemand,
        Flags=SecurityPermissionFlag.SerializationFormatter)]
    private Exception(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context) { }
```

```

    m_args = (TExceptionArgs)info.GetValue(c_args, typeof(TExceptionArgs));
}

// The method for serialization; it's public because of the ISerializable interface
[SecurityPermission(SecurityAction.LinkDemand,
Flags=SecurityPermissionFlag.SerializationFormatter)]
public override void GetObjectData(SerializationInfo info, StreamingContext context) {
    info.AddValue(c_args, m_args);
    base.GetObjectData(info, context);
}

public override String Message {
    get {
        String baseMsg = base.Message;
        return (m_args == null) ? baseMsg : baseMsg + " (" + m_args.Message + ")";
    }
}

public override Boolean Equals(Object obj) {
    Exception<TExceptionArgs> other = obj as Exception<TExceptionArgs>;
    if (obj == null) return false;
    return Object.Equals(m_args, other.m_args) && base.Equals(obj);
}

public override int GetHashCode() { return base.GetHashCode(); }
}

```

و کلاس پایه **TExceptionArgs** به آن محدود شده، بسیار ساده و شبیه به این است:

```

[Serializable]
public abstract class ExceptionArgs {
    public virtual String Message { get { return String.Empty; } }
}

```

اکنون، با تعریف این دو کلاس، من می‌توانم کلاس‌های اکسپشن بیشتری تعریف کنم وقتی به آن‌ها نیاز دارم. برای تعریف یک نوع اکسپشن که بیان کند دیسک پر است، من به سادگی این کار را می‌کنم:

```

[Serializable]
public sealed class DiskFullExceptionArgs : ExceptionArgs {
    private readonly String m_diskpath; // private field set at construction time

    public DiskFullExceptionArgs(String diskpath) { m_diskpath = diskpath; }

    // Public read-only property that returns the field
    public String DiskPath { get { return m_diskpath; } }

    // Override the Message property to include our field (if set)
    public override String Message {
        get {
            return (m_diskpath == null) ? base.Message : "DiskPath=" + m_diskpath;
        }
    }
}

```

```
}
```

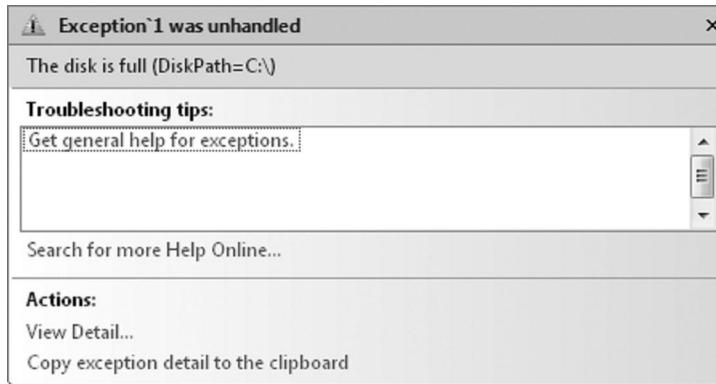
```
}
```

و اگر من داده اضافی که بخواهم درون کلاس بگذارم نداشته باشم، به سادگی این کار را می‌کنم:

```
[Serializable]
public sealed class DiskFullExceptionArgs : EventArgs { }

public static void TextException() {
    try {
        throw new Exception<DiskFullExceptionArgs>(
            new DiskFullExceptionArgs(@"C:\\"), "The disk is full");
    }
    catch (Exception<DiskFullExceptionArgs> e) {
        Console.WriteLine(e.Message);
    }
}
```

نکته دو مسئله وجود دارد که درباره کلاس **Exception<TEventArgs>** خودم، اشاره می‌کنم. اولین مسئله اینست که هر نوع اکسپشن که شما تعریف می‌کید همیشه از **System.Exception** مشتق می‌شود. در اغلب سفاربها، اصلاً این مسئله نیست و در واقع داشتن یک سلسله مراتب نوع اکسپشن کم عمق و عریض، ترجیح داده می‌شود. مسئله دوم اینست که پنجره‌ی دیالوگ اکسپشن مدیریت نشده در ویژوال استودیو، پارامتر نوع جزئیک از نوع **Exception<T>** را نشان نمی‌دهد، همانگونه که در اینجا می‌بینید:

معامله‌ی قابلیت اطمینان در برابر بهره وری

من نوشتن نرم افزار را در سال ۱۹۷۵ شروع کردم. مقداری برنامه‌نویسی BASIC انجام دادم و وقتی به سخت افزار بیشتر علاقه مند شدم، به زبان اسambilی سویچ کردم. در طول زمان، من به زبان برنامه‌نویسی C سوییچ کردم چون به من اجازه می‌داد با سطح بالاتری از انتزاع به سخت افزار دسترسی پیدا کنم که برنامه‌نویسی مرا آسانتر می‌کرد. پیشینیه‌ی من در نوشتن کدهای سیستم عامل و کدهای پلتفرم/کتابخانه است، بنابراین من همیشه سعی می‌کرم کدم تا حد ممکن کوچک و سریع باشد چون برنامه‌ها می‌توانند تنها به اندازه‌ی سیستم عامل یا کتابخانه‌ای که از آن استفاده می‌کنند، خوب باشند.

علاوه بر ساخت کدهای کوچک و سریع، من همیشه بر احیای خطاب تمرکز می‌کرم. هنگام تخصیص حافظه (با استفاده از عملگر **new** از C++ یا با فراخوانی **VirtualAlloc**, **HeapAlloc**, **malloc** وغیره)، من همیشه مقدار برگشتی را بررسی می‌کرم تا مطمئن شوم حافظه‌ای که درخواست کرده‌ام واقعاً به من داده شده باشد. و اگر درخواست حافظه شکست می‌خورد، من همیشه یک مسیر که جایگزین داشتم را مطمئن شوم وضعیت بقیه برنامه

دست نخورده باقی می‌ماند و به هر یک از فراخوانی کننده‌های من اجازه می‌دهد که بدانند من شکست خورده‌ام تا کد فراخوانی کننده هم بتواند اصلاحاتی را داشته باشد.

به دلایلی که نمی‌توانم کاملاً توضیح دهم، این توجه به جزییات هنگام نوشتن کد برای داتنت فریمورک وجود ندارد. دسترسی به وضعیت خارج از حافظه همیشه امکان دارد و من تقریباً هرگز کدی حاوی یک بلوك **catch** که از یک **OutOfMemoryException** احیا شود را نمی‌بینم. در واقع، من حتی برنامه‌نویسانی را دیده‌ام که به من می‌گویند CLR به یک برنامه اجازه نمی‌دهد یک **OutOfMemoryException** را بگیرد. این مطلقاً غلط است، شما می‌توانید این اکسپشن را بگیرید. در حقیقت خطاهای زیادی وجود دارد که هنگام اجرای کد مدیریت‌شده ممکن است رخ بدهد و من به سختی برنامه‌نویسانی را دیده‌ام که کدی بنویسند که سعی کند از این خطاهای احتمالی احیا شود. در این بخش، من می‌خواهم برخی شکست‌های احتمالی و اینکه چرا پذیرفته می‌شود آن‌ها را نادیده بگیریم را اشاره کنم. من همچنین می‌خواهم برخی مسائل مهم که هنگام نادیده گرفتن این شکست‌ها رخ می‌دهد و راه‌هایی برای کم کردن این مسائل را توضیح دهم.

برنامه‌نویسی شی گرا به برنامه‌نویسان اجازه می‌دهد بسیار بهره ور باشند. یک بخش مهم از این، قابلیت ترکیب است که نوشتن، خواندن و نگهداری کد را آسان می‌کند. برای مثال، این خط کد را در نظر بگیرید:

```
Boolean f = "Jeff".Substring(1, 1).ToUpper().EndsWith("E");
```

یک فرض بزرگ در اینجا وجود دارد: هیچ خطای رخ نمی‌دهد، اما البته خطای همیشه ممکن است و بنابراین ما به راهی برای مدیریت این خطاهای نیاز داریم. این تمام چیزی است که مکانیزم‌ها و ساخت‌های مدیریت اکسپشن درباره‌ی آن است و چرا در مقابل داشتن متدهایی که **true/false** بر می‌گردانند تا مانند **Win32** و **COM**، موقوفیت/شکست را بیان کنند، ما به آن‌ها نیاز داریم.

علاوه بر قابلیت ترکیب کد، ما به خاطر ویژگی‌های عالی که توسط کامپایلرهایمان ارائه می‌شود نیز بهره ور هستیم. برای نمونه، کامپایلر به صورت ضمنی:

- هنگام فراخوانی یک متدهای آرگومان‌های انتخابی را درج می‌کند.
- نمونه‌های نوع مقداری را بسته‌بندی می‌کند.
- پارامترهای آرایه را می‌سازد/مقداردهی اولیه می‌کند.
- به اعضای متغیرها و عبارت‌های **dynamic** متصل می‌کند.
- به متدهای گسترشی متصل می‌کند.
- به عملگرهای سربارگذاری متصل می‌کند/آن‌ها را فراخوانی می‌کند.
- اشیاء نماینده را می‌سازد.

هنگام فراخوانی متدهای جزئیک، تعریف یک متغیر و استفاده از عبارت‌های لامبدا، نوع‌ها را استنتاج می‌کند.
کلاس‌های بستار برای عبارت‌های لامبدا و حرکت کننده در حلقه (**iterator**) را تعریف می‌کند/می‌سازد.
نوع‌های ناشناس و نمونه‌های آن را تعریف می‌کند/می‌سازد/مقداردهی اولیه می‌کند.

کدی را بازنویسی می‌کند تا از پرس و جوهای یکپارچه زبان **LINQ** ها، عبارت‌های پرس و جو و درخت‌های عبارت پشتیبانی کند.

و CLR همه نوع کارهای عالی برای برنامه‌نویسان انجام می‌دهد تا زندگی ما را آسانتر کند. برای نمونه، CLR به صورت ضمنی:

متدهای مجازی و متدهای رابط را فراخوانی می‌کند.

اسبیلی‌ها را بارگذاری کرده و متدهایی که ممکن است اکسپشن‌های زیر را تولید کنند، JIT کامپایل می‌کند:
.FileNotFoundException
.FileAccessException
.InvalidOperationException
.InvalidImageException
.BadImageFormatException
و **.MissingMethodException**
.MissingFieldException
.MethodAccessException
.VerificationException

بین مرزهای AppDomain هنگام دسترسی به یک شی از یک نوع مشتق شده از **MarshalByRefObject** که احتمالاً می‌تواند **AppDomainUnloadedException** تولید کند، انتقال انجام می‌دهد.
هنگام عبور از مرز یک **AppDomain**، اشیاء را سریالی و غیرسریالی می‌کند.

باعث می‌شود ترد(ها) یک **ThreadAbortException** تولید کنند وقتی **AppDomain.Unload** یا **Thread.Abort** فراخوانی می‌شود.

پس از جمع آوری، قبل از آنکه حافظه اشیاء باز پس گرفته شود، متدهای **Finalize** را فراخوانی می‌کند.

هنگام استفاده از نوع‌های جنریک، اشیاء نوع را در هیب بارگذاری کننده می‌سازد.

سازنده‌ی استاتیک یک نوع را که احتمال تولید **TypeInitializationException** را دارد، فراخوانی می‌کند.

DividedByZeroException .**OutOfMemoryException**

.**TargetInvocationException** .**RuntimeWrappedException** .**NullReferenceException**

.**ArrayTypeMismatchException** .**NotFiniteNumberException** .**OverflowException**

.**RankException** .**InvalidOperationException** .**IndexOutOfRangeException** .**DataMisalignedException**

و دیگر اکسپشن‌ها.

و البته داتنت فریمورک با یک کتابخانه کلاس عظیم ارائه می‌شود که هر نوع یک کاربرد رایج و قابل استفاده مجدد را کپسوله می‌کند. نوع‌هایی برای ساخت برنامه‌های فرم وب، وب سرویس، برنامه‌های گرافیکی، کار با امنیت، دستکاری تصاویر، تشخیص صدا، وغیره وجود دارد. هر کدام از این کدها می‌توانند یک اکسپشن تولید کنند تا شکست را نشان دهند و نسخه‌ای آلتی، نوع‌های اکسپشن جدید که از نوع‌های اکسپشن کنونی مشتق شده‌اند را معرفی می‌کنند و اکنون بلوک **catch** شما نوع‌های اکسپشن را می‌گیرد که قبلاً اصلاً وجود نداشته‌اند.

تمام این‌ها – برنامه‌نویسی شی گرا، ویژگی‌های کامپایلر، ویژگی‌های CLR و کتابخانه کلاس عظیم – آن چیزی است که داتنت فریمورک را به یک پلتفرم برنامه‌نویسی قدرتمند مبدل می‌سازد.^{۶۴} نظر من اینست که تمام این موارد، نقاط شکستی برای کد شما معرفی می‌کنند که شما کنترل اندکی روی آن دارید. تا زمانی که همه چیز عالی کار می‌کند، خوب است: ما به راحتی کد می‌نویسیم، کد به راحتی خوانده و نگهداری می‌شود. اما وقتی چیزی اشتباه می‌شود، تقریباً غیرممکن است کاملاً بفهمیم چه چیزی و چرا اشتباه شده است. یک مثال حرف من را بهتر نشان می‌دهد:

```
private static Object OneStatement(Stream stream, Char charToFind) {
    return (charToFind + ":" + stream.GetType() + String.Empty
        + (stream.Position + 512M)).Where(c=>c == charToFind).ToArray();
}
```

متد، حاوی فقط یک عبارت سی‌شارپ است اما این عبارت کار زیادی انجام می‌دهد. در حقیقت، کد زبان میانی (IL) که کامپایلر سی‌شارپ برای این متد تولید می‌کند در زیر آمده است. (من برخی خطوط را با ایتلیک Bold نشان داده‌ام که این خطوط نقاط شکست احتمالی به خاطر عملیات‌های ضمنی‌ای است که صورت می‌گیرد.)

```
.method private hidebysig static object OneStatement(
    class [mscorlib]System.IO.Stream stream, char charToFind) cil managed {
    .maxstack 5
    .locals init (
        [0] class Program/><c__DisplayClass1> CS$>8__locals2,
        [1] object[] CS$0$0000)
L_0000: newobj instance void Program/><c__DisplayClass1>::ctor()
L_0005: stloc.0
L_0006: ldloc.0
L_0007: ldarg.1
L_0008: stfld char Program/><c__DisplayClass1>::charToFind
L_000d: ldc.i4.5
L_000e: newarr object
L_0013: stloc.1
L_0014: ldloc.1
```

^{۶۴} من باید ویرایشگر ویژوال استودیو، پشتیبانی تکه کدهای کوچک (code snipet)، قالب‌ها، سیستم قابلیت توسعه، سیستم خطابایی و دیگر ابزارها که پلتفرم را قدمتمند می‌سازند اشاره کنم. اما من این‌ها را از بحث اصلی حذف کردم چون اثری بر رفتار کد در زمان اجرا ندارند.

```

L_0015: ldc.i4.0
L_0016: ldloc.0
L_0017: ldfld char Program/><c__DisplayClass1::charToFind
L_001c: box char
L_0021: stelem.ref
L_0022: ldloc.1
L_0023: ldc.i4.1
L_0024: ldstr ":" "
L_0029: stelem.ref
L_002a: ldloc.1
L_002b: ldc.i4.2
L_002c: ldarg.0
L_002d: callvirt instance class [mscorlib]System.Type
    [mscorlib]System.Object::GetType()
L_0032: stelem.ref
L_0033: ldloc.1
L_0034: ldc.i4.3
L_0035: ldsfld string [mscorlib]System.String::Empty
L_003a: stelem.ref
L_003b: ldloc.1
L_003c: ldc.i4.4
L_003d: ldc.i4 0x200
L_0042: newobj instance void [mscorlib]System.Decimal::ctor(int32)
L_0047: ldarg.0
L_0048: callvirt instance int64 [mscorlib]System.IO.Stream::get_Position()
L_004d: call valuetype [mscorlib]System.Decimal
    [mscorlib]System.Decimal::op_Implicit(int64)
L_0052: call valuetype [mscorlib]System.Decimal [mscorlib]System.Decimal::op_Addition
    (valuetype [mscorlib]System.Decimal, valuetype [mscorlib]System.Decimal)
L_0057: box [mscorlib]System.Decimal
L_005c: stelem.ref
L_005d: ldloc.1
L_005e: call string [mscorlib]System.String::Concat(object[])
L_0063: ldloc.0
L_0064: ldftn instance bool Program/><c__DisplayClass1::<M>b__0(char)
L_006a: newobj instance
    void [mscorlib]System.Func`2<char, bool>::ctor(object, native int)
L_006f: call class [mscorlib]System.Collections.Generic.IEnumerable`1<!!0>
    [System.Core]System.Linq.Enumerable::Where<char>(
        class [mscorlib]System.Collections.Generic.IEnumerable`1<!!0>,
        class [mscorlib]System.Func`2<!!0, bool>)
L_0074: call !!0[] [System.Core]System.Linq.Enumerable::ToArray<char>
    (class [mscorlib]System.Collections.Generic.IEnumerable`1<!!0>)
L_0079: ret
}

```

همانگونه که می‌توانید بینید هنگام ساخت کلاس **DisplayClass1** (یک نوع تولیدی توسط کامپایلر)، آرایه **Object[]**، نماینده **Func** و بسته-بندی **Decimal** و **Char** احتمال تولید یک **OutOfRangeException** وجود دارد. وقتی **.Concat**، **Where** و **ToArray** فراخوانی می-

شوند، حافظه در درون تخصیص می‌باید. ساخت نمونه **Decimal** می‌تواند باعث شود سازنده نوع، فراخوانی شود که آن هم منجر به یک **TypeInitializationException** گردد.^{۵۵} و سپس، فراخوانی‌های ضمنی به متدهای عملگر **op_Implicit** و عملگر **op_Addition** از **OverflowException** انجام دهد.

خواندن ویژگی **Position** از **Stream** جالب است. اول اینکه آن یک ویژگی مجازی است، پس متد **OneStatement** من هیچ نظری درباره اینکه چه کدی اجرا خواهد شد که می‌تواند یک اکسپشن تولید کند، ندارد. از سوی دیگر **MarshalByRefObject** از **Stream** مشتق شده است و بنابراین آرگومان استریم می‌تواند به یک شی پروکسی که خودش به یک شی در **AppDomain** دیگری اشاره دارد، اشاره کند. **AppDomain** دیگر می‌تواند تخلیه شده باشد و بنابراین تولید یک **AppDomainUnloadedException** در اینجا ممکن است.

البته، تمام متدهایی که فراخوانی شدن متدهایی هستند که من شخصاً کنترلی روی آن‌ها ندارم چون آن‌ها توسط مایکروسافت تولید شده‌اند. و این امکان کاملاً وجود دارد که مایکروسافت پیاده‌سازی آن‌ها را در آینده تغییر دهد. پس آن‌ها می‌توانند نوع‌های اکسپشن جدیدی تولید کنند که من در روزی که متد **OneStatement** را نوشتم درباره‌ی آن‌ها چیزی نمی‌دانستم. چگونه احتمالاً من می‌توانم متد **OneStatement** شکست‌های احتمالی مقاوم باشد؟ ضمناً، عکس آن‌هم یک مشکل است، یک بلوک **catch** می‌تواند یک نوع اکسپشن مشتق شده از نوع اکسپشن تعیین شده را بگیرد و اگون من کد احیا را برای گونه‌ای متفاوت از شکست دارم اجرا می‌کنم. پس اگون که شما اطلاعاتی درباره‌ی همه شکست‌های ممکن دارید، احتمالاً می‌دانید چرا از نظر جامعه پذیرفته شده است که کد کاملاً قابل اطمینان و قدرتمند ننویسیم؛ خیلی ساده، غیر عملی است. گذشته از این، یک نفر می‌تواند بگوید که اصلاً غیرممکن است. حقیقت اینکه خطاهای مکررا رخ نمی‌دهند دلیل دیگری است که چرا این قضیه پذیرفته شده است. چون خطاهای **OutOfMemoryException** (خیلی به ندرت رخ می‌دهند، جامعه تصمیم گرفته است که کد قابل اطمینان را در ازای بهره وری برنامه‌نویس معامله کند. یکی از چیزهای جالب درباره‌ی اکسپشن‌ها اینست که یک اکسپشن مدیریت نشده باعث می‌شود برنامه شما از کار بیافتد. این در هنگام آزمایش خوب است، شما مشکلات را به سرعت بپیدا می‌کنید و اطلاعاتی (شامل پیام خطأ و ردیابی پشتی) که با یک اکسپشن مدیریت نشده بدست می‌آورید معمولاً برای رفع مشکل کد کافی است. البته، شرکت‌های زیادی هستند که نمی‌خواهند پس از اینکه برنامه شان آزمایش و نصب شد، آن از کار بیافتد. و بنابراین بسیاری از برنامه‌نویسان کدی می‌نویسد که **System.Exception**، کلاس پایه تمام نوع‌های اکسپشن را بگیرد. هر چند، مسئله با گرفتن **System.Exception** و اجازه دادن به برنامه برای ادامه اجرا اینست که وضعیت ممکن است خراب شده باشد.

قبلاً در این فصل، من یک کلاس **Account** نشان دادم که یک متد **Transfer** تعریف می‌کرد و کارش انتقال پول از یک حساب به دیگری بود. وقتی این متد **Transfer** فراخوانی می‌شود، اگر با موفقیت پول را از حساب **from** خارج کرد و آنگاه قبل از افزودن آن به حساب **to** یک اکسپشن تولید کرد آنگاه چه می‌شود؟ اگر کد فراخوانی کننده **System.Exception** را بگیرد و به اجرا ادامه دهد، آنگاه وضعیت برنامه خراب شده است: هر دو حساب **from** و **to** پول کمتری از آنچه باید داشته باشند دارند. چون در اینجا ما درباره‌ی پول حرف می‌زنیم، این خراب شدن وضعیت فقط به سادگی یک خطای امنیتی محسوب می‌شود. اگر برنامه به اجرا ادامه دهد، آن سعی می‌کند انتقال‌ها بیشتری را بین حساب‌ها انجام دهد و اگون وضعیت خراب درون برنامه گسترده‌تر می‌شود.

یک نفر می‌تواند بگوید که متد **Transfer** خودش باید **System.Exception** را بگیرد و پول را به حساب **from** برگرداند. و این در صورتی که متد **Transfer** به اندازه‌ی کافی ساده باشد، به خوبی کار می‌کند. اما اگر متد **Transfer** یک رکورد حسابرسی از پول برداشت شده تولید کند یا اگر دیگر تردها همان حساب را در همان زمان دستکاری کنند، آنگاه سعی در ختنی کردن عملیات هم شکست می‌خورد که یک اکسپشن دیگر هم تولید می‌کند. و اگون وضعیت خراب، بدتر شده است نه بهتر.

^{۵۵} ضمناً، **System.IO.Stream**، **System.Type**، **System.String**، **System.Char** همه سازنده‌های کلاس تعریف می‌کنند که می‌توانند در جایی از برنامه باعث تولید یک **TypeInitializationException** گرددند.

نکته یک نفر می‌تواند استدلال کند که دانستن اینکه کجا چیزی خراب شده است از دانستن اینکه چه خطایی رخ داده است مفیدتر است. برای نمونه، دانستن اینکه انتقال پول به خارج از یک حساب شکست خورده به جای دانستن اینکه **Transfer** به خاطر یک **OutOfMemoryException** یا **SecurityException** شکست خورده، مفیدتر است. در حقیقت، مدل خطای Win32 به این روش کار می‌کند. متدها **true/false** برمی‌گردانند تا موققیت/شکست را نشان دهند تا شما بدانید چه متدهی شکست خورده است. آنگاه، اگر برنامه شما به اینکه چرا شکست خورده اهمیت دهد، برنامه، متدهای **GetLastError** Win32 و **System.Exception** یک **Source** دارد که به شما متدهی که شکست خورده را نشان می‌دهد. اما این ویژگی یک رشته است که شما باید آن را تجزیه کنید و اگر دو متده، در درون، متدهای کسانی را فراخوانی کنند، شما فقط از روی ویژگی **Source** نمی‌توانید بگویید کدام متده را که شما فراخوانی کرده که به شکست منجر شده است. به جای آن، شما مجبورید **String** برگشتی از **Exception** را برای بدست آوردن این اطلاعات تجزیه کنید. چون این کار بسیار مشکل است، من هرگز کسی را ندیدم که واقعاً چنین کاری کند.

چندین چیز وجود دارد که شما می‌توانید انجام دهید تا به کاهش خرابی وضعیت کمک کنید:

- CLR اجازه نمی‌دهد یک ترد درحالیکه کد درون یک بلوک **catch** یا بلوک **finally** را اجرا می‌کند، بسته شود. بنابراین، ما می‌توانیم به سادگی متدهای **Transfer** را قادرمندتر کنیم:

```
public static void Transfer(Account from, Account to, Decimal amount) {
    try { /* do nothing in here */ }
    finally {
        from -= amount;
        // Now, a thread abort (due to Thread.Abort/AppDomain.Unload) can't happen here
        to += amount;
    }
}
```

هر چند، مطلقاً توصیه نمی‌شود که همه کدتان را در بلوک **finally** بنویسید، شما باید از این تکنیک فقط برای تغییر وضعیت‌های فوق العاده حساس استفاده کنید.

▪ شما می‌توانید از کلاس **System.Diagnostics.Contracts.Contract** برای اعمال قراردادهای کد به متدهایتان استفاده کنید. قراردادهای کد به شما راهی می‌دهند که آرگومان و دیگر متغیرها را قبل از آنکه سعی در تغییر وضعیت با استفاده از این آرگومان‌ها/متغیرها داشته باشید، ارزیابی کنید. اگر آرگومان‌ها/متغیرها قرارداد را رعایت کنند، شناس و وضعیت خراب، حداقل می‌شود (کاملاً حذف نمی‌شود). اگر یک قرارداد شکست بخورد، آنگاه یک اکسپشن قبل از آنکه وضعیت تغییر کند، تولید می‌شود. من در انتهای فصل درباره قراردادهای کد صحبت می‌کنم.

▪ شما می‌توانید از نواحی اجرایی محدود شده (CERها) استفاده کنید که به شما راهی می‌دهند تا شک و تردید CLR را کم کنید. برای نمونه، قبل از ورود به یک بلوک **try**، شما می‌توانید CLR را مجبور کنید هر اسمبلی که توسط کد درون بلوک‌های **finally** و **catch** را بارگذاری کند. به علاوه، CLR تمام کد درون بلوک‌های **finally** و **catch** را شامل تمام متدهایی که از درون این بلوک‌ها فراخوانی شده‌اند را کامپایل می‌کند. این کار تولید بخشی از اکسپشن‌های احتمالی (شامل **BadImageFormatException**, **FileLoadException**, **MethodAccessException**, **FieldAccessException**, **InvalidOperationException**) را وقوع دارد که احیای خطای (در بلوک **catch**) یا کد پاکسازی (در بلوک **finally**) را اجرا کند. این همچنین احتمال **OutOfMemoryException** و **MissingFieldException** را نیز می‌گیرد.

▪ پسنه به اینکه وضعیت در کجا زندگی می‌کند، شما می‌توانید از تراکنش‌ها استفاده کنید که مطمئن می‌شوند تمام وضعیت تغییر کرده یا هیچ وضعیتی تغییر نکرده باشد. برای نمونه اگر داده در یک پایگاه داده است، تراکنش خوب کار می‌کند. ویندوز اکنون از رجیستری و عمیات‌های فایل (فقط روی یک درایو NTFS) به صورت تراکنشی، پشتیبانی می‌کند و شاید شما بتوانید از این استفاده کنید؛ اگرچه اکنون داتنت فریمورک این

کاربرد را ارائه نمی‌کند. شما مجبورید برای آزاد سازی آن، کد اصلی را P/Invoke کنید. کلاس **System.Transactions.TransactionScope** را برای جزئیات در این باره نگاه کنید.

شما می‌توانید متدهایتان را به گونه‌ای طراحی کنید که صریح تر باشند. برای نمونه، کلاس **Monitor** معمولاً برای گرفتن/آزاد کردن قفل همزمانی یک ترد مثل زیر استفاده می‌شود:

```
public static class SomeType {
    private static Object s_myLockObject = new Object();
    public static void SomeMethod () {
        Monitor.Enter(s_myLockObject); // If this throws, did the lock get taken or
                                      // not? If it did, then it won't get released!
        try {
            // Do thread-safe operation here...
        }
        finally {
            Monitor.Exit(s_myLockObject);
        }
    }
    // ...
}
```

به خاطر مشکلاتی که در بالا نشان داده شد، متدهای **Enter** و **Monitor** که در بالا استفاده می‌شود دیگر توصیه نمی‌گردد و توصیه می‌شود که فوق را اینگونه بنویسید:

```
public static class SomeType {
    private static Object s_myLockObject = new Object();
    public static void SomeMethod () {
        Boolean lockTaken = false; // Assume the lock was not taken
        try {
            // This works whether an exception is thrown or not!
            Monitor.Enter(s_myLockObject, ref lockTaken);

            // Do thread-safe operation here...
        }
        finally {
            // If the lock was taken, release it
            if (lockTaken) Monitor.Exit(s_myLockObject);
        }
    }
    // ...
}
```

در حالیکه صراحة در این کد یک پیشرفت محسوب می‌شود، در مورد قفل‌های همزمانی ترد توصیه اکنون اینست که از آن‌ها با مدیریت اکسپشن اصلاح استفاده نشود. فصل ۲۹ "ساختهای ترکیبی همزمانی ترد" را برای اطلاعات بیشتر در این باره ببینید.

اگر در کدتان، شما تعیین نموده اید که فرای تعمیر، وضعیت از قل خراب بوده است، آنگاه شما باید هر وضعیت خراب شده را از بین ببرید تا باعث صدمه‌های بیشتری نشود. سپس، برنامه تان را مجدداً اجرا کنید تا وضعیت شما، خودش را به یک شرایط خوب مقداردهی اولیه کنید و با امیدواری، خراب شدن وضعیت مجدداً رخ نخواهد داد. چون وضعیت مدیریت شده نمی‌تواند به بیرون از یک **AppDomain** درز پیدا کند، شما می‌توانید هر وضعیت خراب که درون یک **AppDomain** زندگی می‌کند را با تخلیه کردن (unload) کل **AppDomain** بوسیله فراخوانی متدهای **AppDomain.Unload** (فصل ۲۲) را برای جزئیات ببینید) از بین ببرید.

و اگر شما احساس می‌کنید وضعیت شما آنقدر بد است که کل فرآیند باید متوقف شود، آنگاه شما می‌توانید متد استاتیک **FailFast** از **Environment** را فراخوانی کنید:

```
public static void FailFast(String message);
public static void FailFast(String message, Exception exception);
```

این متد پردازه را بدون اجرای هر بلوک **try/finally** فعال، یا متدهای **Finalize** از بین می‌برد. این خوب است چون اجرای کد بیشتر، وقتی وضعیت خراب است می‌تواند اوضاع را بدتر کند. هر چند، **FailFast** تنها به اشیاء مشتق شده از **CriticalFinalizerObject** که در فصل ۲۱ "مدیریت حافظه اتوماتیک (جمع آوری زباله)" بحث می‌شوند، شناس پاکسازی را می‌دهد. این معمولاً درست است چون آن‌ها معمولاً تمايل دارند منابع خودی (**native**) را بینند و وضعیت ویندوز حتی اگر وضعیت CLR یا وضعیت برنامه خراب شده باشد، احتمالاً خوب است. متد **FailFast**، رشته پیام و اکسپشن انتخابی (معمولانه اکسپشنی که در یک بلوک **catch** گرفته می‌شود) را در Windows Application event log نوشته، یک گزارش خطای ویندوز تولید می‌کند، یک کپی از حافظه برنامه تان می‌سازد و آنگاه پردازه‌ی کنونی را از بین می‌برد.

مهم اکثر کدهای FCL مایکروسافت مطمئن نمی‌شوند که در صورت بروز یک اکسپشن مدیریت نشده، وضعیت خوب باقی بماند. اگر کد شما یک اکسپشن که از کد FCL رد شده است را بگیرد و سپس به استفاده از اشیاء FCL ادامه دهد، این احتمال وجود دارد که این اشیاء غیرقابل پیش‌بینی رفتار کنند. شرم آور است که بیشتر اشیاء FCL وضعیت شان در مواجه با اکسپشن‌های مدیریت نشده را بهتر نگهداری نمی‌کنند یا اگر وضعیت آن‌ها قابل برگشت نباشد، **FailFast** را فراخوانی نمی‌کنند.

هدف این بحث این است که شما را از مسائل احتمالی که به کار با مکانیزم مدیریت اکسپشن CLR مربوط است، آگاه کند. اغلب برنامه‌ها نمی‌توانند با اجرا با وضعیت خراب، مدارا کنند چون منجر به داده‌های غلط و حفره‌های امنیتی احتمالی می‌گردد. اگر شما برنامه‌ای می‌نویسید که نمی‌تواند از بین رفتن را تحمل Microsoft Exchange کند (مثل یک سیستم عامل یا موتور پایگاه داده)، آنگاه کد مدیریت شده تکنولوژی مناسبی برای استفاده نیست. و در حالیکه Server بیشتر در کد مدیریت شده نوشته شده است از پایگاه داده اصلی (**native**) برای ذخیره پیام‌های ایمیل استفاده می‌کند. پایگاه داده اصلی Extensible Storage Engine نامیده می‌شود که با ویندوز عرضه شده و معمولاً در C:\Windows\System32\EseNT.dll وجود دارد. برنامه شما می‌تواند اگر بخواهید از این موتور نیز استفاده کند؛ در وب سایت MSDN مایکروسافت به دنبال "Extensible Storage Engine" بگردید.

کد مدیریت شده انتخاب خوبی برای برنامه‌هایی است که وقتی وضعی برنامه خراب می‌شود، بتوانند از بین رفتن (termination) را تحمل کنند. برنامه‌های فراوانی هستند که در این دسته جای می‌گیرند. همچنین، منابع و مهارت بیشتری برای نوشتن یک کتابخانه کلاس یا برنامه اصلی (**native**) لازم است. برای بسیاری برنامه‌ها، کد مدیریت شده انتخاب بهتری است چون بهره وری برنامه‌نویس را بسیار زیاد افزایش می‌دهد.

راهنمایی ها و بهترین تجربه ها

درک مکانیزم اکسپشن قطعاً مهم است. به همان قدر مهم است که بدانید چگونه عاقلانه اکسپشن‌ها را به کار ببرید. بسیار زیاد من برنامه‌نویسان کتابخانه‌ای را دیده‌ام که همه نوع اکسپشن را می‌گیرند و مانع از آن می‌شوند که برنامه‌نویس برنامه بداند مشکلی رخ داده است. در این بخش، من راهنمایی‌هایی برای برنامه‌نویسان ارائه می‌کنم تا بدانند چه موقع از اکسپشن‌ها استفاده کنند.

مهم اگر شما یک برنامه‌نویس کتابخانه کلاس (class library developer) هستید که نوع‌های طراحی می‌کنید که توسط دیگر برنامه‌نویسان استفاده می‌شوند، این راهنمایی‌ها را خیلی جدی بگیرید. شما مسئولیت بزرگی دارید: شما سعی دارید نوعی را در کتابخانه کلاس طراحی کنید که برای برنامه‌های مختلفی کاربرد دارد. به خاطر داشته باشید که شما داشت دقیقی از کنی که (از طریق نماینده‌ها، متدهای مجازی یا متدهای رابط) کالبک (فراخوانی) می‌کنید، ندارید. و شما نمی‌دانید چه کدی شما را فراخوانی می‌کند. پیش بینی تمام حالت‌هایی که نوع شما در آن‌ها استفاده می‌شود عملی نیست پس هیچ گونه تصمیم سیاستی نگیرید. کد شما باید تصمیم بگیرد که چه شرایطی یک خطای تشکیل می‌دهد؛ بگذارید فراخوانی کننده این تصمیم را بگیرید.

به علاوه، خیلی دقیق مراقب وضعیت باشید و سعی نکنید آن را خراب کنید. آرگومان‌هایی که به متدهای شما ارسال شده‌اند را با استفاده از قراردادهای کد ارزیابی کنید (که در انتهای این فصل بحث می‌شود). سعی کنید اصلاح وضعیت را تعییر ندهید. اگر شما وضعیت را تعییر دهید، آنگاه برای یک شکست آماده باشید و سپس سعی کنید آن وضعیت را برگردانید. اگر شما از راهنمایی‌های این فصل پیروی کنید، برنامه‌نویسان برنامه در استفاده از نوع‌های کتابخانه کلاس شما سختی را نخواهند گذراند.

اگر شما یک برنامه‌نویس برنامه (application developer) هستید، هر سیاستی که فکر می‌کنید درست است را تعریف کنید. پیروی از راهنمایی‌های این فصل به شما کمک می‌کند مشکلات را در کدتان پیش از آنکه آزاد شوند کشف کنید که به شما اجازه می‌دهد آن‌ها را برطرف کنید تا برنامه‌تان را قدرتمندتر نمایید. هر چند، پس از ملاحظات کافی آزادید که دیگر این راهنمایی‌ها را رها کنید. شما سیاست را تنظیم می‌کنید. برای نمونه، کد برنامه می‌تواند در گرفتن اکسپشن‌ها از کتابخانه کلاس خشن تر باشد.

از بلوک‌های آزادانه finally استفاده کنید

من فکر می‌کنم بلوک‌های finally عالی هستند! آن‌ها به شما اجازه می‌دهند یک بلوک که تعیین کنید که بدون تفاوت به اینکه چه نوع اکسپشنی تولید می‌کند، تضمینی اجرا می‌شوند. شما باید از بلوک‌های finally برای پاکسازی هر گونه عملیات قبل از آنکه به فراخوانی کننده برگردید یا به کد پس از بلوک finally اجازه اجرا دهید، استفاده کنید. شما همچنین مکررا از بلوک‌های finally برای از بین بدن صریح هر شی استفاده می‌کنید تا از کمبود منابع جلوگیری کنید. یک مثال که تمام کد پاکسازی (بستن فایل) را در یک بلوک finally قرار می‌دهد:

```
using System;
using System.IO;

public sealed class SomeType {
    private void SomeMethod() {
        FileStream fs = new FileStream(@"C:\Data.bin ", FileMode.Open);
        try {
            // Display 100 divided by the first byte in the file.
            Console.WriteLine(100 / fs.ReadByte());
        }
        finally {
            // Put cleanup code in a finally block to ensure that the file gets closed
            // regardless of whether or not an exception occurs (for example, the first
            // byte was 0).
            if (fs != null) fs.Dispose();
        }
    }
}
```

اطمینان از اینکه کد پاکسازی همیشه اجرا می‌شود آنقدر مهم است که بسیاری از زبان‌های برنامه‌نویسی ساخت‌هایی ارائه می‌کنند که نوشتن کد پاکسازی را آسانتر کند. برای نمونه، زبان سی‌شارپ به صورت خودکار بلوک‌های try/finally را وقتی شما از عبارت‌های foreach using lock و استفاده می-

کنید، تولید می کند. کامپایلر سی شارپ همچنین وقتی شما مخرب (متدها **Finalize**) یک کلاس (متدهای **destructors**) را بازنویسی می کنید، بلوک های **try/finally** را تولید می کند. هنگام استفاده از این ساختهای، کامپایلر کدی که شما نوشته اید را درون بلوک **try** قرار می دهد و به صورت خودکار کد پاکسازی را درون بلوک **finally** قرار می دهد. به خصوص:

- وقتی شما از عبارت **lock** استفاده می کنید، قفل درون یک بلوک **finally** آزاد می شود.

- وقتی شما از عبارت **using** استفاده می کنید، متدهای **Dispose** از شی، درون یک بلوک **finally** فراخوانی می شود.

- وقتی از عبارت **foreach** استفاده می کنید، متدهای **Dispose** از شی **IEnumerator** درون یک بلوک **finally** فراخوانی می شود.

- وقتی شما یک متدهای **Finalize** از کلاس پایه درون یک بلوک **finally** فراخوانی می شود.

برای نمونه، کد سی شارپ زیر از عبارت **using** بهره می برد. این کد از کدی که در مثال قبلی نشان داده شد کوتاهتر است، اما کدی که کامپایلر تولید می کند معادل کدی تولید شده در مثال قبلی است:

```
using System;
using System.IO;

internal sealed class SomeType {
    private void SomeMethod() {
        using (FileStream fs = new FileStream(@"C:\Data.bin", FileMode.Open)) {
            // Display 100 divided by the first byte in the file.
            Console.WriteLine(100 / fs.ReadByte());
        }
    }
}
```

برای اطلاعات بیشتر درباره عبارت **using**، به فصل ۲۱ و برای اطلاعات بیشتر در مورد عبارت **lock** به فصل ۲۹ "ساختهای ترکیبی همزمانی ترد" مراجعه کنید.

هر چیزی را نگیرید

یک اشتباه همیشگی که برنامه نویسانی که برای استفاده صحیح از اکسپشن ها آموزش ندیده اند، مرتكب می شوند استفاده از بلوک های **finally** فراوان و به اشتباه است. وقتی شما یک اکسپشن را می گیرید، شما بیان می کنید که انتظار یک اکسپشن را داشتم اید، شما می دانید چرا رخ داده است، و شما می دانید چگونه با آن برخورد کنید. به بیان دیگر، شما یک سیاست برای برنامه تعریف می کنید. تمام این به بخش "معامله قابلیت امنیت در مقابل بهره وری" در این فصل برمی گردد.

بسیار زیاد من کدی اینگونه می بینم:

```
try {
    // try to execute code that the programmer knows might fail...
}
catch (Exception) {
    ...
}
```

این کد بیان می کند که انتظار هر و همه ای اکسپشن ها را داشته و می داند چگونه از هر و همه ای وضعیت ها احیا شود. این چگونه ممکن است؟ یک نوع که بخشی از یک کتابخانه کلاس است نباید هرگز و تحت هیچ شرایطی تمام اکسپشن ها را گرفته و بی بعد چرا که برای نوع راهی نیست که دقیقاً بداند برنامه قصد دارد چگونه به یک اکسپشن پاسخ دهد. به علاوه، نوع، مدام به کد برنامه از طریق یک نماینده، متدهای مجازی یا متدهای رابط فراخوانی می کند. اگر کد برنامه یک اکسپشن تولید کند، بخش دیگری از برنامه احتمالاً انتظار گرفتن این اکسپشن را دارد. اکسپشن باید اجازه داده شود تا راهش را به بالای پشته فراخوانی فیلتر کند و به کد برنامه اجازه مدیریت اکسپشن به محضی که آن را می بیند، بدهد.

اگر اکسپشن مدیریت نشده باشد، CLR پردازه را از بین می برد. من اکسپشن های مدیریت نشده را در انتهای فصل خواهم گفت. اغلب اکسپشن های مدیریت نشده در جین تست کد پیدا می شوند. برای حل این اکسپشن های مدیریت نشده، شما باید یا کد را تغییر دهید تا به دنبال یک اکسپشن خاص بگردد یا کد را

بازنویسی کنید تا شرایطی که منجر به تولید اکسپشن می‌شود را حذف کنید. نسخه نهایی کد که در یک محیط عملی اجرا می‌شود باید اکسپشن‌های مدیریت نشده اندکی را بیند و بسیار باید قدرتمند باشد.

نکته در بعضی موارد، یک متده که نمی‌تواند وظیفه‌اش را کامل کند که وضعیت بعضی اشیاء خراب شده است و قابل برگشت نیست. اجازه دادن به ادامه‌ی اجرای برنامه می‌تواند به رفتار غیر قابل پیش‌بینی یا آسیب پذیری امنیتی منجر شود. وقتی این وضعیت یافت می‌شود، آن متده نباید یک اکسپشن تولید کند و به جای آن باید پردازه را مجبور کند بلا فاصله با فراخوانی **FailFast** از **System.Environment**، بسته شود.

در ضمن مشکلی نیست اگر **System.Exception** را گرفته و کدی درون آکولات‌های بلوک **catch** اجرا کنید البته تا زمانی که اکسپشن را در انتهای کد مجدد تولید کنید. گرفتن **System.Exception** و بلعیندن اکسپشن (نه بازتولید آن) هرگز نایاب انجام شود چون شکسته‌های را مخفی می‌کند که به برنامه اجازه می‌دهد با نتایج غیرقابل پیش‌بینی و آسیب پذیری احتمالی امنیتی اجرا شود. این‌بار آنالیز کد ویژوال استودیو (FxCopCmd.exe) هر کدی که حاوی یک بلوک **catch (Exception)** باشد را عالمت می‌گذارد مگر آنکه یک عبارت **throw** در کد بلوک موجود باشد. بخش "برگشت از یک عمل نیمه کامل وقتی یک اکسپشن غیرقابل احیا رخ می‌دهد – نگهداری وضعیت" به زودی در این فصل، این الگو را توضیح می‌دهد. سرانجام، این درست است که یک اکسپشن در یک ترد رخ دهد و در ترد دیگری باز تولید شود. مدل برنامه‌نویسی غیرهمزان **Asynchronous Programming Model** (که در فصل ۲۷ "عملیات‌های غیرهمزان واپسراهی به ورودی خروجی" بحث می‌شود) این را پشتیبانی می‌کند. برای نمونه، اگر یک ترد از استخر ترد کدی را اجرا کند که یک اکسپشن تولید نماید، CLR اکسپشن را گرفته و می‌بلعد و به ترد اجازه می‌دهد به استخر ترد برگردد. بعده، تردی باید متده **EndXXX** را فراخوانی کند تا نتیجه عملیات غیرهمزان را تعیین کند. متده **EndXXX** همان شی اکسپشنی را تولید می‌کند که توسط ترد استخر ترد که کار واقعی را انجام داده تولید شده است. در این سenario، اکسپشن توسط اولین ترد بلعیده می‌شود هر چند، اکسپشن توسط تردی که متده **EndXXX** را فراخوانی می‌کند بازتولید می‌شود، بنابراین از دید برنامه مخفی نمی‌شود.

احیای آرام از یک اکسپشن

گاهی شما با دانستن برخی از اکسپشن‌هایی که یک متده ممکن است تولید کند، آن را فراخوانی می‌کنید. چون شما انتظار این اکسپشن‌ها را دارید، شاید شما بخواهید کدی داشته باشید که به برنامه شما اجازه دهد از این وضعیت به آرامی احیا شده و به اجرا ادامه دهد.

مثالی با شبه کد بینید:

```
public String CalculateSpreadsheetCell(Int32 row, Int32 column) {
    String result;
    try {
        result = /* Code to calculate value of a spreadsheet's cell */
    }
    catch (DivideByZeroException) {
        result = "Can't show value: Divide by zero";
    }
    catch (OverflowException) {
        result = "Can't show value: Too big";
    }
    return result;
}
```

این شبه کد محتویات یک خانه در یک صفحه گسترده (صفحات اکسل) را محاسبه کرده و یک رشته که نمایانگر مقدار است را به فراخوانی کننده برمی‌گرداند تا فراخوانی کننده بتواند رشته را در پنجره‌ی برنامه نمایش دهد. هر چند، محتویات یک خانه ممکن است نتیجه تقسیم یک خانه بر خانه‌ی دیگر باشد اگر خانه حاوی مقسوم عليه، مقدار 0 داشته باشد، CLR یک شی **DividedByZeroException** تولید می‌کند. در این مورد، متده این اکسپشن خاص را می‌گیرد و یک رشته خاص که به کاربر نمایش داده می‌شود را برمی‌گرداند. به طریق مشابه، محتویات یک خانه ممکن است نتیجه ضرب یک خانه در دیگری باشد. اگر مقدار ضرب شده در تعداد بیت مجاز جا نشود CLR یک شی **OverflowException** تولید می‌کند و مجدد، یک رشته خاص به کاربر نمایش داده می‌شود.

وقتی شما اکسپشن‌های خاص را می‌گیرید، شرایطی که باعث تولید اکسپشن می‌شود را کاملاً درک کنید و بدانید چه نوع‌های اکسپشن از نوع اکسپشنی که شما می‌گیرید مشق شده‌اند. **System.Exception** را (بدون بازتولید) نگیرید و مدیریت نکنید چون برای شما امکان ندارد که تمام اکسپشن‌های ممکن که درون بلوک **try** شما تولید می‌شوند را بدانید (به خصوص اگر شما به **OutOfMemoryException** توجه کنید). **StackOverflowException**

برگشت از یک عملیات نیمه کامل وقتی یک اکسپشن غیرقابل احیا رخ می‌دهد – نگهداری وضعیت

معمولًا، برای انجام یک تک عمل انتزاعی، متدها چندین متدهای دیگر را فراخوانی می‌کنند. برخی از تک متدها ممکن است با موقیتی کامل شوند و برخی شاید نشوند. برای نمونه، بگوییم که شما یک مجموعه از اشیاء را به یک فایل روی دیسک سریالی می‌کنید. پس از سریالی کردن ۱۰ شی، یک اکسپشن تولید می‌شود (شاید دیسک پر باشد یا شی بعدی که باید سریالی شود با صفت سفارشی **Serializable** علامت زده نشده باشد). در این لحظه، اکسپشن باید تا فراخوانی کننده فیلتر شود اما در مورد وضعیت فایل روی دیسک چطور؟ فایل اکنون خراب شده است چون آن شامل یک شی نیمه سریالی شده است. عالی است اگر برنامه بتواند از عمل نیمه کامل به عقب برگردد تا فایل در وضعیتی قرار گیرد که قبل از اینکه هر گونه شی ای سریالی شود، بود. کد زیر روش صحیح پیاده‌سازی این را نشان می‌دهد:

```
public void SerializeObjectGraph(FileStream fs, IFormatter formatter, Object rootObj) {
    // Save the current position of the file.
    Int64 beforeSerialization = fs.Position;
    try {
        // Attempt to serialize the object graph to the file.
        formatter.Serialize(fs, rootObj);
    }
    catch { // Catch any and all exceptions.
        // If ANYTHING goes wrong, reset the file back to a good state.
        fs.Position = beforeSerialization;
        // Truncate the file.
        fs.SetLength(fs.Position);
        // NOTE: The preceding code isn't in a finally block because
        // the stream should be reset only when serialization fails.
        // Let the caller(s) know what happened by re-throwing the SAME exception.
        throw;
    }
}
```

برای آنکه به درستی عمل نیمه کامل را برگردانید، کدی بنویسید که همه اکسپشن‌ها را بگیرد. بهله، تمام اکسپشن‌ها را بگیرد چون شما به اینکه چه گونه خطابی رخ داده اهمیت نمی‌دهید، شما نیاز دارید که ساختمان داده‌های خود را به وضعیت مناسبی برگردانید، بعد از آنکه اکسپشن را گرفته و مدیریت کردید، آن را نبلعید – بگذارید فراخوانی کننده بداند که اکسپشن رخ داده است. شما این کار را با باز تولید همان اکسپشن انجام می‌دهید. در واقع، سی‌شارپ و بسیاری زبان‌های برنامه‌نویسی دیگر این کار را آسان می‌کنند. تنها از کلمه کلیدی **throw** سی‌شارپ بدون تعیین هیچ چیزی پس از **throw** استفاده کنید، همانند کد قبلی.

توجه کنید که بلوک **catch** در مثال قبلی یک نوع اکسپشن را تعیین نمی‌کند چون من می‌خواهم هر و همه اکسپشن‌ها را بگیرم. به علاوه، کد درون بلوک **catch** نیاز ندارد بداند دقیقاً چه اکسپشنی تولید شده، فقط اینکه بداند چیزی اشتباه شده، کافیست. خوب‌بختانه، سی‌شارپ به من اجازه می‌دهد این کار را با تعیین نکردن هیچ نوع اکسپشن و اینکه عبارت **throw** همان اکسپشنی که گرفته شده را بازتولید کند، به راحتی انجام دهم.

مخفي سازی جزييات پياده سازي برای حفظ يك "قرارداد"

در برخی موقعیت‌ها، شاید شما این را مفید باید که یک اکسپشن را بگیرید و اکسپشن متفاوتی را بازتولید کنید. تنها دلیل این کار حفظ معنی یک قرارداد متد است. همچنین، نوع اکسپشن جدید که شما تولید می‌کنید باید یک اکسپشن خاص باشد (یک اکسپشن که به عنوان نوع پایه برای دیگر اکسپشن‌ها استفاده

نشود). بک نوع **PhoneBook** را تصور کنید که متدی را تعریف می کند، همانگونه که در شبه کد زیر نشان داده شده است:

```
internal sealed class PhoneBook {
    private String m.pathname; // path name of file containing the address book

    // Other methods go here.

    public String GetPhoneNumber(String name) {
        String phone;
        FileStream fs = null;
        try {
            fs = new FileStream(m.pathname, FileMode.Open);
            // Code to read from fs until name is found goes here
            phone = /* the phone # found */
        }
        catch (FileNotFoundException e) {
            // Throw a different exception containing the name, and
            // set the originating exception as the inner exception.
            throw new NameNotFoundException(name, e);
        }
        catch (IOException e) {
            // Throw a different exception containing the name, and
            // set the originating exception as the inner exception.
            throw new NameNotFoundException(name, e);
        }
        finally {
            if (fs != null) fs.Close();
        }
        return phone;
    }
}
```

اطلاعات شماره تلفن‌ها از روی یک فایل (در مقابل یک ارتباط شبکه یا پایگاه داده) بدست می‌آید. هر چند، کاربر نوع **PhoneBook** این را نمی‌داند چون این یک جزیيات پیاده‌سازی است که ممکن است در آینده تغییر کند. پس اگر فایل یافت نشد یا به هر دلیل قابل خواندن نبود، فراخوانی کننده یک **IOException** یا **FileNotFoundException** را خواهد دید که قابل پیش‌بینی نیست. به بیان دیگر، وجود فایل و قابلیت خواندن شدن، بخشی از قرارداد اعمالی متد نیست: راهی برای فراخوانی کننده که این را حدس بزند وجود ندارد. پس متد **GetPhoneNumber** دو نوع اکسپشن را می‌گیرد و یک اکسپشن جدید **NameNotFoundException** تولید می‌کند.

هنگام استفاده از این تکنیک، شما باید اکسپشن‌های خاصی را بگیرید که کاملاً شما شرایطی که باعث تولید اکسپشن می‌شوند را درک می‌کنید. و شما باید نوع‌های اکسپشن که از نوع اکسپشنی که شما می‌گیرید، مشتق می‌شوند را بدانید. تولید یک اکسپشن به فراخوانی کننده اجازه می‌دهد بداند متد کارش را کامل انجام نداده است و نوع **NameNotFoundException** به فراخوانی کننده دیدی انتزاعی از علت آن می‌دهد. تنظیم اکسپشن درونی به می‌تواند برای برنامه‌نویسان نوع **PhoneBook** و احتمالاً برنامه‌نویسی که از نوع **PhoneBook** استفاده می‌کند، مفید باشد.

مهنم وقتی شما از این تکنیک استفاده می‌کنید، شما به فراخوانی کننده درباره‌ی دو چیز دروغ می‌گویید. اول، شما درباره‌ی آنچه واقعاً اشتباه شده دروغ می‌گویید. در مثال من، یک فایل یافت نشده بود اما من گزارش کردم یک نام یافت نشده بود. دوم، شما درباره‌ی اینکه شکست کجا رخ داده است دروغ می‌گویید. اگر **FileNotFoundException** مجاز باشد در پشته فراخوانی بالا رود، ویژگی **StackTrace** آن خطاطی که درون سازنده‌ی **FileStream** رخ داده را منعکس خواهد کرد. اما وقتی من این اکسپشن را بباعم و یک اکسپشن **NameNotFoundException** جدید تولید کنم، ردیابی پشته نشان خواهد داد که خط درون بلوک **catch**، چندین خط دورتر از جاییکه اکسپشن واقعاً رخ داده بود، رخ داده است. این می‌تواند خطاطی‌ای را مشکل کند، پس این تکنیک باید با مراقبت فراوانی استفاده شود.

حال بگذارید بگوییم که نوع **PhoneBook** کمی متفاوت پیاده‌سازی شده است. فرض کنید که نوع، یک ویژگی عمومی **PhoneBookPathname** ارائه می‌کند که به کاربر اجازه می‌دهد مسیر فایلی که شماره تلفن‌ها باید در آن جستجو شود را در آن بنویسد یا از آن بخواند. چون کاربر از این حقیقت که اطلاعات شماره تلفن‌ها از روی یک فایل خوانده می‌شود، آگاه است، من متدهای **GetPhoneNumber** را تغییر می‌دهم تا هیچ اکسپشنی نگیرد، به جای آن من اجازه می‌دهم هر اکسپشنی که تولید شد به بیرون متداشتر باشد. توجه کنید که من هیچ یک از پارامترهای متدهای **GetPhoneNumber** را تغییر نمی‌دهم اما من انتزاعی که به کاربران نوع **PhoneBook** ارائه می‌کنم را تغییر می‌دهم. کاربران اکنون انتظار دارند یک مسیر، بخشی از قرارداد **PhoneBook** باشند.

گاهی برنامه‌نویسان یک اکسپشن را می‌گیرند و یک اکسپشن جدید را جهت افزودن اطلاعات اضافی یا زمینه (context) به یک اکسپشن، تولید می‌کنند. هر چند، اگر این همه‌ی چیزیست که می‌خواهید انجام دهید، شما باید فقط نوع اکسپشنی که می‌خواهید، را بگیرید، به ویژگی مجموعه‌ای **Data** از شی اکسپشن، داده‌هایی بیافزایید و سپس همان شی اکسپشن را بازتولید کنید:

```
private static void SomeMethod(String filename) {
    try {
        // Do whatever here...
    }
    catch (IOException e) {
        // Add the filename to the IOException object
        e.Data.Add("Filename", filename);

        throw; // re-throw the same exception object that now has additional data in it
    }
}
```

یک استفاده خوب از این تکنیک: وقتی یک سازنده‌ی نوع یک اکسپشن تولید می‌کند که درون متدهای سازنده‌ی نوع گرفته نمی‌شود **CLR** در درون، آن اکسپشن را گرفته و به جای آن یک **TypeInitializationException** جدید تولید می‌کند. این مفید است چون **CLR** کدی را درون متدهای شما تولید می‌کند که به صورت ضمنی سازنده‌ی نوع را فراخوانی می‌کند.^{۶۶} اگر سازنده‌ی نوع، یک **DividedByZeroException** تولید کند، که شما شاید سعی کنند آن را گرفته و از آن احیا شود اما شما حتی نمی‌دانید که در حال فراخوانی سازنده‌ی نوع هستید. پس **CLR** را به یک **DividedByZeroException** تبدیل می‌کند تا شما واضحًا بدانید که اکسپشن به خاطر یک شکست سازنده‌ی نوع، رخ داده است. مشکل با کد شما نیست.

در سوی دیگر، یک استفاده بد از این تکنیک: وقتی شما متدهای را از طریق رفلکشن فراخوانی می‌کنید، **CLR** در درون، هر اکسپشن تولیدی توسط متدهای **TargetInvocationException** تبدیل می‌کند. این به شدت ناراحت کننده است که شما باید اکنون شی گرفته و آن را به یک **InnerException** آن نگاه کنید تا دلیل واقعی شکست را بفهمید. در واقع، هنگام استفاده از رفلکشن، رایج است که کدی شبیه به این بینید:

```
private static void Reflection(Object o) {
    try {
        // Invoke a DoSomething method on this object
```

^{۶۶} برای اطلاعات بیشتر در این باره، بخش "سازنده‌های نوع" در فصل ۸ "متدها" را ببینید.

```

        var mi = o.GetType().GetMethod("DoSomething");
        mi.Invoke(o, null); // The DoSomething method might throw an exception
    }
    catch (System.Reflection.TargetInvocationException e) {
        // The CLR converts reflection-produced exceptions to TargetInvocationException
        throw e.InnerException; // Re-throw what was originally thrown
    }
}

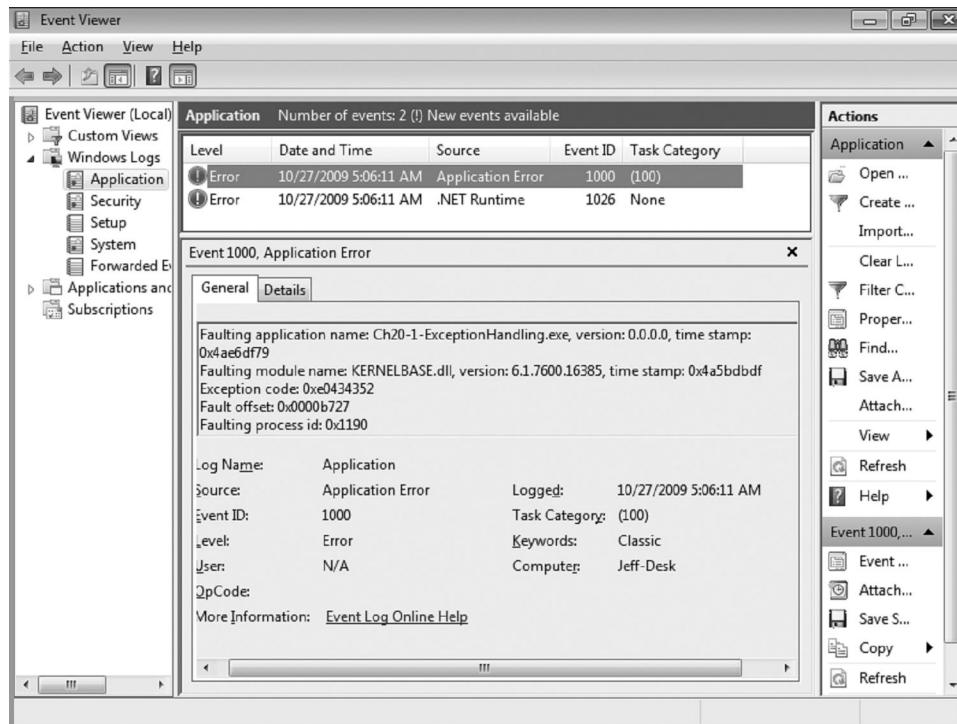
```

هر چند من خبرهای خوبی دارم: اگر شما از نوع اصلی **dynamic** سی‌شارپ (که در فصل ۵ "نوع‌های اصلی، ارجاعی و مقداری" بحث شد) برای درخواست (فراخوانی) یک عضو استفاده می‌کنید، کد تولیدی توسط کامپایلر، هر و همه‌ی اکسپشن‌ها را نمی‌گیرد و یک شی **TargetException** تولید نمی‌کند؛ اکسپشن تولید شده اصلی به سادگی در پشتۀ بالا می‌رود. برای بسیاری برنامه‌نویسان این دلیل خوبی برای ترجیح استفاده از نوع اصلی **dynamic** سی‌شارپ بر رفلاکشن است.

اکسپشن‌های مدیریت نشده

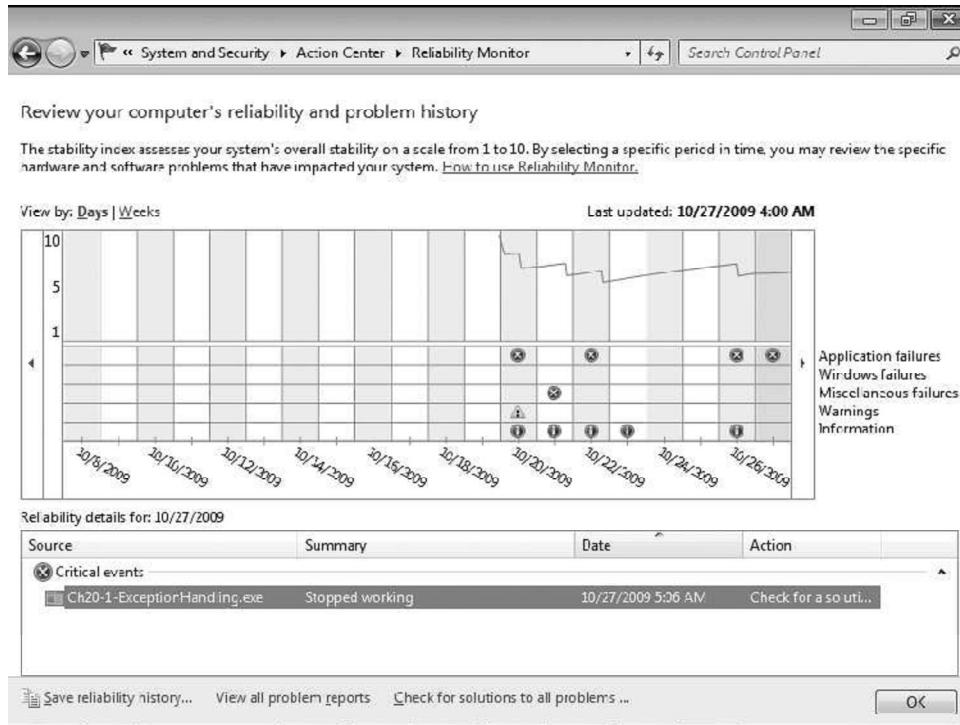
وقتی یک اکسپشن تولید می‌شود، CLR در پشتۀ فراخوانی بالا می‌رود و به دنبال بلوك‌های **catch** که با نوع اکسپشن تولید شده، مطابقند، می‌گردد. اگر هیچ بلوك **catch** مطابق با نوع اکسپشن تولیدی یافت نشود، یک اکسپشن مدیریت نشده **unhandled exception** رخ می‌دهد. وقتی CLR کشف می‌کند یک ترد در یک پردازه، یک اکسپشن مدیریت نشده دارد، CLR پردازه را از کار می‌اندازد (می‌بندد). یک اکسپشن مدیریت نشده یک وضعیت را نشان می‌دهد که برنامه آن را پیش‌بینی نکرده و یک اشکال واقعی در برنامه محاسب می‌شود. در این لحظه، اشکال باید به شرکت سازنده برنامه گزارش شود. امیدوارانه، سازنده اشکال را برطرف کرده و یک نسخه جدید از برنامه توزیع می‌کند.

برنامه‌نویسان کتابخانه کلاس درباره اکسپشن‌های مدیریت نشده حتی نباید فکر کنند. تنها برنامه‌نویسان برنامه دارند درباره اکسپشن‌های مدیریت نشده نگران باشند و برنامه باید برای مواجه با اکسپشن‌های مدیریت نشده سیاستی داشته باشد. مایکروسافت در واقع به برنامه‌نویسان برنامه توصیه می‌کند سیاست پیش فرض CLR را پذیرنده. آن اینست که وقتی یک برنامه یک اکسپشن مدیریت نشده را می‌گیرد، ویندوز یک گزارش در log event سیستم می‌نویسد. شما می‌توانید این ورودی را با بازکردن برنامه Event Viewer و سپس نگاه به Windows Logs -> Application و سپس نگاه به ۲۰، ببینید.

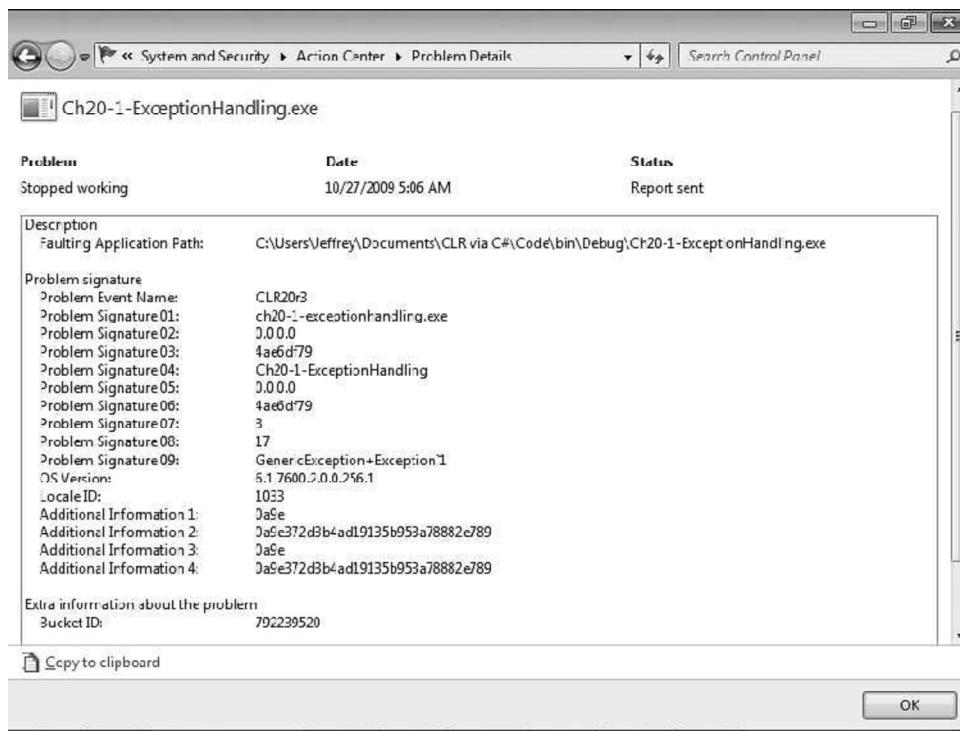
شكل ۲۰-۱ Windows Event log ۲۰-۱ در حال نمایش یک برنامه که به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده بسته شده است

هر چند، شما می‌توانید جزییات جالبتری درباره مشکل با استفاده از اپلت Windows Action Center بدست آورید. برای باز کردن Action Center، روی آیکون پرچم در کنار ساعت سیستم کلیک کنید، Open Action Center را انتخاب کنید، جعبه‌ی Maintenance را باز کنید، و سپس لینک "View reliability history" را انتخاب کنید. از اینجا، شما می‌توانید برنامه‌هایی که به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده از کار افتاده‌اند را در بخش پایانی ببینید، که در شکل ۲۰-۲ نشان داده شده است.

شكل ۲۰-۲ Reliability Monitor ۲۰-۲ در حال نمایش یک برنامه که به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده از کار افتاده است.

برای دیدن جزییات بیشتر درباره برنامه از کار افتاده، روی یک برنامه از کار افتاده در Reliability Monitor دابل کلیک کنید. جزییات شبیه شکل ۲۰-۳ خواهد بود و معانی امضاهای مشکل‌ها، در جدول ۲۰-۳ توضیح داده شده است. تمام اکسپشن‌های مدیریت نشده که توسط برنامه‌های مدیریت شده تولید شده‌اند در قسمت CLR20r3 قرار داده می‌شود.

شکل ۲۰-۳ در حال نمایش جزئیات بیشتر دربارهی برنامه از کارافتاده به خاطر اکسپشن مدیریت نشده

جدول ۲۰-۲ امضاهای مشکل‌ها

امضا مشکل	توضیح *
نام فایل EXE (حدودیت ۳۲ کاراکتری)	01
شماره نسخه اسمنلی از فایل EXE	02
برچسب زمانی فایل EXE	03
نام کامل اسمنلی از فایل EXE (حدودیت ۶۴ کاراکتری)	04
نسخه اسمنلی شکست خورده	05
برچسب زمانی اسمنلی شکست خورده	06
متد و نوع اسمنلی شکست خورده. این مقدار یک علامت متادیتای MethodDef است (بس از حذف بایت بالی 0x06) که متدى که اکسپشن را تولید کرده شناسایی می‌کند. از روی این مقدار، شما می‌توانید با استفاده از ILDasm.exe برای تعیین نوع و متد مختلف استفاده کنید.	07
دستور IL متد شکست خورده. این مقدار یک آفست درون متد شکست خورده از دستور IL ای است که شما می‌توانید با استفاده از ILDasm.exe دستور مختلف را تعیین کنید.	08
نوع اکسپشن تولید شده (حدودیت ۳۲ کاراکتری)	09
* اگر رشته‌ای فرای محدودیت مجاز باشد، آنگاه کوتاه سازی‌های هشمندانه‌ای مثل حذف "Exception" از نوع اکسپشن یا ".dll". از یک نام فایل صورت می‌گیرد. اگر رشته حاصل هنوز هم طولانی بود آنگاه CLR یک مقدار با هش کردن با اینکدینگ پایه ۶۴ رشته، تولید می‌کند.	
پس از ضبط اطلاعات دربارهی برنامه‌ای که دچار مشکل شده، ویندوز پنجره‌ی پیام را نشان می‌دهد که به کاربر نهایی اجازه می‌دهد اطلاعات پیرامون برنامه شکست خورده را به سرورهای مایکروسافت ارسال کند. ^{۶۷} این، گزارش خطاهای ویندوز Windows Error Reporting نامیده می‌شود و اطلاعات بیشتر دربارهی آن در وب سایت Windows Quality (http://WinQual.Microsoft.com) قرار دارد.	

^{۶۷} شما می‌توانید این پنجره پیام را با استفاده از P/Invoke و فراخوانی تابع Win32 SetErrorMode و ارسال SEM_NOGPFAULTERRORBOX به آن، غیرفعال کنید.

شرکت‌ها می‌توانند به انتخاب خود با مایکروسافت ثبت نام کنند تا بتوانند این اطلاعات را درباره‌ی برنامه‌ها و کامپوننت‌های ایشان بیینند. ثبت نام رایگان است اما آن نیاز دارد که اسمبلی‌های شما با یک VeriSign ID for Authenticode (که Software Publisher's Digital ID نیز نامیده می‌شود) اضافه شده باشند.

طبعاً، شما می‌توانید سیستم خودتان را برای بدست آوردن اطلاعات اکسپشن‌های مدیریت نشده بسازید تا بتوانید مشکلات را در کدتان بطرف کنید. وقتی برنامه شما مقداردهی اولیه می‌شود، شما می‌توانید CLR را آگاه کنید که متدهای دارید که می‌خواهید هرگاه هر تردی در برنامه شما با یک اکسپشن مدیریت نشده مواجه می‌شوید، این متد فراخوانی گردد.

متاسفانه، هر مدل برنامه‌ای که مایکروسافت تولید می‌کند روش خودش برای برخورد با اکسپشن‌های مدیریت نشده را دارد. اعضاًی که شما می‌خواهید در مستندات FCL نگاه کنید عبارتند از:

- برای هر برنامه‌ای، به رویداد **System.AppDomain** از **UnhandledException** نگاه کنید. برنامه‌های Silverlight با امنیتی که برای ثبت نام با این رویداد کافی باشد، اجرا نمی‌شوند.
- برای یک برنامه Windows Forms، به متد مجازی **OnThreadException** از **System.Windows.Forms.NativeWindow** متناظر **OnThreadException** از **System.Windows.Forms.ThreadException** و رویداد **System.Windows.Forms.Application** از **System.Windows.Forms.Application** نگاه کنید.
- برای یک برنامه (WPF) به رویداد **DispatcherUnhandledException** از Windows Presentation Foundation (WPF) و رویدادهای **UnhandledExceptionFilter** و **UnhandledException** از **System.Windows.Application** نگاه کنید.
- برای Silverlight، به رویداد **System.Windows.Application** از **UnhandledException** نگاه کنید.
- برای یک برنامه ASP.NET Web Form به رویداد **Error** از **System.Web.UI.TemplateControl** نگاه کنید. برنامه‌ای که گونه‌ای کلاس‌های **System.Web.UI.UserControl** و **System.Web.UI.Page** و **TemplateControl** است. علاوه بر این، شما باید به رویداد **Error** از **System.Web.HttpApplication** هم نگاه کنید.
- برای یک برنامه Windows Communication Foundation (WCF) به ویژگی **ErrorHandlers** از **System.ServiceModel.Dispatcher.ChannleDispatcher** نگاه کنید.

قبل از آنکه من این بخش را ترک کنم، دوست دارم چند کلمه درباره‌ی اکسپشن‌های مدیریت نشده که می‌توانند در یک برنامه‌ی توزیع شده (distributed) مثل یک وب سایت یا یک وب سرویس رخ دهد، حرف بزنم. در یک دنیای ایده‌آل، یک برنامه سروری که با یک اکسپشن مدیریت نشده برخورد می‌کند، باید آن را گزارش کرده، به گونه‌ای به کلاینت خبر دهد که عمل درخواستی نتوانست کامل شود، سپس سرور باید از کار بیافتد. متاسفانه، ما در یک دنیای ایده‌آل زندگی نمی‌کنیم و بنابراین، شاید ممکن نباشد که خبر شکست را به کلاینت ارسال کنیم. برای برخی سرورهای عظیم (مثل Microsoft SQL Server) شاید عملی نباشد که سرور را از کار انداخته و یک نمونه جدید از آن شروع کنیم. برای یک برنامه سروری، اطلاعات درباره‌ی اکسپشن مدیریت نشده نباید به کلاینت برگردد چون یک کلاینت کار زیادی نمی‌تواند انجام دهد مخصوصاً اگر کلاینت توسط یک شرکت متغیر پیاده‌سازی شده باشد. گذشته از این، سرور باید تا حد ممکن اطلاعات اندکی درباره‌ی خود به کلاینت‌هایش منتشر کند تا احتمال هک شدن سرور کاهش یابد.

نکته CLR برخی اکسپشن‌های تولیدی توسط کد اصلی (native code) را به عنوان اکسپشن‌های وضعیت خراب (corrupted state) در نظر می‌گیرد چون آن‌ها معمولاً نتیجه‌ی وجود یک اشکال در خود CLR یا کد اصلی‌ای می‌باشد که برنامه-نویس مدیریت شده کترلی روی آن‌ها ندارد. به صورت پیش فرض، CLR اجازه نمی‌دهد که مدیریت شده این اکسپشن‌ها را بگیرد و بلوک‌های **finally** اجرا نخواهند شد. لیست اکسپشن‌های اصلی Win32 که به عنوان CSE درنظر گرفته می‌شوند:

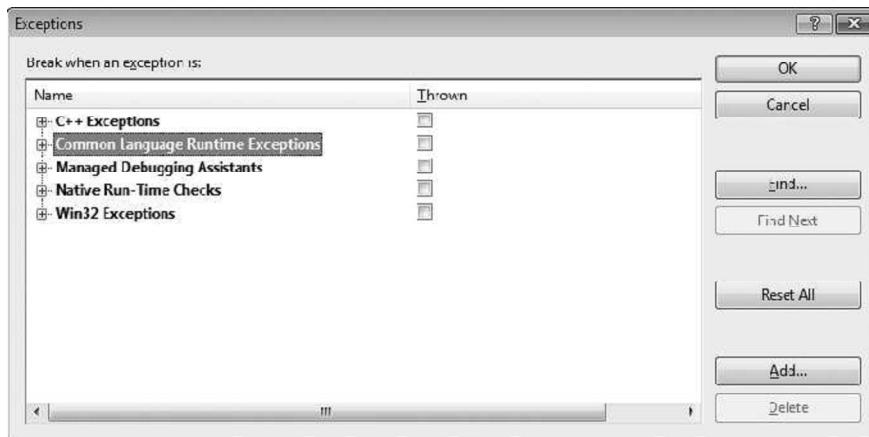
EXCEPTION_ACCESS_VIOLATION	EXCEPTION_STACK_OVERFLOW
EXCEPTION_ILLEGAL_INSTRUCTION	EXCEPTION_IN_PAGE_ERROR
EXCEPTION_INVALID_DISPOSITION	EXCEPTION_NONCONTINUABLE_EXCEPTION
EXCEPTION_PRIV_INSTRUCTION	STATUS_UNWIND CONSOLIDATE

متدهای مدیریت شده تکی می‌توانند پیش فرض را بازنویسی کرده و این اکسپشن‌ها را با اعمال **System.Runtime.ExceptionServices.HandlerProcessCorruptedStateExceptionsAttribute** بر متدهای مدیریت شده باشد. شما همچنین می‌توانید با **System.Security.SecurityCriticalAttribute** بر متدهای اعمال شده باشند. تنظیم عنصر **legacyCorruptedStateExceptionPolicy** به **true** در فایل تنظیمات XML برنامه، پیش فرض را برای کل پردازه بازنویسی کنید. CLR اغلب این‌ها را به یک شی **System.Runtime.InteropServices.SEHException** که به یک شی **System.AccessViolationException** که به جز **EXCEPTION_ACCESS_VIOLATION** تبدیل می‌شود. کنده به جز **System.StackOverflowException** که به یک شی **EXCEPTION_STACK_OVERFLOW** تبدیل می‌شود.

نکته درست قبل از فراخوانی یک متدهای کافی با فراخوانی متدهای **EnsureSufficientExecutionStack** از کلاس **RuntimeHelper**، مطمئن شوید. این متدهای بررسی می‌کند آیا ترد فراخوانی کننده فضای پشتۀ کافی برای اجرای متدهای خوب تعریف نشده است) را دارد. اگر فضای پشتۀ کافی موجود نباشد، متدهای **InsufficientExecutionStackException** که شما می‌توانید آن را بگیرید، تولید می‌کند. متدهای **EnsureSufficientExecutionStack** هیچ آرگومانی نمی‌گیرد و **void** برمی‌گرداند. این متدهای توسعه شده توسط متدهای بازگشتنی استفاده می‌شود.

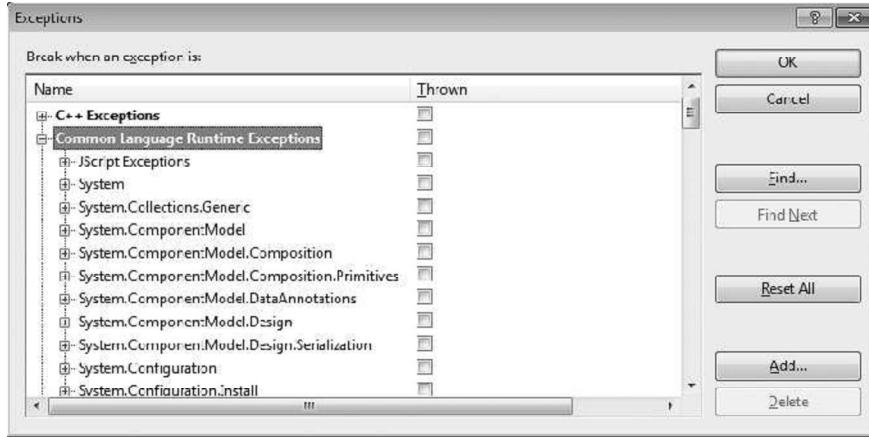
خطایابی اکسپشن‌ها

دیباگر ویژوال استودیو پشتیبانی ویژه‌ای برای اکسپشن‌ها دارد. وقتی یک **Solution** باز است، از منوی **Debug**، **Exceptions** را انتخاب کنید و شما پنجره محاوره‌ای نمایش داده شده در شکل ۲۰-۴ را خواهید دید.

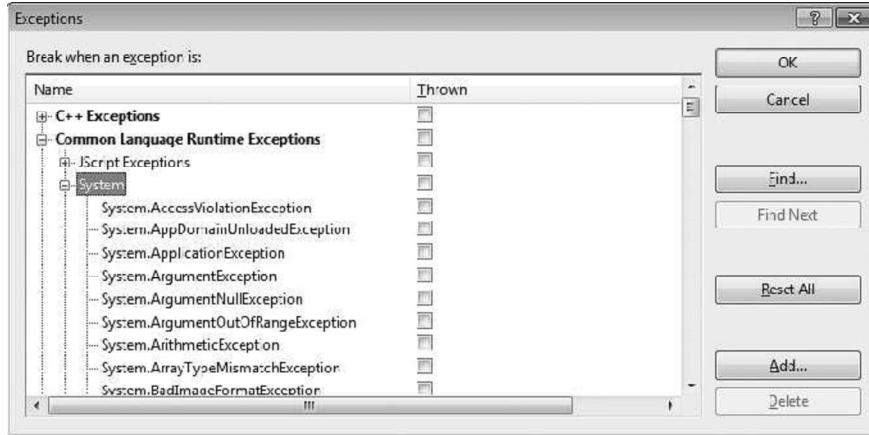
شکل ۴-۲۰ جعبه محاوره‌ای Exceptions در حال نمایش گونه‌های مختلف اکسپشن‌ها

این جعبه محاوره گونه‌های مختلف اکسپشن‌ها که ویژوال استودیو از آن آگاه است را نمایش می‌دهد. برای Common Language Runtime باز کردن این شاخه که در شکل ۵-۲۰ نمایش داده شده است، مجموعه از فضاهای نام که دیباگر ویژوال استودیو از آن آگاه است را نشان می‌دهد.

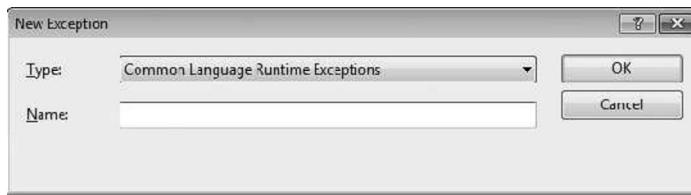
شکل ۵-۲۰ جعبه محاوره Exceptions در حال نمایش اکسپشن‌های CLR همراه با فضای نام

اگر شما یک فضای نام را گسترش دهید، شما تمام نوع‌های مشتق شده از **System.Exception** که درون آن فضای نام تعریف شده‌اند را خواهید دید. برای مثال، شکل ۵-۶ آنچه شما خواهید دید اگر فضای نام **System** را باز کنید، نشان می‌دهد.

شکل ۶-۲۰ جعبه محاوره Exceptions در حال نمایش اکسپشن‌های System که در فضای نام CLR تعریف شده اند

برای هر نوع اکسپشن اگر تیک Thrown آن خوده باشد، دیباگر به محضی که اکسپشن تولید شود، متوقف خواهد شد. در این لحظه، CLR برای یافتن بلوک‌های **catch** مطابق، تلاش نکرده است. این مفید است اگر شما می‌خواهید کدتان را که یک اکسپشن گرفته و مدیریت می‌کند، خطایابی کنید. همچنین مفید است اگر شک دارید که یک کامپوننت یا کتابخانه ممکن است اکسپشن‌ها را بليعده یا بازتولید کند و شما مطمئن نیستید که دقیقاً کجا یک نقطه توقف (breakpoint) قرار دهید تا آن را در حین عمل بگیرید. اگر تیک Thrown یک نوع اکسپشن انتخاب نشده باشد، دیباگر وقتی اکسپشن تولید می‌شود هم متوقف می‌گردد اما تنها اگر نوع اکسپشن، مدیریت شده نباشد. برنامه‌نویسان اغلب تیک Thrown را خالی رها می‌کنند چون یک اکسپشن مدیریت شده بیان می‌کند که برنامه انتظار این وضعیت را داشته و با آن مواجه می‌شود؛ برنامه به صورت عادی به اجرا ادامه می‌دهد. اگر شما نوع‌های اکسپشن خودتان را تعریف کنید، شما می‌توانید آن را به این جعبه محاوره با کلیک بر **Add** اضافه کنید. این باعث می‌شود جعبه محاوره در شکل ۶-۷ ظاهر شود.

شکل ۲۰-۷ آگاه کردن ویژوال استودیو از نوع اکسپشن خودتان: پنجره محاوره New Exception

در این جبهه محاوره، شما ابتدا نوع اکسپشن را Common Language Runtime Exceptions انتخاب می‌کنید و سپس، شما می‌توانید نام کامل نوع اکسپشن خود را وارد کنید. توجه کنید نوعی که شما وارد می‌کنید مجبور نیست یک نوع مشتق شده از System.Exception باشد. نوع‌های غیر از سازگار با CLS کاملاً پشتیبانی می‌شوند. اگر شما دو یا بیشتر نوع با نام یکسان اما در اسمبلی‌های مختلف داشتید، راهی برای تمایز بین نوع‌های یکی از دیگری وجود ندارد. خوشبختانه این وضعیت به ندرت رخ می‌دهد.

اگر اسمبلی شما چندین نوع اکسپشن تعریف می‌کند، شما باید آن‌ها را در یک زمان وارد کنید. در آینده، من دوست دارم جعبه پیام را به گونه‌ای ببینم که به من اجازه دهد یک اسمبلی را جستجو کنم و تمام نوع‌های مشتق شده از Exception را به صورت خودکار به دیباگر ویژوال استودیو وارد کند. آنگاه هر نوع می‌تواند با اسمبلی نیز شناسایی شود که مشکل داشتن دو نوع با نام یکسان در اسمبلی‌های متفاوت را حل می‌کند.

مالحظات عملکردی مدیریت اکسپشن

جامعه برنامه‌نویسان فعالانه عملکرد اکسپشن‌ها را به بحث می‌گذارند. برخی افراد مدعی اند که عملکرد مدیریت اکسپشن آنقدر بد است که آن‌ها حتی استفاده از مدیریت اکسپشن را رد می‌کنند. هر چند، من ادعا می‌کنم در پلتفرم شی‌گراء مدیریت اکسپشن یک انتخاب نیست، آن اجبار است. و گذشته از آن، اگر شما از آن استفاده نکنید، به جای آن از چه چیزی استفاده خواهید کرد؟ آیا می‌خواهید متدهایتان false/true برگردانند تا موقفيت/شکست را نشان دهند یا شاید یک کد خطای نوع enum ؟ خوب، اگر شما این کار را کردید، شما بدترین هر دو را دارید: CLR و کد کتابخانه کلاس اکسپشن تولید خواهند کرد و کد شما کدهای خطای برمی‌گرداند. شما مجبورید اکنون با هردوی این‌ها در کدتان مواجه شوید.

سخت است که بین عملکرد مدیریت اکسپشن و روش‌های معمولی تر گزارش اکسپشن (مثل HRESULT)، کدهای برگشتی خاص و... مقایسه کرد. اگر شما کدی بنویسید که مقدار برگشتی هر فراخوانی متدهای خودتان فیلتر کنید، عملکرد برنامه شما به شدت تحت تاثیر قرار می‌گیرد. اما با در نظر نگرفتن عملکرد، حجم کدنویسی اضافی که باید انجام دهید و احتمال خطاهای، به شدت بالاست وقتی کدی می‌نویسید که مقدار برگشتی هر متده را بررسی می‌کند. مدیریت اکسپشن جایگزین بسیار بهتری است.

هر چند، مدیریت اکسپشن یک هزینه دارد: کامپایلرهای C++ مدیریت نشده باید کدی تولید کنند که ریابی کند چه اشیایی با موقفيت ساخته شده‌اند. کامپایلر همچنین باید کدی تولید کنند که وقتی اکسپشن گرفته شد، مخرب هر شی که با موقفيت ساخته شده، را نیز فراخوانی کند. عالی است که کامپایلر این بار را به دوش می‌کشد اما مقدار زیادی کد ساماندهی در برنامه شما تولید می‌کند که بر اندازه کد و زمان اجرا اثر نامطلوب می‌گذارد.

در سوی دیگر، کامپایلرهای مدیریت شده کار بسیار ساده تری دارند چون اشیاء مدیریت شده در هیچ مدیریت شده تخصیص می‌یابند که توسط جمع آوری کننده زباله در حال مانیتورینگ است. اگر یک شی با موقفيت ساخته شود و یک اکسپشن تولید کردد، جمع آوری کننده زباله سرانجام حافظه شی را آزاد می‌کند. کامپایلرهای نیاز ندارند هیچ گونه کد ساماندهی برای ریابی اشیایی که با موقفيت ساخته می‌شوند، تولید کنند و نیاز ندارند مطمئن شوند که یک مخرب فراخوانی شده است. در مقایسه با C++ مدیریت نشده، این یعنی کد کمتری توسط کامپایلر تولید می‌شود و کد کمتر که در زمان اجرا، اجرا شود منجر به عملکرد بهتر برنامه شما می‌شود.

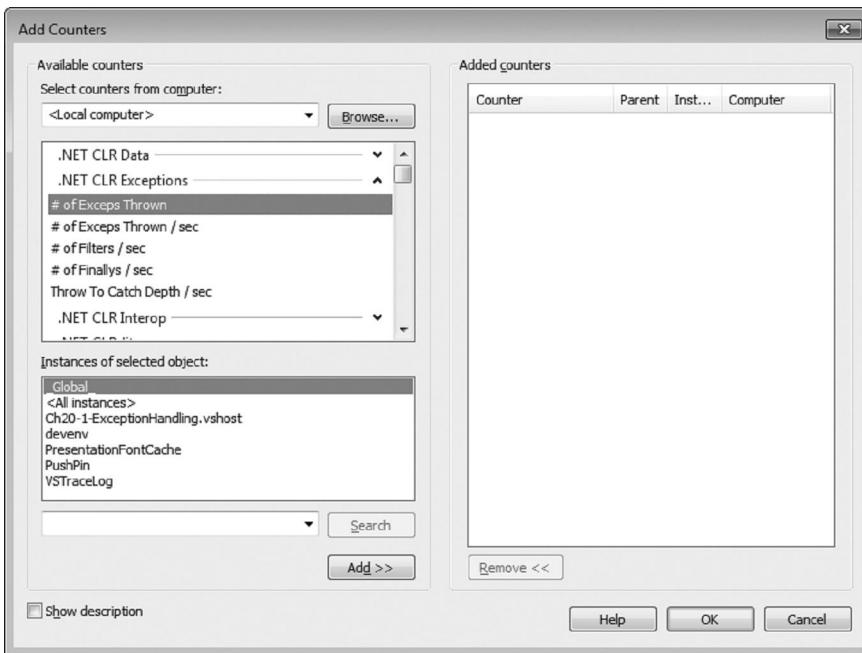
در طول سال‌ها، من از مدیریت اکسپشن در زبان‌های برنامه‌نویسی مختلف، سیستم عامل‌های مختلف و معماری پردازنده‌های مختلف استفاده کرده‌ام. در هر مورد، مدیریت اکسپشن متفاوت پیاده‌سازی شده است که هر پیاده‌سازی در رابطه با عملکرد، نقاط ضعف و قوت خودش را دارد. برخی پیاده‌سازی‌ها، ساخت‌های مدیریت اکسپشن را مستقیماً در یک متده کامپایل می‌کند در حالیکه دیگر پیاده‌سازی‌ها اطلاعات مربوط به مدیریت اکسپشن را در یک داده‌ای همراه با متده ذخیره می‌کنند – این جدول تنها اگر یک اکسپشن تولید شود، مورد دسترسی قرار می‌گیرد. برخی کامپایلرهای نمی‌توانند متدهایی که حاوی مدیریت کننده اکسپشن هستند را خطی کنند و برخی کامپایلرهای اگر متده حاوی مدیریت کننده‌های اکسپشن باشد، متغیرها را ذخیره نمی‌کنند.

نکته اینست که شما نمی‌توانید تعیین کنید چه مقدار کد اضافی به برنامه شما هنگام استفاده از مدیریت اکسپشن اضافه می‌شود. در دنیای مدیریت شده، این حتی مشکل تر است چون کد اسمبلی شما می‌تواند در هر پلتفرمی که داتنت فریمورک را پشتیبانی کند اجرا شود پس کد تولیدی توسط کامپایلر JIT برای اداره کردن مدیریت اکسپشن وقتی اسمبلی شما روی یک ماشین x86 اجرا می‌شود، بسیار متفاوت از کد تولیدی توسط کامپایلر JIT خواهد بود وقتی که

شما روی یک پردازنده x64 یا IA64 اجرا می‌شود. همچنین، کامپایلرهای JIT که با دیگر پیاده‌سازی‌های CLR همراهند (مثل .NET Compact Framework مایکروسافت یا پروژه متن باز Mono) نیز احتمالاً کد متفاوتی تولید می‌کنند.

در حقیقت، من توانستهام بخشی از کدهای خودم را با تعدادی از کامپایلرهای JIT که مایکروسافت (به صورت داخلی) دارد، آزمایش کنم و تفاوت در عملکرد که من مشاهده کردم بسیار شگفت انگیز بود. نکته اینست که شما باید کدتان را در پلتفرم‌های مختلف که انتظار دارید کاربران کد را در آن‌ها اجرا کنند، آزمایش کنید و تغییرات را بر اساس آن‌ها اعمال کنید. مجدداً، من درباره‌ی استفاده از مدیریت اکسپشن نگران نخواهم بود چون فواید آن بسی بیشتر از اثرات منفی عملکردی آن است.

اگر شما علاقه مند بودید ببینید چگونه مدیریت اکسپشن بر عملکرد کدتan اثرگذار است شما می‌توانید از ابزار Performance Monitor که با ویندوز عرضه می‌شود استفاده کنید. شکل ۲۰-۸ شمارنده‌های مرتبط با اکسپشن که همراه با داتنت فریمورک نصب شده‌اند را نشان می‌دهد.

شکل ۲۰-۸ Performance Monitor در حال نمایش شمارنده‌های .NET CLR Exceptions

به ندرت، شما به متدهایی می‌رسید که مکرراً آن را فراخوانی می‌کنید که نرخ شکست بالایی نیز دارد. در این وضعیت، ضربه عملکردی ناشی از اکسپشن‌های تولیدی می‌تواند غیرقابل تحمل باشد. برای مثال، مایکروسافت از چندین تن از مشتریانش شنید که آن‌ها متدهای Parse از Int32 را فراخوانی می‌کنند و مکرراً داده‌های ورودی از کاربر نهایی را ارسال می‌کنند که نمی‌تواند آن‌ها را تجزیه کند. چون Parse مکرراً فراخوانی می‌شود، ضربه عملکردی ناشی از تولید و گرفتن اکسپشن‌ها بر عملکرد کلی برنامه عوارض سنگینی داشت.

برای آنکه مشتریان را پاسخ داده و تمام راهنمایی‌های توضیح داده شده در این فصل را رعایت کند، مایکروسافت یک متدهای جدید به کلاس Int32 افزود. این متدهای جدید TryParse نامیده می‌شود و دو سربارگذاری شبیه به این دارد:

```
public static Boolean TryParse(String s, out Int32 result);
public static Boolean TryParse(String s, NumberStyles styles,
    IFormatProvider provider, out Int32 result);
```

شما متوجه خواهید شد که این متدهای یک Boolean برای گرداندن کارکترهایی است که بتواند به یک Int32 تبدیل شود. این متدهای همچنین یک پارامتر خروجی به نام result برای گرداندن. اگر متدهای result true برگردانند، حاوی نتیجه‌ی تجزیه رشته به یک عدد صحیح ۳۲ بیتی است. اگر متدهای result false برگردانند، حاوی ۰ خواهد بود، اما شما نباید هر کدی که به آن نگاه می‌کند را اجرا کنید.

یک چیز که می‌خواهیم کاملاً روشن کنم: مقدار برگشتی Boolean از یک متدهای TryXXX یا TryParse برمی‌گرداند تا یک و فقط یک نوع از شکست را نشان دهد. متدهنوز برای هر نوع دیگر شکست باید اکسپشن تولید کند. برای نمونه، Int32 TryParse از ArgumentException یک تولید می‌کند اگر فرم آرگومان معتبر نباشد و مطمئناً هنوز امکان دارد هنگام فراخوانی TryParse تولید شود.

من همچنین می خواهم این را روشن کنم که برنامه نویسی شی گرا به برنامه نویس اجازه می دهد بهره ور باشد. یک روش که این را انجام می دهد، در معرض قرار ندادن کدهای خطاب برای اعضای یک نوع است. به بیان دیگر، سازندها، متدها، ویژگی و غیره همه با این نظر تعریف شده اند که شکست نخواهد خورد و اگر به درستی تعریف شوند، برای اغلب استفاده های یک عضو، آن شکست نخواهد خورد و ضربه عملکردی در کار نخواهد بود چرا که اکسپشنی تولید نخواهد شد.

هنگام تعریف نوع ها و اعضایشان، شما باید اعضا را به گونه ای تعریف کنید که این بعید باشد برای سناریوهای رایج که انتظار دارید نوع هایتان در آن ها استفاده شوند، آن ها شکست بخورند. اگر بعدها از کاربران بشنوید که از عملکرد نوع به خاطر اکسپشن های تولیدی ناراضی هستند، آنگاه و فقط آنگاه شما باید به فکر افزودن متدهای TryXXX بیافتد. به بیان دیگر، شما باید بهترین مدل شی را ابتدا تولید کنید و سپس اگر کاربران آن را پس دادند، تعدادی متدهای TryXXX به نوعتان بیافزایید تا کاربرانی که با مشکل عملکردی مواجه هستند، از آن استفاده کنند. کاربرانی که با مشکل عملکردی مواجه نیستند به استفاده از نسخه های غیر TryXXX از متدها ادامه دهند، چون این مدل شی، بهتر است.

ناوی اجرایی محدود شده (CERs)

بسیاری از برنامه های نیاز ندارند قدرتمند بوده و از هر و همه می شکستها اجیا شوند. این برای بسیاری برنامه های کلاینت مثل Notepad.exe و Microsoft Office Calc.exe صحیح است. و البته، بسیاری از ما دیده ایم برنامه های Outlook.exe، Excel.exe، WinWord.exe مثل خاطر اکسپشن های مدیریت نشده از کار می افتد. همچنین، بسیاری از برنامه های سمت سروری مثل وب سرورها بی وقارند و اگر به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده شکست بخورند به صورت خودکار مجدد اجرا می شوند. البته برخی سرورها مثل SQL Server مدیریت وضعیت دارند و از دست رفتن داده ها به خاطر یک اکسپشن مدیریت نشده احتمالا بسیار فاجعه آمیز خواهد بود.

در CLR، ما AppDomain ها (بحث شده در فصل ۲۲) را داریم که حاوی وضعیت هستند. وقتی بک AppDomain تخلیه (unload) می شود، تمام وضعیت آن تخلیه می شود. و بنابراین اگر یک ترد در یک AppDomain با یک اکسپشن مدیریت نشده بخورد کند، مشکلی نیست اگر تخلیه شود (که تمام وضعیت آن را از بین خواهد برد) بدون آنکه کل پردازه را از کار بیاندازد.^{۶۸}

طبق تعریف، یک تابعی اجرایی محدود شده CER یک بلوک از کد است که باید نسبت به شکست انعطاف پذیر باشد. چون AppDomain ها قابل تخلیه شدن هستند، وضعیت آن ها از بین می رود، CER ها معمولا برای نگهداری هر وضعیتی که میان چندین AppDomain یا پردازه مشترک است، استفاده می شوند. CER ها هنگام سعی در حفظ وضعیت وقتی به صورت غیرمنتظره اکسپشن تولید می شود، مفیدند. گاهی ما به این گونه از اکسپشن های غیرهمزمان asynchronous exceptions می گوییم. برای مثال، هنگام فراخوانی یک متد، CLR مجبور است یک اسملی را بارگذاری کرده، یک شی نوع در هیپ بارگذاری کننده AppDomain بسازد، سازنده استاتیک نوع را فراخوانی کند، IL را به کد اصلی JIT کند وغیره. هر یک از این عملیات ها می توانند شکست بخورند و CLR شکست را با تولید یک اکسپشن گزارش می کند.

اگر هر یک از این عملیات ها درون یک بلوک finally یا catch شکست بخورند، آنگاه کد احیا یا پاکسازی شما به صورت کامل اجرا نخواهد شد. در اینجا مثالی است که مشکل احتمالی را به نمایش می گذارد.

```
private static void Demo1() {
    try {
        Console.WriteLine("In try");
    }
    finally {
        // Type1's static constructor is implicitly called in here
        Type1.M();
    }
}

private sealed class Type1 {
    static Type1() {
```

^{۶۸} این کاملا درست است اگر ترد تمام زندگی اش را در یک تک AppDomain (مثل سناریوهای ASP.NET و روابه های ذخیره شده مدیریت شده SQL Server) به سر کند. اما شما ممکن است مجبور باشید کل پردازه را از بین ببرید اگر یک ترد در طول عمرش از مرزهای AppDomain عبور کند.

```

    // if this throws an exception, M won't get called
    Console.WriteLine("Type1's static ctor called");
}

public static void M() { }
}

```

وقتی من کد فوق را اجرا می‌کنم، من خروجی زیر را می‌گیرم:

```

In try
Type1's static ctor called
آنچه می‌خواهیم اینست که حتی شروع به اجرای کد درون بلوک try نکنیم مگر آنکه بدانیم که کد درون بلوک finally همراه آن، تضمینی (با تا حد ممکن تضمینی) اجرا می‌شود. ما می‌توانیم این کار را با تغییر کد فوق بدین صورت انجام دهیم:

```

```

private static void Demo2() {
    // Force the code in the finally to be eagerly prepared
    RuntimeHelpers.PrepareConstrainedRegions();
    // System.Runtime.CompilerServices namespace
    try {
        Console.WriteLine("In try");
    }
    finally {
        // Type2's static constructor is implicitly called in here
        Type2.M();
    }
}

public class Type2 {
    static Type2() {
        Console.WriteLine("Type2's static ctor called");
    }
}

// Use this attribute defined in the System.Runtime.ConstrainedExecution namespace
[ReliabilityContract(Consistency.WillNotCorruptState, Cer.Success)]
public static void M() { }
}

```

حال وقتی من این نسخه از کد را اجرا می‌کنم، من خروجی زیر را می‌گیرم:

```
Type2's static ctor called
```

In try

متدهای فراخوانی شده **PrepareConstrainedRegions** متدهایی است. وقتی کامپایلر JIT می‌بیند این متدهای بلافاصله قبل از یک بلوک **try** فراخوانی شده است، مشتقانه کد درون بلوک‌های **try** و **finally** هستند را کامپایل می‌کند. کامپایلر JIT هر اسمبلی را بارگذاری کرده، هر شی نو را ساخته، هر سازنده استاتیک را فراخوانی کرده و هر متدهای **try** و **finally** را در JIT می‌کند. اگر هر یک از این عملیات‌ها منجر به یک اکسپشن شود، آنگاه اکسپشن قبل از آنکه ترد وارد بلوک **try** شود، رخ داده است. وقتی کامپایلر JIT مشتقانه متدهای را آماده می‌کند، آن همچنین در تمام گراف فراخوانی حرکت کرده و مشتقانه متدهای فراخوانی شده را آماده می‌کند. هرچند، کامپایلر JIT تنها متدهایی که **ReliabilityContractAttribute** با **Consistency.MayCorruptInstance** یا **Consistency.WillNotCorruptState** بر آن اعمال شده است را آماده می‌کند چون CLR درباره‌ی متدهایی که ممکن است AppDomain یا وضعیت پردازه را خراب کنند نمی‌تواند تضمینی بکند. درون یک بلوک **finally** یا **catch** که شما با فراخوانی **PrepareConstrainedRegions** از آن محافظت می‌کنید، شما می‌خواهید مطمئن شوید همانطور که توضیح دادم تنها متدهایی که بر آن‌ها اعمال شده است را فراخوانی کنید.

ReliabilityContractAttribute شبیه به این است:

```
public sealed class ReliabilityContractAttribute : Attribute {
    public ReliabilityContractAttribute(Consistency consistencyGuarantee, Cer cer);
    public Cer Cer { get; }
    public Consistency ConsistencyGuarantee { get; }
}

enum Consistency {
    MayCorruptProcess, MayCorruptAppDomain, MayCorruptInstance, WillNotCorruptState
}
```

```
enum Cer { None, MayFail, Success }
```

اگر متدى که شما می‌نویسید قول دهد که هیچ گونه وضعیتی را خراب نکند، از **Consistency.WillNotCorruptState** استفاده کنید. در غیر این صورت متدان را با استفاده از یکی از سه حالت ممکن که با وضعیتی که با مطابقت دارد، مستندسازی کنید. اگر متدى که شما می‌نویسید قول دهد شکست نخورد، از **Cer.Success** استفاده کنید. در غیر این صورت از **Cer.MayFail** استفاده کنید. هر متدى که بر آن اعمال نشده باشد معادل این است که اینگونه علامت زده شده باشد:

```
[ReliabilityContract(Consistency.MayCorruptProcess, Cer.None)]
```

مقدار **Cer.None** بیان می‌کند که متدى هیچ تضمین CER ای نمی‌کند. به بیان دیگر، با در نظر گرفتن CER، نوشته نشده است. بنابراین، ممکن است شکست بخورد و ممکن است شکست خود را گزارش بکند یا نکند. به خاطر داشته باشید اغلب این تنظیمات به یک متدا راهی می‌دهند که آنچه به فراخوانی کننده‌های احتمالی ارائه می‌کند را مستندسازی کند تا آن‌ها بدانند انتظار چه چیزی را باشند. CLR و کامپایلر JIT از این اطلاعات استفاده نمی‌کنند. وقتی شما می‌خواهید یک متدا قابل اعتماد بنویسید، آن را کوچک ساخته و آنچه انجام می‌دهد را محدود کنید. مطمئن شوید که هیچ شی ای را تخصیص نمی‌دهد (برای مثال، هیچ بسته‌بندی وجود نداشته باشد)، هیچ متدا مجازی یا متدا رابط را فراخوانی نمی‌کند یا از هر نماینده‌ای یا رفلکشن استفاده نمی‌کند چون کامپایلر JIT نمی‌تواند بگوید چه توافقی می‌شود. هر چند، شما می‌توانید با فراخوانی یکی از سه متدا تعريف شده توسط کلاس RuntimeHelpers این متدها را آماده کنید:

```
public static void PrepareMethod(RuntimeMethodHandle method)
public static void PrepareMethod(RuntimeMethodHandle method,
    RuntimeTypeHandle[] instantiation)
public static void PrepareDelegate(Delegate d);
public static void PrepareContractedDelegate(Delegate d);
```

توجه کنید که کامپایلر و CLR هیچ گونه کاری انجام نمی‌دهند که بازبینی کنند متدهایی که شما نوشته‌اید در حقیقت به اندازه‌ای که از طریق **ReliabilityContractAttribute** تعیین نموده اید، تضمینی کار کنند. اگر شما کار اشتباهی انجام دهید، خراب شدن وضعیت ممکن است.

نکته حتی اگر تمام متدها مشتقانه آماده شوند، یک فراخوانی متدا هنوز هم می‌تواند منجر به یک **StackOverflowException** شود. وقتی CLR میزبانی نمی‌شود، یک **StackOverflowException** باعث می‌شود پردازه به وسیله فراخوانی **Environment.FailFast** توسط CLR بلافارسله بسته شود. وقتی میزبانی می‌شود، متدا **PreparedConstrainedRegions** پشته را بررسی می‌کند تا بینند آیا تقریباً ۴۸ کیلوبایت فضای پشته باقی مانده است. اگر فضای پشته محدود باشد، **StackOverflowException** قبل از ورود به بلوک **try** رخ می‌دهد.

شما همچنین باید به متدا **RuntimeHelpers** از **ExecuteCodeWithGuaranteedCleanup** که راه دیگری برای اجرای کد با پاکسازی تضمین شده، است، نگاه کنید:

```
public static void ExecuteCodeWithGuaranteedCleanup(TryCode code, CleanupCode backoutCode,
```

^{۶۹} شما می‌توانید این صفت را به یک رابط، یک سازنده، یک ساختار، یک کلاس یا یک اسامی اعمال کنید تا بر اعضای درون آن‌ها اثر بگذارد.

```
Object userData);
```

هنگام فراخوانی این متدهای کالبکی که فرم کلی آنها به ترتیب با دو نماینده زیر مطابق است، ارسال می‌کنند:

```
public delegate void TryCode(Object userData);
public delegate void CleanupCode(Object userData, Boolean exceptionThrown);
```

و سرانجام، راه دیگری برای اجرای تضمین شده‌ی کد، استفاده از کلاس **CriticalFinalizerObject** است که من در فصل ۲۱ آن را با جزئیات توضیح می‌دهم.

قراردادهای کد

قراردادهای کد Code Contracts روشی به شما ارائه می‌کنند که به صورت اعلانی تصمیمات طراحی که درباره‌ی کد، درون خود کد گرفته اید را مستندسازی کنید. قراردادها به فرم زیر هستند:

- پیش شرط‌ها **Preconditions** معمولاً برای اعتبارسنجی آرگومان‌ها استفاده می‌شوند.

- پس شرط‌ها **Postconditions** برای اعتبارسنجی وضعیت وقتي یک متدهای خاطر یک برگشت معمولی یا به خاطر تولید یک اکسپشن، تمام می‌یابد، استفاده می‌شوند.

- ثابت‌های ثابت **Object Invariants** برای حصول اطمینان از اینکه فیلدهای یک شی در کل دروهای حیات یک شی در وضعیت خوبی باقی بمانند، استفاده می‌شوند.

قراردادهای کد استفاده، درک، تکامل، آزمایش^۷، مستندسازی و خطایابی اولیه را آسان می‌کنند. شما می‌توانید به پیش شرط‌ها و ثابت‌های شی به عنوان بخش‌هایی از امضای یک متدهای نگاه کنید. همین طور، شما می‌توانید یک قرارداد را با یک نسخه جدید از کدتان، آسانتر کنید اما شما نمی‌توانید بدون از بین بردن سازگاری با نسخه‌های پیشین یک قرارداد را در نسخه جدید سختگیرانه تر کنید.

در قلب قراردادهای کد، کلاس **System.Diagnostics.Contracts.Contract** قرار دارد:

```
public static class Contract {
    // Precondition methods: [Conditional("CONTRACTS_FULL")]
    public static void Requires(Boolean condition);
    public static void EndContractBlock();

    // Preconditions: Always
    public static void Requires<TException>(Boolean condition)
        where TException : Exception;

    // Postcondition methods: [Conditional("CONTRACTS_FULL")]
    public static void Ensures(Boolean condition);
    public static void EnsuresOnThrow<TException>(Boolean condition)
        where TException : Exception;

    // Special Postcondition methods: Always
    public static T Result<T>();
    public static T OldValue<T>(T value);
    public static T ValueAtReturn<T>(out T value);

    // Object Invariant methods: [Conditional("CONTRACTS_FULL")]
    public static void Invariant(Boolean condition);
```

^۷ برای کمک به آزمایش‌های خودکار، ابزار Pex که توسط Microsoft Research ساخته شده است را ببینید.
<http://research.microsoft.com/en-us/projects/pex>

```

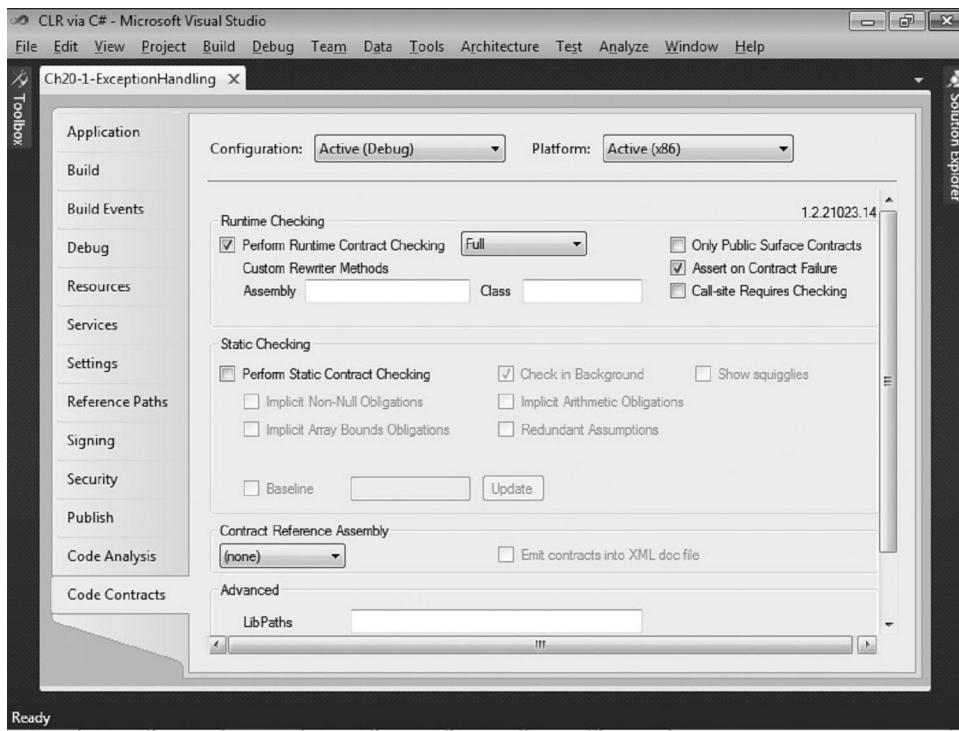
// Quantifier methods: Always
public static Boolean Exists<T>(IEnumerable<T> collection, Predicate<T> predicate);
public static Boolean Exists(Int32 fromInclusive, Int32 toExclusive,
    Predicate<Int32> predicate);
public static Boolean ForAll<T>(IEnumerable<T> collection, Predicate<T> predicate);
public static Boolean ForAll(Int32 fromInclusive, Int32 toExclusive,
    Predicate<Int32> predicate);
// Helper methods: [Conditional("CONTRACTS_FULL")] or [Conditional("DEBUG")]
public static void Assert(Boolean condition);
public static void Assume(Boolean condition);

// Infrastructure event: usually your code will not use this event
public static event EventHandler<ContractFailedEventArgs> ContractFailed;
}

```

همانگونه که در بالا بیان شد، بسیاری از این متدهای استاتیک، صفت **[Conditional("CONTRACTS_FULL")]** بر آن‌ها اعمال شده است. برخی از متدهای کمکی همچنین صفت **[Conditional("DEBUG")]** بر آن‌ها اعمال شده است. این یعنی کامپایلر هر کدی که این متدها را فراخوانی کند، نادیده می‌گیرد مگر آنکه هنگام کامپایل کدتان، نماد مناسب تعریف شده باشد. هر متدهی که با "Always" علامت زده شده باشد یعنی کامپایلر همیشه کد برای فراخوانی متده را تولید می‌کند. همچنین، متدهای **.EnsuresOnThrow**, **.Requires<TException>**, **.Requires** و **.Invariant** یک سریارگذاری‌های اضافی نیز دارند (نشان داده نشده) که یک آرگومان پیام **String** می‌گیرند تا شما بتوانید صریحاً یک پیام را تعیین کنید که وقتی قرارداد نقض می‌شود باید آن پیام ظاهر گردد.

طبق پیش فرض، قراردادها تنها برای مستندات سازی بکار گرفته می‌شوند همانطور که شما هنگام ساخت پروژه‌ی خود نماد **CONTRACTS_FULL** را تعریف نخواهید کرد. به این منظور که ارزش بیشتری برای استفاده از قراردادها بدست آورید، شما باید ابزارهای اضافی و یک صفحه ویژگی برای ویژوال استودیو را از <http://msdn.microsoft.com/en-us/devlabs/dd491992.aspx> دانلود کنید. علت اینکه چرا تمام این ابزارهای قراردادهای کد در ویژوال استودیو قرار داده نشده‌اند این است که این تکنولوژی نسبتاً جدید است و به سرعت در حال بهبود است. وب سایت **DevLabs** از مایکروسافت، می‌تواند نسخه‌های جدید و بهبودها را سریعتر از خود ویژوال استودیو ارائه کند. پس از دانلود و نصب ابزارهای اضافی، شما خواهید دید پروژه‌هایتان یک بخش مشخصات جدید برایشان اضافه شده که در شکل ۲۰-۹ نشان داده شده است.

شکل ۲۰-۹ بخش Code Contracts برای یک پروژه ویژوال استودیو

برای آنکه ویژگی‌های قراردادهای کد را فعال کنید، گزینه Perform Runtime Contract Checking را انتخاب کرده و Full را از جلوی آن انتخاب کنید. این کار یک نماد CONTRACTS_FULL وقتی پروژه‌ی خود را باسازید تعریف می‌کند و ابزارهای مناسب (که به مختصر توضیح داده می‌شوند) را پس از ساخت پروژه‌ی شما اجرا می‌کند. اگر در زمان اجرا، وقتی یک قرارداد نقض می‌شود، رویداد ContractFailed از ContractFailedEventArgs که شبیه به این است، دریافت می‌کند:

```
public sealed class ContractFailedEventArgs : EventArgs {
    public ContractFailedEventArgs(ContractFailureKind failureKind,
        String message, String condition, Exception originalException);

    public ContractFailureKind FailureKind { get; }
    public String Message { get; }
    public String Condition { get; }
    public Exception OriginalException { get; }

    public Boolean Handled { get; } // true if any handler called SetHandled
    public void SetHandled(); // Call to ignore the violation; sets Handled to true

    public Boolean Unwind { get; } // true if any handler called SetUnwind or threw
    public void SetUnwind(); // call to force ContractException; set Unwind to true
}
```

چندین مدیریت کننده‌ی رویداد می‌توانند با این رویداد ثبت شوند. هر متده، نقض قرارداد را به نحوی که بخواهد پردازش می‌کند. برای مثال، یک مدیریت کننده می‌تواند نقض را گزارش کند، نقض را (با فراخوانی SetHandled) نادیده بگیرد، یا پردازه را متوقف و از کار بیاندازد. اگر هر متده SetHandled را فراخوانی کند، آنگاه نقض، مدیریت شده محسوب می‌شود و پس از آنکه تمام متدهای مدیریت کننده برگشته باشند، کد برنامه اجازه دارد به اجرا ادامه دهد مگر آنکه مدیریت کننده‌ای، SetUnwind را فراخوانی کند. اگر مدیریت کننده‌ای، SetUnwind را فراخوانی کند، آنگاه پس از آنکه

تمام متدهای مدیریت کننده اجراشان کامل شد، یک **System.Diagnostics.Contracts.ContractException** تولید می‌شود. توجه کنید که این نوع برای **MSCorLib.dll** درونی است و بنابراین شما نمی‌توانید یک بلوک **catch** بنویسید که آن را صریحاً بگیرد. همچنین توجه کنید اگر یک متدهای مدیریت کننده، یک اکسپشن مدیریت نشده تولید کند، آنگاه متدهای مدیریت کننده باقی مانده فراخوانی می‌شوند و سپس یک **ContractException** تولید می‌شود.

اگر هیچ مدیریت کننده رویداد موجود نباشد و یا اگر هیچ یک از آن‌ها **SetUnwind** یا **SetHandled** را فراخوانی نکرده یا یک اکسپشن مدیریت نشده تولید نکنند، آنگاه پردازش پیش فرض برای تقض قرارداد در ادامه اتفاق می‌افتد. اگر **CLR** میزبانی شده باشد، میزبان با خبر می‌شود که یک قرارداد تقض شده است. اگر **CLR** یک برنامه را روی یک پنجره غیرمحاوره‌ای اجرا می‌کند (که برای یک برنامه سرویس ویندوز اینگونه است) آنگاه **Assert On Contract Failure Environment.FailFast** فراخوانی می‌شود تا فوراً پردازه را بیندد. اگر شما در حالیکه گرینه انتخاب شده است کامپایل کنید، آنگاه یک جعبه دیالوگ ادعا (**assert**) ظاهر خواهد شد که به شما اجازه می‌دهد برنامه‌ی خود را به یک دیگر متصل کنید. اگر این گزینه انتخاب نشده باشد، آنگاه یک **ContractException** تولید می‌شود.

بگذارید به یک کلاس نمونه که از قراردادهای کد استفاده می‌کند نگاه کنیم:

```
public sealed class Item { /* ... */ }

public sealed class ShoppingCart {
    private List<Item> m_cart = new List<Item>();
    private Decimal m_totalCost = 0;

    public ShoppingCart() {
    }

    public void AddItem(Item item) {
        AddItemHelper(m_cart, item, ref m_totalCost);
    }

    private static void AddItemHelper(List<Item> m_cart, Item newItem,
        ref Decimal totalCost) {

        // Preconditions:
        Contract.Requires(newItem != null);
        Contract.Requires(Contract.ForAll(m_cart, s => s != newItem));

        // Postconditions:
        Contract.Ensures(Contract.Exists(m_cart, s => s == newItem));
        Contract.Ensures(totalCost >= Contract.MinValue(totalCost));
        Contract.EnsuresOnThrow<IOException>(totalCost == Contract.MinValue(totalCost));

        // Do some stuff (which could throw an IOException)...
        m_cart.Add(newItem);
        totalCost += 1.00M;
    }

    // Object invariant
    [ContractInvariantMethod]
    private void ObjectInvariant() {
        Contract.Invariant(m_totalCost >= 0);
    }
}
```

}

متدهای قرارداد کد تعریف می‌کند. پیش شرط‌ها تعیین می‌کنند که **newItem** باید **null** باشد و آیتمی که به کارت اضافه می‌شود نباید قبل از کارت باشد. پس شرط‌ها تعیین می‌کنند که آیتم جدید باید در کارت نباشد و کل هزینه باید حداقل به اندازه‌ی باشد که قبل از آنکه آیتم به کارت افزوده شده است، بود. پس شرط‌ها همچنین تعیین می‌کنند که اگر **AddItemHelper** خواست به هر دلیلی یک **IOException** تولید کند، آنگاه **totalCost** نسبت به آنچه قبل از آنکه متده شروع به اجرا کند، تغییر نیافته باشد. متده **ObjectInvariant** تنها یک متده خصوصی است که وقتی فراخوانی می‌شود، اطمینان حاصل می‌کند فیلد **m_totalCost** از شی هرگز حاوی یک مقدار منفی نیست.

مهم تمام اعضايی که در یک تست پیش شرط، یا ثابت ارجاع می‌شوند باید خالی از اثرات جانبی باشند. این لازم است چون بررسی شرط‌ها نباید وضعیت خود شی را تغییر دهد. به علاوه، تمام اعضاي ارجاعی در یک تست پیش شرط باید حداقل به اندازه‌ی متده که آن‌ها را تعریف می‌کنند دسترس پذیر باشند. این لازم است چون فراخوانی کننده‌های متده باید قادر باشند بازبینی کنند که آن‌ها تمام پیش شرط‌ها را از قبل فراخوانی متده دارا هستند. در سوی دیگر، اعضاي ارجاعی در یک تست پس شرط یا ثابت می‌توانند هر دسترس پذیری ای داشته باشند تا زمانی که کد بتواند کامپایل شود. علت اینکه که دسترس پذیری در اینجا مهم نیست بدین خاطر است که تست‌های پس شرط و ثابت بر توانایی فراخوانی کننده در فراخوانی صحیح متده اثرگذار نیستند.

مهم با توجه به وراثت، یک نوع مشتق شده نمی‌تواند پیش شرط‌های یک عضو مجازی تعریف شده در یک نوع پایه را بازنویسی کرده و تغییر دهد. به طریق مشابه، یک نوع که یک عضو رابط را پیاده سازی می‌کند، نمی‌تواند پیش شرط‌های تعریف شده توسعه عضو رابط را تغییر دهد. اگر یک عضو، قرارداد صریحی برایش تعریف نشده باشد، آنگاه عضو یک قرارداد ضمنی که منطقاً شبیه به این است دارد:

```
Contract.Requires(true);
```

و چون یک قرارداد نمی‌تواند با نسخه‌های جدید سختگیرانه تر شود (بدون از بین بردن سازگاری با نسخه‌های قبلی) شما باید هنگام معرفی یک عضو مجازی، خلاصه، یا رابط جدید با دقت به پیش شرط‌ها توجه کنید. برای پس شرط‌ها و ثابت‌های شی، قراردادها می‌توانند افزوده یا حذف شوند و قتنی که شرط‌های بیان شده در عضو مجازی/خلاصه/رابط و شرط‌های بیان شده در عضو بازنویسی شده فقط AND منطقی هم شده باشند.

پس اکنون، شما می‌دانید چگونه قراردادها را تعریف کنید. حال بگذراید در این باره صحبت کنیم که آن‌ها در زمان اجرا چگونه عمل می‌کنند. شما تمام قراردادهای پیش شرط و پس شرط را در بالای متدهایتان جاییکه براحتی قابل یافتن باشند، تعریف می‌کنید. البته، قراردادهای پیش شرط، وقتی متده فراخوانی می‌شود، تست‌هایشان را ارزیابی می‌کنند. هر چند، ما نمی‌خواهیم قراردادهای پس شرط تست‌هایشان را تا زمانی که متده برمی‌گردد ارزیابی کنند. به منظور این که رفشار مورد نظر بررسیم، اسambilی تولیدی توسعه کامپایلر سی‌شارپ توسط ابزار **Code Contract Rewriter** باید پردازش شود (قرار دارد)، که در مسیر **C:\Program Files (x86)\Microsoft\Contracts\Bin\CCRewrite.exe** (CCRewrite.exe) می‌تواند این ابزار را برای این کار ایجاد کند. پس از آنکه شما گزینه Perform Runtime Contract Checking را برای پروژه خود انتخاب کید، ویژوال استودیو این ابزار را برای شما به صورت خودکار هرگاه شما پروژه را بسازید، فراخوانی (اجرا) می‌کند. این ابزار، **IL** را در تمام متدهای شما آنالیز می‌کند و **IL** را بازنویسی می‌کند تا هر قرارداد پس شرطی در پایان هر متده اجرا شود. اگر متده شما چندین نقطه بازگشت درونش دارد، آنگاه ابزار **CCRewrite.exe** کد **IL** را تغییر می‌دهد تا تمام نقاط برگشتی قبل از برگشت متده، کد پس شرط را اجرا کند.

ابزار **CCRewrite.exe** در یک نوع به دنبال هر متده که با یک صفت **ContractInvariantMethod** علامت زده شده باشد، می‌گردد. متده می‌تواند هر نامی داشته باشد اما، طبق قرارداد، مردم معمولاً متده را **ObjectInvariant** نامگذاری کرده و متده را **private** علامت می‌زنند (همانگونه که در بالا انجام دادم). متده باید هیچ آرگومانی نپذیرد و یک نوع برگشتی **void** داشته باشد. وقتی ابزار **CCRewrite.exe** متده را می‌بیند که با این صفت علامت زده شده است، کد **IL** ای را در انتهای هر متده نمونه **public** درج می‌کند تا متده **ObjectInvariant** را فراخوانی کند. به این روش، وضعیت شی وقتی هر متده برمی‌گردد بررسی می‌شود تا اطمینان حاصل شود هیچ متده قرارداد را نقض نکرده باشد. توجه کنید ابزار **CCRewrite.exe** یک متده **IDisposable** یا **Finalize** را تغییر نمی‌دهد تا متده **ObjectInvariant** را فراخوانی کند چون این برای وضعیت یک شی درست است که هنگام از بین رفتن و نابود شدن، تغییر کند. همچنین توجه کنید یک تک نوع می‌تواند چندین متده با صفت

[داشته باشد، این مفید است وقتی می‌خواهید با نوع‌های جزئی کار کنید. ابزار `CCRewrite.exe` کد IL را تغییر می‌دهد تا در پایان هر متدهای عمومی، تمام این متدها را (به ترتیب تعریف شده) فراخوانی کند.

متدهای **Assume** و **Assert** برخلاف دیگر متدها هستند. اول اینکه شما نباید آن‌ها را بخشی از امضای متدها در نظر بگیرید و شما مجبور نیستید آن‌ها را در آغاز یک متدها قرار دهید. در زمان اجرا، این دو متدهای عمل می‌کنند: آن‌ها فقط بررسی می‌کنند شرط ارسالی به آن‌ها درست باشد و اگر نباشد یک اکسپشن تولید می‌کنند. هر چند، ابزار دیگری وجود دارد، `CCCheck.exe` که کد IL تولیدی توسعه کامپایلر را بررسی می‌کند تا از لحاظ آماری بررسی کند هر شرط ارسالی به `true`. **Assume** باشد اما آن فقط فرض می‌کند هر شرط ارسالی به `true`. **Assert** است و ابزار، عبارت را به بدنی حقایقی که به عنوان صحیح شناخته می‌شوند می‌افزاید. معمولاً، شما از **Assert** استفاده می‌کنید و سپس یک **Assert** را به یک تغییر می‌دهید اگر ابزار `CCCheck.exe` نتواند از لحاظ آماری اثبات کند که عبارت درست است. بگذارید یک مثال را بررسی کنیم. فرض کنید من تعریف نوع زیر را دارم:

```
internal sealed class SomeType {
    private static String s_name = "Jeffrey";

    public static void ShowFirstLetter() {
        Console.WriteLine(s_name[0]); // warning: requires unproven: index < this.Length
    }
}
```

وقتی من این کد را با فعال بودن `Perform Static Contract Checking` ابزار `CCCheck.exe` هشداری که در کامنت فوق آمده است را نشان می‌دهد. این هشدار به من خبر می‌دهد که خواندن اولین حرف از `s_name` ممکن است شکست خورده و یک اکسپشن تولید کند چون اثبات نشده است که `s_name` همیشه به یک رشته حاوی حداقل یک کاراکتر اشاره می‌کند.

بنابراین، آنچه ما دوست داریم انجام دهیم افزودن یک ادعا به متدهای `ShowFirstLetter` است:

```
public static void ShowFirstLetter() {
    Contract.Assert(s_name.Length >= 1); // warning: assert unproven
    Console.WriteLine(s_name[0]);
}
```

متاسفانه، وقتی `CCCheck.exe` این کد را آنالیز می‌کند، هنوز هم ناتوان است که ارزیابی کند آیا `s_name` همیشه به یک رشته حاوی حداقل یک کاراکتر اشاره دارد، بنابراین ابزار هشدار مشابهی تولید می‌کند. گاهی ابزار ناتوان است که ادعاهای ارزیابی کند به خاطر محدودیت‌های موجود در ابزار؛ نسخه‌های آتی ابزار قادر خواهند بود آنالیز کاملاً انجام دهند.

برای غلبه بر کمبودهای موجود در ابزار یا برای اینکه مدعی شوید چیزی درست است که ابزار هرگز قادر به اثبات آن نیست، ما می‌توانیم **Assume** را به **Assert** تغییر دهیم. اگر به عنوان یک قاعده بدانیم هیچ کد دیگری `s_name` را تغییر نمی‌دهد، آنگاه ما `ShowFirstLetter` را به این تغییر می‌دهیم:

```
public static void ShowFirstLetter() {
    Contract.Assume(s_name.Length >= 1); // No warning at all now!
    Console.WriteLine(s_name[0]);
}
```

با این نسخه از کد، ابزار `CCCheck.exe` سخن ما را گرفته و نتیجه می‌گیرد `s_name` همیشه به یک رشته حاوی حداقل یک حرف اشاره می‌کند. این نسخه از متدهای `ShowFirstLetter` از بررسی کننده قرارداد کد بدون هیچ گونه هشداری عبور می‌کند. حال، بگذارید درباره ابزار `Code Contract Reference Assembly Generator (CCRefGen.exe)` اجرای `CCRefGen.exe` برای فعال سازی بررسی قراردادها به شما کمک می‌کند خطاهای را سریعتر بیابید، اما تمام کدی که هنگام بررسی قرارداد تولید می‌شود اسمبلی شما را بزرگتر کرده و بر عملکرد زمان اجرای آن اثرگذار است. برای بهبود این وضعیت شما از ابزار `CCRefGen.exe` برای ساخت یک اسمبلی ارجاعی قرارداد `contract reference assembly` استفاده می‌کنید. ویژوال استودیو اگر شما `Build` را به `Contract Reference Assembly` تنظیم کنید، این ابزار را به صورت خودکار برای شما اجرا می‌کند. اسمبلی‌های قرارداد معمولاً `AssemName.Contracts.dll` نامیده می‌شوند (برای مثال، `MSCorLib.Contracts.dll`) و این اسمبلی‌ها تنها حاوی متادتا و IL هستند که قراردادها را توصیف می‌کند و دیگر هیچ شما می‌توانید یک اسمبلی ارجاعی قرارداد را شناسایی کنید چون

بر جدول متاداتی تعریف اسمبلی از اسمبلی، اعمال شده است. ابزار **CCCheck.exe** و **CCRewrite.exe** می‌توانند از اسمبلی‌های ارجاعی قرارداد به عنوان ورودی وقتی این ابزارها در حال تنظیم و آنالیز هستند استفاده کنند.

آخرین ابزار **Code Contract Document Generator (CCDocGen.exe)** اطلاعات قرارداد را به فایل‌های مستندات XML که قبلاً توسط کامپایلر سی‌شارپ وقتی از سوییچ کامپایلر **/doc:file** استفاده می‌کنید، تولید شده است، می‌افزاید. این فایل XML، که توسط ابزار **CCDocGen.exe** بدان افزوده می‌شود می‌تواند توسط ابزار **Sandcastle** مایکروسافت پردازش شود تا مستنداتی به سبک **MSDN** که اکنون حاوی اطلاعات قرارداد هست را تولید کند.